

Giới thiệu Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi

Giống với Lãnh Đê Cuồng Thê, truyện hay của tác giả Hạ Tiểu Mạt mở ra tình bằng hữu, tình yêu sâu sắc. Bằng hữu, uống chén rượu trắng, kết giao bằng hữu? Người hỏi ta là ai? Điều này ta cũng không biết?

Ta bảy tuổi nổi danh, mười sáu tuổi một mình giết chết sư huynh lợi hại của ta, bị giới sát thủ chính thức xếp vào hàng ngũ cao thủ. Sau khi giết sư phụ, trở thành cao thủ truyền kỳ, ai nghe xong tên của ta, đều phải run rẩy. Ai nghe xong sự tích của ta, đều phải run rẩy.

Nhưng sự thật là – ta không biết võ công, chỉ là một người biết cất rượu! !! Vì sao ~ vì sao ~ ta sẽ không giết người, giết người tất cả đều là đỉnh cấp cao thủ! Ta không muốn bị phiền toái, chọc đến tất cả các đại nhân vật! Cái gì thần châu, đại hiệp, bang chủ, Tà Quân, Vương gia, toàn bộ ta đều đụng phải! Đây hết thảy tất cả đều là bởi vì, ta cất rượu. . .

Mời các bạn cùng đọc truyện ngôn tình sắc mang tên Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Giết Người Sao? Làm Sao Có Thể!

“Nữ nắm mốc, tới đây một chút.” “Vô Lương Tâm sư phụ, người có thể không đọc nhần từng chữ rõ ràng được không?” “Xú nha đầu, người cũng đọc nhần từng chữ rõ ràng! Còn nữa, vì sao người cứ phải cộng thêm tên cho ta, trực tiếp gọi sư phụ chẳng phải tốt sao?” “Ta trả thù người đọc sai tên của ta.” “Nói người ngốc, người thật đúng là ngốc. Trả thù là phải để ở trong lòng, nào có nói ra được? Người nói xem với cái chỉ số thông minh này của người, từ nay về sau như thế nào bước chân vào giang hồ. Ai, cũng khó trách, nếu người thông minh một chút xíu, cũng không đến mức bây giờ vẫn chưa xuất sư. Mai Lưỡng Tân ta một đời bồi dưỡng vô số sát thủ đứng đầu, nhìn người vô cùng chuẩn xác, không ngờ tới lúc tuổi già lại thu nhận một nha đầu ngốc như người. •¥. %-“ Mai Vũ không chịu được xoa lỗ tai. Ta van người, mỗi ngày người đều dạy dỗ như vậy, có thể nghỉ ngơi một hai ngày hay không, tha cho lỗ tai của ta có được không?” “Vô Lương Tâm, người kêu ta tới làm gì?” Khi nàng còn chưa ‘giác ngộ’, hần sẽ vẫn tiếp tục nói, Mai Vũ rút cục sáng suốt lên tiếng cắt ngang lời hần. “A, ta là muốn hỏi người chừng nào thì mang điểm tâm tới.” Mai Vũ nhìn về phía ngoài cửa sổ, mặt trời đã chếch sang hướng tây. Về mặt ngơ ngác nhìn mặt trời nói với Mai Lưỡng Tân: “Sư phụ, hiện tại đã qua buổi trưa. Nói cách khác, chúng ta, lại một lần nữa, một ngày không ăn điểm tâm, không ăn cơm trưa, sau đó sẽ ăn luôn cơm tối.” Ngoài cửa sổ, mấy con chim trên cây ngô đồng nghe được lời của người nào đó, như bị sét đánh, hoa lệ ngã xuống. Thật là có sự tất có đồ a. Điểm tâm, cơm trưa cùng cơm tối đều quy vào một bữa. Mai Lưỡng Tân quyết định, hôm nay sẽ giải quyết xong nha đầu ngốc này. Nếu không giải quyết, khí tiết tuổi già của mình có thể khó giữ được nữa. Mất thấy số mệnh mình sắp hết, đến kết thúc nếu như bị mọi người biết mình có một sát thủ đồ đệ không giết người, một đời anh minh có thể hủy định rồi! “Mai Vũ, đêm nay người phải đi hoàn thành nhiệm vụ sát thủ đầu tiên.” Một câu của sư phụ, quả thực hù đến Mai Vũ. Bỏ Tất Nàng chưa bao giờ sát sinh. “Sư, sư phụ, người nói giỡn với ta a.” “Ách. Nói giỡn, giỡn cái đầu của người! !!” Theo Mai Lưỡng Tân rống giận, Mai Vũ bị cái thìa cơm hoa lệ đánh trúng. “Người có thể có chút giác ngộ hay không! Người đã là một sát thủ rồi! Hơn nữa còn là một sát thủ chưa xuất sư đã nổi danh!” –|| “Ta đổi tên!” “Bình!” Một tiếng đóng cửa lớn. Cuối cùng, nàng vẫn bị đuổi ra ngoài, Vô Lương Tâm nói cho nàng biết, nếu như không cầm tin vật của người nọ trở về thì chết ở bên ngoài tốt lắm. Ngang đầu, bốn phía một mảnh đen kịt. Nghĩ đến sư phụ để cho nàng đi giết người, Mai Vũ không khỏi nhìn trời lâm bầm: “Trúc Thiên sư huynh a.” “Ồ! !! Lại là nam biến thái khi còn bé thích cười nhạo ta nhất! !! Sư phó, đối người khác có được hay không!” “Cút! !” Đi trong rừng rậm, Mai Vũ lần đầu tiên thấy lo lắng. Thật là, nàng căn bản không biết rõ Trúc Thiên sư huynh ở nơi nào! Cố tình giao cho nhiệm vụ sát thủ đầu tiên, chính là muốn nàng giết đồng môn sư huynh, thể hiện sự lãnh khốc hoàn toàn dù tư cách làm một sát thủ của mình. Tội như mực, tội như mực, có thể gặp quỷ hay không. Ách, thật đáng sợ. Sợ run cả người, vì ngăn chặn cái ý nghĩ đáng sợ này, Mai Vũ vội vàng thanh thanh cổ họng hát lên một khúc: “Đường lớn hướng lên trời, người đi bên kia, ta đi bên này. Có ngày đi chung một bên, bằng hữu, uống chén rượu trắng, kết giao bằng hữu.” (phốc, ca khúc kỳ quái như thế, ai biên) Chính là thời điểm đang thích thú hát, Mai Vũ ngoặt ra khỏi rừng rậm, tầm nhìn trước mắt biến thành rộng lớn. Cảnh tượng trước mắt, làm cho nàng ngơ ngác quên đóng cái miệng đang há to của mình. Trước mặt, một nam nhân đưa lưng về phía nàng, bàn tay đưa đến trước ngực một người toàn thân đầy máu, chỉ nghe thấy “phốc” một tiếng, người kia liền chết. Trái tim Mai Vũ trong nháy mắt co rút lại, cơ hồ có thể khẳng định, trái tim người kia bị bóp nát. Sau đó, nam nhân giết người trong nháy mắt chuyển qua bên cạnh nàng, dùng bàn tay nhuộm đầy máu cọ vào trên môi của nàng, nói bên tai nàng: “Sư muội, đã lâu không gặp.” “A ~~~~~” một tiếng thét, hù dọa vô số chim rừng, Mai Vũ, hôn mê. A nha, a nha, đêm nay nhất định là một đêm không yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Rượu Không Có Độc, Có Đôi Khi Cũng Có Thể Giết Người

Thời điểm tĩnh lại, Mai Vũ phát hiện mình đang gục trên mặt bàn trong một căn phòng, mơ mơ màng màng quay đầu. –| Mỗi nam đang nhàn nhả uống rượu, Mai Vũ bị hù liền ngã lăn một vòng, thoát khỏi bên cạnh nam nhân này. Động vật nguy hiểm. Nam nhân kia ngược lại rất nhẹ nhàng cùng Mai Vũ chào hỏi: “Sur muối, đã lâu không gặp.” “Ha ha. Đúng vậy. Trúc Thiên sư huynh, đã lâu không gặp.” Trong lòng yên lặng cộng thêm một câu: tốt nhất vĩnh viễn không gặp. “Lần này ra ngoài là muốn làm cái gì đấy?” Về mặt Trúc Thiên cười nhạo hỏi. Mai Vũ bắt an nắm bắt tay. Có hay không nói cho hắn biết, mình là tới giết hắn? Nói cho hắn biết? Không nói cho hắn? Ồ, cho dù không nói, hắn cũng biết a. Chính là, nói ra, nhất định sẽ bị cười nhạo. Người ta là một trong thập đại cao thủ truyền kỳ giang hồ. Mà bản thân mình? –| Chưa xuất sư đã nổi danh – nhân tài mới xuất hiện? Hậu sinh kiết xuất không để lộ tài năng? Ha ha, đừng nói đùa. Căn bản không phải! Là một thôn cô chỉ biết cất rượu thôi! ! “A.” Không xong! Hắn phát hiện! Mai Vũ toàn thân đổ mồ hôi lạnh dính vào tường. Xong rồi, xong rồi, sẽ bị giết. Trúc Thiên nhìn nàng, “Có rượu sao?” Trúc Thiên rót rượu, ý đồ rất rõ ràng — “Hắn muốn uống rượu.” Mai Vũ nhẹ nhàng thờ ra, tháo chiếc túi to trên người xuống, rượu thì có, nhưng dường như chỉ có rượu tự酿 ừ. “Cái kia, Trúc Thiên sư huynh, chỗ này chỉ có rượu ta tự ừ, bất quá, có thể uống sẽ chết người.” “Uống sẽ chết người? Người ừ rượu có thể uống chết người? Ha ha ha ha, sư muối, an tâm a, an tâm a. Loại đầu như ngươi tuyệt đối không ừ được rượu như vậy.” Trúc Thiên giống như nghe được truyện cười, đưa tay cầm rượu của Mai Vũ đổ vào trong chén, ngời thoảng qua, sau khi xác định không độc liền không kiềm chế được nở nụ cười. “Ha ha ha ha, sư muối, ngươi thật là thú vị. Nói đi, lần này ra ngoài là muốn làm gì.” Trúc Thiên lại hỏi lại lần nữa. Đáng giận! Từ nhỏ chỉ biết cười nhạo nàng. Bị kích động, Mai Vũ lớn tiếng nói ra nhiệm vụ của nàng: “Sư phụ muốn ta tới giết ngươi!” Trúc Thiên mới đem rượu đổ vào trong miệng, bị thanh âm lớn tiếng của nàng hù dọa, thoảng cái nuốt sạch chỗ rượu. “Ngươi cảm thấy ngươi có thể giết ta?” Trúc Thiên lạnh lạnh hỏi “Không thể.” Mai Vũ yếu ớt đáp. Không kịp nói lời kế tiếp, Trúc Thiên liền “ầm” một tiếng ngã trên mặt đất. Mai Vũ đứng yên tại chỗ, không rõ chuyện gì xảy ra. Một hồi lâu, đem tầm mắt nhìn đến chén rượu trống trơn thì mới về mặt hắc tuyến hiểu được. –||| Nàng ừ rượu, lại một lần nữa — giết người. Lại nói tiếp, thực đúng là chuyện vô cùng kỳ lạ, nàng rõ ràng cũng theo phương pháp bình thường để ừ rượu, nhưng rượu ừ ra lại chỉ có thể chính mình uống. Cho người khác uống, người khác liền trực tiếp đi Tây Thiên. “Sư, sư huynh?” Mai Vũ yếu ớt kêu một tiếng, thấy đối phương vẫn không có phản ứng, Mai Vũ đi qua, muốn từ trên người hắn cầm tín vật trở về. Sư phụ Vô Lương Tâm kia, nếu như mình không cầm thứ gì đó trở về, sư phụ nhất định sẽ đuổi nàng đi. Mai Vũ từ trên người Trúc Thiên vớt được một khối huyết hồng ngọc, xoay người đi về hướng cửa ra vào. Đi được hai bước, Mai Vũ lại trở lại. Cái kia, nói thật a, ai không muốn nổi danh a, làm sát thủ, tiếng tăm chính là biện pháp bảo vệ tánh mạng! Trên giang hồ, từ xưa có thần trộm Yến Tử Phi Phi phur lưu ký, Nhất Tiễn Mai lấy một bông hoa mai làm dấu ấn. Nàng hôm nay giết Trúc Thiên, nói như thế nào nàng cũng coi như một “cao thủ”. Sau khi cân nhắc liên tục, Mai Vũ tìm một chiếc bút lông, trên mặt bàn viết một dòng chữ: “Tặng quân rượu độc, tiền quân ra đi”. Lạc khoản (phần ghi tên), viết xuống một chữ độc nhất: Vũ Rượu độc? Thật ra thì không phải là độc, không có độc nhưng lại kỳ lạ có thể giết chết người. Dù sao nói cũng không có người tin, không bằng ghi lên danh tự! Từ nay về sau hù dọa người cũng tốt! Sau đó, Mai Vũ còn cố ý đem cái ly trong tay Trúc Thiên để trên mặt bàn. Như vậy liền có vẻ lợi hại. Làm xong xuôi hết thảy, Mai Vũ xoay người đi về hướng cửa ra vào. Mở cửa, có trận gió lạnh thổi qua, Mai Vũ bị hù đến run rẩy, xoay người lại lạy nói: “Sư huynh, ngươi đừng trách ta, ngươi giết nhiều người như vậy, hôm nay không chết trên tay ta, ngày khác cũng sẽ gặp báo ứng. Ngươi cũng biết quy củ của chúng ta, làm quý, ngàn vạn đừng trở về tìm ta a.” Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời bắt đầu buông xuống. Mai Vũ thừa dịp trời còn chút nắng, quay trở về sư môn. Nàng không biết sau khi chuyện của Trúc Thiên bị phát hiện, trên giang hồ lập tức dẫn một trận oanh động. Mà nàng lại có một tước hiệu phi thường kêu: Vũ Thần Cái kia, đều là nói sau đi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 3: Giang Hồ, Mai Vũ Đến Đây. . .

Mai Hoa son trang, Mai Lương Tân lẳng lặng ngồi gần người trên giường, ngoài cửa sổ, một nụ mai vừa mới nở hoa, một con chim bói cá vui sướng kêu lên. Mai Lương Tân có chút tịch liêu. Thật sự, hảo trống trải a. Thời điểm còn nhỏ đầu kia, nơi này náo nhiệt hơn nhiều. Lại nói, nàng hẳn là một người duy nhất không có sát khí. Làm sát thủ, quan trọng nhất là lạnh khốc vô tình. Nàng như vậy, căn bản không thể tồn tại trên giang hồ. Nghĩ đến lúc này, nàng hẳn đã bị Trúc Thiên giải quyết a. “Thôi, thôi, không khỏi sau này thông khổ, không bằng sớm đi đối mặt với sự thực thật là tốt.” Chỉ là, đầu mùa xuân ánh sáng rực rỡ chiếu xuống, Mai Lương Tân càng cảm thấy khó chịu. Đại nạn đã đến, nhưng lại không có người nào ở bên cạnh. “Vô Lương Tâm! Vô Lương Tâm!” Thanh âm hô to gọi nhỏ truyền đến. Mai Lương Tân thiếu chút nữa cho là hồi quang phản chiếu của mình đã đến. Bất quá, sự thật chứng minh, thật là nha đầu kia đã trở lại. Chỉ thấy cửa ra vào nổi lên một trận gió, Mai Vũ tự vào như gió lốc. “Vô Lương Tâm, lần này ngươi cũng không thể lại nói ta vô dụng nhé. Hắc hắc, ngươi xem, ngươi xem, đây là cái gì.” Mai Vũ đưa huyết ngọc trong tay cho Mai Lương Tân xem như hiện vật quý. Con người Mai Lương Tân giãn ra thật to. Trời ạ! Đây là khối ngọc bảo bồi Trúc Thiên quý nhất. Là năm đó Trúc Thiên cần quét Ngọc La môn kiếm được trấn môn chi bảo của Ngọc La môn. “Ngươi, ngươi, đem Trúc Thiên hôn mê, sau đó trộm được? Hay là hắn cùng cao thủ nào đó quyết đấu bị trọng thương, ngươi chiếm tiện nghi lấy về?” Mai Vũ khó chịu liếc mắt. Coi như là nàng thật sự rất không đáng giá tín nhiệm, nhưng tốt xấu gì nàng cũng thành thạo một nghề cơ mà. “Ta thỉnh hân uống rượu chính mình ừ.” “:” Mai Lương Tân ngây ngốc một chút, đột nhiên hồi tưởng lại chuyện trước đây. Đúng vậy! Qua nhiều năm như vậy, nha đầu này đều không tiến bộ cái gì, duy nhất không thay đổi chính là thần tích tồn tại từ nhỏ. Năm đó thu nhận nàng, nguyên nhân lớn nhất cũng là bởi vì nàng ừ rượu, không độc lại có thể giết người. Trời cao ban cho nàng năng lực như vậy, thì nhất định nàng phải trở thành một tuyệt thế sát thủ. Cần gì những võ công khác. “Nữ nắm móc, tới đây.” Mai Vũ đi qua, chỉ thấy Mai Lương Tân về mặt gian trá nói với nàng: “Đem rượu của ngươi cho ta xem một chút.” Mai Vũ đưa túi rượu trong tay tới, Mai Lương Tân mỉm cười, dung nhan toả sáng: “Mai Vũ, từ hôm nay trở đi ngươi chính thức xuất sư, từ nay về sau không cần trở về Mai Hoa son trang nữa. Giang hồ hiểm ác, võ công của ngươi thấp, rượu này có thể ở thời điểm mấu chốt bảo vệ tính mạng. Nhớ kỹ, ngươi là một sát thủ, một sát thủ lạnh khốc chính tay đâm sư huynh, giết chết sư phụ.” Mai Vũ còn chưa kịp tiêu hóa những lời này, Mai Lương Tân đã uống một ngụm rượu, ngửa mặt lên trời cười dài: “Ha ha ha ha, quả nhiên rượu ngon.” Sau đó, Mai Lương Tân “ầm” một tiếng ngã xuống giường. Cái, cái gì! “Sư phụ! Sư phụ! Vô Lương Tâm! Vô Lương Tâm ngươi tỉnh dậy! Ngươi không thể chết được a.” Ồ ~~~~ người như vậy hại người a! Người rõ ràng là phải chết già! Đến già đến già, làm sao còn kéo ta xuống nước a. Mai Vũ rõ ràng trông thấy khỏe môi Mai Lương Tân nhếch lên nụ cười gian. Chính tay đâm sư huynh, giết chết sư phụ. Nàng nào có lợi hại như vậy! Đáng thương sư mệnh như núi, nàng ngay cả chỗ để phản bác cũng không có. Ngoài cửa sổ, một nụ mai vừa nở hoa, cảnh xuân vô hạn. Mai Vũ lại viết một dòng chữ bên cạnh nơi Mai Lương Tân ngã xuống “Tặng quân rượu độc, tiền quân ra đi”. Lạc khoản: Vũ. Sau đó quỳ rạp xuống đất dập đầu vài cái: “Mai Vũ nhận sự chiếu cố của sư phụ lâu như vậy, vô cùng cảm kích. Mai Vũ nhất định không quên sư ân.” Đứng dậy, Mai Vũ đi xuống núi, tìm vài người lên núi đi chôn thi thể sư phụ. Mai Vũ cuối cùng nhìn thoảng qua Mai Hoa son trang, xoay người rời đi. Nàng biết rõ, rất nhanh, tin tức nàng tự mình giết sư phụ sẽ truyền đi.

Mà nàng, cũng đã không thể ở lại Mai Hoa sơn trang được nữa. Giang hồ, Mai Vũ đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Nam Nhân Chết Tiệt, Rõ Ràng Giả Dạng Đại Tiên

Tuy nhiên, nói, luôn là chuyện dễ dàng. Xuống núi, hô một câu: “Giang hồ, ta tới đây.” Sau đó, liền thật sự xuất hiện ở giang hồ. Chính là. Ngồi ở cánh rừng thật lâu, Mai Vũ thủy chung không dám đi ra ngoài, cúi đầu kéo kéo y phục trên người. Quả nhiên không được. Trời ạ! Trời ạ! Nói như thế nào nàng cũng là một đóa kiêu hoa. Cứ như vậy xông xáo lưu lạc giang hồ, còn không biết bị bao nhiêu người nhìn xem. “Lớn lên xinh đẹp cũng là một loại phiền toái.” Mai Vũ vỗ vỗ cái trán vài phát, làm bộ vô cùng chán ghét nói. “Uy, thôn cô, người ra cửa cũng không soi gương sao?” Một giọng nam dễ nghe truyền đến. Mai Vũ cảnh giác nhìn chung quanh: “Ai! Ai đó!” Ban ngày, chắc chắn không phải gặp quỷ. Còn có, người nào không lễ độ như vậy gọi nàng là thôn cô. Mặc dù, một nửa là sự thực. Bất quá nàng hiện tại không giống với lúc trước a. Nàng là sát thủ, nữ sát thủ hiếm có, nữ sát thủ hiếm có trong cao thủ! “Ha ha, đầu của người chỉ biết lắc qua bên phải lắc qua bên trái, cũng không biết ngửa lên hay cúi xuống sao?” Cái thanh âm dễ nghe kia đùa cợt nói. Mai Vũ không phục, ngửa đầu lên rồi lại cúi đầu xuống, liền nghiêm túc nói với không khí trước mặt: “Như người thấy đấy, nó cũng có thể ngửa lên nhìn xuống.” “Phì” người nọ rất cục không chế không nổi cười ra tiếng. “Ha ha ha ha, người rất thú vị. Uy, nha đầu, ngẩng đầu lên. Thiếu gia ở chỗ này.” Mai Vũ ngẩng đầu nhìn về phía trên, sau đó. Thực sự được mở mồm tầm mắt. Gió xuân đưa tới chút lá cây mơ hồ bay bay, xung quanh tràn đầy hương khí thiên nhiên. Người kia nằm trên cành cây, một thân bạch y. Hắn tóc đen thật dài tản ra, rũ xuống, vờn theo chiều gió. Gió lay động, lá cây lay động, hắn cũng lay động. Trong nháy mắt đó, một màn này thẳng tắp xông vào óc Mai Vũ. Cho nên khi đó, nàng nhớ rõ không phải tưởng mạo nam tử kia, mà là dưới ánh mặt trời, tất cả không ngừng phiêu động. “Người là. tiên sao?” Mai Vũ si ngốc hỏi. (Ôi =]] chỉ ngây thơ con nai tơ thế =]], gặp phải sói mà không biết =]]) Người trên cây cúi đầu cười: “A, đúng vậy, đúng vậy, ta là thần tiên trên trời, lần này hạ phàm, chính là đến giúp đỡ người. Người là ai, có khó khăn gì hãy nói cho ta biết a.” Mai Vũ hai tròng mắt lóe hào quang, kích động nói: “Ta gọi là Dương Thái Hoa, sau khi báai Mai Lưỡng Tân làm sư phụ đổi tên thành Mai Vũ. Là một sát thủ. Hôm nay ta thành công xuất sư, chuẩn bị bước chân vào giang hồ, lại khổ nỗi không biết như thế nào lưu lạc. Thịnh đại tiên chỉ bảo!” Bộ dạng đối phương rõ ràng chính là vẻ mặt “ta lừa người”, nhưng Mai Vũ rõ ràng thần kinh không ổn định, không phát hiện được. Còn đang trong nội tâm từng lần từng lần niệm: “Bồ Tát, người đối với ta thật tốt.” Tạ Văn Phong thực sự muốn chết cười. A! Nha đầu này rốt cuộc là từ đâu tới! Quả thực có đủ ngu ngốc, còn nói sát thủ cái gì, sát thủ đặc biệt đưa đến cửa cho người ta giết sao. Thật đúng là đem hắn trở thành tiên a. “Tuy ta rất muốn giúp người, nhưng ta vừa rồi quên nói cho người biết. Ta là tiên, nhưng đầu thai làm người. Người rất thú vị, cảm ơn người đã chọc cho ta vui vẻ nha. Thôn cô.” Tạ Văn Phong rất có trách nhiệm nói một câu như vậy. Ngẩng đầu nhìn hướng xa xa, mặt trời đã có chút ngả về hướng tây, cũng nên trở về rồi. Mai Vũ chớp mắt, lại chớp mắt, chậm rãi hiểu được mình bị người ta đùa bỡn. “Đáng ghét!” Mai Vũ nhủ mảy, hung tợn la hét với người trên cây: “Người gạt người giả dạng đại tiên. Ta nguyện rửa người! Nguyên rửa người hôm nay có huyết quang tai ương.” Tạ Văn Phong nghe nàng nói như vậy, đầu tiên là ngẩn người, sau đó là cao giọng cười, người từ nằm ở trên cây trở thành ngồi ở trên cây. Trên khuôn mặt tuấn tú, một đôi mắt hoa đào mỉm cười, đưa tay vền tán lá phá dưới, nói với Mai Vũ: “Trên đời này, không có mấy người có thể làm cho ta có huyết quang tai ương.” Mai Vũ hướng hắn làm cái mặt quỷ, xoay người rồi đi. Hừ! Cuồng vọng, tự đại, gian trá, bại hoại, hỗn đản, ngu ngốc! “Hừ, chờ xem. Lời nguyện rửa của ta nhất định linh nghiệm!” Ngay tại nàng lúc xoay người, Tạ Văn Phong thấy nàng bên hông đeo cái gì đó. Huyết ngọc? Đúng vậy, hắn tuyệt đối sẽ không nhìn lầm. Vật này rõ ràng ở trên người thôn cô. Không phải nói là ở trên người sát thủ mới thành danh “Vũ Thần” sao? Chờ, chờ một chút, Mai Vũ, Vũ Thần, sát thủ. “Uy, chờ một chút.” Con người Tạ Văn Phong thoáng đảo quanh, mở miệng gọi nàng lại. Mai Vũ khó chịu quay đầu lại: “Có chuyện gì!” “Một nữ hài tử như người lưu lạc giang hồ sẽ gặp nhiều nguy hiểm. Ai, ta không nhìn nổi nhất chính nữ hài tử bị thương a. Người — đi theo ta đi.” Mai Vũ còn đang sững sờ, Tạ Văn Phong đã nhảy xuống, kéo tay nàng chạy. “Nhanh lên, nhanh lên, đối bụng rồi.” Dưới ánh tà chiều, bàn tay hắn nóng nóng, mơ hồ có cảm giác ấm áp. Kỳ thật, mục đích của Tạ Văn Phong rất đơn giản. Huyết ngọc là trân bảo hiếm thấy, giá trị rất cao, nghe nói còn có năng lực cải tử hồi sinh. Bảo bối như vậy, ai không cần. Nhưng nếu thôn cô này là “Vũ Thần”, như vậy rất có thể tất cả đều là nàng giả bộ. Nếu như giả bộ, nhất định là có âm mưu gì. Nhưng nếu nàng chỉ là thôn cô, bảo vật dĩ nhiên là đến tay hắn. Chỉ là Mai Vũ không biết tâm tư của tên giả dạng đại tiên này. Còn tưởng rằng lương tâm hắn đột nhiên trời dặt. Chỉ trách, nàng chưa bao giờ trên giang hồ nghe ngóng xem, Tạ Văn Phong là ai.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 5: Thiên Diện Đào Hoa Tạ Văn Phong Là Một Nam Nhân Xui Xẻo

Tạ Văn Phong là ai? Mai Vũ không biết, chỉ biết là hắn là một tên có đôi mắt hoa đào giả dạng đại tiên gạt người. Mà trên giang hồ, không ai không biết Tạ Văn Phong là ai. Thiên Diện Đào Hoa Tạ Văn Phong. . . Hắn có một đôi mắt hoa đào xinh đẹp, có một dung nhan mê hoặc thế gian, nhưng lại là một người không đoán được tính cách. Không môn, không phái, tất cả đều tùy tâm sở dục. Muốn thứ gì đó sẽ không từ thủ đoạn để có được, muốn giết người sẽ bắt luận lý do giết chết. Hắn lãng phí thời gian một năm để bố trí việc giết một người, mà trên thực tế, giết chết người kia hắn chỉ cần trong nháy mắt. Trên giang hồ người người đều biết, thà rằng chọc vào tà giáo cũng không thể chọc vào Thiên Diện Đào Hoa. Trong một gian phòng trang nhã ở lầu hai của Thủy Nguyệt Lâu, hai nam tử ngồi gần cửa sổ hấp dẫn phần lớn ánh mắt của mọi người. Một người trong đó là nam tử có một mắt hoa đào xinh đẹp, động tác thanh tao lịch sự uống rượu. Nam tử còn lại có một đôi mắt to trong veo như nước, lông mi thật dài chớp động, khuôn mặt trái xoan nhỏ

nhỏ, xinh đẹp giống như nữ nhân. Mà trên thực tế. cũng thật là một nữ nhân. Sau khi đặc biệt ăn thật nhiều, Mai Vũ lau lau khóe miệng, nâng má hỏi nam nhân trước mặt: “Được rồi, hiện tại nói cho ta biết ngươi là ai, tại sao muốn mang theo ta.” Văn Phong cười khê, cũng không phải ngu ngốc đến không thể cứu. “Ta gọi là Tạ Văn Phong, người trong giang hồ tặng cho hư danh: Thiên Diện Đào Hoa Tạ Văn Phong.” “Rất lợi hại phải không?” “Xem như thế đi.” “Vậy ngươi tại sao phải mang theo ta?” Khóe miệng Tạ Văn Phong nhẹ nhàng cong lên, nhìn Mai Vũ lộ ra một nụ cười ôn nhu: “Bởi vì ta vừa ý ngươi.” Đúng vậy, bởi vì ta vừa ý bảo bối của ngươi. Gió đêm đưa tới vị mát mẻ từ hồ nước ngoài cửa sổ, lay động ống tay áo của hắn. Phiêu diêu, hân hết thấy tựa hồ phiêu diêu. Chỉ có cặp mắt kia, cặp mắt hoa đào trầm tĩnh như nước hồ, yên lặng chưa từng phiêu diêu. Có lẽ nàng đầu óc không tốt, nhưng trực giác rất chuẩn. “Ngươi không cần gạt ta, ta nhìn ra được. Ngươi vừa rồi dạy ta phải mặc nam trang bước chân vào giang hồ, còn mời ta ăn cơm. Bất kể là nguyên nhân gì, ta đều muốn cảm ơn ngươi. Cái này cho ngươi, nghe nói rất đáng tiền. Ngươi cầm lấy đi, hai chúng ta rõ ràng.” Tạ Văn Phong nhìn thon thon tay ngọc nắm mảnh huyệt ngọc trước mặt, trực tiếp mở to hai mắt. (Bây giờ mắt anh là mắt hột đào =)) Không, không, không thể nào. Liên chỉ đơn giản như vậy đã tới tay sao? Thôn cô này là ngu ngốc sao?! “Ngươi xác định cho ta vật này? Thôn cô.” Mai Vũ liếc mắt, ta có tên a. “Xin gọi ta Mai Vũ, cảm ơn.” Mai Vũ vừa nói vừa kéo tay của hắn, đem huyệt ngọc đặt lên tay của hắn. Từ ngón tay nàng truyền đến độ ấm, làm cho tim Văn Phong đập nhanh một chút. Thôn cô này. Duỗi lưng một cái, Mai Vũ sáng lạn cười: “Tạm biệt, Đào Hoa quân.” Xoay người, sắp sửa rời đi. Tạ Văn Phong bị những biến cố này làm cho ngẩn người, phản xạ có điều kiện đứng dậy kéo nàng: “Chờ một.” “Thiên Diện Đào Hoa! Hôm nay xem ngươi còn trốn nơi nào!” Một tiếng cười to từ ngoài cửa sổ truyền đến, bốn phía vốn là những ngòi an ổn ngòi, thoáng cái toàn bộ từ dưới bàn rút đao ra, phản phất xông tới. —|| Mai Vũ trong lòng gào khóc! Khóc, nàng đã cảm thấy không nhanh chút rồi khỏi nam nhân này sớm muộn gì cũng sẽ gặp chuyện không may, người này toàn thân đều tản ra một loại khí tức “ta vô sỉ”. Cái mũi của nàng rất linh. Trời ơi, trời ơi, phiền toái tới cửa rồi! Lúc này, từ ngoài cửa sổ một nam nhân trên mặt có sẹo phi thân tiến đến, dữ tợn cười nhìn hai người. “U, lần này còn mang theo người trợ giúp.” Nam nhân kia cười nhạo nói. “Ha ha, Độc Tam, đối phó với lũ tạp chủng các ngươi còn cần giúp đỡ?” Tạ Văn Phong bất động thanh sắc kéo Mai Vũ về phía sau, cười nhạo nói. Tên gọi Độc Tam nghe xong, vô cùng tức giận: “Gia gia sẽ cho ngươi biết kết cục đắc tội gia gia.” “Ha ha, thiếu gia cũng nói cho ngươi biết, đắc tội thiếu gia, ngươi liên cơ hội gọi gia gia cũng không có.” Vuốt vuốt mái tóc của Mai Vũ, Tạ Văn Phong không chút dè dặt nói. Mai Vũ không tự chủ run rẩy. Thật đáng sợ. Thật đáng sợ. Nhưng ngươi có thể không nghịch tặc của ta được không. “Cửu gia của ngươi thật đúng là nhiều.” Mai Vũ nhỏ giọng nói thầm. Tạ Văn Phong nghe xong, xoay người lại cười với nàng: “Đây là lần bị bao vây ít nhất.” Nói xong, đứng dậy rất nhanh xông về đám người, những người cầm đao kia còn chưa kịp phản ứng, liền ngã xuống hơn phân nửa. Hắn rất nhanh, nhanh đến căn bản thấy không rõ hắn dùng vũ khí gì. Mai Vũ cả người đều ngây ngốc ngay tại chỗ. Vừa rồi hắn nở nụ cười. Thời điểm cười. Phiêu động. Sợ tóc, ống tay áo, sóng mắt. Không phải người, thân ảnh như vậy căn bản không phải người! Độc Tam thấy Văn Phong càng ngày càng gần, sợ hãi lui về phía sau. Vài bước di chuyển, Tạ Văn Phong đã đến trước người hắn. Một thanh liễu điệp đao thoáng chốc kề lên cổ, hắn bị hù dọa ngã xuống đất. Tạ Văn Phong cười vô cùng đẹp mắt: “Không phải nói đắc tội ngươi không có kết cục tốt sao.” Độc Tam lại càng hoảng sợ, run rẩy cầu xin tha thứ: “Đại hiệp tha mạng, tiểu nhân không biết lượng sức, không biết lượng sức.” Mai Vũ nhàm chán quét mắt nhìn một cái, đột nhiên nhìn đến một người vụng trộm đánh úp phía sau lưng Văn Phong. “Văn Phong cẩn thận.” Mai Vũ hô to một tiếng, cầm lấy một thứ gì đó bên cạnh liền hướng người kia đâm tới. Sau đó. Mọi chuyện cần thiết đều phát sinh trong nháy mắt. “Àm” “Àm” “A ~~~~~” Mai Vũ ngơ ngác nhìn trước mắt, Tạ Văn Phong bộ dạng uất ức ôm lấy bả vai kêu thảm thiết. Về mặt mờ mịt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Thiếu Gia Đại Hiệp Sợ Đau

Một hồi lâu, ý thức dần dần rõ ràng, Mai Vũ vô tội nhìn nam nhân hung ác chỉ còn thiếu nước nhảy dựng lên đập người, rất là vô tội đồ mờ mờ. “Cái kia, ta không phải cố ý.” Đúng vậy, xác thực không phải cố ý. Khi đó, Mai Vũ tiện tay nhặt chiếc đĩa bên cạnh lên. Tuy nàng không tính là một cao thủ, nhưng giết một hai tên tiểu lâu la cũng không thành vấn đề. Cho nên nàng xẹt tới, muốn giết tên tiểu lâu la kia, ai ngờ tiểu lâu la lại bị Văn Phong nhanh tay nhanh mắt một cái vùng tay nhẹ nhàng giải quyết. Mà Mai Vũ. Chỉ lo thường thức tư thế đại hiệp oai hùng của Văn Phong, quên dừng lại động tác, cho nên không hề dự liệu được tình huống này. Chiếc đĩa vô cùng hoa lệ thẳng tắp đâm vào bả vai Tạ Văn Phong. Thanh âm sắc bén đâm vào thân thể làm cho Mai Vũ cũng không khỏi run rẩy. Má tay Tạ Văn Phong run lên, đưa Độc Tam đi Tây Thiên trước, sau đó liền bộc phát ra tiếng thét kinh người. Thê lương như nữ quỷ hãm oan không ngủ. Một nam nhân. Một nam nhân được xưng là đại hiệp. Một nam nhân được xưng là đại hiệp được mọi người e sợ. Rõ ràng bởi vì bị một người đâm chiếc đĩa vào vai mà không chú ý hình tượng gào khóc kêu to. Mai Vũ quả thực không thể tin được vào hai mắt và hai tai của mình. Nàng rất muốn tròn mắt lên, nhưng vì ánh mắt hàm xúc ý tứ mui phần lên án kia, nàng không dám có một tia khinh miệt lộ ra ngoài. “Cái kia, ta thật sự không phải là cố ý.” “Thôn cô đáng chết này, thật là xui xẻo muốn chết, lúc trước nói ta có huyệt quang tai ương, sau đó liền tự mình nghiệm chứng cho ta cái nguyên rủa này. Ngươi là con quạ sao? Xui xẻo như vậy, cái gì tên Mai Vũ, sửa thành nữ nầm mốc đi.” Tạ Văn Phong đau đớn cắn răng nghiến lợi rống giận. Sợ nhất đau! Hắn sợ nhất đau! Lớn như vậy, còn không có người làm cho hắn đau thế này. Thời điểm nghe được ba chữ “nữ nầm mốc”, Mai Vũ cơ hồ nhịn không được tiến lên bóp cổ của hắn kêu to: “Tiểu tử đáng chết, ngươi nói lại một lần nữa cho ta!” Mai Vũ vốn có chút áy náy, lúc này lại bị lời của hắn tức giận ném chút áy náy đó lên chín tầng mây. Miễn cưỡng tìm lại một tia lý trí, Mai Vũ một đôi mắt to tròn trừng, hai tay chống nạnh, phi thường không khách khí kêu gào: “Ngươi mới là tên yêu tinh chết tiệt gạt người, giả dạng đại tiên! Bỏ cô nương có ý tốt muốn giúp ngươi, kết quả chính ngươi vận khí không tốt, cư nhiên còn dám nói ta. Đau! Đau! Đau chết người!” Mai Vũ quả thực bị chọc giận đến điên rồi, trước đối với hắn còn sót lại một chút ấn tượng tốt, toàn bộ bị sự ấu trĩ của hắn căn quét sạch. Hắn rốt cuộc mấy tuổi rồi? Đến cùng có phải nam nhân hay không? Rất nhiều người, đều có một mặt không muốn người khác biết. Mà một mặt Tạ Văn Phong không muốn người khác biết chính là — sợ đau. Đúng vậy, hắn sợ đau, phi thường sợ. Cũng bởi vậy hắn rất lợi hại. Xoay người, Mai Vũ tức giận hướng xuống cầu thang. Ông chủ tiệm rượu cùng tiểu nhị đứng ở bậc thang lầu một cẩn thận nhìn quanh, lại không người nào dám chủ động đi lên. Mới thấy bóng dáng Mai Vũ thoáng cái xuất hiện ở đầu cầu thang, rồi lại gặp một mảnh bóng trắng mờ mờ lướt qua. Sau đó. “Lão bản, mới vừa rồi có người từ trong đi ra?” “Có, đại khái có.” Ông chủ Thúy Nguyệt lầu nhè nhẹ lau sạch mồ hôi trên trán, lắp bắp nói. — Mai Vũ bị Tạ Văn Phong ôm lấy bay trên trời, phi thường khó chịu trừng mắt. “Uy ! ! Ngươi muốn làm gì!” “Hừ, đã thương tổn thiếu gia còn muốn chạy? Thôn cô, ngươi cũng quá xem thường bọn thiếu gia đi.” “Ít nói nhảm, buông tay cho ta.” “Nếu như không sợ bị ngã chết, ngươi có thể lặp lại lần nữa.” Mai Vũ cúi đầu, nhìn phía dưới đen kịt

một mảnh, không tự giác ôm chặt Tạ Văn Phong. Chết tiệt, người chờ cho cô nướng. “Người trong nội tâm đang nướng ta sao?” Đêm lạnh như nước, thanh phong phơ phất, ôm thôn cô tự do bay loạn, Tạ Văn Phong lại cảm thấy bà vai như thế nào cũng không đau nữa. “Đúng vậy, là đang nướng người. Bất quá, người vẫn là mau tìm một chỗ băng bó vết thương đi. Muốn chảy máu đến chết sao!” “Chết cũng mang theo người.” Mai Vũ trong lòng không thể không bi ai, có lẽ hành trình giang hồ vĩ đại của nàng phải bắt đầu từ nam nhân có vẻ mặt “ta vô sỉ” này.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Bách Lý Thâu Phong Liễu Hành Vân, Là Tiểu Thâu Điền

Có lẽ, nói không chừng mình thật sự là một nam nhân rất nhảm chán. Nhìn người trước mặt đang ăn thật nhiều, Tạ Văn Phong có chút ảo não nghĩ. Huyết ngọc đã tới tay, mình cần gì phải mang theo thôn cô ngu ngốc này nữa? Không có tài cán gì, không thông minh, ăn lại nhiều, trừ bỏ khuôn mặt, toàn thân từ trên xuống dưới không có chút nào giống nữ nhân. Vì sao phải mang theo nàng? Tạ Văn Phong trầm tư khó giải. Cho nên cuối cùng chỉ có thể cho ra một cái kết luận — Thiên Diện Đào Hoa Tạ Văn Phong rất nhảm chán. Người nguyên ý cùng Tạ Văn Phong lui tới, người có thể cùng hân làm bằng hữu, không phải là sát thủ lãnh huyết không có lương tâm, chính là hiệp khách lòng dạ hiểm độc võ công cao cường. Mà nữ nhân nguyên ý cùng Tạ Văn Phong lui tới, không phải nữ tử phong lưu lòng dạ rắn rết, chính là hoa liễu cô nương hao tâm tổn trí nịnh nọt. (Sao ta nghe cái từ hoa liễu thấy ghê ghê =]] anh cẩn thận không bị lây đó nha =]]) Vô lương tâm, là ngôn từ diễn tả những người này, cũng là ngôn từ diễn tả Tạ Văn Phong. Lại nói tiếp, vẫn là lần đầu tiên đụng phải nữ nhân như vậy. Cũng là lần đầu tiên đau như vậy. Cuối cùng, mới thù một chiếc đũa, Tạ Văn Phong nhớ kỹ. “Uy, ăn no không, thôn cô.” Khóe miệng Tạ Văn Phong nhẹ nhàng câu dẫn, đôi mắt hoa đào xinh đẹp cương quyết cười thành lá liễu. Mai Vũ không khỏi buồn nôn, rung mình một cái. Bỏ Tats, người này muốn làm gì, như thế nào biểu lộ bộ dáng “ta là sói” a. “Ta, ta có tên.” Mai Vũ có chút nói lắp. Không phải nàng muốn nói lắp, nhưng kinh nghiệm nói cho nàng biết, cái gì càng lóe sáng thì càng đáng sợ. Một người có thể cười chói mắt như thế, chỉ có thể có một khả năng. Hiện tại trong bụng hân đang có ý nghĩ xấu. “Thôn cô, có nghĩ tới bước chân vào giang hồ muốn làm gì hay không?” “Kiếm cơm ăn.” Tạ Văn Phong đảo đôi mắt hoa đào xinh đẹp, đôi đũa trong tay “lạch cạch” một tiếng gãy đôi. Quả nhiên là thôn cô! Thật không có tiền đồ. “Kiếm cơm ăn? Làm sao người không dứt khoát tìm một người để gả đi.” “Sư phụ không cho phép, ta sợ hân thành quỷ tới tìm ta.” Thái độ làm người của Vô Lương Tâm, nàng rõ ràng nhất. Nếu như hiện tại nàng dám lập gia đình, hân tuyệt đối sẽ từ Diêm Vương điện xông về, trước hết giết phu quân của nàng, sau đó sẽ xử lý nàng. Trên trán Tạ Văn Phong một mảnh hắc tuyến. Quả nhiên, cùng nha đầu kia nói chuyện hao mỗi mết. “Quên đi, người đã theo ta, ta cam đoan cho người ăn uống thỏa thích, đối xử tốt với người. Nhưng trước tiên, ta phải đi làm một ít chuyện, cho nên.” “Tiểu gia ở chỗ này, Tạ Văn Phong, tìm gia có chuyện gì?” Một thanh âm từ xa xa ngoài cửa sổ lầu hai truyền đến. Mai Vũ nhìn thấy khóe miệng Tạ Văn Phong co quắp, đứng dậy rất dứt khoát đóng kín cửa sổ. Sau đó, nàng dường như nghe được vật nặng đụng “Bụp” một tiếng. —||| “Vừa rồi, dường như có người đâm vào cửa sổ.” “Ha ha, thật không. Có thể là con ruồi.” Tạ Văn Phong cười như một đóa hoa đào. Mai Vũ mồ hôi lạnh liên tục. Hảo, một con ruồi thật lớn. “Đạp” “Đạp” dưới lầu một trận tiếng bước chân, có người ba bước chân vọt tới trước mặt Mai Vũ và Văn Phong. Phi thường khó chịu. “Tạ Văn Phong, người tìm người giúp đỡ như vậy sao?” Tạ Văn Phong quét mắt liếc hân một cái, chớp mắt vô cùng khinh thường. “Người như vậy cũng là thần châu? Rõ ràng đụng vào trên cửa sổ, quả thực vũ nhục cái nghề thần châu này.” “Hừ, đó là bởi vì tiểu gia ta quá tin tưởng đóa hoa đào người.” Nam tử kia xông lại nói. Mai Vũ yên lặng ăn đào sau khi ăn cơm xong, cười khúc khích xem hai người đấu võ mồm. Ha ha, đã lâu không thấy hai con chó cắn nhau trên đường. Nam tử đi tới nghiêng đầu thấy được Mai Vũ, đột nhiên tươi cười chói lọi. “Người là bằng hữu của Tạ Văn Phong sao? Ta là Liễu Hành Vân, Bách Lý Thâu Phong Liễu Hành Vân. Gọi ta Hành Vân là được.” Nam tử tươi cười như mặt trời tháng năm treo cao, mang theo hương vị ôn nhu. Bách Lý Thâu Phong Liễu Hành Vân, thần châu truyền kỳ trên giang hồ. Trên trộm thời, dưới trộm đất, nhân gian không có gì không thể trộm. Bản lãnh của hân tự nhiên không cần phải nói, mà sự can đảm của hân cũng khiến người ta khâm phục. Trên đời sẽ không có đồ hân không dám trộm, nếu hân muốn, như vậy liền nhất định lấy được. Mai Vũ đánh giá nam tử trước mặt, trong lúc nhất thời cảm thấy thần kỳ. Hân có đôi mắt lóe ra quang huy, khóe miệng hé ra độ cong rạng rỡ. Tóc cao cao dùng một sợi tơ màu vàng nhạt buộc lên. Trên người một kiện áo đuôi ngắn màu xanh nhạt, chỉ tới đầu gối, trên chân một đôi giày bó màu đen. Cả người đều tản mát ra suất khí như ánh mặt trời. Khí chất cùng cảm giác hoàn toàn bất đồng với Văn Phong. Lại kỳ diệu hòa hợp. “Uy, người tên gì?” Thấy Mai Vũ ngơ ngác nhìn mình, Liễu Hành Vân nhích người tới gần nàng hỏi. Mặt Mai Vũ đỏ lên, lập tức hoàn hồn: “Mai, Mai Vũ.” Tạ Văn Phong liếc mắt, trong lòng một lần nữa bỏ sung cho nàng thêm một khuyết điểm. “Háo sắc.” “Người mới vậy!” Mai Vũ lập tức phản bác. Hừ, khó có được một soái ca bình thường, ta xem của ta, có liên hệ với người sao. “Được rồi, ta đem nàng giao cho người, một tháng sau, ta làm xong việc sẽ trở lại tìm các người. Địa điểm, tại Giang Nam.” Thời điểm nháy ra cửa sổ, Tạ Văn Phong nghĩ tới phải chăng còn chuyện gì phải dặn dò, bất quá hân thật sự không nghĩ ra. Bởi vì hân muốn đi làm một chuyện rất quan trọng, mà lại dị thường nguy hiểm, mang theo Mai Vũ tuyệt đối sẽ là gánh nặng. Một tháng, sẽ không có vấn đề a. Sau khi trở về, lại mang theo thôn cô ngu ngốc này đi thôi. Mà một sai lầm nhỏ như vậy, lúc sau tạo thành sai lầm lớn không thể hồi tiếc. Hân quên, Liễu Hành Vân. Nổi danh là tiểu thần châu. Trên đời, không có đồ hân không dám trộm. Hơn nữa, hân còn là một kẻ xấu xa chính cống! Càng quên mất, vô lương tâm, là ngôn từ diễn tả đám người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Dễ Dàng Dụ Dỗ Đi Ăn Trộm

Cảnh xuân tươi đẹp vô hạn, vô cùng thích hợp cho những cuộc du xuân. Cho nên vui đùa bên bờ sông, quăng cần, đợi cá cắn câu thật sự là một việc vô

cùng thoải mái. Chẳng qua là Mai Vũ thủy chung không cách nào vui vẻ hưởng thụ sự thoải mái này. Ném quả ô mai trong tay vào miệng, Mai Vũ rốt cục không thể chịu đựng được ánh nhìn của Liễu Hành Vân, nghiêng đầu chăm chú nhìn hân. “Nếu như ngươi thật sự muốn ăn ô mai, có thể trực tiếp nói ra.” Không phải là hân lời kéo mình đi câu cá sao? Hiện tại đây là cái tình huống gì? Liễu Hành Vân đầu tiên ngăn người, ngay sau đó lập tức lúng túng đỏ mặt. Nàng ... Cư nhiên cho rằng hân không ngừng nhìn nàng là bởi vì muốn quả ô mai trên tay nàng. Xin người, hân có thể không nói ra nỗi u oán trong lòng này được không. Nha đầu kia thực sự không có mắt sao? “Kỳ thực ta có chút chuyện muốn nói với ngươi.” Liễu Hành Vân cố tình mang vẻ ưu sầu nói, nhẹ tay khẽ che trước mắt, nhìn như sầu khổ dị thường, trên thực tế là để che dấu tình quang lóe lên trong mắt. Chiêu này hân là lực sát thương vô cùng mạnh mẽ. Dù sao không nữ nhân nào có thể nhẫn tâm đứng nhìn soái ca ngồi ngồi phải cau mày. “Chuyện gì?” Mai Vũ thăm liếc mắt, trực giác trong lòng không không chế được dâng lên. Thật là kỳ quái. Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân rõ ràng đều là những nhân vật rất lợi hại, nhưng trực giác của Mai Vũ lại luôn có thể sắc bén nhìn thấu vấn đề, tìm ra nội tình bên trong. Cũng giống như trực giác nói cho nàng biết, Tạ Văn Phong vẻ ngoài khiêm tốn nho nhã, trên thực tế đúng là một kẻ tự cao tự đại, giống cái tên ấu trĩ Vô Lương Tâm. Hiện tại, Liễu Hành Vân trong cảm nhận của nàng có thể dùng hai chữ viết to: Bịp bợm. Hân giống như ánh mặt trời tháng năm, không sai. Bất quá, lại là ánh mặt trời nơi miệng giếng, nhất định có tồn tại một góc giả dối. Không sai, bộ dáng hân bây giờ nhất định là giả. “Ai, một lời khó nói hết.” Liễu Hành Vân ngẩng đầu, đôi mắt tràn ngập điểm điểm tình quang. Khóe miệng Mai Vũ có chút co quắp. Nam nhân này... không phải chuẩn bị thi triển: lễ hoa đái vũ [1] chứ. [1]: khúc Bô Tát, ngàn vạn lần không cần aaaa ~~~~~ Trong ký ức, hình ảnh về nước mắt nam nhân không tồn tại. Bởi vì sư huynh cùng các sư đệ đều chưa từng khóc. Sát thủ đều là lãnh khốc vô tình. Điều này sư huynh sư đệ của nàng đều làm tốt lắm. Chỉ có nàng là không đạt yêu cầu. “Nếu đã không tiện nói... thì đừng nói nữa.” Mai Vũ có chút lo sợ hân sẽ thi triển nhân lệ công. Nhận được đáp án không thể tưởng tượng nổi, Liễu Hành Vân thiếu chút nữa cắn phải chính đầu lưỡi của mình. Thiên sát a! Làm sao trên đời này lại có một nữ nhân không hiểu chuyện phong tình đến như vậy chứ. Khuôn mặt có chút vặn vẹo làm sâu hơn lệ quang trong mắt, Liễu Hành Vân một phát nắm lấy tay Mai Vũ, kích động nói: “Không, ta nhất định phải nói cho ngươi biết.” “Ta không muốn nghe.” Ồ ~~~! Đại ca à, ngươi hãy để ta đi đi. Mai Vũ trong lòng không ngừng kêu gào. Nam nhân này rốt cuộc muốn làm gì vậy. Trên trán một mảnh hắc tuyến, Liễu Hành Vân nổi giận lộ ra bản tính: “Ngươi... nữ nhân này! Như thế nào không biết phân biệt tốt xấu!” Tức chết thôi! Lần đầu tiên trong đời gặp nữ nhân khó có thể giao tiếp như vậy. Bách Lý Thâu Phong Liễu Hành Vân, nàng cư nhiên không chịu ra ngoài nghe ngóng, không biết bao nhiêu nữ nhân thiết tha mơ ước được hân ưu ái một lần. Mai Vũ rất tự nhiên chớp mắt xem thường, trong mắt chân tình cùng khinh bỉ không chút che dấu toát ra. “Như vậy không tốt sao? Có gì muốn nói, dùng phương thức bình thường một chút.” Toàn thân Liễu Hành Vân cứng ngắc. Bình thường? Nàng rõ ràng hoài nghi hân không bình thường? Người không bình thường nhất chính là nàng mới đúng. Kỳ thật, nếu như có thể nói, hân cũng muốn trực tiếp hào hảo nói với nàng. Thế nhưng, thứ nhất là Tạ Văn Phong đã đem nàng giao cho hân chiếu cố, không phải hân muốn tùy tiện như thế nào cũng được. Sợ hãi vì Tạ Văn Phong nắm trong tay nhược điểm của hân, thế nên có đánh chết hân cũng không dám để cho nàng có chút sơ sẩy gì. Thứ hai, phạm là một nữ nhân bình thường đều không thể đáp ứng yêu cầu của hân. Mai Vũ đảo mắt, tình nghịch nở nụ cười: “Uy, Hành Vân, nếu như chuyện ngươi nói thật sự thú vị, ta sẽ cân nhắc.” Trực giác nói cho nàng biết, nam nhân trước mắt này có chuyện muốn cầu nàng. Liễu Hành Vân nghi hoặc nhìn nàng mấy lần, thấy được trong mắt nàng một tia gian xảo, đột nhiên cảm giác có lẽ nàng sẽ đồng ý cũng không chừng. Bởi lẽ, trên đời này hân không có người thứ hai kỳ quái giống như nàng. Khóe miệng nở ra nụ cười xán lạn, sông xuân tháng ba vẫn chảy không ngừng bên bờ, hân mượn gió xuân, đưa tời lời thỉnh cầu của hân: “Mai Vũ, ta muốn đi trộm một vật. An Vương phủ tuyệt thế trân bảo: Từ Ngọc bảo trâm. Ngươi có nguyện ý đi cùng ta hay không?” Mai Vũ cười cười: “Ngươi là muốn lợi dụng ta sao?” “Đúng vậy.” Liễu Hành Vân nhìn vào mắt nàng, không tự chủ nói ra sự thật. “Vậy được thôi, xem ra đây đúng là một chuyện rất thú vị.” Mặc dù đã ngờ tới khả năng nàng sẽ đáp ứng, nhưng Liễu Hành Vân vẫn còn chưa minh bạch, có chút áp úng hỏi: “Tại sao? Ngươi rõ ràng đã biết ta muốn lợi dụng ngươi.” “Vì nụ cười giống như ánh mặt trời tháng năm của ngươi.” Nghiêng đầu, Mai Vũ là lưỡi. “A, cá đã mắc câu.” Mai Vũ kêu to kéo lấy cần câu. Nhìn thân ảnh của nàng, Liễu Hành Vân có chút đoán không ra thôn cô thoát nhìn đơn giản trước mặt. Vì nụ cười giống như ánh mặt trời tháng năm của hân sao? Xin người, nàng biết rõ đằng sau nụ cười ấy cất giấu sự giả dối và gian trá xấu xa. Thực không hiểu nổi, còn tưởng rằng sẽ mất rất nhiều khí lực, ai ngờ nàng lại dễ dàng để cho mình lừa gạt đi làm tiểu thâu. Rốt cuộc nàng có biết hay không, An Vương phủ... là nơi đáng sợ cỡ nào. Nhất định không biết rồi... Tự giễu mình, Bách Lý Thâu Phong Liễu Hành Vân chỉ biết lợi dụng người khác cũng vì một người mà lo lắng sao. Xem ra hân thực sự đã biến thành không bình thường rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Q.1 - Chương 9: Gặp Qua An Vương Gia – An Thiếu Hàn

“Ngươi thật sự là sát thủ? Không phải thương nhân?” “Ha ha, ta nhớ rõ bản thân dường như không phải thương nhân nha.” =_____ = “Ta bắt đầu hỏi hân vì muốn lợi dụng ngươi.” “Khoan đã. Chắc giá, mười vạn lượng hoàng kim đổi lấy bảo vật kia.” Lần này Liễu Hành Vân thực sự muốn điên rồi. Tạ Văn Phong a Tạ Văn Phong. Ngươi đến xem một chút cái bộ dạng tiểu nhân đắc ý của người này đi. Trong sáng? Ngốc nghếch? Thôn cô? Những cái này... làm sao có thể dùng để miêu tả nàng. Nàng phải là con khí tinh ranh, đúng, con khí tinh ranh. Cái gì vì nụ cười như ánh mặt trời tháng năm! Nàng căn bản chính là nghĩ tới kiếm chác một khoản thì có. Mai Vũ dương dương tự đắc quét qua một vòng bộ dạng táo bôn của Liễu Hành Vân. Nàng có tự tin người này chắc chắn sẽ ưng thuận. Mai Vũ nàng là ai? Người này cũng nên nghe ngóng trên giang hồ một chút uy danh của “Vũ Thần” chứ. Ách, mặc dù nàng cũng chỉ là qua những tin đồn mới biết bản thân mình được gán cho cái tước hiệu như thế. Mai Vũ hiểu rõ, so với Tạ Văn Phong, Liễu Hành Vân này dễ khi dễ hơn. Tuy hân lúc nào cũng tự nhận mình là gian xảo, quỷ quyết gì đó nhưng thực tế lại chỉ là một đại nam hài đơn thuần mà thôi. Hơn nữa sư phụ đã nói, làm sát thủ, nếu đã tiếp nhận nhiệm vụ cũng sẽ yêu cầu khoản thù lao lớn tương xứng. “Thiên sát! Thành giao!” Liễu Hành Vân trong nội tâm đang thổ huyết. Vì Từ Ngọc bảo trâm, tiểu gia liễu mạng! Hai người giấy trắng mực đen hứa hẹn, mỗi người một việc. Mai Vũ thay đổi một thân y phục liền cùng Liễu Hành Vân bước ra khỏi nhà trọ. Duỗi duỗi gân cốt, Mai Vũ ngẩng đầu lấy tay che mắt nhìn bầu trời. “Ai, ai, trời như muốn mưa rồi, ngươi khẳng định hôm nay nhất định phải hành động?” Mai Vũ duỗi lưng mệt mỏi, rầu rĩ hỏi Liễu Hành Vân. Liễu Hành Vân trừng mắt nhe răng với nàng, kiên định nói: “Hôn nay An vương phủ tuyển nha hoàn. Chẳng lẽ ngươi muốn ta lại đợi thêm một năm?” Mai Vũ rụt cổ, cười khan nói: “Chúng ta đi thôi.” Nàng là thực sợ hân tức giận đi lên cho nàng một trận. Nàng cảm giác hân có thể làm vậy lắm. Sờ sờ cái mặt nạ trên mặt, Mai Vũ nghi hoặc hỏi: “Ngươi xác định muốn ta mang cái mặt nạ này vào? Ta cảm thấy khuôn mặt trước đây cũng nhất định sẽ được tuyển.” “Bảo ngươi làm cái gì thì ngươi làm cái đó đi, đừng nói nhảm nhiều như vậy.” Liễu Hành Vân thật muốn bỏ đầu nàng ra xem bên trong có phải nhét toàn bông hay không. Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng Liễu Hành Vân vẫn phải công nhận, diện mạo Mai Vũ rất đẹp. Điều không phải kiểu băng sơn mỹ nhân hay mỹ nữ khuynh thành. Kiểu như, khi không cười sẽ không có gì ấn tượng. Nhưng cười lên sẽ khiến người ta không thể nào quên được. Lúc nàng cười, một đôi thủy mâu long lanh sáng

động, khiến cả khuôn mặt tắn ra hương vị ẩm áp, rất xinh đẹp. Nếu như nàng mang cái khuôn mặt ấy đi thi tuyển, sợ sẽ không phải làm nha hoàn mà là làm thị thiếp a. Hắn còn trẻ, còn không muốn chết trên tay Tạ Văn Phong. . . . Mọi việc tiến hành hết sức thuận lợi. Mai Vũ thành công được tuyển làm nha hoàn nhờ khuôn mặt kia. Liễu Hành Vân đến nay vẫn nhớ rõ đoạn đối thoại của Mai Vũ cùng tên quản sự có cái nốt ruồi đen to đùng. “Phụ mẫu?” “Đã chết.” “Thân thích?” “Chết hết.” “Ngươi được tuyển.” Khi đó, Liễu Hành Vân thiếu chút nữa cho rằng Vương Phủ trên thực tế là lòng dạ hiểm độc tàn sát người vô số. Nhưng bất kể như thế nào, kết quả cũng là làm người vừa lòng. Đến lúc này, Mai Vũ liền cùng Liễu Hành Vân tách ra hành động. Hôm nay là ngày Vương phủ tuyển nha hoàn, cũng là bắt đầu ba ngày săn bắn của An vương. Liễu Hành Vân tự tin có thể tiếp cận An vương. Hơn nữa còn lấy tư cách thượng khách để tiến nhập vương phủ. Trên đường đi tới vương phủ, trời đột nhiên đổ cơn mưa phùn. Cuối tháng ba, đầu tháng tư, khí xuân vào lúc mưa phùn, mang theo nhẹ nhàng hương vị bùn đất. Cảm giác sâu muộn triền miên, Mai Vũ dưới trời mưa phùn lất phất, gặp được nam nhân kia. Hắn cười hắc tuấn mã, từ chỗ Vương phủ đi ra, thẳng đường giục ngựa phi như bay. Một đầu tóc đen, dùng một chiếc trâm rồng búi ở phía sau đầu. Trên trán có một vài sợi tóc rơi xuống bên cạnh đôi nhãn tình trầm tĩnh, lạnh nhạt. Gương mặt lãnh tuấn, duy nhất có bờ môi hết sức gợi cảm, tà tà câu dẫn. Hắc trên thân mang một bộ đồ đen bó sát người, cùng một chiếc áo choàng màu đen. Màu đen, hết thấy đều là màu đen. Tất cả mọi người dừng lại ngơ ngác nhìn hắn. Chỉ có Mai Vũ đi thực vội. Một đội ngũ nha hoàn thật dài, chỉ thấy một bóng dáng màu đỏ thấp thoáng trong đám người. Mai Vũ chỉ liếc nhìn hắn một cái, liền thật sâu nhớ kỹ bộ dáng của hắn. Trong không khí phiêu tán một loại khí tức nguy hiểm nhưng lại rất mê người. Mai Vũ không biết rốt cuộc nơi nào nguy hiểm, nhưng trực giác của nàng cảm nhận rất rõ. Trong lòng Mai Vũ có chút rối loạn, người kia, rất nguy hiểm. Hắn là . . . An Vương gia – An Thiếu Hàn. An Thiếu Hàn có chút kinh ngạc với tiểu nha hoàn một thân hồng y kia, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ chợt lóe lên. Thoắt cái, hắn đã giục ngựa rời đi. Một khắc kia, đỏ và đen quay lưng về phía nhau mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Đắc Tội An Vương, Từ Nay Về Sau Tuyệt Đối Không Có Quả Ngon Để Ăn

Vương Phủ, thật là một nơi không tệ. Sau khi Mai Vũ chạy quanh một vòng rút được ra cái kết luận như vậy. Khá lớn, đủ phong thái, cơm ngon, hoa đẹp. Quan trọng nhất là, sống đủ thoải mái! Không phải nàng lười, nhưng dù sao nàng cũng đường đường là một nữ sát thủ, tuy xuất thân thôn cô, nhưng tốt xấu gì cũng có chút tiếng tăm. Cứ như vậy đến Vương Phủ làm nha hoàn, hiển nhiên là chịu nhục. Cho nên, có thể làm việc ít, Mai Vũ tuyệt đối sẽ không động một ngón tay. Mà nhiệm vụ của nàng kỳ thật cũng vô cùng đơn giản. Chính là quản lý một mảnh ao sen, cho cá ăn, mỗi ngày hái chút hoa cho mấy thị nhân là được. Nàng cùng vài nha hoàn ở chung một gian phòng. Từ nhỏ không quen biết nhiều nữ nhân, cũng không biết giao lưu với người khác như thế nào, dần dần người ta cho rằng nàng xấu hổ, cũng không để ý nhiều đến nàng nữa. Cho dù nàng không trở về phòng cũng không có người đi tìm nàng. Mà được như vậy Mai Vũ cũng vui vẻ. Bởi vì ban đêm thuộc về nàng, thuộc về Mai Vũ chân chính. Cuộc sống quả thực là, thật hạnh phúc. Đến phòng bếp chuẩn bị chút điểm tâm, Mai Vũ thật vui vẻ tìm một cây đại thụ ngồi xuống ăn. Sau khi ăn no, Mai Vũ liền bắt đầu ngắm người. Tà dương dần buông xuống, Mai Vũ có chút ngây ngốc nhìn hoa đào trên cây từ từ rơi xuống dưới ánh chiều mờ lẹ. Kỳ hạn ba ngày đã đến, không biết Hành Vân bên kia thế nào. Cúi đầu nhìn từng mảnh hoa sen, Mai Vũ có chút cảm thán. Đến đây ba ngày, một chút tin tức trong Vương Phủ cũng không tìm được. Có quá nhiều nơi nha hoàn như nàng không thể đến. Chỉ mơ hồ biết rõ, An Thiếu Hàn kia tựa hồ là một nhân vật phi thường không dễ chọc. Nhớ tới ngày ấy trong mưa nhìn thấy thân ảnh của hắn, Mai Vũ không khỏi rung mình một cái. Nhìn dáng dấp cũng biết không dễ chọc. “Ngươi đang ở đây làm cái gì?” Một đạo thanh âm lạnh lùng truyền đến. Mai Vũ bị dọa sợ cả người run lên, “Rầm” một cái rơi từ trên cây xuống. Thật vừa đúng lúc, dưới tàng cây là một mảnh nước ao mờ lẹ, thân thể Mai Vũ dứt khoát “ùm” một tiếng rơi xuống nước. An Thiếu Hàn cau mày, lạnh lùng nhìn về phía mặt nước. Mối trở lại liền phát hiện một nha hoàn làm càn như vậy. Thật sự là không hiểu quy củ. Mà Liễu Hành Vân cùng hắn kết bạn đi bên cạnh cũng ngây người. Nha đầu này nhất định là đầu gỗ, nhất định. . . . Thời điểm vừa cùng An Thiếu Hàn bước vào trong vườn, hắn liền thấy nàng ngồi trên cây ngắm người. Rõ ràng đã nói chuyện lớn tiếng để nhắc nhở nàng, ai biết nàng còn như ngốc tử vẫn ngồi ở trên cây. Hơn nữa nàng là sát thủ, sao có thể bị giật mình liền lao đầu vào trong nước. Không kịp nghĩ nhiều, Liễu Hành Vân phi thân nhảy xuống nước, tìm kiếm thân ảnh Mai Vũ. Sau khi Mai Vũ rơi xuống nước, trong nháy mắt đại não thiếu đi dưỡng khí, thẳng đến cái rét lạnh băng của xuân thủy đã rút lui khỏi xương cốt, nàng mới tỉnh táo lại. Một cái xoay người nhô lên khỏi mặt nước, liền phát hiện Liễu Hành Vân nhảy xuống. –||| Nhảy liền nhảy đi, chết không chết lại đụng vào người nàng. “Ai u! Đau chết.” Liễu Hành Vân nhìn không được kêu to. Như thế nào nơi hắn rơi xuống lại có một tảng đá lớn như vậy a. Mai Vũ trợn mắt không vui nhìn hắn: “Nhà của ngươi là tảng đá trên mặt nước a.” “Ách, làm sao ngươi biết ta va vào tảng đá.” Mai Vũ bị hắn làm cho tức giận dờ khóc dờ cười, người này, quả nhiên là đầu óc ngu si! “Liễu huynh, ngươi không sao chứ.” Trên bờ An Thiếu Hàn cau mày đi tới, cư cao lâm hạ nhìn xuống hai người, đưa tay muốn kéo Liễu Hành Vân lên. Liễu Hành Vân lại mỉm cười: “Không cần, An huynh.” Đưa tay Liễu Hành Vân cẩn thận đưa Mai Vũ lên, sau đó mình cũng lên bờ. “Ngươi a, chính là như vậy, luôn suy nghĩ vì người khác. Trên người còn mang theo vết thương mà vì một tiểu nha hoàn, làm cho miệng vết thương lây nhiễm, nàng chịu trách nhiệm được sao.” An Thiếu Hàn vẻ mặt không vui nhìn về phía Mai Vũ. Vết trên trán đầy khinh miệt. Khóe miệng Liễu Hành Vân co quắp không nói gì. Mẹ kiếp, hắn cũng không phải suy nghĩ vì người khác. Chẳng qua thôn cô này chính là mấu chốt thành công của hắn a. Hơn nữa, nàng có một chút sơ xuất, hắn khó tránh khỏi bị Tạ Văn Phong giết chết. Trong không khí tán mát ra một loại khí tức nguy hiểm. Mai Vũ đứng dậy khề khom người, khóe miệng phồng lên một nụ cười lạnh nhạt hờ hững: “Nô tỳ thất lễ, hại khách quý của Vương gia bị ướt. Nô tỳ sẽ đích thân hầu hạ vị công tử này.” An Thiếu Hàn có chút kinh ngạc trước sự thông dong bình tĩnh của nàng, trong nội tâm có chút nén giận. Hơn nữa, hắn không nhìn thấy bất luận chút tin tức gì của mình trong mắt nàng, tựa hồ, hắn chỉ giống như không khí. Một nha hoàn nhỏ làm sao có thể không sợ hắn? Làm sao có thể trước mặt hắn ung dung như thế. Làm sao có thể bỏ qua hắn. “Vây.” Liễu Hành Vân vừa định nói lại bị An Thiếu Hàn cắt ngang: “Không cần, tay chân ngươi lỏng lẻo như vậy, ta sợ sẽ ảnh hưởng đến thương thế của huynh đệ ta. Kể từ hôm nay, ngươi tới bên cạnh ta, làm nha hoàn của ta.” Hắn nói xong cũng cùng Liễu Hành Vân rời đi. Mai Vũ ngẩng đầu nhìn bóng lưng của hắn nhọt nhạt trong hoàng hôn, màu đen kia . . . làm dao động tâm người. Thật là nguy hiểm. Mai Vũ biết rõ, cuộc sống sau này tuyệt đối sẽ không được dễ chịu. Bởi vì mọi người đều biết uy nghiêm của An vương không cho phép bất luận kẻ nào khiêu khích. Nàng cũng muốn thuận theo tính tình của hắn, nhưng không biết vì sao, biết rõ hắn là nguy hiểm, nhưng lúc đó không cách nào khống chế chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Vừa Là Nha Hoàn Vừa Là Mật Thám

Khó chịu, khó chịu. Trời mới tờ mờ sáng, vẫn chưa có ai dậy, đằng sau hòn non bộ, Liễu Hành Vân cùng Mai Vũ đều mang vẻ mặt khó chịu lên lút thương thảo. “Ngươi an phận một chút không được sao? Bị An Thiếu Hàn bắt đi, từ nay về sau ngươi làm sao trốn. Nếu hắn phát hiện thân phận thật của ngươi, đời này ngươi cũng đừng nghĩ chạy thoát.” Liễu Hành Vân nghiêm nghị nói. Mai Vũ ủy khuất nói: “Ngươi nghĩ rằng ta muốn sao, chính là tên kia thật sự quá kiêu ngạo. Ngươi xem hắn a, cả đầu đều ngửa lên trời. Ta khó chịu. Hơn nữa ta cũng không có làm gì a.” “Ngươi còn không làm gì? Ngươi đã miệt thị hắn, còn nói không làm gì sao? Ngươi cứ xác định là từ nay về sau sẽ bị hắn chinh. Ngươi khó chịu, ngươi thu của tiểu gia mười vạn lượng hoàng kim ngươi còn khó chịu được sao.” Liễu Hành Vân nghe xong lời của nàng, cơ hồ là cắn răng nghiền lợi nói. Mai Vũ bĩu môi không nói gì. Mẹ kiếp, quả nhiên là thù đoạn khi dễ người. Muốn đòi đòi làm chủ nhân, cần phải có thật nhiều thật nhiều vàng làm hậu thuẫn. Mai Vũ âm thầm cắn răng, Liễu Hành Vân, ngươi chờ, chờ cô nương có tiền. Liễu Hành Vân thấy vẻ mặt ủy khuất của nàng, trong nội tâm cũng biết, nàng chẳng qua là vô tình, thờ dài, từ trong lòng ngực móc ra ô mai nhét vào trong tay nàng. “Cái này cho ngươi. Đừng tức giận nữa.” Mai Vũ đưa tay nhận lấy, nghiêng đầu hỏi: “Ngươi làm như thế nào để đến bên cạnh hắn?” Liễu Hành Vân vừa nghe câu này, lập tức tinh thần tỉnh táo: “Ta cho ngươi biết, cái này ta thật lâu mới nghĩ ra được.” –|| “Ngươi có phải thuê sát thủ tới giết An Thiếu Hàn, sau đó lại chính mình phi thân cứu giúp?” Liễu Hành Vân tròn mắt há hốc mồm nhìn nàng, đưa ra một hồi lâu mới chất phác nói: “Thật là lợi hại! Làm sao ngươi biết.” Khóe miệng Mai Vũ lập tức co rút. Trời, quả nhiên như thế. Sử dụng cái chiêu sát thủ này thật trẻ con quá đi. Bất quá, đây là cách hữu hiệu nhất. “Còn đau không?” Khẩu khí của Mai Vũ bắt đầu đi chậm dần, vì diễn rất thật, hẳn nhất định thực bị thương. Liễu Hành Vân bị người khác nhìn thấu liền xấu hổ, đỏ mặt thoáng cái rút về phía sau. “Không, không đau.” Mai Vũ cũng không để ý tới hắn, từ trong lòng ngực móc ra một lọ thuốc nhét vào trong tay hắn. “Ta làm sát thủ, cái khác không có, nhưng thuốc trị thương loại tốt nhất lại có rất nhiều. Cầm lấy dùng đi.” Liễu Hành Vân nhìn từ trước mắt, phát giác đôi mắt của nàng giống như mặt nước lưu động. Hắn nghĩ, lúc này, khóe miệng của nàng nhất định là nhẹ nhàng cong lên, còn có má lúng đồng tiền nhẹ nhàng ẩn hiện. Mặc dù đang đeo mặt nạ, nhưng trực giác của Liễu Hành Vân cảm thấy nàng đang mỉm cười. “Tại sao vậy chứ?” Liễu Hành Vân không khỏi lăm lăm. Tại sao vậy chứ? Vì sao nàng đối với mình như vậy. Rõ ràng chỉ là lợi dụng lẫn nhau. “Vì nụ cười như mặt trời tháng năm.” Mai Vũ nghịch ngợm vừa nói, vừa vỗ vỗ bụi đất đứng lên. “Ta phải đi, trời đã sáng, ta phải đi tới chỗ Vương gia để hầu hạ đây. Ai, ai, vì mười vạn lượng hoàng kim, vô luận như thế nào cũng nhận.” Liễu Hành Vân yên lặng nhìn nàng đi xa, một hồi lâu mới đứng dậy rời đi. Có lẽ hắn không hiểu nổi, thôn cô ngọc này vì sao luôn nói “vì nụ cười như mặt trời tháng năm.” Thế nhưng Mai Vũ lại vô cùng rõ ràng. Vì nụ cười như mặt trời tháng năm. Vì một mặt chân thật của Liễu Hành Vân. Nắm chặt túi ô mai trong tay, Mai Vũ lại cười. Ngu ngốc a, làm sao biết mua ô mai cho nàng. Tìm một chỗ để túi ô mai, Mai Vũ đi đến phòng ngủ của An Thiếu Hàn. Mặc dù nói muốn nàng làm nha hoàn của hắn, nhưng Mai Vũ cũng biết, cấp bậc nha hoàn như nàng không thể tự mình hầu hạ Vương gia. Bởi vì đều có mỹ thị hầu hạ. Mai Vũ nhếch miệng, nhớ tới chuyện bọn nha hoàn lên thảo luận, nói Vương gia kia chỉ phong mỹ thị cùng người hầu thiếp thân, còn chưa phong qua thiếp, cũng không có Vương Phi. Xem ra, thật không phải một kẻ bình thường. Nói không chừng hắn rất chán ghét nữ nhân, hoặc là xem thường nữ nhân. Nghĩ tới đây, Mai Vũ khoái hoạt cười. Nếu vậy thật tốt, nàng cũng lắm phải chịu cuộc sống mệt mỏi một chút nhưng không cần nhìn sắc mặt hắn. Phía trước, chính là sân trong của An Thiếu Hàn. Sáng sớm trong sân vẫn vắng. Ngoại trừ có mấy mỹ thị bên ngoài, nơi này là cấm người đi vào. Nơi này đầy sân đều là hoa đào, nghe nói, mẫu thân mất sớm của An Thiếu Hàn là tuyệt thế mỹ nhân, thích nhất chính là hoa đào. Bị hoa đào lấp ló trong sân hấp dẫn, Mai Vũ nhìn không được bước vào. Đạp vào mắt là một biển hoa màu hồng nhạt. Gió buổi sáng thổi qua, cánh hoa từng mảnh theo gió mà rơi. Tuyệt sắc giai nhân, luôn không chống lại được vận mệnh ngắn ngủi. Tựa như hoa đào đồng dạng, rực rỡ một thời kỳ rồi cuối cùng cũng phải rơi xuống. Trong trí nhớ, có ai hát qua một bài thơ như vậy, thoáng cái xông vào trong óc. “Trăm đàn dịch lưu vẫn hồi phong, biệt viện nan đình không chiết liễu.” (Ý thơ này ta chịu T_T nên ta để nguyên bản T_T) “Thác bả đào tiên tóa đào nguyên, nhược thị vô duyên chung nan kiến.” (Ta chỉ biết nửa về sau có nghĩa là: nếu vô duyên cuối cùng khó gặp. Mô Phật, thỉnh readers đừng ném đá ta tội nghiệp). Không tự chủ bị lấy u sầu, Mai Vũ nhẹ nhàng nhớ kỹ này câu này, đẩy nhẹ cánh đào trước mặt ra, sau đó, hét thây đều tỉnh lại. Nam tử kia đứng ở nơi đó, tóc đen, y phục đen, tất cả đều màu đen, duy độc có một thân thái tươi sáng. Hắn kinh ngạc cùng nàng bốn mắt nhìn nhau. Trong lúc nhất thời, dưới tiết xuân Giang Nam, trong biệt viện, yên tĩnh không tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 12: Tiểu Vũ, Trò Chơi Bắt Đầu

Trong nháy mắt, toàn bộ sự tĩnh lặng đều bị phá vỡ, Mai vũ hầu như không thấy được hành động của hắn, chỉ cảm thấy yết hầu mình đang bị siết chặt lại, tiếp đó là phần lưng truyền đến một trận đau đớn, Mai Vũ đau đớn kêu lên, gần như muốn ngất đi. Đau quá! ! ! Tuy có choáng váng một chút, xong dần dần suy nghĩ cũng trở nên rõ ràng. Mai Vũ túm lấy cổ tay trước mặt mình, nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được. An Thiếu Hàn không một chút cảm xúc, thanh âm lạnh lùng truyền đến: “Ai cho phép ngươi làm càn như vậy.” Mai Vũ cảm thấy dù có cố hít thở nào không khí cũng không vào, nên chẳng quan tâm đến lời hắn nói, cố gắng mở to miệng thở hỗn hển. Chóng mặt quá, sớm biết như thế, nàng nhất định sẽ không đi vào nơi này. Chẳng lẽ sẽ chết ở chỗ này sao? Chết trong tay của hắn sao? Nghĩ tới đây, ánh mắt Mai Vũ dần dần mờ mịt, đột nhiên dùng hết khí lực toàn thân, dùng cổ họng đau đớn đến cực điểm, gào lên thành tiếng: “Đồ lãnh huyết, đồ bỏ đi!” Không biết vì sao ý nghĩ cuối cùng lại là muốn mắng hắn, chỉ cảm thấy không nể không được, nhất định, nhất định phải mắng tên hỗn đản đáng chết này! An Thiếu Hàn ngăn người, bắt giác buông lỏng tay. Lần đầu tiên, bị mắng Mai Vũ ngã trên mặt đất, vỗ ngực, từng ngum từng ngum hít vào. Rốt cục, lại được chạm mặt với không khí rồi. Ô ~ Bỏ Tất, còn sống thật là tốt a. “Đồ lãnh huyết đồ bỏ đi? Ngươi biết nói lời này hậu quả là gì không?” An Thiếu Hàn hứng thú ngồi xổm xuống, mắt nhìn Mai Vũ yếu ớt. Lấy lại được một chút hơi sức Mai Vũ lập tức ngẩng đầu lên, trừng to mắt nhìn thẳng hắn, miệng không thể kiềm chế bắt đầu rủa: “Phải, giống như ngươi coi nhân mạng

con người là cỏ rác thì không được tính là con người, chỉ có thể coi là đồ bỏ đi. Người không phải là có tiền có quyền sao, như vậy người cho rằng người khắp thiên hạ đều là người hầu của người sao? Hậu quả? Tịch thu tài sản hay là liên lụy chín họ? Bỏ cô nương không cha không mẹ, càng không có một người thân, từ nhỏ liền độc lai độc vãng, sống không mang theo, chết không thể mang theo. Cùng lắm thì chết ở trên tay người, tiêu tiêu sái sái vì hành đời người một lần. Đến Địa phủ, ta cũng muốn đi gặp Diêm Vương để cáo trạng người, kiếp này để cho người tiêu dao, kiếp sau người phải đền tội cho nhưng sai lầm của mình.” Một hồi nói xong, Mai Vũ thở hồng hộc, tuy vẫn là vẻ mặt quật cường như cũ, nhưng trong thâm tâm quả muốn cho mình một bạt tai. Mai Vũ a, Mai Vũ, người chết sớm chết muộn đều tuyệt đối là chết vì cái mồm a... Người không thể nhẫn nhịn một chút sao? Tốt xấu gì hiện tại hân cũng là chủ nhân của người, nắm quyền sinh quyền sát của người. An Thiếu Hàn không chớp mắt lấy một cái chăm chăm nhìn nàng. Một thân màu đỏ này, hân nhớ rõ rất rõ ràng. Ba lần, tính thêm lần này nữa, bọn họ gặp nhau tổng cộng ba lần. Lần đầu tiên, nàng không đếm xỉa hân, trong làn mưa Giang Nam, can rở đi lại trong một đám nha hoàn. Lần thứ hai, nàng vô lễ trước, lại thông dong bình tĩnh, dường như hân mới là người sai. Lần thứ ba, chính là tại chỗ này, hân rốt cục đã hiểu được bộ mặt thật của nha đầu này. Quật cường? Dũng cảm? Hay là tùy hứng. An Thiếu Hàn cũng nói không rõ loại cảm giác này. Thế nhưng, nhìn đôi mắt như hai hồ nước, An Thiếu Hàn hi vọng hiện trong đó, không phải sự khinh thường, mà chân chân chính chính là bóng dáng của mình. Tại sao vậy chứ? Nàng rõ ràng chỉ là một tiểu nha hoàn, sao lại đặc biệt như vậy. “Nguyên lai, đây mới là bộ mặt thật của người. Cái gì nhún nhường, cái gì lễ tiết, người đều không để vào mắt a.” Đột nhiên truyền đến tiếng cười nhẹ làm cho lòng tơ của Mai Vũ dựng đứng hết dậy. “Cười, cười cái gì!” A a a! !! Nở nụ cười, hân nở nụ cười. Nụ cười làm cho người ta sờn cả tóc gáy. Bỏ Tats a, tại sao lại có loại người đáng sợ như vậy, bị mắng lại còn cười. Bất quá. Thật sự nhìn rất đẹp. Khóe miệng của hân cong lên nụ cười tà tà, làm cho người ta không thể kháng cự. Không thể tới gần, không thể tới gần, thanh âm hồ hết từ nội tâm nhưng ánh mắt lại không thể dời đi. Nhất định là hoa đào mê mắt. Cho nên, cho nên sẽ có lúc tim đập không thể kiểm soát được. Gió xuân Giang Nam phải đem hình ảnh này cất giấu đi. Trong vườn đào, thiếu nữ quật cường, cùng nam tử từ phong lưu. . . Mai Vũ ảo não cắn môi, không nghĩ rằng suy nghĩ và thực tế là hai điều hoàn toàn khác nhau. Đây là cái gì a, mới vừa rồi còn thiếu chút nữa bị hân giết. “Tên của người.” “Tiểu Vũ.” “Tiểu Vũ sao?” An Thiếu Hàn trong ánh mắt lạnh lùng lóe lên tia sáng, khóe miệng treo lên nụ cười nhạt, vươn tay ra với nàng: “Nhớ kỹ tên của ta, ta gọi An Thiếu Hàn. Tiểu Vũ, ta sẽ không để cho người chết, ta sẽ cho người ném thử một chút sự thống khổ khi còn sống.” Mai Vũ rung mình một cái. Hân là nghiêm túc. Từ trong nụ cười của hân, Mai Vũ thấy được đầy sự trêu người. Hân nói: “Trò chơi bắt đầu.” Một khắc này, Mai Vũ cảm thấy hoa đào xung quanh đều dừng lại, rét lạnh như băng từ trong nội tâm khuếch tán đến máu. Lạnh. Nàng không ngừng run rẩy. Nhưng là. . . Tay không thể không chế bất giác nắm lấy tay hân, bàn tay giống như hàn băng, giống chủ nhân của nó, không mang theo chút nhân nhật âm áp nào. “Ta sẽ phạt bồi.” Không thể không chế, không thể không chế. Cuối cùng kết cục chính là, rơi vào tay giặc.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 13: Quyết Định, Muốn Đem Tất Cả Bảo Bối Của Người Đầu Trộm Sạch.

Sắc trời như trước còn chưa sáng, buông lỏng thân thể mệt mỏi, Mai Vũ cùng Liễu Hành Vân lần nữa tụ đầu sau hòn non bộ. “Người là heo sao, người nhất định là heo. Làm sao người một chút đầu óc cũng không có. Ta vừa nói xong muốn người chú ý một chút, người xoay người sang chỗ khác liền làm ta tức chết. Người rút cuộc muốn làm gì!” Liễu Hành Vân tức giận dè dặt tiếng nói gào lên. Trời ạ, hân bất quá chính là đến trộm một đồ, nha đầu kia an phận chút không được sao. Tiểu đầu nhà ai lại kiêu ngạo giống như nàng vậy trời. Mai Vũ bịt lấy lỗ tai, vênh miêng lên: “Là hân muốn giết ta a. Người nghĩ rằng ta muốn nhìn thấy khuôn mặt quý kia sao!” “Ai bảo người xông vào trong sân nhà người ta.” “Ta cũng không phải cố ý, hơn nữa, ai bảo hân sáng sớm đã đến.” Liễu Hành Vân chán nản, quay đầu hung tợn trừng nàng, khi tâm mắt tiếp xúc với tay của nàng thì tất cả lửa giận đều dập tắt trong nháy mắt. Trên tay của nàng, chỉ chút hiện đây vết thương. Liễu Hành Vân tâm vừa động, đưa tay kéo lấy tay nàng. “Đây là làm sao?” Mai Vũ xấu hổ cười: “Cái tên Vương gia nói muốn ta nhận hết cực khổ nhân gian. Mỗi tháng sẽ cho ta ném thử một loại. Tháng đến ta chịu không được, khuất phục hân mới thôi. Đây là tháng thứ nhất — nỗi khổ làn da.” Liễu Hành Vân thất thần rồi, hân không nghĩ tới An Thiếu Hàn thật sự sẽ làm khó một tiểu nha hoàn nho nhỏ. Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy không thể không có khả năng. Dù sao, nha hoàn này đặc biệt như thế, đặc biệt đến dám khiêu khích uy nghiêm của An vương. “Vì sao không khuất phục.” Liễu Hành Vân lấy ra thuốc thoa ngoài da, cẩn thận thoa cho nàng, nhu hòa hỏi. Thanh âm của hân, mềm mại giống như đóa hoa đầu xuân, nhẹ nhàng rơi vào trong lòng Mai Vũ vẫn đang rét lạnh từ sau khi ra khỏi mảnh sân hoa đào. Trăng đêm không ngủ suy nghĩ cũng không hỗn loạn như vậy. “Bởi vì ta là Mai Vũ, là sát thủ. Là đồng bọn của Thiên Diện Đào Hoa Tạ Văn Phong, lại cùng hợp tác với Bách Lý Thâu Phong Liễu Hành Vân. Ha ha, ta đâu phải người bình thường.” Liễu Hành Vân ngẩng đầu, thấy trong đôi mắt nàng sóng nước nhộn nhạo, một cảm giác rung động tâm người, thoáng cái không biết làm sao. “Cái này, cho người.” Ngón tay Liễu Hành Vân lướt qua cánh môi mềm mại của Mai Vũ, một vật bị đưa vào trong miệng. Sau khi Mai Vũ ném xong, không tự giác cười khúc khích. Chua chua ngọt ngọt, là ô mai. “Thực xin lỗi.” Liễu Hành Vân ôm đầu gối, đột nhiên cúi đầu xuống nói. Nếu không phải hân kéo nàng đến chỗ nguy hiểm như vậy trộm đồ, nàng cũng không cần chịu những cực khổ này. Mai Vũ đưa tay, vô vô đầu hân giống như vô đầu con chó nhỏ bị lạc đường, mỉm cười nói: “Người chỉ cần nhớ rõ ta là vì nụ cười như ánh mặt trời tháng năm và vì mười vạn lượng hoàng kim là được.” “Người biết rất rõ ràng, đây là nụ cười nơi miệng giếng.” Thanh âm rầu rĩ truyền đến, Liễu Hành Vân có chút áy náy. Giả dối, hân chỉ là đang lợi dụng nàng mà thôi. Chẳng qua là phần này áy náy này lúc trước chưa từng có. Lợi dụng lẫn nhau, không phải là như vậy sao, vì sao cảm giác, cảm thấy cùng trước đây bất đồng. Không phải đã nói đây sao? Vô lương tâm là loại từ ngữ khắc họa bọn hân. “Ha ha, nói rất đúng, chỉ là nụ cười nơi miệng giếng, rất không đúng dịp rồi, ta là nước giếng gần miệng giếng.” Đối với một thôn cô sát thủ như nàng, ánh mắt trời phía trên miệng giếng vừa vặn không nhiều không ít. Đứng dậy, Mai Vũ buông lỏng thân thể mệt mỏi đi về phía sân nhỏ của An Thiếu Hàn, nàng còn muốn đến chỗ hân làm việc. Ác quỷ An Thiếu Hàn chết tiệt! Đêm qua nước giếng lạnh như vậy, rõ ràng làm cho nàng đi rửa mặt. Một tháng, An Thiếu Hàn, chỉ một tháng này. Một tháng sau, ta muốn hung hăng trả thù người! Đi vài bước, Mai Vũ lại dừng lại, xoay người, mang theo ngữ khí ác độc nói với hân: “Hành Vân, đi điều tra rõ ràng những đồ quý giá nhất của An phủ, sau đó nói cho ta biết. Ta đi tìm vị trí của tất cả. Chúng ta đều trộm hết đồ của hân!” Liễu Hành Vân ngẩn ngơ, “Phì” một tiếng bật cười. Thôn cô, quả nhiên là tác phong của thôn cô. Mai Vũ ngoác ngoác khóe miệng, xoay người đi. Ánh mặt trời xuyên thấu qua nhánh cây, sáng sớm hình ảnh nhân nhật không tính là âm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Đều Là Măng Gây Họa

Tùy ý tiêu sái bước vào sân hoa đào, Mai Vũ ngược mắt đánh giá An Thiếu Hàn ngồi bên cái bàn đá, còn có cả đám mỹ thị đang hầu hạ hắn. Hắn toàn thân vẫn mặc trang phục màu đen, Mai Vũ trong lòng cười nhạt. Hừ, có lẽ những màu sắc khác hẳn mặc rất khó coi cũng không chừng. Sáng sớm đã tới? Cư nhiên là muốn xem nàng bị người khác chê cười. “Tiểu Vũ ra mắt Vương gia.” Giọng thanh thanh, Mai Vũ rập khuôn nói. Thanh âm kia căn bản không chút hương vị thấp kém. Mỹ thị bên cạnh không khỏi nhủ mầy, nha hoàn này quả nhiên lão xược vô cùng, cũng rất thiếu giáo dục. An Thiếu Hàn hơi cười, cũng không truy cứu, uống một ngụm trà hỏi: “Đều rửa xong rồi?” “Đúng vậy, không biết Vương gia có muốn đích thân xem xét hay không.” “Không cần, dù sao cũng là cho hạ nhân ăn. Xuân Nhi, truyền lệnh phòng bếp, hôm nay tất cả hạ nhân đều ăn măng.” An Thiếu Hàn nhàn nhạt nói với mỹ thị bên cạnh, nhưng khoe miệng lại xấu xa câu dẫn, ánh mắt thẳng tắp nhìn hướng Mai Vũ. Đồng tử của Mai Vũ trong nháy mắt co rút lại một chút, tay thoáng cái nắm thành quả đấm. Chết tiết! Hắn nói cái gì muốn ăn, muốn mở tiệc chiêu đãi mọi người, nguyên lai là đang đùa nàng! Hàm răng bắt đầu không khống chế nổi đã bắt đầu nghiêng ken két, Mai Vũ hận không thể vọt tới trước mặt hắn cho hắn một cái bạt tai. An Thiếu Hàn chú ý đến động tác của nàng. Ý cười đùa khoe miệng càng sâu. Ha ha, nàng sẽ như thế nào, xông tới cho hắn một cái bạt tai sao? Không, có lẽ là cần hắn một cái. An Thiếu Hàn nghĩ, chẳng biết tại sao, trong nội tâm có một loại kích động khó hiểu. Giống như là một con hổ, đụng phải một tiểu bạch thỏ không sợ bị ăn, làm hắn cảm thấy tràn ngập cảm giác mới mẻ. Cho nên, người sẽ làm như thế nào, Tiểu Vũ. Mai Vũ nắm chặt tay, ngay sau đó lại buông lỏng ra, liên tục mấy lần, trong không khí lại khôi phục sự yên ả và tươi mát sáng sớm. Giống như lửa giận này chưa bao giờ thiêu đốt qua. Hạ thấp người, Mai Vũ chỉ cười nói với hắn: “Tiểu Vũ thay mặt bọn hạ nhân tạ ơn Vương gia. Không có việc gì, nô tỳ trước hết cáo lui. Nếu Vương gia có gì an bài, sai người tới truyền lời là tốt rồi.” Như vậy cũng tốt, so với những thứ chết tiết cho heo ăn kia cũng tốt hơn! A a a! !!! Tức chết ta! Mai Vũ trong nội tâm vô cùng tức giận hết, ngoài mặt bất động thanh sắc, xoay người bước nhanh đi. Nếu như lại dẫn đến phiền toái, nàng thật sự không có khả năng toàn thân trở ra. Ồ ~~~ cô nương báo thù, một tháng không muộn, An Thiếu Hàn, người chờ, người chờ cho cô nương. Tại lúc nàng xoay người, An Thiếu Hàn mới chú ý tới, trên tay của nàng có chi chít vết thương. Trong lúc nhất thời, chỉ ngơ ngác nhìn nàng rời đi, không cách nào hoàn hồn. Thời điểm ăn cơm trưa, Mai Vũ quả thực làm cho những nha hoàn ăn cơm cùng sợ hãi. Dường như nàng có thâm cừu đại hận với măng, Mai Vũ dùng phương pháp khủng bố ăn hết rất nhiều măng. Vì thế những nha hoàn kia nhỏ giọng nghị luận. “Nàng từ nhỏ chưa từng ăn cái này a.” “Không, người xem bộ dạng nàng như vậy, giống như là có cừu oán với măng vậy. Nhất định là trước kia bị người ta bỏ, mà nam nhân đó chắc bán cái này.” “Tóm lại. . . Thật đáng sợ.” Mai Vũ ở trong lòng lệ rơi đầy mặt. Chính mình vất vả rửa sạch măng một buổi tối, không ăn nhiều một chút sẽ thiệt thòi. Chết tiết, nàng phải ăn nhiều một chút, bởi vì tối hôm nay khẳng định không kịp ăn cơm tối. Mai Vũ vốn nghe nói công việc hôm nay là tưới hoa, cảm thấy hắn là rất đơn giản. Lại không nghĩ đến, ngay lúc nàng vui mừng lảng lảng, quản gia về mặt mỉm cười bổ thêm câu: “Tưới tất cả hoa viên trong Vương phủ. Hơn nữa, tự mình gánh nước.” Mai Vũ thiếu chút nữa bị nước miếng của mình nghẹn chết. Tự mình gánh nước? ! An Thiếu Hàn! Người là đại ma đầu. Tại thư phòng phía trước cửa sổ ngắm nhìn Mai Vũ cả người bộ dáng ngây ngốc, An Thiếu Hàn hơi nhếch khóe môi vui vẻ cười. Lọn tóc nhẹ nhàng rủ xuống xoa đầy trang sách, khiến cho cả người hắn càng tỏa ra cảm giác dịu dàng. Liễu Hành Vân sau khi đi vào, chỉ thấy An Thiếu Hàn đang ngăn người nhìn Mai Vũ, lại nhìn đĩa măng trên mặt bàn, trong nội tâm mãnh liệt bất động. Trời ạ! Hắn ngàn vạn không thể có hứng thú đối với Mai Vũ a. “An huynh tại sao nhìn mê mẩn thế?” Liễu Hành Vân đột nhiên mở miệng, có chút kinh động đến An Thiếu Hàn. Sắc mặt lạnh lùng của An Thiếu Hàn đột nhiên ứng đo: “Chỉ là ngắm phong cảnh mà thôi.” “Ha ha, ta còn tưởng An huynh thích cái người màu đỏ kia.” Liễu Hành Vân có ý dò xét hắn. An Thiếu Hàn khinh thường nhủ mầy, dứt khoát nói: “Bằng loại tư sắc đó của nàng, cố gắng một trăm năm nữa cũng không đủ.” Khoe miệng Liễu Hành Vân co quắp, may mắn bây giờ không phải là diện mạo thật của nàng, “Ngược lại Liễu huynh, đặc biệt chú ý nàng.” Liễu Hành Vân không che dấu chút nào cười: “Bởi vì nàng rất thú vị.” Không phải bởi vì nàng thú vị, mà là không chú ý không được. Tạ Văn Phong nếu biết hắn mang nàng đến Vương Phủ, không biết chừng sẽ ném chuyện trong tay trở về giết hắn. Đến lúc đó, hắn còn muốn dựa vào nàng cứu sống a. Nghe hắn nói như vậy, An Thiếu Hàn không nói thêm gì nữa, cúi đầu ăn măng. Nếu như Liễu huynh yêu mến, tặng hắn cũng tốt. Dù sao hắn đã cứu mạng mình. Chính là trong nội tâm tuy nghĩ như vậy, An Thiếu Hàn lại thủy chung không mở miệng. Chờ một chút đi, chờ hắn mất hết hứng thú với nàng, dĩ nhiên là tặng cho Liễu huynh. Có lẽ là vị mát lạnh của măng quá mức ngon miệng, thế cho nên hắn mới có ý nghĩ kỳ quái như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Thần Trộm Đi Ăn Trộm Gà, Vương Gia Gặp Yêu Tinh

“Ta không muốn ăn măng!” Trong bụi cỏ tối om đột nhiên phát ra tiếng kêu kiên định. Liễu Hành Vân bị dọa lập tức che miệng người bên cạnh: “Có ăn đã tốt lắm rồi. An Thiếu Hàn ra lệnh, nếu như người làm không hết việc, không được phép ăn cơm tối. Hiện tại cũng nửa đêm, phòng bếp sẽ không làm cho người ăn.” Mai Vũ ôm lấy cái bụng đang kêu “Uc ục”, vẻ mặt khó chịu. An Thiếu Hàn, kiếp trước ta nhất định là thiếu nợ người! “Hành Vân, ta rất đói, người sẽ không để cho ta chết đói, đúng không?” Mai Vũ mở to đôi mắt đáng thương nhìn hắn. Trong nội tâm từ từ nghĩ ra biện pháp chỉ cần có thể ăn no là được. Liễu Hành Vân bị nàng nhìn cảm thấy không tự nhiên, ấp úng nói: “Thật sự là tìm không thấy, An Thiếu Hàn quản phòng bếp rất nghiêm ngặt.” “Người là thần trộm nha.” “Coi như, coi như thế đi.” Liễu Hành Vân sợ hãi cười gượng, dự cảm rằng có gì đó phi thường không tốt. Mai Vũ mỉm cười như tắm gió xuân, ánh mắt như nước sáng long lanh. Liễu hành Vân chợt toát mồ hôi lạnh. Hảo, thật quý dị. “Hành Vân, An Thiếu Hàn nuôi không ít chim và gà tốt.” Liễu Hành Vân nghe xong thiếu chút nữa từ trong bụi cỏ muốn nhảy ra! Chết tiết, nàng đang suy nghĩ gì! Những con chim kia đều là chim quý hiếm a! Mai Vũ thấy hắn kích động như thế, vẻ mặt mát hừng: “Như thế nào, Bách Lý Thâu Phong Liễu Hành Vân là già a.” Liễu Hành Vân nghiêng đầu hỏi nàng: “Người khẳng định muốn thần trộm ta đi ăn trộm gà?” Mai Vũ nghiêm túc suy nghĩ một chút, ngừng đầu vô cùng quả quyết nói:

“Đúng vậy. Thuận tiện xử lý sạch sẽ một chút, ta muốn ăn gà ăn mỳ. Nhưng ta sợ giết gà.” Liễu Hành Vân cơ hồ muốn khóc lên: “Không đi không được sao?” Mai Vũ móc ra một tấm bản đồ lồi đi, khẽ cười: “Cô nương cho người thêm một cơ hội.” “Ta đi.” Mai Vũ vui tươi hơn hờn Liễu Hành Vân đi xa. Ở đây hiểm khi ban đêm được thư giãn nên quyết định gỡ mặt nạ trên mặt xuống. Mai Vũ leo lên cây, lấy ra ô mai được giấu kỹ, vui tươi hơn hờn bắt đầu ăn. Hoa đào từng mảnh rơi xuống, Mai Vũ vui vẻ cùng những hoa đào kia dây dưa, cuối cùng dứt khoát đem chúng rắc xuống mặt nước. Xem hoa rơi nước chảy, một mình phiêu bạt. Dưới ánh trăng, không phát hiện có người đang tới gần. Kìa nhất định là yêu tinh thiếu thận trọng lưu lại nhân gian. Đôi mắt giống như nước, cười rộ khơi lên tầng tầng cuộn sóng. Làn tóc phiêu động theo gió quần lấy hoa đào càng mỹ lệ, không gì sánh được. An Thiếu Hàn ko kiềm được nhìn có chút ngây dại. Hắn chỉ là ngu không được, muốn xem nha hoàn buồng bình kia đã làm xong việc chưa, không nghĩ rằng sẽ gặp phải chuyện không tưởng tượng nổi. “Người là. Yêu tinh sao?” An Thiếu Hàn đứng dưới tàng cây, dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng cười, thanh âm nhẹ nhàng hỏi. Có lẽ là sợ làm cho nàng sợ hãi, cho nên sự nhu hòa của hắn ngay cả bản thân hắn cũng thấy bất ngờ. Bất quá, người bắt ngờ nhất chính là Mai Vũ, thiếu chút nữa thì phun ra. Con mẹ nó! Không phải đen đủi như vậy chứ, cư nhiên bị hắn nhìn thấy diện mạo thật. Nếu như bị hắn phát hiện thân phận, tại sao mình chết cũng không biết. Cân nhắc một hồi, Mai Vũ quyết định giả bộ câm điếc cười ngây ngô. Đưa ô mai trong ngực cho hắn, Mai Vũ tiếp tục cười ngây ngô. Trong khi đó trong ánh mắt An Thiếu Hàn, dưới ánh trăng, nữ tử ním cười dưới hoa đào cùng ô mai trong tay nàng đưa đến, đều làm cho người ta thấy ấm áp. “Cho ta sao?” An Thiếu Hàn hỏi. Mai Vũ không đáp, gật đầu. Nhanh cảm lấy, An Thiếu Hàn chết tiệt. Cô nương cũng không muốn cho người, bất quá không cho người thì ta chắc chắn không thể chạy được. Cho nên. Ăn con gà của người, cho người túi ô mai, hòa nhau! An Thiếu Hàn tiếp nhận ô mai, ngẩng đầu lên, khẽ cười: “Cám ơn.” Chỉ trong nháy mắt, ánh trăng đều mất đi vẻ đẹp, dung nhan hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi tan ra thành xuân thủy. Mai Vũ chưa bao giờ nghĩ rằng, một nam nhân cười rộ lên sẽ động lòng người như thế. Không giống với Tạ Văn Phong tiêu sái, cũng không giống với Liễu Hành Vân rục rờ. Nụ cười của hắn, mang theo mị lực mê đảo chúng sinh. Mai Vũ trước nụ cười đó, ngỡ ngàng rồi loạn tâm trí. An Thiếu Hàn cười rộ lên không ngờ lại đẹp như vậy. Không dám nhìn nhiều, chỉ liếc mắt một cái rồi Mai Vũ hốt hoảng nhảy xuống nước. Trong không khí, tràn ngập hương vị nguy hiểm. Trong đầu nàng chỉ có một ý niệm duy nhất — trốn. An Thiếu Hàn thấy nàng chạy trốn, ngỡ ngàng thì thầm với mặt nước: “Người còn có thể đến nữa sao?” Mai Vũ nghe được, cũng không dám quay đầu lại. Lập tức hòa vào nước, biến mất không thấy. Dưới ánh trăng, sự xuất hiện của nàng như một giấc mộng làm cho người mê hoặc. An Thiếu Hàn đứng đó hồi lâu, mới xoay người rời đi. Mai Vũ lúc này, đã lên phía bờ bên kia. Mà Liễu Hành Vân. Đang ở trong sân nuôi chim quý hiếm — bắt gà.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 16: Duyên Phận Của Thần Trộm Và Con Gà

Liễu Hành Vân ngồi xỏm bên ngoài sân lẳng lặng chăm chú nhìn chim cùng gà đang ngủ say đầy sân. Trong mắt lóe lên lệ quang kiên định. Ăn trộm gà. Cái này — không phải là hành động hủy hoại danh dự thần trộm của hắn. Mà chỉ là nền tảng cho sự lớn lao sau này, là vì Từ Ngọc bảo trăm khả ái mà cống hiến. Là vì sự nghiệp vĩ đại của hắn! Đúng, nhất định là như vậy! Ô ~~~ năm mươi tuổi hắn tiến vào giới thần trộm, lần đầu tiên trộm đồ, chính là trộm rượu tiền của quan phủ. Năm mươi ba, đã dương danh giang hồ, từ đó bảo vật ít hơn ngàn vạn kim hắn đều không để vào mắt. Hắn trên trộm hoàng cung, dưới trộm ma giáo. Ô ~~~ không nghĩ tới hôm nay hắn cư nhiên tiến vào trong vương phủ ăn trộm gà. Cái này nhất định sẽ là nỗi đau và bí mật cả đời hắn không bao giờ dám hỏi tường. Từng bước một tiến về phía trước, Liễu Hành Vân nhảy vào sân nhỏ. Nhẹ tay nhẹ chân đi tới, sau đó lên lên lút lút đi đến lồng gà trước mặt, thò tay bắt lấy một con gà lông trắng. “Con này thoạt nhìn sẽ ăn ngon.” Vừa làm bằm một câu, Liễu Hành Vân nhẹ nhàng dùng lực bóp chết con gà kia, sau đó kéo xác nó ra ngoài. Sự tình so với trong tưởng tượng đơn giản, xem ra bọn chim quý hiếm này cũng đều không có đầu óc giống như loài bình thường mà thôi. Ngay lúc hắn đi ra, mơ hồ nghe được sau lưng có tiếng nghị luận nho nhỏ. “A, Tiểu Bạch bị giết.” “Giết thì giết a, đã sớm đáng chết. Những con gà kia ta đều đã nói cho bọn chúng biết, nhất định phải có tài bay cao mới không bị ăn. Không nghe? Đầu óc ngu ngốc như vậy, sớm muộn gì cũng bị ăn hết.” “Nhưng cái tên kia là ai? Đã trẻ như vậy còn tới, chúng ta muốn hay không đi cáo trạng a.” “Ngu ngốc, nếu để cho bọn họ biết rõ chúng ta có thể nói, nhất định sẽ bị người vây xem. Hơn nữa hắn thoạt nhìn cũng không thông minh đến mức bắt chúng ta, quên đi. Mặc kệ.” Đêm khuya tối thui, một hồi gió lạnh thổi qua. Toàn thân Liễu Hành Vân cứng ngắt chậm rãi quay đầu lại, sau lưng một mảnh tối om, ngoại trừ gia cầm đầy sân cái gì cũng không thấy được. Khỏe miệng Liễu Hành Vân co giật. Vừa rồi. Có người nói chuyện. Không, là có gà hoặc chim nói chuyện sao. Nhanh chóng xoay người, Liễu Hành Vân phi như bay trốn khỏi hiện trường. Tìm một chỗ đem gà xử lý sạch sẽ, Liễu Hành Vân lần đầu tiên tìm Mai Vũ. Đúng lúc tìm mãi không thấy, Mai Vũ đột nhiên xuất hiện từ phía sau khiến tìm Liễu Hành Vân thiếu chút nữa ngừng đập. Mai Vũ nhìn đến vẻ mặt trắng bệch của hắn, cau mày nói: “Gặp quý?” Nghĩ đến vừa rồi đích thị gặp phải, khuôn mặt tuấn tú của Liễu Hành Vân nhếch lên một nụ cười quái dị. “Ta nghĩ, ta gặp được chim tiên.” Mai Vũ nhìn hắn, cực kì khinh bỉ: “Bệnh tâm thần.” Mai Vũ không để ý tới hắn nữa, cúi đầu lấy gà trong tay hắn. Sau khi buồn bực đem gà đi hun, Mai Vũ liền ngồi xuống nói chuyện phiếm cùng Liễu Hành Vân. “Người mới vừa làm gì?” “Ta đi làm chút việc. Ta nghĩ, từ nay về sau ta rút cuộc không cần tưới hoa nữa.” Liễu Hành Vân không hiểu nhìn nàng. Mai Vũ trong nháy mắt, thần bí cười với hắn: “Để cho người nhìn thấy cái này nha. Tuy ta không thực thông minh, nhưng tuyệt đối có thể lợi dụng hết thảy mọi tài nguyên có lợi.” Liễu Hành Vân ngây thơ nhìn nàng, vẻ mặt càng khó hiểu. Lúc này, Mai Vũ nhảy dựng lên kêu: “A, gà của ta được rồi.” Đem gà bới ra, gạt bỏ lớp đất phía ngoài, Mai Vũ vui vẻ đưa chiếc đùi gà mùi thơm bốn phía cho Liễu Hành Vân. Sau khi bị hù dọa, Liễu Hành Vân cũng có chút đói bụng, đưa tay nhận lấy. Cắn một miếng, phát hiện ngon bất ngờ. “Ăn ngon.” Mai Vũ đắc ý nhếch lên cái mũi: “Đó là đương nhiên, cô nương ta chính là rất lợi hại.” Liễu Hành Vân nhìn nàng cười, bất giác cũng cười theo. “Hành Vân, lần sau đi bắt nữa a, gà tốt mùi vị đúng là hơn so với gà bình thường.” Nụ cười mới được một nửa trong nháy mắt cứng ngắt trên khuôn mặt. Liễu Hành Vân nhìn đến ánh mắt không cho cự tuyệt của Mai Vũ, yên lặng hung hăng cắn một miếng đùi gà. Đột nhiên rất muốn rời khỏi Vương Phủ. . . Sau đó, người trông coi sân chim quý hiếm của Vương Phủ mỗi ngày đều rất buồn rầu. Bởi vì gà ở nơi đó luôn không giải thích được sao lại thiếu đi mấy con, nhưng kỳ quái thay, chim một con cũng không mất. Bởi vậy hắn rút ra một kết luận, chính là: mèo thích trộm đồ tanh, sẽ không leo cây.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Q.1 - Chương 17: Không Thể Cùng Nam Nhân Ngụy Hiểm Thảo Luận Chủ Đề Ngụy Hiểm

Sáng sớm, trong ánh nắng nhu hòa thảng thự, Liễu Hành Vân đứng trong hoa viên, toàn thân bị xối nước. Về mặt hắc tuyến nhìn về phía Mai Vũ, nha đầu kia rõ ràng khoái hoạt biểu lộ về mặt “ngươi bị lừa”. Nguyên lai nàng đã sớm tính toán tốt muốn chinh hán, trách không được nha đầu kia muốn hán đứng trong bụi hoa, nói cho hán xem cái gì đó. Cũng là mình ngu ngốc, nàng có thể có cái gì tốt để xem cơ chứ. Mai Vũ hứng chí cười ngửa tới ngửa lui: “Ha ha, Hành Vân, lợi hại không? Lợi hại không? Ta đem nước trong hồ dẫn tới đây, lại đem bình hoa đâm thủng, sau đó dùng giấy trúc rỗng ruột liên tiếp nối vào. Sau này không cần tưới nước nữa, chỉ cần đến bên hồ mở miệng cống ra là sẽ có nước chảy vào.” Liễu Hành Vân tròn mắt há mồm nghe nàng tự thuật. Trách không được ngày hôm qua nàng không đi gánh nước tưới hoa mà vội vàng đem tất cả bình đâm thủng. Cúi đầu nhìn quần áo ướt sũng của mình, một suy nghĩ tiêu cực từ từ dâng lên trong đầu Liễu Hành Vân. Là ai nói Bách Lý Thâu Phong Liễu Hành Vân thông minh số một? Người kia ngu ngốc? Liễu Hành Vân hiện tại, đang bị một thôn cô đùa giỡn. Trong nội tâm không khỏi khóc thét một lần nữa ~ Tạ Văn Phong, mắt ngươi mù đúng không? Ai nói nàng ngu a, nàng là con khi tinh ranh, là con khi tinh ranh. Bất quá nhìn kỹ, Liễu Hành Vân lại không thể không thừa nhận, Mai Vũ là người có tài năng. Xem ra mình tìm nàng cùng đi là đúng rồi. Vì để sớm ngày tìm được Tử Ngọc bảo trân, vì thoát khỏi con ác mộng ăn trộm gà. Liễu Hành Vân quyết định mấy ngày gần đây đi thăm dò An Thiếu Hàn, nhanh chóng lấy được đồ rồi rời đi. Sau khi cùng Liễu Hành Vân tách ra, Mai Vũ trực tiếp đi đến sân nhỏ của An Thiếu Hàn. Khí sắc rất tốt cùng nghiêm chỉnh chào hỏi An vương. “Vương gia hôm nay cũng đến thật sớm, Tiểu Vũ ra mắt Vương gia.” Mai Vũ ngẩng đầu, thấy bên người hán không có mỹ thị làm bạn, khoe miệng bất giác câu dẫn một nụ cười châm chọc. “Hôm nay không thấy bên người Vương gia có mỹ nhân làm bạn.” An Thiếu Hàn bối vì đêm qua gặp phải nữ tử trên cây kia, trong lòng không yên nên sớm đã đuổi hết mỹ thị đi. Thấy nàng nói như vậy, hán không nhịn được lại cười: “Như thế nào? Rất kỳ lạ sao?” Mai Vũ cười nói: “No bụng muốn đâm dục. Theo ta thấy cuộc sống của Vương gia phải nên tràn đầy đâm dục mới đúng.” Khóe miệng An Thiếu Hàn tà tà câu dẫn: “Như vậy, ngươi là muốn nghiệm chứng xem ta có tràn đầy không sao?” Cô Mai Vũ cứng đờ, khóe miệng co quắp. Hân không thể cho mình một cái bạt tai. Mai Vũ! Làm sao ngươi có thể tự đưa mình vào tròng a. Chết tiệt, không biết là không thể cùng nam nhân thảo luận chủ đề nguy hiểm như vậy sao. “Không, không cần. Ta là tới báo cáo sự tình với Vương gia. Hoa trong hoa viên được tưới nước tốt lắm. Nếu không có chuyện gì khác, Tiểu Vũ cáo lui trước.” Mai Vũ nói xong, vội vàng đi ra ngoài. Lại không nghĩ rằng cô tay bị người bắt được. Y phục tơ tằm lạnh như băng sắt qua gò má, cả khuôn mặt Mai Vũ đều tái rồi. An, An Thiếu Hàn! An Thiếu Hàn từ từ hưởng thụ lấy người cứng ngắc trong ngực. Khóe môi nhếch lên nụ cười tà ác, cánh tay buộc chặt, giam cầm Mai Vũ. “Thực vội sao? Hay là. Ngươi sợ?” Lời nói nhu hòa của An Thiếu Hàn thổi tới bên tai, làm cho thân thể Mai Vũ càng cứng ngắc. Rõ ràng cô không có bị bóp chặt, Mai Vũ lại cảm giác mình không cách nào hô hấp được. Nguy hiểm. Trong không khí tràn ngập khí tức nguy hiểm, làm cho người ta hít thở không thông “Sợ, sợ cái gì?” Đầu óc loạn thành một đoàn, kỳ thật nàng rất sợ, nhưng cụ thể sợ cái gì, nàng cũng không biết rõ. Chỉ biết là, muốn rời xa An Thiếu Hàn, nhất định phải rời xa mới được. Nâng lên một lọn tóc của nàng đặt bên khóe miệng, thưởng thức khuôn mặt biến thành trắng bệch của nàng. An Thiếu Hàn cảm thấy trâu chọc đủ rồi, mới buông người trong ngực ra. Khôi phục bình thường nói: “Hôm nay, đem tất cả sách trong thư phòng sắp xếp lại tốt. Ta muốn chỉ cần vào thư phòng là tìm được sách. Buổi tối ta sẽ tự mình kiểm tra, nếu như có sai sót gì, ngươi biết hậu quả rồi đó.” Nói xong, liền xoay người chui vào rừng hoa đào. Chỉ để lại Mai Vũ, hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, lau mồ hôi, trấn định rồi khỏi sân nhỏ. Đi được mười bước, chuyển qua khúc quanh. Mai Vũ đụng đầu vào trên vách tường. “A ! ! A ! ! Nam nhân vô lương tâm đáng chết này! ! !” — Mai Vũ

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Tơ Hồng Không Đến Tiên Nữ

Cái gọi là thư phòng. Có lẽ nên đổi lại cách gọi. Tên gì tốt đây? Đúng, nên gọi là thư khố (thư viện). Lại một lần nữa bị quản gia cấp cho cái mặt cười kia. Nào là “Không nhiều lắm không nhiều lắm, chỉ có ba gian mà thôi.” “Ha ha, Tiểu Vũ, ngươi lợi hại như vậy, rất nhanh sẽ làm xong.” Cái tên nam nhân chết tiệt kia muốn nàng sắp xếp lại cho tốt, lại vừa muốn vừa vào một cái là có thể tìm ngay được sách. Làm sao có thể! Nếu hán có ý chinh nàng, tùy tiện gọi vài tên sách cho nàng đi tìm, nàng sẽ phải bận rộn thêm mấy ngày. Cũng không phải Đại La thần tiên, trí nhớ sao có thể tốt như vậy. Trong lòng biết dù mình có sắp xếp lại thế nào, cũng không thể trong một ngày làm xong. Mai vũ liền đơn giản ghé vào giường nhỏ trong thư phòng nằm đợi giấc ngủ đến. Ánh nắng thảng thự êm dịu thật là thoải mái. Nheo mắt lại, con buồn ngủ ập tới, Mai Vũ dần dần tiến vào mộng đẹp. Trong mộng, là lần đầu tiên gặp gỡ Tạ Văn Phong dưới tán cây. Nàng ngẩng đầu nhìn nam tử sợi tóc bay phát phơ. Lá cây lay động, tay áo lay động, sợi tóc lay động. Ánh hoàng hôn xuyên thấu qua những nhánh cây phủ đầy trên người hán. Phiêu diêu, phiêu diêu mỹ lệ. Mai Vũ ngẩng đầu, muốn nhìn cho rõ khuôn mặt của hán. Lại phát hiện, hết thấy phiêu diêu kia quá mức đẹp để cho nên, nàng nhìn không rõ khuôn mặt của hán. Chỉ mơ hồ cảm thấy hán đang cười. nụ cười đẹp như hoa đào. Sau đó. Hân nói: “Mai Vũ, ta đau quá.” Mai Vũ nhìn kỹ lại, phát hiện Tạ Văn Phong vẫn mặc bạch y như ngày ấy, chỉ là trên ngực lại hiện ra một mảng màu đỏ. Từng mảng từng mảng màu đỏ loang rộng ra, là máu. Mai Vũ mở to mắt. “Văn Phong!” Hét lên một tiếng chói tai, Mai Vũ một thân mồ hôi lạnh tỉnh lại. Một hồi lâu, thấy mình còn ở thư phòng mới giật mình, ra là đang nằm mơ, Mai Vũ không khỏi thở phào nhẹ nhõm “Uy, ngươi đừng mang theo vẻ dọa người như vậy có được không?” Ngoài cửa sổ thư phòng, Liễu Hành Vân tay cầm con diều, sắc mặt khó coi nhìn về phía Mai Vũ. Thật sự là nên mua thứ gì đó để trừ tà. Chết tiệt, gần đây lão Thiên luôn tìm hán gây phiền toái, đầu tiên là chuồng gà kinh hồn, giờ lại là nữ quý thư phòng. Muốn giết người a. Mai Vũ nghiêng đầu, cùng Liễu Hành Vân ngoài cửa sổ liếc nhau. Phiền muộn than thầm bầm: “Ta mơ thấy Văn Phong.” “Làm sao? Hán ở trong mộng lại làm chuyện gì bị ô ròi à?” Liễu Hành Vân ngoáy ngoáy lỗ tai, thần nhiên nói. Khóe miệng Mai Vũ vừa co lại, vừa liếc xéo hán: “Ngươi không thể nói từ tế một chút sao?” Liễu Hành Vân cúi đầu suy tư, gương mặt nghiêm túc nói: “Đối với Tạ Văn Phong, ta đã đã khẩu hạ lưu tình.” Hôn nữa, đây còn là câu nói từ tế nhất rồi. Trong lòng, Liễu Hành Vân yên lặng tặng thêm một câu. Thiên Diện Đào Hoa Tạ Văn Phong là ai ~ là một kẻ giả dối. Mai Vũ bĩu môi, không có ý định tiếp tục cái đề tài này. “Vậy, Hành Vân, ngươi đi thăm dò tin tức của Văn phong đi. Còn có, ngươi bên kia khi nào thì hành động?” Kêu trộm đồ, nửa tháng sắp qua rồi, ngay cả đồ kia để chỗ nào cũng không biết. Chẳng lẽ hán muốn ở chỗ này làm thực khách, để cho người ta hoài nghi a. “Những nơi bình thường ta đều đã dò xét, vật kia dường như ở một nơi không bình

thường.” Liễu Hành Vân vô cùng nghiêm túc phân tích, đổi lại là sự khinh bỉ vô cùng từ Mai Vũ. Nói nhảm! Không ở nơi bình thường, khẳng định ngay là ở nơi không bình thường. Thật coi nàng không bằng kẻ ngốc! Cúi đầu thấy con điều trong tay hắn, Mai Vũ nghi ngờ hỏi: “Đây là cái gì?” Liễu Hành Vân thấy nàng nhìn cái điều liền cười sáng lạn: “Lao động vất vả, hôm nay ta quyết định đi chơi điều.” Mai Vũ thấy trên tay hắn là một bó tơ hồng, trên điều cũng có dây tơ hồng, vẻ mặt tối sầm, khoe mắt giắt giắt hỏi: “Tại sao phải có dây tơ hồng?” Liễu Hành Vân yên lặng nhìn nàng mắt, phi thường chân thật hạ mắt xuống: “Bởi vì dây tơ hồng để kết duyên, ta muốn đi kết giao với tiên nữ trên trời, cho nên nhất định phải có dây tơ hồng.” Mai Vũ nghe câu này giống như loại tuyên ngôn của mấy thiếu nữ không hiểu chuyện, trong lòng hung hăng rét lạnh một phen, nhào tới đoạt lấy tơ hồng. Hung dữ đánh hắn: “Liễu Hành Vân, ngươi đem cái tư tưởng này bóp chết từ trong trứng nước cho ta! Có nghe hay không hả?” Liễu Hành Vân ừm khuất nhìn nàng: “Không cần phải thế a!” Ta lại cản trở ngươi chuyện gì! Làm sao ngươi lại gây sự với tiểu gia! Mai Vũ nắm thật chặt tơ hồng, không cho hắn có cơ hội lấy lại. Đột nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng, Mai Vũ vui vẻ cười: “Hành Vân, tơ hồng ta dùng. Cảm ơn.” Nói xong, “Bụp” một tiếng đóng cửa sập lại. Chỉ để lại Liễu Hành Vân ngồi xồm ngoài cửa sổ, mắt tràn đầy oán hận nhìn chằm chằm con điều không dây. “Tiên nữ của ta ~ ta thực xin lỗi ngươi, hôm nay không thể cùng ngươi ước hẹn.” Trong gió thổi tới câu lầm bầm lâu bầu buồn ối của Liễu Hành Vân.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19: Trò Đùa Dai Mập Mờ Của An Thiếu Hàn

Toàn thân, đầu tràn đầy lực lượng. Ánh mắt Mai Vũ bốc lửa, tay cầm dây tơ hồng. Giờ khắc này nàng chỉ cảm thấy năng lượng trong cơ thể không ngừng dâng lên. Hừ! Nàng đã nói, trên đời này có cái gì có thể làm khó Mai Vũ nàng chứ. Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, soi sáng khoe môi nở nụ cười, từ phía sau lấy ra một cây kim sáng long lanh. Thông minh a, Mai Vũ, ngươi quả thực là một thiên tài. Đem dây tơ hồng xuyên vào kim, Mai Vũ bắt đầu đâm xuyên qua sách. Rất nhanh, tất cả sách đều đâm qua, Mai Vũ kéo dây lên, tìm vị trí cao nhất cột vào. Trong nháy mắt, tất cả sách đều có thể thấy rõ ràng. Mai Vũ mỉm cười, An Thiếu Hàn, ngươi cũng không nói không cho phép ta làm gì sách của ngươi. Ha ha ha ha. Bận bịu một lúc lại một lúc nữa. Bất tri bất giác đã đến thời gian phải tắt đèn. An Thiếu Hàn sau khi ăn cơm tối xong ngồi trước bàn đọc sách, trước mặt mở ra một bức tranh. Bức tranh vẽ một cây hoa đào, trên cây có một nữ tử đang ngồi. Y phục màu đỏ, mái tóc màu đen. Mơ hồ cảm thấy đó là một nữ tử rất đẹp. Nhưng nhìn kỹ, trên bức tranh không có ngũ quan của nữ tử. An Thiếu Hàn nắm bút, lại thật lâu không đặt xuống. Hắn không cách nào miêu tả dung nhan nữ tử kia. Hơn nữa, màu đỏ. Trong trí nhớ của hắn có hai bộ dáng. Một là nữ tử như sen hồng động lòng người đêm đó. Một là bóng dáng màu đỏ kiều ngạo linh động kia. Bực bội không chịu nổi, An Thiếu Hàn đứng dậy, mạnh mẽ muốn đi xem tiểu nha hoàn kia đã làm xong việc chưa. Nàng đích xác rất lợi hại. Đối mặt với việc hắn gây khó khăn rõ ràng đều nhất nhất hoàn thành. Luôn làm cho hắn phải nhìn với cặp mắt khác xưa, cũng luôn làm cho hắn hưng phấn không thôi. Như hải tặc chiếm được món đồ chơi mới lạ, mỗi ngày tỉnh lại chuyện đầu tiên chính là muốn nhìn xem món đồ chơi mang đến việc gì hay. Đẩy cửa đi ra ngoài, dần dần tiến về phía thư phòng. Mơ hồ có thể thấy được, nơi nào còn lóe lên ánh nến. Cô ngoài cửa sổ nhuộm ánh hoàng hôn mờ nhạt, tiềm ẩn cảm giác mong lung. Thân ảnh nhỏ nhỏ kia chiếu vào trên cửa sổ. An Thiếu Hàn chậm lại cước bộ tới gần, cửa hoàn toàn không đóng. Xuyên thấu qua cánh cửa mở một nửa, An Thiếu Hàn thấy được tình cảnh bên trong. Đập vào mắt toàn là đỏ. Dây tơ hồng cùng bia sách màu xanh da trời, xanh lá cây pha lẫn cùng một chỗ. Dưới ánh nến và sắc hoàng hôn mờ nhạt, lóe ra quang mang kỳ lạ. Thân ảnh kia đứng quay lưng về phía hắn, lộ ra nửa bên mặt. Dung nhan bình thường lúc này lại lóe ra ánh sáng nhu hòa. Rõ ràng là căn phòng rất bình thường lại bởi vì nàng một thân hồng y cùng dây tơ hồng mà biến thành vô cùng động lòng người. An Thiếu Hàn có chút xem ngây người. Không tự giác đẩy cửa vào. Mai Vũ sợ hết hồn xoay người sang chỗ khác, thấy là An Thiếu Hàn trong lúc nhất thời có chút luống cuống. “Cái kia, ta rất nhanh sẽ làm xong.” Ta van ngươi, ngươi không cần đến gây chuyện a. Đã trễ thế như vậy còn không ngủ, vì đến tìm ta sao? An Thiếu hàn bình tĩnh nhìn nàng, đột nhiên khoe miệng nhẹ nhàng câu dẫn. Mai Vũ không khỏi lui một bước. Vừa rồi, lại là nụ cười tà tà đó. Thật đáng sợ. “Ngươi biết dây tơ hồng chỉ dùng để làm gì không?” Nắm lấy dây tơ hồng bên cạnh, An Thiếu Hàn nhu hòa đặt bên khoe miệng, trên dây tơ hồng nhuộm nhàn nhạt mùi thơm ngát không biết tên, hẳn là hương vị trên người nàng. Khoe miệng Mai Vũ co lại, nhớ rõ Hành Vân nói là kết duyên. Nhưng lúc này, nàng tuyệt đối sẽ không nói ra. “Không biết!” Mai Vũ quyết đoán lựa chọn nói dối. An Thiếu Hàn từng bước tới gần, Mai Vũ không thể lui được nữa, tựa người trên giá sách. Kéo ra một đoạn dây tơ hồng kéo qua tay nàng, thắt trên ngón tay nhỏ bé của nàng, An Thiếu Hàn hiềm khi chân thật lộ ra tươi cười. “Ta nói cho ngươi biết nha. Dây tơ hồng chỉ dùng để định chuyện tình tam sinh. Cùng quân kéo dây tơ hồng đời đời kiếp kiếp liên quan đến nhau.” An Thiếu Hàn dùng thanh âm trầm thấp mà mỉa mai hoặc nói bên tai nàng. Nhẹ nhàng đem dây tơ hồng thắt trên ngón tay út của mình. Mai Vũ trừng to mắt, tim đập không ngừng. Mặt trong phút chốc đỏ đến cực độ. Dây tơ hồng. Dây tơ hồng kết duyên. Thắt trên ngón tay hai người. Đứng đưa ngón tay, khoe miệng An Thiếu Hàn nhẹ nhàng cong lên. Hắn tiếp tục nói như kết luận: “Tiểu Vũ, ta yêu ngươi. Cho nên yêu ta đi. Tuy rất muốn nói như vậy, nhưng thật đáng tiếc, dây tơ hồng với ta mà nói. . . vô ích. Trên đời này, không người nào có thể nắm bắt lòng của ta.” Bởi vì, ta không có tâm. Trong mắt hắn cô đơn chợt lóe lên, nhanh đến nỗi Mai Vũ căn bản không nhìn rõ. Chỉ là dùng sức một cái đem toàn thân lui về phía sau. An Thiếu Hàn căn bản không để ý tới phản ứng của nàng. Nói trắng ra, hẳn chính là tùy ý đùa ác nàng. Lắc đầu, An Thiếu Hàn quyết đoán dứt dây tơ hồng. Dây tơ hồng trên ngón tay hai người không còn liên quan đến nhau nữa. Ánh trắng như nước, đêm khuya Giang Nam ôn nhu, một màn này, khảm vào bóng đêm nồng đậm. Xoay người, An Thiếu Hàn không để ý tới Mai Vũ đẩy cửa đi ra ngoài. Hồi lâu, hồi lâu, Mai Vũ mới hoàn hồn, xụi lơ trên mặt đất. An Thiếu Hàn đúng là một tên muốn làm gì thì làm. Đùa dai cũng không cần như vậy a! ! !

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: Thân Cô, Người Gặp Xui Xẻo Lớn

Không bình thường, hết thấy đều không bình thường. Hôm nay, phá lệ không an bài công việc cho nha hoàn kia. Bởi vì An Thiếu Hàn chỉ cần có thời gian liền vội vàng an bài công việc cho nàng. Chính là cả buổi sáng nay, hần đều ở đây suy nghĩ một vấn đề. Tại sao mình biến thành không bình thường? An vương là người như thế nào? Lý trí, thông minh, tinh táo. Cả người đều là hoàn mỹ không có chút sơ hở. (Eo, a là đồ tự kỉ =]]]) Thế nhưng. Gần đây hần thực khác thường. Không giải thích được những chuyện mình làm với nha hoàn kia. Thời điểm đột nhiên giật mình thoát ra, tinh táo lại liền suy nghĩ: ta rốt cuộc đang làm cái gì a. Nhẹ nhàng cử động những ngón tay, vô hình trung, dường như có sợi dây dính lên, đầu dây bên kia. là nữ tử kiều ngạo phách lối nhưng lại rất sợ mình. Nàng rất sợ mình, nhưng lại dám mắng mình. Thật sự là nữ nhân kỳ quái. Không tự giác, An Thiếu Hàn lại lâm vào cái trạng thái chính mình gọi là “Không bình thường”, trong đôi mắt lạnh lẽo dần dần hiện lên dao động mà hần không hề hay biết. Ngoài cửa sổ, ánh nắng tươi sáng, người nào đó cũng đang buồn bực đi qua đi lại như con thoi trong sân. Bực bội! Bực bội! Mai Vũ khó chịu hung hăng ném cọng cỏ trong miệng. A a a! Điều này thật sự là quá không bình thường. An Thiếu Hàn không tìm nàng, cũng không an bài công việc cho nàng. Thần kinh luôn khẩn trương một khi thư giãn, Mai Vũ lập tức cảm thấy không cách nào thích ứng được. Trong lòng hung hăng chửi mình một câu “tiện mệnh” nhưng vẫn không ngăn cản được loại cảm giác “rất rảnh rỗi” bực bội này. Liễu Hành Vân đi nghiên cứu địa hình rồi, căn bản không đếm xỉa tới nàng. Muốn đi cùng những nha hoàn kia nói chuyện phiếm. Tất cả nghe được đều là những chuyện mình không muốn nghe. Ban ngày là thời điểm nhiều người qua lại, cũng không thể vui ở nơi nào đó ăn uống. Cuối cùng kết luận là — thật nhàm chán. Kỳ thật những chuyện này không quan trọng! Không quan trọng! Quan trọng là, nàng cảm thấy dây tơ hồng buộc trên ngón tay út chỉ cần khẽ động nhẹ, đầu kia sẽ có người hưởng ứng. Đây cũng không quan trọng, quan trọng nhất chính là nàng rõ ràng cảm thấy đầu dây bên kia quả thực là An Thiếu Hàn. —|| Một hồi gió lạnh thổi qua, Mai Vũ không khỏi sợ run cả người. Ngách, lạnh quá. Lắc đầu, cố gắng bóp chết phần tư tưởng này. Trong lúc bất tri bất giác, Mai Vũ đi tới bãi cỏ trước mặt. Chỗ đó đang có một đám thị vệ nhân đang chơi đá cầu. Quả cầu tròn tròn bay nhảy trong không trung, trong lòng Mai Vũ có chút ngửa ngác. Mai Vũ nhìn không được từ từ đi tới. “Ta có thể cùng tham gia không?” Bởi vì trước kia cũng thường xuyên cùng những nha hoàn kia chơi đùa, nên bọn thị vệ quay đầu lại, rất nhiệt tình chào đón nàng. “Tốt, cùng chơi đi.” Một người trong đó nói. Mai Vũ cao hứng tham gia cùng bọn họ. Cao hứng a! Thật cao hứng a! Rốt cục cũng không nhàn rồi nữa. Mai Vũ mãi chơi quên hết tất cả, cũng không phát hiện, Liễu Hành Vân dò đường trở về mang theo vẻ mặt thương cảm chờ nàng. Liễu Hành Vân có chút há hê cười trên sự đau khổ của người khác. Hừ, người dám để cho tiểu gia phải đi ăn trộm gà, báo ứng của người đến rồi. Sự cao giòi nhất dịch dung của người, Vân Kinh bị An Thiếu Hàn mời tới. Gia xem người bị nhận ra làm sao bây giờ. Bất quá, vừa mới nghĩ đến nàng bị nhận ra, miệng Liễu Hành Vân liền co rút lại, cả mặt đen mất một nửa. Con mẹ nó! Nếu như nàng bị nhận ra, xui xẻo chính là ta! Rốt cục sau khi nhận thức được điểm này, nghiêng đầu, trong tâm nhìn xuất hiện một bóng dáng nổi giận đùng đùng. Sau đó cả khuôn mặt Liễu Hành Vân đều đen thành Bao công. Mai Vũ, người chính là một nữ nhân mồm. An Thiếu Hàn từng đi dạo ngang qua, nhìn dưới ánh mặt trời, Mai Vũ đang cúi vẻ cùng người khác chơi đùa âm ỉ. Không khỏi nổi lên lửa giận. Chết tiệt! Ở cùng ta không phải một bộ dạng sợ hãi muốn chết thì chính là một bộ dạng quật cường muốn chết. Như thế nào trước mặt người khác liền cười vui vẻ như vậy! Nắm chặt tay, An Thiếu Hàn cố gắng áp chế ý niệm vừa hiện lên trong đầu, lãnh khốc cười, xoay người rồi đi. Tiểu Vũ, ta sẽ làm cho người không có thời gian cùng tình lực để cười. An Thiếu Hàn luôn luôn nhay cảm, lúc rồi đi lại không phát hiện ra Liễu Hành Vân. Nhẹ nhàng lau mồ hôi, Liễu Hành Vân yên lặng vì Mai Vũ mặc niệm. Thôn cô, tâm tư mau trở lại a, bởi vì người lập tức sẽ gặp xui xẻo lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Lần Này, Thôn Cô Thật Sự Xong Đời

“Trước hết, ta muốn nói cho người biết, người xong đời.” Một tin tức dữ dội vừa được hạ xuống, Mai Vũ rất không khách khí hung hăng trừng mắt liếc hần một cái. “Ta nhờ vào! Người mới xong đời!” Ân gà Liễu Hành Vân trộm được, vẻ mặt Mai Vũ phần hận. Không biết sát thủ này được dạy dỗ như thế nào, ra ngoài làm việc, cái gì cũng không làm xong. Người mới xong đời. Liễu Hành Vân bĩu môi, vẻ mặt ủy khuất: “Người hãy nghe ta nói hết đã.” “Nói.” Vẻ mặt thương cảm nhìn chân gà trong tay, Liễu Hành Vân nói: “Nói cho người biết a, An Thiếu Hàn.” Trên trán Mai Vũ bạo xuất mấy cái gân xanh. Chết tiệt, người đang nói với ta, hay đang nói với chân gà. Hay là người đem chân gà trở thành ta để nói chuyện. “Cô nương ở chỗ này, người nghiêm túc chút cho ta!” Mai Vũ kích động kéo ống tay áo của hần, hung hăng đem đầu mỡ trên tay bôi hết lên quần áo đối phương. Làm cho Liễu Hành Vân hồn hển vỗ tay của nàng: “Ghe tòm muốn chết, buông tay, người cái thôn này cô. Ta nói, ta nói. An Thiếu Hàn cùng đương kim Thánh Thượng muốn trong thọ yến của thái hậu vào đầu tháng năm dâng lên một phần lễ vật, vì bảo vệ sự an toàn của vật kia, tìm sư huynh Vân Kinh biết dịch dung của người tới.” Một hơi nói xong, Liễu Hành Vân rốt cục thành công bỏ tay của nàng ra. Mai Vũ cũng thành công tròn tròn mắt. Liễu Hành Vân thấy vẻ mặt nàng như đĩa ngọc, mắt trắng đã liếc nàng một cái, nhún nhún vai nói: “Kỳ thật cũng không cần quá lo lắng. Tận lực trốn tránh chút là được.” Khóe miệng Mai Vũ co quắp một cái. Liễu Hành Vân nghi hoặc nhìn nàng: “Như thế nào? An tâm a, An Thiếu Hàn mỗi ngày an bài cho người nhiều việc như vậy, làm sao có thể gặp gỡ.” Khóe miệng Mai Vũ lại rút thêm một cái. Trong mắt lóe ra lệ quang, Mai Vũ trước ánh mắt nghi hoặc cộng thêm không hiểu của Liễu Hành Vân, yếu ớt mở miệng: “Hành Vân, An Thiếu Hàn xé chiều hôm nay nói cho ta biết, từ ngày mai muốn ta làm nha hoàn thiếp thân của hần.” Liễu Hành Vân bị dọa nuốt luôn chân gà ở trong miệng, mất một phen khí lực mới rút được ra. Cơ hồ trong nháy mắt chân gà được rút ra, Liễu Hành Vân liền muốn xông lên kẹp chết nàng. Mẹ nó! Cũng xé chiều hôm nay An Thiếu Hàn không bình thường. Kết quả, nha đầu kia lần nữa thành công khơi ra hứng thú của An Thiếu Hàn. Thật muốn ngay tại chỗ kẹp chết nàng. Mai Vũ ảo não cuộn tròn ở một bên, không để ý tới hần. Mai Vũ nghĩ tới Vân Kinh sư huynh. Ở Mai Hoa sơn trang, cái tên kia luôn khước tán thế lực hắc ám cùng Trúc Thiên cầu kết với nhau làm việc xấu, hai tên hồn dân luôn lấy khi dễ nàng làm việc vui. Nhớ tới lúc rời khỏi sơn trang, nam nhân chết tiệt kia nói: “Mai Vũ, nếu như sau này người có thể thuận lợi bước vào giang hồ, cũng không nên dễ dàng chết nha. Bởi vì, người phải chết trên tay ta.” Lại nghĩ tới buổi chiều, vẻ mặt An Thiếu Hàn rét lạnh như khối băng, tức giận quát ra một câu: “Người rất rảnh rỗi nha, có thời gian chơi. Từ ngày mai, người chính là thị nữ thiếp thân của ta.” Mai Vũ cảm thấy ngày tận thế của mình đã đến. Ngẩng đầu, Mai Vũ tuyệt vọng nhìn về phía Liễu Hành Vân, trong mắt lộ vẻ thâm trầm. Ban đêm, tiếng dế kêu khô khan buồn tẻ vang rền, tựa hồ cũng lây dính chút ít hương vị thê lương. Nhìn nàng trong mắt giống như lóe ra lệ quang, Liễu Hành Vân nhất thời rối loạn, không biết nên an ủi nàng như thế nào. Cuối cùng chỉ đành hơi đỏ mặt cho nàng nhìn. Một hồi lâu, Mai Vũ nhẹ nhàng mở miệng, “Hành Vân.” “Ừ, ta đây, người nói đi.” “Trộm con gà nữa, hôm nay ta muốn ăn hai con.” Liễu Hành Vân ngây người ba, năm giây mới phản ứng, từ từ xông lên. “Mai Vũ! Người rốt cuộc có ý thức được chút nguy cơ nào hay không!” Tức giận chống eo, Liễu Hành Vân quả muốn xông lên cho nàng một quyền. Còn tưởng rằng nàng đang vì sẽ bị phát hiện mà buồn rầu, không nghĩ tới nàng chẳng qua đang nghĩ muốn cho hần lại đi trộm gà. Mai Vũ vô tội ngửa đầu: “Vay người nói cho ta biết biện pháp giải quyết a.” Một câu, đem khí thế của Liễu Hành Vân lập tức đè ép xuống. Biện pháp giải quyết. Giết

hắn cho rồi! Làm sao có thể nghĩ ra được. Đối phương chính là cao thủ dịch dung a. Làm sao có thể không bị nhận ra! Buồn bực ngồi xuống, hai người chỉ có thể im lặng ngắm gió xuân. Người thực là xui xẻo, thật sự là uống nước lạnh cũng tắc kè răng. “Nếu không, người hóa trang một chút đi. Hóa trang sao cho hần hần nhận thức không ra bộ dáng của ngươi.” Rất lâu sau, Liễu Hành Vân rốt cục bắt đầu nói. Hiện tại, chỉ có thể dựa vào vận khí. Vô vô đất trên người, Liễu Hành Vân đứng dậy rồi đi: “Ta đi dò xét một chút, ngươi sớm trở về đi.” Mai Vũ trầm tư một lát, đột nhiên cười quỷ dị. Hóa trang a, có lẽ sẽ qua mắt được hắn. Nếu như lúc này Liễu Hành Vân vẫn còn đang ăn gà..., tuyệt đối sẽ bị dọa sợ đến ghen không lấy ra được.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: An Thiếu Hàn Ta Không Phải Là Nam Nhân Bạc Tình.

“Hôm nay có trong phủ có khách quý. Công việc không muốn có sai lầm.” “Vâng.” Nhìn nàng chăm chăm một hồi, An Thiếu Hàn không nhịn được mở miệng: “Ngươi biết chính xác công việc của nha hoàn là gì sao?” Về mặt Mai Vũ mờ mịt nhìn hắn, sáng sớm nàng ngoan ngoãn đến chỗ của An Thiếu Hàn báo cáo. Cũng bụng trà rót nước chuẩn bị tốt cho hắn, còn muốn nàng phải làm cái gì nữa? “Có công việc đặc biệt gì ta chưa làm sao?” Còn muốn làm chuyện kỳ quái gì nữa... Khóe miệng An Thiếu Hàn co quắp lại, hiện tại không muốn sáng sớm tỉnh mơ đã nổi giận. Không ngừng bình phục tâm tình, hết sức nhu hòa nói: “Tóc của ta rơi ra” “Đứng, rơi ra.” Mai Vũ rất khẳng định đáp. Rơi ra như vậy, cũng rất đẹp mắt, thêm nhiều phần lười biếng nhu hòa hơn lúc búi lên, còn có chút cảm giác tà mị khiến người động tâm. Phốc. An Thiếu Hàn thiếu chút nữa học máu tại chỗ mà chết. Thôn cô này! Có nghe hiểu tiếng người hay không. Lại còn dám trả lời hắn, một bộ biểu tình “Không sai, chính là như vậy”. Hắn dùng một buổi tối để suy nghĩ lại, cảm giác có lẽ mình quá dễ dàng tức giận, nàng mới sợ mình. Cho nên, cho dù hắn đợi từ sớm, nàng không tới thay quần áo cho hắn, cũng như nàng không phát hiện tóc của hắn không búi lên, hắn cũng chịu đựng không nổi giận. Thế nhưng nha đầu này! Tựa hồ là quyết tâm muốn già bộ. Nàng thật sự không biết mình nên làm gì, hay là cố ý khiêu chiến sự chịu đựng của hắn a! “Ngươi là nha hoàn! Chẳng lẽ muốn ta tự chải tóc sao!” Rốt cục không có cách nào nhịn nữa, An Thiếu Hàn cơ hồ là hét lên nói với nàng. Mai Vũ rung mình một cái, ở trong lòng không vui liếc nhìn con mắt. Đáng chết, nếu muốn ta chải đầu cho ngươi. Ngươi không nói làm sao ta biết ngươi nghĩ gì. Cảm kích lược làm bằng ngọc lên, Mai Vũ không khỏi nhíu mày: “Ngươi bình thường điều dùng cái này chải đầu sao?” An Thiếu Hàn liếc nhìn nàng một cái, vô cùng không hiểu: “Không dùng cái này vậy dùng cái gì?” Chẳng lẽ muốn hắn mỗi ngày lấy tay chải sao. Mai Vũ liếc mắt, trong lòng không khỏi tràn ngập chút thành kiến. Vương gia chính là Vương gia, dùng cái gì cũng cao quý hơn bách tính thường dân, bất quá vẫn là lược gỗ đào dùng tốt hơn. Từ trong lòng ngực lấy ra một chiếc lược gỗ đào khắc đầy hoa văn, quơ quơ trước mặt hắn: “Dùng lược như vậy mới tốt.” An Thiếu Hàn nhìn nàng, trong mắt hàm chứa nụ cười, lời nói châm chọc đè ép trở xuống. Buồn buồn ngồi ở trước ghế, mặc cho nàng đứng ở phía sau, nhẹ nhàng búi tóc, nhẹ nhàng chải đầu cho mình. Trên người của nàng phiêu tán mùi hương thơm ngát, cái gì cũng không nói ngồi ở phía trước cửa sổ có cảm giác không khí mập mờ đáng sợ. Giống như không cẩn thận, là có thể bị đối phương nghe được nhịp tim của mình đập không bình thường. Khuôn mặt lạnh lùng của An Thiếu Hàn có chút phiếm hồng, chỉ có thể tìm lời nào đó mà nói: “Tại sao muốn dùng lược đào mộc này?” Mai Vũ vừa cảm thấy tóc của hắn thật tốt, vừa khẽ cười đáp lại hắn. “Bởi vì từ tà, người xưa đều nói gỗ đào trừ tà. Hơn nữa còn có một truyền thuyết về lược gỗ đào. Nói trước kia có một thư sinh yêu một nữ tử. Thư sinh rất nghèo, nhưng nữ tử kia là nữ nhi của một quan lớn ở địa phương, trong nhà thư sinh cái gì cũng không có, cũng rất muốn theo đuổi tiểu thư kia. Vì vậy có một ngày, hắn thấy cây đào trong nhà nở ra hoa nhanh trí làm thành lược, ở phía trên khắc đầy hoa đào và đề một bài thơ ngắn: “Gỗ đào đôi lược đào. Kết tóc đến trăm năm. Vì nàng chải tóc bạc”. Sau khi nữ tử kia nhận được lược liền yêu chàng thư sinh. Sau đó nữ tử bỏ tiền đưa thư sinh đi thi cử, thư sinh trúng Trạng nguyên nhưng lại biệt vô âm tín. Rồi sau đó gia cảnh của nữ tử suy tàn, phụ mẫu đều mất. Một mình đến kinh đô tìm thư sinh kia, tìm thấy người nhưng vô ích vì người thư sinh kia đã là con rể nhà tướng quân. Nữ tử cực kỳ bị thương, ngày đó nhảy sông tự vẫn. Trước khi chết trả lại lược gỗ đào và một phong thư trở về. Trên thư viết: Quân tửm nói: kết tóc đến trăm năm, vì nàng chải tóc bạc. Hôm nay trăm năm chưa tới, tóc đen chưa bạc. Ta vẫn còn giữ lời thề ngày đó. Chỉ hận lược gỗ đào này. Còn hỏi: lược đào a lược đào, tình lang như thế làm sao ký thác. Chỉ mong người từ nay trở thành tín vật của tình nhân thế gian. Nói cho nam nhân thiên hạ, đừng phụ lòng người yêu. Sau khi thư sinh đọc xong, nhớ tới thời gian từng trải qua, nhất thời hối hận muôn vàn. Cuối cùng đến chỗ nữ tử chết cũng nhảy xuống tự vẫn. Sau đó lược đào ở dân gian, là tín vật được đính ước.” Mai Vũ nói xong, cũng búi tóc xong cho hắn, nhìn một đầu tóc màu đen, không tự chủ có chút ngượng ngùng. Vuốt vuốt mái tóc, Mai Vũ dầm thấp giọng nói: “Chuyện xưa đó rất nhảm chán có phải không.” An Thiếu Hàn hiếm khi khẽ mỉm cười: “Không có. Rất thú vị.” Suy nghĩ một chút, giống như muốn chứng minh chuyện gì, An Thiếu Hàn bật thốt lên: “Ta không phải là nam nhân bạc tình.” Sau khi nói xong chưa kịp phản ứng, khuôn mặt An Thiếu Hàn không thể không đỏ lên, trong nháy mắt hắn liền xoay người tông cửa xông ra ngoài. Đây rốt cuộc là đang nói cái gì a! Còn lại Mai Vũ ngây ngốc đứng tại chỗ, một hồi lâu mới không nhịn được nở nụ cười. An Thiếu Hàn này. Làm cái gì a.!!! Sao lại đáng yêu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Quay Đầu Cười Một Tiếng Trăm Quỷ Cũng Bỏ Chạy

Biện pháp tốt nhất để đối phó kẻ địch là gì? Chính là bắt lấy nhược điểm của hắn, hung hăng đã kích. Thật vất vả nắm màu vẽ trong tay, khóe môi Mai Vũ nhếch lên một nụ cười có thể gọi là “dữ tợn”. Văn Khinh, cô nương nói cho ngươi biết, cô nương không còn là nữ nắm mốc ngày đó ở Mai Hoa sơn

Một số mỹ nữ, đều có một phong thái thiên kiều bá mị, phong thái đó sẽ làm cho nàng có một mỹ lực đặc biệt thuộc về mình. Mà một số xấu nữ, cũng có một khuôn mặt xấu xí, nhưng khuôn mặt có thể đạt tới hiệu quả như vậy. Đó chính là làm cho người ta —— rất muốn ói. Mai Vũ đương đương đắc ý nhìn ba nam nhân trong phòng. Chỉ còn kém không ôm bụng cười lăn lộn. Định lực của An Thiều Hàn cũng không tệ lắm, chẳng qua là cau mày, xanh mặt, nhẩn nhẩn cúi đầu. Bộ dạng Liễu Hành Vân đã chịu đựng đến nội thương, vừa muốn ói, vừa muốn cười, làm cho Mai Vũ thật khó chịu. Người này nhất định là nhận ra nàng tới. Không sai, trong nháy mắt Liễu Hành Vân phun nước, liền nhận ra là nàng. Mặc dù hắn nói hóa trang hình dáng không nhận ra là được. Nhưng hắn cũng không muốn nàng hóa trang kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ như vậy a. Hơn nữa nàng cũng nên nói trước một tiếng, đột nhiên xuất hiện như vậy làm hại hắn lúc mới bắt đầu thật cho rằng mình hai ngày nay làm chuyện mờ ám bị quỷ tìm tới cửa. Bất quá, sợ rằng quý cũng không xấu xí như nàng bây giờ. Nha đầu này, quả thực là một thiên tài. Gương mặt như vậy đứng trước cửa tuyệt đối có thể trừ tà. Mai Vũ bĩu môi, khinh thường liếc hắn một cái. Hừ, Hành Vân người này nhất định là đang suy nghĩ bộ dáng nàng bây giờ đứng trước cửa khẳng định có thể trừ tà. Cũng biết người này chưa từng thấy qua khuôn mặt như vậy. Chờ ngày nào đó hắn thật sự nhìn thấy người xấu xí kinh thiên động địa thì hắn sẽ biết. Trên đời này —— không có xấu nhất, chỉ có xấu hơn. (Phong: ta kết câu này =]] Không hơi đâu để ý tới hắn, về mặt Mai Vũ gian trá hướng về phía Vân Kinh. Chỉ thấy Vân Kinh bị bộ dáng của nàng làm cho sợ tới mặt không còn chút máu. Tay kia run run giống như động kinh. Mai Vũ bước về phía hắn một bước, nịnh nọt nói: “Khách nhân, có muốn ta tiến gần hơn nữa để cho ngài cẩn thận thấy rõ ràng hay không?” Vân Kinh nghe nàng nói như vậy, lập tức co rút lại. “Không, không cần. Ta nghĩ người chắc không phải đầu, người đi xuống đi.” Toàn bộ sau lưng đều nổi da gà. Vân Kinh không xác định, nếu xấu nữ này tiến thêm một bước hắn có thể giết chết xấu nữ vô tội này hay không. Vân Kinh ở trong lòng khắc chế chính mình, khóc không ra nước mắt. Làm ơn !!! Tại sao không có ai nói cho hắn biết, trong nhà An Thiều Hàn có nha hoàn xấu xí như vậy. Ô ~~~ Thật là đáng sợ ~~~ Mai Vũ cảm thấy kế hoạch thành công, vội vàng rút lui, xoay người đi ra ngoài. Cho đến khi ra khỏi cửa, chịu đựng đi đến bờ sông không có người nào, Mai Vũ mới cất tiếng cười to. Cả người té xuống đất không ngừng cười. “Aha ha ha ha, ha ha! Vân Kinh, chính là về mặt này, ha ha. Quả thực là về mặt ngu si!” Lại nói trước kia ở Mai Hoa sơn trang, ngược lại thật sự không hề nghĩ tới chiêu thức độc địa này. Dường như kể từ khi cùng Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân quen biết, tự động lấy nhiễm những thứ xấu xa tâm tư trong này. Hay là nói gặp hai người siêu cấp không có lương tâm này, bản năng ta ác của nàng bộc phát ra ngoài. Vô luận là bởi vì sao, tóm lại, Mai Vũ phi thường cảm kỳ vui vẻ. “Trêu đùa khách quý của ta, rất thích thú sao?” Sau lưng đột nhiên có thanh âm truyền đến, làm cho Mai Vũ sợ hết hồn. Trượt chân ngã ầm xuống nước. Thời điểm chìm xuống, trong lòng Mai Vũ có một ít chua xót. Quả nhiên là vui quá hóa buồn a. Hơn nữa, An Thiều Hàn! Đây đã là lần thứ ba cô nương rơi xuống nước vì người! An Thiều Hàn đứng ở bờ sông, buồn cười nhìn nữ tử trong nước, về mặt mắt hứng nhìn hắn: “Người là mèo sao, bước chân không có tiếng động.” “Ta có tiếng động, chẳng qua là người cười quá

chuyên chú, đập ngực dậm chân, không nghe thấy mà thôi.” Trong thanh âm của An Thiếu Hàn hàm chứa trêu tức. Mai Vũ nghĩ đến bộ dạng mới vừa rồi không có hình tượng nào chút nào, mặt không khỏi đỏ lên. Cúi đầu cắn môi, bị nước lạnh xông lên, Mai Vũ mới thanh tỉnh lại. Vân Kinh là An Thiếu Hàn mời tới làm khách, nàng làm như vậy, sẽ làm khó An Thiếu Hàn. Ngẩng đầu chú ý nhìn ánh mắt hấn lay động, Mai Vũ cẩn thận hỏi: “Ngươi, không tức giận sao?” Quyết định, kiên quyết không lên bờ, nếu hấn nổi giận, nàng liền lập tức chui xuống dưới nước. Sau giờ trưa bãi cỏ yên tĩnh, sóng nước mênh mông trên hồ dao động. An Thiếu Hàn nhìn nữ tử giáo hoạt cùng quạt cường trong nước, khoe miệng cong lên, hơi cười nói: “Rất thú vị. Thiên huyền ngọc diện nhân thể khinh, cũng có lúc như vậy a.” Gió thổi qua tóc hấn gợi lên vài sợi bay phất phơ. Hấn vẫn một thân màu đen, áo đen, tóc đen. Cũng không còn bộ dáng đáng sợ như vậy, dường như có ánh sáng từ trên thân hấn xuyên ra ngoài, phát tán trong không khí. Khoe miệng hấn cong lên cười rạng rỡ làm cho Mai Vũ không tự chủ nhìn ngây người. Rốt cuộc biết được, trên đời có vẻ mặt người nào đó có thể khuynh đảo chúng sinh. Tựa hồ là tham luyến nụ cười không dễ dàng lộ ra của hấn, hoa đào trên cây nghịch ngợm rơi xuống hôn lên môi của hấn. Nước trong hồ khẽ rung chuyển, Mai Vũ nửa người giấu ở dưới nước, tóc đen rơi ra chìm trên mặt nước. Tay không tự giác khẽ nâng lên, vươn về phía đến hấn. Tựa hồ là muốn bắt cái gì, lại như là muốn giúp hấn lấy xuống cánh hoa đào nghịch ngợm trên môi. Hết thấy đều không không chế được. Nàng khẽ nâng tay, khoe miệng hấn mỉm cười, cùng với sóng nước tựa như yên tĩnh cùng cánh hoa không ngừng phiêu tán theo chiều gió. Là tháng tư, tạo thành bức tranh diễm lệ đến không chịu được. Giờ khắc này không biết là tâm tình gì, An Thiếu Hàn phá vỡ không khí mập mờ này đầu tiên, tiến lên, mỉm cười đưa tay kéo nàng lên khỏi mặt nước. Tại sao phải đuổi theo nàng ra ngoài? Không biết, chẳng qua là khi nhìn thấy bộ dạng Vân Kinh bị dọa đến giật mình sợ hãi, mặc dù rất bình tĩnh cho người điu hấn đi xuống. Cũng là đang cười ở trong lòng. Một khắc kia, nghĩ tới dĩ nhiên không phải là trừng phạt nha hoàn không hiểu quy củ này. Mà là chia sẻ. Nói đến ngay cả mình cũng cảm thấy quái dị. Mình lại muốn cùng nàng chia sẻ nụ cười lúc này. Vì trò đùa dai làm cho bộ dáng người khác thể thảm như thế. An Thiếu Hàn luôn luôn trầm tĩnh lại có ý tưởng trẻ con như vậy. Hấn nghĩ, hấn bắt đầu không bình thường rồi. Tháng tư khí trời vẫn còn có chút lạnh, cho nên An Thiếu Hàn đem áo mỏng trên người cởi ra, cho Mai Vũ khoác lên. Thấy Mai Vũ kinh ngạc nhìn mình. Sắc mặt An Thiếu Hàn đột nhiên đỏ lên, khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng trước kia. “Mặc vào, ta không muốn ngày mai rời giường không có ai phục vụ.” Nhìn bộ dạng không được tự nhiên của hấn, Mai Vũ len lén cười. Bắt đầu có chút hiểu rõ An Thiếu Hàn. Mặc dù hấn thật sự có đủ thông minh tinh táo, trên thực tế lại không hiểu phải đối xử với người khác như thế nào. Không được tự nhiên, lại. Thật đáng yêu. Mai Vũ thấy trên người hấn chỉ còn đơn độc một chiếc áo, đột nhiên kéo tay hấn lại. Có chút chấp nhận, lại có chút vui vẻ cảm nhận nhiệt độ trong tay. Trong lòng không khỏi nghĩ: a, tay của hấn quả nhiên ấm áp. Không thể tưởng tượng nổi thật. ấm áp An Thiếu Hàn kinh ngạc nhìn nàng: “Làm gì vậy?” Mai Vũ lè lưỡi, nghịch ngợm nháy mắt: “Nếu như Vương gia ngã bệnh, ta không phải sẽ thảm hại hơn sao. Đề công bằng, ta mặc quần áo vào, sau đó Vương gia theo ta cùng nhau chạy về đi. Vận động, sẽ không bị cảm.” An Thiếu Hàn không được tự nhiên quay đầu đi chỗ khác. “Ngây thơ.” “A? Chẳng lẽ thể lực Vương gia kỳ thực rất kém cỏi, sợ bị ta phát hiện, sau đó truyền cho toàn bộ nha hoàn trong Vương Phủ?” “Ngươi cho rằng An vương là ai?” An Thiếu Hàn vừa nói vừa đưa tay lôi kéo tay nàng. Ngón giữa truyền đến cảm giác ấm áp, khiến cho trong lòng An Thiếu Hàn có chút rung động, trong lúc nhất thời cũng trở nên mềm mại. Lôi kéo nàng cùng nhau chạy nhau trong gió, ở phía trước nàng không thấy được, An Thiếu Hàn khẽ mỉm cười. Không biết lúc nào nhìn nàng mệt mỏi, nhìn nàng mặt nhợt, không còn trở thành mục đích của hấn nữa. Không chỉ là thích vẻ mặt tức giận, vẻ mặt phẫn nộ của nàng. Còn muốn nàng cười vui vẻ. Rốt cuộc, tại sao muốn nhìn thấy vậy. An Thiếu Hàn cũng không biết. Căn bản cũng. Không muốn biết. Hấn là An vương, muốn làm cái gì thì làm cái đó. Đưa nàng đến đây là cố ý vì nàng chọn phòng ở gần chỗ mình đang cư ngụ. An Thiếu Hàn đặc ý nói, là vì để thuận lợi chiều cổ hấn. Thật ra thì, ngay lúc đó ý tưởng có chút hung ác cùng nham hiểm ở nơi này, người cũng đừng nghĩ chạy ra khỏi tầm mắt của ta. Là nghĩ như vậy. Nhưng bây giờ lại cảm thấy thuận tiện hơn nhiều. Thậm chí có một chút đặc ý là vì nàng ở đây mình có thể chạm tay tới bất cứ lúc nào. Trở lại phòng của mình, An Thiếu Hàn trong lúc vô ý thấy trên bàn trang điểm, Mai Vũ bỏ lại cây lược đào mộc. An Thiếu Hàn đi tới, nhẹ nhàng cầm lên đặt ở trong tay, lẩm bầm nhớ tới: “Gỗ Đào đôi lược đào. Kết tóc đến trăm năm. Vì nàng chải tóc bạc.” Khoe môi nhếch lên nụ cười không rõ ý, An Thiếu Hàn đem lược gỗ đào nhét vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 25: Hành Vân Suy Đoán, An Thiếu Hàn Nổi Giận

Không nên, ngàn lần không nên, Vân Kinh cảm thấy mình không nên nhận công việc này của An Thiếu Hàn. Không nên bởi vì tin tưởng diện mạo của hấn, từ đó tin tưởng diện mạo của toàn bộ người trong Vương Phủ. Mặc dù An Thiếu Hàn đã bày tỏ đó là một việc ngoài ý muốn. Mặc dù hấn đã khẳng định xử lý tuyệt đối nữ nhân xấu xí đó. Nhưng Vân Kinh vẫn mỗi ngày ngủ không ngon giấc. Cảm giác trong bóng tối, nữ nhân kia đang trưng ra khuôn mặt xấu xí trước mặt hấn tươi cười. Huống chi, trên đời sẽ không chỉ có một nữ nhân xấu xí này, Vương Phủ cũng không phải là chỗ tuyệt đối chỗ an toàn. Vì vậy hấn không dám ra cửa, không dám đi lại trong vương phủ. Chứ nói chi là mục đích lúc ban đầu. Kỳ thực hấn không hề muốn cùng nhân vật Vương gia nguy hiểm này giao thiệp, và lại An Thiếu Hàn nhân vật lợi hại này. Hấn nhận công việc này chỉ vì tìm một người. Vũ Thần trong truyền thuyết giết chết Trúc Thiên cùng nha đầu trong trí nhớ luôn bị mình bắt nạt. Từ lúc nào mà trở nên lợi hại như vậy? Sau khi nghe nàng giết Trúc Thiên, hấn một ngụm nước đang uống liền phun ra ngoài rất không có hình tượng. Ngay lúc đó nhận xét chuyện này tuyệt đối là ngoài ý muốn. Nhưng không thể lường trước được Trúc Thiên mới chết, Mai Lưỡng Tân cũng bị nàng giết. Cái này chỉ có thể giải thích là “thần kỳ” Nàng có bao nhiêu ngu ngốc, có bao nhiêu vụng về, không ai hiểu rõ hơn hấn. Đi hái thảo dược để dùng làm thuốc nàng không hái mà hái tất cả đều là cỏ dại. Mai Lưỡng Tân không tin, cảm thấy sai sót còn có thể trùng hợp xuất hiện? Ai biết, Mai Lưỡng Tân dùng cả đêm, từ trong “thảo dược” nàng hái phân loại ra hơn bốn mươi loại cỏ dại. Mai Lưỡng Tân tức giận thiếu chút nữa học máu bò nạng. Cùng nhau luyện võ công, nàng dùng cái gì cũng không dùng được. Sử dụng kiếm thì quệt làm bị thương tay của mình. Đai đao thì múa rách y phục của mình. Rơi cho tới bây giờ đều là dùng đánh bản thân. Ngay cả âm khí “Liên Tinh” dùng để cất vào trong ngực cũng đâm vào trên người mình. Mai Lưỡng Tân thật sự là không có biện pháp. Chỉ có thể chọn vũ khí không tốt nhất cho nàng. Cung tên. Hồn nữa mũi tên cũng không hề sắc bén. Còn nói với nàng: “Hài tử cầm đi, đến lúc đó có thể dọa người một chút.” Vì vậy từ trước đến nay nàng thành sát thủ đầu tiên dùng cung tên. Vân Kinh cũng không cảm thấy như vậy nàng có thể giết Trúc Thiên cùng Mai Lưỡng Tân. Cho nên, hấn muốn tìm nàng để hiểu rõ sự tình. Một đường theo dõi dấu vết xác định được nàng có thể cùng Liễu Hành Vân ở chung một chỗ. Cho nên dự tính lúc ban đầu hấn cần phải bước vào Vương Phủ, cũng nhất định tránh không khỏi nữ nhân xấu xí đó. Đại cục đã định, Vân Kinh cũng chỉ có thể cảm thán mình năm nay gặp xui xẻo. Nhìn về phía ngoài cửa sổ, vô số lần hấn thở dài trong gió. ————— Nhét một bọc ô mai cho Mai Vũ, Liễu Hành Vân không nhận được khen: “Mai Vũ người thật là một thiên tài a.” Mai Vũ ở trong lòng vì mình một phen nước mắt thông cảm, về mặt mặt tự nhiên đáp lời: “Ha, kia, đó là đương nhiên.” Thật ra thì, nàng xấu hổ cho cái danh hiệu “thông minh” này. Đáng chết, nàng đơn giản chính là người ngu ngốc. Nhưng An Thiếu Hàn thông minh như thế làm sao có thể

không nghi ngờ nằng. Thời điểm sáng nay, hân còn cười tủm tỉm hỏi nằng: “Làm sao ngươi biết nhược điểm của Vân Khanh?” Tay Mai Vũ run lên, hung hăng cầm lược chải đầu cho hân. Nghĩ tới nghĩ lui không biết trả lời thế nào. An Thiếu Hàn lại nói tiếp: “Chẳng lẽ, ngươi là tôi giết ta.” Khi đó, An Thiếu Hàn mặc dù là cười nhưng Mai Vũ lại cảm giác được sát ý rõ ràng. “Là bọn nha hoàn đều nói hân chỉ tiếp tuần nam mỹ nữ, cho nên ta suy nghĩ, nếu như hân thấy người xấu xí sẽ có biểu tình gì.” Mai Vũ liều chết chải đầu búi tóc, nhanh nhẹn trả lời. Mai Vũ nằng những thứ khác không được, nhưng nói láo tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ. Nhìn ánh mắt sắc bén của An Thiếu Hàn, nằng cảm thấy may mắn mình không có đầu thân hai nơi. Nhưng càng làm nằng tức giận chính là, An Thiếu Hàn lại còn nói: “Ta đã nói rồi, thôn cô ngươi làm gì có bản lĩnh giết người.” Nói xong, còn thương hại vỗ vỗ đầu của nằng. Thiên sát An Thiếu Hàn, cư nhiên vũ nhục sát thủ chúng ta. Ngươi chờ, ta đem bảo bối của ngươi trộm đi. Ngươi hãy nhân tiện xác định ta có bản lĩnh hay không. Giận dữ nắm chặt tay, Mai Vũ chớp mắt, hung hân nhìn Liễu Hành Vân. Khóe miệng Liễu Hành Vân lập tức sụp đổ. “Đại tỷ, ban ngày, cũng đừng để cho ta đi ăn trộm gà được không?” Mai Vũ trở mặt khinh bỉ sâu sắc. Ai nói muốn hân đi ăn trộm gà mà mò mẫm khăn trương. Nằng chỉ là muốn nhanh rời khỏi Vương Phủ. Bởi vì, cảm giác nếu tiếp tục ở chung nữa sẽ rất nguy hiểm, hơn nữa còn có thể bị nhận ra. “Ta là muốn hỏi ngươi, ngươi nghiên cứu địa hình như thế nào rồi?” Đùa nghịch nhún cây trong tay, Liễu Hành Vân buồn rầu nói: “Ah! Không ngại nói cho ngươi biết a. Ta đã biết Từ Ngọc bảo trăm được giấu ở chỗ nào rồi, nhưng ta không thể đi.” Mai Vũ sau khi nghe, lặng yên mấy giây, lập tức cười phá lên: “Ha Ha Ha Ha! Cười châm biếm, Thần thái Liễu Hành Vân cư nhiên lại có thể có chỗ không đi được?” Liễu Hành Vân bị nằng cười sợ hết hồn, lập tức bùm miệng nằng lại: “Thôn cô chết tiệt, ngươi nhỏ giọng một chút cho ta, đừng quên chúng ta đang liên minh.” Mai Vũ le lưỡi, hỏi: “Chỗ nào ngươi đi không được?” Sắc mặt Liễu Hành Vân khê đỏ ửng: “Ta không biết boi.” Bối bối, Liễu Hành Vân mất hứng ở trong lòng lăm lăm: nếu tiểu gia ta cái gì cũng biết, còn dùng mười vạn lượng thuê thôn cô ngươi giúp một tay sao. Mai Vũ có ý thương hại vỗ đầu của hân: “Hài tử đáng thương, tỷ tỷ không chê cười ngươi.” “Ngươi lúc này nghiêm chỉnh đi!” “Hào, hảo. Ngươi nói, muốn ta làm như thế nào.” “Đêm nay thăm dò hồ hoa lau. Nếu như ta đoán không sai, Từ Ngọc bảo trăm đang giấu ở dưới nước.” “Không thành vấn đề.” Mai Vũ mỉm cười, xoay người trở về. An Thiếu Hàn đi ra ngoài, không biết lúc nào thì trở lại, nếu như trở lại không nhìn thấy mình ở trong sân, nhất định nổi giận. Liễu Hành Vân đột nhiên nắm tay của nằng, có chút chần chờ nói: “Có thể sẽ gặp nguy hiểm.” Mai Vũ quay đầu lại: “Thế nào, ngươi đau lòng?” Liễu Hành Vân nghiêng đầu, bên tai có chút hồng: “Không phải, nếu ngươi chết, ta không có biện pháp báo cáo với Tà Văn Phong.” Mai Vũ khê mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Ha ha, ta đây cũng không phải là vì Văn Phong, ta là vì mười vạn lượng cùng nụ cười như mặt trời tháng năm của Liễu Hành Vân. Nếu như sợ ta chết, liền bảo vệ ta đi.” Liễu Hành Vân không nói lời nào, cắn môi dưới trầm mặc. Cứ như thế trong nháy mắt, hân muốn buông tha tất cả, mang nằng hoàn hảo rời đi như lúc ban đầu. Nhưng cũng chỉ là một trong nháy mắt, Liễu Hành Vân ngẩng đầu, kiên định đối diện với ánh mắt nằng: “Ta sẽ bảo vệ ngươi.” Liễu Hành Vân xác định chuyện này phải hoàn thành, sẽ không lùi bước. Lùi bước không phải là biện pháp giải quyết vấn đề. Cho nên, Mai Vũ, ngươi —— ta tới bảo vệ. Ánh mắt trời tháng tư ôn nhu, mang theo một chút lạnh lẽo, nhưng Mai Vũ muốn một ngày nào đó lạnh lẽo sẽ không còn, ấm áp sẽ truyền khắp toàn thân. Cúi đầu nhìn về mặt kiên định của người thiếu niên quật cường kia, có chút hơi lộ vẻ ngây thơ, nhưng lại không mất vẻ cường tráng. Khóe miệng Mai Vũ lại nhộn nhạo mở ra nụ cười ấm áp. Tuổi trẻ như thế, có một ngày sẽ trở thành nam nhân không ai bằng. Hành Vân, ngươi không biết ngươi như vậy có bao nhiêu đáng tin nhiệm. “Ta tin tưởng ngươi.” —— Vừa mới trở về đình viện, An Thiếu Hàn lập tức liền đi vào. Vừa tiến đến gương mặt khó chịu. Mai Vũ tò mò nhìn sang, chỉ thấy An Thiếu Hàn trong tay gắt gao nắm một hình nhân bằng vải nhỏ xíu. Gương mặt sát khí, Mai Vũ lui về phía sau một chút, cảm thấy vẫn là tránh lui một chút tốt hơn. Ai biết, An Thiếu Hàn thấy nằng, trầm giọng kêu nằng: “Tiểu Vũ, tới đây.” Mai Vũ ở trong lòng gào khóc một hồi. Bồ Tát ~ sớm biết cũng không trở lại. Run rẩy đi qua, Mai Vũ thấy rõ ràng trong tay hân là búp bê vải. Vừa nhìn thấy lập tức hôn mê. Trời! Con búp bê vải này, cư nhiên là An Thiếu Hàn! Nhất định sẽ không sai! Nhất định sẽ không sai! An Thiếu Hàn đem búp bê giơ lên trước mặt nằng, khuôn mặt cực kỳ hung ác giống Diêm Vương hỏi: “Có giống ta không?” Mai Vũ lập tức đỏ mặt hồi lạnh. Con mẹ nó, ta muốn nói là chính là ngươi, có thể chết không! Nếu như ta nói không phải là ngươi! Ngươi tin sao! “Vương, Vương gia, đây là búp bê, ha ha, ha ha.” Mai Vũ chuẩn bị giả bộ ngu. “Nói!” Vẻ mặt An Thiếu Hàn lập tức rét lạnh thêm mấy phần, chỉ phát ra một tiếng. Dù sao cũng là chết, Mai Vũ vươn cổ, lớn tiếng nói: “Từ bên ngoài nhìn vào chính xác là như vậy.” Đương nhiên! Bởi vì phía trên còn viết tên “An Thiếu Hàn”! ! ! An Thiếu Hàn nhìn không được nữa, rốt cục tức giận xé nát con búp bê vải trong tay. “Lại dám nguyền rủa bản vương, bản vương muốn ngươi chết!” Mai Vũ nhìn bầu trời sợi bông bay tán loạn, mắt thấy An Thiếu Hàn nổi điên muốn giết người. Lúc này mới hiểu được tính chất nghiêm trọng của chuyện này. Lập tức xông tới cản hân: “Ngươi muốn đi đâu?” “Đi giết người làm búp bê vải này.” Mai Vũ nhìn thấy hân mặt đầy sát khí, trong tức giận lại cất giấu một cổ bi thương. Trong lòng biết, người kia nhất định rất quan trọng với An Thiếu Hàn. Liều mạng cản hân: “Không thể đi!” “Cút! Chuyện của Bản vương ngươi cũng dám trông nom?” “Chuyện liên quan đến mạng người ta phải xen vào! !” Mai Vũ lớn tiếng nói. Trong lúc nhất thời, trong phòng trở nên vô cùng an tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26: Thiếu Niên Cùng Con Điều

Mai Vũ biết An Thiếu Hàn không dễ chọc, trong lúc vô tình sẽ phải nhúng tay vào chuyện của hân. Nhưng là lời vừa ra khỏi miệng, liền bắt đầu hối hận. Mai Vũ à Mai Vũ, hân muốn giết ai nắc mớ gì tới ngươi a. Nếu như hân đem tức giận trút lên người ngươi một đao đi xuống, ngươi phải đi châu điện diêm vương a. Thật là không đủ thức thời. An Thiếu Hàn nhìn cô gái đang ôm mình, gương mặt hối hận cộng thêm quật cường, dần dần buông lỏng đao trong tay. Có chút chán nản nhìn nằng: “Này. . . .” “Làm, làm gì.” Mai Vũ cẩn thận đáp lời, chết rồi! Hân sắp nổi giận! “Ngươi có thể buông ta ra không?” Mai Vũ lúc này mới chợt hiểu mình đang gắt gao ôm hân. Mặt đỏ lên, Mai Vũ vội vàng buông ra. “Cái này. . . .” Mai Vũ nhăn nhó nắm vạt áo, ngượng ngùng mở miệng. Đáng chết, phải nói là cái gì đây? “Ngươi đã ngăn cản ta giết hân, vậy thì thay ta giải quyết chuyện này đi.” An Thiếu Hàn nhìn ánh mắt của nằng, đột nhiên hạ xuống quyết định. Không biết vì sao, hân tin tưởng, nằng có thể. Mai Vũ hai mắt trừng lớn, không phải đâu, để cho ta giải quyết? Bị An Thiếu Hàn kéo lên ngựa, từ khi Mai Vũ tiến vào Vương Phủ tới nay, lần đầu tiên xuất phủ. Người trong phủ thấy Vương gia cười ngửa mang theo một nha hoàn xuất phủ, cũng vô cùng kinh ngạc. Ngựa Vương gia cười, ngay cả thị thiếp xinh đẹp đều chưa từng may mắn ngồi qua. Ngoại trừ ban đêm, Vương gia ít nhiều trao đổi với thị thiếp xinh đẹp trong phủ. Bởi vì, trong vương phủ vẫn chưa từng xảy ra chuyện tranh giành tình cảm, dù sao Vương gia đối với ai cũng lãnh đạm. Nhưng hôm nay lại thấy Vương gia mang theo nha hoàn xuất phủ. Thân mật ngồi chung một con ngựa. Đôi mắt mỗi người còn nhận ra nha hoàn này đầu tháng mới tới, Vương gia luôn tìm mọi cách gây khó khăn. Có người làm lập tức đi báo cáo những thị thiếp kia. Những nữ nhân kia lúc này giật mình hoảng sợ nguy cơ sắp xuất hiện. Lập tức tụ chung một chỗ bắt đầu thương lượng chuyện này. Lại nghe nằng ngày nay Vương gia ai cũng không có triệu kiến, vẫn còn vì chuyện an bài chỗ ở của nha đầu kia trong đào hoa nguyên. Càng thêm tức giận phát run. Mà Mai Vũ ngồi ở trên ngựa, cả người bị An Thiếu Hàn ôm vào trong ngực, không tự chủ rùng mình một cái. “Thế nào, rất lạnh sao?” “Không.” Ở

trong lòng, Mai Vũ không khỏi làm bầm ban ngày mà nỗi gió lạnh, nhất định là có người ở sau lưng tính toán ta, nhất định phải cẩn thận. Dừng lại trước một tòa nhà lớn, Mai Vũ ngẩng đầu thấy trên tấm bảng viết hai chữ “Trần phủ” không khỏi thở dài. Trên đường đi, Mai Vũ nghe An Thiếu Hàn nói chuyện về Trần phủ. Sự kiện kia trên giang hồ cũng có tin đồn, trước kia ở sơn trang, nàng cũng nghe qua. Về “vợ chồng Lôi Đình”, chuyện vợ chồng Trần tướng quân bị giết. Giang hồ làm loạn cầu kết với ngoại bang tiến quân Giang Nam, vì không muốn nước nhà bị đánh bại, vợ chồng Trần tướng quân ban đêm tham dò địch doanh, giết chủ soái, chém loạn đảng. Chết ở giữa trận chiến đêm hôm đó. Để lại tiểu thiếu gia Trần Thu năm tuổi. Xuân đi thu tới, Trần Thu lúc này cũng đã mười bốn tuổi. Tiếc một nỗi người đi trà lạnh, huy hoàng ngày đó của Trần phủ, trở thành tỉnh tịch như hôm nay. Mà nguyên nhân tức giận của An Thiếu Hàn, chính là Trần Thu. An gia cùng Trần gia mấy đời qua lại, cho sau khi vợ chồng Trần thị chết, An Thiếu Hàn nhận Trần Thu làm đệ đệ. Nhưng hôm nay lại phát hiện “búp bê nguyên rửa” trong phòng của hắn. An Thiếu Hàn mặc dù chưa từng thấy qua. Nhưng cũng biết là dùng kim châm trên búp bê để nguyên rửa. Hỏi Trần Thu, Trần Thu cũng không kiêu dè, nói thẳng: “Từ bảy tuổi đã bắt đầu làm búp bê như vậy.” Dưới con thịnh nộ, cầm lấy con búp bê trở về phủ. Quân gia mở cửa, để cho An Thiếu Hàn cùng Mai Vũ đi vào. Mang theo nàng đi tới sân viện Trần Thu ở, An Thiếu Hàn dừng bước. Mai Vũ xoay người lại, khẽ mỉm cười: “Người ăn khí tức, đi theo phía sau. Người cũng nên biết rõ hần nghĩ gì.” Đi vào đình viện, một vườn đầy hoa đập vào mắt. Mai Vũ không tự chủ thả lỏng cước bộ. Chậm rãi đi về phía phòng. Trước phòng, một cánh cửa sổ mở ra, một thiếu niên tuổi đôi mươi, cầm trong tay một quyển sách, ánh mắt nhìn về phía phương xa như đang suy nghĩ điều gì. Gió nhẹ nhàng thổi qua, lướt qua khiến sợi tóc hắn bay toát loạn, trong cặp mắt kia, tràn đầy mơ ước. Mai Vũ theo ánh mắt của hắn nhìn thấy một con điều bay ở phía xa Trong lòng liền hiểu rõ Thiếu niên tịch tịch, vốn là như vậy. Muốn thoát khỏi nhà tù hoàng kim này, muốn rời khỏi người bên cạnh đang giam giữ mình. Có thể rời đi, giống như con điều kia có thể bay tới phương xa.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 27: Người Thiếu Niên Kia, Chân Trời Góc Biển Không Còn Cô Độc.

“Con điều thật là đẹp.” Mai Vũ nhìn con điều xa xa mỉm cười nói. Kỳ thực xấu xí chết được. Trên con điều mọc một cái đuôi thật dài, Mai Vũ thị lực rất tốt còn nhìn thấy trên đó viết một hàng chữ “Tiểu tiên nữ, tiểu sinh bên này hữu lễ.” Khóe miệng bất ngờ co lại một cái. Mai Vũ có thể khẳng định con điều ngu ngốc kia là Liễu Hành Vân thả. Mặt Trần Thu có chút tái nhợt, khóe miệng khẽ vận vẹo quay mặt không vui nói: “Chỗ nào dễ nhìn? Xấu xí chết.” Trong lòng Mai Vũ cười trộm. Quả nhiên tâm tính là tiểu hải tử, phản ứng đầu tiên không phải hỏi nàng từ đâu tới đây, mà là phản bác lời của nàng. “Không biết a, ta cảm thấy con điều này tự do bay lượn thật là xinh đẹp.” Giống như không hiểu được nỗi khổ của hắn, Mai Vũ cố tình ngây thơ chớp mắt. Con người của Trần Thu nghe được những lời này chợt co rút lại một cái, hai tay nắm chặt thành quả đấm phẫn nộ nói: “Tự do chỗ nào! Còn cái dây cày, sớm muộn gì cũng bị túm xuống!” Mai Vũ cảm thấy, đã có thể xác định. Trong lòng thiếu niên này quả nhiên là khát vọng tự do. Mang theo danh hiệu con của công thần bị triều đình bảo vệ từng chút. Thiếu niên chỉ có thể sống ở chỗ này không thể đi đâu. Hắn có thể hy vọng muốn đi xem một chút. Sa mạc có thật sự là cát vàng đầy trời hay không. Phương Bắc có thật sự là băng tuyết trắng xóa hay không. Hoặc giả mãnh hổ trong rừng rậm có thật oai phong giống biểu diễn trong kịch. Hoặc giả dưới nước thực sự có con rồng tồn tại. Trong lúc nhất thời, Mai Vũ cảm thấy đau lòng. Vì thiếu niên trước mắt kia quật cường muốn che giấu bi thương. Ở trong lòng quyết định, Mai Vũ đơn giản đem cảm giác này để xuống, dáng vẻ giả bộ khinh thường, đối với hắn khịt mũi khinh bỉ: “Hừ con điều bị cày dây là bất lực. Nếu như có năng lực bứt khỏi dây thì có thể chân trời góc biển, tự do bay lượn. Nhưng nó không gãy giữa không phải sao?” Thiếu niên lập tức nổi giận, vứt bỏ quyển sách trên tay, kích động đứng lên: “Nó cũng muốn vùng vẫy! Nhưng cái dây kia buộc quá chặt, nó làm sao có thể gãy giữa!” Hắn cũng không muốn, cũng không muốn a. Hắn cũng không muốn làm búp bê đó. Nhưng từ nhỏ đến lớn, hần không có bằng hữu, ca ca duy nhất lại không thể thường xuyên đến thăm hần. Cô độc trong sân, chỉ có búp bê này theo hần nói chuyện. Dần dần, trong cuộc sống cô đơn như, đôi mắt với búp bê này hần lại có chút oán hận. “Tại sao người không đến nhìn ta?” “Người không chơi với ta, tại sao cũng không cho ta ra ngoài đi chơi.” “Ta thật sự muốn đi ra ngoài, tại sao người lại giam giữ ta.” Oán hận ngày càng nhiều, cho nên hần đem oán khí trút xuống trên người con búp bê này. Nhưng mỗi lần như vậy lại nhẹ nhàng đem kim châm cẩn thận nhỏ hết. Thiếu niên, đã tự động đem mình trở thành con điều kia, Mai Vũ hài lòng làm hần tức giận, khẽ nâng vế mặt đang cười, ngẩng cao cằm mắt nhìn xuống hần: “Như vậy liền trở nên mạnh mẽ đi, mạnh đến có thể vùng vẫy khỏi dây buộc kia.” Thiếu niên bị dọa giật mình, phải mạnh mẽ vượt qua An Thiếu Hàn? Không, không thể nào. “Không thể nào.” Trần Thu nắm chặt quả đấm nói. Mai Vũ nhún vai: “Nếu như không thử, vậy thì cả đời đều như con điều kia bị buộc dây đi.” Thiếu niên cắn môi dưới, không xác định hỏi: “Ta, ta nghĩ muốn thử.” Mai Vũ nhìn về phía góc tối, nơi đó, An Thiếu Hàn đang núp trong bóng tối. “Chúng ta ước định đi, nếu như người có thể mười lăm tuổi vượt qua An Thiếu Hàn mười chiêu, đổi tự do cho bản thân mình được không?” Mặc dù nàng cũng không biết An Thiếu Hàn có bao nhiêu lợi hại. Nhưng trực giác mà nói, mười chiêu rất điều hòa. Trần Thu không tin tưởng rồi lại có chút mong đợi nhìn nàng: “Người là ai? Tại sao ta có thể tin tưởng người?” Mai Vũ mỉm cười: “Ta là ai cũng không quan trọng, chỉ là ta bảo đảm ngày mai An Thiếu Hàn sẽ mang theo lời hứa của hần đến.” Khuôn mặt tái nhợt của Trần Thu dần xen đỏ ửng có chút hưng phấn cùng nghi ngờ. Mai Vũ xấu hổ cười một tiếng: “Kia, ngày mai ta sẽ chờ.” Trời chiều đã lui, thiếu niên trước mắt chưa nhiễm cõi trần, tâm hồn vẫn tinh tế mềm mại. Mai Vũ đột nhiên đùa dai hỏi: “Thuận tiện hỏi chút, người thật sự ghét An Thiếu Hàn sao?” Trần Thu cắn cắn môi, đại khái là bởi vì trước mắt hồng y nữ tử này giúp mình đại ơn. Cho nên hần quyết định ngẩng đầu lên. Lộ ra nụ cười sáng lạn: “Không, ta. . . . Thích nhất An ca ca. Hần là người tốt nhất đối với ta trên đời này.” Đúng vậy, hần nên thừa nhận, An Thiếu Hàn đối với hần rất tốt. Là thật sự coi hần như đệ đệ. Chẳng qua là, hần luôn luôn không biết biểu đạt tình cảm như thế nào. Ánh tà dương chiếu xuống nụ cười rung động lòng người của hần. Trong lòng Mai Vũ bị cuốn hút nhẹ nhàng nhu hòa. Bút vài cọng cỏ, Mai Vũ hai ba lần gấp lại thành một con thỏ nhỏ đưa cho hần. Dĩ dóm nháy mắt: “Tạm biệt, thiếu niên, hi vọng món đồ chơi này sẽ theo người, đi qua một năm cô độc. Cố gắng a, bởi vì sau này chân trời góc biển, bản thân không hề cô độc nữa.” Xoay người, tâm tình Mai Vũ thoải mái hướng đi ra ngoài cửa. Trần Thu nhìn con thỏ nhỏ trong tay, mũi có chút chua xót, lớn tiếng hô to sau lưng nàng: “Ta tên là Trần Thu. Không nên quên ta.” Còn có, cảm ơn người nha.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Q.1 - Chương 28: Hàng Mây Tre Lá Con Thỏ Nhỏ

Trên đường trở về, An Thiếu Hàn không nói một lời ôm Mai Vũ chạy như bay. Mai Vũ cẩn thận quan sát hắn, phát hiện hắn mặc dù không có tức giận như lúc mới tới nhưng dường như vẫn còn đang hờn dỗi. “Người không muốn đáp ứng hân sao?” Có chút thấp thỏm nắm chặt tay. Mai Vũ ở trong lòng không ngừng lăm bằm: “An Thiếu Hàn chết tiệt, người không nên làm cho cô nương lâm vào thế bí a. Cô nương đã cam đoan”. An Thiếu Hàn cau mày, lãnh đạm trả lời nàng: “Không có.” Thật ra thì, hân cũng cảm thấy mình có chút buồn bực khó chịu. Không phải là vì Trần Thu mà là vì nha đầu ngu ngốc này. Làm cái gì lại đưa “con thỏ nhỏ” cho Trần Thu lại còn cười ôn nhu với hân như vậy. Ở trong lòng mình tự an ủi Trần Thu vẫn còn con nít. Nhưng hân cũng là từ nhỏ không có bất kỳ đồ chơi nào a! Mẫu thân xinh đẹp cao ngạo, phụ thân công văn bề bộn. Từ nhỏ, An Thiếu Hàn trải qua thời niên thiếu không có tuổi thơ. Đừng nói là đồ chơi. Ngay cả chơi đùa, cũng chỉ có thể cùng Thái tử trong cung chơi. Tại sao nàng không làm cho hân một cái. B lâu môi, Mai Vũ không biết hân rốt cuộc tức giận cái gì. Nói với Trần Thu, An Thiếu Hàn đã thấy rõ ràng. Thiếu niên cũng không phải là ghét hân, chỉ là muốn được tự do. Nàng tin tưởng An Thiếu Hàn sẽ giam giữ Trần Thu không thả. Nhưng hân rốt cuộc đang tức giận cái gì đây? Con người đảo một vòng, Mai Vũ từ trong tay áo lấy ra một con thỏ nhỏ khác, nghiêng đầu gợn tay đưa cho hân. “Đây, cho người. Đừng nóng giận. Hân vẫn chỉ là đứa bé không biết biểu đạt tình cảm mà thôi, thật ra thì vẫn còn rất ngoan.” An Thiếu Hàn hơi ngẩn ra, nhìn con thỏ nhỏ làm bằng gỗ lá tre trước mặt, chua xót trong lòng liền biến thành mềm mại. “Ngây thơ.” Ngửi một đấng nói một nẻo, lại đưa tay cẩn thận nhận lấy. An Thiếu Hàn nghiêng người che nụ cười trên mặt. Thanh âm của hân lạnh lẽo tựa như thường ngày, nhưng Mai Vũ lại cảm thấy hân đang tươi cười. Hân nhất định khi cười rất đẹp mắt. Vòng tay quanh Mai Vũ siết chặt hơn, An Thiếu Hàn kéo cả người nàng thân mật tựa vào trong ngực hân rồi lập tức khẽ siết dây thừng, không để cho con ngựa chạy như bay nữa mà để ngựa từ từ đi về phía trước. Giờ phút này, không khí buồn bực xung quanh tiêu tán. Trong không khí lưu động hương thơm không biết tên. Ánh tà dương hạ xuống chân trời, rắng đỏ trong không trung như đốt cháy cả bầu trời. Dựa trên vai nàng, An Thiếu Hàn thấy được ánh hoàng hôn đẹp nhất. Đó là một hoàng hôn lãng mạn chói chang ở Giang Nam. Màu vàng kim, đỏ như lửa. Không ngừng xen lẫn, trở thành hình ảnh vô cùng diễm lệ. Mà trong hình ảnh đó, nam tử cùng thiếu nữ trên lưng ngựa vẫn an tĩnh tiến phía trước, tựa hồ mãi mãi không đến đích. Trở lại Vương Phủ, giữa thanh âm sục sục và tiếng nói nhỏ ở trong, Mai Vũ cùng An Thiếu Hàn rất dứt khoát trở về phòng. Cho đến khi hai người trở lại phòng mình, Mai Vũ mới thống khổ ôm đầu. Đáng chết! Mai Vũ người thật ngu ngốc!! Nàng cư nhiên phạm vào sai lầm như vậy. Cho đến lúc này nàng thấy nha hoàn cùng thị thiếp, nàng mới đột nhiên hiểu rõ những ngày sau này của mình nhất định sẽ không dễ dàng. Rõ ràng Liễu Hành Vân đã nhấn mạnh, muốn nàng khiêm tốn một chút. Nàng lại còn trắng trợn cùng An Thiếu Hàn thân mật ở chung một chỗ như vậy. Mặc dù, nàng không cho là đây là thân mật. Nữ nhân ghen tỵ kết quả phi thường đáng sợ. Từ nhỏ nàng ở trong son trang đã nghe nói không ít. Bảo chủ chi nữ kia vì đoạt người yêu giết chết cả gia đình. Nữ hiệp này dưới con thịnh nộ tàn sát đầm máu gì gì đó. Nghe nhiều nên từ nhỏ Mai Vũ cũng biết nữ nhân không dễ chọc mà mình lại bởi vì An Thiếu Hàn mà gặp xui xẻo. Mà bên này An Thiếu Hàn không cảm thấy gì, lại hồn nhiên từ trong ngực lấy ra con thỏ nhỏ, cẩn thận nhìn. Lỗ tai làm bằng gỗ như đuôi con chó thật là cực kỳ khả ái. Khẽ cười, hân không khỏi nghĩ, có lẽ nha đầu kia, là trời cao phái tới mang đến vui vẻ cho hân cũng không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 29: Đêm Dò Hoa Lau Trì, Phiên Toái Chồng Chết

Ban đêm, Mai Vũ đợi đến khi phòng An Thiếu Hàn tắt đèn, lặng lẽ từ cửa sổ nhảy ra ngoài. Mặc quần áo tương đối ít, Mai Vũ bí mật đến bên hồ. Mấy ngày trước thăm dò vương phủ, nàng liền phát hiện vị trí Lô Hoa trì thần bí này. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy trên nước, hoa lau màu trắng xinh đẹp phiêu đảng từng vòng vờn lềnh bềnh nổi lên. Chẳng qua là cho tới bây giờ, cũng chưa có may mắn nhìn qua. Đi tới bờ sông, đem mặt nạ trên mặt lấy xuống. Mai Vũ không khỏi xúc động, trong bụi cỏ một người mặc hắc y nói: “Cô nương thật khó để nhìn thấy mặt người, không dễ dàng a.” Liễu Hành Vân lộ ra khuôn mặt đen tối nhìn không rõ, mặt không biểu tình: “Sớm ngày đi ra ngoài, người liền ngày ngày có thể dùng khuôn mặt thật gặp người.” Mai Vũ nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt bình thường màu lúa mạch nay lại đen hơn khay mực để bàn, cả người cũng run lên. “Oa, người mới từ đồng than đá trở lại sao. Đen như vậy!” Trời ạ, làm sao lại đen như vậy! Hân rốt cuộc làm cái gì! Liễu Hành Vân mắt híp liếc mắt. Cái gì mà mới từ đồng than đá trở lại. Đây chính là biến thân của hân. Gọi là —— pháp thuật tàng hình. “Người không cảm thấy như vậy, ta liền có thể cùng bóng tối hòa làm một thể sao. Tỷ lệ bị phát hiện sẽ rất nhỏ.” Liễu Hành Vân dương dương đắc ý khoe khoang mình thông minh, thấy Mai Vũ mặc một bộ quần áo màu đỏ. Không khỏi khi dễ: “Dáng vẻ này người ra ngoài cũng không ngại trang một chút, đỏ như vậy, bị phát hiện nhất định chết.” Mai Vũ vẫn đạm phong khinh lướt qua mặt hân, lãnh đạm nói: “Ta nghe nói nếu khi chết mặc áo màu đỏ, bảy ngày sau đó Oan Hồn sẽ trở lại nhân gian, đến lấy mạng.” Liễu Hành Vân cả người run rẩy. ——|| Quả nhiên thôn cô này cũng không có gì tốt. Mặc dù về mặt đen như mực của Liễu Hành Vân không thể nhìn rõ biểu tình, nhưng Mai Vũ có thể khẳng định sắc mặt hân rất khó coi. Trên thực tế, từ lần trộm gà kinh hồn kia, Liễu Hành Vân liền tin trăm phần trăm cõi đời này thật sự có quỷ. Cho nên Mai Vũ biết, mình nhất định là hủ được hân, có kết quả thật. Mai Vũ trong lòng thầm cười trộm nhảy xuống dưới hồ. Nước thánh tư mang theo hơi lạnh lẽo, Mai Vũ sợ run cả người, run rẩy đối Liễu Hành Vân nói: “Thấy Lô Hoa trì.” Nếu như có thể, nàng thật không muốn nhảy xuống bơi trong Lô Hoa trì. Nhưng khinh công của nàng thật sự chưa được tốt lắm. Cho nên chỉ có thể dùng kỹ năng bơi. Luồn vào trong làn nước, đến lúc nhô lên, Mai Vũ đã ở trong Lô Hoa trì. Nhìn gần, mới biết là xinh đẹp làm rung động lòng người đến cỡ nào. Ánh trăng làm mảnh hoa lau nhuộm thành màu bạc. Một lượng nhỏ nổi lên với nhau hình thành từng tầng, triền miên không ngừng, liên miên không dứt. Màu sáng hoa lau, màu đậm cây cỏ. Gió vừa thổi, hoa lau xuôi theo dòng nước phiêu đảng, cành hoa lau thuần trắng xinh đẹp đứng đưa. Mai Vũ nhìn hướng nơi xa, hoa lau kia nối tiếp không thấy cuối, cùng với bóng trăng chiếu xuống tương phản. “Thật là đẹp.” Không khỏi lên tiếng tán thưởng. Trong nháy mắt Mai Vũ cảm thấy thế giới đang biến mất ở trong này. Chỉ còn lại mảnh lớn hoa lau cùng nàng trong ao. Thường thức một hồi, Mai Vũ nhìn xung quanh tìm thân ảnh của Liễu Hành Vân. Nhẹ nhàng hướng về phía ao hoa lau trống rỗng kêu: “Hành Vân, người ở đâu?” Bốn phía cũng không người trả lời, mà Mai Vũ cũng không dám lớn tiếng gào thét. Chỉ đành bấu môi: “Đáng chết Hành Vân, chờ ta tìm được bảo vật, nhất định đọc chiêm.” Mai Vũ nói xong, một mình lặn xuống nước tìm kiếm bảo vật có thể được giấu ở chỗ này. Mà lúc này Liễu Hành Vân trong cuộc đời Thần thâu có thể nói đang gặp cảnh ngộ bất hạnh nhất. Con mẹ nó! Thần thâu Liễu Hành Vân làm việc luôn luôn gặp thuận lợi. Cư nhiên lại đụng phải chuyện như vậy. Nhìn thẳng góc trước mặt cười ngây dại, Liễu Hành Vân thật

muốn một gậy đập xuống. “Chào người! ta tên là Vân Kinh. Người tên gì? Ha ha, người đen như vậy liền kêu người Tiểu Hắc được rồi.” Cái người tự xưng Vân Kinh kia về mặt ngu ngốc nói. Nhìn bình rượu bên cạnh trống rỗng cùng bộ dạng buồn ngủ đi tới của hắn. Trong đầu Liễu Hành Vân hiện ra hai thông tin. Thứ nhất, Thiên huyền ngọc diện nhân thể kinh — Vân Kinh từ lượng rất kém cỏi. Thứ hai, Thiên huyền ngọc diện nhân thể kinh, Vân Kinh là một người uống rượu không có phẩm chất. Liều chết lời Liễu Hành Vân không tha, Vân Kinh hiển nhiên không có ý định dễ dàng bỏ qua cho “Tiểu Hắc” này. “Tiểu Hắc, ta cho người biết a, ta thích nhất hột tiêu, ghét nhất người xấu xí.” Vân Kinh tiếp tục cười ngây ngô. Liễu Hành Vân không nhịn được nói: “Biết, biết.” Đưa tay gạt bỏ tay của hắn nhưng hắn vẫn sòng chét không buông. Liễu Hành Vân bắt đầu nổi nóng. Hết cái này lại tới cái khác, lúc này hắn lướt nhanh qua thấy An Thiệu Hàn ở xa xa. Lập tức cả người lạnh toát. Người này, người này. . . Hắn đi tới chính là hướng kia. Là, là, là Lộ Hoa tri! A a!!!! Lần này thôn cô chết chắc, tức giận, Liễu Hành Vân hung ác liếc nhìn Vân Kinh đang cười ngu ngốc một cái. Đưa tay, dứt khoát nhanh gọn một quyền đập vào đầu Vân Kinh. Vân Kinh đáng thương về mặt cứ cười ngu ngốc như vậy mà hôn mê bất tỉnh. “Hừ! Ai bảo người ngăn cản lão gia ta!” ————— Mai Vũ. chính xác là chết chắc. Bởi vì nàng nhiều lần tìm kiếm cũng không trông thấy bóng dáng bảo bối, Mai Vũ thẹn quá hóa giận từ trong ao nhô lên như người cá ra khỏi mặt nước. Sau đó Cùng An Thiệu Hàn đứng ở trên bờ bốn mắt nhìn nhau. Trong khoảnh khắc gió đi qua Lộ Hoa tri, gió không tiếng thổi hoa lau trong ao, cô gái xinh đẹp cùng nam tử anh tuấn tiêu soái trên bờ tạo thành một bức tranh im ắng. Mà trong lòng mỗi người lại có một ý nghĩa. Mai Vũ: ta khóc, lại là An Thiệu Hàn, chết chắc! An Thiệu Hàn: tiểu yêu tinh, không nghĩ tới, lại gặp người.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Q.1 - Chương 30: An Thiệu Hàn ,tử Ngọc Bảo Trâm Ta Chỉ Cho Người Xem

Trời cao giáng tai họa xuống cho người. Nhất định sẽ gây luống cuống trước tiên. Mai Vũ ngậy người trên mặt nước, thân thể thiếu chút nữa chìm xuống dưới bởi vì quá mức kinh ngạc cùng sa sút tinh thần. Cho đến khi uống phải vài ngụm nước, Mai Vũ mới vùng vẫy nhô ra khỏi mặt nước. Người xui xẻo, uống nước thôi cũng sẽ tắc kè rặng. Nàng rõ ràng chờ An Thiệu Hàn ngủ mới đi ra ngoài như thế nào lại bắt gặp hắn ở đây. Trong tay không có ô mai, Mai Vũ thật không biết nên tấn công hắn như thế nào đây. . . Cũng không còn sớm nữa, An Thiệu Hàn quả thực là ngủ, chẳng qua là không ngủ được mà thôi. An Thiệu Hàn lần qua lộn lại vì mất ngủ, bắt đầu đi không thể làm gì khác hơn là lần nữa mặc y phục đi ra. Bất tri bất giác liền đi tới Lộ Hoa tri. Một câu mà nói: đây là ý trời. Mai Vũ vô cùng khó chịu với ý trời như vậy. Chỉ thấy An Thiệu Hàn đứng ở trên bờ nhẹ nhàng cười với nàng một cái, ngồi xuống thăm cỏ. “Tiểu yêu tinh, chúng ta lại gặp. Tại sao người luôn xuất hiện đúng lúc ta buồn phiền?” An Thiệu Hàn khoe miệng tươi cười, mang theo ấm áp nồng đậm làm cho Mai Vũ không có biện pháp xoay người chạy trốn. Nghiêng đầu, Mai Vũ cũng có chút tò mò, rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến cho An Vương không lo ăn mặc, không lo công danh phiền não đây? Hắn không phải là muốn oán vị chứ. Suy nghĩ trong đầu ngay lập tức bị Mai Vũ loại bỏ. Ách, không thể nào. Tựa hồ là xác định nàng sẽ không nói chuyện, An Thiệu Hàn tiếp tục nói: “Người kia, rất kỳ quái. Rất sợ bộ dáng của ta, lại luôn ở thời điểm mấu chốt không chịu khuất phục chống lại ta. Thật đáng yêu. Ta không biết mình rốt cuộc thế nào. Lúc mới bắt đầu, rất muốn đá kích phản tự tin kia của nàng. Nhưng về sau, lại thường xuyên muốn nhìn thấy nụ cười của nàng. Đây rốt cuộc là tại sao vậy?” An Thiệu Hàn ngồi ở bên bờ chán nản, không có phát hiện tiểu yêu tinh trong nước kia có gì không thích hợp. Khoe miệng co giật, Mai Vũ gần như muốn mình lập tức chết đuối. Hửn, hửn, hửn là đang nói mình. Nhất định là đang nói mình a. Trời ạ! Là nàng quá dấn dốn, còn là như thế nào? Hoàn toàn không có phát giác trong lòng hắn thay đổi. Nếu như, nếu như bởi vì cái dạng này mà không cách nào thuận lợi ra khỏi Vương Phủ, nàng chắc chắn nhất định sẽ bị Liễu Hành Vân phanh thây. Có lẽ thân kinh Mai Vũ có chút không bình thường, lúc này, nghe An Thiệu Hàn bày tỏ chân tình. Phản ứng đầu tiên lại là: bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn. Suy tư một chút, xuất phát từ đại làm người, Mai Vũ quyết định an ủi An Thiệu Hàn đang mê mẩn. Nàng biết. Hắn lớn lên ở trong vương phủ người lừa ta gạt hoàng tộc, bị người khác làm ảnh hưởng đến tâm tình hay cảm giác, nhất định là làm hắn phiền muộn, rồi trở thành sợ hãi. Từ nhỏ hắn bị yêu cầu phải bình tĩnh, phải lý trí, không thể bị người khác khuấy nhiễu. Dần dần di chuyển đến gần bờ nước, Mai Vũ vươn tay sờ sờ đầu An Thiệu Hàn. Động tác như thế, ngay cả Mai Vũ cũng không biết có ý nghĩa gì. Chẳng qua là —|||nhìn bộ dáng hắn bây giờ giống như con chó nhỏ. Ở trong lòng, Mai Vũ yên lặng đọc câu thôi miên nghe rất hữu dụng: “Qua tối nay, người liền quên hết, đều quên hết”. An Thiệu Hàn bị ý tốt của tiểu nha đầu này cảm hóa, nhẹ nhàng kéo tay của nàng. Tay của nàng thật sự lạnh. Tay yêu tinh cũng lạnh như vậy sao? —||| Mai Vũ bắt đầu có chút vui mừng vì mình đứng ở trong nước thời gian rất dài. Ít nhất, trong một thời gian ngắn, nàng sẽ không bị người phát hiện là người. Thật đáng buồn a, vừa bắt đầu sợ bị người nhìn biết mặt, lần này lại sợ bị người ta biết là người. Mai Vũ thật muốn đập đầu xuống đất. Giống như là đột nhiên nhớ ra cái gì đó, An Thiệu Hàn cười lạnh nhìn về phía nàng: “Cám ơn người hôm nay đã nghe ta nói, cho người xem đồ vật này.” Hết thấy, đều là tai họa trùng hợp giúp đạt ước nguyện. Mai Vũ thấy An Thiệu Hàn vạch lỗ cò bên cạnh ra. Lộ ra một đôi cánh điêu khắc bạch ngọc mỏng như cánh ve. Nhẹ nhàng đụng vào cánh, chỉ thấy bóng lau nhộn nhạo nở ra hai bên, dưới nước dần dần dâng một dòng nước chảy đưa ra một hộp gấm. An Thiệu Hàn đưa tay nhận lấy, ở trước mặt Mai Vũ mở ra. Ánh mắt Mai Vũ cơ hồ có thể gọi là kinh hãi. Bởi vì trong hộp gấm, là một đôi trâm màu tím, phát ra ánh sáng tím mờ ảo, linh động giống như được hấp thụ ánh trăng. Từ Ngọc bảo trâm, không cần suy đoán nàng đã biết, đây là cái gì. Mà An Thiệu Hàn, đối với vẻ mặt sững sờ của nàng, mỉm cười nói: “Tiểu yêu tinh, ta chỉ cho người xem thôi nha. Không cho phép nói cho người khác biết, về sau nếu ta yêu cô gái nào, sẽ đem cái này cho nàng.” Đây là lời nói vô cùng tình cảm, vô luận là hắn tin tưởng nói chỉ cho mình nhìn, hay là ôn nhu nói sẽ đem cây trâm đưa cho cô gái yêu mến. Đối lập với mục đích của mình, ý nghĩ của mình, thật đáng xấu hổ. Tâm tư không khỏi lay động, Mai Vũ nhẹ nhàng ôm An Thiệu Hàn, lỗ mũi đau xót, xoay người nhảy vào trong nước. Giờ khắc này, suy nghĩ chỉ còn lại chạy trốn, muốn rời khỏi, cứ như vậy mà đi, không quá rầy cuộc sống của hắn nữa. An Thiệu Hàn lãnh đạm nhìn mặt nước, không khỏi phiền muộn. “Lại chạy mất. Ta còn chưa biết tên của người đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Q.1 - Chương 31: Văn Phong Trở Lại, Cái Gì! Hắn Sẽ Chết?

Liễu Hành Vân núp ở trong góc, tay cầm ám khí, thật sự không thể tin được hai mắt của mình. Nhìn, nhìn, thấy được! Từ Ngọc bảo trăm! Lại còn là An Thiếu Hàn tự mình lấy ra cho nha đầu kia xem. Hắn đang tính toán tình huống xấu nhất, nếu có gì trở ngại, liền xông ra lôi kéo Mai Vũ chạy trốn. Ai biết, lần này chẳng những không cần chạy trốn, Từ Ngọc bảo trăm cũng coi như tới tay. Đơn giản chính là trời cao ban cho may mắn. Chẳng qua là, không biết tại sao. Cảm giác ngoài hưng phấn còn có chút bất an nổi lên. Chúi mặt, màu đen trên tay cũng khiến chính mình giật mình. Liễu Hành Vân mếu máo, phép thuật tàng hình này, lần sau không nên dùng.

Duổi cái lưng mồi, Liễu Hành Vân nóng nảy, sao phải nghĩ nhiều như vậy, dù thế nào đi nữa hắn chỉ là ăn trộm mà thôi. Nghề chính của mình trộm đồ mới phải. Lo lắng nguy hiểm, còn không bằng chờ đợi nguy hiểm rồi tự mình nhảy ra. Sau khi An Thiếu Hàn rời đi, Liễu Hành Vân cũng không có gấp gáp đi lấy Từ Ngọc bảo trăm. Mà là đi ra ngoài chuẩn bị dụng cụ trộm Từ Ngọc bảo trăm. Nếu như không có nghe nhầm, trên cây trăm kia, có bài “Ngân dặm đuổi theo hương”. Chỉ cần là người dính vào, vô luận chạy xa đến mấy cũng sẽ bị đuổi kịp. Mà giải được, sợ rằng chỉ có An Thiếu Hàn có. Đang vô cùng hưng phấn, Liễu Hành Vân ngửi thấy mùi hoa đào nhàn nhạt trong không khí. Ngửa đầu nhìn trời, Liễu Hành Vân cơ hồ muốn hưng phấn nhảy lên. Là pháo hoa, pháo hoa màu hoa đào. Văn Phong trở lại! Hưng phấn chạy đi gặp Mai Vũ, Liễu Hành Vân ngày hôm sau hào hứng ra khỏi cửa. Mai Vũ buồn bực vì hắn hưng phấn. Không có đạo lý a, hắn là bởi vì chuyện bảo trăm nên hưng phấn sao? Hắn nói không phải. Hỏi hắn vì sao, hắn còn nói chờ khi trở lại sẽ cho nàng kinh hi. Ngoài cửa sổ, mưa rơi xuống liên miên, không ngừng rơi xuống, càng về sau càng rơi xuống càng lớn. Mai Vũ ngồi ở bên cửa sổ, yên lặng đến mức ngáy ngốc. Có thật nhiều chuyện quanh quẩn ở trong đầu mà chủ nhân trong chuyện này cũng chỉ có một người —— An Thiếu Hàn. Hôm nay, trong lòng dự thường buồn bã. Giống như có chuyện gì xấu sẽ phát sinh. Hành Vân hắn, đi ra ngoài thật lâu. An Thiếu Hàn cũng đi tìm Trần Thu, Vương Phủ trống rỗng, Mai Vũ nhàm chán đùa bỡn cô đuổi chó trong tay. Ánh mắt phiêu lãng nhìn về nơi xa, Mai Vũ ở trong lòng âm thầm nghĩ, nếu không, thuyết phục Hành Vân buông tha cho Từ Ngọc bảo trăm đi. Đôi mắt An Thiếu Hàn, nàng muốn để lại cho hắn ấn tượng tốt cuối cùng, cũng không uổng phí hai người đã quen biết. Đang lúc nàng suy nghĩ lung tung. Liễu Hành Vân một thân ướt sũng đi tới trước cửa. “Hành Vân, mưa lớn như thế, làm sao người” Cũng không che dù. Nói được một nửa, Mai Vũ cũng rút cuộc nói không được nữa. Liễu Hành Vân nhếch nhếch, sợi tóc rũ xuống ngay trước mắt, sắc mặt tái nhợt. Cả người cũng hồn bay phách lạc dọa người. Trong lòng Mai Vũ bắt đầu hốt hoảng. “Hành Vân, đã xảy ra chuyện gì?” Mai Vũ khẩn trương nhào qua bắt lấy ống tay áo hắn hỏi. Nhất định, nhất định xảy ra chuyện. Liễu Hành Vân ánh mắt trống rỗng nhìn nàng, chuyển động một chút, cả người nhào lên, ôm nàng vào trong ngực. “Mai Vũ. . . . Văn Phong trở lại.” Tận lực để cho thanh âm của mình bình tĩnh một chút, nhưng là Liễu Hành Vân vẫn như cũ không ngừng run rẩy. “Văn Phong, không phải hắn đã xảy ra chuyện gì chứ.” Lòng Mai Vũ dần dần nặng trĩu. Từ lạnh lẽo trên người Liễu Hành Vân truyền thẳng xuống đáy lòng làm cho cả người Mai Vũ cũng trở nên lạnh “Văn Phong hắn, bị trọng thương. Sẽ chết.” Liễu Hành Vân vùi đầu vào người Mai Vũ. Mai Vũ cảm giác rõ rệt ẩm ướt trên tóc hắn. Văn Phong sẽ chết, Văn Phong sẽ chết, Văn Phong sẽ chết! Nàng không cách nào tiếp nhận, tuyệt đối không thể tiếp nhận! Nam tử phiêu diêu đó, thân ảnh ấy không thể xóa nhòa trong cuộc đời nàng. Nàng không cho phép hắn chết. “Hành Vân, người trở về đây nhất định là có biện pháp cứu hắn, đúng không. Bình tĩnh lại một chút nói cho ta biết, muốn cứu hắn phải làm thế nào.” Mai Vũ nắm chặt hắn, lo lắng hỏi. “Hoàn hồn châu, chỉ có hoàn hồn châu có thể cứu hắn. Ở chỗ An Thiếu Hàn có.” Liễu Hành Vân dần dần bình phục tâm tình, phần chân tình thần nói. Đúng rồi, còn có thể cứu hắn! Nắm lấy Liễu Hành Vân nhẹ nhàng run rẩy một cái, Mai Vũ cúi đầu. Rốt cục vẫn phải. . . . An Thiếu Hàn, người nên hận ta đi. Người rõ ràng là tin nhiệm ta. Bởi vì hắn tin tưởng cho nên mới để cho nàng nhìn bảo vật của hắn để chờ đó. Hắn cho là nàng đáng để tin nhiệm, lại hết lần này tới lần khác tin lầm người. “Ta biết ở nơi nào, ta đi lấy. Người đi cầm Từ Ngọc bảo trăm, chúng ta rời khỏi An phủ.” Mai Vũ kiên cường cười, mở cửa liền muốn đi ra ngoài. Bị Liễu Hành Vân kéo lại. “Tại sao?” Liễu Hành Vân không hiểu, vì sao vào giờ khắc này, nàng lại muốn hắn đi cầm bảo trăm. “Hành Vân, nếu không như vậy, người còn có thể tới lần thứ hai nữa. Ta không muốn người trở lại lần thứ hai, cho nên, Văn Phong phải cứu, bảo trăm cũng muốn lấy.” Không cần, không muốn để cho ta toàn tâm cứu Văn Phong, mà mất lại thấy người lâm vào nguy hiểm. Mở cửa trong nháy mắt, Mai Vũ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Khóe miệng nhất thời hiện lên nụ cười chua xót. Cuối tháng tư, mưa dầm liên miên. Đúng như lúc nàng hứa nàng dùng một tháng giúp Hành Vân trộm bảo trăm. Nhưng trong một tháng ngắn ngủn này, Vương Phủ lạnh nhạt như lúc ban đầu tại sao lại đem lòng của nàng khoét ra một khối đầy. Cứ thế, nàng đau như vậy, đau như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 32: Chân Trời Góc Biển, Ta Nhất Định Sẽ Bắt Người Trở Lại

Bên trong Tầng Bảo Các, để rất nhiều đồ. Mai Vũ đứng trước hộp gấm chứa hoàn hồn châu, thật lâu không thể đưa tay cầm lên. Nước mắt rốt cục phá vỡ phòng tuyến, từng giọt rơi xuống. Ở bên cạnh hoàn hồn châu là ô mai đã lạnh buốt, cùng một con thỏ nhỏ làm bằng lá mây tre. Mai Vũ biết mình rất không dứt khoát, rõ ràng quyết định phải cứu Văn Phong, vẫn còn bởi vì thấy món đồ trước mắt mà do dự. Nhưng nước mắt giống như thứ có ý thức, căn bản không có cách nào khống chế. An Thiếu Hàn, nguyên lai người lại để ý, quý trọng điều này như vậy sao. Tính tình của An Thiếu Hàn, nỗi lòng của hắn. Nàng cho tới bây giờ cũng không biết, cho tới bây giờ cũng không hiểu. Chẳng qua là trực giác cảm thấy nam tử này rất nguy hiểm. Nhưng không biết, hắn nguy hiểm là ở bề ngoài lạnh khốc, nhưng trong lòng rất mềm mại dễ xúc động. Hắn cẩn thận trân quý từng động tác âm áp, luôn khiến cho Mai Vũ trong lúc lơ đãng, tâm tư cũng mềm mại theo. An Thiếu Hàn, cũng bởi vì tâm tình người kỳ cục như vậy, cho nên khi ta phản bội người mới có thể thống khổ như vậy. Ta rõ ràng, rõ ràng không phản bội người. Ngay từ lúc đầu, mục đích chỉ là trộm đồ. Nhưng vì sao, bởi vì đối tượng là người, ta lại có cảm giác tội lỗi như vậy. Nhưng trong trí nhớ, nam tử có ánh mắt hoa đào, trên tàng cây cúi đầu, nam tử phiêu diêu khẽ mỉm cười đang đợi nàng, nàng không muốn hắn chết. Tay Mai Vũ run rẩy hướng về phía hộp gấm, trong khoảnh khắc cảm hộp gấm lên. . . Mai Vũ rõ ràng hiểu được, mối liên hệ với An Thiếu Hàn bắt đầu đoạn tuyệt. Từ nay về sau, Mai Vũ là Mai Vũ, An Thiếu Hàn chẳng qua là An vương. Một sát thủ Một chủ Vương gia. Không còn gì cả. An Thiếu Hàn, người có tin không, lúc ta tự tay đưa cho người con thỏ nhỏ là thật tâm thật lòng. Không có một chút giả dối, ta hi vọng người vui vẻ. Người, nhất định sẽ không tin tưởng. Kiến quyết quay đầu đi chỗ khác, Mai Vũ đứng dậy ra khỏi phòng. “Ha ha, ta biết, người nhất định sẽ tới.” Nam tử mang mặt nạ trúc dựa ngoài cửa, khóe miệng hiện lên nụ cười ác ý, nhìn Mai Vũ đi ra. Mai Vũ cả kinh, lui về phía sau một bước. “Sur,

sư huynh.” Vân Kinh! Hắn tại sao lại biết mình ở chỗ này! Vân Kinh nhẹ vỗ trán, khẽ cười nói: “Tiểu sư muội, ngày hôm qua ta biết được tin tức Văn Phong bị thương, liền đoán ngươi sẽ mau hành động. Ha ha, xem ra trực giác của ta chính xác.” Mai Vũ âm thầm bảo vệ hộp gấm, hỏi hắn: “Ngươi muốn như thế nào?” “Như thế nào? Ha ha, ngươi không phải là Vũ Thần sao. Để cho ta được thấy sự lợi hại của ngươi đi.” Vân Kinh vừa nói vừa đi tới cạnh nàng. Mai Vũ nhìn theo ánh mắt của hắn một hồi, mới nhắm mắt lại, chấp nhận nói: “Sư huynh không phải là tới tìm ta đánh nhau à. Có lời gì trực tiếp nói đi.” Vân Kinh khanh khách cười, đi tới trước mặt nàng, nhẹ nhàng vuốt gò má của nàng: “Cái mặt nạ này làm thật đúng là tốt. Tiểu sư muội, ngươi có còn nhớ rõ lời của ta nói.” Cánh tay của hắn vòng qua bên hông Mai Vũ, làm cho cả người nàng đỏ mặt hơi lạnh. Dĩ nhiên nhớ, cả đời, cũng sẽ không quên! “Mai Vũ, nếu như có ngày ngươi đến giang hồ, nhất định không được chết, bởi vì ngươi phải chết ở trên tay ta.” Vân Kinh hôn nhẹ mái tóc của nàng, giống như tình nhân thì thầm. Khóe miệng Mai Vũ trắng bệch, tận lực không để cho mình run rẩy trả lời: “Ta nhớ.” “Chúng ta đánh cuộc xem. Mấy ngày nay, ta nghe nói An Thiếu Hàn đối với ngươi rất tốt. Cho nên điều này xem như là vận khí của ngươi. Nếu như ngươi hôm nay có thể thuận lợi ra khỏi Vương Phủ, như vậy ta liền cho ngươi ba cơ hội để sống, nhớ kỹ chỉ có ba lần. Nếu ba cơ hội này dùng hết rồi, như vậy lần thứ tư chạm mặt, ngươi sẽ phải uống đoạn trường tán ta đưa, ruột gan đứt từng khúc mà chết. Nếu như ngươi không ra được, vậy liền đem mạng sống cho ta.” Vân Kinh nói. Tâm Mai Vũ buông xuống: “Hảo, một lời đã định.” Vừa nghe được đáp án của nàng, Vân Kinh nhẹ nhàng nhanh chóng buông nàng ra, mỉm cười mấy cái rồi bay đi. Sau đó Mai Vũ liền nghe tiếng chạy bộ cùng giọng nói thị vệ: “Không để cho bọn họ chạy.” “Đuổi theo, đuổi theo.” Hồng бет! Vân Kinh ngẫm tổ cáo! Mưa to vẫn như cũ không ngừng, Mai Vũ hô hoảng chạy về phía hậu viện Vương phủ. Hành Vân, Hành Vân, người ngàn lần không nên có chuyện. Lúc này, An Thiếu Hàn nhận được mật báo cũng chạy tới đây cửa ra, chạy thẳng tới hậu viện, An Thiếu Hàn tới gần bắt được một thị vệ tức giận nói: “Liễu Hành Vân hành động?” Thị vệ sợ hãi, vội vàng nói: “Đạ phải, hắn còn có người trợ giúp.” “Là ai?” Thanh âm An Thiếu Hàn tràn đầy tức giận. Đã sớm biết Liễu Hành Vân trà trộn vào Vương phủ, lại không nghĩ rằng hắn cư nhiên dẫn theo trợ thủ. “Tiểu Vũ.” Bốn phía mưa như trút nước nay lại càng nặng hạt, An Thiếu Hàn trong nháy mắt ngây dại. Tiểu Vũ. Vì sao là nàng? Thế nào lại là nàng. Không, vốn nên là nàng, không phải sao? Nữ nhân như vậy, thật sự không giống một nha hoàn. Nhưng thứ gì đã che mắt của mình, để cho mình không thấy rõ chân tướng. Nước mưa lạnh lẽo không ngừng xối trên người hắn. Trong đầu, tràn đầy thân ảnh màu đỏ, quạt cường , mỉm cười, sợ hãi. Tràn đầy đều là nàng. Mà lúc này, tiếng đánh nhau càng ngày càng gần. Thân ảnh màu đỏ cùng một nam tử dây dưa một chỗ, nam tử căng thẳng che chở nàng vào trong ngực, cùng thị vệ chiến đấu. Mai Vũ phóng kim châm tẩm rượu. Đây là thủ đoạn nàng nghĩ được sau khi tới vương phủ. Lợi dụng kim châm, rượu độc, có thể khiến người ta tạm thời tê liệt. Mười ngón tay liên tục vung kim châm, Mai Vũ tận lực giúp Liễu Hành Vân. Bởi vì Vân Kinh mật báo, bọn họ muốn ra khỏi Vương Phủ, sợ rằng còn khó hơn lên trời. Có lẽ, An Thiếu Hàn lúc này đang chạy tới. Mới nghĩ tới hắn, đôi mắt trong lúc lơ đãng, liền nhìn thấy một thân ảnh màu đen. Màu đen tỏa ra, quần áo màu đen, hết thấy đều màu đen, trên môi vẫn như cũ tươi cười. Mưa cuối tháng tư ở trong sân vẫn chưa ngớt, hắn đứng ở trong mưa, mặt tràn đầy tức giận, giống như núi băng sắp bốc cháy. Nụ cười có chút bi thương. Mai Vũ biết, hết thấy đều đã hết. “Mai Vũ, cẩn thận.” Vung kiếm giết chết thị vệ đánh về phía Mai Vũ, Liễu Hành Vân khấn trương ôm chặt nàng. An Thiếu Hàn nhìn thân ảnh của hai người, trong lòng không khỏi nổi lên một trận hỏa diễm son. Mai Vũ! Ngay cả tên nàng nói cho hắn cũng là giả. Tốt! Rất tốt! Ngươi đã có gan phản bội ta, sẽ phải can đảm chịu đựng lửa giận của ta. Đưa tay rút kiếm của thị vệ, An Thiếu Hàn lắc mình hướng sau lưng Liễu Hành Vân đâm tới. Mai Vũ cả kinh, vội vàng hướng phía sau lưng Liễu Hành Vân ngăn cản. Tâm tư cùng đầu ngón tay run rẩy nhưng Mai Vũ lại mỉm cười nghênh đón một kiếm này. An Thiếu Hàn, để cho ta tin tưởng ngươi một lần, tin tưởng những âm áp trước kia, ngươi cho đều là giả, nhưng vẫn sẽ như cũ không giết ta. An Thiếu Hàn vung kiếm đâm thẳng tới. Liễu Hành Vân quay đầu lại, hoảng sợ lôi kéo nàng: “Mai Vũ.” Trong chớp mắt ánh sáng lóe lên, kiếm dừng trước ngực nàng. An Thiếu Hàn nhìn ánh mắt của nàng hỏi: “Ngươi là ai?” Nhẹ nhàng đem mặt nạ trên mặt xé toang, nàng nhẹ giọng đáp hắn: “Ta là Mai Vũ, là một sát thủ. Ta tới vương phủ, chỉ là vì phối hợp với Liễu Hành Vân lấy trộm Tử Ngọc bảo trâm” Như vậy là được rồi đi, An Thiếu Hàn, như vậy là được rồi đi. Hết thấy đều là lỗi của ta, hãy để cho ta gánh chịu lỗi lầm này đi. Thanh âm dứt khoát trong trẻo, dung nhan xinh đẹp, đôi mắt lưu chuyển sóng nước cùng lời nói ra làm cho An Thiếu Hàn hoàn toàn rơi vào vực sâu không đáy. Nàng cùng nàng, nguyên lai là một người. Thì ra người này vẫn luôn đang gạt hắn. Vẫn một mực gạt hắn. Thừa dịp hắn đang ngây người, bốn phía giống như đông cứng. Liễu Hành Vân bắt lấy sơ hở ngăn ngừa này ôm Mai Vũ trong nháy mắt bay lên không trung. Cung tên kịp phản ứng hướng lên không trung không ngừng bắn tới. Làn lượt nước mưa cùng cung tên đan xen vào nhau, An Thiếu Hàn giương mắt nhìn về phía không trung, đuổi theo thân ảnh của nàng. Mà Mai Vũ cũng cúi đầu nhìn về hắn. Nàng sợ không nhìn, về sau sẽ không còn có cơ hội nhìn thấy người này. Nghĩ tới đây, trong lòng liền đau đớn. Sẽ không còn được gặp lại sao? Con người kỳ quái này. Một hồi lâu, thấy nàng bị mũi tên làm rách mặt, An Thiếu Hàn mới vội vàng tỉnh táo lại, giận dữ xông lên thị vệ kêu: “Ngừng! Dừng lại cho ta! Để cho nàng đi!” Không thể, không thể ở chỗ này lấy mạng của nàng. Tiểu Vũ, ta muốn ngươi còn sống, ta muốn để cho ngươi sống không bằng chết. Hai người nhìn nhau. Bốn phía hết thấy đều hóa thành từng mảnh ký ức. Đầu tháng tư, gặp lại trong màn mưa. Hoa đào trong núi một màn tươi đẹp. Trong thư phòng, dây tơ hồng dây dưa lẫn nhau. Trong đêm trăng, nữ nhân yêu tình cúi đầu mỉm cười một cái. Hoàng hôn, một màn cỡi ngựa ngắm ánh tà dương. Lô Hoa tri, hoa lau tôn lên lời tạm biệt. Đầu trong một khắc này, dồn dập ủa về. Ta cho là một tháng này cùng ngươi, cũng không có quá nhiều ký ức. Nhưng quay đầu lại mới phát hiện không biết lúc nào thân ảnh của ngươi, bắt đầu khiến ta không cách nào quên được. “Tiểu Vũ, trốn đi. Chân trời góc biển, ta nhất định sẽ bắt ngươi trở lại.” Nhẹ nhàng, hắn nói với nàng. Trò chơi của chúng ta còn chưa kết thúc, hiện tại, vừa mới bắt đầu! Mắt Mai Vũ mở ra thật lớn. Nguy hiểm, trong không khí lại tan ra hơi thở nguy hiểm. Trong nháy mắt, ánh mắt An Thiếu Hàn bắn ra tia nhìn lạnh lẽo, không người nào có thể biến mất. Mai Vũ mơ hồ cảm thấy, dây dưa cùng nam tử này, về lên bức tranh mơ hồ không rõ. Mà tháng tư, ở nơi này rốt cục là ly biệt trong một trận mưa lớn, về lên một bức tranh không hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 1: Gặp Lại Văn Phong

Vội vàng chạy trốn khỏi vương phủ, Mai Vũ cùng Hành Vân theo an bài trước đó, trực tiếp điều khiển xe ngựa mang Văn Phong đi.

Chạy như bay đến vùng ngoại ô, quả nhiên thấy một chiếc xe ngựa, trước xe ngựa là một nữ tử một thân áo đuôi ngắn.

Chần chờ một chút, Mai Vũ đưa mắt hướng về phía Liễu Hành Vân.

“Nàng là Dược Thần Tả Y, người quen của Văn Phong, trên dọc đường sẽ nói kỹ. Hiện tại chúng ta nhất định phải rời khỏi đây.” Liễu Hành Vân một

mỗi nói, tự mình lái xe ngựa.

Vội vàng chào hỏi nữ tử kia, Mai Vũ vội vã lên xe.

Trong xe ngựa, Mai Vũ rốt cục gặp được Tạ Văn Phong đã xa cách một tháng.

Hắn vẫn một thân bạch y, mái tóc màu đen rũ xuống, đôi mắt xinh đẹp đào hoa khẽ nhếch lên, khóe miệng hiện lên nụ cười như có như không.

Chẳng qua là, hắn không nhúc nhích nằm trong xe ngựa rộng lớn, yên lặng đến dọa người. Hắn như vậy nhìn thật đẹp mắt, làm cho người ta nhìn không được muốn chạm vào.

Khóe mắt hơi ướt, Mai Vũ nhẹ nhàng vuốt hai gò má của hắn, thì thầm: “Văn Phong. . . Đáng vẻ người ngủ không đẹp chút nào.”

Cho nên, nhanh một chút tỉnh lại được không? Ta thích nhìn cặp mắt hoa đào giống như hồ sâu thăm thẳm kia. Ta thích thân ảnh người phiêu diêu trong gió. Người như vậy nhìn mới đẹp.

Sau lưng truyền đến một tiếng cười, Tà Y rất không nể tình bổ sung thêm một câu: “Khó trách khi Văn Phong ngắt xiu liền nói, bộ dáng như vậy bị người thấy, nhất định sẽ bị nói xấu xí. Hắn thật đúng là hiểu rõ người.”

Mai Vũ cố gắng áp chế đau xót trong lòng, quay đầu nhìn: “Đó là bởi vì bộ dáng này của hắn thật sự rất xấu.”

Tà Y không đáp, chỉ ngây ngốc cười.

“Có thể nói cho ta biết, tại sao hắn lại bị thương? Tôn thương ra sao?” Mai Vũ ngồi ở bên Tạ Văn Phong nhẹ nhàng cầm tay của hắn, cho đến khi đôi tay kia có chút độ ấm, Mai Vũ mới quay đầu, hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Tà Y tùy tiện dựa trong xe, tò mò quan sát nàng một hồi.

Ừm, quả nhiên là mỹ nhân bại hoại, xứng với tên Văn Phong bại hoại này, đáng tiếc.

——||

“Người có thể trả lời vấn đề của ta chứ?” Mai Vũ lui về phía sau một chút.

Nữ nhân này làm cái gì a, ánh mắt dọa người như vậy. Bộ dáng kia, dường như sau một khắc sẽ nhào lên xé quần áo nàng vậy.

“Người không biết sao. Hắn a, đi tìm kẻ thù. Mối thù ân sư bị giết mười hai năm trước. Rất kỳ quái a. Hắn rõ ràng biết hung thủ là người nào, nhưng không lập tức học tốt võ công đi báo thù, mà là chờ đối phương thế lực hùng mạnh, chờ lúc cuộc sống của hắn trở nên an nhàn. Huyết tẩy cả môn phái. Ngay cả hài tử ba tuổi hắn cũng không bỏ qua. Có cảm thấy hắn rất tàn nhẫn hay không?” Tà Y hỏi, khóe miệng xòa sạch ý cười.

Mai Vũ nhìn Văn Phong trên giường, đau lòng vì hắn đẩy ra mái tóc hai bên rũ xuống.

“Ta càng muốn biết hắn vì sao bị thương.”

Tàn nhẫn sao? Trên giang hồ này rốt cuộc là cái gì tàn nhẫn hay không tàn nhẫn, cái gì đen, cái gì trắng.

Nếu như Văn Phong tàn nhẫn, như vậy người giết sư phụ hắn lại không tàn nhẫn sao? Để cho hắn ở trong lòng chịu đựng mối thù giết sư phụ sinh sống trong giang hồ này không tàn nhẫn sao?

Nếu như chúng ta trên tay không dính đầy vết máu, như vậy ai tới mở cho chúng ta ánh sáng mặt trời trong tương lai.

Huống chi, nàng là một sát thủ, không phải là một tiểu thư khuê các bình thường.

Nàng chỉ hy vọng cùng những người khác sống vui vẻ và hạnh phúc. Thế thôi.

Tà Y bật cười, lý do hắn trúng độc cũng thật đủ mất mặt.

“Bởi vì đang trên đường trở về, nghe nói người bị Liễu Hành Vân mang vào An phủ, vội vã chạy về, gặp phải mai phục. Trên người ngoại thương cũng không có gì đáng ngại. Chẳng qua là lỡ tay ăn hết hoàn hồn đan, lúc chạy tới nơi đó độc đã vào ngũ tạng. Thật may là các người lấy được Hoàn Hồn đan, nếu không hắn thật sự mất mạng.”

Mai Vũ thờ phào nhẹ nhõm, nếu nàng nói như vậy, chính là không sao.

Trời ơi!!! Tạ Văn Phong tên ngu ngốc này! Ai muốn người lo lắng.

Người không phải là người không có lương tâm sao!

Trong lòng từng lần một nắng hắc như thế nhưng bàn tay vẫn không hề buông ra.

Cứ như vậy chờ hần tỉnh dậy đi. Không muốn để cho hần lo lắng nữa.

Cứ như vậy nhìn hần, Mai Vũ tạm thời quên mất An Thiếu Hàn.

Tà Y cúi đầu suy tư một chút, đứng dậy đi về phía nàng, Mai Vũ thấy ánh mặt trời trước mắt đột nhiên bị một bóng râm che khuất.

Không hiểu ngẩng đầu.

Chỉ thấy khóe môi Tà Y nhếch lên nụ cười bi thương, mười ngón tay bĩ ỏi lay động.

Mai Vũ sợ hãi lui xuống.

“Ngươi muốn, làm, làm gì.”

Tại sao nàng lại cảm thấy lạnh như thế a.

“Tiểu mỹ nhân ~~~ để cho ta tháo dây lưng cho ngươi a!” Tà Y đột nhiên nói.

Tiếp đó, phu xe Liễu Hành Vân cảm thấy trong xe ngựa một hồi xôn xao.

Sau đó.

“A! ! ! ! !”

Một hồi tiếng thét chói tai vang tận mây xanh từ bên trong truyền ra.

Thế giới, sắp xong đời sao.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 2: Tà Văn Phong, Tên Đại Sắc Lang Này Đi Chết Đi.

Trong mơ hồ, Tà Văn Phong dường như nghe được một chút âm thanh tranh chấp.

Âm thanh trong suốt này giống như Thôn cô.

Bóng tối, bốn phía đều là bóng tối, đưa tay, Tà Văn Phong vốn định xóa sạch tiếng động kia.

Thôn cô, ngươi trở về chưa? Ngươi bình an sao?

Thật là nhớ... nhớ quá, làm thế nào cũng nói không ra lời, hần nỗ lực đưa tay hướng lên, cuối cùng ngã vào một mảnh hồ sâu.

“A, ngươi muốn làm gì.”

“Mỹ nhân ~ không phải sợ.”

“A! Nơi đó, nơi đó không nên đụng a!”

“Thật nhạy cảm a.”

Mới vừa tỉnh lại Tà Văn Phong về mặt hắc tuyến, nhắm mắt lại.

——|||

Không nghĩ tới, vừa tỉnh lại, liền nghe được những lời mờ ám như vậy.

Suy nghĩ còn có chút mê mang, không biết là người nào trong lúc người khác ngã bệnh, vẫn ở bên cạnh làm loại chuyện đó.

Mở ánh mắt mệt mỏi ra, đập vào mắt là một mảnh da thịt trắng như tuyết, vô cùng mịn màng.

Tà Văn Phong không nhìn được ở trong lòng cảm thán, bảo dưỡng da thật tốt a. Cô gái một nửa quần áo hở ra bộ dạng chọc người phạm tội. Lại đi

chuyển về phía trước, bờ vai lay động một mái tóc đen bay tán loạn. Cơ thể chủ nhân hai má ửng đỏ, đôi môi đỏ mọng hơi mở ra, ở giữa mơ hồ có thể thấy được cái lưỡi dính hương. Trong mắt lấp lánh ánh lệ, kia bộ dáng diễm đam đáng yêu, thật sự là —— quá mê người rồi!

Tạ Văn Phong lần này là hoàn toàn thanh tỉnh.

Cái này, hiện tại khi hắn trên giường, đang dựa sát bên mình, nữ tử quần áo xốc xếch, lại là Mai Vũ Thôn Cô kia !

Trời ạ! Rốt cuộc là tình huống gì.

Lúc này, Mai Vũ cũng phát hiện Tạ Văn Phong sự thật tỉnh lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Tạ Văn Phong, mà Mai Vũ cả người cũng ngớ ngẩn.

Nàng hiện tại đang nửa cúi xuống ở trên thân người hắn, sau lưng Tả Y treu đùa rút lui thân thể.

Đáng chết! Hiện tại đây là tình huống gì. Chẳng qua là mình bị mũi tên làm bị thương, Tả Y tự mình bôi thuốc cho nàng. Mà bây giờ giống như là nàng hướng về Văn Phong yêu thương nhưng nhớ.

Nuốt ngụm nước miếng, Tạ Văn Phong đầu tiên mở miệng đánh vỡ trầm mặc: “Người là đến yêu thương nhưng nhớ sao. Mỹ nhân , đêm xuân đáng giá ngàn vàng, chúng ta tiếp tục đi.”

Vừa mở miệng, Tạ Văn Phong cũng biết mình chết chắc.

Ngần lần không nên, vạn lần không nên, không nên lúc này chính mình thân thể còn chưa khôi phục tự do, miệng đã khôi phục tự do.

Mai Vũ cả khuôn mặt đều đen, khoe miệng không ngừng co quắp.

Thanh âm của hắn, khàn khàn nhĩ. Ha ha, ha ha. Thanh âm này gọi là gì đây? A, đúng rồi, chính xác là tràn đầy tính dục, âm thanh của dục vọng sao.

Người!!! Tên đại sắc lang này.

Gió tay lên, Mai Vũ liền hé ra năm ngón tay nặng nề vung lên trên mặt Tạ Văn Phong.

“Người đi chết đi! Tạ Văn Phong!”

Tạ Văn Phong không nhịn được ở trong lòng gào khóc. Không muốn a! Ta sợ đau nhất!

Bỏ Tắt cũng không nghe được lời cầu nguyện của hắn, cho nên, một cái tát kia nặng nề vung lên trên mặt để lại dấu ấn màu đỏ.

Tạ Văn Phong khuôn mặt tràn đầy nước mắt, yên lặng ngậm miệng ừm khuất. Không thể chuyển động, trước mắt còn chưa muốn chọc nữ nhân ác độc này.

Xong rồi, lần này khuôn mặt bị hủy thật rồi.

Bên cạnh Tả Y vẻ mặt cười vui vẻ. Tạ Văn Phong a Tạ Văn Phong, thiên hạ nữ nhân không phải là không có ai người không giải quyết được sao. Người lại bị vút.

Mai Vũ sửa sang y phục lại cho tốt, bắt đắc dĩ bưng thuốc đưa tới trước mặt Tạ Văn Phong, hung ác nói: “Uống cạn nó.”

Văn Phong ừm khuất cong môi : “Tay ta không nhúc nhích được.”

Có nhúc nhích được cũng không động. Ở trong lòng hắn rất kiên định nói thêm một câu như vậy.

Mai Vũ theo dõi ánh mắt hắn giống như ánh mắt của chú chó nhỏ một hồi, chấp nhận than thở, bưng thuốc lên thổi nguội, từng ngụm đút hắn uống.

Đã lớn như vậy, còn làm vẻ đáng yêu, giả bộ đáng thương.

Không biết lúc nào thì Tả Y đã đi ra ngoài, trong xe ngựa chỉ còn lại hai người, cùng hoàng hôn vụng trộm ánh mặt trời lặn xuống.

Tạ Văn Phong nghiêm túc nhìn nàng thổi thuốc đưa đến trước mặt hắn. Nhìn chăm chăm gương mặt đó, cả người cũng an tâm.

Thôn cô, người bình an là tốt rồi.

Nhìn Tạ Văn Phong ngoan ngoãn uống thuốc, đáng vẻ tinh thần rất tốt. Mai Vũ ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Văn Phong, người không sao thật tốt.

Sau khi an tĩnh lại, Mai Vũ lại không nhịn được nghĩ tới An Thiếu Hàn.

Không biết, hấn sẽ làm thế nào.

Đề xuống bất an trong lòng, Mai Vũ quyết định lạc quan một chút.

Chẳng qua là trên ngón út, dường như bùng cháy một ngọn lửa, ngày đó nửa đoạn tơ hồng đứt rồi vẫn còn quán ở trên tay, còn cùng nam tử kia dây dưa
.....

Trong vương phủ âm trầm, bọn hạ nhân công việc bận bịu, thị thếp cũng đều an phận ở trong sân của mình ngây ngô. An Thiếu Hàn nằm ở trong phòng của mình, cũng ngây ngô một hồi.

Trong tay cầm một chiếc lược gỗ đào, An Thiếu Hàn nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn phía trên.

Nữ tử kia trong trí nhớ, nhẹ nhàng dùng nó vì mình chải tóc. Nhớ tới: Gỗ đào đổi lược đào. Kết tóc đến trăm năm, vì nàng chải tóc bạc.

Không tự chủ nắm chặt đồ trong tay, trong mắt An Thiếu Hàn lạnh lùng lóe ra lửa giận, cũng xen lẫn tình cảm không dễ thấy, thì thầm: “Gỗ đào gỗ đào, nữ nhân như thế, làm sao ký thác!”

“Người đâu!” Lật người xuống giường, An Thiếu Hàn trong bóng tối trầm giọng nói.

Chợt lóe lên một bóng đen quỳ gối trước mặt hấn: “Vương gia có gì phân phó.”

“Ta muốn người đi tra ba người. Đem thân thể bọn họ hết thảy tra rõ.” Nhìn về phía phương xa, khóe miệng An Thiếu Hàn nhếch lên nụ cười tàn nhẫn.

Tiểu Vũ, người mặc dù trốn chỗ nào. Ta nhất định sẽ tự mình đón người trở lại. Hơn nữa bằng phương thức tàn nhẫn!

Trong lòng hung hăng suy nghĩ, An Thiếu Hàn tay cũng tự giác buông lỏng, sợ vừa dùng lực, thanh lược gỗ đào đẹp mắt kia sẽ bể nát.

Cẩn thận thu vào, An Thiếu Hàn có chút hưng phấn nghĩ tới.

Trò chơi này, dường như thay đổi, chơi càng ngày càng vui.

Có nữ nhân kia, cuộc đời của hấn sẽ không còn nhàm chán nữa.

Vì món đồ chơi này sẽ mang đến cho ta hứng thú nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 3: Bốn Biển Đều Là Nhà Chính Là Bốn Biển Nơi Nào Cũng Có Nhà.

Vân Kinh quyết định sống lâu dài ở Vương Phủ.

Bởi vì hấn cảm thấy, chỉ cần sống ở chỗ này, muốn gặp Mai Vũ, bao nhiêu lần cũng có thể.

Nhớ trước kia ở Mai Hoa sơn trang, luôn đánh cuộc cùng nha đầu kia.

Mỗi lần nàng đều thua. Mà duy chỉ có một lần, nàng thắng.

Lần đó là ban đêm trước khi xuất sư. Hấn nói với nàng: “Mai Vũ, ta muốn dẫn người đến giang hồ, để cho người cùng trải qua tình phong huyết vũ với ta, để cho người nhìn ta nở mày nở mặt, sau đó tự tay giết người.”

Nàng đứng gần bờ nước, nhìn sư phụ từ xa đi tới khẽ mỉm cười: “Được. Không bằng chúng ta đánh cuộc một lần. Hiện tại ta nhảy xuống nước, nếu sư phụ nhảy xuống cứu ta, coi như ta thắng, người không thể dẫn ta đi. Nếu sư phụ không cứu, như vậy, ta liền đi theo người.”

Tự tin vào bản thân, đáp ứng yêu cầu của nàng.

Sau đó, thua mất.

Mai Lương Tân được gọi là lãnh huyết vô tình trên giang hồ, cư nhiên không chút do dự nhảy xuống nước cứu nàng.

Lúc sư phụ vừa gỡ đầu của nàng, vừa tình cảm lau tóc cho nàng nhìn nàng thắng lợi mỉm cười từ bên trong, hấn lần đầu tiên bại bởi nàng.

Cũng bởi lần đó, hấn rời sư môn, không mang theo nàng đi.

Rồi sau đó, đây là lần thứ hai hấn bại bởi nàng.

Không nghĩ tới, An Thiếu Hàn thật sự sẽ thả nàng đi. Lúc ấy hấn núp ở trong góc, nhìn nàng rời đi.

Sau đó An Thiếu Hàn giận dữ, toàn bộ người trong vương phủ đều gặp xui xẻo.

Dẫn lên con chó nuôi trong nhà, trong lòng mọi người đều cảm thán cho vận mệnh của mình.

An Thiếu Hàn vốn đã sớm biết thân phận cùng mục đích của Liễu Hành Vân. Thậm chí bố trí thiên la địa võng, chỉ chờ Liễu Hành Vân hành động liền bí mật điều động binh lính bắt hấn. Trải qua chuyện náo loạn của Mai Vũ, đừng nói binh lính bí mật, dù là cơ quan, An Thiếu Hàn đều chưa phát động. Chỉ một ít thủ vệ phế vật, hấn còn chưa dùng sức toàn lực.

Lúc ấy Vân Kinh kinh ngạc không khép miệng lại được, trong lòng không khỏi cảm thán Mai Vũ vận khí thật tốt, không có kiến thức đi vào Vương Phủ kinh khủng này.

Bất quá, như vậy cũng không tồi, ít nhất cuộc sống sau này sẽ không nhàm chán.

Hơn nữa, còn có người giúp hấn bắt nàng trở lại. Ha ha, quả nhiên là ngồi mát ăn bát vàng đây.

Thoải mái nằm trên giường, Vân Kinh khẽ cười tiến vào mộng đẹp.

Hết thầy, cũng vừa mới bắt đầu, không vội, không vội.

Mai Vũ không nghĩ tới, Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân trong truyền thuyết bốn biển lại là nhà.

Một ngày một đêm, Tạ Văn Phong đã vui vẻ trở lại.

Sau khi tỉnh lại, chuyện đầu tiên Tạ Văn Phong làm chính là —— đánh người.

Vọt ra ngoài xe ngựa, hai quyền làm ra một con gấu mèo.

Liễu Hành Vân mếu máo, đáng thương nói: “Đại ca, ta bị oan.”

Tạ Văn Phong mỉm cười: “Ngươi thật to gan, ta đưa ngươi cho ngươi chiếu cố, để cho ngươi đưa người đến hang cọp sao?”

Liễu Hành Vân nhỏ giọng lầm bầm: “Cái gì a, cũng không phải là rất nguy hiểm. Chưa nói, còn không phải là vì cứu ngươi.”

“Cái gì?” Tạ Văn Phong nhú mày.

Tà Y ở bên cạnh ha ha cười một tiếng: “Bọn họ là vì cứu ngươi, mới liều chết từ nơi đó xông ra ngoài. Cũng là do An Thiếu Hàn vẫn chưa khởi động cơ quan, cũng không cho binh lính bí mật của hấn hành động. Nếu không, hôm nay chỉ sợ cũng không có thời gian cho bốn người này họp mặt.”

Mai Vũ lập tức cứng ngắc.

Cơ quan, binh lính bí mật.

Đúng rồi, Chiến thần An vương đồng thời là Vương gia đương triều hoàng đế tâm đắc nhất. Người người đều nói: kẻ trộm vào An vương phủ xác định không thể ra ngoài, kẻ địch lên vào chắc chắn vong mạng. Hấn lợi hại như thế, làm sao có thể không đầu lại nàng cùng Hành Vân.

Trong lòng có chút bi thương.

An Thiếu Hàn, tại sao?

Bên cạnh có ám áp nhích lại gần, sau đó thân thể bị kéo rơi vào trong lòng ngực ám áp.

Lời nói ám áp thổi tới bên tai Mai Vũ: “Thôn cô, cảm ơn.”

Mai Vũ ngẩn người một chút, tiếp theo khóe miệng nhộn nhạo mở ra nụ cười thoải mái.

Vô luận như thế nào, Văn Phong, cứu ngươi ta không hối hận. Một trăm lần, một ngàn lần, ta cũng sẽ nghĩa như thế.

Trong không khí, tháng năm thổi tới bông hoa.

Là màu tím, không biết tên là gì.

Mai Vũ nhìn kia năm ngón tay cùng mắt gấu mèo 0.0, rất không nề mặt cười như điên.

Dưới hoàng hôn, ánh mặt trời xuyên thấu qua rừng núi màu xanh biếc cùng màu tím của hoa, rơi trên xe ngựa màu vàng.

“Kia, chúng ta về nhà đi.” Nam tử kia, tóc đen tung bay trong gió xinh đẹp, nghiêng đầu nói.

Trong mắt tràn đầy nhu hòa.

Mai Vũ có chút không kịp phản ứng.

“Nhà?”

Nơi nào là nhà.

“Ha ha, đúng vậy, nhà, nhà thuộc về chúng ta.”

Gió từ khe hở rừng cây chui tới đây, hai nam tử kia nhảy xuống xe ngựa, đồng thời duỗi tay về phía nàng.

“Tiểu thư, trước mặt chính là nhà của chúng ta rồi, mời xuống xe.”

Hoàng hôn, mang theo ánh sáng không thành thật hướng về hai người kia.

Trong nháy mắt, Mai Vũ cảm thấy, trong cuộc đời, không thể thiếu sót hai người này.

Nhà. Lúc bảy tuổi nàng rời nhà đi, giờ khắc này gió thổi mang theo ôn nhu rồi cuộc cũng trở lại bên người nàng.

Hốc mắt có chút ướt, nắm lấy hai cái tay, thật là ấm áp, thật là ấm áp.

Phía trước chính là một gian nhà lịch sự tao nhã.

Mai Vũ tò mò hỏi: “Văn Phong, người ở nơi này.”

Tạ Văn Phong hiện lên ánh mắt hoa đào, kiêu ngạo nói: “À không. Chúng ta bốn biển đều là nhà.”

Liếc mắt, Mai Vũ thật không biết làm như thế nào tiếp tục biểu đạt ý của mình.

Liễu Hành Vân chân thật vì nàng giải đáp: “Cái gọi là bốn biển đều là nhà. Ý tứ chính là, bốn biển mỗi chỗ đều có nhà.”

——|||

Mai Vũ trong lòng khinh thường thế tục niệm một câu: ta ghét nhất loại nhà giàu tiêu tiền này.

“Đúng rồi, Tả Y, ta vẫn muốn hỏi, người cùng Văn Phong quan hệ thế nào?” Mai Vũ nghiêng đầu, hỏi người đi ở phía sau.

Mặc một thân áo ngắn hoa văn, Tả Y về mặt gian trá: “Ta à, ta là một trong những tình nhân giữa hàng ngàn nhân tình của hân.

Mai Vũ vừa nghe, lập tức bỏ rơi tay Tạ Văn Phong, tiếp theo cả người còn nhích lại gần Liễu Hành Vân.

“Hành Vân, chúng ta không nên tới gần người này.”

“Không sai, không sai. Có nhiều tình nhân như vậy, đến gần sẽ bị lây bệnh.”

“Đúng vậy, đúng vậy, bệnh hoa liễu a, thật là đáng sợ, thật là đáng sợ.”

Tạ Văn Phong nhìn đáng vẻ hai người kẻ xướng người họa, cả khuôn mặt cũng biến sắc.

Khóe miệng co giật.

——|||

“Ta không có bệnh, nữ nhân ta kết giao đều rất sạch sẽ.” Hét lớn một tiếng, Tạ Văn Phong nhìn về mặt gian trá của Tả Y, lập tức hổi hận ruột cũng xanh mét.

“Giải thích, Hành Vân, hán giải thích.” Mai Vũ vẻ mặt khi dễ, mặt không chút thay đổi nhìn Tạ Văn Phong.

“Ân, không sai. Thừa nhận rồi. Trời ơi, không nghĩ tới a, không nghĩ tới a.” Liễu Hành Vân cố ý vẻ mặt thương hại phối hợp nói.

Tạ Văn Phong bị Mai Vũ hung hăng đánh trúng tại chỗ liền hóa đá.

Trời ạ, một đạo sét đánh chết hán đi. Cái này gọi là chuyện gì a!

Ba thân ảnh không nhìn hán, đi về phía trước.

“A, thật là một người thôi nát. Hành Vân, về sau liền kêu hán nát người phong đi.”

“Nát người phong, tên rất hay a.”

“Ha ha, không tệ, không tệ nha. Tiểu mỹ nhân ~”

Sau lưng Tạ Văn Phong, gió lạnh không ngừng thổi qua.

Ông trời, đây là tội lỗi gì a!!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 4: Cây Trâm Này Cả Đời, Chỉ Đưa Cho Một Người.

Một buổi tối, trên thảo nguyên không gió, có ba bóng đen đứng song song ở bờ sông nhỏ.

“Cái đó, người nói chúng ta không phải nên chạy xa một chút nữa sao?”

“Không muốn đi, chạy tới chạy lui mệt quá .”

“Hừ, có gì phải sợ, có Tạ Văn Phong ta ở đây, An Thiếu Hàn hán dám như thế nào.”

Mai Vũ trừng mắt, vô cùng không nể mặt vạch trần hán: “Đúng vậy a, đúng vậy a. Không biết là người nào uống rượu kẻ thù đưa đến, trúng độc liên lụy người khác không nói. Ở chỗ này nói khoác mà không biết ngượng.” Ở lại chỗ này mấy ngày cũng không phát hiện truy binh, cũng không có lệnh truy nã. Mai Vũ càng cảm thấy bất an.

Thật không rõ bọn họ nghĩ như thế nào, có thể nhàn nhã như thế. Chỉ có Tà Y thức thời chạy đi thật sớm. Minh chính là không có tiền, có tiền cũng sớm chạy.

Nghĩ tới đây, Mai Vũ đột nhiên nghĩ đến chuyện kia, chuyện đó mình vẫn chưa quên.

Nghiêng đầu, ánh mắt Mai Vũ lóe sáng, cộng thêm khóe miệng ôn nhu tiến tới Liễu Hành Vân thân nhiên cười.

Liễu Hành Vân một hồi rét run.

“Nơi này là núi, khắp núi gà chạy loạn, ta không có biện pháp bắt.” Khóe miệng co giật, Liễu Hành Vân quyết định quả quyết cự tuyệt nàng.

Mai Vũ trở mặt cực kỳ xem thường, người này, không phải là trộm gà mấy lần sao, sao lại sợ thành như vậy.

“Ta mới không cần gà. Đưa tiền. Mười vạn lượng hoàng kim! Thù lao của ta.”

Rượu Tạ Văn Phong vừa mới uống vào, trong nháy mắt liền phun ra ngoài.

“Mười vạn lượng! Còn là hoàng kim, Liễu Hành Vân người tốn nhiều tiền như vậy thuê Thôn cô này?”

Đạo lý gì thế này! Cũng quá không có thiên lý đi. Giá thuê một thôn cô vô năng cư nhiên cao hơn so với hán đẹp trai người gặp người yêu.

Ném rượu trong tay xuống, Tạ Văn Phong quả quyết xông tới bóp cổ Liễu Hành Vân. Xúc động phần nộ nói: “Đáng chết, người phải chi ra nhiều tiền như vậy sao, không chờ ta trở lại mới động thủ sao. Ta mạnh mẽ hơn so với nàng.”

——||| Mai Vũ nổi giận, có ý gì! Cái gì mạnh hơn so với nàng.

Liễu Hành Vân vừa gạt tay Tạ Văn Phong, vừa bị phẫn: “Đều tại ngươi! Nói gì nha đầu này ngoài đàn độn và ham ăn ra, căn bản là một đầu gỗ biết đi chuyển. Con mẹ nó!!! Nói thẳng ra, đối mặt với tiền, nàng tỉnh ranh như khi. Há mồm chính là mười vạn lượng hoàng kim a!”

Là hơn một nửa tài sản của hắn a.

Mai Vũ tức giận rồi, Tạ Văn Phong ngơ ngác hình dung cô nương như vậy.

Xong tới, Mai Vũ thừa dịp hai người không chú ý, bay lên một cước đá xuống.

“Tôm” một tiếng, hai người song song rơi xuống nước.

Mai Vũ ở trên bờ hai tay chống nạnh, cười to: “Ha ha, các ngươi dám nói xấu bản cô nương!”

Trong nước, Tạ Văn Phong xách theo Liễu Hành Vân, nhàn nhã nói: “Ta nhớ được ngươi không phải là không biết bơi mà, nước cạn không phải là có thể bơi sao?”

Liễu Hành Vân nhô nước miếng, cả giận nói: “Đúng a! Nhưng lần trước ở Vương Phủ, nhảy xuống nước, đụng phải tảng đá, trong lòng ta bị ám ảnh.”

Cho nên, mới có thể để cho Mai Vũ đi ao hoa lau, nước sâu hắn căn bản không dám đi.

Muốn nói là, tảng đá kia, gọi Mai Vũ.

Tạ Văn Phong ngẩng đầu, khẽ mỉm cười: “Quên nói cho ngươi biết, nha đầu này, còn là một cộp mẹ.”

——|||

“Ta nhảy lên.”

Sau khi bò lên bờ, dưới bóng đêm Liễu Hành Vân móc ra cây trâm trong ngực.

Từ Ngọc bảo trâm tán ra ánh sáng màu tím nhu hòa, xinh đẹp đến nỗi làm cho người ta hít thở không thông.

Khỏe miệng Liễu Hành Vân nhếch lên nụ cười như ánh mặt trời tháng năm, trong đêm chiếu sáng một mảnh không trung.

Hắn nói: “Mai Vũ, ta không có mười vạn lượng hoàng kim, chỉ có Từ Ngọc bảo trâm này. Tặng cho ngươi, muốn ngươi nhớ, nụ cười như mặt trời tháng năm, mãi mãi không tiêu tán.”

Mai Vũ, ngươi có biết hay không, cây trâm này đối với ta mà nói, có ý nghĩa đặc biệt. Cả đời, chỉ tặng cho một người.

Nhìn nụ cười của hắn, nhìn đôi mắt hắn dưới ánh trăng sáng ngời như sao. Mai Vũ đột nhiên nhớ tới cái đêm hoa lau tung bay, một nam tử ôn nhu nói: “Về sau nếu ta yêu cô gái nào, sẽ đem cái này tặng cho nàng.”

Trong lòng bỗng nhiên đau đớn, trong mắt sóng nước lưu động: “Ta.”

Ta căn bản không xứng lấy được cây trâm này.

“Không muốn bị cự tuyệt. Cái này thuộc về ngươi.” Liễu Hành Vân nói: “Chỉ thuộc về ngươi.” Hé ra khuôn mặt xinh đẹp của nàng, Liễu Hành Vân nhẹ nhàng đưa nàng cây trâm.

Quả nhiên rất đẹp, an tâm cười, Liễu Hành Vân nhẹ nhàng ôm Mai Vũ một cái.

Tin tưởng ta, Mai Vũ, một đêm này, tin tưởng tất cả ta nói.

Mai Vũ không hiểu, trăm đắng nghìn cay lấy được cây trâm, Liễu Hành Vân tại sao lại dễ dàng đưa cho mình như thế. Chẳng qua là thấy Văn Phong mỉm cười gạt đầu với nàng, muốn nàng không nên cự tuyệt.

Thật kỳ quái, nhưng cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi Hành Vân.

—————

Trong phòng tối đen yên tĩnh không tiếng động, lẫn qua lộn lại An Thiếu Hàn ngủ không yên, khoác y phục đi ra ngoài.

Trong sân cũng yên tĩnh. Một đường từ từ đi tới, chung quanh đều có thể nhìn thấy bóng dáng của nàng.

Vườn hoa bị nữ tử kia sửa đổi rồi, sáng sớm, sẽ có nước phun từ trên xuống, nhẹ nhàng tung bay dưới ánh mặt trời. Hắn tựa hồ có thể thấy được nữ tử kia cười vui vẻ giữa sân, ánh mặt trời rọi xuống, chiếu sáng nàng một thân màu đỏ.

Trong thư phòng quán vô số dây tơ hồng, đẩy cửa ra, dường như nữ tử kia vẫn còn ở nơi này ở giữa sợi màu xanh cùng màu đỏ không ngừng xuyên qua sách.

Đi ngang qua bờ sông, nàng dường như sẽ ở trên cây hoa đào, quay đầu mỉm cười với hắn.

Đi qua ao hoa lau, một giây kế tiếp, nàng sẽ đột nhiên chui ra ngoài.

Bóng dáng, chung quanh đều là bóng dáng của nàng.

Phát hiện mình vẫn luôn luôn nghĩ về nàng, An Thiếu Hàn có chút chán nản ngồi chồm hóm xuống.

“Tiểu Vũ, tại sao ngươi muốn rời khỏi đây?”

Không muốn ở bên cạnh tacsao? Nếu như ngươi không trốn, ta sẽ đối tốt với ngươi.

Có lẽ, nếu ngươi muốn Từ Ngọc bảo trăm kia, ta cũng sẽ cho ngươi.

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện ở trong đầu, liền bị An thiếu gia hàn kim chế lại.

Sẽ không! Tuyệt đối sẽ không tặng cái đó cho nàng!

Nàng là sát thủ! Là một tên ăn trộm! Coi như ném đi hết thảy mọi thứ cũng chỉ là một thứ dân, thế nào có tư cách ngồi lên vị trí Vương Phi. Làm sao có tư cách lấy được trái tim của hắn.

Sau lưng, truyền đến tiếng động, thanh âm An Thiếu Hàn trầm xuống hỏi: “Người nào?”

Vân Khinh cười cười đi ra: “Vương gia, là Vân Khinh.”

“Vân Khinh, đã trễ thế này, làm sao ngươi còn chưa ngủ.”

Vân Khinh khẽ cười: “Vương gia, ta mới vừa đi thăm dò thân thể Liễu Hành Vân, sẽ có ích với chúng ta đấy.”

Mọi nơi hoàn toàn yên tĩnh, mưa gió, lập tức muốn đến.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Liễu Hành Vân Phản Bội: Mai Vũ, Hận Ta Đi.

Đêm nay không biết đã là đêm thứ mấy, Mai Vũ tỉnh lại từ trong bóng tối. Bất an mãnh liệt hành hạ nàng, khiến cho nàng luôn tỉnh mộng nửa đêm thì thấy nam tử kia, hắn mặc một thân áo đen, đứng ở trong mưa, nghiêng đầu nói với nàng: “Tiểu Vũ, chân trời góc biển, ta sẽ bắt ngươi trở lại.”

Mỗi lần đều bị hình ảnh này trong giấc mộng làm sợ hãi mà tỉnh giấc, cả người đỏ mồ hôi lạnh.

Lau sạch mồ hôi trên trán, Mai Vũ ngẩng đầu muốn nhìn sắc trời bên ngoài.

Lập tức nghiêng đầu.

“A! !” Cơ hồ là từ trên giường nhảy dựng lên, thân thể Mai Vũ phát huy tiềm năng cực lớn, trông giống như hình dạng con tôm khi nhảy vọt lên.

Bên giường sao lại có người ngồi! Không đứng, ta khóc. Con mẹ nó!!! Đây là người hay là quỷ a.

“Người” ngồi ở bên giường vô cùng bình tĩnh nhìn ánh mắt nàng, dưới ánh trăng hàm răng trắng nõn lóe ra ánh sáng.

“Mai Vũ, ngươi đã tỉnh a. Ta chỉ là tới xem xem ngươi có đá chặn hay không.”

Đối mặt với Liễu Hành Vân đang mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra, Mai Vũ một thân mồ hôi lạnh vì sợ hãi, trán nổi gân xanh.

Nửa đêm tiến vào trong phòng thiếu nữ.

Còn ngồi trên giường người ta.

Lại còn bình tĩnh như thế, nói cái gì tới xem nàng có đá chẵn hay không.

——||

Cô nương có cầu xin người kiểm tra sao?

Tên sắc lang đáng chết Liễu Hành Vân người nửa đêm chạy tới đây!

“Người đi chết đi!” Hung hăng ném cái gối về phía Liễu Hành Vân, Mai Vũ quyết định sau này ngủ phải phong tỏa toàn bộ cửa cùng cửa sổ trong phòng.

Liễu Hành Vân ôm đầu vọt ra ngoài cửa, lúc chạy đến cửa lại đột nhiên ngừng lại, không xoay người, thanh âm nhẹ nhàng từ sau lưng truyền đến.

“Mai Vũ, người gặp ác mộng sao. Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người.” Hắn nói xong cũng đi ra ngoài.

Mai Vũ ngây ngốc ở trên giường, không biết nên phản ứng gì.

Hành Vân, thật kỳ quái.

Gần đây Hành Vân vẫn luôn rất kỳ quái. Luôn nói với nàng không phải sợ, mỉm cười nhưng trong mắt tràn đầy bi thương, trong giọng nói cũng mang theo một chút run rẩy.

Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Nàng cũng từng hỏi hắn, đáp án nhận được luôn là một câu: Liễu Hành Vân ta có thể có chuyện gì a.

Cẩn chặt đôi, Mai Vũ quyết định ngày mai ba người liền rời khỏi nơi này.

Mấy ngày nay, mặc dù hàng đêm phát mộng, nhưng nàng lại vẫn không rời bỏ được. Nàng vẫn muốn trở lại, trở về len lén nhìn hắn. Cũng chỉ một lần là tốt rồi.

Muốn nhìn xem hắn sống tốt hay không.

Nhưng nàng quá ích kỷ, biết rõ An Thiếu Hàn đang tìm mình. Biết rõ, sẽ mang đến phiền toái cho Văn Phong cùng Hành Vân

“An Thiếu Hàn, thật xin lỗi. Ta. Không thể bị người tìm được.” Nhẹ nhàng, Mai Vũ hướng về phía ánh trăng thì thầm.

Bị tìm được, Hành Vân cùng Văn Phong cũng liền xong rồi. An Thiếu Hàn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ.

Ngoài cửa sổ, tháng năm hoa rơi vô tận như mưa không tiếng động.

Giang Nam, vốn là như vậy. Hoa rơi như mưa, bi thương tột cùng.

An Thiếu Hàn, ta quyết định, muốn cùng Hành Vân và Văn Phong rời đi.

Sáng sớm thức dậy, từng trận âm thanh như sấm vang lên, cả người Tạ Văn Phong tán ra không khí màu đen từ trên giường nhảy dựng lên.

Ngoài cửa sổ, tiếng người đang ca hát như giết người kia vẫn còn vang lên không ngừng.

“Đường lớn hướng lên trời, người đi bên kia, ta đi bên này. Có ngày đi chung bên cạnh, bằng hữu, uống chén rượu trắng, kết giao bằng hữu.”

A a a! ! Ai tới giết con gà ca hát khó nghe này đi. Sáng sớm tỉnh mơ, không thể gây bình thường sao!

Một cước đá văng cửa phòng, Tạ Văn Phong đằng đằng sát khí vọt tới trước mặt Mai Vũ.

“Người muốn chết sao?”

Mai Vũ liếc mắt, không vui nói: “Người mới muốn chết. Sáng sớm liền phát hỏa. Nghe nói phát hỏa sẽ làm những thứ như bệnh hoa liễu gì đó tăng thêm.”

Tạ Văn Phong vốn đang đằng đằng sát khí gương mặt lập tức mềm nhũn. Hé ra ủy khuất muốn khóc, vẻ mặt buồn bực, giải thích: “Mai Vũ, ta thật sự không có bệnh.”

“Có bệnh hay không ta làm sao biết.”

“Vậy người có thể nghiệm chứng.”

Mai Vũ đưa chân lên đá quẹo khúc cua, ngay giữa bộ vị trọng yếu của người nào đó.

“A ~~~” tiếng kêu thảm thiết vang lên dọa sợ chim sẻ trong phạm vi mười dặm.

Trời ơi!!! Đau quá. Hấn sợ đau nhất.

Tạ Văn Phong ở trong lòng gào thét: Thôn cô đáng chết, hạ thủ thật ác độc.

“Uy, thân thể của ngươi khỏi chưa.” Mai Vũ trong tâm không có chút nào đồng tình hỏi.

Tạ Văn Phong ngồi chồm hổm trên mặt đất, lăm bằm: “Ngươi có muốn thử một chút ta khỏe mạnh như thế nào hay không.”

Tạ Văn Phong vừa mở miệng, sau đó liền phát hiện ra một khuyết điểm của mình mà bấy lâu hấn chưa từng phát hiện.

Đó chính là —— vĩnh viễn không quản được cái miệng.

Quả nhiên, một bàn tay năm ngón lập tức rơi xuống.

Tạ Văn Phong bị thảm nghĩ: ta cũng chính là vì ngươi quen thuộc, không thể xuống tay với ngươi. Bằng không, tiểu gia ta đánh gãy hết xương cốt của ngươi.

Con bà nó, thật là đau! !

Lúc này, Liễu Hành Vân về mặt mệt mỏi đi ra, Mai Vũ lập tức quan tâm nghênh đón.

“Hành Vân, hôm nay chúng ta liền rời khỏi nơi này được không?”

Liễu Hành Vân quay mặt, có chút gượng ép cười cười: “Được. Hiện tại đi thôi.”

Ba người sửa sang lại một chút, rời khỏi phòng.

Dọc theo đường đi, Tạ Văn Phong cùng Mai Vũ đấu khẩu, mà Liễu Hành Vân luôn luôn hoạt bát lại trầm mặc rất nhiều. Một mực yên lặng nhìn Mai Vũ, thỉnh thoảng trong mắt lóe ra ánh sáng đau buồn.

Mai Vũ vẫn âm thầm quan sát vẻ mặt của hấn. Trong lòng đang dần dần hiểu ra điều gì đó.

Hành Vân, nhất định có chuyện, hơn nữa nhất định có liên quan đến mình.

Buổi trưa, ba người dừng lại trong một khu rừng trên núi nghỉ ngơi.

Mai Vũ nói với Văn Phong nói: “Văn Phong, đến bờ sông lấy nước, thuận tiện bắt vài con thú rồi trở lại đây.”

Trong miệng bắt mẫn kháng nghị, Tạ Văn Phong vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Nguyên nhân nghe lời chủ yếu là —— không muốn lại bị cộp mẹ đánh.

Lúc Tạ Văn Phong sắp sửa xoay người rời đi, Mai Vũ đột nhiên kéo hấn lại, nhẹ nhàng nimb cười với hấn, trong ánh mắt mùa thu chứa đựng ánh mặt trời, khỏe môi nhếch lên xinh đẹp, kéo vạt áo của hấn nói: “Văn Phong, nơi này có gì đó không đúng.”

Bốn phía, lá cây xào xạc, quay ngược lại, quay ngược lại, trở lại lần đầu gặp mặt lúc hoàng hôn.

Lần đầu tiên mặt gặp mặt.

Mai Vũ cẩn thận liếc nhìn Tạ Văn Phong, thấp giọng nói: “Văn Phong, ta thích dáng vẻ phiêu diêu như vậy của ngươi.”

Phiêu diêu, tự do tựa như gió, là hoa đào xoay tròn mãi mãi không rơi xuống.

Văn Phong, nếu như ta vươn tay về phía ngươi, có thể mang theo ta cùng nhau tự do phiêu diêu hay không.

Ha ha, ta rất ngu đi. Tạ Văn Phong là tự do, mà ta là con điều bị cài dây, lôi kéo tay của ta, chỉ bị liên lụy mà thôi.

Tạ Văn Phong không nghe rõ lời của nàng, hỏi nàng: “Ngươi nói cái gì.”

Mai Vũ khẽ cười lên rục rờ: “Ta nói Tạ Văn Phong là một người thậm chí mặc quần áo cũng xấu xí đại ngu ngốc.”

Tạ Văn Phong tức giận nhìn nàng một cái, xoay người rời đi.

Mai Vũ vẫn nhìn hấn rời đi, chờ hấn đi xa, mới đến ngồi bên cạnh Liễu Hành Vân.

Ngồi xuống dựa vào bên cạnh hấn.

Từ mới vừa rồi, hấn vẫn an tĩnh ngồi ở chỗ này, gặt gao cúi đầu.

Nhẹ nhàng nhích lại gần hấn, cảm giác được hấn né tránh, Mai Vũ tựa đầu trên bả vai của hấn. Có thể cảm giác được, cả người Liễu Hành Vân đều cứng ngắc.

Khẽ mỉm cười, Mai Vũ thấp giọng lầm bầm: “Là mùi vị ánh mặt trời tháng năm đây. Hành Vân, thật là ấm áp.”

Thanh âm của Liễu Hành Vân có chút khô sở: “Ngu ngốc, tuyệt không ấm áp.”

“Ha ha, ấm áp hay không ấm áp không phải là Hành Vân người thừa nhận.”

“Hành Vân, người biết ta sẽ đối xử như thế nào với người phản bội ta không?”

Thân thể Liễu Hành Vân chấn động, sắc mặt dần dần trắng bệch: “Sẽ. Như thế nào?”

“Hận hấn cả đời.” Mai Vũ không chút do dự nói. Lúc này, trái tim Liễu Hành Vân như rơi xuống vực sâu thăm thẳm, lại cười khẽ một tiếng: “Ha ha, người cho rằng ta có thể nói như vậy sao? Không đâu. Nếu như người phản bội ta, là người người tín nhiệm nhất, như vậy, ta sẽ tha thứ cho hấn. Bởi vì ta biết, lúc phản bội ta hấn nhất định còn thống khổ hơn so với ta.”

“Ngu ngốc! Người là ngu ngốc sao?” Hấn run rẩy tức giận mắng nàng.

Mai Vũ không đáp.

Buộc chặt cánh tay, Mai Vũ dường như dựa hấn vào trong ngực Liễu Hành Vân.

Hốc mắt Liễu Hành Vân ẩm ướt, nước mắt không cảm được chảy xuống.

“Hành Vân, đêm hôm đó, con chim bồ câu kia là đưa tin cho An Thiếu Hàn sao.”

Âm thanh trong trẻo đánh vào trong lòng Liễu Hành Vân, trên gương mặt Mai Vũ đầy nước mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Trong lòng Mai Vũ đau xót.

Hành Vân của ta, như mặt trời tháng năm, cái gì làm cho người khóc đây.

Chết tiệt!! Đêm Mai Vũ ôm vào trong ngực, Liễu Hành Vân run rẩy một hồi lâu, nước mắt rốt cục dần dần ngưng lại.

Mai Vũ thủy chung không ngừng đầu nhìn hấn, bởi vì nàng biết, Liễu Hành Vân không hy vọng mình nhìn thấy hấn rơi lệ.

Kéo Mai Vũ từ trong ngực ra, khoe môi Liễu Hành Vân nhếch lên, ôn nhu vuốt gò má của Mai Vũ, trong mắt rơi đầy bi thương.

“Mai Vũ, thật xin lỗi.”

Bốn phía, dần dần có người vây quanh, bóng người sáng quắc.

Mai Vũ biết, An Thiếu Hàn tới.

Khẽ mỉm cười, ngón tay nhỏ bé của Mai Vũ cũng chạm vào gò má của Liễu Hành Vân.

“Không giải thích sao?”

“Ta phản bội người, ta tiết lộ hành tung của chúng ta cho An Thiếu Hàn. Mai Vũ, hết thấy đều như người nghĩ.” Liễu Hành Vân nói xong chẳng qua là mỉm cười, không do dự chút nào.

Mai Vũ kiên trì hỏi: “Không giải thích sao?”

Hành Vân, có lẽ, ngay cả chính người cũng không biết. Bộ dáng người che giấu đau khổ như vậy, có bao nhiêu khiến cho người ta tín nhiệm.

Khẽ lắc đầu, hấn kiên trì nói: “Mai Vũ, hận ta đi.”

Là ta phản bội người, cho nên. Hận ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Dương Như Không Có Biện Pháp, Ai Đau Hơn So Với Ai

Gió thổi tới âm thanh lá cây xào xạc. Mai Vũ biết, nam tử kia, đang đến gần. Từ Ngọc bảo trăm lóe ra ánh sáng xinh đẹp. Đưa tay, Mai Vũ lấy cây trầm kia ra bỏ vào trong ngực Liễu Hành Vân.

Âm thanh kẻ sát bên tai, khiến cho mắt Liễu Hành Vân mở thật lớn.

Nàng nói: “Hành Vân, muốn ta hận ngươi, ta không làm được. Nếu như còn có cơ hội gặp lại, như vậy hãy vì ta bảo quản cây trầm xinh đẹp này.”

Một khắc kia, thế giới âm ảm hủy diệt.

Liễu Hành Vân rốt cuộc biết mình làm cái gì.

Có lẽ, sau khi nàng rời đi sẽ không về được nữa. Cây trầm này ở chỗ hắc sẽ không bao giờ được dùng, sẽ không bao giờ để cho ánh mắt hắc nhìn được ánh sáng xinh đẹp.

Nàng sẽ không còn cười với mình, sẽ không còn nói: “Ta thích nụ cười như ánh mặt trời tháng năm của Hành Vân.”

Nàng đứng dậy rồi, màu đỏ tôn lên đường cong xinh đẹp, tóc đen tung bay.

Không muốn, không muốn, Mai Vũ, không muốn.

Hoàng sợ muốn đưa tay bắt lấy nàng, rốt cuộc cũng không còn kịp nữa.

Bốn phía xuất hiện năm hắc y nhân, nhanh chóng chế trụ hắc. Hai tay bị bẻ ra phía sau, cũng đã không thể với về hướng nàng.

An Thiếu Hàn đi ra từ trong rừng cây loang lổ ánh mặt trời, y phục màu đen, khoe miệng nhếch lên nụ cười tà ác.

Bộ dạng giống như tân bộ, An Thiếu Hàn nhàn nhả đi về phía Mai Vũ.

“Tiểu Vũ, ta nói rồi, ngươi trốn không thoát.”

Mai Vũ giương mắt lạnh nhạ nhìn hắc.

Dường như thay đổi tiêu tụy.

Là bởi vì nàng sao?

Liễu Hành Vân thấy An Thiếu Hàn càng ngày càng đến gần Mai Vũ, đột nhiên nổi điên giăng co.

La lớn: “Khốn kiếp! Không được tới gần nàng, không được đụng tới nàng!”

Không muốn, không được thương tổn nàng.

An Thiếu Hàn nghe được hắc gào thét, đột nhiên đắc ý cười một tiếng, đưa tay kéo Mai Vũ vào trong ngực, đối diện Liễu Hành Vân.

Cúi đầu, ngửi mùi thơm quen thuộc, An Thiếu Hàn vui vẻ khoe khoang với Liễu Hành Vân: “Ha ha, Liễu Hành Vân, ta càng muốn đụng vào nàng, ngươi có thể như thế nào? Là ngươi phản bội nàng, không phải sao?”

Lời của hắc khiến cho cả người Liễu Hành Vân cùng Mai Vũ cứng ngắc.

An Thiếu Hàn càng cảm thấy vui vẻ ôm lấy Mai Vũ, cúi đầu hỏi nàng: “Ngươi thích hắc sao? Bây giờ còn thích không? Hắc phản bội ngươi. Ta nói sẽ làm những người ở quê nhà hắc trải qua những ngày thật tốt, hơn nữa sẽ thả cho hắc một con đường sống, hắc liền không kịp chờ đợi đáp ứng liền. Ha ha, như vậy ngươi còn thích hắc sao?”

Thanh âm tàn nhẫn của hắc tựa như một lưỡi dao sắc bén đâm vào trong lòng của Liễu Hành Vân. Mai Vũ cúi mắt nhìn lại, thân ảnh vốn kiên cường mạnh mẽ giờ khắc này trở thành vô cùng nhỏ bé.

Hắc run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Bốn mắt nhìn nhau, Mai Vũ thông qua gió truyền đi nghi vấn của mình: “Hành Vân, là thật sao?”

Liễu Hành Vân cúi đầu, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên.

Mỉm cười, trong mắt roi rớt bị thương, hắn nói: “Đều là thật.”

“Ha Ha Ha Ha.” Trong rừng cây tùy tiện vang lên tiếng cười của An thiếu gia hàn.

“Tiểu Vũ, ngươi xem, ta không lừa ngươi. Hắn phản bội ngươi. Ngươi còn thích hắn sao?”

Tiểu Vũ, đây chính là tư vị bị người phản bội. Ngươi đau không? Ngươi biết khi đó ta đau như thế nào không?

Lắc đầu một cái, Mai Vũ bật cười thành tiếng, Hành Vân ngốc nghếch.

“Ngươi như vậy là về mặt gì, Liễu Hành Vân?” Nàng mở miệng.

Ngay cả An Thiếu Hàn cũng có chút ngạc nhiên. Liễu Hành Vân càng thêm kinh ngạc không thôi.

“Mai Vũ.”

“Hành Vân, ngươi cười thật xấu.”

Nàng cười, toàn bộ ánh sáng bị hấp dẫn đến trên mặt của nàng. Khóe miệng nàng nhếch lên, sóng mắt lưu chuyển, cười đến nghiêng nước nghiêng thành.

“Ta tha thứ cho ngươi, Hành Vân, ta thích nụ cười như ánh mặt trời tháng năm của ngươi, cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi.” Mai Vũ lớn tiếng nói.

Đôi mắt An Thiếu Hàn một hồi co rúc lại, tay không thể khống chế kim cổ của nàng.

Câm mồm, không được nói.

“Hành Vân, nhất định rất đau, phản bội ta, nhất định khiến ngươi rất đau khổ.”

Liễu Hành Vân trong lòng quặn đau sắp sửa hít thở không thông, không nhận mắng nàng: “Ngu ngốc! Ngươi là ngu ngốc sao! Hận ta đi, ngươi hận ta đi!”

Ta phản bội ngươi, van cầu ngươi, hận ta đi.

“Câm miệng! Ngươi câm miệng cho ta.” An Thiếu Hàn nổi nóng gầm lên, ngón tay không ngừng gia tăng lực đạo.

Mai Vũ thống khổ cắn chặt hàm răng, hơi thở kim nén xông lên An Thiếu Hàn mắng: “Tiểu nhân hèn hạ!”

An Thiếu Hàn lạnh lùng thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Xú nha đầu đáng chết! Vĩnh viễn ngang ngược đáng ghét như vậy!

“Dừng tay! Nàng sẽ chết!” Liễu Hành Vân bị dọa sợ hoảng hốt kêu lên.

An Thiếu Hàn nghe được quan tâm trong ngữ khí của hắn càng thêm tức giận, hất tay đem Mai Vũ ném ra ngoài.

Thân thể đụng vào trên cây, Mai Vũ rên lên một tiếng, khóe miệng lập tức chảy ra vết máu.

Sau lưng có vật gì đó đâm vào trong thân thể.

Thân thể là của mình, cho nên chỉ có Mai Vũ biết, lần này bị thương nặng bao nhiêu, nhưng nàng như cũ cố hết sức tựa vào trên cây, thờ hờn hờn nhìn chăm chăm An Thiếu Hàn đang lửa giận ngút trời.

“Ha ha, ngươi cho rằng ta thật rất ngu sao? Hành Vân tại sao phải phản bội ta. Ta còn muốn cảm ơn ngươi nói cho ta biết chứ. Nếu như hắn không phản bội ta, chỉ sợ hàng trăm người ở quê của hắn chẳng những sẽ không vượt qua những ngày thật tốt, mà có thể rơi vào Địa Ngục. Ta chính là thích Hành Vân như vậy, nếu như hắn lựa chọn bảo vệ ta. Như vậy người đầu tiên cho hắn một cái tát chính là ta! An vương An Thiếu Hàn ngươi nhất ngôn cửu đỉnh, hôm nay ta đi cùng ngươi. Chuyện ngươi đáp ứng Hành Vân không được đổi ý.”

An Thiếu Hàn lạnh lùng nghiêm mặt, không nghĩ tới Mai Vũ không tin nhiệm hắn như vậy, cắn răng nghiêng lợi nổi giận nói: “Chỉ cần ngươi đi theo ta, ta sẽ không làm khó hắn!”

Mai Vũ thờ phào nhẹ nhõm nói: “Tốt lắm, cho ta xem hắn đi.”

Thị vệ chờ đợi An Thiếu Hàn hạ chỉ thị. Ngón tay khẽ run, An Thiếu Hàn giận dữ: “Để cho hắn đi.”

Liễu Hành Vân lấy được tự do đứng dậy muốn đi về hướng Mai Vũ, lại bị An Thiếu Hàn một phen ngăn lại, thanh âm lạnh lẽo nói: “Ta chỉ nói để cho ngươi đi, không cho ngươi đến gần nàng.”

Mai Vũ xuyên qua An Thiếu Hàn thấy được bả vai Liễu Hành Vân, khẽ mỉm cười: “Đi mau! Ngu ngốc!”

Đi mau a, Hành Vân, ta sắp chống đỡ không nổi rồi, ít nhất cho ta xem nguoi bình an rồi đi.

Biết tiếp tục như vậy nữa cũng vô ích, Liễu Hành Vân đành phải xoay người rồi đi.

Mai Vũ, chờ ta, ta nhất định sẽ tới cứu nguoi.

Nhìn bóng lưng của hắn dần dần đi xa, An Thiếu Hàn xoay người lại, lãnh khốc nói: “Hừ, hắn đi vội vã như vậy, không nên trông cậy vào hắn sẽ trở về cứu nguoi. Nguoi nên ngoan ngoãn trở về tiếp nhận trừng phạt của ta đi.”

Sau lưng vẫn không có âm thanh, An Thiếu Hàn tức giận xoay người sang chỗ khác, lại thấy nữ tử luôn luôn không chịu khuất phục mình nằm đó, nhắm mắt lại, đầu nghiêng qua một bên, sắc mặt trắng bệch.

Phía dưới, có dòng máu đỏ nhỏ đang chảy, quanh co đến dưới chân của mình.

An Thiếu Hàn nhất thời như rơi vào hầm băng, một phen tản ra thị vệ đi tới bên cạnh Mai Vũ, khẩn trương gọi nàng: “Tiểu Vũ, Tiểu Vũ.”

Lúc này, An Thiếu Hàn mới thấy một nhánh cây bị đứt đoạn đang cắm trong cơ thể Mai Vũ.

Tay run rẩy ôm lấy Mai Vũ, An Thiếu Hàn cảm thấy nhánh cây kia là đang cắm trong lòng của mình. Đau lòng chịu đựng rút nhánh cây ra.

Nổi giận mắng: “Còn ngu ngốc làm gì! Nhanh đi tìm chiếc xe ngựa tới đây! Trở về thông báo chuẩn bị thầy thuốc đi.”

Ôm Mai Vũ, An Thiếu Hàn vội vàng chạy xuống núi.

Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, nguoi không có việc gì.

Bắt được một vài con thú rừng, Tạ Văn Phong đang múc nước ở bờ sông bỗng giật mình.

Huyết ngọc vẫn treo ở trên người đột nhiên rơi xuống trong nước, Tạ Văn Phong lập tức vớt bảo bối trở lại. Cẩn thận lau chùi.

Cảm giác có chút bất an. Vội vàng múc nước, quay người lại, lại thấy được thân ảnh của Liễu Hành Vân.

Tạ Văn Phong nổi giận không kềm được kêu lên: “Nguoi muốn chết sao? Để một mình nàng ở trong núi!”

Liễu Hành Vân hồn bay phách lạc nhìn hắn, túi nước trong tay Tạ Văn Phong run lên.

Dường như biết được xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn không muốn tin, khước miệng khẽ giật giật: “Hành Vân, nàng cùng tới phải không? Chắc là đang trốn ở chỗ nào đó có đúng hay không?”

Liễu Hành Vân ánh mắt trống rỗng nhìn thẳng phía trước, thì thào: “Nàng đi, đi theo An Thiếu Hàn rồi.”

Tạ Văn Phong tay cầm túi nước trong nháy mắt đập vào trên người Liễu Hành Vân, giận dữ mắng: “Con mẹ nó!!! Nguoi bí mật tố cáo có phải hay không! Nguoi phản bội nàng có phải hay không!”

Không trách được, không trách được Mai Vũ kỳ quái như vậy.

Nàng là có ý sai mình đi để cho An Thiếu Hàn bắt. Nàng là có ý để cho Liễu Hành Vân phản bội.

Nàng ngu ngốc như vậy, ngu ngốc như vậy, mình sớm nên nghĩ tới.

Liễu Hành Vân đột nhiên đứng ở bờ sông, thấp giọng khóc: “Văn Phong, Liễu gia thôn một trăm lẻ tám nhân mạng. Văn Phong, ta không còn cách nào. Nàng, nàng ngu ngốc như vậy, lại còn tha thứ cho ta. Văn Phong, ta thật là đau quá.”

Lòng của ta thật là đau, Mai Vũ, ta thật là đau. Nguoi có phải Cũng đau như vậy hay không.

Thật xin lỗi, ta tình nguyện để nguoi hận ta, tình nguyện để nguoi không tha thứ cho ta. Ít nhất, sẽ làm bản thân ta tốt hơn một chút.

Ta chính là ích kỷ như thế, ta là tên khốn kiếp. Mai Vũ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 7: Sư Huynh Kinh Khủng: Sư Muội, Ta Sẽ Hảo Hảo Xử Trí Ngươi.

Muốn đưa tay bắt lấy cái gì đó, luôn luôn không bắt được.

Trong bóng tối, Mai Vũ nỗ lực muốn bắt được thứ gì đó.

Sau lưng, luôn luôn từng nhóm người đi theo.

Bọn họ đuổi theo mình. Luôn luôn tự nhủ: “Nữ nắm mốc, làm sao ngươi vô dụng như vậy.”

Làm sao vô dụng như vậy.

Đúng rồi, vốn là như vậy. Vốn là vô dụng như vậy.

Bọn họ đuổi theo nàng, nhưng rồi lại xoay người rời đi.

Sẽ không phí thời gian ở lại bên cạnh nàng.

Trong bóng đêm trời nổi bóng bành, Mai Vũ cảm thấy có chút cô độc. Nàng không dám mở miệng nói chuyện, sợ vừa mở miệng, cũng chỉ có thể nghe được hồi âm của mình.

Lúc này lại có người phá vỡ bóng tối đi tới, nàng hoàn toàn trong bóng tối, ngay cả mình cũng có chút xấu hổ. Nhưng người kia, lại đưa tay ra.

Bàn tay ấm áp như vậy, lôi kéo nàng, nói với nàng: “Ngươi đi theo ta đi.”

Hắn có đôi mắt hoa đào xinh đẹp, là đôi mắt xinh đẹp nhất mà nàng từng thấy.

Mai Vũ cười, người nam nhân này, là người đầu tiên nguyện ý lưu lại vì Mai Vũ.

Cho nên nhất định cũng sẽ ở lại bên cạnh hắn.

Sau đó, lại có người đi tới, dáng vẻ cười không có tim không có phổi, lại với nàng nói: “Ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Hắn cười lên thật là đẹp giống như ánh mặt trời tháng năm. Ngươi muốn bảo vệ ta sao? Nha, ta cũng sẽ bảo vệ ngươi.

Bởi vì, ngươi là người đầu tiên nói với ta như vậy.

Người cuối cùng xuất hiện ở trước mặt, trong tay quấn vòng dây tơ hồng thật dài, tinh tế nhẹ nhàng quấn lên trên tay nàng.

Hắn cầm món đồ quý báu cho nàng nhìn, nói với nàng: “Ta chỉ cho ngươi xem nha. Về sau nếu ta yêu nữ tử nào, sẽ đem cái này đưa cho nàng.”

Trong bóng tối, nàng luống cuống. Lần đầu tiên hốt hoảng như thế. Bởi vì nàng phát hiện, nàng không cách nào cho nam nhân xinh đẹp này bất kỳ thứ gì.

Nàng nhớ, nàng đã phản bội hắn, hủy diệt những hồi ức quý giá nhất, nàng còn làm tổn thương hắn.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.

Trong lúc bối rối, về mặt nàng thảm hại chạy, xoay người bỏ chạy về phía bóng tối. Không dám quay đầu lại, sợ nam tử kia sẽ cười đau buồn.

Nàng biết, đây là một giấc mộng, bởi vì chỉ có ở trong mộng, nàng mới có thể thành thực với cảm giác của mình như thế. Sau khi tỉnh lại, đối mặt với hắn, nàng vẫn sẽ kiên cường dựng nên pháo đài phòng vệ.

Nàng không muốn trở nên thảm hại trước mặt hắn, trên ngón tay út, lại nhẹ nhàng đau đớn, vẫn truyền tới trong lòng, có phải nam tử kia, đang nhẹ nhàng lay động ngón tay hay không.

Mở mắt, Mai Vũ cực kỳ mệt mỏi, chỗ bị thương dường như có chút đau. Nhìn chăm chăm gian phòng, Mai Vũ nhất thời không biết mình đang ở đâu.

Cho đến khi bên cạnh có người mở miệng nói chuyện cùng nàng: “Ngươi đã tỉnh?”

Giọng nam nghe rất êm tai, hắn là một nam nhân rất tuấn tú.

Mai Vũ nghĩ vậy, nghiêng đầu liếc nhìn, lãnh đạm hỏi: “An Thiếu Hàn có nói muốn ta như thế nào không?”

Hoa Vũ Đình đột nhiên bị tra hỏi, không hiểu hỏi ngược lại: “Hắn có thể muốn ngươi như thế nào?”

Mai Vũ trừng mắt, người này là ngu ngốc sao. Nàng cũng không phải là An Thiếu Hàn, làm sao biết An Thiếu Hàn muốn nàng như thế nào. Nói như vậy vòng vòng mấy đời mới xong.

“Trùng phạt a. An Thiếu Hàn muốn ta trở lại không phải là trùng phạt ta sao?” Mai Vũ nói xong, ánh mắt nhìn chăm chăm cột trụ.

Ở trong lòng lại nghĩ: đại phu này đẹp thì có đẹp, chính là đầu óc không thể nào tốt.

Hoa Vũ Đình rốt cuộc hiểu được ý tứ của nàng, khẽ mỉm cười nói: “Ngươi yên tâm đi, An vương gần đây không có thời gian. Để cho Vân Kinh tới chiếu cố ngươi. Về phần trùng phạt, hần cái gì cũng không nói.”

Hoa Vũ Đình phát giác càng nói, sắc mặt Mai Vũ càng kém, cuối cùng biến thành màu trắng bệch, hần sợ hãi lập tức đứng dậy đến gần nàng, hỏi: “Thế nào, thân thể không thoải mái sao?”

Ánh mắt Mai Vũ chẳng qua là thất thần nhìn chăm chăm phía trên, đôi môi trắng bệch thì thầm “Đây chính là trùng phạt tốt nhất.”

An Thiếu Hàn! Ngươi thật nhẫn tâm!

Mai Vũ thế nào cũng không nghĩ đến, An Thiếu Hàn sẽ nhẫn tâm với nàng như thế. Cho dù là hần chính miệng nói muốn trùng phạt nàng, nàng cũng cảm thấy An Thiếu Hàn sẽ không làm khó nàng, nhiều lắm là để cho nàng ăn nhiều một chút đau khổ.

Nhưng hần cứ nhiên giao mình cho Vân Kinh.

Ngoài cửa, Vân Kinh nghe được thanh âm bên trong, khoe miệng gọi lên vui vẻ.

Mai Vũ, sợ hãi đi, sợ hãi đi. Tối nay, ta sẽ cho ngươi rơi vào cơn ác mộng.

Hung phấn ở trong thân thể nhúc nhích, Vân Kinh vui vẻ bỏ đi.

Là hần biết An Thiếu Hàn nhất định sẽ mang nàng trở về, chẳng qua là không nghĩ tới, là phương thức như vậy.

Hoảng hốt ôm nàng vọt vào Vương Phủ, không để ý ánh mắt của người khác. Khăn trương đưa đến trước mặt Hoa Vũ Đình.

Khi đó, Vân Kinh núp ở trong bóng tối, trong lòng có một loại nhận thức.

Mai Vũ —— rất đặc biệt đối với An Thiếu Hàn.

Loại nhận thức này làm cho hần vô cùng mất hứng.

Cho nên, hần đi tới nói với An Thiếu Hàn: “Mai Vũ là sư muội của ta, lúc trước nàng bị bệnh đều là ta chăm sóc nàng.”

Có lẽ áy náy với thương tổn của Mai Vũ nên An Thiếu Hàn đáp ứng. Nhưng hần là Vương gia trời sinh kiêu ngạo, hần không thể như thế thẳng thắn đồng ý, hần nói: “Trong thời gian này, nàng giao cho ngươi xử trí.”

Vân Kinh khẽ cười, khoe môi nhếch lên nụ cười thị huyết.

An Thiếu Hàn, ngươi nói nha.

Ngươi nói —— xử trí.

Hối hận đã không kịp.

Lúc đó, An Thiếu Hàn cũng cảm thấy Vân Kinh nguy hiểm, muốn ngăn cản, rốt cuộc cũng không có lập trường.

Vương gia, nhất ngôn cửu đỉnh a.

Vân Kinh cứ vui vẻ như vậy đem Mai Vũ tới tay.

Ban đêm, chuẩn bị mấy sợi dây, Vân Kinh đẩy cửa phòng Mai Vũ đi vào.

Bên trong còn đốt nến, Mai Vũ bị thương cũng không nằm trên giường, mà là ngồi dậy, tựa vào bên giường.

Nghe được tiếng động ở cửa, thân thể cứng ngắc, không có quá nhiều kinh ngạc.

Vân Kinh cũng không để ý, đi tới trước mặt nàng ngồi xuống.

Giọng nói êm ái bắt chuyện: “Làm sao không nằm?”

Mai Vũ giật nhẹ khoe miệng: “Ta không muốn nói chuyện với ngươi.”

Duy chỉ trước mặt hấn không muốn yếu thế.

Từ nhỏ đến lớn, ghét nhất chính là hấn!

Vân Kinh lại cười, môi mỏng xinh đẹp nhộn nhạo.

Trong đầu Mai Vũ nghĩ: nam nhân môi mỏng đều bạc tình.

Ở trong lòng chợt gật đầu.

Không sai, không sai, nam nhân như vậy bạc tình a.

“Sư muội, ta nói cho ngươi ba lượt cơ hội. Ha ha, sau lần này, ngươi chỉ còn có hai lần cơ hội được sống. Bất quá, ta cuối cùng cảm thấy để cho sư muội chết như vậy thật đáng tiếc.” Vân Kinh khẽ dựa gần Mai Vũ, đặt nàng ở trong lòng mình.

Mai Vũ không giãy giụa, biết càng giãy giụa sẽ càng thống khổ. Vân Kinh khẽ vuốt gò má của nàng, thương tiếc nói.

Lạnh lẽo trong thanh âm làm cho Mai Vũ cũng lạnh đến trong lòng.

“Xem ra sư huynh lại nghĩ tới trò chơi mới.” Thanh âm của Mai Vũ cũng lạnh xuống.

Qua nhiều năm như vậy, Vân Kinh vẫn cố chấp nhất, quả nhiên vẫn muốn hành hạ nàng.

“Như vậy đi, trước lần thứ tư gặp mặt, nếu An Thiếu Hàn cứu ngươi từ trong tay ta một lần, ta liền bỏ qua ngươi.” Vân Kinh thổi hơi nhẹ bên tai nàng.

“Vậy nếu như hấn không cứu.”

“Lần thứ tư, ta muốn ngươi chết trước mặt hấn. Ta muốn nói cho hấn biết, là hấn tự tay giết ngươi.”

“Vậy hấn không phải sẽ rất vui vẻ.”

“Sư muội không cần quan tâm tình của hấn, chỉ cần đáp ứng ta là được rồi. Có sư muội tồn tại trong cuộc sống, quả nhiên sẽ không nhàm chán.”

Mai Vũ bị lời của hấn dẫn đến một hồi run rẩy.

Sợ hãi. . . Cảm giác sợ hãi tiêm nhiễm vào toàn thân.

Trong trí nhớ về Vân Kinh, ký ức đều là thống khổ.

Mỗi một lần đều thống khổ như vậy.

Nắm lấy cổ tay lạnh lẽo của Mai Vũ, Vân Kinh khẽ cười. Ôm ngang Mai Vũ lên, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, Vân Kinh nói: “Sư muội, ngươi sẽ không phản kháng ta, có đúng hay không?”

Mai Vũ liều chết cắn môi không nói lời nào, nàng không phải là không phản kháng mà là không phản kháng được.

Vân Kinh quá mạnh mẽ, quá mạnh mẽ.

Căn bản là nàng không thể chống lại.

Bị đặt ngang ở trên giường, tứ chi Mai Vũ bị trói bởi những sợi dây.

Bốn phía ánh nến rực sáng, ánh mắt Mai Vũ dần dần hoảng hốt.

Một mực thì thâm trong lòng tên của Văn Phong cùng Hành Vân. Giờ khắc này, nàng thừa nhận, nàng thật là sợ.

Văn Phong, ta thật là sợ. Hành Vân, ta thật là sợ a.

“Sư muội, ngươi đang nghĩ tới người nào? Lúc đối mặt với ta nên nghĩ đến ta mới được nha. Ngươi không ngoan như vậy, sư huynh mất hứng. Muốn. Trừng phạt ngươi.” Bóng ma của Vân Kinh che kín phía trên, Mai Vũ lại không thấy rõ vẻ mặt của hấn, chỉ có thể nghe được lời nói của hấn.

Sau đó.

“Răng rắc” một tiếng.

“A! ! A! ! ! A! !” Tiếng hét thê lương thâm thiết phá vỡ bầu trời đêm, cổ tay Mai Vũ bị bẻ gãy, cả người đau muốn từ trên giường bật dậy, tay phải lại

không còn sức sống xui lợ.

Vân Khanh về mặt ôn nhu, vuốt cái trán đầy mồ hôi của nàng.

“Đau sao? Sư muội? Không phải sợ, nguoi sẽ từ từ cảm nhận được vui vẻ.”

Ngón tay của hắn giống như rắn bò đến một cái tay khác của Mai Vũ, cổ tay bị chế trụ, Mai Vũ hoảng sợ tròn to hai mắt.

Không muốn, không muốn.

“Răng rắc.”

“A! A a a! ! !”

Thật là đau, thật là đau! Không muốn, dừng lại.

Thống khổ to lớn làm cho tinh thần Mai Vũ tan rã, cố nén mới có thể không cầu xin, đôi môi đã bị cắn bật máu. Vết thương tựa hồ cũng rách ra.

Lông mày xinh đẹp của Mai Vũ nhú chặt, chết cũng không cầu xin tha thứ một tiếng.

Đối mặt với Vân Khanh, Mai Vũ hiểu rất rõ ràng, cầu xin tha thứ không dùng được.

Hắn là sát thủ, sát thủ máu lạnh chân chính.

Vân Khanh nâng tay chà nhẹ qua môi của nàng, dính vết máu bỏ vào trong miệng, say mê nheo mắt lại nói với nàng: “Sư muội, máu của nguoi ngon quá. Thật muốn cắn cổ nguoi hút khô máu a.”

Rời tay đến cổ chân, lại “Răng rắc” một tiếng.

“A a! ! A!”

Bóng tối, bốn phía tối sầm, Mai Vũ không thấy được bất kỳ vật gì trước mắt, trong mắt trống rỗng, một mảnh tro tàn.

Vân Khanh thương thức nét mặt của nàng, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

Trừng phạt, vừa mới bắt đầu thôi. Ta sẽ hảo hảo xử trí nguoi. Sư muội khá ái của ta.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 8: Ta Rốt Cuộc, Là Đang Hành Hạ Người Nào?

An Thiếu Hàn vẫn bồi hồi quanh quẩn một chỗ.

Ban đêm thấy Vân Khanh đi vào, hắn vẫn không yên lòng.

Cho đến khi nghe được bên trong truyền tới tiếng kêu thảm thiết, An Thiếu Hàn mới kinh hãi chạy tới. Hốt hoảng muốn vọt vào, rồi lại không biết nên lấy lý do nào đi vào.

Nhưng không nghĩ tới, âm thanh thảm thiết truyền đến, dường như vĩnh viễn cũng không ngừng nghỉ, kinh hãi đến mức linh hồn nhỏ bé của hắn cũng muốn nhảy ra ngoài.

Đề nén bất an trong lòng, An Thiếu Hàn trầm giọng hỏi người trong nhà: “Làm sao như thế này? Vân Khanh, nguoi ở đây làm gì?”

Trong phòng, Vân Khanh cũng không đứng dậy đi tới mở cửa, mà là cách cánh cửa, nhàn nhã bình tĩnh đáp: “Hồi vương gia, ta theo lời nói Vương gia, xử trí sư muội của ta.”

Tầm mắt nhạy cảm liếc qua vẻ mặt Mai Vũ, quả nhiên thấy được khuôn mặt xinh đẹp của nàng tràn đầy bi thương.

Vân Khanh cảm thấy rất thống khoái, tiếp tục nói: “Bất quá Vương gia yên tâm, ta sẽ không làm hư món đồ chơi của Vương gia. Bàn tay kỳ diệu xoay chuyển trời đất của Hoa thần y nhất định có thể làm cho nàng nguyên vẹn giống như lúc ban đầu. Còn nếu Vương gia không nữ? Ta đây liền dừng tay.”

An Thiếu Hàn trong lòng dường như đau như cắt, hắn rất muốn vọt vào xem nàng thể nào.

Nhưng hắn không thể. Hắn là Vương gia, lời nói ra, là đất rơi vào trong nước không thu trở lại được.

Vân Khinh cúi đầu, thì thầm bên tai Mai Vũ: “Đây là lần đầu tiên, ngươi đoán, hắn có thể cứu ngươi hay không đây.”

Trong bóng tối, Mai Vũ tựa hồ thấy được ánh sáng.

An Thiếu Hàn, ngươi sẽ cứu ta, có đúng hay không?

Cổ họng khàn giọng, Mai Vũ có chút khàn trương mong đợi, trong đôi mắt tuyệt vọng bốc cháy lên chút ánh sáng, chăm chú nhìn cánh cửa đóng chặt kia.

Ngoài cửa, âm thanh nam tử biến mất một hồi, giống như im lặng trầm tĩnh, tiếp theo lạnh lẽo nhẹ nhàng truyền vào.

“Vân Khinh, cho nàng chút dạy dỗ vừa phải, ta không hy vọng món đồ chơi có bất kỳ tổn hại nào.”

Trong chớp nhoáng này, trái tim nàng tan tành thành từng mảnh nhỏ.

Khóe miệng Mai Vũ nhẹ nhàng mỉm cười, ngón tay của người kia, bám vào mắt cá chân còn nguyên vẹn.

“Răng rắc.” Một tiếng.

Phân tán bốn phía tản ra trước mắt Mai Vũ là nam tử áo đen.

Hắn đi qua trong làn mưa, giục ngựa mà bay, anh tuấn phi phàm. Hắn bắt được tay của nàng quán tơ hồng vòng quanh, dưới đêm trăng nhạt nhẽo mỉm cười khuyếch thành, sắc mặt hồng hồng nói: “Ta không phải là nam nhân phụ lòng”, cuối cùng, hoàng hôn ngày đó, vẫn đi tiếp trên ngựa, hắn vòng tay quanh eo nàng, đi thẳng, không có đích đến.

Tan rã, tan rã, có khâu cũng không hoàn chỉnh.

Nguyên lai, ta cho rằng mọi chuyện là đúng, toàn bộ đều là sai.

An Thiếu Hàn, ta. Một chút cũng không hiểu ngươi.

Trong nhà không còn nghe tiếng kêu thảm thiết của Mai Vũ nữa.

Vân Khinh có chút kinh ngạc nhìn về phía Mai Vũ.

Sau đó chuyển không được ánh mắt.

Trước kia, vô luận là hành hạ như thế nào, Mai Vũ không bao giờ rơi một giọt nước mắt.

Là cô lập cũng tốt, là uy hiếp được sinh mạng cũng tốt, nàng chỉ là vẻ mặt thống khổ, chưa bao giờ khóc.

Lần đầu tiên, nàng khóc.

Nước mắt không tiếng động theo khóe mắt chảy xuống, không cảm được chảy xuống.

Nàng thật là đẹp, khóc lên cũng rất đẹp.

Trong lúc nhất thời, trong phòng trở nên yên tĩnh vô cùng.

Ngoài cửa, An Thiếu Hàn cũng không rời đi, chẳng qua là đứng ở dưới cửa, gắt gao nắm chặt quả đấm.

Nàng không có thanh âm, là ngắt đi sao?

Một hồi lâu, Vân Khinh đột nhiên nở nụ cười.

Tùy tiện cười: “Ha Ha Ha Ha! Sư muội, ngươi quả nhiên là đẹp nhất, khóc lên thật đẹp, làm cho ta không nhịn được muốn càng thêm tàn nhẫn đối với ngươi.”

Ngoài cửa sổ, An Thiếu Hàn cả người lạnh như băng, cả người cũng cứng ngắc trong gió đêm.

Nàng khóc.

Nữ tử kia đối mặt bất cứ chuyện gì cũng sẽ không rơi lệ.

Bên trong cửa lại vang lên tiếng vang kịch liệt.

Vân Khanh đem bàn tay đến miệng vết thương của Mai Vũ, vuốt ve chỗ khe hở nứt ra.

“Sur muội, người nhất định biết cái gì là đau thương nhất. Vết thương mới vừa khép lại nứt ra lần nữa, sẽ rất đau đi. Sur muội, kỳ thực ta cũng thường thường đau như vậy đây.”

Cả người Mai Vũ co rút, thân thể không bị khống chế lay động. Không nhịn được nghĩ: Vân Khanh người máu lạnh như vậy, cũng biết đau sao?

Ngón tay hung hăng cắm vào trong thịt, tàn nhẫn đâm sâu vào vết thương.

Mai Vũ cũng không thể khống chế được, kêu lên thê lương: “A! ! A! ! !”

Thanh âm kia, dường như là của nữ quý không được giải thoát làm cho An Thiếu Hàn như rơi vào hầm băng.

Máu vậy bắn ra ngoài, vậy vào trên hai ngón tay.

An Thiếu Hàn quay đầu lại, môi trong nháy mắt trắng bệch.

Một khắc kia, An Thiếu Hàn cảm thấy, tim của mình, đang bị bóp nát.

Hắn lập tức vọt vào trong phòng.

Trong phòng rất an tĩnh, Vân Khanh ôm Mai Vũ cả người toàn là máu, an tĩnh nhìn về phía hắn.

Khóe môi nhếch lên mỉm cười, Vân Khanh như thế thật quý dị.

Động tác của hắn rất nhẹ nhàng, tựa hồ đang ôm vật trân quý nhất. Cười nói với An Thiếu Hàn: “Vương gia hài lòng Vân Khanh biểu hiện sao? Yên tâm, nàng chỉ là hôn mê mà thôi.”

Máu, máu tươi nhuộm đỏ quần áo nàng.

Ngón tay An Thiếu Hàn run rẩy, tức giận rống: “Cút!”

Xông tới đoạt lấy Mai Vũ, An Thiếu Hàn cẩn thận ôm nàng vào trong ngực, chán ghét nhìn Vân Khanh.

Mới vừa rồi trong nháy mắt, hắn thiếu chút nữa muốn xông tới giết hắn rồi.

Vân Khanh, tổn thương Tiểu Vũ như vậy, món nợ này, An Thiếu Hàn ta sẽ ghi nhớ.

Ngày khác hoàn lại gấp mười lần.

Nhưng vẫn không quên tổn thương nàng sâu nhất chính là mình.

Vân Khanh cũng rất thức thời xoay người rút lui, đi rất xa, Vân Khanh mới quay đầu lại nhìn gian phòng kia. Hoa Vũ Đình đang chạy tới.

Khóe miệng nở một nụ cười cô đơn, Vân Khanh tiêu soái rồi đi.

Bóng lưng dưới ánh trăng, hiện ra trong trời lạnh lùng.

Mai Vũ, ta nhất định là điên rồi. Ta rút cuộc, là đang hành hạ người nào?

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 9: Đáng Chết, An Thiếu Hàn Thế Nhưng Hôn Nàng!

Vân Phong, dẫn ta đi đi.

Ta thật là đau, cả người đều đau.

Mỗi người đều đáng sợ.

Trong bóng tối, Mai Vũ một mực cầu nguyện, cầu nguyện.

Nàng nhìn thấy nam tử xinh đẹp, đứng dưới bụi hoa màu hồng, nụ cười so với hoa đào tháng tư còn đẹp hơn.

Áo của hắn tung bay, vươn tay về phía mình, mỉm cười nói: “Uy, thôn cô, người khóc a, thật khó nhìn. Đi theo ta đi thôi.”

Nàng thật vui vẻ, thật vui vẻ, duỗi tay hướng về phía hắn.

Nhưng thế nào cũng không nhắc lên được.

Đúng vậy, tay của nàng bị Vân Kinh bẻ gãy, không nhắc lên được.

Vân Phong đợi không được nàng vươn tay, thất vọng bỏ đi.

Không cần đi, Vân Phong không cần đi.

Kinh hoảng mở mắt ra, Mai Vũ hoảng hốt truy tìm thân ảnh của Vân Phong, cho đến khi nhìn thấy bên cạnh là Hoa Vũ Đình, Mai Vũ mới biết đó là mộng.

Thấy nàng tỉnh lại, Hoa Vũ Đình mỉm cười xoay người lại: “Người đã tỉnh? Động dậy thân thể, xem một chút nơi nào còn không thoải mái.”

Mai Vũ theo lời hoạt động một cái, phát hiện tay chân bị gãy cũng đã như kỳ tích phục hồi như cũ. Cả vết thương kia, cũng tốt lên nhiều.

Ngẩng đầu nghi ngờ nhìn Hoa Vũ Đình.

Hoa Vũ Đình có chút đắc ý, lỗ mũi nhếch lên nói: “Y thuật của Hoa Vũ Đình ta cũng không phải là hư danh.”

Trong nháy mắt hoảng hốt, Mai Vũ tựa hồ thấy được Liễu Hành Vân vênh mũi lên nói: “Thần thái Liễu Hành Vân cũng không phải là hư danh.”

Đối với người thầy thuốc này, trong phút chốc có một chút hảo cảm.

“Ta hôn mê bao lâu.”

“Ba ngày.”

Hoa Vũ Đình không dám nói, ba ngày nay An Thiếu Hân vẫn canh giữ ở bên người nàng, cho đến khi nghe nói nàng sắp tỉnh mới rời đi.

Lúc đi còn có ý dặn dò mình, không cho phép nói cho nàng biết.

Thật đúng là Vương gia kỳ quặc. Ở trong lòng niệm một câu, Hoa Vũ Đình vẫn là ngoan ngoãn nghe lời.

Mai Vũ đứng dậy xuống giường, Hoa Vũ Đình kinh ngạc nói: “Người làm cái gì? Thương thế của người còn chưa tốt.”

Mai Vũ cười khê: “Không có gì, chỉ bất quá, ta là tội phạm Vương gia nhà người bắt trở lại, không cần phải đãi ngộ tốt như vậy. Nếu không chết được, nên đi tiếp nhận trừng phạt.”

Vân Kinh nói không sai: tổn thương người đau nhất chính là vết thương mới vừa khép lại bị xé ra lần nữa.

Mai Vũ biết loại thống khổ này. Cho nên, nàng không muốn nhận được loại tổn thương này từ An Thiếu Hân.

Nếu như vừa bắt đầu không ôm lấy hi vọng đối với hắn, mình cũng sẽ không thể thảm như vậy, đau khổ như vậy.

Ngón tay nhỏ bé lại dâng lên đau đớn.

Sợi dây tơ hồng vô hình kia siết làm nàng đau.

Ngoài cửa, An Thiếu Hân đưa tay để trước cửa, sau khi nghe được lời nói trong phòng, tay run rẩy một cái, sau một khắc kiên định đẩy cửa ra.

“Người bây giờ, không có tư cách quyết định. Cho nên quyền quyết định đều trên tay ta.”

Mai Vũ nhìn về phía trước cửa, một thân quần áo màu đen mang theo con ác mộng đi vào.

Con người Mai Vũ trong nháy mắt co rúc lại.

Hoa Vũ Đình thức thời đi ra ngoài, thời điểm đi qua bên cạnh An Thiếu Hân, tựa hồ có thể cảm giác được hàn khí trên người hắn.

Thật là đáng sợ.

Mai Vũ kiềm chế cảm giác lui về phía sau, ngăn chặn đau thắt trong dạ dày.

Nhẹ nhàng hành lễ với hấn: “Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.

Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.

Những lời này, lập tức đâm triệt để vào nội tâm An Thiếu Hàn.

Cho tới bây giờ, cho tới bây giờ nàng chưa từng cung kính trả lời như vậy.

Lần này, nàng không lớn lối giống lần đầu gặp mặt, nàng ngoan ngoãn, rất nghe lời.

Lại giống như tạo ra một khoảng cách trước mặt hấn, vĩnh viễn không cho phép hấn vượt qua.

Hấn nhất định là điên rồi, mới có thể để nha đầu này hành hạ tim của mình như vậy.

“Ngươi nghĩ chuộc tội như thế nào cho tốt?” Lời nói ra cùng suy nghĩ trong lòng, vẫn là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Mai Vũ mở tay ra, trên bàn tay thon dài không có gì cả.

Mai Vũ cười khê một tiếng, ánh sáng lung linh kỳ ảo trong tròng mắt, đau thương như ánh sao rơi đầy bầu trời đêm.

“Mấy ngày trước, lúc tứ chi bị bẻ gãy, ta thật sự cho là mình sẽ tàn phế. Vết thương bị nứt ra lúc đó, ta rõ ràng biết được mùi vị của cái chết. Lần nữa nhìn thấy được ánh mặt trời, ta đột nhiên liền muốn mở ra. Con người khi còn sống, chính là một mối như thế. Sinh mạng là ở giữa khe hở cát chảy, bắt không được. Hồi ức chỉ là gió, không giữ được. Mà thân thể, chỉ là một thùng đựng đồ. Để rất nhiều đồ, vừa ý bản vừa dừng lại, tất cả mọi thứ đều chưa có.”

An Thiếu Hàn không hiểu nàng muốn nói cái gì, nhưng vừa nghe được nàng nói đến mấy ngày trước, tâm lại không nhịn được co rút đau đớn một chút.

Mai Vũ đi tới phía trước cửa sổ, động tác nhẹ nhàng nhảy lên bệ cửa sổ.

Đưa lưng về phía ánh mặt trời khê cười.

An Thiếu Hàn, ta không bao giờ ôm hi vọng đối mặt với ngươi nữa.

Sẽ không bao giờ nữa.

“Tính mạng của ta, tứ chi, thời gian. Hết thấy, ngươi muốn, đều cầm đi đi. Nếu hai tay bắt không được, sẽ để cho nó theo gió rời đi thôi.” Nàng nhẹ nói.

Toàn bộ của ta, cũng sẽ theo gió đi đi. Đưa đến bên cạnh nam tử phiêu diêu bắt không được, đưa đến bên cạnh nam tử có nụ cười như ánh mặt trời tháng năm.

An Thiếu Hàn đối mặt với Mai Vũ như vậy, trong lúc nhất thời, cũng không tìm được bất kỳ lời nào để nói.

Nàng tựa hồ sẽ phải theo gió đi, không bao giờ trở lại nữa.

Tựa hồ đã vĩnh viễn đem hấn ngăn cách ở ngoài thế giới của nàng.

Nàng cười, trong mắt sẽ không bao giờ có hấn nữa.

Không muốn, nàng không nên như vậy, không muốn.

Cười, giận, quật cường, hấn muốn, là Mai Vũ chân thật, không phải là muốn nhìn một Mai Vũ hết thấy chỉ có trống rỗng.

Xông tới, gần như không suy nghĩ gì, An Thiếu Hàn kéo Mai Vũ, đưa lên môi của mình.

Gió thổi tới hoa đào tháng năm, rơi rụng đến phía trước cửa sổ. Nam tử kia, liền đứng ở phía trước cửa sổ, hôn môi nữ tử ngồi trên bệ cửa.

Trong lúc nhất thời, Giang Nam nồng đậm màu sắc, đều không thể phác họa được tốt đẹp như vậy.

Môi của hấn, là ấm áp .

Môi của nàng, là ngọt ngào.

Giờ khắc này, trời đất biến sắc, trong con ngươi của hai người, chỉ có đối phương.

Thật lâu, Mai Vũ mới từ trong kích thích quá lớn này tỉnh lại, giờ tay, tát một cái vào khuôn mặt lạnh lùng của An Thiếu Hàn.

Trên khuôn mặt không ngăn được nổi giận.

Ghê tởm! Ghê tởm! Ghê tởm! Đây là nụ hôn đầu của nàng!

An Thiếu Hàn đáng chết! Ta sẽ không tha thứ ngươi!

An Thiếu Hàn bị nàng đánh khé miệng chảy máu, vẻ mặt gian ác cùng vui sướng: “Ha ha, ngươi vẫn đậm phong khinh cho ta xem”

Tâm tình có chút khoái trá.

Chính là như vậy, Tiểu Vũ, ngươi chính là bộ dáng này a.

Thứ được đặt tên là lý trí “oanh” một tiếng nổ tan tành.

Mai Vũ rống to: “An Thiếu Hàn! Ta với ngươi không xong.”

Ngươi xui xẻo, ta muốn trộm sạch gà nhà ngươi. Muốn cắt bỏ hoa của ngươi. Ta muốn chạy trốn, muốn khuấy động Vương Phủ của ngươi long trời lở đất.

Con mẹ nó!!! Ta nợ ngươi cái gì? Nha, căn bản cái gì cũng không nợ.

Cô nương quyết định, muốn phản kháng ngươi tới cùng.

Nhìn trong đôi mắt kia lần nữa tràn đầy ánh lửa lửa mất.

Khé miệng An Thiếu Hàn nhếch lên: “Tên trộm thôn cô, có bản lĩnh, lại từ chỗ này của ta chạy trốn nữa.”

Ta không sợ liên tục truy đuổi ngươi, bởi vì ta nhận định ngươi. Chân trời góc biển, ngươi chạy bao xa, ta cũng sẽ bắt ngươi trở lại.

Nhưng ta muốn chính là con người của ngươi, là tâm hồn thuộc về Mai Vũ.

Cho nên, không muốn ở trước mặt của ta lộ ra vẻ mặt như vậy.

Mai Vũ hơi giật mình nhìn An Thiếu Hàn, trong lúc nhất thời trong lòng đột nhiên buồn bã.

Có chút ủy khuất, Mai Vũ nước mắt lưng tròng nhìn hắn: “Ngươi nói, là ngươi tuyên chiến với ta. Không thể lại đem ta giao cho người khác, đây là cuộc chiến của hai chúng ta.”

Ủy khuất nước mắt trong thanh âm kia làm cho lòng của An Thiếu Hàn nặng nề giống như vãi hút nước.

Nguyên lai nàng oán hận mình đem nàng giao cho Vân Khinh. Minh cũng đã từng oán hận mình như vậy.

“Sẽ không bao giờ nữa, sẽ không bao giờ giao ngươi cho bất luận kẻ nào nữa.” Cam kết một lời, ngữ khí của hắn thay đổi dịu dàng.

Mai Vũ giương mắt, cười.

Trên bệ cửa sổ, hoa rơi không ngừng, ngay lúc này nàng xinh đẹp như tiên nữ trên trời bay xuống.

Không nhận được, khé miệng lại nổi lên cảm giác nóng rực, làn môi xinh đẹp kia, khiến cho hắn không nhận được muốn nếm thêm lần nữa.

An Thiếu Hàn đè nén bình tĩnh lại, nghiêm túc trầm giọng nói: “Bồi dưỡng thân thể tốt, ta không muốn khi dễ người tàn tật.”

Nói xong, bỏ đi giống như trốn chạy.

Mai Vũ len lén cười.

Hắc hắc, An Thiếu Hàn, nói như vậy, là quan tâm ta sao?

Trên môi cảm giác tê dại như cũ tồn tại, Mai Vũ nháy mắt đỏ mặt.

Tên đáng chết! Không hiểu ra sao cả!

Dễ dàng, Mai Vũ tha thứ cho An Thiếu Hàn.

Nàng hiểu, mình như vậy rất ngu ngốc. Nhưng nàng không khống chế được. Nàng vốn là như vậy, biết rõ có thể sẽ bị thương lần nữa. Nhưng nàng muốn tin tưởng người kia.

Có lẽ, nàng vĩnh viễn cũng không thông minh được.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 10: Lũ Lụt Miếu Long Vương, Làm Cho Tiểu Quỷ Trốn Không Thoát.

Nha đầu kia đơn giản chính là cầu nhỏ bên dòng nước vạn năm xuyên thủng không ra tảng đá!

Vân Khinh nhìn thấy thân ảnh trong vườn hoa cười nhảy đi qua, trợn mắt há mồm.

Hắn mới có hai ngày không ra khỏi phòng.

Lần nữa nghĩ, lần này chơi quá mức, Mai Vũ có thể vì vậy lưu lại ám ảnh trong lòng hay không. Nhưng vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy nữ tử này, cười nhảy trước mặt hắn xuyên qua vườn hoa cách đó không xa.

Sau đó, cũng không lâu lắm, một bóng đen nhón nhác cả người là nước liền giết tới đây.

Giậm chân bắt được một bên gã sai vặt rống giận: “Xứ nha đầu đó ở đâu!”

Gã sai vặt sợ run cầm cập, miệng nói ra không ra lời, chỉ có thể chỉ hướng cách đó không xa.

Bóng đen vội vàng bỏ đi, vừa đi vừa quát lớn: “Mau đi gọi người dọn dẹp sân cho ta, ta không muốn sau khi trở lại, nơi nào còn ở phát hồng thủy.”

Vân Khinh cả người ngu ngốc trong buổi sáng sớm đầy ánh mặt trời, xúc động muôn vàn.

Nha đầu kia, có thể căn bản không biết cái gì gọi bóng ma.

Bất đắc dĩ cười, Vân Khinh có chút tự giễu ngồi xổm xuống, lùm cây thật cao che đi bóng dáng của hắn.

Hắn rút cuộc. Đang lo lắng cho nha đầu kia cái gì đây.

Một sát thủ máu lạnh, không phải là không có tâm sao. Tại sao vừa thấy nàng, cái loại tâm tình phức tạp đó tâm sẽ xông lên.

Chưa bao giờ nghĩ như vậy giết một người, cũng chưa bao giờ như vậy không cách nào giết chết một người.

Một hồi lâu, hắn mới đứng lên, trên mặt lần nữa nở nụ cười.

Không quan trọng, Mai Vũ. Còn hai lần. Để cho ngươi còn sống ở trong sinh mệnh của ta, dài hơn một chút thời gian đi.

An Thiếu Hàn, thật muốn giết người.

Đường đường Chiến thần, đường đường An vương, cư nhiên bị người ta lặng yên không tiếng động chìm ngập nhà.

An Thiếu Hàn tỉnh dậy thật sớm. Bởi vì này mấy ngày Mai Vũ vẫn thật biết điều, luôn luôn tinh thần có chút không tập trung.

Thôn cô có bao nhiêu có thể làm loạn, hắn so với ai khác đều rõ ràng.

Không có mấy người có thể chịu được sự cố ý giày vò của hắn, vượt qua một tháng. Nhưng Mai Vũ cư nhiên ương ngạnh mà lại vui vẻ qua một tháng.

Khâm phục thần kinh lơ đãng của nàng, An Thiếu Hàn cũng cảm thấy vô cùng cần thiết cẩn thận.

Sau đó, một ngày kia sáng sớm, An Thiếu Hàn lo lắng, rốt cục trở thành sự thật.

Không ngủ được, hắn mở cửa đến trong sân yên tĩnh, thấy một mảnh hoa đào kia đang nở tươi đẹp.

Trong lúc nhất thời mấy ngày nay bất an mơ hồ dần dần phai nhạt đi.

Đang lúc An Thiếu Hàn thưởng thức hoa đào, trong sân bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng hát.

“Sáng sớm đứng lên tâm tình thật tốt, một bầu nước mức từ từ, mức nước tới, tới đến ai tới người nào xui xẻo.”

An Thiều Hàn trong lúc nhất thời hắc tuyến tràn đầy.

Cái thanh âm kia, là Mai Vũ đang hát.

——|||

Bài hát kì quái này, rốt cuộc là ai dạy cho nàng a. Thật không biết nàng tuổi thơ vượt qua thế nào. An Thiều Hàn không khỏi ở trong lòng xấu hổ.

Bất quá nàng thật đúng là không phải bình thường, hoàn toàn bất đồng với người khác. Nhất thời bật cười, An Thiều Hàn theo thanh âm đi về phía trong sân.

Trong sân hết thấy bình thường, nhưng khi An Thiều Hàn ngẩng đầu nhìn hướng nơi xa, một cái chân bước ra phòng.

Cả người đều không thăng bằng xiêu vẹo.

Khóe miệng giật giật.

An Thiều Hàn không dám cúi đầu nhìn dưới chân của mình.

Đầu gối trở xuống, đều chìm trong một thứ gì đó. Cảm xúc dưới chân khiến cho An Thiều Hàn không cần nhìn cũng biết đó là nước.

Mà ở ngay phía trước hần, không biết khi nào nhiều con kênh to kênh nhỏ, đang chảy về phía hần.

Không, giờ phút này, nước kia bị một nữ tử dùng một ván gỗ chặn lại.

Ánh mặt trời dần dần từ sau mây chiếu xạ ra ngoài, mà trước mặt, nữ tử đối diện hần về mặt cười rực rỡ, so ánh mặt trời còn rực rỡ hơn.

Mãnh khách hai đầu ngón tay hướng hần lắc lư, thẳng đứng xuống phía dưới, gờ tay lên lấy tấm ván gỗ xuống.

Bởi vì nữ tử cố ý dự trữ rất nhiều nước, cho nên đột nhiên nước không có trở ngại, bộ dạng như vui mừng bay về phía hần.

Y phục, ướt hơn phân nửa. An Thiều Hàn lúc này vô cùng may mắn mình đáng đáp cao.

Nhưng, đáng đáp cao cũng không thấy có bao nhiêu tốt.

Nữ tử kia nhảy múa khó hiểu, cầm gáo nước trong tay. Hát lên: “Sáng sớm thức dậy tâm tình thật tốt, một bầu nước từ từ mức, mức nước tới, tới đến ai tới người nào xui xẻo.”

Bầu nước trong cái gáo, bung ra, giội cho hần đầy mặt.

——|||

Cả người hiện ra trạng thái hiền lành, trơ mắt nhìn cô gái làm loạn.

Trong miệng còn ngâm nga ca khúc kỳ quái.

Bị chấn động không lời nào để nói, An Thiều Hàn, rốt cục, thanh tĩnh.

“Mai Vũ!” Cẩn rằng nghiêng lợi kêu tên của nàng, An Thiều Hàn ngắm nhìn bốn phía. Thật sự không thể không bội phục nàng.

Kìa nước chảy không ngừng chảy qua trước mặt hần. Hơn nữa còn không thấy được điểm đầu ở đâu.

Cơ hồ có thể khẳng định, nha đầu này đào trong sân của hần một vòng nương.

Ông trời ơi, nàng rốt cuộc là sinh vật gì a! Đơn giản chính là con chuột!

Người một buổi tối có thể đào một cái nương như vậy sao!

Từ trong nước rút ra chân, An Thiều Hàn lửa giận ngút trời đuổi theo.

Nha đầu này! Thật đúng là thiếu dạy dỗ.

Mai Vũ vui vẻ một đường thoát chạy.

Thống khoái a! Thống khoái!

Đã sớm muốn làm như vậy .

Mấy ngày nay nàng liên suy nghĩ, muốn như thế nào chinh An Thiếu Hàn đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy nên dùng chiêu hung ác nhất.

Vừa có thể gây tổn thương tự ái của hắn, thủ đoạn có thể lưu lại ám ảnh cho hắn.

Nghĩ tới nghĩ lui, liền nghĩ đến —— phá hư sản nhò yêu mến nhất của hắn.

Dĩ nhiên, không thể phá hư bên trong, nàng còn trẻ, không muốn chết.

Cho nên, nàng liền nghĩ đến cách thức chinh người tuyệt diệu này.

Thế nhưng khi nàng đã chạy xa, nghe được tiếng rống giận dữ của người kia.

Mai Vũ hậu tri hậu giác từ trạng thái hưng phấn bình tĩnh lại. Cả tâm cũng lạnh.

——|||

Con mẹ nó! Người chính là đầu óc không thể tỏa nhiệt! Nàng liền một hai kẻ ngu, từ hôm qua đến nay nghĩ đến chủ ý chinh người này, nàng liền lập tức hành động. Đầu óc lửa nóng duy trì một lúc. Tưởng tượng trước mắt về mặt hắn vận vẹo, tư tưởng hưởng thụ vô cùng thống khoái.

Không muốn kết cục sau này.

Không muốn An Thiếu Hàn phát sinh tức giận nên làm cái gì bây giờ.

Không nghĩ tới An Thiếu Hàn phát giận lên nàng làm sao bây giờ.

Trong lúc nhất thời đại thủy trôi miếu Long vương, làm cho tiểu quỷ trốn không thoát!

Mai Vũ lần này là thật đang lần trốn, bộ dạng xun xoe bắt đầu chạy như điên.

Bị bắt nhất định sẽ chết!

Đôi mắt An Thiếu Hàn, lúc này cũng nhìn thấy Thôn cô nhấc chân chạy như điên.

Khóe miệng móm lên thoáng cười, An Thiếu Hàn biết, nha đầu này, nhất định là hiện tại mới bắt đầu sợ mình nổi giận.

“Mai Vũ! Không muốn chết thì dừng lại cho ta.”

Mai Vũ nghiêng đầu nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, thấy khuôn mặt Diêm La đang vận vẹo lợi hại, cũng hít một ngụm lãnh khí.

Má ơi! Diêm La Vương chỉ sợ cũng không có lãnh khí như hắn.

Mặt của Mai Vũ lập tức xanh lét.

Mẹ nó, nha , ta dừng lại thì mới là chết.

Cô nương nhân tài chính trực phẩm chất đoan trang, mới không cần ở chỗ này chôn vùi cuộc sống tốt đẹp.

An Thiếu Hàn oai phong rống to một tiếng, lại phát hiện nữ tử trước mặt mặc dù sợ cước bộ lung tung thiếu chút nữa ngã nhưng sau khi ổn định lại cước bộ, lại nhấc chân chạy trốn nhanh hơn.

An Thiếu Hàn thống khổ nâng trán, là nguoi muốn chạy

Ta nói, không muốn chết liền dừng lại.

“Tôm”

“A a a ! ! Cứu mạng a ! !”

Một tiếng hét thảm xẹt qua, kinh sợ vô số con chim.

Ruột An Thiếu Hàn cơ hồ muốn vỡ ra. Nín cười quả nhiên rất thống khổ.

Mai Vũ hai tay treo lên miệng giếng, đáng thương lộ đầu ra.

Đường đường Vương Phủ, đường đường Vương Phủ a!

Lại có giếng cạn! Lại có không có để tảng đá đè lên giếng cạn!

Mai Vũ bây giờ là khóc không ra nước mắt. Thật đúng là nhà đột còn gặp mưa to, nàng thế nào xui xẻo như vậy.

An Thiếu Hàn cười lạnh về mặt tà ác không lo lắng, từ từ đi tới, đứng ở trước mặt nàng, cười nói: “Tiểu Vũ, ngươi xem, ngươi không nghe ta mà nói ..., lần này đã xảy ra chuyện đi. Bất quá, ngươi cũng không cần quá lo lắng, giếng cạn không có nước, chỉ có vài tiểu động vật khá ái, tỷ như rắn, chuột, bọ cạp Cũng không phải là rất cao, té xuống nhiều lắm là gãy mấy cái xương thôi.”

An Thiếu Hàn biết, bên trong căn bản không có cao như vậy, phía dưới cũng chỉ là thả chút cỏ khô. Bất quá, hắn Không nói cho nàng biết sự thật.

Mai Vũ muốn mở miệng mắng to, nhưng vừa nghĩ tới hậu quả té xuống, lại chỉ có thể sợ hãi nói: “Ngài Vương gia thiên tuế, không đến nỗi cùng ta một nha đầu nhỏ bé so đo đi.”

Khóc chết, hắn không so đo mới là lạ.

Gương mặt An Thiếu Hàn cố ý làm ra khó nói: “Ta cũng muốn giúp ngươi, nhưng tay ta đây mấy ngày có chút bị thương. Nếu không như vậy đi, ta đi tìm người tới cứu ngươi.”

“Chờ ngươi tìm đến người, ta sớm té xuống rồi!” Mai Vũ về mặt phản nản, bắt đầu suy tính mình lấy tư thế gì té xuống, mới có thể đem tổn thương giảm đến thấp nhất.

“A, phải ha, vậy làm sao bây giờ. Nếu không như vậy đi. Ta không thể kéo ngươi đi lên, nhưng cũng không thể để cho ngươi té xuống. Ta đi mang tảng đá , đè trên đầu ngươi, ngươi liền rơi không nổi nữa nha.” An Thiếu Hàn cố ý nháy mắt, nụ cười rục rịch.

Mai Vũ trong lúc nhất thời ở trong lòng lệ rơi đầy mặt.

An Thiếu Hàn, cầu xin ngươi đừng dùng vẻ mặt đáng yêu như vậy để nói chuyện ghê tởm, được không.

An Thiếu Hàn thấy nàng không nói lời nào, đứng lên, giả vờ muốn đi tìm tảng đá. Mai Vũ về mặt hắc tuyến.

Nha, nếu ngươi đem tảng đá đè trên đầu cô nương, đầu cô nương ta tròn như cái bánh.

“An vương, An vương gia, ngài muốn như thế nào, ngài nói!”

Được rồi, An Thiếu Hàn, cô nương lần này thua trong tay ngươi.

Ngươi nhớ!!! Ô ~~~ cô nương cùng ngươi vẫn chưa xong!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 11: Thiếu Hàn, Ta Về Sau Cũng Gọi Ngươi Như Vậy, Có Được Hay Không?

Khóe miệng nở nụ cười thật lớn, An Thiếu Hàn xoay người, mỉm cười nói: “Tiểu Vũ, là ngươi nói nha.”

Tay Mai Vũ có chút tê tê: “Dạ, dạ, nô tỳ nói, xin mời An vương cử động nhắc tay một cái.”

Lại hao tổn nữa, nàng lại thật sự muốn té xuống làm mồi cho động vật nhỏ.

Người chỉ cần gặp xui một lần, chuyện xui xẻo giống như quả cầu tuyết chảy cuộn cuộn ùn ùn kéo đến đây.

Mai Vũ lúc này thật mở mang kiến thức.

An Thiếu Hàn nghe được hứa hẹn, lập tức đi tới đưa tay kéo nàng lên.

Mai Vũ có chút hoảng hốt, nghĩ đến trước kia luôn tưởng tượng mình là nước ở trong giếng, Hành Vân là mặt trời phía trên miệng giếng, Văn Phong là hoa đào rơi theo gió. Như vậy An Thiếu Hàn là gì đây?

An Thiếu Hàn là cái gì?

Khi còn bé, nghe qua một truyền thuyết dân gian.

Nói Nam Hải có người cá, lệ roi thành châu. Nửa người trên là người, nửa người dưới là cá, hàng năm sống ở biển.

Người cá yêu loài người, thời điểm hướng về phía ánh trăng roi xuống giọt lệ thứ nhất, nửa người dưới sẽ biến thành người. Mà khi hấn yêu người, lúc để cho nàng chảy xuống giọt lệ lần thứ hai, hấn sẽ biến trở về bộ dáng người cá.

Từ đó, mỗi tháng vẫn như cũ, nước mắt người cá thành châu, cũng đã không thể cùng người yêu gần nhau.

Mai Vũ đột nhiên ngây ngốc nghĩ, mình không phải là người cá trong giếng.

Sợi dây kia mặt một giữ chặt mình chạy không thoát, một mặt khác số mạng mình giống như lục bình. Không biết, sẽ trôi về hướng hạnh phúc hay là gian khổ.

Liếc mắt, cuộc sống là không biết trước Mai Vũ cảm giác mình thật là khờ. Lại có liên tưởng ngu ngốc như vậy.

Giương mắt, nam tử áo đen ôm lấy mình cũng không buông tay ra. Vẫn như cũ cười rục rờ.

Hắn gần đây, tựa hồ cười nhiều.

“Giá trị trao đổi. Bởi vì Vương gia cử động nhắc tay một cái, cho nên Mai Vũ cũng chỉ có thể chi thù lao ngang giá.” Trước khi An Thiếu Hàn mở miệng, Mai Vũ chặn lên trước một câu.

Hừ, coi như ngươi là An vương thì thế nào, cô nương tuyệt đối sẽ không để sơ hở cho ngươi lợi dụng.

An Thiếu Hàn khoe miệng co quắp. Bây giờ vô cùng muốn không khách khí nói cho Thôn cô này, nàng thật sự là không có gì trị giá cao.

Muốn nàng trả công cao, ngay từ lúc hấn nói điều kiện đã suy nghĩ.

Đó là lúc trước, là chuyện để cho hấn mong đợi vô số lần.

“Tiểu Vũ, gọi ta Thiếu Hàn đi. Đây chính là giá trị trao đổi. Động thủ cùng dùng tài hùng biện, rất công bình a.” Cúi đầu, An Thiếu Hàn có chút đỏ mặt nói.

Hồ hấp lập tức bị đoạt đi.

Mai Vũ cảm thấy trong lồng ngực bị thứ gì chặn lại, sặc lên nước mắt.

Sắc mặt hấn hồng hồng, khoe mắt mang theo mong đợi không che dấu được.

Một khắc kia, ánh sáng chiếu rọi trên áo đen, phản chiếu ra, làm cho ánh mắt của Mai Vũ đã uơu ướn.

Mai Vũ đột nhiên phát hiện, An Thiếu Hàn tựa hồ vĩnh viễn đều là như vậy.

Rất kỳ quặc, kỳ vọng một tia ấm áp, cẩn thận rồi lại sợ bị người phát hiện.

Hắn khắp người hào quang, nhưng vẫn y phục đen lam ra vẻ như bảo vệ.

Hắn phải có hết thấy đồ người khác không nghĩ tới, lại đi quý trọng thứ người khác chẳng thèm ngó tới.

Hắn là An vương, cả quốc gia cần đến. Nhưng không có ai biết, hấn cũng cần người khác quan tâm.

Chưa từng có người kêu tên của ngươi phải không?

Chưa từng có người thân thiết kêu tên của ngươi phải không?

Mai Vũ trong lòng phút chốc đau dữ dội.

Rõ ràng là một tên khốn kiếp, lại làm cho nàng đau lòng như thế.

“Thiếu Hàn, Thiếu Hàn, Thiếu Hàn, ta về sau cũng gọi ngươi như vậy, có được hay không?” Mai Vũ cầm tay của hấn, nhẹ nhàng lắc lắc nói.

Ánh mắt An Thiếu Hàn trở nên thâm trầm.

Mai Vũ biết, trong mắt của hấn hàm chứa chút nước mắt.

“Người thích thì cứ kêu như vậy.” Cổ giả bộ trấn định nói. An Thiếu Hàn trong lòng âm áp.

Lần đầu tiên, có người kêu tên của hắn như vậy. Lần đầu tiên, miệng nữ tử này vâng lời kêu lên cái tên này.

Thân thiết, âm áp. Nàng cười, khoe miệng nhẹ nhàng kéo theo độ ẩm tốt đẹp. Ánh mặt trời cùng cánh hoa rơi là tả trên người nàng làm nàng tăng thêm xinh đẹp.

Đột nhiên làm cho hắn thích tên của chính mình. Bởi vì, nàng gọi như vậy nghe thật hay.

An Thiếu Hàn nghĩ, đời này, hắn có lẽ cũng sẽ không quên, nữ tử này, ở dưới ánh mặt trời cùng cánh hoa rơi rụng, trong nháy mắt mỉm cười kêu lên mình.

Hắn biết, giờ khắc này, chẳng qua là ngăn ngừa, nàng không thuộc về Vương Phủ, nàng vẫn muốn trốn đi. Nàng vẫn muốn đến giang hồ làm sát thủ. Nhưng trong lòng muốn lưu nàng lại, quá mạnh mẽ. Đến nỗi, hắn có thể bao dung tội nàng đã phạm qua. Có thể dễ dàng tha thứ cho sự tùy hứng của nàng. Có thể, bày ra sự yếu đuối của bản thân cho nàng nhìn.

Chẳng qua là An Thiếu Hàn không hiểu, loại tình cảm phức tạp này là gì.

Hắn rõ ràng biết, người mình muốn kết hôn là Thanh ca Quận chúa Lâm Quốc.

Cũng biết thân phận nàng, đừng nói Vương Phi, ngay cả vị trí thế thiếp, cũng cao nàng với không tới.

Nhưng hắn muốn lưu lại nàng. Nhưng không nghĩ cho nàng vị trí thế thiếp.

Hắn không biết mình vì sao không muốn, cũng không muốn biết.

Suy nghĩ vào lúc này, bị Mai Vũ cắt đứt, nàng hoạt động gân cốt, lẩm bẩm nói: “Tốt lắm, người đáp ứng nha.”

An Thiếu Hàn có chút ngẩn ra

“Ta đáp ứng cái gì?”

Cảm giác, bị nàng tính toán.

Mai Vũ vẻ mặt vô tội cười cười, cố ý quyến rũ nói: “Ồi, ngài không phải là người hay quên chuyện đi. Mới vừa rồi còn đồng ý, chuyện sáng sớm hôm nay xóa bỏ.”

An Thiếu Hàn mặt tối lại một nửa: “Ta lúc nào nói?”

“Liên mới vừa rồi, ta nói chuyện sáng nay liền một bút xóa bỏ. Người gật đầu, vậy thì người mới vừa rồi động tác cúi đầu là ngăn người.” Mai Vũ vô cùng chắc chắn nói.

Trong lòng lại thêm câu: Phi, dễ dàng hiểu sớm như vậy thì tốt rồi. Dựa vào sự thông minh, đương nhiên là không có đáp ứng. Mình cũng không lên tiếng. Chỉ bất quá, y theo tính sĩ diện của hắn mà nói, tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đang ngăn người.

Cho nên nói, sĩ diện khổ thân.

Quả nhiên, An Thiếu Hàn mặt lạnh lùng biến sắc, lúng túng cười một tiếng: “A, đúng, ha ha. Con người của ta luôn luôn đại lượng. Dĩ nhiên sẽ không so đo với người. Vốn cũng muốn ở trong sân đào một con kênh, trồng chút hoa sen.”

——|||

Biến, có tài mới có thể nghĩ đào con kênh trong vườn rồi trồng hoa sen vào!

Xú nha đầu! Ta chờ xem, người trồng như thế nào.

Mai Vũ sống lưng gió lạnh quét qua một trận sợ sệt xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Mồ hôi, trồng hoa sen, may mà hắn có thể nghĩ ra lý do như vậy.

Mở tay của Mai Vũ ra, An Thiếu Hàn cau mày: “Người rót cuộc có bao nhiêu dùng sức nắm chặt lấy miệng giếng a. Tay đã chảy máu.”

Mai Vũ đơn giản muốn té trên đất, lớn tiếng kể khổ.

Ông trời không có mắt a, người khởi xương cừu nhiên oán hận người bị hại.

Nếu không phải là người không sớm sớm tới cứu ta, ta đến mức này sao. Ở trong lòng lẩm bầm một câu, Mai Vũ cũng không dám nói ra ngoài.

Chẳng qua là giờ giọng nói: “Không nắm chặt chút sẽ té xuống.”

An Thiếu Hàn buồn cười nhướn nhướn mày, cười nhạo nói: “Là ai nói: bắt không được, sẽ theo gió thổi đi.”

Mai Vũ vẻ mặt lập tức lúng túng đỏ bừng, nói sạo: “Đó là tình huống đặc biệt.”

Nhẹ nhàng đưa tay của nàng lên miệng thổi, An Thiếu Hàn cười nhẹ lên tiếng.

“Về sau, có thể bắt được, cứ ra sức đi bắt lấy đi, Tiểu Vũ.”

Hắn cúi đầu, Mai Vũ không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, lại có thể nghe ra, ôn nhu trong ngữ khí kia.

Lòng bàn tay An Thiếu Hàn.

Thật là ám áp.

Trong phòng âm u một mảnh tối đen, một bóng người co rúc ở góc, chán nản không nhúc nhích.

Ngoài cửa tiếng đập cửa càng lúc càng lớn, phía ngoài phòng người kêu mấy tiếng, thấy trong phòng còn không có động tĩnh, mắng to một tiếng, người nọ một cước đá cửa vọt vào.

“Liễu Hành Vân tên khốn kiếp này! Ngươi còn muốn suy sụp tới khi nào!”

Một bóng người vọt tới, Liễu Hành Vân hí mắt chống đỡ ánh mặt trời sáng chói.

Xuyên thấu qua khe hở, thấy được một nữ nhân.

Nữ nhân? Hắn mới vừa rõ ràng nghe được thanh âm Tạ Văn Phong mà.

Nữ tử cực kỳ lực lưỡng nhắc tới hắn, dùng giọng nam dễ nghe hướng hắn kêu: “Đáng chết, ngươi tỉnh táo một chút.”

Liễu Hành Vân hoàn toàn thích ứng ánh mặt trời, lúc này hoàn toàn thanh tỉnh.

Nhìn “nữ tử” trước mặt, nhất thời tròn mắt hốc mồm.

Một hồi lâu mới tìm lại được thanh âm bị mất.

“Văn Phong, ta biết, ngươi bị kích thích rất lớn. Nhưng ngươi không thể nghĩ không ra a.”

Người sống Quả nhiên tồn tại rất nhiều thử thách cùng kích thích.

Trên thân thể , cùng. Trên tinh thần

A a a ! ! Thiên diện hoa đào Tạ Văn Phong! Cứ nhiên mặc nữ trang! ! A a a ! ! !

Tạ Văn Phong trên trán dần dần nổi lên gân xanh.

Liễu Hành Vân! Ngươi cho rằng gia muốn mặc nữ trang sao.

Hay là do tên ngu ngốc ngươi gây họa.

Một đám chào hỏi đi tới, Liễu Hành Vân ngược lại vô cùng tích cực tiếp nhận.

Mang theo câu: “Đừng đánh mặt.”

Tạ Văn Phong hoàn toàn nổi giận, tức giận lắc lắc hắn: “Nha, ta mặc nữ trang đi ra ngoài dò thám, ngươi ở nơi này làm bối cảnh! Gia như thế, cần ngươi làm bối cảnh sao. Nói, ngươi có sống không, có sống không!”

Liễu Hành Vân liều mạng chống cự, kêu to: “Sống, sống, ngươi lắc nửa liên thật sự chết. Đến lúc đó người nào cùng đi với ngươi cứu thôn cô kia.”

Tay Tạ Văn Phong buông lỏng, Liễu Hành Vân rốt cục có thể bình thường hít thở.

Hai người thở hổn hển liếc mắt nhìn nhau, cùng cười.

Mai Vũ, chò, chúng ta tới cứu ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 12: Giả Trang Nữ Nhân Trà Trộn Vào Vương Phủ

Liễu Hành Vân, là cố nén không phun cười trước mặt Tạ Văn Phong. Vô cùng thống khổ đè nén về mặt của mình, đến mức khóe miệng liên tục co rút.

Tạ Văn Phong ánh mắt ôn nhu nhìn hần, nhu hòa nói: “Hành Vân, muốn cười thì cứ việc cười đi.”

Liễu Hành Vân run lên, kiên định nói: “Không, Văn Phong. Bây giờ không phải là lúc để cười, đại sự quan trọng.”

Lời này hoàn toàn là nói láo. Tạ Văn Phong kia thân cao, mặc váy, lại bôi chút phấn, một mỹ nam hoàn mỹ cương quyết vẽ thành nữ xấu xí.

Bộ dáng như vậy nếu để cho Vân Kinh quái gở kia nhìn thấy, còn không lập tức chạy mất a.

Hần nếu không biết là Tạ Văn Phong, cũng chính xác bị hù chết.

Nhưng hắn biết là Tạ Văn Phong, cho nên, hắn sẽ không bị hù chết, mà là bị cười chết.

Nhưng hắn không dám cười a. Nếu cười một tiếng, nhất định sẽ bị hắn chỉnh đốn.

Ở trong lòng, Liễu Hành Vân từng lần một dặn dò mình: cái kia là vì che giấu diện mạo mới vẽ như vậy đấy.

Nhưng ruột gan vẫn còn đan thắt lại.

Cái bộ dáng này, hảo hảo cười a ! ! !

Tạ Văn Phong tiếp tục nhu hòa nói: “Ta quyết định đi Vương Phủ.”

Liễu Hành Vân lúc này không cười, cũng cười không ra, nhìn hắn nói: “Ngươi xác định?”

“Xác định.”

“Ngươi điên rồi? Ngươi biết chỗ đó là chỗ nào không? Nếu như chúng ta đi vào tuyệt đối sẽ chết thảm vô cùng.” Liễu Hành Vân cố ý nhấn mạnh nói.

Đúng, nơi đó cơ quan trùng trùng, xông vào mà nói, An Thiếu Hàn không ra người nào là có thể giải quyết xong hai người.

Tạ Văn Phong nghe hắn nói như vậy nổi cáu: “Ngươi cũng biết a! Lúc ấy ngươi không phải là không sợ chết mang nàng đi sao!”

Liễu Hành Vân nhất thời không nói gì, yên lặng cúi đầu. Nhẹ giọng nói: “Văn Phong, ta không sợ chết.”

Tạ Văn Phong ngẩn người, thái độ ngay sau đó mềm nhũn ra.

Hắn biết, Liễu Hành Vân không sợ chết, hắn sợ cứu không được Mai Vũ.

“Chúng ta không thể chết được, chẳng những không thể chết được, còn phải cứu Mai Vũ ra.” Tạ Văn Phong kiên định nói.

Liễu Hành Vân nghi ngờ ngẩng đầu, thấy nụ cười Tạ Văn Phong tự tin.

Sắc môi màu đỏ kia, có khí phách Âm thanh gây kinh sợ.

Không tự chủ co lại, Liễu Hành Vân chảy nước miếng hỏi: “Văn Phong, ngươi, có, có biện pháp rồi?”

Tạ Văn Phong ánh mắt ôn nhu nhìn hắn, từ trong tay lấy ra y phục màu xanh nhạt, ngẩng đầu, giọng the thé nói: “Hành Vân, đây là cho ngươi. Mặc vào đi.”

Gương mặt tuần tú lập của Liễu Hành Vân lập tức tái đi vô cùng thê thảm.

Ông trời ơi! Là hắn biết, Tạ Văn Phong sẽ không làm chuyện chịu thiệt. Coi như là mất mặt, hắn cũng sẽ lòi hắn theo.

Cặp mắt đáng thương mở to, Liễu Hành Vân về mặt đau khổ vì mình tranh thủ một cơ hội cuối cùng.

“Văn Phong, bọn họ cũng biết ta.”

Văn Phong nhướn lông mày, thờ ơ nói: “Trang điểm lên là được. Ta cũng chuẩn bị xong cho ngươi rồi.”

Liễu Hành Vân lần này là hoàn toàn tuyệt vọng, trên tay đang cầm y phục run rẩy. Trong lòng lệ rơi đầy mắt.

Tạ Văn Phong, ngươi quả nhiên là —— ngươi muốn xuống địa ngục, ai cũng phải đi theo ngươi a.

Liễu Hành Vân kiên trì, hai người rốt cục không có hướng tới bờ phần trên mặt. Nhưng dáng dấp Tạ Văn Phong thật sự là nhìn rất được.

Coi như là mặc nữ trang, vóc người căn bản không cân đối, nhưng cũng vẫn đẹp mắt dọa người như cũ.

Liễu Hành Vân ở trong lòng rất phi nhỏ: đáng chết, lớn lên đẹp mắt để làm gì a. Không biết sẽ mang đến phiền toái rất lớn cho người khác sao.

Đôi mắt đào hoa lại buồn bã nói câu: “Trời a, không nghĩ tới để cho mình bình thường như vậy không dễ dàng.”

Liễu Hành Vân hận không được cắn được hán một phát. Mắt hoa đào đáng chết!

Hai người tạm thời xác định tên mới.

“Ngươi tên là Tiểu Lục.” Tạ Văn Phong chỉ vào Liễu Hành Vân nói.

“Ngươi tên là Tiểu Hồng.” Liễu Hành Vân nhìn Tạ Văn Phong nói.

Hai người nói xong, nhìn nhau mấy giây, chợt đỡ nhau ra cửa nôn ra một trận.

Nôn, tên thật dung tục!

Nhưng không có cách nào, bọn họ là đến Vương Phủ làm nha hoàn, không phải đi giả trang Đại tiểu thư. Cho nên, nhất định phải làm đến —— không có tục nhất, chỉ có tục hơn.

Đi tới nơi tuyển nha hoàn, hai người lập tức ngây người.

Người ta tập nập từng lớp từng lớp nữ nhân.

Người cạnh tranh, rất nhiều a.

Liễu Hành Vân gương mặt đau khổ nhìn hán, nói: “Hôm nay công việc đơn giản, khó tìm a.”

Nhìn lại hướng bốn phía, tất cả cô gái cũng ngạc nhiên nhìn hai nữ nhân cao lớn đứng ở trong đội ngũ.

Thật là cao, có cảm giác bị áp bách.

Chân Liễu Hành Vân, có chút nâng lên

Khóc, cũng biết sẽ bị đại nhân ném lại.

Tạ Văn Phong cúi đầu suy tư, khóe miệng nhếch lên nụ cười tà ác: “Xem ta.”

Xếp hàng đến chỗ chủ quản, chủ quản vốn là cúi đầu, cảm thấy được phía trên một mảnh bóng ma, lười biếng ngẩng đầu lên. Sợ thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên.

Mẹ kiếp, hai nữ nhân này thật là cao!

Không tự chủ co lại một cái, chủ quản vội vàng nói: “Không được, không được, quá cao.”

Tạ Văn Phong cười một tiếng, đột nhiên bắt được tay chủ quản, kích động nói: “Chủ quản, trong vương phủ nhất định có nhiều thị thiếp được Vương gia sủng ái. Vương gia cả ngày mê mải, không thể thường xuyên làm bạn. Chủ quản, ngươi nghĩ thử xem, nếu thị thiếp muốn lấy đồ nhưng lại không thể với tới, vậy làm sao làm? Hai người bọn ta cao to, vừa đúng có thể đền bù khuyết điểm này. Nhà ta lúc mới bắt đầu mở tiệm, gia đạo xuống dốc mới ra ngoài. Còn có một chút thân thủ, các vị thị thiếp phiền muộn thì chúng ta có thể biểu diễn xiếc ảo thuật giúp giải tỏa buồn bực. Nếu có nguy hiểm, có thể trước tiên đứng ra.Nha hoàn như chúng ta, chính là lúc ra ngoài cần mang theo a.”

Chủ quản bị hán nói choáng váng, lại đột nhiên nhớ tới, bọn họ có chút võ công, nha hoàn lần này, vì coi chừng nữ tử kia mà chọn. Liên muốn cho hai người qua.

Lau mồ hôi, chủ quản hỏi: “Các ngươi tên gì?”

Tạ Văn Phong lập tức tích cực hồi đáp: “Ta tên là Tiểu Hồng, hán gọi tiểu Lục, chúng ta là tỷ muội đến từ tiệm.”

Chủ quản bị lời khloe miệng co quắp, xoa cái trán một chút nói: “Hai người các ngươi được trúng tuyển, theo ta trở về Vương Phủ đi.”

Chủ quản nói xong, vội vàng đưa hai người kia rời đi.

Người không tệ, chính là tinh thần chưa ra hình dáng gì.

Liễu Hành Vân hết sức bội phục há hốc mồm, nhìn Tạ Văn Phong. Thật lâu mới thốt ra một câu nói: “Tạ Văn Phong, ngươi không đi kể chuyện cổ tích thật đáng tiếc.”

Dạ, hảo đáng tiếc. Nhưng hấn không đi ăn xin đáng tiếc hơn.

Cứ như vậy há miệng, muốn ăn xin bao nhiêu gia đình cũng có thể thành địa chủ giàu có.

Tạ Văn Phong sắc mặt khó coi một quyền nện trên bụng Liễu Hành Vân.

Về mặt Liễu Hành Vân nhất thời thay đổi.

Con mẹ nó! Hạ thủ thật ác độc.

Tạ Văn Phong lại ngẩng đầu, cố ý giả thanh âm rất ghê tởm nói: “Nha, tiểu Lục nhi, ngươi khen người làm ta ngượng ngừng đây.”

Dạ đây Liễu Hành Vân.

Bắt đầu co giật, co lại.

Tạ Văn Phong, ngươi quả nhiên đủ độc ác.

Cứ như vậy, hai người theo chủ quản đến Vương Phủ.

Lại không nghĩ rằng, An Thiếu Hàn không chỉ có thông minh, cũng rất cẩn thận.

Bọn nha hoàn mỗi lần bị dẫn đi vào, liền lập tức bị gọi vào trong phòng.

Chủ quản nói, An vương muốn đích thân kiểm tra có người nào khả nghi xâm nhập vào hay không.

Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân liếc mắt nhìn nhau, rồi rít đổi sắc mặt.

Thật là xui xẻo a! A! A!

An Thiếu Hàn đi vào, đứng ở phía trước nhất, phòng rất lớn, Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân đứng ở hàng cuối cùng. Lại cố ý co lại thân thể, trong lúc nhất thời không thấy được bọn họ.

An Thiếu Hàn vô cùng bình tĩnh, chỉ là nhìn một cái, dò xét.

Tạ Văn Phong xuyên thấu qua đám người thấy được hấn.

Lập tức ở trong lòng phân tích.

Cuối cùng phải kết luận không biết ai đẹp trai hơn.

Hoàn toàn không phải là một loại hình. Tạ Văn Phong có chút khinh thường bêu môi.

Hừ, lớn lên đẹp trai như thế nào. Lạnh lùng như vậy, bộ dạng từ chối ngàn người, Mai Vũ mới sẽ không thích đây.

Nghĩ tới trong lòng có chút thư thái.

Trong lúc nhất thời thể nhưng không khẩn trương hấn sẽ nhanh đi tới bên cạnh.

Ngược lại một bên Liễu Hành Vân không dám thở mạnh, khẩn trương nắm quả đấm, chuẩn bị vừa xảy ra tình huống, lập tức chạy trốn.

Nhưng cuối cùng, An Thiếu Hàn cũng không đi tới.

Bởi vì có một người hầu hoảng sợ chạy vào. Quên quy củ hô to: “Vương gia, ngài nhanh đi xem mấy con chim quý một chút đi. Vũ cô nương chơi đùa mấy con chim điều nổi điên rồi!”

Vũ cô nương, là Mai Vũ a.

Tạ Văn Phong che miệng lại, thiếu chút nữa cười phun ra.

Khiến chim nổi điên, Mai Vũ này thật đúng là lợi hại a.

An Thiếu Hàn nghe được, trên vẻ mặt lạnh như băng lập tức tan ra, không hề quát tên người hầu mà là giận dữ nhảy lên, xoay người, nổi giận nói: “Cái gì! Nha đầu đáng chết này!”

Cẩn rắng nghiêng lợi nói một câu, An Thiếu Hàn vội vàng rời đi, trước khi ra cửa còn mới nói một câu: “Để cho bọn họ nên làm gì thì làm cái đó đi.”

Tạ Văn Phong có chút ngẩn người.

Chiến thần An Thiếu Hàn lạnh lùng trong truyền thuyết, vậy mà cũng có vẻ mặt nhân tính như thế.

Quá thần kỳ. Trong mơ hồ, Tạ Văn Phong cảm thấy, giữa Mai Vũ cùng An Thiếu Hàn, còn có chuyện gì đó hắn không biết.

Mai Vũ tại sao không bị giam lại?

Nghe người hầu nói, nàng rất khỏe mạnh ở đây làm loạn. Như vậy An Thiếu Hàn tại sao bắt nàng trở lại.

Càng làm cho hắn kinh ngạc chính là, hắn nghĩ tới, Từ Ngọc bảo trăm vẫn còn trong tay Liễu Hành Vân.

Mà An Thiếu Hàn, tựa hồ không hề phái người đi tìm.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13: An Thiếu Hàn: Rất Ghét Ta Hôn Người, Phải Không?

“Chú chim nhỏ, để cho bản cô nương tới phân tích thân thể của người hắc hắc. Trên người người màu sắc lấy màu đen làm chủ, mẹ người nhất định là con chim màu đen, nhưng trên người người còn có hồng, xanh biếc, lam, các loại màu sắc. Nghe nói hài tử sinh sau khi sinh ra, sẽ mang theo đặc thù của cha mẹ. Như vậy, có phải nói người mặc dù có một mẫu thân, lại có rất nhiều phụ thân hay không. Mẹ người làm nghề gì?” Mai Vũ hướng về phía một con chim, nghiêm túc nói.

Con chim phi thường có tính người dùng một cái cánh che ánh mắt, khóc rống lên: “Mẫu thân ta làm cái gì mắc mớ gì tới người a.”

Nó là một con chim, một Thần Điều biết nói chuyện dễ dàng sao. Nha đầu này vì sao phải vạch trần thân phận nó như vậy.

Còn có, tại sao phải vạch trần đúng vậy!

“Quan hệ rất lớn a. Cái này ảnh hưởng nghiêm trọng tới cái nhìn của ta tới người.”

Lúc An Thiếu Hàn bước chân vào sân chim quý, liền nghe được đoạn đối thoại này.

Cảm giác vô lực xông lên đầu, An Thiếu Hàn chỉ biết cười khổ.

Trên đời này, chỉ có một Mai Vũ cùng một con chim đi thảo luận thân thể của nó.

Một ngày không làm loạn, nàng liền khó chịu đi.

Nghĩ đến mấy ngày trước, ở ngoài sân trồng đầy hoa sen, An Thiếu Hàn như cầu muốn chết.

Kia mấy ngày, mỗi lần thức dậy đi ra ngoài thấy vườn hoa sen kia, hắn cũng chột cho là mình tiến vào thái viện.

Sau khi thanh tỉnh mới phát hiện sân vườn nhà mình thực đã trở thành thái viện.

Hít sâu một hơi, An Thiếu Hàn tận lực để cho mình lộ vẻ bình tĩnh.

Mai Vũ đang cùng con chim kia kịch liệt thảo luận thân thể của nó, cũng không phát hiện có người đến gần.

Đi tới, hung hăng gõ một cái trên đầu Mai Vũ.

An Thiếu Hàn tức giận nói: “Ngươi bình thường một chút cho ta!”

“Ai u má oi, thật là đau.” Mai Vũ thống khổ che đầu.

Bỏ Tats a, tay người này bằng đá, bằng đá, nhất định là vậy.

Tức giận xoay người lại, Mai Vũ kêu lên: “Ngươi làm gì! Ta lại không làm chuyện xấu, chẳng qua là cùng nó nói chuyện tâm tình mà thôi.”

Thuận tiện đem nó nói điên khùng.

An Thiếu Hàn lời nàng kéo ra ngoài, vừa kéo vừa nói: “Ta đây sẽ đưa ngươi đến chỗ Hoa Vũ Đình xem bệnh.”

“Ta không có bệnh.” Mai Vũ kêu to.

Nàng không có bệnh, chỉ là muốn chọc giận hắn, thêm nữa muốn vì Liễu Hành Vân báo thù.

Mấy con chim này, đều đã dọa sợ Liễu Hành Vân, chim thú.

An Thiếu Hàn khoe miệng phác thảo cười, thông suốt ngừng lại: “Ngươi không có bệnh, đó chính là cố ý muốn đem điều nhi của ta nói điên khùng sao?”

Mai Vũ quệt mồm không nói lời nào.

Dù sao nói hay là không nói đều chết.

Ta liền không nói lời nào, An Thiếu Hàn ngươi làm gì được ta!

An Thiếu Hàn bị nàng chọc tức giận quá hóa cười.

“Ngươi không nói lời nào đúng không? Vậy ta sẽ để cho ngươi muốn nói cũng nói không ra được.” Cúi đầu, An Thiếu Hàn không khách khí hôn lên môi Mai Vũ.

Hoa rơi an tĩnh, xoay tròn, nhúc nhích.

Mai Vũ đầu óc “Oanh” nổ tung trống rỗng.

Cảm giác gì cũng không có.

Chỉ còn lại nhịp tim, cùng trên môi kia bị hôn suông sã.

Không khí bị cướp đoạt, ngôn ngữ bị giam cầm.

Thật ra thì, An Thiếu Hàn cũng không biết mình rốt cuộc đang làm gì.

Chẳng qua là, nhìn cái miệng nàng buống bình, trong nháy mắt, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh lần đó ở trước cửa sổ hôn nàng.

Đột nhiên, thân thể không thể khống chế.

Muốn hôn nàng, đơn giản như vậy. Mà thôi.

Lúc này, Liễu Hành Vân cùng Tạ Văn Phong đuổi theo cùng chạy tới, trùng hợp nhìn thấy màn này.

Cơ hồ là không cách nào khống chế ngọn lửa nổ tung lồng ngực, Tạ Văn Phong không chần chờ chút nào xông lên phía trước. Bị Liễu Hành Vân vội vàng kéo lại.

“Ngươi đi ra ngoài sẽ hại chết Thôn cô.”

Tạ Văn Phong đấu tranh một hồi, dần dần bình tĩnh lại, ở trong bóng tối vẫn nhìn chăm chăm vào hình ảnh hai người đang hôn nhau.

Trong lòng không khỏi khó chịu. Có loại tình cảm, tựa hồ bị trói buộc từ trước đến nay, bắt đầu xuất hiện.

So sánh với hắn, Liễu Hành Vân lúc này lại hết sức tỉnh táo.

Đứng xa xa nhìn, Liễu Hành Vân chỉ hy vọng Mai Vũ không bị thương tổn.

Mai Vũ, ta nói sẽ bảo vệ ngươi, ta tới rồi, chờ một chút. Chờ ta một chút liền cứu ngươi ra ngoài.

An tĩnh một hồi, Mai Vũ rốt cục kịp phản ứng đã thoát khỏi quỹ đạo. Đột nhiên vùng vẫy, giơ tay lên, một cái tát đi tới.

Hung hăng chùi môi, Mai Vũ nổi giận nói: “An Thiếu Hàn! Ngươi bị thần kinh gì đây.”

An Thiếu Hàn không hề gì cười một tiếng: “Tiểu Vũ, đây là lần thứ hai. Nếu ngươi còn dám tát ta một cái, ta nhất định sẽ làm cho ngươi hối hận.”

Đây đã là ngoại lệ rồi, chưa từng có người dám đụng đến một ngón tay của ta.

Còn nữa, ngươi nói, sẽ gọi ta là Thiếu Hàn!

Tức giận lại dâng lên, An Thiếu Hàn không chế không tự mình ra tay tổn thương nàng.

Xoay người tránh ra, đi vài bước, lại xoay người lại, khoe môi nhếch lên và ác cười: “Rất ghét ta hôn ngươi, phải không? Về sau nếu phạm sai lầm, ta liền có thể trừng phạt ngươi như vậy.”

Lòng có chút đau đớn, bộ dạng nàng hung hăng lau khô miệng, làm cho hân cả người cũng chìm ở trong băng đá.

Tại sao, tại sao ghét ta, Tiểu Vũ.

Nhanh chóng rời khỏi, hân không quay đầu lại, căn bản không thấy biểu tình hoảng hốt của Mai Vũ.

Một khắc kia, Mai Vũ hốt hoảng.

Nụ hôn của hân, độ ẩm trên ngón tay hân, vẻ mặt của hân. Toàn bộ khiến cho nàng hoang mang.

Hân nói: “Ngươi rất ghét ta hôn ngươi, phải không?”

Không phải, không phải vậy. Cũng là bởi vì không phải vậy, cho nên ta mới sợ.

Trong không khí tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Say mê, cũng rất tàn nhẫn.

Không thể mê luyến người này.

Hân là Vương gia. Là Chiến thần An Thiếu Hàn. Hân có rất nhiều nữ nhân, hân cuối cùng cũng sẽ lấy Quận chúa Lâm Quốc làm Vương Phi.

Mai Vũ rất sợ, rất sợ nhất thời mê muội, sẽ làm mình trở thành một trong đám nữ nhân đáng buồn kia của An Thiếu Hàn.

Nàng là sát thủ, nhà của nàng ở giang hồ.

Nàng muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Che lại ngón út bắt đầu đau đớn, Mai Vũ hướng về phía không khí hung hăng túm gậy cái gì.

Đó là sợi dây, vô hình, lại cột chặt mình cùng An Thiếu Hàn.

An Thiếu Hàn, ta thà rằng không được ngươi sủng ái, cũng không muốn sau này bị ngươi vứt bỏ.

Ngươi hãy nhớ, có một nữ tử như vậy, hết thảy có thể kháng cự ngươi.

Sau khi quyết định, Mai Vũ chậm rãi trở lại bình thường.

Làm ngươi cuối cùng cho ta nghỉ ngơi, hiện tại bắt đầu, ta muốn nghiêm túc bắt đầu thoát khỏi ngươi.

Nhận thức nào đó vỡ ra, làm cho Mai Vũ hạ quyết tâm muốn chạy trốn.

Mà ngay tại lúc này, Mai Vũ nghe thấy được trong không khí phiêu tán mùi quen thuộc.

Hơi cười, sau lưng có gió thổi qua.

Mặt trời của ta, hoa đào của ta.

Các ngươi đã tới. Ta biết, các ngươi nhất định sẽ tới.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 14: Chỉ Cần Cùng Hai Người Kia Ở Chung Một Chỗ.

Khi còn bé, luôn nghe người ta nói, thời điểm ban đêm có người đập vai của người ngân vạ lần không nên quay đầu lại, sẽ gặp phải quỷ.

Mai Vũ vẫn cho rằng loại chuyện như vậy cũng chỉ phát sinh ở buổi tối.

Lại không nghĩ, ban ngày, cũng sẽ gặp phải chuyện này.

Hơn nữa, so với ban đêm hiệu quả càng thêm kinh hãi.

Bồ Tát của ta a.

Đơn giản chính là con ác mộng.

Loáng thoáng cảm thấy sau giờ Ngọ, ánh mặt trời ảm áp, hoa rơi phiêu tán.

Một đạo thân ảnh nhô lên cao mang theo mùi vị quen thuộc phiêu tán trong gió, một cái tay khoác lên bả vai nàng.

Hốc mắt có chút ướt át, Mai Vũ mỉm cười xoay người, chuẩn bị một cái ôm cho người kia.

Vừa quay đầu lại, lại thấy một nữ nhân cao lớn có cảm giác bị áp bức, bộ mặt vặn vẹo thêm bóng ma nhìn chằm chằm nàng.

Mai Vũ bị dọa khòe miệng lập co rút.

Làm, làm, làm cái gì a.

An Thiếu Hàn lúc nào thì chiêu mộ nữ hộ vệ.

Tâm còn chưa bình định xuống, lại thấy sau lưng nữ nhân kia nhảy ra một nữ nhân siêu cấp cứng cỏi mạnh mẽ.

Mai Vũ nửa gương mặt đều tối.

Đây là. hung thần An Thiếu Hàn mời tới đi.

Cao như thế, đại uy mãnh —— nữ môn thần.

Hai người đã nắm Mai Vũ, không để ý tới nàng giãy giụa lại bắt đầu một trận phun mãnh liệt.

“Đáng chết, người là heo a, cư nhiên bị loại người như vậy hôn. Sẽ bị bệnh. Bắn chết. Lau, lau.”

“Thôn cô, người thật đúng là can đảm, cư nhiên đánh hấn, thiếu chút nữa hù chết ta.”

Nữ tử mặc y phục màu đỏ vừa nói còn vừa lau môi của nàng.

Một loại dự cảm vô cùng chẳng lành làm cho nàng trong lúc nhất thời cả người cứng ngắt.

Từ mới vừa rồi bắt đầu, nàng có một chút cảm giác được.

Không trung phiêu tán mùi vị quen thuộc, vốc người, diện mạo.

Hiện tại thanh âm luôn miệng cũng tương tự.

Này. Không phải là thật sao.

“Các người. Không phải là tỷ tỷ hoặc là muội muội sanh đôi của Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân chứ.” Khóe miệng Mai Vũ co giật, yếu ớt hỏi.

Tạ Văn Phong ngăn người, cực kỳ khó chịu nói: “Vô cùng xin lỗi, chúng ta đều là con độc nhất.”

Sét đánh giữa trời quang! !

Mai Vũ chỉ cảm thấy trên trời bị một đạo Kinh Lôi cứng rắn đập vào.

Ông trời ơi.

Hai người kia, quả nhiên là, Tạ Văn Phong cùng Hành Vân! !

Người mặc y phục màu đỏ, thân cao hoàn toàn không hòa hợp với y phục, trừ gương mặt đỏ, những chỗ khác đều vô cùng thâm thúy. Lại là đẹp trai xuất sắc, phong lưu, hào phóng, anh tuấn tiêu sái thiên diện hoa đào Tạ Văn Phong!

Một đũa ngọc mặc váy dài xanh nhạt, giống như cây cỏ xanh tươi quá mức tựa như vẽ mặt dân chúng, lại là mê hoặc muôn ngàn thiếu nữ, có nụ cười lực sát thương vô hạn trầm đậm Thần châu Liễu Hành Vân.

Mai Vũ cảm thấy, bốn phía bắt đầu ngất xỉu.

Ở trong lòng Mai Vũ hình tượng đang rất tốt đẹp, trong nháy mắt tàn tạ từng mảnh nhỏ ồn ào rã rịch.

Trời ạ.

Nàng có chút đã chết.

Một hồi lâu, Mai Vũ mới từ đá kích trở lại. Bởi vì cái gọi là, coi như là đẹp trai, giả trang xấu xí cũng vẫn không thể làm cho thể nhân tiếp nhận.

Cho nên, rất tự nhiên, từ lúc trở về, Mai Vũ đón nhận hình tượng mới của hai người, cười một cách tự nhiên.

Mặt Tạ Văn Phong có chút khó coi, Liễu Hành Vân miệng có chút rút.

Cơ hồ là cũng trong lúc đó, hai người nắm Mai Vũ, hung hăng gõ xuống trên đầu nàng.

“Nha đầu không có lương tâm, chúng ta như vậy là vì người nào. Lại còn cười.” Tạ Văn Phong nói như thế.

Mai Vũ che đầu, nén lệ, trong lòng ủy khuất nói: ô ~ không phải là các người nói sao, người sẽ phải sống không có lương tâm.

“Hừ, sớm biết bỏ mặc người.”

Liếc mắt, Mai Vũ ở trong lòng phản bác: nha, có bản lĩnh người đừng tới a.

Mặc dù, nàng không có lương tâm như vậy cùng bọn họ ba hoa.

Nhưng xẹt qua trong lòng cũng là ảm áp và hạnh phúc.

Đứng lên, Mai Vũ nở nụ cười rực rỡ nhất, mở ra vòng tay.

Ánh mặt trời cùng gió thổi rối loạn tóc của nàng, nàng y phục màu đỏ.

Nàng cười.

Hướng về phía hai người, nàng nói: “Hoa đào của ta, mặt trời của ta. Cảm ơn các người đã tới.”

Thật, có thể. Thực sự chỉ như vậy là được rồi.

Coi như ta cuối cùng không ra được. Coi như sau này, ta liền sẽ tan xương nát thịt. Ta như vậy cái gì cũng không sợ.

Bởi vì ta đã biết, đời này có hai người, nguyện ý vì ta, long đàm hồ nguyệt cũng xông xáo.

Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân nhìn nhau cười một tiếng, đồng thời vươn tay, kéo nàng vào ngực.

“Đứa ngọc.”

“Ngu ngọc.”

Hai người kia, trả lời nàng như thế.

Liếc mắt một cái, Mai Vũ đập câu: “Thật phá hư không khí.”

Ba người, cũng nở nụ cười ha ha.

Thật, thật không cần quá nhiều ngôn ngữ.

Ta muốn nói, người hiểu được.

Sau khi vui mừng được gặp nhau, Mai Vũ mới nhớ tới muốn hỏi tên hai người bây giờ.

“Đúng rồi, quên hỏi, hiện tại ta nên gọi các người là gì.”

Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân về mặt chán ghét nhìn nhau.

“Hắn gọi Tiểu Hồng.”

“Hắn gọi tiểu Lục.”

Mai Vũ phun cười tại chỗ.

Hai người này thật đúng là quyết tâm.

Mai Vũ cố tình xúc động nhìn hai người một cái, về mặt vui mừng nói: “Xem các người dũng cảm thoát khỏi đẹp trai anh tuấn như thế, ta cảm thấy vô cùng vui mừng. Đây chính là thường quy thiết thực quan trọng nhất a.”

Hai về mặt vừa mới kiên cường trong nháy mắt lại đen xuống.

Mai Vũ lè lưỡi, xoay người bỏ chạy.

Sau lưng truyền đến tiếng hai người kia kêu to: “Mai Vũ! Có bản lĩnh người đừng chạy.”

“Không chạy mới là lạ!”

Cười vui, ồn ào .

Tựa hồ, cùng hai người kia ở chung một chỗ, chân trời góc biển, đều tạo thành vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 15: Đẹp Trai Cùng Điều Tiên Cũng Bình Thường Như Nhau.

Đêm khuya đứng ở bên ngoài chuồng gà, Liễu Hành Vân cảm khái vỗ vỗ bả vai Tạ Văn Phong nói: “Huynh đệ, đây đều là công việc. Nhớ năm đó, ta chính là làm công việc này.”

Tạ Văn Phong nhìn về mặt “Ta là người từng trải” của hắn. Vô cùng muốn đánh người.

Hắn tại sao phải đứng ở chỗ này.

Toàn bộ đều phải nói đến ban ngày.

Cái gọi là may mắn cùng bất hạnh, thật ra là chặt chẽ liên quan tới nhau.

Ban ngày khi bọn họ theo chân chủ quán, nghe nói công việc của hai người chính là chiếu cố Mai Vũ kiêm chức trông coi nàng. Hai người cũng cảm thấy, bầu trời kỳ thực sẽ rớt xuống đè người.

Chẳng qua là có người sẽ bị đè, có người không bị đè.

Kích động đi tìm Mai Vũ nói. Nàng ngược lại là hưng phấn dị thường vỗ tay bảo hay.

Chuyện về sau, Tạ Văn Phong cảm thấy, đơn giản chính là một âm mưu tí mĩ được bày ra.

Ba người cũng yên tâm, cảm thấy thời điểm chạy trốn sắp tới.

Mai Vũ đề nghị: “Chúng ta liên tục gặp may không phải nên làm một bữa tiệc ăn mừng hay sao.”

“Đó là đương nhiên.” Liễu Hành Vân phụ họa.

“Ăn mừng thế nào?” Tạ Văn Phong hỏi.

“Ăn gà ăn mỳ, uống rượu, như thế nào?” Mai Vũ cười nói.

“Tốt, tốt.” Liễu Hành Vân phụ họa cười khúc khích.

“Rượu thì có, gà ăn mỳ, đi đâu lấy?” Tạ Văn Phong suy nghĩ, đưa ra vấn đề rất thực tế.

Sau đó biểu tình của Mai Vũ thay đổi. Gió xuân quét vào trên gương mặt tươi cười, cảm giác lộ ra một luồng bí ối.

“Vương Phủ có một chuồng chim quý hiếm.” Nàng nói.

“Vương Phủ điều tiên cùng gà đều là cực phẩm.” Nàng còn nói.

“Cho nên.” Nàng không nói. Liễu Hành Vân kể tiếp, một hơi nói xong.

“Cho nên người đi bắt chim và đi trộm gà, sau khi xử lý, Mai Vũ làm gà ăn mỳ cho chúng ta ăn.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Tạ Văn Phong xem như đã hiểu.

Không trách được, thảo nào mới vừa đã cảm thấy trong không khí tràn đầy mùi vị bất thường.

Hai người này, đang toan tính hẩn.

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhảy lên, Tạ Văn Phong nâng lên vẻ mặt Mai Từ(mặt đỏ *hắc hắc*) cao ngạo nói: “Thiếu gia ta không đi.”

Mai Vũ cùng Liễu Hành Vân nhìn vẻ mặt hẩn tự tin cao ngạo, đồng loạt che miệng lại làm tình trạng nôn mửa.

Ông trời, hẩn không biết gò má hẩn giống như cái bánh hạt mè mà tìm được sự tự tin như vậy.

Tạ Văn Phong mặt càng đen hơn.

Nha, vẻ mặt bọn họ vậy là sao.

Mai Vũ liếc mắt, khoe miệng nhếch lên ý cười miệt thị, lấy tay che miệng, cố ý “Nhỏ giọng” nói với Liễu Hành Vân: “Nhìn a, nhìn a, không dám. Hành Vân, không nghĩ tới Thiên diện hoa đào Tạ Văn Phong vẻ mặt như vậy.”

Liễu Hành Vân cũng che tay “Nhỏ giọng” nói: “Tốt nữa đẻ cùi a. Mai Vũ, xem ra sau này chúng ta cũng không thể dựa vào hẩn.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Người như vậy, đơn giản chính là một thùng rỗng.”

“Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa nha.”

Khoe miệng Tạ Văn Phong. co rút.

“Không phải là ăn trộm gà sao! Ta đi.”

Đầu óc nhất thời nóng lên, Tạ Văn Phong cũng quên mất hình tượng Thiên diện hoa đào Tạ Văn Phong của hẩn. Há mồm đáp ứng.

Nhìn hai người kia cười không có tim không có phổi, vẻ mặt tiểu nhân thực hiện được gian kế.

Tạ Văn Phong hận không thể tát mình một cái.

Tạ Văn Phong a Tạ Văn Phong, người mở miệng đáp ứng, thật đáng đánh đòn!

Mai Vũ thấy hẩn sắc mặt không được tốt, đi tới vỗ vỗ bờ vai của hẩn, nén cười nói: “Văn Phong, coi như là một bước xa rồi hình tượng đẹp trai đi, con đường không bình thường chờ người đi khiêu chiến, cố gắng lên. Hình tượng cái gì, đều là mây trời. Trước kia Hành Vân ở Vương Phủ, gà đều do hẩn đi trộm.”

Tạ Văn Phong nghe được, sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng nhìn về phía Liễu Hành Vân, cắn răng nghiêng lợi trừng mắt.

Sát Thiên Dao! Chính người mất mặt, lại còn kéo ta xuống nước. Thiếu gia không tha cho người.

Liễu Hành Vân trên lưng lưng một hồi tê dại, lập tức rời đi.

Cảm giác, muốn phát sinh chuyện vô cùng không tốt.

Suy nghĩ trở lại cái chỗ này.

Tấm biển treo trên sân, đề lên “Vườn điều tiên”

Tạ Văn Phong có chút nhức đầu.

Một cước nhảy vào. Tạ Văn Phong trong lòng tất cả đều là lệ.

Hình tượng Thiên diện hoa đào Tạ Văn Phong giữ vững mấy chục năm, ở nơi này lần đầu cải trang nữ nhân, xác định hủy hoại. Mà hình tượng thất bại lớn nhất chính là ăn trộm gà.

Đi vào, vội vàng tìm kiếm con gà. Tạ Văn Phong vừa muốn đi ra ngoài liền nghe đến hai giọng nói. Phức tạp thê lương gào thét.

“Lần này đổi một người khác. Không phải là nữ nhân lần trước.”

“Hừ, nhỏ giọng một chút, lần trước nữ nhân điên vì báo thù nam nhân ăn trộm gà. Làm cho vài con chim nói điên rồi.”

(mẫu thân ta làm nghề nghiệp gì mắc mớ gì tới người. Một con)

“Cắt, còn gì nữa, đó là nàng ngu, người nào nói cho nàng biết con điều tiên liền nhất định sẽ hù dọa được kẻ ăn trộm gà? Thật là ngốc nghếch.”

“Tóm lại, lần này vẫn là không ngờ đi.”

(phụ thân ta là người nào ta cũng không biết, thế nào nói cho người biết! —— một con)

“Đúng rồi, Vương gia biết người sẽ nói sao?”

“Không biết a. Hẳn ngu như vậy, làm sao có thể đoán được. Ta chuẩn bị lừa gạt bọn họ.”

“Ừ. Như đã nói qua, tên kia kêu một buổi tối.”

“Ai, không muốn lại có điều tiên bị ép điên nữa, ta sẽ không chịu được.”

Tạ Văn Phong khòe miệng co giật , cả người cứng ngắc.

Đạo này, ngay cả điều tiên cũng không bình thường như vậy. Hẳn thế này thì xem là cái gì.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Tạ Văn Phong bình tĩnh đi ra khỏi vườn điều tiên,

Liễu Hành Vân mong đợi nhìn hắn, hỏi: “Như thế nào, đụng phải điều tiên sao?”

Tạ Văn Phong cố ý ôn nhu cười một tiếng, nói: “A, không có a. Người thần kinh a, nào có cái gì điều tiên .”

Liễu Hành Vân nghi ngờ nghiêng đầu. Chẳng lẽ ngày đó hắn nghe nhầm rồi?

Đi vài bước Tạ Văn Phong giống như là nghĩ tới cái gì, quay đầu lại nói: “Bất quá, trong vườn điều tiên dường như có người. Còn nói thêm câu gì: lần này đổi người khác, không phải là tên ngu ngốc lần trước kia . Ai, sẽ không bị phát hiện đi.”

Một hồi gió lạnh thổi qua, Liễu Hành Vân cả người run rẩy, cứng ngắc ở tại chỗ, sắc mặt thay đổi trắng bệch.

Tạ Văn Phong xoay người, tâm tình vô cùng tốt đi trước.

Để cho người sai bảo thiếu gia.

Thiếu gia dễ sai như vậy sao?

Đêm khuya tối thui, bốn phía một mảnh an tĩnh, chuồng gà có vẻ an tĩnh dị thường, Liễu Hành Vân sợ hãi lập tức đuổi theo Tạ Văn Phong.

Ông trời ơi! Con điều tiên kia, người tha cho ta đi!

Vừa nghĩ tới Vương Phủ đáng sợ này không ra được, lại không ngừng ăn trộm gà.

Liễu Hành Vân liền không nhịn được ở trong lòng kêu to: lúc nào thì có thể rời khỏi Vương Phủ a!!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 16: Mỗi Người Đầu Có Phiền Nào

Cái Vương Phủ này không có cách nào ở lại nữa! !

Vân Kinh thật sự là chịu đựng đủ rồi.

Xong trở về phòng, hung hăng ngã trước cửa, cả người đều hiện ra một tình trạng co giật, thân thể không ngừng run rẩy.

Đáng chết, Vương Phủ này rốt cuộc giấu bao nhiêu nữ xấu xí a.

Mới vừa rồi hắn đi ra ngoài, cứ nhiên đụng phải hai nha hoàn siêu cấp khó coi, siêu cấp cao, siêu cấp có cảm giác bị áp bách.

Một màu đỏ tươi.

Một màu xanh biếc.

Được rồi, hắn thừa nhận, hai người đáng dấp kia vừa đụng phải ở Vương Phủ thật là hai nữ nhân kinh khủng.

Nhưng mà tỷ lệ thân thể gồm cả y phục rất có phối hợp.

Vân Kinh lập tức co rút.

Bắt được gã sai vặt bên cạnh hỏi cái kia hai người là làm cái gì.

Không nghĩ tới lại là nha hoàn Mai Vũ.

Vân Kinh không khỏi lắc đầu.

Cùng hai nữ nhân này ở chung một chỗ lâu dài. Đoán chừng về mặt của Mai Vũ cũng liên vận vận.

Vốn hắn tính toán ra ngoài thăm dò một chút tin tức của Liễu Hành Vân cùng Tạ Văn Phong.

Yên lặng lâu như vậy, hắn không tin hai người kia có thể không tới cứu.

Mặc dù hắn nói không ra nguyên nhân, nhưng trực giác nói cho hắn biết, Mai Vũ cùng hai người kia nhất định không phải là bình thủy tương giao.

Nhưng vừa nghĩ đến hai nữ nhân kia đang ở đây.

Tinh thần Vân Kinh liền bị thương nghiêm trọng, xoay người trở về nhà.

Có lẽ, hôm khác hãy đi.

Hắn không biết là, ở phía sau, hai nữ nhân kia đang cẩn thận quan sát hắn.

“Ngươi xác định đứng ở nơi này có thể có hữu dụng.”

“An tâm đi, Mai Vũ đã thử qua, Vân Kinh sợ nhất là cái gì xấu xí. Chỉ cần đứng ở chỗ này là tốt.”

.....

Mai Vũ cảm thấy, Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân có thể tới, là chuyện nàng hạnh phúc nhất rồi.

Rất cục. Có gà ăn.

Mặc dù An Thiếu Hàn cho cơm không khó ăn. Nhưng so với sơn hào hải vị. Mai Vũ rất không có tiền đồ chỉ thích ăn gà nướng.

Dùng lời nói của Hành Vân chính là: người nha thật là một Thôn cô.

Bù môi, Mai Vũ liền trở mặt chấp nhận nói: “Cô nương vốn là Thôn cô.”

Thôn cô thế nào? Thôn cô không phải đã giết đại sát thủ Trúc Thiên Lăng, không phải cũng cứu sống Tạ Văn Phong hay sao.

Có bản lãnh, các người đừng đến cứu Thôn cô này.

Ở trên giường lăn qua lộn lại, mặt trời đã lên cao rồi, nàng còn nằm trên giường suy nghĩ lung tung.

Gần đây cuộc sống có chút an nhàn làm cho nàng lo sợ.

Vân Khinh sẽ không tìm tới cửa, nàng biết. Bởi vì Vân Khinh luôn luôn nói lời giữ lời. Bốn lần chính là bốn lần, tuyệt đối sẽ không xuất hiện một lần nào. Nhưng ngay cả An Thiếu Hàn cũng không thấy, nàng đơn giản có chút không dám tin tưởng.

Sau lại, nghe nha hoàn nói, hắc đang vội vàng nghênh đón Lâm quốc Quận chúa tới kinh đô.

Khi đó, trong lòng Mai Vũ có chút đau xót.

Nàng thường đi qua bên ngoài sân của An Thiếu Hàn. Nơi đó trồng đầy hoa sen.

Có một lần, Tạ Văn Phong còn cười cái kia giống như lồng sắt trồng hoa sen nhìn rất biến thái. Mai Vũ cười, không có nói đó là mình đào.

Cảm giác, đó là bí mật riêng của mình cùng An Thiếu Hàn. Nàng có quyền giấu riêng.

Nàng cũng vẫn muốn vô pháp vô thiên làm loạn trong vương phủ. Nhưng nàng không dám.

Nàng sợ liên lụy đến Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân. Càng sợ như vậy giống như là có ý yêu cầu “Trừng phạt”.

Ở trước mặt An Thiếu Hàn, nàng luôn nghĩ tới không thể yếu thế. Cảm giác, một khi yếu thế, thì trước mặt hắc hắc hắc một cái cũng không thể.

Giơ tay lên nhìn, Mai Vũ mơ hồ cảm thấy, trên ngón tay út có sợi tơ hồng càng ngày càng lỏng, lập tức sẽ hoàn toàn tuột mất.

Thiếu Hàn, đã đến lúc nên nói lời tạm biệt.

Vương Phủ không phải là nhà của nàng. Cuộc sống nàng muốn trải qua là đánh ngựa trời chiều ngắm mặt trời lặn, là ở giang hồ. Là dám yêu dám hận, thống khoái hiểu ngũ hồ tứ hải.

Mà nàng, cần gì phải ở chỗ này cùng hắc dây dưa.

Nghĩ tới đây, ý tưởng trong lòng hướng tới tự do càng thêm nặng.

Đứng lên, mở cửa. Mai Vũ nhìn thẳng năm sáng rõ. Tâm tình không tệ nhìn hai người đi tới.

“Chuyện như thế nào?” Mai Vũ hỏi

Liễu Hành Vân lộ ra hàm răng trắng nõn, cười nói: “Giải quyết!”

“Tốt lắm, tôi nay liền hành động.”

Nhìn về nơi xa, Mai Vũ âm thầm động viên mình.

Mai Vũ, tôi nay xác định đường lối trong phủ An Thiếu Hàn cùng những chỗ có thể che giấu những cơ quan tìm ra.

Lần trước đi quá dễ dàng, lần này Mai Vũ cảm thấy An Thiếu Hàn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ba người bọn họ như thế.

Hướng chi, Tử Ngọc bảo trâm vẫn còn ở trong tay Liễu Hành Vân.

Nhưng nàng không hiểu, vì sao An Thiếu Hàn muốn bắt nàng trở lại, mà không phải đuổi theo lấy lại Tử Ngọc bảo trâm.

Hay là, nàng thật sự trở thành món đồ chơi của hắc.

Mai Vũ lắc lắc đầu, bỏ qua những ý nghĩ lung tung.

Không muốn suy nghĩ nữa.

“Cái này không đúng, cái này không tốt, đây đều là những thứ gì, toàn bộ lấy đi lấy đi!” Phất tay đem nha hoang bụng vàng bạc châu báu cùng thị vệ đuổi đi.

An Thiếu Hàn phiến não đá ngã cái ghế trước mặt.

Thật sự là, có một chuyện có chút không hài lòng.

Mấy ngày nay vội vàng nghênh đón Lâm quốc Quận chúa, hẳn có chút quan tâm tâm tư của mình. Chẳng qua là trong đầu đều hiện lên thân ảnh của nữ tử kia.

Cười, giận, vui vẻ, khổ sở. Còn có vẻ mặt nàng chán ghét chùi miệng hôm đó.

Là nàng, tất cả đều là nàng.

Sau khi nhận thức được mình quá để ý đến nàng, hẳn liền không giải thích được bắt đầu phiền não.

Nàng là sát thủ, trên giang hồ xưa nay đều có lời đồn đãi, không biết lúc nào thì nàng sẽ nhận nhiệm vụ của mình, một đao tự mình giải quyết hết.

Nàng là tên trộm, đây là chuyện hẳn tự mình trải qua, không cần người khác nhắc nhở hẳn cũng không quên. Không chừng nàng một khi cao hứng, lại đem ánh mắt chuyển sang trần bảo của mình.

Nàng là Thôn cô, liếc mắt là có thể nhìn ra, nàng không phải là tiểu thư đoan trang phẩm hạnh gì, hẳn không phải là người mù, có nhìn thấy.

Nhưng là! Nhưng là! Coi như biết tất cả, coi như toàn bộ đều thấy.

Hắn chính là không cách nào kiềm chế bản thân.

Trong Tầng Bảo Các, dùng bảo vật phía dưới lót kim loại cao quý nhất, phía trên đặt con thỏ nhỏ làm bằng lá tre mà nàng tặng, còn có mấy quả ô mai. Sợ ô mai hư mất, hẳn liền cho người đem đá tới ướp lạnh cho tươi.

Trong ngực cất giấu, là cây lược mà nàng chải đầu cho mình.

Cầm trong tay, nhớ tới chuyện xưa mà nàng đã nói, cũng không tự giác phản ứng: ta không phải nam nhân phụ tình.

Không biết tại sao, chính là muốn hứa hẹn với nàng như vậy.

Đang trong lúc hắn phiền não không biết nên làm như thế nào.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm

“Vương gia, chuyện có tin tức.”

An Thiếu Hân lập tức vứt bỏ hết thấy, cho hắn đi vào.

So sánh với những chuyện phiền muộn này, hẳn có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 17: Đêm Cực Kỳ Lôi Của Hắc Vân Và Khinh Khinh

Ban đêm Vương Phủ rất an tĩnh mà lại nguy hiểm.

Mai Vũ biết, Vương Phủ nhìn như yên tĩnh, thật ra thì tàng long ngọa hổ rất nhiều cao thủ.

Nàng không có bản lĩnh như Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân, cho nên không thể đi con đường bình thường.

“Chúng ta chia làm hai đường, Hành Vân người khinh công tốt, đi thăm dò các gian phòng. Ta cùng với Văn Phong đi lấy nước tới vườn hoa điều tra” Mai Vũ đem hai phần bản đồ Vương Phủ cho Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân. Nói đơn giản nhiệm vụ rõ ràng.

Gật đầu một cái, Liễu Hành Vân cầm trong tay đồ muốn đi.

Mai Vũ lướt mắt một vòng, sâu kín nói: “Thế nào, Liễu thiếu gia không có ý định dùng trang bị bí mật do người chế tạo để ẩn thân hay sao?”

Tạ Văn Phong nghe, “Phốc” một tiếng bật cười: “Cái gì vậy?”

Liễu Hành Vân nhớ lại cảnh ngộ đáng thương đêm hôm đó, sắc mặt biến đổi vài cái, không có thanh âm chống đỡ.

“Thế nào, trang bị đó không dùng được? Liễu thiếu gia người chế luyện đồ còn có lúc không dùng được a.” Mai Vũ cố ý kích hắn.

Quyết định, không bêu xấu hẳn, thề không bỏ qua.

Liễu Hành Vân bị nàng kích thích giận dữ, ngẩng đầu nói: “Làm sao sẽ, thiếu gia ta rất lợi hại. Ta hiện tại sẽ dùng.”

Liễu Hành Vân vừa nói ngồi xổm xuống, bị thương từ trong lòng ngực móc ra.

Liễu Hành Vân a Liễu Hành Vân, vì mặt mũi, liều mạng đi.

Hướng về phía trên mặt lộn xộn một lát, Liễu Hành Vân vô cùng bình tĩnh chuyển sang Mai Vũ cùng Tạ Văn Phong.

Dưới ánh nến mờ nhạt, hé ra gương mặt đen thui.

“Phốc, ha ha ha ha.” Tạ Văn Phong rất không có hình tượng cười nghiêng ngả.

Cái hình tượng này, tuyệt.

Mai Vũ cố nén cười nói: “Hành Vân, hóa trang này của ngươi thật tuyệt. Về sau ngươi có thể đổi tên. Không gọi là Hành Vân, gọi Hắc Vân tốt lắm.”

“Ha ha, Hắc Vân, danh tự này hay.” Tạ Văn Phong ôm bụng cười vui mừng.

Khóe miệng co giật, Liễu Hành Vân liều mạng nắm quả đấm.

Trời đánh nát hai người này!

Tiểu gia ta tự tin, ta vui vẻ!

Náo đủ rồi, ba người lác mình ra khỏi cửa phòng.

Ở trong bụi cỏ quan sát, sau khi xác định không có ai ba người chia ra hành động.

Tung người nhảy lên, Liễu Hành Vân liền biến mất trong trời đêm.

Xuyên qua mấy gian phòng, Liễu Hành Vân có chút nổi giận.

Đáng chết, trên mặt hắn có mồ hôi cũng không dám lau.

Hai người này, chính người cũng không còn chính như vậy

Co người một cái, Liễu Hành Vân rơi vào một cái phòng trước cửa sổ, ngồi xổm xuống, Liễu Hành Vân thở hổn hển suy tính có nên giơ tay lau mồ hôi, hay là tìm ít đồ linh tinh. . . Lau gương mặt đen.

Đang lúc do dự, cửa sổ đột nhiên bị mở ra. Liễu Hành Vân cả người ngẩn ngơ.

Lại có người có thể lặng yên không tiếng động đến gần hắn.

Gặp cao thủ.

Lúc này chạy trốn tuyệt đối không phải là sáng suốt. Liễu Hành Vân quyết định, xoay người đối phó với địch.

Thận trọng quay đầu lại, chỉ thấy đứng trước cửa sổ, rõ ràng là Vân Khinh.

Liễu Hành Vân trong lòng nháy mắt lạnh một nửa.

Mẹ nó, lại là động vật máu lạnh này. Liễu Hành Vân hắn thật là xui xẻo a!

Vân Khinh không nhúc nhích theo dõi hắn, vẻ mặt lạnh lùng nhớ tới: “Hôm nay đầu tháng trăng tròn, nổi nhớ nhà trần ngập. Chính là ngày tốt để ngắm trăng.”

Liễu Hành Vân toàn thân đề phòng. Trận chiến này, ắt phải khó tránh khỏi.

Không khí ngưng đọng, chỉ mảnh treo chuông, chỉ thấy Vân Khinh nhỏ nhẹ cười mở miệng.

“A ha, Tiểu Hắc, đã lâu không gặp ~!” Đưa tay lao qua Liễu Hành Vân, kích lực của Vân Khinh lớn thiếu chút nữa bóp vỡ xương Liễu Hành Vân.

Không khí vừa mới lạnh lùng lập tức tan biến không thấy nữa. Vân Khinh một tay từ phía sau móc ra bầu rượu, vừa cười khúc khích nheo mắt lại.

Liễu Hành Vân đầu óc trong nháy mắt tỉnh tể.

Sau khi tỉnh táo lại, chỉ thấy Vân Kinh bắt lại cánh tay hắn, giống như đũa ngọc nói: “Tiểu Hắc, ngươi còn nhớ rõ ta thích ăn nhất gì không? Ngươi còn nhớ rõ không? Tiểu Hắc tên đầy đủ là gì, Tiểu Hắc thích ăn cái gì?”

Liễu Hành Vân nhìn Vân Kinh ngu ngốc bỗng nhiên nhớ lại bí mật lớn của Vân Kinh.

Thứ nhất, người này tửu lượng siêu cấp kém.

Thứ hai, người này chỉ cần vừa thấy được nữ xấu xí, buổi tối sẽ uống rượu.

Đây quả thực là một phát hiện tuyệt vời.

“Tiểu Hắc, ngươi cười thật là ngu.” Vân Kinh nhìn chăm chú hắn nói.

Liễu Hành Vân vừa nghe, gương mặt đã đen nay còn đen hơn.

Nhưng khổ nỗi là Vân Kinh khí lực quá lớn, hắn căn bản tránh không được.

Vân Kinh vẫn còn nhất quyết không tha hỏi hắn vấn đề: “Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, ngươi nói cho ta biết tên của ngươi nữa. Ta tên là Vân Kinh, ngươi có thể gọi ta Kinh Kinh, còn ngươi, còn ngươi.”

Liễu Hành Vân dạ dày thiếu chút nữa rút gân.

Kinh Kinh, thật buồn nôn.

Đột nhiên nghĩ đến Mai Vũ cùng Tạ Văn Phong đổi tên cho mình, Liễu Hành Vân không thể không vội vàng ứng phó nói: “Hắc Vân, ta tên là Hắc Vân. Nhẹ nhàng, ngoan, trước buông tay.”

Người này là bò sao? Khí lực sao lớn như vậy!

Hai người đang lúc lồi kéo trong bóng tối, đôi mắt Liễu Hành Vân phát hiện từ xa trong vườn hoa một người từ từ đi qua.

Liễu Hành Vân cả người cứng ngắc.

Hoàn cảnh này, thời khắc này, phát sinh chuyện này, cảm giác cùng một ngày giống như.

An Thiếu Hàn đáng chết, buổi tối khuya không ngủ, ngươi mộng du a.

Liễu Hành Vân hồn nhiên giậm chân, một quyền nện ở trên đầu Vân Kinh.

Vân Kinh nước mắt lưng tròng nhìn hắn, nói câu: “Tiểu Hắc, ngươi lại đánh người ta.”

Tiếp theo hôn mê.

“Đáng chết, sớm biết giải quyết tốt như vậy, ta sớm đánh ngươi.” Tức giận oán trách, xoay người đi theo An Thiếu Hàn.

Mai Vũ, Văn Phong, hai người các ngươi ngàn vạn lần không nên bị hắn phát hiện a.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 18: Văn Phong, Ngươi Sẽ Không Biết Ta Thật Sự Đang Muốn Gì?

Đom đóm vây lượn ao bông lau, Mai Vũ cùng Tạ Văn Phong một trước một sau nắm tay đi. Ánh trăng trên mặt đất chiếu xuống đường một mảnh màu bạc, thẳng kéo dài đến vô tận.

“Văn Phong, nơi này làm gì có cơ quan. Ngươi đi nhầm chỗ, nơi này chỉ có đê bảo tàng, bất quá là ở bên kia sông.” Đưa tay hái một đóa bông lau trắng như tuyết, Mai Vũ vung về phía có nhiều đom đóm, thuận tiện chỉ về hướng ngược lại, nhưng hiển nhiên, người kia căn bản không nghe theo.

Mặc dù ngoài miệng nói là hắn đi nhầm chỗ, nhưng trong lòng Mai Vũ thật ra vô cùng vui vẻ.

Nơi này thật là đẹp.

Đom đóm bay lượn đầy trời, bên chân là từng vòng hoa lau dập dờn không tiêu tan. Nước sông nhẹ nhàng.

Bất kỳ một nữ nhân nào đều không thể cự tuyệt cảnh vật xinh đẹp như vậy.

Huống chi, còn có một soái ca tuyệt thế ngồi bên cạnh.

“Thôn cô, khó có được chỗ xinh đẹp như vậy, không muốn phá hư không khí.” Khóe miệng Tạ Văn Phong nhẹ ra nụ cười đẹp mắt, nhưng mở miệng vẫn không buông tha cho người khác.

——|||

Mai Vũ ở trong lòng bổ sung thêm câu: mặc dù là một siêu cấp “Ta đáng đánh đòn”.

Mai Vũ liếc mắt, khóe miệng cũng không tự giác toét ra.

Ha ha, cô nương tâm tình tốt, không cùng người so đo.

Buông tay Mai Vũ ra, Tạ Văn Phong khiêu khích đôi mắt hoa đào xoay người, nói với nàng: “Thiếu gia muốn đưa ngươi một món đồ, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.”

Mai Vũ dừng bước lại, khóe miệng co quắp, rất tự nhiên liếc mắt: “Đại thiếu gia ngươi đưa đồ cho người khác thật đúng là khinh người a.”

Tạ Văn Phong chột nhứ mày, ngừng đầu nói: “Đó là tự nhiên, không muốn được voi đòi tiên, thiếu gia ta là lần đầu tiên tặng đồ cho nữ nhân. Trước kia đều là những nữ nhân kia tặng cho ta, ngươi được lợi mà còn nói.”

Mai Vũ cơ hồ muốn xông tới đập chết tên hoa đào đẹp mắt này.

Trên đời tại sao lại có tên nam nhân tự cao tự đại như vậy chứ!

Mặc dù là có lý do để làm vậy.

Ở trong lòng mắng hán nhiều lần, Mai Vũ vẫn phải miễn cưỡng nhắm hai mắt lại.

Tạ Văn Phong vừa thấy nàng nhắm mắt lại, lập tức giống như hải tử trộm được kẹo cười rục rờ.

Đưa tay nhanh chóng bắt mấy đóa hoa lau bắt đầu xếp.

Vừa xếp, vừa cảnh cáo nàng: “Không cho phép mở mắt nha.”

Mai Vũ bủi môi.

Người này, rốt cuộc đang làm gì a!

Chỉ chớp lát, Tạ Văn Phong trên tay có một vòng hoa xinh đẹp.

Đưa tay đội lên trên đầu nàng.

“Tốt lắm, mở mắt đi.”

Mai Vũ mở mắt, cảm giác được trong lòng dao động, nhẹ nhàng lấy xuống.

Mai Vũ không dám tin vào hai mắt của mình.

Trời ạ! Cái này.

Trên tay rõ ràng là một vòng hoa xinh đẹp bằng bông lau. Từng đóa từng đóa hoa liên kết nhau một chỗ, cực kỳ xinh đẹp.

Công tử vẫn nhã như Tạ Văn Phong, sẽ làm chuyện như vậy?

Mai Vũ không dám tin giương mắt nhìn hán: “Ngươi làm?”

Tạ Văn Phong cười đắc ý: “Dĩ nhiên rồi, Thiên diện hoa đào Tạ Văn Phong không có gì là không làm được.”

Mai Vũ nhìn hán về mặt đắc ý, không nhịn được bật cười.

Đứa ngốc a, cái này có gì để khoe khoang.

Trong lòng ấm áp, nghĩ tới hắn có thể là lần đầu tiên làm tết vòng hoa vòng hoa cho một nữ nhân, không nhận được nở nụ cười khả ái.

Nhìn nàng trong nháy mắt nụ cười nở rộ, Tạ Văn Phong có chút thất thần.

Đem vòng hoa lần nữa đội lên cho nàng, trong vài giây Tạ Văn Phong cảm thấy trên thế gian này có lẽ sẽ không có cô gái nào xinh đẹp như nàng.

Thật ra thì ở trong lòng hắn cũng phi nhỏ chính mình luôn là thỉnh thoảng xuất hiện ý tưởng khinh nhờn nào đó.

Dù sao tiêu thư khuê tú nghiêng nước nghiêng thành hắn đã thấy nhiều, nữ nhân tìm hắn trước kia tất cả đều là mỹ nữ tuyệt sắc.

Làm sao cuối cùng lại cảm thấy Thôn cô là đẹp nhất.

Nhưng sự thật là hắn thần kinh không bình thường chính là cảm thấy nàng đẹp mắt.

Vuốt tóc của nàng, Tạ Văn Phong tươi cười như hoa đào lướt vào mặt: “Thôn cô ngu ngốc, tối nay, thiếu gia sẽ thỏa mãn tất cả yêu cầu của ngươi. Nói đi, còn muốn cái gì.”

Tạ Văn Phong nghĩ, mình nhất định là điên rồi.

Bằng không làm sao sẽ nói lời ngu ngốc như vậy. Vạn nhất nha đầu này công phu sư tử ngoạm muốn hắn mười vạn hoàng kim làm sao bây giờ? Nàng lại muốn mình đi hái mặt trăng làm sao bây giờ?

Xem ra hắn so với Liễu Hành Vân kia còn ngu hơn.

Nhưng khi nhìn thấy nụ cười của nàng trong nháy mắt, hắn muốn cho nàng, không chỉ là những thứ này, mà là toàn bộ thế gian.

Muốn thế gian của mình hoàn toàn cho nàng.

Hắn. Không phải là điên rồi, chính là bị bệnh.

Mai Vũ ngăn người một chút, ngay sau đó nhìn về phía hắn.

Phiêu diêu, Văn Phong. Cho tới bây giờ đều là phiêu diêu như vậy.

Bạch y phiêu diêu, tóc đen tung bay, trong mắt hoa đào sâu thẳm.

Giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ theo gió bay đi.

Mai Vũ không biết, Văn Phong như vậy, nàng có thể đi theo phía sau hắn bao lâu.

Văn Phong, có thể mang theo ta một mực lưu lạc trên giang hồ sao? Nơi nào cũng mang theo ta cùng đi.

Thật là muốn yêu cầu hắn như vậy. Ít nhất có thể lừa gạt mình, mãi mãi dựa vào Văn Phong, hắn cũng sẽ không chán ghét.

Văn Phong, có thể nói cho ta biết, ngươi chừng nào thì sẽ cùng ta tách ra. Lúc nào thì ngươi muốn cùng ta mỗi người đi một ngã.

Thật là muốn hỏi như vậy. Ít nhất có thể chuẩn bị tâm lý.

Nhưng Mai Vũ há miệng, cuối cùng nói: “Ta thích đom đóm phát sáng lên. Ngươi không phải là chế tạo đồ rất lợi hại sao? Chế tạo cái lồng sắt giúp ta bắt đom đóm đi.”

Có chút khó sờ, nói không nên lời.

Bất kỳ cái gì có thể làm hắn chán ghét, lời nói làm cho hắn cảm giác mình là gánh nặng, đều không thể mở miệng.

Ban đầu tới giang hồ lúc bình thủy tương phù, nam tử này, nói muốn mang nàng cùng đi. Từ nhỏ đến lớn, đó là lần đầu tiên nàng biết, có người sẽ nguyện ý mang nàng cùng đi.

Sau đó, vì nam tử này, nàng gặp Hành Vân như mặt trời tháng năm.

Lại sau đó, nàng ở Mai Hoa sơn trang được đối xử như vậy. Có người sẽ cười với nàng, sẽ không coi nàng như gánh nặng, sẽ vì nàng xông vào long đàm hồ nguyệt.

Đặc biệt, hắn là đặc biệt.

Cho nên, nàng không muốn bị hắn ghét.

Chỉ cần hắn cần mình, mình sẽ gặp đạo nghĩa không chùn bước.

Chỉ cần hấn không cần mình, mình sẽ rời đi.

Tạ Văn Phong nghe được yêu cầu của nàng, tình thần trong nháy mắt có chút dao động. Sau mới vỗ đầu của nàng cười: “Người thật đúng là Thôn cô.”

Mai Vũ bĩu môi: “Thôn cô thì Thôn cô, như thế nào, người không làm được a.”

Văn Phong, người sẽ không biết, ta thích gì đó phát sáng, nhưng ta chỉ có đưa người rượu tiến đưa, không thể tiếp nhận lòng sắt, cho nên ta không giữ được, thủy chung không giữ được.

Tạ Văn Phong bạch y phiêu phiêu, đang ở dưới ánh trăng chiếu đầy ngân quang, cả người bị đom đóm vây quanh, nhẹ nghiêng đầu, sợi tóc đỏ xuống qua một bên, phảng phất tựa như thần tiên rớt xuống nhân gian, nhanh nhẹn hành lễ.

“Như người mong muốn.”

Xoay người, Tạ Văn Phong biến mất ở giữa bông lau.

Tay Mai Vũ khi hấn xoay người trong nháy mắt đó, mắt ý thức đưa về phía hấn.

Lại cuối cùng, chỉ có quần áo màu trắng ở giữa lướt qua.

Mộng nhưng, Mai Vũ có chút hơi mất mát.

Bất không được rồi, Tạ Văn Phong đúng là bất không được gió a.

Mà mình đây.

Vốn là trên tay cột sợi dây, bị người lôi kéo.

Là trên giang hồ, giả danh cao thủ nổi tiếng.

Là Thôn cô làm gì cũng sai.

Nghĩ tới, Mai Vũ có chút thất bại ngồi ở bờ sông.

Cảm giác cô đơn vòng quanh ở bên người không tiêu tan.

Lúc này, nàng thật hi vọng mình không phải một mình.

Không để cho ta tiêu cực như vậy, ai cũng có thể. Tới đây một người đi.

“Buổi tối khuya không ngủ, chạy nơi này tới hù dọa quý sao?” Một thanh âm đột nhiên từ phía sau truyền đến, mang theo hơi nóng phun trên cổ Mai Vũ.

Mai Vũ thân thể cả người phát huy cực hạn, một con tôm nhảy qua Long môn.

Mang theo âm thanh kêu to: “A! ! Quý a!”

“Người mới là quý, ta là An Thiếu Hàn!” Người phía sau bị tức nhất thời giậm chân, hét lớn.

Mai Vũ xoay người lại, lúc này mới thấy rõ ràng, sau lưng quả thật không phải là quý, mà là người.

Hoàn hảo có chết hay không chính là An Thiếu Hàn.

Cả khuôn mặt Mai Vũ đều xanh mét. Trong lúc nhất thời tất cả cảm giác cô đơn cũng chạy mất hút.

Đúng rồi, đúng rồi, nàng không cô đơn.

Con mẹ nó!

Nàng hiện tại sợ hãi!

Ách! Ai tới tìm cách mang người này đi đi.

Nàng ban đêm đang thăm dò trong Vương Phủ, nhưng là cùng Hành Vân và Tạ Văn Phong.

Bị biết, nhất định sẽ chết.

Xui xẻo a, xui xẻo hơn là nàng không biết Tạ Văn Phong lúc nào sẽ xuất hiện.

Tâm lập tức lạnh.

Mai Vũ cuối cùng biết cái gì gọi: xui xẻo.

Thật là —— xui xẻo a!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 19: An Thiếu Hàn Nói: Thật Không Biết Xấu Hổ. Không, Nàng Không Phải Là...

Mai Vũ nhìn An Thiếu Hàn vẻ mặt khó chịu, run cầm cập một chút.

Bồ Tát a, hần dường như đang tức giận, không khí bốn phía cũng bởi vì hần xuất hiện bắt đầu đông lại.

Đom đóm cũng rất thức thời toàn bộ trốn về bên Mai Vũ.

Mai Vũ hiện tại thật rất muốn trợn mắt một cái, xông vào đám đom đóm kia kêu: các người sợ hần liền tránh sau lưng ta, ta còn sợ hần đây!

Gãi gãi đầu, Mai Vũ có chút lúng túng: “Đã trễ thế này, làm sao người còn chưa ngủ.”

Tay khăn trương nắm lại cùng nhau, Văn Phong, người ngăn vạ lần không nên từ chỗ nào chui ra a.

An Thiếu Hàn nhàu mày, chậm lại giọng nói: “Người cũng chưa ngủ.”

Thấy Mai Vũ bộ dáng khăn trương, hần bây giờ có chút khó chịu.

Hần đáng sợ như vậy sao?

Làm sao nàng khăn trương thành như vậy.

Trong lòng khó chịu, An Thiếu Hàn ngoài miệng cũng tự giác nhẹ lại lời nói.

Hần không muốn hù dọa nàng.

Mai Vũ ngồi xuống, chỉ chỉ bên cạnh đất trống nhẹ giọng nói: “Ngồi đi.”

Ngồi như vậy sẽ đối mặt với ao hoa lau.

Văn Phong cũng sẽ không từ trong nước chui ra.

Tận lực hấp dẫn sự chú ý của hần là tốt rồi.

Mai Vũ nghĩ tới, suy tư muốn nói chuyện tào lao.

An Thiếu Hàn ngồi xuống, đưa tay cởi ra áo khoác phủ lên người Mai Vũ.

Mai Vũ trong lòng nháy mắt loạn một chút.

“Cảm ơn.” Cẩn môi, Mai Vũ nhỏ giọng nói.

An Thiếu Hàn không có trả lời, chẳng qua là lẳng lặng ngồi ở bên người nàng.

Trong lúc nhất thời, hai người hướng về phía bầu trời đầy sao, lẳng lặng không nói gì.

Cũng không ai biết nên nói gì.

Một hồi lâu, Mai Vũ thanh âm mới truyền đến.

“Thiếu hàn, người biết Ngưu Lang Chức Nữ không?”

“Vậy là cái gì?”

“Là truyền thuyết a. Tháng bảy hằng năm, Ngưu Lang sẽ gặp Chức Nữ. Là một truyền thuyết rất hay. Nữ nhi của ngọc hoàng tự mình hạ phàm, yêu người phàm. Sau lại bị Vương Mẫu nương nương biết, chính là ở giữa hai người ngăn cách một dải ngân hà. Chức Nữ mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, để cho Hí Thước nhìn thấy cũng không đành lòng. Hằng năm tháng bảy Hí Thước liền kết lại một chỗ làm thành một cái cầu, để cho hai người gặp mặt.”

An Thiếu Hàn vận môi khó chịu, khinh thường nói: “Truyền thuyết tầm thường, địa vị hai người không tương xứng, dĩ nhiên là sẽ không có kết cục tốt.”

Mai Vũ trong lòng có chút bị thương.

Nhếch miệng mỉm cười, Mai Vũ không có trả lời, chẳng qua là tiếp tục nói: “Thật ra thì không phải là toàn bộ cốt truyện. Chức Nữ gặp phải Ngưu Lang tất cả đều là bởi vì Ngưu Lang trộm lấy y phục Chức Nữ đang tắm. Không có tiên y, Chức Nữ pháp lực thấp kém không cách nào trở lại thiên đình. Sau đó Chức Nữ vô tình gặp Ngưu Lang. Sau Khi cùng nhau sinh sống vài năm Chức Nữ mới phát hiện điều bí mật này.”

“A? Nguyên lai là một âm mưu a. Cho nên nói, cái gì tình yêu tất cả đều là giả.”

Mai Vũ cười nhẹ: “Nhưng mà Chức Nữ tha thứ cho hắn. Bởi vì nàng thương hắn. Cho nên tha thứ cho hắn.”

“Nếu như là ta, sẽ tuyệt đối không tha thứ.” An Thiếu Hàn nghiêng đầu, nghiêm túc nói với Mai Vũ.

Mai Vũ ngẩn người một chút, cười.

Trong mắt ưu thương nồng đậm tan không được.

An Thiếu Hàn, người nói cũng đúng.

Địa vị của người, là ta không thể chạm đến.

Tự ái của người, cũng không chấp thuận người bị người phản bội.

Chúng ta cũng không phải là Ngưu Lang Chức Nữ, như vậy coi là cái gì.

Ngân hà đã sớm để ngang giữa chúng ta. Ta xem không thấy là ta mắt bị mù.

Mà người, căn bản khinh thường cách người nhìn thấy.

An vương, An vương, thì ra là, ngu chỉ có một người là ta.

Rốt cục quyết định.

Mai Vũ biết, ngay từ lúc lần đầu tiên gặp mặt, trong làn mưa Giang Nam gặp mặt dây dưa. Chuyện xưa cũng đã miêu tả kết thúc như vậy.

Nam tử này mê hoặc nguy hiểm như vậy.

Thời điểm nàng rời khỏi Vương Phủ chính là lúc hai người không còn liên quan đến nhau.

Mai Vũ nghiêng đầu, trong bóng tối, có bóng người lay động đến gần.

Mai Vũ trong lòng hốt hoảng.

Kéo tầm mắt về, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

“Không có ý định trừng phạt ta sao?” Mai Vũ hỏi.

An Thiếu Hàn không hiểu nhìn nàng.

Dưới ánh trăng, môi của nàng lấp lánh ánh sáng mê hoặc.

Nàng nói tiếp: “Đã trễ thế này vẫn còn ở đây làm loạn, không trừng phạt ta sao?”

Trong nụ cười tràn đầy xinh đẹp cùng lời nói.

An Thiếu Hàn nhìn nàng nụ cười xinh đẹp, khóe miệng nhếch lên nụ cười tà ác.

“Cư nhiên tự mình yêu cầu a, thật là không biết xấu hổ. Hiện tại, ta muốn trừng phạt người.” Giọng trầm thấp theo gió phiêu lạc đến trong lỗ tai Mai Vũ.

An Thiếu Hàn cúi người, hôn lên môi của nàng.

Trên môi hần mang theo độ nóng.

Lòng của Mai Vũ rất lạnh. Cái lạnh đó từ trong lòng khuếch tán đến mạch máu, cuối cùng lan ra toàn thân.

Thật là không biết xấu hổ.

Thật là không biết xấu hổ.

Thật là đau, tim đau.

Nàng không khóc, thủy chung nhắm mắt lại, mặc cho lưỡi của hần trượt vào trong miệng của mình, mặc cho hần tìm lấy môi của mình.

Nhưng ở trong lòng, Mai Vũ khóc.

Lần đầu tiên, không tiếng động yên lặng khóc trong lòng.

Nam Hải có người cá, sẽ vì người mình thích hai lần rơi lệ, lần đầu tiên, vì người yêu rơi lệ, nàng có cơ hội theo đuổi hạnh phúc. Lần thứ hai, nàng sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội này.

Rơi lệ thành châu, lại không thể ở gần nhau.

Nàng không biết, mình thích hay không thích An Thiếu Hàn. Chẳng qua nàng biết, mình cũng không thể tiếp tục ở cạnh hần nữa.

Nụ hôn này, là cuối cùng.

Đây là vì Văn Phong, không phải là vì chính nàng.

Vì Văn Phong, nàng cái gì cũng nguyện ý làm.

Cho dù nàng không biết, Văn Phong có thể hay không cũng như hần, xông lại cho mình một cái tát, chửi mình một câu: “Thật không biết xấu hổ.”

Tạ Văn Phong núp ở dưới bóng tối, màu trắng hoa lau ở bên trong, gắt gao nắm tay lại.

Trong tay, những con đom đóm trong lòng sáng lên thật chói mắt, hần rất muốn đem nó xé nát vứt bỏ, lại cuối cùng không làm được.

Hần chỉ là đề nén, không để cho mình lộ ra một chút thanh âm.

Một cái hôn sau khi chấm dứt, An Thiếu Hàn buông ra ánh mắt Mai Vũ có chút rời rạc, đứng dậy đi.

Mai Vũ nhìn bóng lưng hần không có một tia lưu luyến, nhẹ nói nói: “Thiếu Hàn, tạm biệt.”

Tạm biệt, về sau cũng không gặp nhau nữa.

Về sau cũng đều sẽ không như vậy kêu tên của người.

An Thiếu Hàn không nói gì, bóng lưng dừng lại một chút, cũng không quay đầu lại bước đi.

Cho đến khi thân ảnh của hần hoàn toàn biến mất ở trong bóng tối, Tạ Văn Phong mới từ trong bông lau đi ra.

Mai Vũ cuộn mình, hai tay ôm đầu gối, đôi mắt mịt mờ nhìn về phía gương mặt tái đi của Tạ Văn Phong.

Nàng buồn cười, làm thế nào cũng cười không được.

Cổ họng bị chặn lại, một câu cũng nói không nên lời.

Tạ Văn Phong đi tới ngồi xổm xuống, một cái tát trên mặt Mai Vũ.

Mai Vũ đầu bị đánh nghiêng về một bên, trên mặt nóng hừng hực.

Nàng cắn răng không khóc ra ngoài.

Cả người run rẩy, trong lòng Mai Vũ tan vỡ thành từng mảnh từng mảnh.

Nếu bị nói, nếu bị hần mắng.

Không biết xấu hổ. Văn Phong có thể nắn nàng như vậy.

Tạ Văn Phong tay lại giờ lên, Mai Vũ theo bản năng tránh né, lại bị hắn cường ép lôi kéo, cả người ngã vào trong ngực Tạ Văn Phong.

Tạ Văn Phong vuốt mặt nàng có chút đồ ừng, thanh âm có chút run rẩy: “Ngươi là ngu ngốc sao? Ai kêu ngươi hy sinh bản thân mình. Ngươi làm cái gì.”

Đáng chết, ngươi là ngu ngốc sao! Ngươi biết ta có bao nhiêu lo lắng không? Ngươi biết khi đó, ta muốn lao ra giết chết tên nam nhân kia như thế nào không!

Mai Vũ nước mắt không kiềm lại được, từng hạt từng hạt rơi xuống.

“Văn Phong, ta không biết còn có thể làm như thế nào.” Nức nở, Mai Vũ khóc nói.

Trong lòng Tạ Văn Phong đau xót.

Đáng chết, hắn sợ nhất đau, nha đầu đáng chết, thế nhưng để cho hắn đau như vậy.

“Đưa ngực, không muốn có lần sau nữa. Ngươi phải dựa vào ta a. Ta rõ ràng đang ở bên cạnh ngươi, ngươi rốt cuộc đang lo lắng cái gì.” Ôm chặt Mai Vũ, Tạ Văn Phong ôn nhu vuốt tóc của nàng.

Ngủ ngốc, Thôn cô này cho tới bây giờ đều là ngu như vậy, lại ngu để cho hắn đau lòng.

“Văn Phong, ngươi có hay không nghĩ ta không biết xấu hổ.” Mai Vũ ngẩng đầu, đôi mắt tràn đầy lệ trong mắt tất cả đều là yếu ớt khổ sở.

Tạ Văn Phong tâm có chút đau đớn co rút, cúi đầu dịu dàng hôn lên môi của nàng.

“Thôn cô là sạch sẽ nhất, nữ nhân tốt nhất. Tạ Văn Phong ta thề, vĩnh viễn sẽ không coi thường Mai Vũ.”

Không muốn sợ hãi, Mai Vũ.

Ngươi ở trong mắt ta, là tốt nhất.

Bờ sông an tĩnh, những con đom đóm đóng trong lòng tre hiện ra ánh sáng xinh đẹp. Mở ra lòng tre để cho những con đom đóm kia bay ra.

Tạ Văn Phong nhẹ nhàng đi qua ôm lấy Mai Vũ ngủ mê man xoay người đi.

Giờ khắc này, hắn muốn cho nàng, không phải là một lòng tre, mà là cả một bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 20: Muốn Tự Do ..., Chờ Ta Chơi Chán Đi

An Thiếu Hàn không biết mình dùng dùng khí như thế nào để trở về phòng.

Yên lặng vào phòng, yên lặng ngã xuống giường.

An Thiếu Hàn thất thần nhìn xà nhà trên đỉnh đầu.

Trên xà nhà một mảnh đen kịt cái gì cũng không nhìn thấy.

Ngoài miệng còn lưu lại hương vị ngọt ngào cùng nóng bỏng của nàng.

An Thiếu Hàn cắn môi, hung hăng một quyền đánh vào đầu giường.

“Đáng ghét!”

Đáng ghét! Đáng ghét! Nữ nhân đáng chết!

Nữ nhân đáng chết không biết sống chết kia!

Trong lòng mắng, lòng mảy An Thiếu Hàn không tự giác cau chặt.

Bóng tối, bốn phía đều là bóng tối. An Thiếu Hàn nhẹ nhàng lấy ra lược đào mộc trong ngực.

Ngón tay nhu hòa vuốt ve hoa văn trên chiếc lược. Trong ánh mắt đổ xuống khổ sở ai cũng không thấy được.

“Tiểu Vũ ngu ngốc, ngươi thật sự cho rằng ta sẽ tin tưởng ngươi sao? Ngươi. Làm sao có thể để cho ta hôn ngươi?”

Nàng có bao nhiêu quật cường, không ai có thể hiểu rõ hơn so với hấn.

Nàng quật cường như thế, làm sao có thể muốn hấn hôn nàng.

Hấn biết. Hấn vẫn luôn biết.

Cho nên, bởi vì phân biệt rõ này.

Dù cho nụ hôn kia nàng chủ động yêu cầu. Dù cho hung hăng nhục nhã nàng. Hấn cũng không chiếm được bất luận khoái ý nào.

Chỉ có khó chịu, thật là khó chịu.

Trong bóng tối, nàng chính là muốn bảo vệ người kia, làm cho hấn ghen tị hít thở không thông.

Không muốn thừa nhận, không chịu thừa nhận, lại không lừa được chính mình.

Rõ ràng người hôn môi nàng là mình, nhưng hấn lại cảm giác được rõ ràng, trong lòng nàng là người kia, không phải là mình.

Không có ai, cho tới bây giờ cũng không có người có thể ảnh hưởng tới An Thiếu Hàn như vậy.

Món đồ chơi này lại làm được.

Hấn sợ dĩ hốt hoảng bỏ chạy là vì không ngại trang tốt chính mình.

Trước mặt nàng, An Thiếu Hàn không muốn có một chút bối rối nào. Cho nên, hấn chạy trốn.

“Tạm biệt, Thiếu Hàn.”

Có phải đây là lời cuối cùng nàng muốn lưu lại cho mình.

Tạm biệt, cũng không gặp lại nữa. Cái tên đó, cũng là lần cuối cùng kêu sao?

Nghĩ tới đây, An Thiếu Hàn tâm lại co rút đau đớn một chút.

Hung hăng một quyền nện lên trên giường, cảm giác yếu ớt quán quanh một hồi lâu, An Thiếu Hàn mới khôi phục tỉnh táo.

Ánh mắt lạnh như băng ngồi dậy, hướng về phía bóng tối, An Thiếu Hàn thấp giọng lại kiên định lắm bẩm: “Ngươi là món đồ chơi của ta, trừ phi ta không cần nữa, bằng không, tuyệt đối sẽ không thả ngươi chạy trốn.”

Đúng vậy, hấn là An vương, dưới một người, trên vạn vạn người, ai có tư cách cự tuyệt hấn, ai có tư cách thoát đi hấn.

Hừ, chỉ là. món đồ chơi mà thôi.

Muốn tự do..., chờ ta chơi chán đi. Tiểu Vũ.

Ánh trăng, chọc thủng tầng mây lộ ra. An Thiếu Hàn vỗ tay, một bóng người đứng ở phía trước cửa sổ.

“Vương gia, có gì phân phó.”

“Truyền mệnh lệnh của ta, mấy ngày gần đây toàn diện đề phòng.”

Ánh trăng rơi trên mặt hấn, khuôn mặt tuấn tú một mảnh sương lạnh.

Tiểu Vũ, ta đã cảnh cáo ngươi.

Ta tuyệt đối — sẽ không tha thứ phản bội.

—

Sáng sớm, lúc Mai Vũ thức dậy, bên gối đã đặt vòng hoa lau.

Nhìn vòng hoa lau kia, Mai Vũ khẽ mỉm cười, tràn đầy tinh thần rời khỏi giường.

Ngoài cửa sổ, lại mưa nhỏ.

Cầm một cái ô, Mai Vũ mở cửa đi ra ngoài.

Không cùng Liễu Hành Vân cùng Tạ Văn Phong chào hỏi, Mai Vũ đi một mình về phía vườn trái cây Vương Phủ.

Lúc này, nơi đó sẽ không có người.

Mưa Giang Nam, luôn như thế triền miên không ngừng.

Mai Vũ nghĩ, mỗi lần cùng An Thiếu Hàn chia lia, bầu trời tựa hồ cũng rơi xuống mưa.

Mai Vũ không khỏi thì thào: “Thường dùng Đào Mộc làm lược đào, chưa bao giờ triền miên cùng sợi tóc. Niên niên tuế tuế làm người chải đầu, khi ta già ai sẽ là người chải đầu cho ta.”

Trong lúc nhất thời, Mai Vũ không khỏi cảm giác mình buồn cười tới cực điểm.

Làm sao có thể bắt tri bắt giác đọc thơ như vậy.

Kỳ thật, cũng không phải bắt tri bắt giác a.

Thời điểm vừa đi qua cây hoa đào ở bờ sông, Mai Vũ đột nhiên nhớ lại.

Là một buổi sáng sớm, phía trước cửa sổ, nàng đã từng vừa vì nam tử kia chải tóc, vừa vì hắn kể chuyện xưa của lược đào mộc.

Trong lúc giật mình phát hiện lược của mình đang ở chỗ hắn.

Khi đó, trong mơ hồ, cũng nhớ tới bài thơ này.

Lắc đầu, tư tưởng như vậy rất nhanh đã bị đuổi ra khỏi đầu.

Khi đó, nàng là một nha hoàn nho nhỏ của phủ Vương gia.

Mà giờ khắc này, nàng là Mai Vũ.

Tặng quân rượu độc, tiễn quân ra đi Vũ Thần, Mai Vũ.

Không nhớ rõ chính mình đã bao nhiêu chưa chưng cất rượu.

Hái chút ít hoa quả trở về, Mai Vũ liền nhốt mình lại trong phòng.

Đến tối, rượu kia sẽ biến thành vũ khí giết người của nàng.

Ngơ ngác ngồi trong phòng, Mai Vũ đưa ra một quyết định quan trọng.

Gọi Văn Phong cùng Hành Vân đến, Mai Vũ mỉm cười nói với hai người: “Tối nay chúng ta rời đi.”

Không thể ở lại nữa. Ở lại nữa, nàng chỉ biết càng khó chịu hơn.

Trên đường trở về, nàng nghe nha hoàn nói, mấy ngày nữa Lâm quốc quận chúa sẽ đến đây. Hơn nữa, làm như vị hôn thê của Vương gia, nàng muốn ở lại trong Vương Phủ.

Khi đó, Mai Vũ quan sát qua đám nha hoàn bên cạnh, khóe miệng kéo ra nụ cười nhàn nhạt.

Nàng có thể cảm giác được những nha hoàn kia nhìn nàng bằng ánh mắt khinh miệt, có thể cảm giác được những lời đó là các nàng cố ý nói cho mình nghe.

Nàng cái gì cũng không nói, chỉ là mỉm cười.

Nàng Ở đây, rốt cuộc được coi là cái gì?

Đến bây giờ, nữ nhân của An Thiếu Hàn chưa bao giờ đi tìm nàng gây phiền toái. Nàng vốn biết, thân phận của nàng so với một nha hoàn còn kém hơn.

Như lời An Thiếu Hàn nói, một món đồ chơi a.

Thế nhưng đây chỉ là suy nghĩ của An Thiếu Hàn. Không phải của Mai Vũ nàng.

Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân có chút kinh ngạc.

“Tối nay? Không cần dò xét cơ quan trong Vương Phủ nữa sao?” Liễu Hành Vân lo lắng nhất vẫn là cái này. Đến bây giờ, bọn họ cũng không hoàn toàn tìm hiểu rõ hết thấy Vương Phủ.

“Hành Vân, chúng ta tối nay liền đi.” Tạ Văn Phong nhìn Mai Vũ, ngẩng đầu lên mỉm cười, kiên định nói.

Nàng đã muốn đi, như vậy, hẳn một khắc cũng sẽ không lưu lại.

Hành Vân nhớ tới một màn nhìn thấy đêm qua, cắn môi dưới, cũng gật đầu: “Được, chúng ta tối nay liền đi. Mai Vũ, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Mai Vũ an tâm nở nụ cười, nói khẽ: “Tối nay, ta tới chuyển sự chú ý của An Thiếu Hàn.”

Ngoài cửa sổ, trời mưa không ngừng.

Trong phòng không khí cũng theo mưa chìm xuống điểm thấp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 21: Ta Tiếp Ngươi Một Kiếm, Ngươi Uống Chén Rượu Này

“Không cho phép!”

“Văn Phong, ta không có việc gì.”

“Ta nói không cho phép!”

“Văn Phong, đây là biện pháp tốt nhất.”

“Ta nói không cho phép là không cho phép! Ngươi cái thôn cô này! Nghe không hiểu lời của ta!” Hung hăng vỗ bàn, Tạ Văn Phong tức giận hướng nàng gầm thét.

Thôn cô này, vì sao không biết bảo vệ mình.

Hắn đang ở bên cạnh nàng, nàng có thể khoe khoang cái gì!

Hắn làm sao có thể yên tâm để nàng đến bên cạnh An Thiếu Hàn.

Mai Vũ nhìn Tạ Văn Phong một hồi, đột nhiên cười ngồi xuống, ngữ khí mềm mỏng chút ít: “Văn Phong, ta không thể giúp được các ngươi cái gì. Ra khỏi Vương Phủ, còn muốn ngươi cùng Hành Vân đi giải quyết nhân vật nguy hiểm. Ta chỉ có thể ngăn cản An Thiếu Hàn. Các ngươi yên tâm, ta không có việc gì. Ta tuy võ công không cao. Nhưng rượu của ta, các ngươi biết rõ lợi hại. Vô sắc, vô vị, tựa hồ không độc, lại có thể giết người. Cũng bởi vậy, Trúc Thiên mới chết trên tay ta.”

Tạ Văn Phong cắn răng, không nói một câu.

Hắn không thể tin nhiệm nàng, bởi vì nàng bao giờ cũng bị thương ở nơi hắn không nhìn không tới.

Liễu Hành Vân thì thật sâu liếc nhìn nàng một cái, nói: “Được. Chúng ta cứ làm như thế. Bất quá, nếu đến thời gian ước định ngươi còn chưa tới, chúng ta phải đi tìm ngươi.”

Tạ Văn Phong muốn phản bác, lại bị Liễu Hành Vân cản lại.

Ha ha, hắn cũng nên hiểu rõ. Nha đầu kia rất quật cường, chuyện nàng đã nhận định, nhất định sẽ đi làm.

Cho nên, chỉ đành phải đáp ứng nàng, mới có thể nói điều kiện.

Mai Vũ gật đầu, thờ phào nhẹ nhõm.

Tạ Văn Phong vẫn còn có chút mất hứng, khó chịu nói: “Ta liên tin ngươi lần này, nếu ngươi gặp chuyện không may, từ nay về sau, ta đều không tin tưởng ngươi nữa.”

Mai Vũ le lưỡi: “Biết rồi, đại thiếu gia!”

Ba người chia nhau hành động, Tạ Văn Phong mở cửa đi ra ngoài chuẩn bị.

Liễu Hành Vân đi đến một nửa, liền lui trở về, cầm tay của nàng, nói khẽ: “Mai Vũ, ngươi phải hảo hảo. Nếu như ngươi có việc, ta nhất định sẽ không còn sống rời khỏi Vương Phủ. Hiện tại mạng của ta nằm trong tay ngươi. Đáp ứng ta, nhất định phải hảo hảo.”

Mai Vũ nhìn ánh mắt hẩn kiên định, đầu ngón tay truyền đến ấm áp trên tay hắn, ôn nhu kéo ra vui vẻ: “Hành Vân, còn nhớ rõ ta đã nói gì không? Ra khỏi Vương Phủ, lại vì ta cài cây trâm kia lên.”

Hành Vân, như vậy là đủ rồi.

Liễu Hành Vân nắm tay của nàng thật chặt, vẻ mặt kiên định gắt đầu. Xoay người cũng rời khỏi phòng.

Trong phòng trống trơn, chỉ còn lại một mình nàng.

Bên ngoài, mưa còn đang rơi.

Giết người sao?

Nàng. Có thể hạ thủ giết An Thiếu Hàn sao?

Giết nam tử khi cười rộ lên sắc mặt trở nên hồng hồng trong trí nhớ. Nam tử cẩn thận đem vật trong bảo tàng các tầng cho mình.

Có hay không, nàng thật có thể làm được.

Ban đêm yên tĩnh phù xuống.

Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân xuyên qua bầu trời đêm, giải quyết hết một ít thủ vệ.

Mà Mai Vũ, cầm rượu, đi tìm An Thiếu Hàn.

Lần nữa bước vào trong sân, Mai Vũ đột nhiên có thêm dũng khí.

Tựa hồ, đã là rất xa xôi trong trí nhớ.

Trong trí nhớ, nam tử kia, cười thật là chân thực.

“Như thế nào, tối nay tìm đến ta?” An Thiếu Hàn mang theo kiếm đi ra từ rừng hoa đào, thấy nàng tới, hơi nhướn mày hỏi. Mới vừa luyện kiếm xong, trên trán có mồ hôi rơi.

Mai Vũ cơ hồ muốn không cần kiếm chế bản thân đi tới lau mồ hôi cho hắn. Cuối cùng lại nhịn xuống.

Trần định tâm thần, Mai Vũ lắc lắc bầu rượu trong tay cười nói: “Đương nhiên là đến nói từ biệt.”

“A? Nói lời từ biệt?” An Thiếu Hàn khóe miệng xẹt qua một tia cười giễu cợt.

“Thật đúng là không biết con rồi bị nhốt sẽ cùng chủ nhân cáo biệt.”

Mai Vũ không để tới giễu cợt của hắn, ngồi xuống trước bàn đá, rót hai chén rượu, nhẹ nhàng nói: “Ta muốn chạy trốn, vẫn còn nói lời từ biệt với ngươi. Đây không phải rất thú vị sao. An vương không nể mặt uống một chén sao?”

An Thiếu Hàn nghe nàng gọi mình là An vương, trong nội tâm một hồi co rút đau đớn.

Quả nhiên, cái buổi tối đó là cuối cùng. Như vậy, hắn cũng không cần thiết khách khí với nàng nữa.

“So với việc ngươi mời ta uống rượu, ta muốn ngươi mời ta nhắm nháp ngươi hơn.” Khóe miệng cười càng ngày càng tà ác. An Thiếu Hàn vừa nói vừa đến bên cạnh bàn đá ngồi xuống.

Tay Mai Vũ cứng lại, không nói tiếp, chỉ là yên lặng rót hai chén rượu.

“Nghe thấy rượu của Vũ Thần giết người vô hình, bản thân ta muốn xem một chút cách thức lợi hại như thế nào.” Vừa nói vừa bung rượu lên, sau đó liền cười: “Quả nhiên là vô sắc vô vị, tựa hồ cũng không độc.”

Mai Vũ bật cười, ngược lại nghiêm túc nhìn hắn, nghiêm túc nói: “An Thiếu Hàn, hôm nay, ta nhất định phải rời khỏi Vương Phủ. Nếu ta tiếp ngươi một kiếm, ngươi có dám uống chén rượu này hay không?”

An Thiếu Hàn nắm cái chén trên tay thật chặt, trong nháy mắt rút kiếm hướng về phía Mai Vũ. Hai đầu lông mày ẩn nhẫn lửa giận rét lạnh.

“Ngươi thật đúng là muốn tiếp ta một kiếm”

“Tuyệt không nuốt lời.”

“Ngươi cứ như vậy muốn rời đi sao? Dù cho chết?” Kiếm của An Thiếu Hàn đưa tới cách ngực nàng một chút, ép hỏi.

Tiểu Vũ, ở bên cạnh ta, thật làm cho ngươi sống không bằng chết sao?

Mai Vũ mỉm cười: “Sống chết có số. Nếu ta may mắn còn sống đi ra ngoài, như vậy chân trời góc biển, cùng ngươi không tiếp tục liên quan. Nếu ta bất hạnh chết. Mười tám năm sau, trên giang hồ lại tái xuất một Vũ Thần.”

Nàng đang đánh cuộc, lấy chính địa vị nhỏ bé không đáng kể của mình trong lòng An Thiếu Hàn để đánh cuộc một lần.

Thắng, nàng liền tìm được hết thảy. Thua, trên giang hồ, sẽ không còn Mai Vũ nàng nữa.

An Thiếu Hàn tay run rẩy, không nghĩ tới, nàng cứ nhiên quật cường tới mức như thế.

A, là vì hai nam nhân kia.

Ta đã sớm nên nhận rõ tất cả. Thế nhưng ta còn cấp cho ngươi cơ hội, ta thật khờ!

“Vậy ngươi phải đi chết đi.” An Thiếu Hàn nói, một kiếm đâm xuống, Mai Vũ không né tránh, thậm chí còn cứng rắn đâm vào.

An Thiếu Hàn sợ hãi cả kinh, kiếm lệch trái tim, đâm vào một bên.

Kêu lên một tiếng đau đớn, máu tươi từ trong quần áo thấm ra ngoài, nhuộm trên hồng y, làm cho hồng y nguyên bản xinh đẹp càng thêm tươi đẹp.

Khóe miệng Mai Vũ khẽ cười, sau một hồi choáng váng, nàng biết rõ, mình thắng.

An Thiếu Hàn mặt trắng không còn chút máu, gất gao cầm kiếm trong tay.

“Ngươi thật đúng là muốn chết!” Tức giận kêu lên, An Thiếu Hàn rút kiếm ra muốn tiến lên đỡ nàng.

Hắn không muốn đã thương nàng, chỉ là muốn thử dò xét nàng, không nghĩ tới nàng làm thật.

Tiểu Vũ, chẳng lẽ trong lòng ngươi, An Thiếu Hàn ta như nước lũ và thú dữ, làm cho ngươi tránh không kịp như thế sao.

Thân thể Mai Vũ nghiêng về phía trước bàn đá, cắn răng nhịn đau nói: “An vương nhất ngôn cửu đỉnh. Rượu, uống a.”

Thiếu Hàn, đây là kết thúc của chúng ta. Thiếu ngươi, một kiếm này, ta trả.

Thiếu ta, uống xong chén rượu này, coi như ngươi trả sạch.

An Thiếu Hàn nhìn rượu trong tay, đột nhiên nở nụ cười.

Trong nội tâm khổ sở lần ất lý trí, trong nháy mắt chôn vùi hẳn.

Không nghĩ tới, nàng thật sự muốn lấy tính mạng hắn.

Cũng được, sống chết có số! Hết thảy để cho trời cao định đoạt đi.

Mất tinh táo, giữa đầu, An Thiếu Hàn uống một hớp hết chén rượu.

Thời điểm cảm giác choáng váng xông lên, An Thiếu Hàn mới phát giác mình làm cái gì.

Mình cứ nhiên uống rượu độc người khác đưa tới. Cứ nhiên còn là dưới tình huống mình biết chuyện.

Khóe miệng không tự giác vẽ ra một nụ cười nhạt.

Nguyên lai, An Thiếu Hàn, ngươi thật sự thay đổi.

Ha ha, tặng quân rượu độc, tiễn quân ra đi.

Mai Vũ, ngươi là Tiểu Vũ a.

Không phải Tiểu Vũ của ta

Ta tại sao bị ngươi làm dao động.

Vì sao, nên vì người lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 22: Người Có Thể Ra Khỏi Vương Phủ, Nhưng Hai Người Này Phải Chết

Cảm giác choáng váng trong đầu quấy người một cái, lập tức tiêu tán.

An Thiếu Hân trong tay vẫn nắm chén rượu như trước, người cũng bình yên vô sự đứng tại chỗ như trước.

Mai Vũ tay run rẩy, bàn tay dính đầy máu tươi vùi vào cạnh bàn, ngạc nhiên nhìn hắn.

“Không, không có khả năng! Ta rõ ràng hạ mê dược.” Mới nói đến đây, Mai Vũ liền im lặng không nói thêm gì nữa. Cấn môi, Mai Vũ chỉ lấy tay che miệng vết thương, trong nội tâm một ý nghĩ không ngừng lần quẩn.

Thất bại!

Có trách thì trách nàng không nỗ, trách nàng không hạ thủ được đối với hắn.

Rượu kia, căn bản không phải nàng cất. Mà chỉ là rượu bình thường hạ thêm mê dược thôi.

Nàng không biết sai lầm như vậy sẽ mang đến hậu quả như thế nào cho Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân, nàng rất sợ. Nhưng muốn nàng lại lựa chọn thêm lần nữa, nàng vẫn sẽ không hại An Thiếu Hân.

Nàng vĩnh viễn đều không thể quên, nam tử này cười lộ lên mặt có chút đỏ, bộ dáng không được tự nhiên.

Sự tịch mịch [1] của hắn cùng hắc y chưa bao giờ thay đổi của hắn làm cho nàng đau lòng.

[1]: cô đơn lạnh lẽo, cô quạnh

Nếu như không phải địa vị chênh lệch xa như thế, nàng rất muốn ôm hắn.

Nói với hắn một câu: “Không cần phải tịch mịch, người không phải chỉ có một mình.”

Ngực từng đột đau đớn, Mai Vũ biết rõ, chuyện đó không có khả năng. Dứt bỏ một mặt yếu ớt mỏng manh của hắn, người nam nhân này, là chiến thần, An vương An Thiếu Hân dưới một người trên vạn vạn người!

An Thiếu Hân khoe miệng kéo ra nụ cười nhìn về phía Mai Vũ, sắc môi tươi tắn dưới ánh trắng dị phát chướng mắt: “Người chẳng qua là hạ mê dược trong rượu mà thôi.”

Nguyên lai, người thật sự không đành lòng giết ta. Ta cũng biết, Tiểu Vũ, người quan tâm ta, đúng hay không?

Mai Vũ há mồm thờ đốc, nửa té ngã vào bên cạnh bàn đá hỏi: “Người tại sao không có việc gì?”

Vì sao, nàng rõ ràng hạ mê dược phi thường lợi hại, đủ để hắn ngủ một buổi tối. Vì sao hắn vẫn bình yên vô sự đứng ở đây?

An Thiếu Hân từng bước một đi đến bên người nàng, ngồi xổm xuống, thanh âm nhu hòa nói ra: “Bởi vì, ta từ nhỏ chính là bị độc nuôi lớn, một loại mê dược, căn bản không làm gì được ta.”

Dưới ánh trăng từng sợi tóc của hắn là tia roi xuống, nhẹ nhàng sát tại gương mặt của nàng. Mai Vũ cảm thấy một hồi rét lạnh, không khỏi rụt về phía sau.

Đáng ghét! Cứ nhiên bị xếp đặt!

An Thiếu Hân đưa tay kéo thân thể đang né tránh ôm vào trong ngực, sau đó liền ngồi xuống.

Mai Vũ muốn đẩy ra hắn nhưng một chút khí lực cũng không có.

“Người muốn như thế nào?” Mai Vũ khẩu khí không tốt hỏi hắn.

An Thiếu Hàn xé vải bó trên y phục xuống, dùng sức quán quanh miệng vết thương của Mai Vũ.

“A!” Mai Vũ đau đớn hét thảm một tiếng.

Đau quá! An Thiếu Hàn đáng chết này! Nhất định là cố ý.

Mồ hôi lạnh tuôn ra liên tục, Mai Vũ đột nhiên cắn một miếng lên cánh tay An Thiếu Hàn.

An Thiếu Hàn kêu lên một tiếng, nhưng lại cười nhẹ nói: “Hồ giấy.”

Mai Vũ đau đến nỗi thiếu chút nữa rơi ra ngoài, lại chịu đựng chết cũng không khóc.

Đúng vậy, nàng chính là hồ giấy. Cho nên mới con hồ thật là hấn lừa gạt!

Trên nền đất lạnh như băng, An Thiếu Hàn yên lặng băng bó cho nàng.

Hắn không biết mình rốt cuộc làm sao vậy? Chính là thời điểm biết nàng chỉ hạ mê dược, cũng là thời điểm biết rõ nàng quan tâm mình.

Lửa giận cùng bi thương giống như kỳ tích tiêu tán.

Hắn có thể tha thứ cho hành vi làm cản của nàng. Nhưng có một số việc, hắn không thể tha thứ.

Sau khi băng bó kỹ cho nàng, An Thiếu Hàn ôm chặt nàng, nhẹ giọng thở dài: “Tiểu Vũ, ta thả ngươi đi.”

Thân thể Mai Vũ trở nên cứng ngắc, có chút khản trương giữ chặt tay của hắn.

“Thật vậy sao? Ngươi thật sự sẽ thả ta đi sao?”

Hắn thật sự muốn thả nàng đi.

Vì sao sau khi thở phào nhẹ nhõm, còn có chút khó chịu không rõ.

Hắn rốt cục sẽ không còn vướng mắc gì cùng mình rồi sao.

An Thiếu Hàn nâng khuôn mặt nàng lên, nhẹ nhàng nở nụ cười, mây đen đột nhiên ở phía sau che lấp ánh trăng.

Chẳng biết tại sao, Mai Vũ cảm thấy rất lạnh.

An Thiếu Hàn cười, mang theo ôn nhu, mang theo cả tàn nhẫn.

“Thật sự ta muốn thả ngươi đi. Ta nói rồi, cho dù ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển, ta cũng sẽ bắt ngươi trở về. Không quan trọng, Tiểu Vũ, ta không sợ phiền toái. Bất quá, đây là trường hợp đặc biệt cho ngươi. Không phải cho hai nam nhân kia.”

Trời bắt đầu trời mưa, mưa nhỏ tí tách ôn nhu rơi xuống. Máu của Mai Vũ uốn lượn thành một dòng suối nhỏ, uốn lượn đến một địa phương không biết ở đâu.

Mai Vũ môi trắng bệch nhìn hắn: “Ngươi. Nói cái gì?”

“Tiểu Vũ, ngươi nghĩ rằng ta không biết sao? Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân đến đây.” An Thiếu Hàn vén tóc trên trán của nàng, bình tĩnh nói.

“Ngươi lúc nào thì biết?”

“Ngày đó, trong bụi hoa lau. Ta đã nói rồi, ta sẽ không tha thứ phản bội.”

Mai Vũ toàn thân run rẩy, miệng vết thương tựa hồ lại bị vỡ ra, từng đợt đau đớn không ngừng.

Nguyên lai, hắn cũng biết.

Nguyên lai, mình luôn luôn bị lừa dối trong lòng bàn tay.

Nàng làm hết thấy, trong mắt hắn, chẳng qua chỉ là một hồi vui đùa.

An Thiếu Hàn! Đùa dối ta giống như thế này làm cho ngươi vui vẻ sao?

Bầu trời của Mai Vũ trong nháy mắt sụp đổ.

Lúc này, đột nhiên truyền đến tiếng gác chuông. Trái tim Mai Vũ nháy mắt đông lại.

Thời gian ước định đã đến.

An Thiếu Hàn ôm ngang nàng, thân mật dán lên gò má tái nhợt của nàng.

“Nhìn tận mắt hai người kia lên đường đi, hai người kia chết, người có thể ra khỏi Vương Phủ.”

Thời điểm hắn nói những lời này, trái tim Mai Vũ tan thành những mảnh nhỏ.

Hối hận, hối hận như gió bão ùn ùn kéo đến.

Sớm biết như thế.

Một chén rượu độc kia, nàng nhất định sẽ tự tay tặng cho hắn.

Nàng không hạ thủ được, thế nhưng nếu kết cục là muốn Tạ Văn Phong cùng Liễn Hành Vân dùng mạng để đổi.

Như vậy, nàng sẽ chuẩn bị hai chén rượu độc.

Một chén chính mình cất, tặng An Thiếu Hàn ra đi.

Một chén hạc đỉnh hồng, vì chính mình chuẩn bị.

An Thiếu Hàn, nếu lúc ban đầu ta chuẩn bị như thế, chúng ta liền không ai nữa ai nữa.

Chính là, không có nếu như.

Mai Vũ thống khổ nhắm mắt lại, mặc cho mưa rơi tùy ý trên mặt.

Rốt cuộc, nên làm cái gì bây giờ?

Văn Phong, Hành Vân, nói cho ta biết, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 23: Nếu Các Người Có Thể Bình An, Ta Không Quan Tâm Phản Bội

Dưới làn mưa, An Thiếu Hàn bước ra khỏi sân, trong đêm đột nhiên đèn đuốc sáng trưng.

Một bóng dáng đứng ở ngoài sân cầm ô tới, cung kính đứng che ở một bên.

Mai Vũ trên môi không có chút huyết sắc: “Người đã sớm sắp xếp xong xuôi.”

Giữa lông mày An Thiếu Hàn một mảnh nhu hòa: “Tiểu Vũ, người quen ta là ai? Ngay cả chút ý thức đề phòng cũng không có, ta như thế nào bảo vệ quốc gia này.”

Ngón tay Mai Vũ run rẩy, trên ngón tay út có một loại đau đớn như bị lửa đốt.

Nhìn một vòng hoa sen bị mưa rơi bộ dáng có chút chật vật, Mai Vũ đột nhiên cười thành tiếng, cười ha ha.

“Ha ha ha ha! Một sáng Bình Dương xuân lạc, dù có ngàn sắc. Đem kiều hoa làm vũng bùn. Haizz! Haizz! Duy có hoa không biết!”

An Thiếu Hàn, ta quả nhiên là quá ngu mới có thể tin tưởng người.

Ta tại sao có thể ngây ngốc cho rằng, một đoạn ngắn trong trí nhớ kia sẽ có ảnh hưởng đối với người.

Ta cuối cùng muốn trở thành vũng bùn hoa tháng tư, hết lần này tới lần khác tại hoa kỳ [1] tháng năm chờ người nhìn đến.

[1]: thời kỳ nở hoa

Ta được coi là cái gì đây?

Chỉ là. Vững bền thôi.

Miệng vết thương bị cử động kịch liệt của nàng làm vỡ ra, khước miệng cũng có máu chảy ra.

Mai Vũ bình tĩnh đưa tay lau môi dưới, giương mắt nhìn hấn: “Thịnh Vương gia thả tội tỳ xuống. Cử chỉ như thế, tội tỳ sợ hãi.”

An Thiếu Hàn nhìn vào mắt nàng.

Nơi đó, thu thủy ngưng tụ thành băng, quạt cường nguội lạnh quét về phía hấn.

“Ngươi!” An Thiếu Hàn tức giận, tay có chút run run.

Miệng vết thương của nàng vẫn đang chảy máu, nàng không muốn sống nữa sao!

“Thịnh Vương gia tự trọng.” Mai Vũ vẫn nói, trong mắt là kiên định không thay đổi.

An Thiếu Hàn giận quá thành cười.

“Hảo, hảo. Ta xem ngươi có thể kiên trì tới khi nào.” Nói xong liền buông Mai Vũ ra.

Tuy hấn không muốn thừa nhận, thế nhưng, cho dù là tức giận và phẫn nộ, động tác của hấn vẫn nhu hòa cẩn thận như trước.

Hấn không muốn miệng vết thương của nàng lại vỡ ra.

Mưa không ngừng rơi xuống, Mai Vũ thoát ly khỏi ngực hấn, có chút an tâm nở nụ cười.

Xoay người, Mai Vũ không nhìn An Thiếu Hàn một cái, kéo lê thân hình loạng choạng bước về phía trước.

An Thiếu Hàn muốn đỡ nàng, vươn tay ra lại mờ mịt bất không được mục tiêu, hấn biết rõ, cho dù là bắt được, nàng cũng vẫn sẽ hất tay mình ra.

Mai Vũ sẽ không quay đầu lại, cho nên, nàng sẽ không biết, giờ khắc này, về mặt An Thiếu Hàn giống như hứng lấy tất cả bi thương.

Chấm nhỏ trong mắt nhuộm nước mưa bi thiết.

Cánh tay vươn tay cuối cùng thu trở lại, An Thiếu Hàn yên lặng đi theo phía sau nàng.

Mai Vũ vừa đi, vừa một bên xé vải bỏ An Thiếu Hàn quần lên vết thương cho nàng.

Nàng muốn đi, muốn đi đến bên người Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân. Không mang theo một tia khí vị của Vương gia kia đến bên cạnh bọn họ.

Máu lại không cầm được chảy ra. Theo mưa, uốn lượn chảy không biết tới nơi nào.

An Thiếu Hàn mặt không biểu tình nhìn hồng y nữ từ phía trước, thân ảnh loạng choạng lại quạt cường. Trên chân giẫm phải, là máu của nàng, máu kia từa hồ thấm vào giày làm bông chân của hấn, đốt thẳng tới trái tim.

Trong nội tâm nơi nào đó bị một cây kim vô hình đâm vào.

Đau nhức, đau nhức.

Từ nhỏ đến lớn, hấn có được vô số thứ. Nghĩ muốn cái gì cho tới bây giờ đều có dễ như trở bàn tay.

Không có một người nào, không có một cái nào nữ nhân dám cự tuyệt hấn, có thể cự tuyệt hấn.

Càng không có một nữ nhân, vì nam nhân khác, cố gắng chạy trốn khỏi hấn như thế.

Tiểu Vũ, nếu như ta chết, ngươi sẽ cố gắng muốn tới gặp ta một lần như thế sao?

Mưa lạnh như băng rơi trên người, Mai Vũ cảm thấy suy nghĩ sắp sửa mơ hồ.

Bốn phía có chút mơ hồ, nhưng nàng lại kiên trì không muốn ngã xuống.

Văn Phong cùng Hành Vân, chờ ta, ta lập tức tới ngay bên cạnh các ngươi đây.

Phía trước, có một chút ánh sáng của cây đuốc. Láng máng có thể nghe thấy tiếng đánh nhau.

Nàng biết rõ, nàng cách bọn họ rất gần.

Cước bộ gia tăng, Mai Vũ che miệng vết thương, bước nhanh theo hướng truyền đến những âm thanh kia.

Chuyển qua góc hoa viên, ở đó tràn đầy đóa hoa trong vườn. Mai Vũ rốt cục thấy được Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân cùng bóng dáng giết chóc.

Bị thương! Văn Phong và Hành Vân đều bị thương!

Thân thể mới muốn hướng về phía trước đi, lại bị người khác kéo lại.

“Ngươi đủ rồi!” An Thiếu Hàn ra sức kéo nàng lại rống giận.

Không nhìn một cái, Tiểu Vũ, vì sao ngươi không quay đầu lại nhìn ta một cái. Chỉ là nhìn hai người kia.

Vì sao trong mắt ngươi chỉ có bọn họ! Cho tới bây giờ đều như vậy.

Vì bọn họ phản bội ta, vì bọn họ trở lại bên cạnh ta!

Ta được coi là cái gì! Ta rốt cuộc được coi là cái gì!

Mai Vũ lạnh lùng nhìn An Thiếu Hàn, khoe miệng kéo ra một nụ cười châm chọc: “Thực xin lỗi, Vương gia, ta quên, ta bây giờ vẫn là tù binh của Vương gia.”

Mai Vũ nặc cho hần lòi kéo, xoay người lại nhìn về phía Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân.

Nhắm mắt lại, Mai Vũ không biết, trên mặt chảy xuống là nước mắt hay là mưa.

“Vương gia, mạng của ta cho ngươi, cầu Vương gia thả hai người bọn họ, từ nay về sau Mai Vũ ta cùng hai người kia không tiếp tục liên quan.” Mai Vũ chân thành nói.

An Thiếu Hàn nắm cổ tay nàng vô cùng chặt, Mai Vũ lại không phát hiện được bất kỳ đau đớn nào.

“Chuyện đó cho là thật?” An Thiếu hàn hỏi.

Giả dối cũng tốt, gạt ta cũng tốt. Chỉ cần ngươi lưu lại là được.

Mai Vũ kiên định gật đầu: “Là thật.”

An Thiếu Hàn mặt không biểu tình gật đầu: “Được, chỉ cần ngươi đoạn tuyệt trước mặt hai người họ, ta liền thả bọn họ đi.”

Mai Vũ mỉm cười, trong mưa nhẹ nhàng nghiêng đầu, nhìn về phía Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân đang đánh nhau.

Đủ rồi, Văn Phong, Hành Vân, đủ rồi.

Ta yêu cầu cũng không nhiều.

Ta đây cả đời, chỉ sau khi nhận thức các ngươi, mới xem như đã sống.

Thời khắc ngắn ngủi kia, là hồi ức đủ cho ta dùng cả đời.

Có các ngươi đối với ta như vậy, cuộc đời này của Mai Vũ không uổng.

Nắm lấy tay An Thiếu Hàn, dưới ánh mắt kinh ngạc của An Thiếu Hàn, Mai Vũ hướng phía Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân hô to: “Tạ Văn Phong, Liễu Hành Vân, các ngươi nghe đây. Hôm nay chúng ta ở chỗ này mỗi người đi một ngã. Ta đem kế hoạch của chúng ta nói cho An vương. Ta không muốn trải qua cuộc sống giang hồ gió tanh mưa máu. Từ nay về sau, ta muốn ở đây hưởng thụ vinh hoa phú quý. Ta quyết tâm trung thành với An vương. Lúc này, ta thể với trời đất, cùng các ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt, cuộc đời này không tiếp tục liên quan.”

Trái tim đau đớn gần như sắp ngừng đập, nhưng Mai Vũ lại dứt khoát nói ra những lời này.

Đừng lo, Văn Phong, Hành Vân.

Chỉ cần các ngươi bình an, muốn ta xuống địa ngục ta cũng cam nguyện.

An Thiếu Hàn kinh ngạc nhìn nữ tử bên cạnh.

Trong nội tâm dâng lên đau thương khác thường.

Nữ nhân này, quả nhiên thật ngu ngốc.

Nỗ lực như vậy, có thể được cái gì đây?

Chính là hắn sẽ không mở miệng nói cái gì.

Bởi vì, đây là quyết định của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24: Cho Dù Là Bò, Ta Cũng Muốn Bò Đến Bên Cạnh Hai Người Kia

Mưa to vẫn như trước rơi xuống.

Tất cả mọi người ngừng lại.

Tạ Văn Phong xoay người nhìn về phía nàng, đôi mắt hoa đào xinh đẹp ánh lên tia xoi mói, mặc dù máu trên cánh tay vẫn không ngừng chảy, nhưng một chút cũng không làm giảm phong thái của hắn, hắn nhướn mày, hỏi nàng: “Người nói cái gì?”

Mai Vũ nhìn hắn, rất muốn đi đến phía trước vén làn tóc đang che mắt đôi mắt hắn.

Nghĩ muốn tỉ mỉ nhìn thêm một lần nữa đôi mắt hoa đào xinh đẹp sâu như hồ nước.

Hôm nay vì sao trời lại mưa?

Nàng muốn nhìn một lần nữa bộ dáng sợi tóc hắn phiêu diêu, ống tay áo phiêu diêu.

Phiêu diêu, Văn Phong phiêu diêu như vậy, từ nay về sau có lẽ sẽ không nhìn thấy nữa.

Vẽ ra chút tươi cười, Mai Vũ vui mừng vì mình mặc một thân hồng y, che đi vết máu chát vật trên người.

Nàng không muốn đến cuối cùng lưu lại cho Văn Phong ấn tượng chát vật.

Mỉm cười, Mai Vũ nói tiếp: “Ta nói ta phản bội các người. Ta nói ta không bao giờ nữa muốn bước chân vào giang hồ, trải qua cuộc sống gió tanh mưa máu.”

Nàng không chần chờ, thậm chí ngay cả lông mày cũng không nhăn một cái.

Chỉ cần vì bọn họ, lời nói tàn nhẫn cỡ nào nàng cũng có thể nói ra.

Tạ Văn Phong nhìn nàng, nhẹ giọng cười, làm cho người ta đoán không ra ý nghĩ của hắn.

Hắn nghiêng đầu hỏi Liễu Hành Vân: “Hành Vân người như thế nào?”

Liễu Hành Vân nghiêng đầu nhìn Mai Vũ, đột nhiên lộ ra loại tươi cười như ánh mặt trời tháng năm.

“Mai Vũ, người không nhớ rõ ta đã nói gì sao?”

Mai Vũ run rẩy hạ tay xuống, cố tình khinh miệt nói: “Những thứ kia đều quên đi, ta đã phản bội các người.”

An Thiều Hàn nghiêng đầu nhìn vào mắt nàng, hắn có thể cảm giác được nàng đang run rẩy.

Liễu Hành Vân, từng nói cái gì?

“Đã ước định sẽ không chia lìa, cho nên, ta không thể còn sống ra khỏi Vương Phủ.” Liễu Hành Vân nói, ném kiếm trong tay xuống.

Tạ Văn Phong cũng cười: “Thôn cô, người không làm đúng như ước định, cho nên ta không tín nhiệm người nữa. Nếu như người thật sự quyết tâm, vậy sẽ phải muốn mạng của ta.

Giăng co, ần nhẫn, nhưng không thấy hai người kia có bất kỳ dao động gì.

Cẩn mõi, tay Mai Vũ, cuối cùng từ trên tay An Thiều Hàn tuột xuống.

Không có cách nào, nàng không có cách nào nguy trang nữa. Cước bộ chênh vênh cách An Thiếu Hàn từng bước.

Ánh mắt An Thiếu Hàn càng ngày càng lạnh.

Một khắc này, trên cánh tay thiếu đi hơi ấm, làm cho tâm An Thiếu Hàn bỗng nhiên như tờ giấy bị vò nát, cuối cùng không bao giờ có thể phẳng lại như cũ.

“Như thế nào? Thay đổi chủ ý? Ngươi không sợ ta giết bọn họ?” Thanh âm An Thiếu Hàn, lạnh lùng vang lên.

Mai Vũ giương mắt nghiêm túc nhìn hắn, trên mặt nàng tràn đầy nước mắt: “Thiếu Hàn, thực xin lỗi. Tất cả từ lúc bắt đầu chính là ta sai. Ta vốn không nên trêu chọc ngươi, là ta phản bội ngươi. Muốn hận, ngươi liền hận ta đi. Ta có thể không quan tâm bị hai người kia phỉ nhổ, bị hai người kia căm hận, lại duy độc không thể nhìn thấy hai người bọn họ chết trước mặt ta. Cho nên ta nguyện ý dùng hết thân của ta đổi lại bình an cho hai người bọn họ. Nhưng giống như ta, bọn họ cũng có quật cường cùng kiên trì của mình. Nếu như ta hôm nay không ra khỏi Vương Phủ, bọn họ nhất định cũng sẽ không rời đi. Cho nên, ta phải đi, phải đi đến bên cạnh bọn họ.”

Xoay người lại, Mai Vũ cười sáng lạn: “Đưa ngọc! Còn đứng ngây đó làm gì! Chờ chết à. Mau cầm lấy kiếm!”

Liễu Hành Vân vừa nghe, lắc mình một cái, nhanh chóng cầm kiếm, cùng Tạ Văn Phong tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

An Thiếu Hàn vẫn không nhúc nhích, hắc y hấp thụ tất cả tâm tình của hắn.

Hắn tĩnh lặng giống như đã dung hòa với màn đêm.

Nàng, lại gọi hắn Thiếu Hàn.

Mang theo chân thành gọi hắn, nhưng lại nói thực xin lỗi.

Ta không muốn ngươi nói xin lỗi, ta muốn ngươi ở lại bên cạnh ta.

Ngươi vì sao không chịu, vì sao nhất định phải trốn chạy.

Đưa tay, An Thiếu Hàn rút kiếm từ bên cạnh hông.

Tất cả lửa giận đều biến thành hàn đàm, đóng kết tim của hắn.

Nếu như không chiếm được, liền hủy diệt đi.

Trừ ngươi ra, ta tin tưởng sẽ không có một món đồ chơi nào dám cãi lời ta như vậy.

Ngân quang ló lên, tay hướng phía sau lưng Mai Vũ.

An Thiếu Hàn cười lạnh, khuôn mặt anh tuấn lộ ra vẻ tàn nhẫn làm cho người sợ hãi, thanh âm êm gọi hoán nàng: “Tiểu Vũ, nếu ngươi lại tiến về phía trước một bước, ta liền đồng dạng chém một nhát trên lưng ngươi. Đi một bước, chém một nhát. Bất quá, nếu như ngươi còn có thể đi đến bên cạnh hai người kia, ta liền tha các ngươi rồi đi.”

Mai Vũ không xoay người lại, nhưng lại nở nụ cười. Khuôn mặt nhuốm đầy căm rờ cùng quật cường. Lớn tiếng nói: “Cho dù là bò, ta cũng muốn bò đến bên cạnh hai người kia.”

An Thiếu Hàn, ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được loại tình cảm này.

Nếu như có thể, ta thật sự rất muốn nói cho ngươi biết.

Trái tim ở vị trí bên trái ngực, nếu ngươi không thường xuyên cảm thụ nó đang đập, ngươi sẽ quên mất mình có trái tim.

Người không có trái tim, thì không cách nào có được tình cảm.

Bởi vì chỉ có người có được tình cảm, mới có thể vì những người khác có chuyện mà phát huy ra sức mạnh và dũng khí hắn vốn không có.

Ta chỉ là một viên đá vụn, một cái cát nhỏ giữa biển người mệnh mông này, năng lực nhỏ bé, dũng khí có hạn.

Nhưng nếu vì hai người trước mặt này, ta sẽ phát huy ra sức mạnh và dũng khí ta chưa bao giờ có.

Chỉ vì một thân ảnh phiêu diêu giống như hoa đào, chỉ vì một nụ cười giống như ánh mặt trời tháng năm.

Mai Vũ cất bước tiến về phía trước, kiên định vô cùng.

Trong nháy mắt chân hạ xuống, sau lưng truyền đến một hồi đau đớn. Đó là cảm giác da bị cắt ra, chân thật đến làm cho người sợ hãi.

An Thiếu Hàn là cao thủ dùng kiếm, biết rõ vết cắt như thế nào sẽ làm cho người sợ hãi cùng hoảng hốt.

Mai Vũ bật cười, trong lòng tán thưởng một câu: hảo kiếm pháp!

Nàng rất đau, lại không thể kêu ra tiếng. Nàng chỉ là sát thủ thôn cô, không có cao nhả hào hứng gì.

Hiện tại không biết là vì đau, hay là vì sao. Đột nhiên muốn đọc thơ. Phân tán sự chú ý, sẽ chẳng còn thấy đau nữa.

Cao giọng, Mai Vũ ngẩng đầu đọc thơ.

“Mãn hoa xuân giấu trong tay áo cô tửu, đàn tỳ bà phía trước cửa sổ ngồi chài đầu.”

Cẩn rằng, chân Mai Vũ hạ xuống bước thứ hai.

Nàng nghe được Tạ Văn Phong hoảng sợ kêu to: “Thôn cô dừng lại, ta liền qua đó, không cần lại bước tiếp.”

Mai Vũ thấy không rõ sự vật trước mắt, chẳng qua là bản năng kiên trì: “Văn Phong! Hành Vân, ta có kiên trì của ta! Không cần vì ta phân tâm, ta đọc xong bài thơ này liền qua đó!”

Nàng không hy vọng Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân bởi vì lo lắng cho nàng mà bị thương.

An Thiếu Hàn sau lưng không nói một câu, chỉ tại thời điểm nàng bước bước thứ hai, kiếm thứ hai rơi xuống.

“Làm dừng lược Đào Mộc chài tóc, chớ đem thù hận tố tình cừu.”

Bước thứ ba.

“Ta đã từng tiêu dao giang hồ, không lưu danh nửa điểm hồng trần.”

Bước thứ tư.

Cứ vậy một kiếm một kiếm rơi xuống, mỗi một kiếm cắt tại lưng của nàng, cũng cắt tại trong lòng An Thiếu Hàn.

Dần dần, sự vật bốn phía biến thành mơ hồ, Mai Vũ không thấy máu của mình chảy thành một mảnh kinh khủng như thế nào, chỉ là trong đầu kiên trì: “Nhất định phải đi đến bên cạnh bọn họ.”

Mất thăng bằng, Mai Vũ nặng nề ngã trên mặt đất.

Bốn phía bắt đầu biến thành vô cùng an tĩnh.

Những người đang giết chóc toàn bộ ngừng lại.

Trời mưa vô cùng lớn, không biết là ai đau lòng.

Mai Vũ cố gắng đứng lên, nhưng thực sự quá đau, nàng không có chút khí lực nào.

Tóc toán loạn dính vào trên mặt, Mai Vũ biết rõ, lúc này mình nhất định chặt vật cực kỳ.

Nàng muốn cười một cái, muốn đọc xong câu thơ cuối cùng. Chính là, mệt mỏi quá.

Nhưng nàng không thể dừng lại, nàng muốn tiếp tục tiến lên phía trước. Muốn đi đến bên cạnh Văn Phong cùng Hành Vân.

Cho dù là bò, cũng muốn qua đó.

Chống đỡ thân thể đứng dậy, Mai Vũ kéo lê thân thể mệt mỏi di chuyển lên phía trước.

An Thiếu Hàn nhìn một mảng lớn vết máu, sắc mặt biến thành trắng bệch, kiếm trong tay rút cuộc nắm không chặt, rơi xuống đất.

Mai Vũ không nghe thấy, cũng không nhìn thấy. Trước mắt nàng một mảnh đen kịt.

Mệt mỏi quá, mệt mỏi quá.

Nàng rút cuộc không chịu được nữa.

Mở miệng, có chút thê lương, Mai Vũ đọc nốt câu thơ cuối cùng: “Đam mê nhất hiểu trong mộng, Hành Vân tương quá văn hồi phong.”

Mai Vũ cố gắng đưa tay về phía trước.

Chính là, quá tối, nàng cái gì cũng không thấy.

Hành Vân tương quá vẫn hồi phong. (Gió đem mây trở lại quá muộn)

Hành Vân tương quá vẫn hồi phong

Văn Phong, vì sao ta với không tới tay của người.

Hành Vân, vì sao ta nhìn không thấy người.

Dẫn ta đi đi, chân trời góc biển, đi chỗ nào. Đều được.

—

Trong cơn mưa to, Tạ Văn Phong có phần không biết phải làm sao, khóc.

Tạ Văn Phong, cho tới bây giờ đều chưa từng khóc.

Khi sự phụ chết không khóc, một mình bị đánh tàn nhẫn cũng không khóc.

Cho tới nay, hẳn cho là mình không có nước mắt, nhưng giờ khắc này, hẳn lại khóc.

Nước mắt từ trong mắt chảy xuống, cùng mưa lẫn lộn cùng một chỗ.

Mùi vị, là khô sở mà lại ẩm áp.

Nữ tử kia, cả người là máu vurun tay về phía hắn.

Ngón tay mảnh khảnh, nàng tựa hồ như không biết đau đớn cố gắng vurun tay về phía hắn.

Khát vọng, khát vọng được hắn nắm lấy.

Đam mê nhất hiểu trong mộng, Hành Vân tương quá vẫn hồi phong.

Nàng là dùng tâm tình như thế nào, cố gắng nhích lại gần mình như thế?

Hắn, sợ nhất đau. Từ nhỏ chỉ sợ đau. Thế nhưng chưa từng có một người nào làm cho hắn đau đớn như thế.

Đau đớn đến rơi lệ.

Run rẩy vurun tay, Tạ Văn Phong nắm lấy đôi tay nhuộm đầy máu tươi kia.

Nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực.

Phía sau lưng nàng tràn đầy vết thương. Hắn thậm chí không biết phải ôm ở đâu, nàng mới không bị đau.

Mai Vũ nhận được hương vị cùng khí tức của Tạ Văn Phong. Có chút an tâm nở nụ cười.

Rốt cục, bên cạnh bọn họ.

Hoa đào của ta, mặt trời của ta.

Ta rốt cục có thể trở về bên cạnh các người.

Như vậy, như vậy đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 25: Cuối Cùng Ba Người Ra Khỏi Vương Phủ

Trái tim Liễu Hành Vân hung hăng co rút lại một chỗ.

Kiểm trong tay run rẩy hướng về phía An Thiếu Hàn.

“Ta giết chết ngươi, cái tên khốn kiếp này!”

Người hấn muốn hảo hảo người bảo vệ, người hấn muốn làm cho luôn luôn nở nụ cười.

Hiện tại lại cả người đầy máu té ngã ở nơi đó.

Hắn đã đáp ứng nàng, sẽ bảo vệ nàng.

Nhưng nàng bị tổn thương nặng như vậy, hắn lại chỉ có thể đứng ở một bên mà nhìn.

Lòng Mai Vũ cả kinh, đưa tay tìm kiếm trong không khí.

Ni non nói: “Hành Vân, Hành Vân.”

Hành Vân, không nên đi, ngươi đánh không lại hắn. Không nên đi, không cần bị thương.

Trái tim Liễu Hành Vân đau xót, vội vàng bước lên cầm lấy tay nàng.

“Mai Vũ, ta ở đây, ta ở đây.”

Ngón tay run rẩy, Liễu Hành Vân hận hiện tại không thể xông lên giết An Thiếu Hàn. Nhưng Mai Vũ đang gọi hắn.

Khẽ mỉm cười, Mai Vũ yếu ớt nói: “Hành Vân, Văn Phong, ta muốn rời đi.”

Nói xong câu đó, Mai Vũ cũng chống đỡ không nổi nữa.

Thân thể mềm nhũn, té xiêu trong ngực Văn Phong.

An Thiếu Hàn nhất ngôn cửu đỉnh, nàng tin tưởng, hắn sẽ thả bọn họ đi.

Nhưng là, trước khi rơi vào u ám ngắt đi.

Mai Vũ nghĩ đến, không phải Văn Phong, cùng Hành Vân lưu lạc thiên nhai mộng đẹp.

Mà là An Thiếu Hàn.

Muốn nhìn một chút vẻ mặt của hắn, muốn nói cho hắn biết một tiếng: “Ta không sao.”

Hắn có thể hay không thương tâm, có thể hay không lại như vậy ẩn nhẫn tâm tư của mình, giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra.

Mai Vũ không dám phỏng đoán, lại không nhìn được đau lòng.

An Thiếu Hàn trong trí nhớ, không phải là một Vương gia máu lạnh, không biết nỗi khổ của dân gian.

Hắn tịch mịch, lại sợ tịch mịch.

Hắn ôn nhu, lại kiềm nén ôn nhu.

Thật ra thì, hắn không nợ nàng cái gì. Nàng trộm đồ của hắn, còn hại hắn thương tâm.

Là nàng nợ hắn.

An vương, An vương, hắn cao cao tại thượng, vốn không nên bị một nha đầu là nàng cuốn lấy. Là mình đi trêu chọc hắn, lại cái gì cũng không thể hoàn trả cho hắn.

Trong nháy mắt bất tỉnh, trên ngón tay út lên lại truyền tới từng trận đau đớn.

Nàng bị sợi dây này vào tay, nhưng lần này, sợi dây lại bị chính mình hung hăng chặt đứt. Chỉ để lại vết cháy, đau đớn, cùng trái tim vĩnh viễn không bao giờ nguyên vẹn. Mà một đầu dây khác, một mảnh trống trơn, sẽ không có một nam nhân mặc hắc y tóc đen như mực ở đó nữa.

Thiếu Hàn, Thiếu Hàn, tạm biệt.

Tạ Văn Phong ôm Mai Vũ đã ngắt đi đứng lên, đi tới trước mặt An Thiếu Hàn, mặt không biểu tình nói: “Vương gia Nhất Ngôn Cửu Đỉnh, phải chăng có thể thả chúng ta đi.”

Thân thể An Thiếu Hàn không động, cảm thấy phía dưới rung rung.

Thị vệ sắp sửa tiến lên, bị hấn phát tay ngăn lại.

“Thả bọn họ đi.”

Hấn không dám ngẩng đầu nhìn nàng, thậm chí cũng không dám cúi đầu.

Trên đất thật là nhiều máu, đều là của nàng.

Nàng sẽ chết sao? Không, nàng sẽ không chết. Nàng kiên cường như vậy, quật cường như vậy.

Nàng làm sao có thể dễ dàng chết đi.

Cho đến bây giờ, hấn vẫn không muốn để nàng đi. Chẳng qua là, hấn không còn có lưu nàng lại nữa.

Tạ Văn Phong không nói một câu, ôm Mai Vũ ra khỏi Vương Phủ.

Hấn không nói, cũng không đại biểu hấn thật có thể thờ ơ.

An Thiếu Hân, ta cảnh cáo ngươi, nếu như lại đến trêu chọc Mai Vũ, ta không quan tâm ngươi là Vương gia Chiến thần .

Tạ Văn Phong ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Mưa vẫn rơi, vẫn rơi, trong vương phủ, vẫn không xóa sạch được một màu đỏ.

An Thiếu Hân giơ tay lên, bọn thị vệ từ từ tản ra. Một mình hấn đứng lẳng lặng bên trong.

Mưa đêm làm gãy cánh hoa, dồn dập chảy qua bên chân, An Thiếu Hân từ từ ngồi xổm xuống, chạm lên những tảng đá kia.

Run rẩy, tràn đầy đau lòng.

Nơi này, máu của nàng, chính là từ nơi này chảy qua đi, chảy tới nơi xa hấn tìm không được.

Nàng nói: Lầm dùng lược Đào Mộc chải tóc, chớ đem thù hận tố tình cừu.

Nàng nói hết thấy đều là sai lầm, nói đoạn ly biệt cùng yêu hận không liên quan.

Đưa tay, An Thiếu Hân lấy lược đào mộc từ trong ngực ra, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Tiểu Vũ, ngươi vì sao tàn nhẫn với ta như thế?”

Nếu như những thứ này đều là giả, đều là hiểu lầm, như vậy, hấn được coi là cái gì?

Hấn vẫn nhớ rõ nàng vừa vì mình lấy lược chải tóc, vừa kể chuyện xưa.

Nụ cười của nàng, quật cường của nàng. Hấn cũng nhớ.

Hấn cũng đã hỏi mình, nếu như đều là giả, vậy hấn có thể hay không kiên quyết quên đi.

Thế nhưng, chiếc lược kia, hấn thật thích, thật thích.

Hấn. Không bỏ được.

Tháng năm Giang Nam, khó có được cả đêm mưa to.

Mưa đêm hôm đó, Vương Phủ đêm hôm đó, đêm hôm đó chính nam tử áo đen kia dưới làn mưa Giang Nam không cách nào viết nên chữ hỗn độn cùng bi thương.

Rồi sau đó, cũng theo ánh mặt trời tiêu tán.

Ngày thứ hai, Giang Nam, vẫn là xuân Giang nước ấm xinh đẹp, vĩnh viễn xinh đẹp.

—

Mai Vũ trong giấc mộng, trong mộng, tựa hồ tự thuật quãng thời gian ngắn ngủi khi nàng còn sống.

Nàng nhìn thấy bóng lưng cha mẹ nhát gan sợ phiền phức, cầm tiền vội vàng rời đi.

Nàng nhìn thấy sư phụ nghiêm nghị huấn luyện mình.

Nàng nhìn thấy sư huynh sư đệ đồng môn, vây quanh mình, tào khốc cười nhạo mình.

Nàng nhìn thấy mỗi một lần huấn luyện, luôn là một mình học bỏ tức.

Nàng nhìn thấy mỗi lần du ngoạn, luôn là bị Vân Kinh cùng Trúc Thiên hãm hại bêu xấu.

Một mình, vẫn là một mình.

Nhưng rồi, một ngày kia, không giống như vậy nữa.

Nam tử kia, một thân bạch y, rõ ràng là phiêu diêu ngồi trên cây, bên cạnh lại tựa hồ như nở đầy hoa đào.

Nàng thật sự tin, tin hẳn là trích tiên bay xuống nhân gian.

Hắn nhảy xuống, muốn nàng và hắn ở cùng một chỗ.

Thật vui vẻ, thật vui vẻ.

“Thôn cô, đã tỉnh rồi.” Tựa hồ có người gọi nàng.

Rất đói, nàng xuống núi còn chưa ăn cái gì đâu, mơ hồ thấy bạch y nhân đưa tới một cái chân gà.

Mai Vũ cười khúc khích nói: “Ta không khách khí!”

Há mồm cắn một cái thật mạnh.

“A! ! !” Một tiếng hét thảm, điều nhi ngoài cửa sổ giật mình vô số.

Mai Vũ mơ màng mở mắt.

Liền nhìn thấy Tạ Văn Phong ngồi ở bên giường, mỉm cười nói với nàng: “Mặc dù ta biết ngươi rất đói bụng, nhưng là, cái này không thể ăn, trước nhả ra đã.”

Mai Vũ lúc này mới cảm giác được trong miệng dường như đang ngậm thứ gì.

Nhớ không lầm, hắn là “chân gà” trong mộng.

Trên trán nhuộm đầy hắc tuyến, lúng túng nhả ngón tay ra, Mai Vũ nói: “Xin lỗi.”

Thật ra thì, nàng muốn nói nhất không phải là xin lỗi, mà là muốn hỏi: “Tay ngươi sạch sẽ không?”

Bất quá, mặc dù nàng rất dừng cảm, nhưng sẽ không tự đi tìm chết.

“Tay của ta bị thương! Ngươi nói xin lỗi với hắn cái gì!” Bên giường đột nhiên hé ra một khuôn mặt vụn vụn.

Mai Vũ cảm thấy, lúc này, nếu như không phải nàng đang bị thương, nhất định nhảy dựng lên như một con cóc rồi.

Mai Vũ nhìn về phía bộ mặt vụn vụn kia, trừng mắt: “Hành Vân, chú ý hình tượng.”

Hừ, còn không biết tay của ngươi có sạch sẽ hay không ấy.

Trời ạ, tay Văn Phong còn tạm. Liễu Hành Vân cái tên hài tử lì lợm này, còn không biết vừa rồi làm cái gì đâu.

Mai Vũ lắc đầu không dám tưởng tượng.

Không được tưởng tượng nữa. Thật là đáng sợ!

Liễu Hành Vân tức giận, khoe miệng hoàn toàn co rút.

Ngón tay đáng thương của hắn, ngón tay đáng thương a!

Hoa đào nam đáng chết này, cứ nhiên ở thời khắc nguy hiểm túm tay mình kéo qua.

Ô, cũng biết có chuyện tốt, hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ tới mình, chuyện xấu tuyệt đối không quên được mình.

Mai Vũ nằm ở trên giường, không để ý tới Liễu Hành Vân oa oa kêu to, chuyển sang Tạ Văn Phong: “Ta hôn mê mấy ngày rồi?”

“A, không nhiều không ít, ba ngày. Chờ người khỏe lại, chúng ta phải đi hành tẩu giang hồ rồi. Thôn cô, người chuẩn bị xong chưa?”

Mai Vũ nhìn bộ dáng tiều tụy của hai người, trong lòng đột một dòng nước ấm chậm rãi chảy qua.

Rốt cuộc, muốn cùng đi với hai người kia sao?

Ba người, chân trời góc biển nơi nào cũng cùng đi sao?

Thật sự rất vui vẻ.

Lệ quang lóe lên trong, Mai Vũ về mặt thâm tình nhìn về phía Tạ Văn Phong.

“Người dự định lúc nào thì cho ta ăn cơm.”

Một đạo Thiên Lô đánh xuống, khước mắt Tạ văn Phong. co rút.

Nàng thật đúng là — thôn cô!

Mai Vũ ủy khuất cúi đầu.

Làm cái gì nha, đây cũng không thể trách nàng, thật sự là nàng quá đói chứ sao.

Hơn nữa, coi như là thiên kim tiểu thư cũng không thể không ăn cơm a.

Người là sắt, gạo là thép, không ăn một bữa đói muốn chết, nàng không biết có bao nhiêu ngày đã không ăn một bữa cơm ngon.

Tạ Văn Phong bắt đắc dĩ đứng dậy, đi lấy cơm cho nàng.

Mai Vũ nhìn bóng lưng của hắn, không nhịn được hỏi: “Hành tẩu giang hồ, vậy chúng ta sẽ đi đâu?”

Tạ văn Phong xoay người lại, anh cười một tiếng: “Đi Đại Giang Nan Bắc. Trạm thứ nhất, Dương Châu.”

Mai Vũ cũng cười vui vẻ: “Tốt a, ta muốn đi ăn khắp thành Dương Châu.”

Thật ra thì, đi nơi nào cũng không quan trọng.

Chỉ cần ở chung một chỗ cùng hai người kia.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26: Thiên Ngoại Phi Tiễn (Mũi Tên Bay Trên Trời)

Đi thuyền một đường tới Dương Châu.

Nằm ở trên thuyền, Mai Vũ tâm tình không tệ vung tay cho cá trong hồ ăn. Thời điểm vết thương còn chưa hoàn toàn bình phục, Mai Vũ liền vội vã đi theo Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân xuống Dương Châu.

Cũng có một chút trốn tránh, nàng muốn rời xa nơi có nam tử ngốc kia.

Cảm giác ở nơi đó luôn luôn có thể cảm giác được sự hiện hữu của hắn.

Một khi ra khỏi Vương phủ, từ nay về sau tất cả đều là người qua đường.

Đây là nàng tự nhắc nhở mình, cũng là kết cục cuối cùng của hai người.

Nàng không thể lại đi trêu chọc hắn.

Cho nên, vội vàng xuống Dương Châu.

“Này, rốt cuộc chúng ta đi Dương Châu làm gì?” Ánh mặt trời ấm áp làm Mai Vũ có chút lười biếng.

Bị thương cũng có chỗ tốt, ít nhất, quần áo tới đưa tay, cơm tới há mồm.

Bất quá, thật đúng là cực rảnh rồi.

Liễu Hành Vân vênh ngón tay bị nàng cắn bị thương lên, phi thường nể mắt nói: “Sẽ không nói cho người biết.”

Khóe miệng Mai Vũ méo xệch.

Ấu trĩ! Thật là ấu trĩ a.

Nàng không phải chỉ cắn hấn một cái, đến mức đó sao.

Người không nói cho ta biết, ta sẽ không biết đi hỏi Văn Phong sao. Trùng mắt liếc hấn một cái, Mai Vũ quay đầu lại hỏi Tạ Văn Phong đang phơi nắng phía sau.

Tạ Văn Phong đặt quyển sách dịch sang một chỗ, khóe miệng câu khời một đường cong đẹp mắt, lông mày nhướn lên nói: “Đi gặp tình nhân a. Bất quá, không phải tình nhân của ta, mà là của Hành Vân.”

Liễu Hành Vân vừa nghe, lập tức luống cuống, cần câu trên tay thiếu chút nữa rơi xuống nước.

Mai Vũ nhìn hấn dửng vẻ chật vật, bày ra vẻ mặt cười vô lương tâm: “Thế nào? Nói đúng tâm sự của người?”

Liễu Hành Vân then quá hóa giận đứng lên, quần bách giải đầu: “Điều Điều tỷ không phải tình nhân của ta. Người ta tốt như vậy, có thể coi trọng ta sao.”

Tạ Văn Phong cũng bật cười, lấy quyển sách đang đắp trên mặt xuống nói: “Đúng vậy a. Xác thực rất tốt, tốt đến Bách Lý Thấu Phong Liễu Hành Vân, vì nàng làm thân trâu, đầm rồng hang hổ cũng xông vào.”

Trong lòng Mai Vũ cả kinh, không tự chủ há hốc mồm.

Nàng chưa từng nghe qua chuyện xưa của Hành Vân.

Không nghĩ tới, Hành Vân là vì nữ tử kia mới đi làm thân trâu.

Không biết, đến Vương Phủ trộm đồ, có phải hay không cũng vì cô gái kia.

Trong thành Dương Châu, nghề cơ nổi danh Thượng Quan Diêu, nàng có nghe nói qua. Năm ngoái còn là hoa khôi của thành.

Đích các là một người rất lợi hại mà.

Nghiêng đầu, Mai Vũ đem tầm mắt hướng tới hồ nước xanh biếc.

Mặc dù trong lòng có chút nhỏ nhỏ chạm vào điều kiêng kỵ cùng khó chịu. Nhưng Mai Vũ biết, nàng hi vọng Hành Vân hạnh phúc.

“Mai Vũ” Liễu Hành Vân có chút lúng túng kêu một tiếng.

Không biết vì sao, hấn không muốn ở trước mặt nàng nhắc tới nữ tử luôn tâm tâm niệm niệm trước kia.

Sau khi rời xa Thượng Quan Diêu, hấn cơ hồ mỗi ngày đều nhớ nàng.

Thế nhưng kể từ gặp Mai Vũ, loại tư niệm này lại trở nên nhạt dần, tâm của hấn cũng không tự giác buộc trên người Mai Vũ.

Còn kia cây trâm. Vốn là định tặng cho Thượng Quan Diêu.

Hấn từng nói sẽ tặng cho nàng tất cả bảo vật của thiên hạ. Chỉ cần nàng thích.

Nhưng cây trâm kia hấn lại tặng cho Mai Vũ.

Không thể kiểm soát tặng cho nàng, cảm thấy cây trâm kia chỉ có nàng mới xứng.

Có lẽ xa cách đã lâu, hấn mới có thể đánh mất phần tư niệm ban đầu kia.

Cho nên, hấn không thể chờ được nữa muốn trở về gặp Thượng Quan Diêu.

Muốn đi chứng minh, điều hấn sợ không phải là thật. ,

Vô luận ở bên ngoài bừa bãi như thế nào, hấn vẫn thuộc về thanh mai trúc mã Thượng Quan Diêu.

Xoay người lại, Mai Vũ khẽ mỉm cười: “Ta muốn chơi điều, Hành Vân, người đi giúp ta lấy điều. Văn Phong, người đi lấy bút mực lại đây, ta muốn viết

chữ ở phía trên: thần tiên trên trời, ban tặng cho ta mười vạn lượng hoàng kim đi.”

Tạ Văn Phong nghe được, mắt hoa đào xinh đẹp nhướn lên, khinh thường nói: “Thôn cô.”

Mai Vũ mỉm cười, hung hăng một cước đá tới.

Tạ Văn Phong kêu rên: “Xú nha đầu, thiếu chút nữa liền đá vào chỗ quan trọng rồi.”

“Thật đáng tiếc không đá vào chỗ quan trọng, quả thực là tiếc nuối. Không thể vì nữ tử khắp thiên hạ diệt trừ một tai họa, ta thực hổ thẹn.” Mai Vũ rất nề tình mà nói.

Tạ Văn Phong tức giận gợn chân, lại không dám thật động nàng, chỉ có thể ngậm bồ hòn, phồng má trừng nàng.

Hừ, nha đầu chết tiệt kia, ngươi chờ đấy!

Liễu Hành Vân nhìn hai người cười đùa, không tự giác cũng mỉm cười.

Là mình suy nghĩ nhiều rồi, Mai Vũ mới không thêm để ý hấn có hay không cùng nữ nhân khác có quan hệ.

Thế nhưng tại sao nàng không quan tâm, hấn lại cảm thấy rất mất mát.

Lấy điều ra, Mai Vũ vung bút viết vài chữ thật to trên điều, theo con gió thả điều vào không trung.

Điều bay rất cao, Mai Vũ cơ hồ cao hơn hứng nhảy lên.

Thiên tài a, thiên tài, nàng quả nhiên là một thiên tài toàn diện, ở trên hồ chơi điều cũng có thể thả cao như vậy.

Không ngờ, chưa tới một sau, trên trời liền xuất hiện một con điều khác, rất nhanh liền bay cao hơn so với điều của Mai Vũ.

Trên con kia điều kia có ghi chữ: “Tiên nữ trên trời, cùng tiểu gia ước hẹn đi.”

Mai Vũ mặt đầy hắc tuyến, nghiêng đầu cực kỳ khó chịu nói với Liễu Hành Vân: “Ngươi không cảm thấy chơi điều trên hồ rất không bình thường sao.”

Liễu Hành Vân nhìn bộ dáng nghiêm túc của nàng, cũng vô cùng nghiêm túc trả lời: “Không sao, người duy nhất không bình thường là ngươi.”

Mai Vũ tức giận xoay người lại, tiếp tục chơi điều, cố ý để dây vô cùng dài.

Cô nương ta cũng không tin có thể thua cái tên thiếu niên tàn khuyết nhà ngươi.

Đang lúc hai người tranh đấu, lại thêm một con điều ác liệt bay lên trời.

Trên đó viết: “Mai Vũ là thôn cô ngu ngốc.”

Mai Vũ tức giận chuyển hướng, đối diện với khuôn mặt tươi cười khiêu khích của Tạ Văn Phong.

Ánh mắt của hai người ánh mắt trên không trung va chạm tóe ra lửa.

Hoa đào chết tiệt, ngươi không phải tới dính vào sẽ chết a!

Thôn cô chết tiệt, nếu để cho ngươi tìm tiểu hấn chuyện này!

Nhìn chòng chọc một hồi lâu, Mai Vũ rốt cuộc không nén được tức giận, phi thường kêu to: “Có bản lĩnh xem điều của ai bay cao nhất. Điều người nào bay thấp trên mặt phải dán chữ: ta là đại ngốc nghếch.”

“Hào!”

Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân cùng kêu một lên tiếng.

Vì vậy, chỉ thấy gió nhẹ lẩn tẩn trên hồ, ba con điều trong làn gió mát thảng năm càng bay càng cao.

Mai Vũ nhìn điều của mình bay cao nhất. Mặt cười đầy đắc ý.

Hừ, đã nói các ngươi không sánh bằng mà.

Vốn lúc đó. Mai Vũ lòng tin tràn đầy hạ quyết định, muốn cho hai người kia dán lên mặt tờ giấy “Ta là Đại Ngốc Nghếch”.

Thế nhưng, trời có mây gió bất ngờ, người có họa phúc sớm chiều.

Trên bầu trời đột nhiên bay tới một mũi tên, vừng vàng bắn vào một trong ba con điều.

Mai Vũ nhìn bộ dạng phiêu điều sắp sửa rơi xuống của con điều, trong lúc nhất thời khóc không ra nước mắt.

Bỏ Tất a, nằng trước kia chỉ nghe nói qua, có một kẻ ngốc thích bắn mặt trời, chưa nghe nói qua có kẻ ngốc thích bắn điều a.

Mai Vũ vội vã thu dây, muốn kéo điều trở lại. Điều ở trên trời lắc lắc, Mai Vũ ở trên thuyền lắc lắc.

Tạ Văn Phong cười cũng mau rút khước miệng, run rẩy nói: “Trời ạ, Mai Vũ, người đời này cũng đừng nghĩ có mười vạn lượng. Ông trời bác bỏ thỉnh cầu của người rồi.”

Khước miệng Mai Vũ giật giật, không trả lời, một cước dẫm nát chân Tạ Văn Phong.

“A! ! Đau quá! ! !” Tạ Văn Phong lần thứ hai trúng chiêu kêu thảm thiết.

Có câu nói, vui quá hóa buồn, thời điểm Tạ Văn Phong đang vui mừng cười cười, trên trời lại một mũi tên bắn tới, ngay chính giữa con điều trang trí lông lẫy của hắn.

Cả khuôn mặt Tạ Văn Phong đều vặn vẹo: “Mẹ nó! Người nào muốn chết như vậy! Dám bắn điều của tiểu gia.”

Lần này đổi sang Mai Vũ vui vẻ: “Ha ha, Tạ Văn Phong, báo ứng a.”

Liễu Hành Vân quét mắt một cái qua điều của hai người kia, thương tâm vội vàng thu hồi điều của mình.

Trời ạ, không cần bắn, không cần bắn, đây là con điều hắn thích nhất, đi đâu cũng mang theo.

Cái gì gọi là không như mong muốn, đây, chính là đây.

Liễu Hành Vân thu điều được một nửa, một mũi tên đáng yêu lại bay tới, vừng vàng ngay giữa con điều đáng thương kia.

Liễu Hành Vân cảm thấy mũi tên kia đâm thủng không chỉ là điều của hắn, mà còn là tim của hắn.

“Tên Vương bát đản trời đánh! Là ai bắn điều của gia, gia muốn đem tất cả điều của nhà người phá hủy!” Một tiếng kêu rên, điều của Liễu Hành Vân cũng tuyên cáo tử trận.

“Hành Vân. Ta đã nói rồi, chuyện xui xẻo như vậy người làm sao không gặp đây, nén bi thương a.” Tạ Văn Phong nghiêng đầu nói.

Mưa Vũ vốn đang ầm ĩ cùng Tạ Văn Phong cũng quay đầu lại, nhìn có chút há hê cười: “Chúc mừng người a, một mình điều của người bay trên trời rất không có ý nghĩa, không bằng cùng nhau tử trận thì tốt hơn.”

Liễu Hành Vân trong lòng tất cả đều là nước mắt, tức giận mắng: “Hai tên thối nát.”

Đứng dậy bay ra ngoài.

Coi như là thi thể, hắn cũng muốn lấy con kia điều về.

Thuận tiện! Tìm kiếm cái tên “sát thủ” đáng chết đó.

Tạ Văn Phong cũng xông ra ngoài, cười với Mai Vũ: “Thôn cô, chờ, thiếu gia đi lấy lại điều cho người. Con điều kia mặc dù không thể mang đến mười vạn lượng cho người, nhưng mũi tên cũng đáng không ít tiền.”

Tạ Văn Phong chuồn chuồn lướt nước, phiêu điều bay đi.

Mai Vũ có chút ngơ ngác nhìn thân hình Tạ Văn Phong bay đi, thiếu chút nữa nước miếng rơi thẳng xuống 3000 thước.

Đáng chết, cái tên hoa đào quả thật rất rất rất dễ nhìn!

Nếu tính cách của hắn không xấu xa như thế, thật có thể nói là cực phẩm nam nhân.

Vỗ vỗ đầu, Mai Vũ nhanh chóng khôi phục như thường.

Mê hoặc, chỉ có thể là trong nhảy mắt cũng ngoài mặt, không thể xâm nhập vào bên trong.

Giương mắt nhìn hai người trên trời, Mai Vũ đột nhiên rất vui vẻ.

Võ công nàng không tốt, không thể bay, nhưng là, nhìn hai người bay, cảm giác giống như chính mình cũng có thể bay.

Cảm giác như thế, tựa hồ là hai người kia là điều, mà mình. là đây.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 27: Ngân Hồ Mục Vô Ca, Đáng Đòi Người Bị Lừa

Mất thấy hai người kia đập nước đi, đưa tay bắt được điều của mình, thời điểm Tạ Văn Phong đưa tay vớt lấy con điều của Mai Vũ, lại thấy một mũi tên chọt lóc lên, bắn vào điều của Mai Vũ, con điều kia lướt trên mặt nước nhanh chóng lui về phía sau.

Mũi tên, được làm bằng bạc.

Trong không khí, đột nhiên phiêu tán mùi rượu ngào ngạt.

Mai Vũ cẩn thận ngửi ngửi.

Thật, thơm quá a. Theo mùi thơm tìm kiếm, Mai Vũ thấy được trên mặt hồ xanh biếc liễu rủ phát pho, một con thuyền từ từ phiêu đảng xuất hiện.

Một nam tử, tay kéo tên bạc, từ trong hồ túm lấy con điều của nàng.

Tóc của hắn thoải mái buộc ở một bên, một dây cột tóc màu bạc, một thân trường sam màu bạc, khẽ nghiêng đầu, lộ ra tươi cười bất cần đời.

Đuôi lông mày, khóe mắt, cũng mang theo vẻ anh tuấn chọc người pha lẫn ngả ngớn.

Cùng Văn Phong mê người bất động, cùng Liễu Hành Vân rục rờ bất động.

Nam tử này, mang theo một cỗ khí tức tự phụ tự cao tự đại khinh miệt thiên hạ cùng một cỗ tà khí.

Tạ Văn Phong thấy nam tử cầm điều trong tay, đôi mắt hoa đào xinh đẹp rũ xuống.

Nhún người lấy đà trở về thuyền, sắc mặt Liễu Hành Vân cũng lạnh xuống, phi thân trở về thuyền.

Mai Vũ cười cười, ôn tồn nói: “Thôi, không phải một con điều sao, không có chuyện gì.”

Tạ Văn Phong vừa nghe liền nổi giận, bực tức nói: “Đó là điều tự tay ta làm cho người!”

Mai Vũ hơi ngần ngừ, có chút thần trí còn chưa quay về nhìn Tạ Văn Phong.

Tự tay làm hay sao? Thiếu gia đại hiệp này, thật đúng là. Thật khéo tay a!

Tạ Văn Phong có chút hối hận với lời mình vừa thốt ra.

Cái gì gọi là “Tự tay làm cho người”, cứ như đang tỏ tình vậy.

Khẽ đỏ mặt, Tạ Văn Phong lại lắp bắp nói: “Cái đó, nói sau, cái tên kia vốn chính là bôi móc.”

Liễu Hành Vân cũng không cao hứng bữu môi: “Ta nhớ kỹ hán rồi. Hắn là Ngân Hồ, truyền nhân của Ngân Nguyệt thần tiên. Trên giang hồ gọi là “Tiễn tùy nhân hành thiếu niên cuồng” Ngân Hồ Mục Vô Ca.”

Nói đến Ngân Hồ này, trái lại rất nổi danh.

Tựa hồ cũng là thiếu niên, trước kia thời điểm sư phụ giáo huấn nàng thường thường nói: “Người cũng học theo Ngân Hồ một chút a, đồng dạng là thiếu niên thành danh, sao lại kém nhiều như vậy.”

Khi đó, nàng đặc biệt làm một người giấy nhỏ, trên đó viết “Kẻ thù lớn nhất kiếp này — Ngân Hồ!”, mỗi lần bị phê bình, bị lấy ra so với hắn, nàng trở về phòng liền cho tên tiểu nhân kia mấy chằm.

Nàng còn cho rằng Ngân Hồ chính là tên của người ta, từ sau đó, thấy hồ ly nhất định phải mắng mấy câu.

Sau này dần dần lớn lên mới biết, đây chẳng qua là tước hiệu.

Lau mồ hôi, Mai Vũ lúng túng cười cười.

Thật là vừa đúng dịp a, cư nhiên cùng “Kẻ thù lớn nhất kiếp này” gặp mặt.

Nhìn về mặt muốn đánh người của Tạ Văn Phong, Mai Vũ bắt đầu cười, dụ dỗ nói: “Văn Phong tốt, chúng ta không so đo với hân, sau này ngươi làm thêm một con điều cho ta, ta nhất định nhất định đem nó trưng bày, được không?”

Cái này, cái đó, mặc dù rất không muốn thừa nhận, bắt quá, nàng đúng là có chút áy náy.

Dù sao khi còn bé châm người ta nhiều châm như vậy. Khó tránh người ta trả thù, vẫn là tránh đi thì tốt hơn.

Tạ Văn Phong quét mắt nhìn nàng, quét thêm lần nữa, cuối cùng đánh không lại ánh mắt làm nũng của nàng, bắt đầu cười: “Được rồi, được rồi. Xét thấy ngươi thành khẩn như thế, ta không so đo với hân.”

Liễu Hành Vân nhìn chiếc thuyền cách đó không xa đang đến gần, vô cùng bắt đầu đi lác đác.

Mặc dù hân là một quân tử vô cùng có tư cách, có tu dưỡng. Cái gì gọi là người không phạm ta, ta không phạm người. Người nếu phạm ta, ta có thể nhún nhường sẽ nhún. Nhưng nếu người lại phạm ta, ta tuyệt đối vùng kiếm đưa hân đi diêm vương điện.

Bẻ ngón tay, Liễu Hành Vân buồn cười cười: “Văn Phong, sợ rằng bây giờ không phải là chúng ta tìm người ta phiền toái, mà là người ta lại đến tìm chúng ta phiền toái.”

Mai Vũ quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy con thuyền kia đang hướng về phía bọn họ.

Mục Vô Ca cầm con điều của Mai Vũ trong tay, nhìn mấy chữ to phía trên bị nước hồ thấm vào.

Lập tức lộ ra nụ cười đẹp mắt.

Ha ha, không nghĩ tới Thiên Diện Đào Hoa Tạ Văn Phong thiếu tiền như thế.

Thiếu đến mức muốn hướng ông trời đòi tiền.

Xem ra, cũng không phải giống như trong truyền thuyết.

Một đại hiệp thường xuyên thiếu tiền, muốn cũng sẽ không có bản lĩnh gì. Nhưng vừa mới nhìn thân thủ của hân, vẫn là có chút ý nghĩa.

Mục Vô Ca ngồi xuống, nhẹ nhàng rót một chén rượu.

“Đến gần con kia thuyền.” Sau khi ra lệnh, Mục Vô Ca liền không nhanh không chậm ngồi xuống thưởng rượu.

Tạ Văn Phong nghe Liễu Hành Vân nói, khóe miệng lập tức có rút.

Tiểu gia. Vốn là muốn tha ngươi một mạng.

Nhưng ngươi ngàn không nên vạn không nên, không nên lại tới trêu chọc ta.

“Trời đánh, đừng can ta, ta nhất định phải giáo huấn cái tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này.”

Mai Vũ về mặt khóc lóc ngăn hân lại nói: “Đại ca, đại ca, ngươi đừng xúc động.”

Tạ Văn Phong giùng giàng, cả giận nói: “Không được, ta hôm nay nhất định phải dạy dỗ hân.”

Thiên Diện Đào Hoa Tạ Văn Phong hân lúc nào từng bị ức hiếp như vậy. Cho tới bây giờ đều là hân ức hiếp người khác.

Ngân Hồ đúng không, sẽ để cho hân đi đầu thai, đòi sau làm một con hồ ly đích thực.

Khuôn mặt Mai Vũ đau khổ, chỉ có năm chữ: khóc không ra nước mắt.

Cho nên nói, làm đại hiệp, làm sao chánh như vậy, tính khí không tốt như vậy, đáng đánh đòn như vậy a.

“Tạ Văn Phong, ngươi đang hoang mang một chút cho ta! Nghe đây, ta đi lấy điều, sau khi ta trở về chúng ta liền rời đi, không cần rước lấy phiền phức nữa.” Mai Vũ rút cuộc nổi giận, sau một tiếng Sư Tử Hống, Tạ Văn Phong liền im lặng.

Thấy hiệu quả không tệ, Mai Vũ lập tức nhún cười, xoay người đi về phía mũi thuyền.

Lúc này, Mục Vô Ca cũng đứng lên, đi về phía mũi thuyền.

Một khắc kia, là kinh điểm Mực Vô Ca cả đời đều không thể quên.

Nữ tử một thân hồng y, điểm lệ đến mức hoa hồng nở rộ cũng không sánh bằng. Là thu thủy trong đôi mắt, khi cười lên, giống như tất cả mọi thứ cũng sẽ trở nên mềm mại theo đôi mắt kia.

Nàng mỉm cười, tựa hồ có chút bất đắc dĩ, lại có chút xấu hổ.

Nàng nói: “Có thể đem con điều đó trả lại cho ta không? Mặc dù không biết ngươi tại sao thích bắt điều. Bất quá, con điều kia không thể cho ngươi. Đó là có người tự tay vì ta làm, lúc đầu ta không biết, nhưng vừa rồi ta đã biết. Có thể trả lại cho ta không?”

Điều bị nắm chặt trong tay, sau nháy mắt động tâm hồi thần. Mực Không Ca mới sáng tỏ, thì ra đây là điều của nàng.

Mực Vô Ca nhẹ nhàng lắc lư con điều trong tay, cười nói: “Ngươi rất thiếu tiền sao?”

Mai Vũ nhìn mấy chữ viết bị thấm nước ở phía trên, lúng túng đỏ mặt.

Ông trời ơi, nàng quên mấy chữ mình viết phía trên cỡ nào ấu trĩ.

“Ta.” Mai Vũ mở miệng, nhưng không cách nào nói ra bất kỳ giải thích nào.

Trong tiềm thức, nam nhân này vẫn bị mình xem như “Kẻ thù lớn nhất kiếp này”, dù sao trước đây người sư phụ khen nhiều nhất, trừ Trúc Thiên cùng Vân Khinh, chính là Ngân Hồ này.

Lời nói yếu thế, nàng nói không nên lời.

Bất quá, cũng là bởi vì thật sự không có giải thích nào thích hợp.

Nàng thiếu tiền sao? Không thiếu.

Nàng không thiếu sao? Nàng thiếu.

Mực Vô Ca bị vẻ mặt vùng vẫy đấu tranh của nàng chọc cười, khóe miệng dâng lên một nụ cười xấu xa, lớn tiếng nói: “Nếu thiếu tiền, không cần hướng ông trời, hướng tới ta đòi đi. Ta tên Mực Vô Ca, ngươi tên là gì? Cho ngươi mười vạn lượng, trở thành người của ta đi.”

“Mực Vô Ca, trời đánh, ngươi cho rằng ngươi là ai.”

“Hừ, tự cho là đúng. Mai Vũ không thiếu tiền, nàng muốn tiền chúng ta sẽ cho nàng.”

Hai cái thân ảnh ba bước tiêu sái đi lên, bảo hộ xung quanh Mai Vũ.

Mực Vô Ca nhàn nhạt quét hai người một cái, vẫn là bộ dáng lười nhác khinh bạc như cũ: “Đây không phải là Tà đại hiệp cùng Liễu đại hiệp sao. Nhị vị hôm nay đổi nghề rồi, bắt đầu làm Hộ Hoa Sứ Giả rồi?”

Liễu Hành Vân sắc mặt không tốt chăm chú nhìn hắn, chậm rãi nói: “Cái này cũng không phải là chuyện của các hạ. Nghe nói các hạ gần đây đi khắp nơi tìm kiếm võ lâm nhân sĩ để tỷ võ. Chẳng lẽ lần này ta cùng Văn Phong may mắn trở thành đối thủ của ngươi?”

Mực Vô Ca nhún mày: “Đúng vậy a, lúc mới bắt đầu là như vậy, bất quá, ta hiện tại thay đổi chủ ý.”

Nói xong, Mực Vô Ca đem tầm mắt dời đến trên người Mai Vũ, tiếp tục mỉm cười nói: “Ngươi tên là Mai Vũ? Là “Tặng quân rượu độc, tiễn quân ra đi” Vũ Thần Mai Vũ?”

Tâm Tà Văn Phong, trong nháy mắt co rút một cái.

Đối tượng tỷ võ của hắn, chẳng lẽ là Mai Vũ?

Mai Vũ nhìn chằm chằm nam trước mặt một thân màu bạc, cười bất cần đời.

Khẽ nhếch khóe miệng, nhẹ giọng nói: “Hong trần túy, túy hong trần, túy ngọc hong trần người nào không say. Rượu ngon a.”

Những lời này rơi vào tai Mực Vô Ca, Mực Vô Ca đột nhiên vỗ tay bảo hay: “Quả nhiên là người giỏi nhận thức rượu, rượu hiếm có như vậy, cô nương cũng biết. Tại hạ bội phục.”

Túy hong trần này, rất ít bởi vì khó cất, ít có người nhận biết, không nghĩ tới nha đầu này nhìn bình thường, lại nhận ra loại rượu này.

Mai Vũ không nói gì tiếp, chẳng qua là tiếp tục hướng hắn muốn con điều: “Công tử, ta không có ý định cùng công tử tỷ thí, nhưng nếu công tử trả ta con điều kia, ta có thể nói cho công tử biết cách dùng khác của loại rượu này.”

Mực Vô Ca ánh mắt sáng lên, nghĩ đến thân phận của nàng, nghĩ đến rượu độc của nàng.

Có lẽ, rượu này còn có thể thành độc?

Mục Vô Ca vung tay, điều đã bay đến trên tay Mai Vũ.

Mai Vũ cầm điều, cười nói với Tạ Văn Phong: “Tốt lắm, điều tới tay rồi, chúng ta đi thôi.”

Mục Vô Ca cau mày, hỏi: “Cô nương còn chưa nói cho ta biết cách dùng khác của loại rượu này đây.”

Mai Vũ nghe thanh âm của hắn, quay đầu lại lại mỉm cười sáng lạn, dùng thanh âm cực kỳ nhẹ nhàng nói: “A, cái này, ta cảm thấy rượu này rất thơm, công tử lấy dùng để tắm, như vậy công tử liền thơm ngào ngạt rồi.”

.

Trong từng trận từng trận cười của Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân, Mục Vô Ca tức giận phát hiện — mình bị lừa!

Đáng chết! Hắn cư nhiên — bị! Lừa! Rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 28: Thành Dương Châu Hỗn Độn, Ngày Khác Tái Tụ Hợp

“Uy! Dừng lại, người dừng lại cho bản thiếu gia!” Mục Vô Ca cả giận thực sự.

Từ nhỏ đến lớn, nữ nhân nào không phải là bị hắn chơi đùa, thật đúng là lần đầu tiên đụng phải nữ nhân như vậy.

Nghĩ đến Mục Vô Ca hân phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái như thế, cư nhiên một ngày lại có thể thua trên tay nữ nhân.

Chỉ có thể dùng ba chữ để hình dung tâm tình của hắn: không cam lòng.

Mai Vũ liếc mắt, vô cùng nhức đầu đem điều trong tay đưa cho Tạ Văn Phong.

Ai, một người khắp mình tỏa ra khí tức “Ta đáng đánh đòn”.

Khí chất “Ta đáng đánh đòn”, hành động “Ta đáng đánh đòn”, ngôn ngữ “Ta đáng đánh đòn”, đáng đáp càng thêm “Ta đáng đánh đòn”.

Mai Vũ thật muốn bội phục người này rồi, thành công đem Tạ Văn Phong từ trên bảo tọa “Ta đáng đánh đòn” đẩy xuống, quang vinh trèo lên.

Xoay người, Mai Vũ cố gắng nặn ra một nụ cười, vẻ mặt như gió xuân nhìn về phía Mục Vô Ca.

“Vị công tử này, người là đang bảo ta sao?” Mai Vũ hỏi.

Mục Vô Ca giương đầu: “Không sai. Ta là đang gọi người.”

Mai Vũ mỉm cười: “Còn có vấn đề gì sao?”

Mục Vô Ca vuốt mái tóc như tơ, nói: “Như người vậy căn bản không coi là trả lời.”

Mai Vũ ngón tay xếp thành hình hoa lan, nhẩn nhơ nói: “Nha, công tử thật thích nói đùa. Ta không phải đã nói cho công tử một cách dùng khác của loại rượu này sao?”

“Không sai.” Mục Vô Ca bĩu môi, đầu có chút cúi xuống.

“Rượu kia ngoại trừ uống... còn có thể dùng để tắm có phải hay không cũng là một cách dùng khác?” Mai Vũ tiếp tục nói.

Đầu Mục Vô Ca lại cúi thấp hơn: “Nói thì nói như thế, nhưng là.”

Ô ~ nhưng mà ta lại cho rằng người sẽ nói cho ta rượu này còn có thể dùng làm độc được.

Nữ nhân chết tiết này, người rõ ràng hiểu! Người nhất định hiểu! Người là cố ý gạt ta! Lừa gạt tín nhiệm cùng tình cảm của ta!

Trong lòng bị phần lắm bầm vài câu, Mục Vô Ca một câu cũng không nói ra miệng được.

Hắn — rõ ràng bị người ta bố trí mà.

Mai Vũ nhìn bộ dáng hắn cúi đầu, vênh môi, đột nhiên cảm thấy, hắn cùng với Liễu Hành Vân có chút giống nhau.

Mặc dù là một bộ cao cao tại thượng, mặc dù có khí thế miệt thị thiên hạ.

Nhưng, dù sao vẫn là thiếu niên thôi.

Tỷ võ khắp nơi, chứng minh mình khắp nơi. Thật ra cũng không phải đòi hỏi cái gì. Chẳng qua là tình trẻ con thôi.

Mai Vũ đối với suy nghĩ của mình có chút bật cười, rõ ràng nàng cũng không kém Mục Vô Ca bao nhiêu tuổi, nhưng lại suy nghĩ như một lão nhân.

Cũng được, liền nói cho hắn biết đi.

Khẽ mỉm cười, Mai Vũ lớn tiếng kêu lên: “Này, xét thấy ngươi đem điều trả lại cho ta. Ta chỉ nói một câu, ngươi hãy nghe cho kỹ a, thảng or mai tử Ngũ Nguyệt Hoa, hồng trần bất lạc cũng say thôi.”

Nói xong câu này, lưu lại một mình Mục Vô Ca đang suy tư, Mai Vũ cùng Tạ Văn Phong, Liễu Hành Vân xoay người cùng đi lên phía bên kia thuyền.

Lúc này, đã tới bến tàu Dương Châu. Ba người xuống thuyền, rất nhanh biến mất trong đám người náo nhiệt.

Mục Vô Ca cúi đầu suy tư một hồi, đột nhiên lĩnh ngộ được những lời này, hưng phấn ngẩng đầu, đã không tìm thấy kia thân ảnh hồng ý của người kia.

Chỉ có gã sai vặt đi ra, hỏi hắn: “Thiếu gia, xuống thuyền thôi.”

Mục Vô Ca cau mày: “Ta biết rõ, không cần ngươi nhắc nhở.”

Nàng, đi rồi. Chỉ biết tên của nàng, không biết, về sau có thể gặp lại hay không.

Hừ, vẫn là không cần gặp lại đi.

Cái tên lừa đảo.

Vừa nghĩ Mục Vô Ca vừa bước lên bến tàu Dương Châu, cũng nhập vào trong biển người.

Trong An vương phủ, hôm nay là một mảnh tĩnh mịch kinh khủng.

Nha hoàn sai vặt vội vàng từ sân trồng một vòng hoa sen bước ra.

Nhỏ giọng lầm bầm “Đi mau, đi mau, Vương gia lại nổi giận.”

Gần đây Vương gia, có chút lạ.

Vương gia luôn luôn trầm ổn tĩnh táo, gần đây lại giống như thay đổi thành một người khác, cả ngày nổi giận.

Hạ nhân trong vương phủ gặp họa không nói, ngay cả Lâm quốc quận chủ luôn được coi là “nữ chủ nhân tương lai” lần này cũng tránh không khỏi.

Thời điểm nàng muốn đến tham quan nơi này, lại bị Vương gia một câu: “Có quốc sự cần xử lý” đuổi đi.

Nghe sứ giả nói, Quận chúa tức giận run cầm cập, lại một câu cũng không nói lên được, phát tay áo rời đi.

Mà cái gọi là quốc sự, chính là Vương gia cả ngày ở trong vương phủ, hôm nay nhổ một ít hoa sen lên, ngày mai lại tự mình trồng xuống. Ngày mai đến thư phòng đem dây tơ hồng toàn bộ kéo xuống, cách một ngày nữa lại từng chút từng chút một chăng lại.

Cuộc sống như thế, thật không biết lúc nào là đầu lúc nào là cuối.

An Thiếu Hàn ngồi trong phòng, nghe ánh tử hồi báo, hưng hăng bóp nát chén trong tay.

“Ngươi nói cái gì? Nha đầu kia đi Dương Châu?”

Ánh tử sợ hãi run rẩy, trầm giọng nói: “Dạ, cùng đi với Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân.”

An Thiếu Hàn đứng lên, di chuyển về phía cửa sổ.

Nàng thật sự muốn chạy trốn khỏi hắn.

Cho nên đi Dương Châu.

Ha ha, Dương Châu a, cũng không phải là cùng trời cuối đất.

Tiểu Vũ, ngươi thật cho là ta sẽ thả ngươi đi sao?

Sẽ không! Sẽ không! Sẽ không! Ta sẽ không thả ngươi đi.

“Ngày mai lên đường đi Dương Châu.” An Thiếu Hàn nhìn ngoài cửa sổ hoa đào rơi đầy đất, kiên định nói.

“Vương gia, ngài thật.” Ánh tử còn muốn nói điều gì đó, lại bị ánh mắt của An Thiếu Hàn quét tới dừng lại.

Quyết định của hắn, không có bất kỳ người nào có thể phản bác.

Ban đêm, An Thiếu Hàn lại đi múa kiếm trong rừng hoa đào.

Trong trí nhớ, mẫu thân chính là ở trong rừng đào này dạy hắn múa kiếm.

Mẫu thân, là đại gia khuê tú, lại len lén nhận một người làm thầy, học một thân giỏi võ nghệ.

Người kia, là phụ thân của hắn. Mẫu thân lần đầu tiên giết người, là vì phụ thân, vì đại nghiệp của hắn.

Mẫu thân lần cuối cùng giết người, cũng là vì phụ thân, vì bất đắc dĩ của hắn.

Mẫu thân chết trong rừng hoa đào này, nàng dùng thanh kiếm mình yêu thích nhất giết chết mình.

Khi mình còn nhỏ, nàng nói: “Thiếu Hàn, không cần yêu bất luận kẻ nào. Yêu chính là rượu độc, sẽ làm cho ngươi mất phương hướng, làm cho ngươi không cách nào tự kiềm chế, làm cho ngươi mặc dù hận, nhưng lại không thể không yêu.”

Yêu là rượu độc, mẫu thân uống hết, cho nên mẫu thân cuối cùng chết trên tay chính mình.

Chết bởi tình yêu đối với phụ thân.

Hắn còn nhớ rõ bộ dạng phụ thân đi vào trong rừng cây lúc ấy.

Ngày đó phụ thân ôn nhu hiếm thấy. Hắn nhẹ nhàng cười, tự nhủ: “Thiếu Hàn, haizz, không cần nói cho bất luận kẻ nào nha. Mẹ ngươi chẳng qua là ngủ thiếp đi thôi, ta phải đi theo nàng.”

Sau đó, sau đó, hắn đã không còn nhớ rõ.

Bên ngoài đều nói, phụ thân cùng mẫu thân ngay đêm đó đến chiến trường, song song tử trận.

Thế nhưng hắn biết, mẫu thân không phải chết trên chiến trường, mà là chết ngay trong rừng hoa đào này.

Về sau, hắn liền biết tất cả sự việc.

Phụ thân anh dũng bị Lâm quốc Quận chúa nhìn trúng, hoàng thượng buộc hắn hứa thê để cưới Quận chúa. Mẫu thân sau khi biết được, dưới tình huống phụ thân còn chưa lựa chọn liền tự sát.

Yêu là rượu độc, cho nên phụ thân mẫu thân đều chết hết.

Ngã xuống đất, An Thiếu Hàn nhắm hai mắt lại, ngồi trên mặt đất đầy hoa đào.

Dường như mẫu thân lại nhẹ tay ôn nhu vuốt vuốt khuôn mặt hắn.

Yêu là rượu độc, cho nên Mai Vũ là món đồ chơi của hắn, mà Lâm quốc Quận chúa, là Vương Phi của hắn.

“A, thật đúng là trang phục quen thuộc a.” Từ trong khách điếm đi ra, Mai Vũ phe phẩy cây quạt trong tay, mặt mày hớn hờ nói.

Nam trang, thật lâu cũng không mặc rồi.

Đôi mắt trong sáng xinh đẹp nhìn chằm chằm, Mai Vũ lôi kéo Văn Phong đi dạo phố xá sầm uất.

“Quả vật Dương Châu, quả vật Dương Châu, ta tới đây!”

Tạ Văn Phong kéo nàng lại, một tay che miệng nàng lại: “Này, ngươi không cần mắt mặt như vậy có được hay không?”

Mai Vũ liếc mắt, đẩy tay hất ra.

“Mắt mặt cái gì, ta đây là khắc họa nội tâm chân thật.”

Tạ Văn Phong đầu đầu giữ chặt nàng, không để cho nàng chạy loạn: “Dạ, không sai, suy nghĩ nội tâm của người vốn là rất mất mặt.”

Nghiêng đầu, Mai Vũ quét mắt nhìn Liễu Hành Vân có chút nhẩn nhó, cố ý khoa trương kêu to: “Làm sao người vẫn còn ở đây?”

Liễu Hành Vân nghe nàng nói nhất thời không hiểu, mờ mịt nói: “Làm sao là làm sao?”

Mai Vũ nhìn ngu biểu tình ngu ngốc của hắn: “Người là heo a, nếu trở lại, còn không tới tìm tình nhân cũ của người. Chúng ta muốn ra ngoài dạo phố, ăn khắp cả thành Dương Châu, tối nay có thể đặc biệt cho phép người không cần trở lại. Tạm biệt.”

Nói xong, Mai Vũ liền hưng phấn lôi kéo Tạ Văn Phong chạy xa.

Liễu Hành Vân sững sờ vuron tay, lại mất mắc hạ xuống.

Hắn biết, nàng là vì tốt cho hắn, sợ hắn lúng túng.

Hắn biết, nàng không phải muốn đuổi hắn đi, chỉ là sợ hắn ngại không tiện mở miệng.

Hắn biết, vẫn biết.

Nhưng là, hắn thực mất mặt.

Vì nàng một chút cũng không giữ hắn lại, vì nàng một chút cũng không quan tâm.

Xoay người, thành Dương Châu trên đường đã treo đèn, Liễu Hành Vân yên lặng rời đi.

Nhanh một chút đi gặp Thượng Quan Diêu đi, nhìn thấy nàng, loại mất mặt khó chịu này nhất định sẽ tiêu tán.

Nghĩ như vậy, cước bộ. cũng không bị khống chế càng thả càng chậm.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 29: Hành Vân, Cho Dù Xa Cách.

Túy Trần lâu là tửu lâu nổi danh Dương Châu.

Quan lại quyền quý tập trung, tài tử phong lưu tụ họp. Nhưng nơi này cũng không phải thanh lâu.

Mọi người tới đây đều biết, cô nương nơi này, chỉ bán nghệ, không bán thân.

Tên đứng đầu bảng là nghệ kỹ nổi danh Dương Châu Thượng Quan Diêu.

Từng lời đồn đại: “Thiên kim trăm lượng, khó cầu một tiếng cười”. Phần lớn người tới nơi này, cũng là vì nhìn nữ tử tựa tiên nữ kia.

Đi vào Túy Trần lâu, nhìn về phía lầu hai, nơi đó có một sân khấu lớn, một nữ nhân bị một đám vũ cơ vây xung quanh, lẳng lặng đánh đàn.

Liễu Hành Vân đi tới cạnh cửa thì dừng lại, ánh mắt quét về phía lầu hai.

Lão bản Túy Trần lâu vừa thấy hắn tới, mặt mày liền tươi cười hất hờ. Không tiến lên quấy rầy, chẳng qua là lau tay lẳng lặng chờ đợi.

Tối nay, xem ra lại buôn bán lời rồi.

Chỉ chốc lát, ánh mắt Thượng Quan Diêu quét tới phía dưới, thấy được hắn. Khẽ mỉm cười, Thượng Quan Diêu ngừng lại. Đứng lên, ánh mắt Thượng Quan Diêu dừng lại trên người Liễu Hành Vân.

“Hôm nay, cô nhân trở về, Thượng Quan Diêu nên vì người kia múa một điệu. Các vị trông coi, Thượng Quan Diêu bêu xấu.”

Đàn bị lui xuống, bên trong một mảnh ồn ào, Thượng Quan Diêu vung tay áo lên, bắt đầu múa.

“Là người kia trở lại đi.”

“Nhất định rồi, hôm nay thật là có phúc được thấy.”

“Bất quá, thật ghen tỵ với người kia.”

Chỉ có lúc người kia trở lại, Thượng Quan Diệu mới có thể múa, chỉ có lúc người kia trở lại, mới có âm điệu “đông phong lâu” quyền rũ này nầy.

Liễu Hành Vân cười nhạt, trái tim tràn đầy cảm giác ấm áp, hòa tan mất mát vừa rồi.

Ngoài cửa sổ đèn màu rực rỡ về đêm, nghĩ đến, hai người kia hẳn là đang chơi đùa vui vẻ.

Một khúc kết thúc, Thượng Quan Diệu tiêu sái rời đi, lưu lại một đám người tiếc nuối.

Liễu Hành Vân cũng từ cửa chạy tới hậu viện.

Vừa vào hậu viện, liền thấy nữ tử kia ôn nhu cười, mang theo chút làm nũng, mang theo chút ngây thơ hồn dỗi trách cứ hân: “Thế nào trễ như thế mới trở về.” (Phong: ta là ta ko thích con mụ này chút nào TT_TT, các nàng cứ đọc đi sẽ rõ =3=)

“Ân, Văn Phong xảy ra chút chuyện.” Liễu Hành Vân khẩu khí mềm mỏng nói.

“Vậy bây giờ không sao chứ?” Thượng Quan Diệu hỏi.

“Ân, không sao.”

“Vậy, Hành Vân, hoan nghênh trở lại.” Mỉm cười, thanh thuần như hoa ngọc lan hé nở, Thượng Quan Diệu nói như vậy.

Trái tim phiêu diêu lập tức tìm được nơi thuộc về, Liễu Hành Vân không khỏi nghĩ — Diệu Diệu tỷ, quả nhiên là nữ tử tốt nhất.

Cô phụ nàng, đồng nghĩa với việc cô phụ cả thế giới này.

Quả nhiên là xa cách quá lâu mới có thể giảm đi tư niệm đối với nàng. Những thứ bàng hoàng cũng nghi ngờ trên đường kia, trước mặt nàng, đột nhiên tan thành mây khói.

Liễu Hành Vân nở nụ cười, khoe miệng câu khôi một đường cong ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Ta đã trở về.”

Một khắc kia, thành Dương Châu nở rộ pháo hoa xinh đẹp.

Mở ra giữa hân cùng với một nữ tử khác.

Đối với nữ tử kia, từ nay về sau, chính là bằng hữu.

“Văn Phong, Văn Phong, chúng ta đi mò cá thôi.” Lôi tay Tạ Văn Phong, Mai Vũ kích động kêu.

Thật là tới đúng lúc a, cư nhiên vừa kịp ngày quốc khánh của thành Dương Châu.

Khu vực chung quanh đều là một đêm không, rất vui vẻ.

Tạ Văn Phong đau đầu giữ chặt nàng, về mặt đau khổ nói: “Thôn cô, chúng ta trở về có được hay không, nơi này thật chật chội.”

Dọc theo đường đi, vì bảo vệ Mai Vũ không bị người sẵn sàng, Tạ Văn Phong dùng thân mình làm một bức tường bảo vệ.

Tuy nói nam tử bị nữ nhân sẵn sàng không coi là gì, nhưng đó là đối với loại nam nhân bình thường có được hay không.

Tạ Văn Phong hẳn đáng đẹp trai như vậy, bị một đám nữ nhân xấu xí sẵn sàng là chuyện đáng sợ cỡ nào a.

Đáng thương cho hân hy sinh như thế, nha đầu này còn không có tâm không có phổi cứ nơi nào nhiều người liền chen vào nơi đó.

Nổi thống khổ của mình! Nàng làm sao có thể hiểu.

Mai Vũ dùng bước lại, lạnh lùng trừng mắt nhìn hân: “Chẳng lẽ ngươi chưa từng chơi bắt cá, căn bản là không biết chơi.”

Tạ Văn Phong chịu không nổi nhất là người ta xem thường hân, thôn cô này, nàng cũng không đi hỏi thăm một chút xem Tạ Văn Phong là ai. Có cái gì có thể làm khó thiên diện đào hoa hân hay sao?

“Hừ, để cho ngươi xem lợi hại của thiếu gia một chút.” Tạ Văn Phong nói xong, lôi kéo Mai Vũ tiến lên phía trước.

Dùng giấy làm lưới bắt cá thoát nhìn cực kỳ dễ nát. Tạ Văn Phong lại cực kỳ dễ dàng dùng loại lưới này vượt được cả vàng lên.

Lão bản không nhận được giờ ngón tay cái lên, thở dài nói: “Vị tiểu ca này hảo công phu a.”

Mai Vũ nghe được, khinh thường bĩu môi: “Đến ta, đến ta.”

Hừ, ngay cả Tạ Văn Phong cũng có thể, như vậy Mai Vũ nàng nhất định làm được.

Nhưng. Sự thật là

Thiên tài cùng ngu ngốc, vĩnh viễn chỉ cách một đường. Tự tin không phải là thành công.

Mai Vũ vừa mới xuống nước, lưới bắt cá lập tức liền rách.

Mai Vũ trợn mắt, không cam lòng thử lại một lần nữa.

Lão bản cười nói: “Tiểu ca, công phu mồm miệng chỉ để đùa vui thôi.”

Mai Vũ buồn bực liếc nhìn những con cá vàng xinh đẹp kia, tròn mắt đảo một cái cười nói: “Lão bản, cũng không thể nói như vậy, người tin hay không, ta chỉ cần nói một câu, những con cá vàng này đều có thể là của ta, đến lúc đó người sẽ lỗ vốn chết.”

Lão bản bị nàng trêu chọc cười ha ha, nói: “Tốt, nếu người một câu nói có thể đem số cá vàng này toàn bộ vớt lên, ta liền tặng không người.”

Mai Vũ cười hắc hắc, mắt lóe sáng nhìn về phía Tạ Văn Phong.

Tạ Văn Phong không tự chủ rùng mình một cái.

“Người muốn làm gì?”

Cảm giác ánh mắt này giống như đã từng quen biết.

“Văn Phong, ta muốn tất cả cá vàng ở đây.” Mai Vũ yếu ớt nói một câu.

Khóe miệng Tạ Văn Phong co giật rồi.

Quả nhiên, thôn cô gian trá chết tiệt này tính toán hần.

Thở dài, Tạ Văn Phong cảm lưới lên, vớt lại vớt, vớt lại vớt.

Qua một hồi lâu, dưới vẻ mặt trợn mắt hốc mồm của lão bản, Tạ Văn Phong vỗ vỗ tay đứng lên.

Mai Vũ vui vẻ: “Như thế nào, lão bản, nơi này nhiều người như vậy, người cũng không nên ăn vạ nha.”

Lão bản đau lòng lau mồ hôi, chặt vật gậy đầu một cái.

Cá vàng đáng thương của hần a!

Bốn phía tiếng vỗ tay vang lên, Mai Vũ vui vẻ giờ cá lên, thắng lợi nha.

Đi vài bước, Mai Vũ dầm lại hướng Tạ Văn Phong đòi chút tiền, quay trở lại đưa cho lão bản đang thu dọn quán.

Tạ Văn Phong nhìn thân ảnh nhảy nhót của nàng, lộ ra nụ cười ôn nhu.

Ha ha, những con cá này, căn bản không đáng được nhiều tiền như vậy.

Tên sát thủ ngu ngốc này, sớm muộn gì cũng sẽ thua bởi thiện lương của nàng.

Sôi nổi trở lại bên cạnh Tạ Văn Phong, hai người sóng vai bước đi.

“Văn Phong, chúng ta đến bờ sông đi. Nghe nói hôm nay có thả hoa đăng. Sau đó mua mấy cái đèn hoa đăng nhỏ, ở trên ta muốn viết.”

“Trời cao, ban tặng cho ta mười vạn lượng hoàng kim. Đúng không? Người không sợ trên trời lại có một mũi tên bay tới hủy hoại mệnh đẹp của người sao?” Tạ Văn Phong khịt mũi coi thường nói với nàng.

Làm ơn, hần không bao giờ nữa muốn gặp Ngân Hồ lần nữa.

Nếu không, hần cũng không dám bảo đảm, nhất thời xúc động giết chết hần, để cho hần đầu thai đi làm hồ ly thật.

Mai Vũ bĩu môi: “Hừ, yên tâm đi, nhiều hoa đăng như vậy, muốn bán bao nhiêu mới có thể bán trúng hoa đăng của ta.” Không để ý tới Tạ Văn Phong,

Mai Vũ xoay người chui vào chỗ bán đèn hoa đăng, nhanh chóng mua được hai chiếc đèn.

Một đường đi tới bờ sông, Mai Vũ viết tờ giấy nhỏ bỏ vào trong đèn hoa đăng, rồi thả nó theo dòng nước chảy đi.

Tạ Văn Phong tò mò hỏi nàng: “Ồ trên viết cái gì?”

Mai Vũ cười khúc khích: “Viết muốn hoàng kim a.”

Nàng mới không nói cho hắn biết, câu nàng biết chính là “Đam mê nhất hiệu mộng trung, Hành Vân tương quá văn hồi phong.”

Tạ Văn Phong liếc mắt. A, cũng biết nàng là thôn cô mà. Quả nhiên đủ dung tục.

Vung bút, Tạ Văn Phong viết: nhân diện thù hoa cộng Phi Hồng, hàng năm tương tự như tôi nay.

Thôn cô, sang năm, đêm pháo hoa vẫn phải cùng với ta nha.

Tác phong như vậy, thật rất không giống hắn.

Hắn cho tới bây giờ tự do tự tại, không chịu trói buộc, thì ra cũng có một ngày, sẽ hứa nguyện, nói muốn cùng người kia ở chung một chỗ.

Xem ra, thiên diện đào hoa Tạ Văn Phong thật đã thay đổi.

Sau khi thả đèn hoa đăng, Mai Vũ đem từng con từng con cá thả vào trong nước.

Tạ Văn Phong nhìn, vội vàng ngăn nàng lại: “Ngươi làm gì vậy? Những con cá này là ta rất vất vả mới vớt được.”

Nàng cứ nhiên cứ dễ dàng như vậy thả đi?

Mai Vũ trừng mắt, đẩy tay hắn ra.

“Cá nước tương liên, những con cá chỉ có trở lại trong nước, mới xem như chân chính tự do.”

Văn Phong không nói lời nào, chẳng qua là buồn bực ngồi xỏm xuống bên cạnh nàng.

Trong lòng không khỏi nghĩ, nàng như thế sao có thể làm sát thủ a. Ngay cả đối với cá cũng thiện lương như vậy.

Bầu trời đột nhiên nở rộ pháo hoa xinh đẹp.

Rất xinh đẹp, Mai Vũ hưng phấn kêu to: “Văn Phong, ngươi xem, ngươi xem, thật là xinh đẹp a.”

Tạ Văn Phong vội vàng kéo lấy nàng: “Không cần mắt mặt!”

“Thật sự rất xinh đẹp.” Mai Vũ mỉm cười rực rỡ, cười vẫn giống như đứa ngốc.

Trái tim Tạ Văn Phong cũng mềm mại đi trong nụ cười như vậy.

Mai Vũ, về sau, đều cười như vậy đi, hạnh phúc mỉm cười đi.

Ta sẽ bảo vệ ngươi.

Mai Vũ nhìn phía chân trời, yên lặng nghĩ: Hành Vân, ngươi thấy được không? Pháo hoa thật là đẹp.

Hành Vân, trong thành Dương Châu, chung quanh đều có pháo hoa.

Cho dù không ở đây bên cạnh ta, ngươi cũng giống ta đang ngửa đầu ngắm pháo hoa phải không.

Trái tim bất an của Mai Vũ có chút bình tĩnh xuống.

Hành Vân, cho dù xa cách, chúng ta. vẫn là cùng nhìn lên một khoảng trời.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 30: Oan Gia Nơi Nào Bất Tương Phùng, Gặp Lại Hẳn Là Ngõ Cụt

Vương gia, rốt cuộc xuất phủ rồi.

Trong vương phủ bọn hạ nhân kích động thiếu chút nữa reo hò.

Trời ạ! Ma vương rốt cuộc muốn đi.

Vương gia nhà bọn họ, muốn đi vi phục tư phóng [1] rồi. Đây là chuyện cỡ nào phấn chấn lòng người a.

[1]: kiểu cải trang vi hành đó

Bọn hạ nhân cùng phòng bếp lén la lén lút, Vương gia vừa đi, liền bắt đầu ăn mừng.

Trước khi đi Vương gia đặc biệt dặn dò, muốn bọn họ chiêu cố tốt hoa sen của hân.

Bọn hạ nhân vừa rút miệng, vừa đáp ứng.

Bọn nha hoàn tâm vỡ nát một mảnh, trực tiếp la hét Vương gia thật muốn thành ** rồi.

Trên thực tế, kể từ thời điểm Vương gia gặp cái nha hoàn điên kia, Vương gia đã là ** rồi. Bữa môi, quản gia ở trong lòng yên lặng nói.

An Thiếu Hàn một mình, một thân ung dung tiêu sái.

Thời điểm phải đi, lão quản gia thà chết cũng muốn nhất định an bài mấy thị vệ cho hân.

Vừa khóc vừa hô to: “Vương gia a, nếu người xảy ra chuyện gì, ta làm sao ăn nói với lão vương gia đã chết”

An Thiếu Hàn mặt hắc tuyến cắt lời hân: “Ta mang theo mấy ảnh tử đi.”

Trên thực tế, hân thật sự có mang theo ảnh vệ, chẳng qua là, những ảnh vệ kia không đi cùng một đường với hân.

Luôn như vậy, hân không muốn nhìn thấy bất luận kẻ nào đi theo.

An Thiếu Hàn dứt khoát ngồi thuyền xuống Dương Châu.

Hừ, Mai Vũ, người không phải đang trốn chạy sao, như vậy, người chạy trốn tới nơi nào, ta liền đuổi theo tới nơi đó.

Hân cẩn thận nghĩ qua, hoàng thượng có lẽ lâu rồi không cho hân nghỉ phép.

Cùng lắm thì hân nghỉ ngơi dài hạn, hân trước tiên không bắt nàng trở lại, đến bên người nàng thì có thể chứ.

Luôn luôn làm tổn thương nàng, khiến cho hân cũng có chút mệt mỏi.

Đêm hôm đó máu chảy thành sông, hân vĩnh viễn cũng sẽ không quên.

Sẽ không, sẽ không có một lần nữa như thế.

Tóm lại, Dương Châu, ít nhất để cho hân trôi qua những ngày nghỉ vui vẻ đi.

Một mình ngồi trên thuyền, An Thiếu Hàn buồn bực nghĩ.

Ai ai, nghe nói Liễu Hành Vân bị Thượng Quan Điều giữ chân rồi, như vậy, làm thế nào đem bắt Tạ Văn Phong đi, đây là đại sự hàng đầu.

Đang suy nghĩ, một thanh âm chợt truyền tới: “Vương gia có phải đang suy nghĩ làm thế nào dẫn Tạ Văn Phong rồi đi phải không?”

Trên mũi thuyền đột nhiên xuất hiện một bóng người. An Thiếu Hàn vẫn không nhúc nhích, chẳng qua là tay giơ lên, kiểm bên cạnh theo nơi phát ra âm thanh bay ra ngoài.

Vân Kinh nhàn nhạt tiếp được, cười nói: “Nha, Vương gia là muốn giết ta sao?”

“Người cho rằng ta giết không được người sao?” An Thiếu Hàn lười biếng hỏi, mắt híp thành một đường ngang, nhìn người trên thuyền có cái khuôn mặt của “Tạ Văn Phong”.

Vân Kinh đưa tay xé toang cái mặt trên mặt, ủy khuất nói: “Ta không phải là Tạ Văn Phong a, Vương gia.”

“Hừ, giết chính là nguoi.” Quay đầu, An Thiếu Hàn đen mặt nói.

Thật không biết mình thuê hán dùng để làm gì.

Tôn thượng người của hán không nói, cả ngày cũng chỉ biết chơi bời lêu lổng, chuyện gì cũng không làm, quan trọng nhất là, hán còn không nghe lời của mình.

Hán có gọi hán theo tới sao?

“Ha ha, lấy công chuộc tội, ta tới giúp Vương gia dẫn Tạ Văn Phong rồi đi, như thế nào?” Vân Kinh cuốn tóc.

Còn nói sao, hôm nay đừng phải một tên hộ Ngân có cùng kiểu tóc với hán, thiếu chút nữa làm hỏng tâm tình tốt của hán.

Người kia vừa thấy khuôn mặt “Tạ Văn Phong” của hán, lập tức giương cung bắn tên, la hét: “Tạ Văn Phong, tỷ thí với ta.”

Hại hán buộc phải tháo mặt nạ xuống không nói, còn phải giả bộ đi ngang qua.

Hừ! Nếu không phải không có thời gian, hán nhất định sẽ không bỏ qua cái tên chết tiệt kia!

Huống chi, lại dám cùng kiểu tóc với Vân Kinh hán.

Tiểu tử, nguoi có gan!

“Mục đích. Vân Kinh, đừng nói với ta nguoi là tay sai của ta, ta hiểu rõ, căn bản không phải.” An Thiếu Hàn ngồi dậy, hỏi.

“Vương gia anh minh, ta chỉ là muốn gặp mặt sư muội của ta một lần mà thôi.” Thanh âm Vân Kinh vừa dứt, kiếm sắc liền xẹt qua trước trán hán.

Vài sợi tóc bay xuống trước mắt hán.

An Thiếu Hàn hàn lãnh nghiêm mặt nhìn hán: “Nàng là người của ta, nguoi đừng mơ tưởng đụng tới một ngón tay của nàng.”

Vân Kinh vẫn cười như cũ: “Ta bảo đảm sẽ không động tới nàng, cũng sẽ không khiến nàng bị thương.”

An Thiếu Hàn nghi ngờ nhìn chòng chọc hán một hồi, phát hiện hán tựa hồ cũng không nói láo, từ từ thu kiếm.

Được, hán chịu hỗ trợ, quả thật có thể bớt đi rất nhiều phiền toái.

“Hào, chi gặp mặt một lần. Nhớ lời nguoi đã nói.”

“Cam đoan tuyệt đối không sai sót.”

Vân Kinh nhẹ đáp, xoay người lộn mấy vòng, đến trên một cái thuyền nhỏ nhanh chóng rời đi.

An Thiếu Hàn không nhìn thấy thời điểm hán xoay người, trong mắt rét lạnh.

Đây là lần thứ hai.

Sau lần này, liền còn dư lại một lần duy nhất rồi.

Ha ha, Mai Vũ, sư muội thân ái của ta, ta không thể chờ đợi muốn giết nguoi rồi.

Trong nhà trọ không có gió, Mai Vũ không tự chủ rung mình một cái.

Tạ Văn Phong quan tâm hỏi: “Thế nào? Nguoi rất lạnh sao?”

Uống một ngụm cháo đậu xanh, Mai Vũ lắc đầu: “Không phải, ta rất nóng. Nhưng mới rồi tựa hồ cảm giác được hai cỗ khí tức dị thường lưu động trong không khí.”

Khóe miệng Tạ Văn Phong co giật: “Nguoi là chó sao. Còn có thể nghe được khí tức dị thường.”

Mai Vũ nhếch mũi lên ngửi ngửi y phục của Tạ Văn Phong, nói: “Đánh hơi được, trên người nguoi phiêu tán khí tức “Ta đáng đánh đòn”.”

Khóe miệng Tạ Văn Phong càng rút hơn. Một đám nện vào trên đầu Mai Vũ.

Thôn cô đáng chết này.

“A, thật là đau, ta đang bị thương đó!” Mai Vũ kêu thảm thiết.

“Hà? Phải không? Ta xem ngươi rất có tinh thần nha, một chút cũng không giống đáng về bị thương.” Tạ Văn Phong châm chọc nói.

Mai Vũ âm ỉ cùng hần, đè xuống bất an trong lòng.

Mới vừa rồi, nàng tựa hồ cảm giác được khí tức của An Thiếu Hàn cùng Vân Kinh.

Chẳng lẽ, người kia, cũng đuổi tới nơi này.

“Ta nói các ngươi sáng sớm sáng sớm không thể an tĩnh một chút sao?” Một giọng nói truyền đến, Mai Vũ quay đầu lại, thấy Liễu Hành Vân cùng một nữ tử đi vào.

Nữ tử kia rất đẹp, mặc một thân y phục màu xanh biếc, giống như y phục Liễu Hành Vân đứng bên cạnh.

Lộ vẻ phi thường xứng đôi.

Quả thực là trai tài gái sắc. Mai Vũ ở trong lòng nghĩ, có chút ngượng ngùng thu lại cánh tay muốn đánh Tạ Văn Phong.

Cùng so sánh với Thượng Quan Diêu, nàng quả thật chính là một nha đầu còn chưa trưởng thành.

“Vị này chính là Mai Vũ phải không Hành Vân.” Thượng Quan Diêu ôn nhu mở miệng, nhẹ nói.

Liễu Hành Vân cũng ôn nhu cười một tiếng: “Đúng vậy a. Vị này chính là mai Vũ, Mai Vũ, đây là Thượng Quan Diêu thanh mai trúc mã của ta.”

Mai Vũ có chút ngẩn ra.

Mới vừa rồi, ánh mắt Liễu Hành Vân nhìn Thượng Quan Diêu thật ôn nhu.

Liễu Hành Vân ôn nhu như vậy, là nàng chưa từng thấy qua.

Hành Vân, là mặt trời tháng năm của nàng. Nàng vẫn cho rằng, mặt trời chính là màu sắc của hần.

Nhưng giờ khắc này, nàng mới chính thức phát hiện, kỳ thực, Hành Vân là mặt trời tháng năm trên miệng giếng. Cũng là mặt trăng của Thượng Quan Diêu.

Trăng sáng vĩnh viễn.

Chiếu rọi bóng tối của nàng, thủ hộ Thượng Quan Diêu cả đời.

Nàng cùng với nàng ở trong lòng của hần, chính là khác biệt như vậy.

Kỳ thực, nàng không có quá nhiều ghen tỵ, nàng biết Thượng Quan Diêu thật nếu so với mình thì tốt hơn nhiều lần.

Chẳng qua là nàng tình nguyện không phát hiện ra những điều này, tình nguyện ngây ngốc tự nói với mình: Hành Vân, là mặt trời tháng năm của ta.

Danh hiệu như vậy, tựa hồ là duy nhất, chỉ dành cho một mình nàng.

Chân trời góc biển cùng đi sao? Lời thề như vậy thật sự rất yếu ớt.

Nếu có một ngày, nàng cũng nguyện ý thủ hộ một người cả đời. Như vậy, chân trời góc biển, nàng sẽ đi sao?

Không đi, sẽ không đi, sẽ thủ hộ ngay tại bên cạnh người đó.

Hành Vân, ngươi có phải muốn canh giữ ở bên cạnh nàng rồi sao?

Mai Vũ gượng cười nhìn hướng Thượng Quan Diêu, lễ phép nói: “Nhĩ hảo.”

Thượng Quan Diêu thoải mái đáp lại: “Ha ha, nhĩ hảo. Ngươi rất đẹp, đáng về này mà Hành Vân nói là nha đầu chưa trưởng thành sao.”

Liếc mắt, Mai Vũ cả giận nói: “Liễu Hành Vân! Ngươi còn nói xấu ta!”

“Ta mới không có, ta nói sự thật.” Liễu Hành Vân khiêu khích nói.

Mai Vũ đè xuống khó chịu trong lòng, chính là cười đùa che giấu tâm tư của mình.

Cùng nhau hàn huyên một hồi, giả mượn có trong nhà trọ quá buồn bức, cáo từ, ra khỏi gian phòng.

Một mình sáng sớm rời khỏi nhà trọ, bước đi có chút chảnh có mục đích.

Chung quanh rất náo nhiệt, Mai Vũ có chút phiền, muốn đến một nơi an tĩnh, lại ảo não không biết thành Dương Châu có nơi nào an tĩnh.

Ai, cho dù tâm tình có hồngбет hơn nữa, nàng cũng không có chỗ để đi a.

Nàng hiện tại không đồng xu dính túi.

Thời điểm nàng đang buồn bực vạn phần, trong không khí truyền đến từng trận mùi rượu quen thuộc.

Cái mùi thơm này.

Cái mùi thơm này.

“Này, thật đúng lúc a?” Chung quanh không có gió, Mai Vũ khẽ nghiêng đầu, thấy một mảnh ngân quang xông vào mi mắt.

Nàng cơ hồ muốn ngửa mặt lên trời khóc thét.

Trời a, là “kẻ thù lớn nhất kiếp này”.

Thật đúng là oan gia nơi nào bắt tương phùng, gặp lại hẳn là ngõ cụt a.

Chau chau mày, Mai Vũ hỏi: “Thế nào, ta đã nói cho ngươi biết cách dùng khác của rượu rồi, ngươi còn muốn như thế nào nữa?”

Mục Vô Ca thái độ kiêu ngạo nói: “Chẳng lẽ Mục Vô Ca ta là một người hẹp hòi như vậy sao. Ta ở nhà trọ này, sao ngươi lại ở đây?”

Mai Vũ ngẩng đầu, trên đầu đang treo bốn chữ to: “Nhà trọ Vô Phong.”

Liếc mắt, thật đúng là — thật khéo a!

Mẹ nó, cư nhiên ở cùng một cái nhà trọ!

Không thể để cho nàng có chút thanh nhàn sao?

Cảm giác, người này sẽ là một đại phiền toái.

Bởi vì trong không khí tức lưu động thuộc về người này, lộ ra một tin tức. Đó chính là: tự cao tự đại!

Người như vậy, tuyệt đối là hay tự cho mình là một cái gì đó.

Cho nên nếu hẳn cảm giác mình thú vị, vậy mình nhất định sẽ có phiền toái lớn.

Mai Vũ nghĩ tới đây cả người liền rét run.

Ngần vịn lần không được a! Nàng không muốn rước lấy phiền phức nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 31: Bởi Vì Gia Là Mục Vô Ca.

“Ngươi rất phiền sao?”

“Không có, đây là ảo giác của ngươi thôi, trên thực tế tâm tình ta rất tốt.”

“A, vậy ngươi bây giờ muốn đi ra ngoài?”

“Không có, ta chính là muốn đứng ở cửa nhà trọ này một lúc.”

“Ngươi đứng đây lâu rồi.”

“Không sai, ta tắm nắng.”

Lau mồ hôi, Mai Vũ nói trái với lương tâm.

Nàng rất phiền, bắt quá sẽ không nói cho hắn biết. Nàng muốn đi ra ngoài một chút, bắt quá sẽ không nói cho hắn biết!

Nàng rất nóng, nhưng tuyệt đối sẽ không nói cho hắn biết!

Ồ ~ Mục Vô Ca, ngươi không thể biết điều chút sao? Ta chỉ nghe nói ngươi đối với võ công vô cùng cố chấp, cũng không nghe nói ngươi đối với bất cứ chuyện gì cũng rất cố chấp.

Hôm nay tại sao nóng như vậy. Quý tha ma bắt! Lúc này mới là tháng năm!

Mục Vô Ca nhìn nàng chằm chằm, rất nghiêm túc nói: “Không, ngươi bây giờ nhất định rất phiền, tuyệt đối muốn đi ra ngoài, khẳng định rất nóng.”

Mai Vũ cảm thấy trước mắt một mảnh ánh sáng màu bạc chói mắt.

Có ai đỡ nàng với, Mai Vũ bắt đầu dĩ cau mày: “Đại ca, coi như ngươi nói đúng, nhưng những thứ này mắc mớ gì tới ngươi. Cô nương ta phiền của ta, ngươi đi của ngươi, chúng ta lại không quen.”

Nàng thật là hối hận, hối hận mình hôm nay tại sao không mặc nam trang!

Lời nàng nói không sai, nhưng Mục Vô Ca không muốn như vậy. Mục Vô Ca có hứng thú với nàng, có hứng thú với rượu của nàng. Cho nên, Mục Vô Ca muốn cùng nàng kết giao bằng hữu.

Đối với Mục Vô Ca mà nói, trên đời này bất luận chuyện gì, chỉ cần hắn muốn làm, cũng không để ý tới hậu quả mà làm.

Nói trắng ra, nếu hắn vui vẻ, tùy tiện cho ngươi mấy trăm lượng, hắn sẽ nói: “Gia cao hứng.”

Nếu hắn không vui, đột nhiên tấn ngươi, còn nói cho ngươi biết: “Bởi vì gia nhìn ngươi không vừa mắt.”

Hắn tại sao chảnh như vậy? Tại sao muốn làm gì thì làm như vậy? Hắn sẽ chỉ nói một câu: bởi vì gia là Mục Vô Ca.

Sau khi quyết định, Mục Vô Ca nghiêm mặt nói: “Đương nhiên có quan hệ, ta quyết định cùng ngươi kết giao bằng hữu, cho nên, ngươi muốn ra ngoài đi dạo, ta có thể dẫn ngươi đến nơi thật tốt.”

Mai Vũ trừng mắt, giương mắt một góc bốn mươi lăm độ coi rì ông trời.

Choáng nha ông trời, ngươi nói cho ta biết, tại sao mỗi lần dự cảm nắm móc của ta đều chuẩn như vậy.

“Vị huynh đài này, ta không muốn cùng ngươi kết giao bằng hữu.” Mai Vũ dứt khoát cự tuyệt.

Ngươi là “Kẻ thù lớn nhất kiếp này” của ta, ta mới không cùng ngươi làm bằng hữu.

Mục Vô Ca nghe được cảm đều muốn rơi trên mặt đất rồi.

Trời ạ! Trên đời tại sao có thể có nữ nhân như vậy.

Cự tuyệt Mục Vô Ca hẳn? Cự tuyệt phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, một nhánh hoa lê á hải đường vô địch đại suất ca.

Giận tái mặt, Mục Vô Ca mất hứng nói: “Này, ngươi nữ nhân này, ngươi có biết thiên hạ này nữ nhân thích ta, muốn cùng ta làm bằng hữu ba thành Dương Châu cũng không chứa nổi không.”

Khóe miệng Mai Vũ nhếch lên, chặn lại một câu: “Thành Dương Châu thật đúng là nhỏ.”

Hừ, tiểu tử thói không biết trời cao đất rộng. Càng nhìn càng thất vọng của ngươi so với Tạ Văn Phong còn đáng đánh đòn hơn.

Chẳng lẽ dựa vào gương mặt này, là có thể mang đến cho hắn tự tin lớn đến thế sao?

Mục Vô Ca bị ghen, bị những lời này làm cho chết ghen.

Khóe miệng kéo thành hình dạng kinh ngạc rừ xuống. Cả người hóa đá trước nhà trọ Vô Phong.

Thiên Lôi cuộn cuộn, một đạo nhanh chóng bổ xuống, tự tin Mục Vô Ca xây dựng rất nhiều năm, bị nữ nhân này một câu xé rách.

Mai Vũ nhìn vẻ mặt thảm thiết của hắn, rốt cuộc không nỡ nhẫn tâm.

Ai, từ nhỏ bị nhục thật tốt. Cũng bởi vì hắn cho tới bây giờ chưa từng bị vỡ mộng, mới có thể bị một câu nói của mình đánh bại.

Mai Vũ có một loại xúc động muốn tiến lên vỗ vỗ bờ vai hắn, thành khẩn mà nói một câu: “Hải tử, ngươi còn non a.”

“Được rồi, được rồi, kết giao bằng hữu thôi. Vậy chúng ta bây giờ là bằng hữu rồi, ta rất phiền, dẫn ta ra ngoài đi dạo thôi.” Mai Vũ liếc mắt, bất đắc dĩ nói.

Dù sao hiện tại tâm tình nàng thật không tốt. Nhìn Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân và Thượng Quan Diêu nói chuyện lúc trước. Nàng một chút cũng không biết nói gì. Cảm giác, giống như mình là người ngoài.

Thật ra thì, mình cũng coi như người ngoài đi.

Mục Vô Ca nghe nàng nói như vậy, mắt lại sáng lên: “Thật sao? Thật sao? Ta phát hiện thành Dương Châu có một tửu lâu bên hồ, vừa phong nhã, đồ ăn lại ngon, chúng ta đến đó được không?”

Mai Vũ nghe hắn nói đến món ăn ngon này nọ thì con mắt lóe sáng.

Tâm lý thoải mái hơn chút.

Cái đồ tham ăn này, rốt cuộc như thế nào trở thành cao thủ a.

Nhìn bộ dạng hắn đối với người không hề phòng bị, thật không biết như thế nào lẫn lộn trên giang hồ.

Nghĩ tới đây, lại nghĩ đến bộ dạng của mình, không tự chủ cười: “Tốt, đến nơi người nói thôi.”

Mục Vô Ca nghe vậy, vui vẻ đi dắt ngựa đến, leo lên rồi vươn tay hướng nàng.

Mai Vũ ngửa đầu nhìn hắn, dây cột tóc màu bạc rủ xuống, chiếu rọi mái tóc đen như mực của hắn.

Khóe miệng hắn còn là nụ cười bất cần đời, bộ dạng càn rỡ phát phơ.

Ngã tư đường Vô Phong, tháng năm dương quang, liễu rủ phát phơ bay không ngừng, Mai Vũ đưa tay, nắm lấy đôi tay kia.

Một khắc này, bên trong thành Dương Châu ồn ào vô cùng như chợt ngừng lại, cảnh tượng như dừng lại nguyên tại chỗ.

Cho dù thiếu niên đã trưởng thành, cho dù người và vật không còn, Mai Vũ cũng không thể quên cái buổi sáng có ánh mặt trời không tiêu tan, thiếu niên một thân màu bạc, ngạo nghễ cúi đầu vươn tay về phía nàng.

Bị kéo lên ngựa trong nháy mắt, Mai Vũ có chút hoảng hốt, tựa hồ thấy được thân ảnh của Vân Kinh chợt lóe lên ở góc đường.

Mục Vô Ca nhìn nàng thất thần, không khỏi hỏi: “Sao thế?”

Trùng mắt nhìn lại, góc đường cũng không có thân ảnh quen thuộc, Mai Vũ lắc đầu: “Không sao, hoa mắt. Chúng ta đi thôi.”

Nam nhân kia, làm sao có thể xuất hiện ở nơi này. Nhất định là nhìn lầm rồi.

Mai Vũ cùng Mục Vô Ca thúc ngựa đi.

Nhìn hai thân ảnh nghênh ngang rời đi, Vân Kinh từ từ bước ra từ góc đường.

Khóe môi nhếch lên thoáng cười, nhưng trên mặt Vân Kinh lại một mảnh sương lạnh.

“Tìm được sư muội rồi. Ha ha.”

Sư muội, người thật rất không ngoan, cứ nhiên lại ở chung một chỗ với nam nhân khác.

Đầu tiên là Tạ Văn Phong, rồi Liễu Hành Vân, sau lại xuất hiện An Thiếu Hàn.

Lần này, lại cùng tên tiểu tử chưa dứt hơi sữa có cùng kiểu tóc với mình.

Hắn nhất định nhất định phải dạy dỗ tên tiểu tử kia.

Một đường đến nhà tửu lâu ọ bên hồ, Mục Vô Ca ngược lại không lừa gạt nàng, bên ngoài lầu hai của tửu lâu này có thể nhìn thấy một mảng lớn liễu rủ xuống hồ nước xanh biếc. Tửu lâu thiết kế đủ cao nhã. Đồ ăn cũng thật khá.

Miệng cắn đồ xanh xộp giòn, tâm tình Mai Vũ dần dần đã tốt hơn một chút.

Cảm giác được ăn uống, chính là thoải mái a!

Mục Vô Ca nhìn nàng ăn vui vẻ, cũng không tự giác vui vẻ theo.

Chỉ là tâm tình tốt như vậy cũng không kéo dài quá lâu.

Bởi vì, không khí bốn phía giống như không đúng lắm.

Thế nào lại có cỗ khí tức giết chóc a. Mai Vũ nhớ đến một đêm cực lâu trước kia, ở trong tử lâu cùng Tạ Văn Phong bị cừu gia vây công.

Mai Vũ trong lòng giật thót, cố ý làm rơi đĩa rồi cúi xuống lấy. Mượn cơ hội từ dưới gầm bàn quan sát bốn phía. Vô cùng bất hạnh thấy được một mảnh đao ngân quang lấp lánh.

Mai Vũ lập tức sợ hãi rùng mình, sau lưng mồ hôi lạnh từng trận như cuồng phong.

“Ta hỏi ngươi, ngươi có phải có rất nhiều cừu gia hay không?” Mai Vũ nghiêm túc nhìn Mục Vô Ca hỏi.

Mục Vô Ca suy tư một chút, cười nói: “Hắn là rất nhiều đi.”

Về mặt Mai Vũ bị thống cả giận nói: “Ngươi nha, tại sao phải có nhiều cừu gia như vậy a.”

Mục Vô Ca vô tội nói: “Bởi vì gia là Mục Vô Ca.”

Mai Vũ vì đáp án này tức thiếu chút nữa hộc máu.

Nàng làm sao lại quên, người đang ngồi trước mặt đây, là một kẻ siêu cấp tự đại, siêu cấp tự cao tự đại, một tên đáng đánh đòn đáng chết.

Nuốt giận lại tiếp tục nhỏ giọng hỏi hắn: “Nghe đây, chúng ta bây giờ bị vây, nếu như không đoán sai, người xung quanh đều là cừu gia của ngươi.”

Mục Vô Ca nhìn nàng biết, khóe miệng đột nhiên tà tà câu dẫn, xấu xa cười một tiếng: “Ta biết rõ a, đã sớm biết.”

Mai Vũ kinh hãi há hốc mồm.

Mẹ nó! Hắn đã sớm biết?

Mục Vô Ca thần bí sát lại gần nàng, cười nói bên tai nàng: “Ngươi biết tại sao ta luôn mặc y phục màu bạc không?”

Mai Vũ ngu ngốc.

“Không biết.”

Mẹ nó, lúc này, cô nương nào có tâm tình biết cái này!

“Bởi vì, đao và kiếm đều là màu bạc, đánh không trúng mục tiêu.”

Khóe miệng Mai Vũ. Vô cùng nể tình co quắp.

Ô ~~~ cái tên bệnh thần kinh này.

Mục Vô Ca thấy sắc mặt nàng có chút tím bầm, vô cùng vô sỉ cười.

“Ha ha, lừa gạt ngươi.”

Lông mày Mai Vũ cũng bắt đầu co quắp.

Không, hắn tuyệt đối không phải là lừa gạt nàng. Nàng có trực giác mãnh liệt phi thường, hắn nói là sự thật.

Tên ngu ngốc này.

Cùng hắn ở chung một chỗ một chút cảm giác an toàn cũng không có! Ô ~~~ nàng muốn trở về bên cạnh Tạ Văn Phong.

Ông trời ơi, bây giờ là ngoài có cừu địch cường hãn, bên trong có thiếu niên ngu ngốc.

Chẳng lẽ cuộc sống giang hồ ngắn ngủi của Mai Vũ nàng sẽ kết thúc trong cuộc trả thù tràn ngập mùi thuốc súng ở nơi này sao?

Không muốn a ~~~

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 32: Cùng Mục Vô Ca Trải Qua Sự Kiện Cừ Gia Đuổi Giết

Mai Vũ gắt gao nhìn chăm chăm người cà lơ phát phơ trước mặt. Khóe miệng co quắp nói: “Ngươi tìm ta, chính là muốn ta cùng ngươi đi chết?”

“Đĩ nhiên không phải a. Nhưng chúng ta là bằng hữu nha, gặp khó khăn ngươi dù sao sẽ không ném ta một mình đâu.” Mục Vô Ca uống một hớp rượu, bình tĩnh nói.

“Vô cùng xin lỗi, ta hiện tại hối hận cùng ngươi trở thành bằng hữu. Tình hữu nghị của chúng ta đến đây là kết thúc.” Mai Vũ nhanh chóng nói xong một câu này, đứng dậy muốn đi.

Mục Vô Ca quét nàng nhìn mắt, khóe miệng đột nhiên cười vô cùng vô si: “Ngươi tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ nha. Ta dám cam đoan, chỉ cần ngươi đứng dậy, đao của đám người này lập tức sẽ sáng lên. Hơn nữa, ngươi cảm thấy dưới tình huống trước mắt của hai chúng ta, bọn họ sẽ thả một mình ngươi đi?”

Khóe miệng Mai Vũ trượt xuống, trượt xuống, cuối cùng quắt queo lại.

Nàng nhớ lại đêm hôm đó, cũng là cảnh tượng như vậy, nàng một mình đứng dậy, đám người kia liền lộ ra ngay ra con dao găm sáng loáng.

Lờ mờ có loại cảm giác chuyện xưa sẽ lặp lại một lần nữa.

Khóc a! Nàng tại sao chết tốt không chết lại cùng hắn làm bằng hữu a!

Mục Vô Ca trời đánh.

Ngồi thẳng người, mặt Mai Vũ không chút thay đổi.

“Ngươi có biện pháp.” Nàng kiên định nói.

“Ta không có.” Hắn kiên định trả lời.

Mục Vô Ca thấy đáng vẻ chà xát hai tay của nàng, trong lòng len lén vui mừng không ngừng.

Hắc hắc, nếu để cho ngươi đá kích tiểu gia, tiểu gia cũng làm cho ngươi ném thử một chút tư vị bị đá kích.

Nghiêng con mắt nhìn về phía người xung quanh, Mục Vô Ca ở trong lòng nhanh chóng tính toán một phen.

Thân thể nghiêng về phía trước, nhỏ giọng nói: “Mai Vũ, ngươi là Vũ Thần a, ngươi quên sao?”

Con mắt Mai Vũ mở lớn, hơi giật mình nói: “Không thể nào, căn bản không có cơ hội đổi rượu.”

Người này, lại muốn để cho đám người kia uống rượu của nàng. Thật ác độc a. Bất quá đây coi như biện pháp rất tốt, chính là không có cơ hội hạ thủ.

Mục Vô Ca cười khê: “Rượu của ngươi, sẽ không không dùng được đi.”

Mai Vũ tức giận một cước hướng về phía dưới bàn, hếch mày, một đôi thủy mâu lưu chuyển: “Hừ, rượu của cô nương, không thấy máu cũng phong hầu. Đoạt mệnh không tiếng động.”

Đem bầu rượu không đưa cho nàng, Mục Vô Ca nghiêng đầu, sợi tóc tán lác rơi xuống, một bộ dạng lười biếng nói: “Kính nhờ.”

Mai Vũ quả thật muốn xông qua bóp cổ hắn, đưa hắn đi Tây Thiên.

Bộ dạng hắn nào có nửa điểm nhờ cậy!

Cái tên quý xui xẻo trời đánh này. Từ nhỏ liền dây dưa làm “Kẻ thù lớn nhất kiếp này.” Hừ, nói như vậy quả nhiên là không sai, hắn chính là con ác mộng của nàng.

Chui vào dưới đáy bàn trao đổi rượu, Mai Vũ ngồi vững vàng, chờ nhìn Mục Vô Ca hành động.

Chốc lát sau, tiểu nhị đi lên, Mục Vô Ca lên đuổi một đưa chân, tiểu nhị liền bị vấp.

“Ai ôi.” Một tiếng hét thẳm, tiểu nhị cũng với mâm đồ ăn đụng phải bàn của bọn Mai Vũ.

Mai Vũ lập tức kêu lên: “Tiểu nhị, làm sao ngươi không cẩn thận như vậy. Nếu làm đổ rượu lên người ta, y phục này ngươi đền nổi sao.”

Mục Vô Ca vội vàng giảng hòa: “Thôi, Tiểu Vũ, tiểu nhị cũng không phải là cố ý.”

Tiểu nhị đỏ mặt, luôn miệng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, khách quan.”

Một lúc sau, tiểu nhị bụng mâm chạy hướng một cái bàn khác.

Mai Vũ dùng ánh mắt dò hỏi Mục Vô Ca, Mục Vô Ca lặng lẽ làm thế tay đã giải quyết.

Kỳ thực, một mình Mục Vô Ca hẳn có thể giải quyết bọn cừu gia cùi mục này. Bất quá, hẳn đối với rượu của Mai Vũ cảm thấy hết sức hứng thú. Muốn tự mình biết hiệu quả một chút. Có hay không uống vào rượu của nàng, đều không có ngoại lệ phải chết.

Hẳn thật sự rất khó tưởng tượng, Mai Vũ nhìn như đơn thuần này lại giết chết hai người Trúc Thiên cùng Mai Lương Tân, lòng hiếu kỳ giựt giây, hẳn muốn lần này có thể tự mình nghiệm chứng. Bất quá, hẳn không muốn làm kẻ thử độc, cho nên, chỉ có thể để cho đám cừu địch xui xẻo kia làm người thử độc thôi.

Rượu được rót vào chén, Mai Vũ mắt thấy mấy người uống vào. Tâm cũng treo ngược lên. Thật ra thì, đối với rượu mình cất, Mai Vũ không có bao nhiêu tự tin. Nếu như không phải là từng tự tay giết người, nàng thật sẽ hoài nghi rượu của mình có lợi hại như thế hay không. Bất quá, cho dù từng tự tay giết người, nàng cũng vẫn tồn tại rất nhiều lo lắng.

Có lẽ, đây là Bồ tát ban ân, một ngày kia sẽ mất đi hiệu lực. Hoặc giả, mấy lần kia chẳng qua là tình cờ ngoài ý muốn. Hoàn hảo chính là, ít nhất bây giờ hữu dụng. Một vài người uống rượu trên bàn đã nhất thời ngã xuống.

Mấy bàn khác thấy vậy, rồi rút rút đao ra.

Một người trong đó vứt bỏ mũ đội trên đầu, hét lớn một tiếng: “Mục Vô Ca, để mạng lại!”

Quơ múa dao găm sáng loáng liền bỏ về phía Mục Vô Ca.

Tâm Mai Vũ hiện tại muốn chết rồi.

Kết quả. không phải là muốn nhau đâu! Khóc.

Mục Vô Ca không nhìn thanh đao đang vung tới. Chặng qua là nhìn Mai Vũ, khuôn mặt tươi cười như gió xuân.

Không biết sao, Mai Vũ đột nhiên cảm thấy rất lạnh.

Người này, cười thật buồn nôn nha.

Từ từ, Mục Vô Ca lấy ra một chiếc cung màu bạc bên người.

Bày ra trước mặt Mai Vũ, nhẹ giọng nói: “Người biết cái cung này ngoài trừ lắp tên, còn có cách dùng nào khác không?”

Mai Vũ co rút lại lui về phía sau, lắc đầu: “Không biết.”

Mục Vô Ca vuốt cung, toàn thân cũng tựa như phát sáng, thờ dài nói: “Còn có thể. Giết người đấy.”

Nhẹ nhàng vung lên, cung của Mục Vô Ca, tựa một con hồ ly chạy như bay trong không trung, bắn thẳng về phía người đang vung đao đó. Một đạo thanh âm đa thịt bị cắt cực kỳ nhỏ truyền đến.

Người kia ngã xuống đất. Cung xoay tròn, bay trở về trong tay Mục Vô Ca.

Mai Vũ nhìn nam tử trước mặt, lại nhìn người vừa té xuống đất.

Rốt cuộc có nhận thức — hẳn là Ngân Hồ.

Mặc dù, giết người là rất chuyện kinh khủng. Nhưng Mai Vũ lại giác được, lúc này, Mục Vô Ca vô cùng tuần tú.

Cái loại cuồng vọng cùng kinh thế đó, lại xuất hiện trong động tác nhẹ nhàng tiêu sái.

Mai Vũ nghĩ, có lẽ không có bất kỳ nữ nhân nào có thể cự tuyệt một Mục Vô Ca như vậy.

Bất quá, nàng là một ngoại lệ.

Một bước vọt tới trốn sau lưng Mục Vô Ca, Mai Vũ lớn tiếng nói: “Làm bằng hữu, người có nghĩa vụ bảo vệ ta.”

Mục Vô Ca nhíu mày: “Người không phải không muốn cùng ta làm bằng hữu sao?”

“Người nghe lầm.” Mai Vũ lập tức quay súng lại bắn quân mình.

Nói giỡn, hiện tại nàng trừ phi từ nơi này nhảy vào trong hồ, nếu không chạy ra ngoài, tuyệt đối sẽ bị loạn đao chém chết.

Mục Vô Ca ngẩng đầu, trong tay Ngân cung lại xuất ra, cười nói: “Được rồi, xét thấy ngươi cho ta xem sự lợi hại của rượu độc. Ta cũng không thể keo kiệt, sẽ để cho ngươi mở mang kiến thức về bản lĩnh của Ngân Hồ Mục Vô Ca. Còn nữa..., bộ cung này tên gọi Ngân Nguyệt.”

Quay đầu lại dương dương đắc ý khoe khoang vũ khí của mình, Mục Vô Ca ra tay lần nữa, lại đánh trúng một người.

Trong lúc nhất thời, bọn cừu địch tức giận, hợp nhau lại tấn công.

Mục Vô Ca tay cầm Ngân Nguyệt, tên cung cùng bay, dưới tình trạng Mai Vũ trọn mắt há mồm tán thưởng, ung dung giải quyết hết đối thủ.

Xong xuôi đầu đó, Mục Vô Ca vỗ tay. Nhún vai: “Đi thôi, bằng hữu của ta.”

Mai Vũ không nhịn được khen: “Không nhìn ra, ngươi thật đúng là lợi hại nha.”

Mục Vô Ca vênh mũi lên, khoe miệng cười nói: “Đó là đương nhiên rồi, Ngân Hồ Mục Vô Ca, lời đồn đại trên giang hồ cũng không phải là giả.”

Mai Vũ bĩu môi, ở trong lòng yên lặng tăng thêm một câu: nếu như ngươi có thể không tự đại như vậy, cũng cho phép là một nam nhân tốt.

Hai người ra khỏi tử lâu, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Một hồi lâu, tử lâu bên kia vang lên tiếng kêu gào hỗn loạn.

“Giết người rồi!”

“Giết người rồi!”

Mai Vũ cùng Mục Vô Ca nhìn nhau cười một tiếng, biến mất trong đám người.

Từ từ trở về nhà trọ, Mai Vũ cùng Mục Vô Ca nói lời từ biệt: “Được rồi, ta muốn trở về. Bọn họ cũng nên nói chuyện phiếm xong rồi.”

Mục Vô Ca mỉm cười gật đầu: “Àn.”

Mai Vũ đi vào mấy bước, từ sau lưng truyền đến thanh âm của Mục Vô Ca.

“Uy! Hôm nào cùng ra ngoài chơi đi, tâm tình tốt, tâm tình không tốt cũng có thể tới tìm ta. Đón lấy cái này.” Mục Vô Ca nói xong, ném tới một món đồ.

Mai Vũ tiếp được, là một món trang sức tiểu ngân tiền rất đẹp, Mai Vũ quay đầu lại, sau gờ ngọc dương quang ôn nhu tán lạc một ít trên thân thể màu bạc. Hắn cười ngà ngốc, bên hông lưng lay một tiểu ngân tiền đồng dạng.

Mai Vũ không khỏi bật cười.

Này, là dấu hiệu của bằng hữu đấy.

Mục Vô Ca, ta nhớ kỹ rồi.

Vui vẻ, không vui, cũng sẽ tìm ngươi.

Bởi vì, chúng ta là bằng hữu.

Trở về hậu viện, Mai Vũ đi thẳng tới gian phòng của mình.

Thật vui vẻ mở cửa, người trong phòng, lại làm cho cả người Mai Vũ sửng lại, thậm chí máu trong người cũng đông kết.

Người ngồi trong phòng hướng về phía nàng khẽ mỉm cười.

“Tiểu Vũ, đã lâu không gặp.”

Đó là một người cùng một chuyện đã đóng băng, không thể đụng vào.

Người kia, không có biến mất, hẳn đang ở một chỗ sâu trong trí nhớ, vừa đụng liền đau.

Ngón tay út, lại bắt đầu đau đớn.

An Thiếu Hàn, đã lâu không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 33: Tiểu Vũ, Ta Là Thiếu Hàn, Ta Rất Nhớ Người

Tai họa trừ trên trời rơi xuống a, chỉ có thể nói là tai họa từ trên trời rơi xuống.

Tạ Văn Phong thế nào cũng không nghĩ đến, sẽ gặp phải sự việc này.

Cái tên nam nhân đeo mặt nạ trời đánh!

Nếu như không thể bắt được hắn, tuyệt đối sẽ trở thành một đại si nhục đối với Tạ Văn Phong hắn.

Đây là chuyện tình phát sinh trước bữa cơm trưa. Đến giờ cơm, Liễu Hành Vân cùng Thượng Quan Diêu trở về Túy Trần lâu. Mà thôn cô nào đó nói muốn ra ngoài một chút cũng chưa thêm xuất hiện trước bàn cơm.

Xuất phát từ lo lắng, Tạ Văn Phong rời khỏi nhà trọ đi tìm nàng.

Phát hiện, nữ nhân kia không biết chết ở nơi nào.

Hắn còn chưa kịp lo lắng tiếp, chỉ thấy trên đường lớn, một nam tử chói lọi lác lác đi qua.

Gương mặt đó, rõ ràng chính là “Tạ Văn Phong”.

Chính là Tạ Văn Phong hắn a a a!

Toàn thân Tạ Văn Phong đều muốn co quắp.

Đáng chết! Cự nhiên đáng đáp giống hắn như đúc.

Khóe miệng run rẩy, hắn đầu tiên hồi tưởng lại xác suất mình có thể có đệ đệ sinh đôi hay không.

Cuối cùng cho ra một cái kết luận là: căn bản không thể có.

“Tạ Văn Phong” kia lác lác đến trước mặt hắn, cự nhiên rất nghiêm túc nhìn hắn nói: “Người là ai, đáng đáp như thế nào lại giống bản thiếu gia. Dám giả mạo Tạ Văn Phong ta, ngươi muốn chết phải không?”

Trên trán Tạ Văn Phong gân xanh bạo động, đè ép lửa giận... nhưng không thể đè ép được.

Lập tức bộc phát.

Cộng thêm lửa giận chuyện tên tiểu tử Ngân Hồ mấy ngày trước, cùng nhau bạo phát.

Một kiếm quất tới.

“Thiếu gia cho người biết, ai mới chân chính là Thiên Diện Đào Hoa Tạ Văn Phong!”

Hai người một đường vật lộn đánh đến một nơi không biết là đâu nữa. Thời điểm hắn đang muốn buông tha.

Cái tên nam nhân chết tiệt kia cự nhiên lại nói: “Tạ Văn Phong cũng chỉ lợi hại đến thế thôi sao. Không chơi nữa. Nói cho người biết tin tức tốt a, ta là giả trang người, người vẫn có thể kiên định người mới là thật. Ta nghĩ đến một cách chơi mới, Thiên Diện Đào Hoa Tạ Văn Phong là hái hoa tặc, chủ ý này thế nào? Ha ha, chờ nhìn hiệu quả đi. Tạm biệt.”

Trong đầu, sợi dây được đặt tên là lý trí, cháy, cháy, sau đó. đứt.

Tạ Văn Phong rốt cuộc hoàn toàn hóa đen trong câu nói đó.

Thiên Diện Đào Hoa Tạ Văn Phong là hái hoa tặc.

Thiên Diện Đào Hoa Tạ Văn Phong là hái hoa tặc.

A a a !! Anh minh của hắn! Anh danh một đời của hắn! Nếu như không bắt được người mang mặt nạ này, nhất định sẽ bị hủy diệt đấy!

Xách kiếm, Tạ Văn Phong quyết định, sau khi bắt được người mang mặt nạ này, nhất định phải đem hắn cắt bỏ từng khối từng khối thịt, ném tới từng hồ trong thành Dương Châu làm mồi cho cá.

Cứ như vậy, Tạ Văn Phong bắt đầu truy tung Văn Phong giả mang mặt nạ.

Mà điều đáng nhắc tới chính là, hắn có thể sẽ không tìm được người kia.

Bởi vì người kia đổi một bộ quần áo, lại đổi mặt nạ.

Trước khi hắn truy tung đã biến trở về chính hắn.

Người kia là ai vậy? Đương nhiên là — Vân Khinh a.

Trong phòng rất yên tĩnh, An Thiếu Hàn ngồi đó mỉm cười, mà Mai Vũ vẫn như cũ đứng ở ngoài cửa.

Nhẹ nhàng nghiêng đầu, mái tóc màu đen rủ xuống, thanh âm trầm thấp của An Thiếu Hàn lại vang lên: “Tiểu Vũ, người dự định vẫn đứng ở ngoài đó sao?”

Mai Vũ há miệng, cuối cùng không nói gì, đi vào trong phòng, xoay người đóng cửa lại.

Tay chân Mai Vũ có chút luống cuống.

Rõ ràng cửa sổ đang mở, gian phòng này rõ ràng thông gió rất tốt. Nàng lại cảm thấy không khí không lưu thông.

Hắn là bởi vì hắn ở chỗ này đi. Cảm giác bị cường đại áp bách khiến cho nàng không cách nào tự do hoạt động.

An Thiếu Hàn đứng dậy, Mai Vũ không tự chủ lui về phía sau một bước.

Vết thương sau lưng mới đây không lâu, cùng vết thương một bên ngực cũng tựa hồ có cảm giác đau đớn.

Trí nhớ đêm mưa đó cũng những dòng máu kia tựa hồ lại chảy qua trước mắt nàng.

Những thứ đó là vết thương người này ban cho đấy.

Tạ Văn Phong nói, mấy ngày nàng hôn mê luôn phát sốt, ban đêm thường thường đau đớn nên tỉnh lại, nhưng ý thức mơ hồ. Lúc nói những lời này, vẻ mặt hắn tràn đầy lo lắng. Nàng ở trong lòng tự nhủ: không bao giờ nữa để người này lo lắng vì mình nữa.

Mai Vũ chưa từng nghĩ, sau khi phát sinh những chuyện đó còn có thể gặp lại hắn.

Nhưng kỳ thực có chút nhớ nhung hắn.

Ở trong mộng, nàng luôn mơ thấy hắn đứng trên bờ, cúi mắt nhìn nàng, khẽ mỉm cười, khuynh đảo quốc thành. Chẳng qua là, thật xa xôi, hắn ở trên bờ, nàng ở dưới nước. Nàng căn bản với không tới hắn.

Sau đó, nàng thỉnh thoảng sẽ nghĩ, có lẽ mình là rêu xanh đáy nước cũng không chừng. Hắn muốn chạm vào, nhưng không nghĩ tới, rêu xanh mềm mại như thế, không chịu được sự động chạm của hắn. Kì thực nàng không yếu ớt, giống như rêu xanh sinh trưởng trên tảng đá. Thực vật yếu ớt thì không cách nào sinh trưởng trên tảng đá.

Nhưng là, rêu xanh có rêu xanh mềm mại.

Hiện tại, hắn đứng trước mặt Mai Vũ, Mai Vũ biết, nàng không cách nào đưa tay chạm vào hắn.

Vừa chạm. Cũng sẽ bị tổn thương.

An Thiếu Hàn đi tới trước mặt Mai Vũ, nhẹ nhàng đưa tay kéo nàng vào trong ngực, không cho nàng có một tia phản kháng, ôm chặt lấy.

Tiếng cười thật thấp truyền đến.

Thanh âm từ tính của An Thiếu Hàn vang vọng bên tai Mai Vũ: “Là hương vị của Tiểu Vũ rồi, Tiểu Vũ, ta là Thiếu Hàn, ta rất nhớ người.”

Tiểu Vũ, ta rất nhớ người.

Không cần suy nghĩ những thứ hỗn loạn kia được không?

Không cần để ý tới quá khứ nữa được không?

Ta là Thiếu Hàn, là Thiếu Hàn người luôn mỉm cười kêu tên.

Hãy để cho tháng năm Dương Châu này ghi chép một đoạn hồi ức tốt đẹp của ta và người đi.

Tốt đẹp của người, ta có quá ít, để cho ta nhiều tích lũy thêm một chút thôi.

Có lẽ đối với An Thiếu Hàn, Mai vũ chỉ là món đồ chơi. Nhưng đối với Thiếu Hàn, Mai vũ không giống như vậy.

Người có hai mặt, một mặt hướng về ánh mặt trời, một mặt giống như bóng tối.

An Thiếu Hàn là bóng tối.

Thiếu Hàn. là ánh sáng.

Hắn tin tưởng, Mai Vũ hiểu được những thứ này.

Một câu ta là Thiếu Hàn kia, tựa hồ là một lời nguyên khốn trụ Mai Vũ thật chặt.

Nàng nhớ cái ngày ánh mặt trời bay thấp xuống, nam tử kia dùng ánh mắt khát khao cỡ nào chờ mong nàng kêu tên hắn.

Dùng một nụ cười vừa không tự nhiên vừa hạnh phúc nghe mình gọi tên hắn như thế.

Thiếu Hàn, An Thiếu Hàn, nàng hiểu, đó là hai người. Không phải giống nhau.

Khóe mắt Mai Vũ đã có chút ươn ướt, run rẩy giờ tay lên, nhẹ nhàng vòng quanh hắn.

Thiếu Hàn, Thiếu Hàn.

Nếu như người không giải thích được tư niệm một người. Như vậy, Thiếu Hàn, ta cũng rất nhớ người.

Kì thực, nàng rất ngu ngốc, biết rất rõ ràng, An Thiếu Hàn đang lấy cớ. Hắn chỉ lợi dụng cái cớ này để tới gần mình. Thế nhưng luân hãm đối với nàng là một chuyện quá đơn giản.

Nàng không cách nào bỏ qua người này, không cách nào bỏ qua nụ cười rục rờ của hắn.

Muốn cho hắn vui vẻ, muốn cho hắn cười thật nhiều.

Muốn lần nữa gọi hắn: “Thiếu Hàn.”

An Thiếu Hàn ôm Mai Vũ, vùi vào tóc nàng, nhẹ nói nói: “Tiểu Vũ, ta tới gặp người, đây là bí mật thuộc về chúng ta nha. Tối nay, ta sẽ trở lại, trong thành Dương Châu có nhiều nơi hảo ngoạn, chúng ta cùng nhau chơi đùa một lần thôi.”

Mai Vũ nắm thật chặt ống tay áo hắn, mỉm cười gật đầu: “Được.”

Không nói cho người khác, như vậy mình mất tích, sẽ không có người hoài nghi hắn.

Tối nay cùng hắn cùng ra ngoài, có hay không sẽ không trở về nữa.

Dường như. Một âm mưu vừa mới bắt đầu.

Thế nhưng không có cách nào cự tuyệt.

Hắn đã đến đây, như vậy hành tung của mình vẫn luôn bị hắn nắm trong lòng bàn tay.

Chiến thần An vương, đúng là danh bất hư truyền.

Nàng rốt cuộc biết, mình trốn không thoát.

Có lẽ hiện tại, giờ phút này, nếu mình cự tuyệt, Liễu Hành Vân sẽ gặp nguy hiểm, Tạ Văn Phong sẽ gặp nguy hiểm.

Nàng đối với võ công của hai người đó không phải không có lòng tin. Chẳng qua, việc này còn liên lụy đến một Thượng Quan Diêu.

An Thiếu Hàn nhất định đã điều tra hết thấy rồi mới đến.

Nếu như nàng gặp chuyện không may, như vậy Hành Vân nhất định sẽ gặp chuyện không may.

Cho nên, nàng chỉ có cách đáp ứng hắn.

Nhưng trong lòng nàng hiểu, đây bất quá là một nguyên nhân trong đó thôi.

Một nguyên nhân khác, gọi là tham luyến.

Cho dù nam tử trước mặt sau khi xoay người liền thay đổi thành tàn nhẫn, nhưng ít ra giờ khắc này, hắn ôn nhu.

Nàng tham luyện ôn nhu của hắn, tham luyện nụ cười của hắn, không cách nào tự kèm chế.

Buông ảm áp trong ngực ra, An Thiếu Hàn nhìn ánh mắt nàng, đột nhiên cười rất thần bí.

“Tiểu Vũ, tặng cho ngươi một phần lễ vật.”

Mai Vũ có chút ngẩn ra. An Thiếu Hàn. Sẽ tặng nàng lễ vật.

A, không đúng, không phải là An Thiếu Hàn, mà là Thiếu Hàn.

Từ phía sau lưng lấy ra một cây trâm, An Thiếu Hàn nhẹ nhàng cài lên tóc Mai Vũ.

Đó là một cây trâm bích ngọc hình chiếc quạt nhỏ, cài trên tóc Mai Vũ, hoạt bát mà đáng yêu.

An Thiếu Hàn nhìn cây trâm cài trên tóc nàng, cảm thấy càng thêm đẹp mắt.

Đó là thời điểm chọn lễ vật cho Lâm quốc Quận chúa phát hiện.

Trong một đồng trăn bảo nhìn trúng cái này. Nhưng cũng không phải cho Quận chúa gì đó, mà là nàng.

Lúc ấy đã cảm thấy, cây trâm này nhất định vô cùng thích hợp với nàng.

“Như ta nghĩ, nhìn rất đẹp.” Khóe miệng An Thiếu Hàn nhẹ nhàng câu khời, lộ ra một nụ cười nhu hòa như tuyết đọng.

Mùi Mai Vũ đột nhiên có chút chua xót.

Người này, sẽ tưởng tượng bộ dạng nàng đeo cây trâm sao? Có phải cũng sẽ cảm trâm ngây ngốc ngẩn người hay không.

Người này, mặc dù rất tàn nhẫn, mặc dù rất đáng sợ.

Nhưng, vô cùng ôn nhu.

“Cám ơn, ta rất thích.” Nghẹn ngào, Mai Vũ thật lòng mỉm cười.

Thiếu Hàn, cám ơn ngươi ôn nhu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 34: Văn Phong, Tạm Biệt. Hành Vân, Tạm Biệt

Sau khi An Thiếu Hàn rời đi, trong phòng chỉ còn lại mình Mai Vũ.

Hai phần lễ vật nhận được trong một ngày bị lẳng lẳng đặt ở trên bàn. <https://phongvodinh.wordpress.com>

Mai Vũ ghé vào một bên bàn, lẳng người nhìn đồ. Trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Ai, cũng không biết Tạ Văn Phong chết ở đâu rồi. Hắn không ở đây, nàng cũng chỉ có thể một mình phiền não.

Mới nghĩ tới, một hồi tiếng bước chân vội vã truyền đến.

Trong không khí, tràn đầy mùi hoa đào thơm. Người kia nói đến liền đến. <https://phongvodinh.wordpress.com>

Mai Vũ lập tức hốt hoảng giấu hai vật kia đi. Nàng có chút sợ, sợ Tạ Văn Phong hỏi đồ từ đâu tới.

“Mai Vũ, ngươi trở lại chưa?” Người ngoài cửa tức giận hỏi, thanh âm tràn đầy hòa khí.

Mai Vũ liếc mắt: “Trở lại rồi, ngươi đã đi đâu? Ta trở lại liền không thấy ngươi.” <https://phongvodinh.wordpress.com>

Hơn nữa, là ai dám trêu Tạ đại hiệp tức giận?

Đẩy cửa vào, bộ dạng Tạ Văn Phong vừa mệt mỏi vừa tức giận. <https://phongvodinh.wordpress.com>

Ngồi xuống đem chén trà trước mặt uống một ngụm, Tạ Văn Phong cau mày: “Trà này sao đắng như vậy?”

Khóe miệng Mai Vũ rụt rụt.

Trời ạ, đó là lá trà An Thiếu Hàn thích, không giống trà bọn Tạ Văn Phong thường uống.

Hôm nay nàng đổi trà vì An Thiếu Hàn, nhưng lại quên đổi trở lại rồi. <https://phongvodinh.wordpress.com>

Cố ý rót một ly trà, tay có chút run run, Mai Vũ ngửa đầu uống một ngụm, khẩn trương che giấu nói: “A ha, ha ha, hôm nay ta mới thích uống lá trà.”

A! ! Phi! Đắng như vậy cũng chỉ có An Thiếu Hàn mới thích uống! <https://phongvodinh.wordpress.com>

Thật là đắng, thế nhưng nhất định phải giả bộ ưa thích.

Ai, tự gây nghiệt, quả nhiên không thể sống!

Tạ Văn Phong hoài nghi nhìn nàng, vẻ mặt không tin.

Trà đắng như vậy, nàng là thế nào uống vào.

“Đúng rồi, người rót cuộc ra ngoài làm gì?” Vội vàng nói sang chuyện khác, Mai Vũ không muốn lại bị hỏi nữa. Nếu không nhất định sẽ lộ tẩy.

Tạ Văn Phong đem suy nghĩ từ trên trà kéo trở về, lửa giận vừa mới tiêu tán lại dâng lên.

“Ta nói cho người a. Ta hôm nay coi như cực kỳ xui xẻo. Ta cứ nhiên định phải một người dám cả gan giả trang ta. Hắn còn tuyên bố muốn giả trang ta đi làm hái hoa tặc. Bản thiếu gia một đời anh minh a, cái đồ giả mạo chết tiệt kia lại muốn hủy diệt nó.” <https://phongvodinh.wordpress.com>

Mai Vũ há miệng nhưng không nói gì.

Thật ra thì, nàng rất muốn nói cho hắn biết, kỳ thực hắn căn bản không có cái gì anh minh.

Trên giang hồ mọi người đều biết rõ, Thiên Diện Đào Hoa Tạ Văn Phong là một quái vật không thể trêu chọc.

“Không chú ý đến hắn là được a.” Mai Vũ an ủi.

Cảm giác nếu tiếp tục cái đề tài này, nàng sẽ nhận ra một chuyện không tốt đẹp gì.

“Tại sao có thể không chú ý, hắn không chỉ là tên giả trang, mà là mạng mặt của ta! Nếu không chú ý, ta liền thật chết chắc!” Tạ Văn Phong kêu to.

Không chú ý! Gương mặt đó làm giống như vậy, nếu quả thật để cho hắn làm cái gì không phải Tạ Văn Phong hắn xong đời sao.
<https://phongvodinh.wordpress.com>

Hiện tại hắn đang rầu đây, không biết vì sao hắn tìm nửa thành Dương Châu rồi mà vẫn không thể đem người kia moi ra, làm hại tim hắn vẫn thấp thỏm bất an.

Nếu không phải lo lắng thôn này cô lạc đường, hắn hiện tại vẫn còn ở bên ngoài tìm nam nhân đeo mặt nạ chết tiệt kia!
<https://phongvodinh.wordpress.com>

Mặt nạ. <https://phongvodinh.wordpress.com>

Mai Vũ cảm thấy sau lưng từng trận gió lạnh thổi qua.

Trên giang hồ, người dám làm mặt nạ Tạ Văn Phong sợ rằng rất ít. Có thể làm còn giống, sợ rằng ít hơn. Mà nếu làm, lại dám tán gẫu cùng Tạ Văn Phong cơ hồ không có. Thế nhưng có một người có quan hệ với mình.

Đó chính là — Vân Kinh.

Mai Vũ chỉ cần suy nghĩ một chút liền có thể khẳng định, nam nhân đeo mặt nạ kia chính là Vân Kinh.

Bởi vì An Thiếu Hàn đã tới rồi, bởi vì nàng cảm thấy khí tức của hắn. <https://phongvodinh.wordpress.com>

Bắt đầu từ sáng sớm, nàng đã cảm thấy Vân Kinh đang ở Dương Châu. Thật không may những dự cảm của nàng luôn luôn vô cùng chính xác.

Lúc này thật có thể khẳng định rồi.

Mai Vũ cơ hồ muốn bắn pháo hoa để ăn mừng “may mắn” của mình. <https://phongvodinh.wordpress.com>

Ha ha, lần này tốt lắm, đầy đủ hết rồi.

“May mắn” đáng chết này, ô ~~~

Nhìn biểu tình phiền muộn của Tạ Văn Phong, Mai Vũ vô cùng bình tĩnh an ủi: “Yên tâm đi, hắn sẽ không để cho ngươi trở thành hái hoa tặc.”

Về mặt Tạ Văn Phong không tin hỏi: “Làm sao ngươi biết.”

Khóe miệng Mai Vũ phác thảo một độ cong quý dị, có chút vận vẹo nói: “Bởi vì những nữ nhân kia cũng sẽ tự nguyện. Ngươi hoàn toàn có lý do tin tưởng diện mạo của mình.”

Ở trong lòng, Mai Vũ thêm một câu: hưởng chi, Vân Kinh ghét nữ nhân.

“Này, mặt của ngươi rất trắng. Thân thể không thoải mái sao?” Tạ Văn Phong bị vẻ mặt quái dị của nàng dọa sợ hết hồn, run rẩy hỏi.
<https://phongvodinh.wordpress.com>

Ặc, mặt của nàng nào khủng bố như vậy a.

“Không sao, ta chỉ là bôi phấn nhiều mà thôi.” Mai Vũ ngoài cười nhưng trong lòng không cười trả lời.

Nàng muốn suy nghĩ một chút biện pháp, suy nghĩ một chút biện pháp để có thể không phải gặp Vân Kinh.

Nàng còn không muốn chết sớm như vậy, càng không muốn chết vì Vân Kinh. Cho nên, có thể không gặp mặt, Mai Vũ kiên quyết không muốn nhìn thấy cái tên biến thái kia. <https://phongvodinh.wordpress.com>

Tạ Văn Phong bĩu môi, mặt mày nằm trên bàn, nhẹ giọng nói: “Này, thôn cô, buổi tối ra ngoài chơi đi. Ta hiện tại mệt chết đi, gian phòng này cho ta mượn.”

Khóe mắt co quắp, Mai Vũ cả giận nói: “Đáng chết! Trở về phòng của ngươi mà ngủ.”

Âm cuối cùng còn chưa rơi xuống, Mai Vũ nghiêng đầu đã thấy Tạ Văn Phong nằm trên bàn ngủ thiếp đi.

Ánh mặt trời tán lạc chiếu vào những đường cong hoàn mỹ trên mặt hắn. Vài lọn tóc nhẹ nhàng phủ trên gò má, hình cắt kia giống như lông mi, sống mũi cao thẳng làm cho lòng người ngứa ngáy một chút, nghĩ muốn tiến lên nheo mũi hắn. <https://phongvodinh.wordpress.com>

Trong lòng Mai Vũ nhộn nhạo một đợt sóng rung động. Đi lên phía trước, nhẹ nhàng vén mái tóc của hắn.

Bất đắc dĩ thì thầm: “Thật là, ít nhất cũng phải lên giường ngủ chứ, ngu ngốc.” <https://phongvodinh.wordpress.com>

Tịch dương đem cả người hắn bao phủ trong ánh sáng, Mai Vũ ngồi bên cạnh hắn, nằm ở trên bàn nhìn hắn, trong lúc nhất thời, trong lòng không khỏi an tâm

Hoa đào của ta, ta vinh hạnh biết bao có thể cùng ngươi tự do bay lượn. Ta vinh hạnh biết bao có thể ở bên cạnh ngươi, nhìn ngươi cười như hoa đào mê người. Ta vinh hạnh biết bao có thể cùng ngươi trải qua những giây phút sinh tử.

Hoa đào của ta, ngươi là gió, ta bắt không được gió. Cho nên, xin ngươi tự do bay lượn.

Có lẽ sau tối nay, đối với Mai Vũ, chẳng qua sẽ là một đoạn trí nhớ không tính là tốt đẹp và có phần hoang đường của ngươi.
<https://phongvodinh.wordpress.com>

Nhưng là. <https://phongvodinh.wordpress.com>

“Vân Phong, cho dù là một chỗ rất nhỏ ở trong lòng ta cũng muốn vì ta lưu lại nha.” Nhẹ nhàng, Mai Vũ hướng về phía gò má của hắn nói. Tịch dương nhu hóa bộ dáng của hắn, tựa hồ một giây kế tiếp, hắn sẽ theo ánh sáng bay xa.

Hắn ngủ rất sâu, Mai Vũ biết hắn nghe không thấy, nhưng như vậy là tốt rồi. <https://phongvodinh.wordpress.com>

Nàng không cần hắn nghe thấy. Cho dù sau tối nay, Vân Phong vẫn như cũ, Mai Vũ khác biệt.

Còn nhớ rõ cái đêm đó, nàng viết trên đèn hoa đăng: Si mê nhất nhất là mê hiểu mộng trung. Hành Vân tương quá vấn hồi phong.
<https://phongvodinh.wordpress.com>

Nàng là muốn nỗ lực thực hiện giấc mộng này, nhưng nếu trên thế giới này, không có Tạ Văn Phong, không có Liễu Hành Vân, như vậy tất cả đối với nàng đều không có bất cứ ý nghĩa gì. <https://phongvodinh.wordpress.com>

Đến đêm khi Tạ Văn Phong tỉnh lại, thấy tờ giấy Mai Vũ lưu lại trên bàn. <https://phongvodinh.wordpress.com>

“Người cái tên thiếu gia đại hiệp này, vận động chút cũng lười sao? Mau về phòng nghỉ ngơi một chút. Ta đi tìm Hành Vân rồi. Tối nay không trở về. Nha. Đúng rồi, Văn Phong, tạm biệt.” <https://phongvodinh.wordpress.com>

Tờ giấy rất bình thường, cũng rất bình thường.

Nhưng trong lòng Tạ Văn Phong cảm giác có chút không thích hợp. Mai Vũ. Tựa hồ chưa từng nói tạm biệt với hắn.
<https://phongvodinh.wordpress.com>

Thôi, còn không muốn đi suy nghĩ, nếu như nàng ở cùng một chỗ với Hành Vân, như vậy sẽ không có chuyện. Hắn cũng không có thời gian nghỉ ngơi, hắn muốn ra ngoài tiếp tục tìm kiếm nam nhân đeo mặt nạ kia.

Nhất định! Sẽ không bỏ qua cho hắn!

Trước khi đi gặp An Thiếu Hàn, Mai Vũ đi tìm Liễu Hành Vân, nghĩ tới tối nay nhất định không thể trở lại. Cho nên, rất muốn gặp hắn một lần, nhìn nụ cười giống như mặt trời tháng năm của hắn. <https://phongvodinh.wordpress.com>

Hắn có lẽ là trăng sáng của người khác, nhưng vĩnh viễn là mặt trời của mình. <https://phongvodinh.wordpress.com>

Túy Trần lâu xa hoa trụy lạc, Mai Vũ đổi một thân nam trang, trên tóc lại vẫn cài cây trâm hình chiếc quạt.

Đội một hồi, rốt cục nàng cũng không nhìn thấy Liễu Hành Vân. Gã sai vật cho hay, Liễu Hành Vân ở chỗ Diêu cô nương, không tiện ra ngoài.

Có chút mất mát, nhưng Mai Vũ không nói gì, chẳng qua là thời điểm rời khỏi Túy Trần lâu, Mai Vũ vẫn liếc mắt nhìn về phía hậu viện.

Hậu viện tối đen cái gì cũng không thấy được, nhưng nàng biết, mặt trời của nàng đang ở nơi đó.

Hành Vân, mặt trời của ta, không thể tự mình nói với người một tiếng tạm biệt, thật sự rất tiếc nuối.

Bất quá, như vậy cũng tốt. Ít nhất ta hiểu rõ người vui vẻ, bên cạnh người có người trong lòng phụng bồi.

Chỉ cần nghĩ như vậy, tiếc nuối của ta sẽ ít đi, khổ sở của ta sẽ bớt đi. <https://phongvodinh.wordpress.com>

Như vậy, Hành Vân, tạm biệt.

Xoay người, Mai Vũ biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 35: Đầu Dây Tơ Hồng Kia Có Một Nam Tử, Hắn Gọi Thiếu Hàn

Trong viện Túy Trần lâu, Liễu Hành Vân cũng không có ở chung một chỗ với Thượng Quan Diêu.

Buổi chiều lúc trở lại, lần đầu tiên hắn cãi nhau cùng Thượng Quan Diêu.

Nguyên nhân lại là vì Mai Vũ.

Hắn biết, Thượng Quan Diêu thích phê bình nữ nhân khác, bởi vì nàng cảm thấy mình là nữ nhân xinh đẹp nhất.

Hắn cũng từng xem nàng như nữ nhân đẹp nhất, nuông chiều chút tật xấu của nàng.

“Nữ nhân kia sao lại có cái dáng vẻ đó a. Một chút cũng không dè dặt. Thái độ thật kém.” Lời nói của Thượng Quan Diêu nghe dị thường chói tai.

Hắn không nói gì, nhưng trong nội tâm lại có chút không cao hứng.

“Còn có y phục của nàng, đỏ như vậy, thật là khó coi chết đi được.” Thanh âm của nàng vì sao hôm nay nghe chói tai như thế.

Hắn cũng không cảm thấy Mai Vũ mặc không đẹp mắt, nàng mặc y phục màu đỏ rất đẹp.

“Còn nữa... còn có.”

“Ngươi đủ rồi! Ta cảm thấy nàng như vậy rất tốt.” Hấn nổi giận với nàng.

Thượng Quan Diêu bị hấn rống mắt ứa lệ. Ủy khuất chạy đi.

Hấn đưa tay ra, cuối cùng cũng không đi cản lại.

Mai Vũ xinh đẹp, nàng luôn mặc một thân đồ rực, mặt cười như gió xuân. Một đôi con ngươi như thu thủy, gọn sóng lưu chuyển, linh động dị thường.

Mai Vũ thẳng thắn, thông minh lanh lợi, luôn suy nghĩ vì người khác, luôn là một đứa ngốc quên mình.

Mai Vũ đáng yêu, cười, giận, quật cường, mặt nào cũng thật đáng yêu.

Thích, thích nàng cười với mình, thích chút nhỏ nhỏ gian trá của nàng, thích kiêu ngạo không giải thích được của nàng, thích quật cường của nàng.

Thích.

Thích.

Trong thành Dương Châu, sau giờ Ngọ tơ liễu [1] bay tán loạn. Liễu Hành Vân đột nhiên cảm thấy vị trí Thượng Quan Diêu luôn chiếm trong lòng mình nay đã đổi chủ.

[1]: hạt của cây liễu có tơ, có thể bay theo gió

So với trước kia mãnh liệt hơn, so với trước kia dạt dào hơn.

Một khắc kia, hấn tựa hồ có chút tình cảm gì đó sáng tỏ rồi. Nhưng lại bị hấn mạnh mẽ đè xuống.

Nhất định là thời gian dài cùng với nàng sống chung một chỗ mới có loại tình cảm không hiểu được này.

Hấn thuộc về, như cũ là Thượng Quan Diêu.

Uống một hớp rượu, Liễu Hành Vân không nhịn được chửi mình mềm yếu, vì sao không dám thấy nàng.

Một hồi lâu, Liễu Hành Vân sau vô số lần phi nhô mình đó đột nhiên đứng dậy vọt ra khỏi viện.

Vẫn là. Muốn gặp nàng.

Vô cùng muốn, lý trí đã không còn tồn tại, có, chẳng qua là suy nghĩ mãnh liệt muốn ôm nàng.

Vậy mà, ban đêm thành Dương Châu trắng hoa đã không còn thấy bóng dáng một hồng y nữ tử.

Sau đó, hấn mới nghe gã sai vặt nói, nàng đổi nam trang, tối nay mặc chính là một thân bạch y.

Liễu Hành Vân nghe xong, buồn bã như mất đồ.

Có lẽ đây chính là số mạng.

Lý trí trở lại, nàng cũng đi rồi. Mà mình vẫn phải trở lại bên cạnh thanh mai trúc mã Thượng Quan Diêu.

Cái gì cũng không cách nào thay đổi.

Chiều theo ước định, Mai Vũ đi tới phố xá sầm uất.

Người kia nói, không cần ước định nơi gặp mặt. Bởi vì hấn sẽ tìm được nàng.

Chính là đi chẳng có mục đích gì, Mai Vũ có chút lo lắng hấn nói có thật hay không.

—|||

Mặc dù nàng vô cùng tin nhiệm năng lực của hấn, thế nhưng phố xá sầm uất dài như vậy, nhiều người như vậy, nàng liền không thể không hoài nghi.

Nhưng điều này đều không phải là trọng điểm, không phải là trọng điểm!

Trọng điểm là, nàng mặc nam trang, hơn nữa còn không nói cho hấn biết.

Ô ~~~ được rồi, nàng thừa nhận, nàng vừa là tên đàn độn, vừa là tên ngu ngốc không có đầu óc.

.

Thôi, ngu ngốc vốn là không có đầu óc.

Nói tóm lại, nói tóm lại, nàng hiện tại rất thấp thỏm.

“Uy, vị công tử này, có thể mời người cùng ta một buổi tối xinh đẹp như vậy không?” Sau lưng, đột nhiên truyền đến một trận thanh âm trầm thấp quen thuộc.

Mai Vũ quay đầu lại, thấy một nam tử mặc trường sam màu tím, mang mặt nạ hình con hổ.

Chóp chóp mắt to, Mai Vũ thuận tay lấy từ gian hàng mặt nạ bên cạnh một mặt nạ tiểu miếu đeo vào, ngẩng đầu lên, khoe miệng có chút nhếch nói: “Nhìn người có thành ý như vậy, ta suy nghĩ một chút.”

Người kia ở sau mặt nạ cười một tiếng thật thấp, tháo mặt nạ xuống nói: “Con hổ giấy.”

Mai Vũ lè lưỡi: “Người thật ra rất lợi hại. Ta mặc như vậy, người cũng có thể nhận ra được.”

Lần đầu tiên thấy hán mặc y phục ngoại trừ màu đen.

Màu tím, là màu sắc của Thiếu Hàn đi.

Cao quý, còn phát ra ánh sáng ôn nhu.

Đột nhiên nhớ đến từ ngọc bảo trăm. Có hay không một ngày kia, hắn đem cây trăm đó đưa cho người nào liên đại biểu, người nọ có thể tiến vào tim của hắn, hiểu rõ hắn.

An Thiếu Hàn dùng thân thể cao ngất, vì nàng ngăn ra một mảnh không gian, nhẹ giọng nói: “Bởi vì, trong biển người trên phố xá sầm uất này, ta nhìn thấy duy nhất cũng chỉ có người.”

Mai Vũ có chút ngây ngốc nhìn ánh đèn sáng ngời chiếu trên khuôn mặt hắn. Phía trên kia, có ôn nhu hiếm thấy.

Mặc dù tàn nhẫn, mặc dù đáng sợ, nhưng. Thật, thật rất ôn nhu.

“Như vậy vị công tử này, người đã suy nghĩ kỹ hay chưa? Đáp ứng lời mời của ta.” An Thiếu Hàn cúi người, cọ xát bên tai của nàng nói.

Mai Vũ cảm giác tai mình đều bị thiêu cháy rồi.

“Được, được rồi.” Nói lấp xong câu này, Mai Vũ vội vã nhào ra phía ngoài một bước, hít thở mới mẻ không khí.

An Thiếu Hàn thấy hai má nàng ửng đỏ, khoe miệng không tự chủ cong lên.

Trong thành Dương Châu, pháo hoa không rơi.

Đêm hôm đó, đèn đuốc tựa hồ quá mức mờ nhạt, không khí tựa hồ quá mức hài hòa.

Mai Vũ cảm giác, bàn tay đang nắm lấy tay nàng kia đem cả thế giới của nàng giữ lại cùng nhau.

Thời điểm đi qua miếu nhân duyên, An Thiếu Hàn mở to hai mắt trừng nàng, để cho nàng chờ mấy phút.

Mai Vũ rảnh rỗi nhàm chán, đúng lúc bên cạnh có rút quẻ, nhất thời cao hứng, Mai Vũ rút một cái thẻ. Đại sư giải đoán sau khi nhìn chiếc thẻ đó, hai mắt liền nhìn Mai Vũ hỏi: “Vị công tử này, chắc là nữ giả nam trang thôi.”

Mai Vũ kinh ngạc tròn to mắt.

Làm, làm, làm cái gì! Đây cũng quá lợi hại, rút thẻ là có thể nhận biết nam nữ a.

Thiếu chút nữa, Mai Vũ muốn quỳ xuống bái sư học nghệ rồi. Bất quá cuối cùng lấy tự chủ mạnh mẽ nhịn được. Khiêm tốn nói: “Đại sư hảo nhãn lực, trong thẻ này có huyền cơ gì chăng?”

Đại sư cười, trong mắt mang theo thương hại cùng chúc phúc: “Thí chủ, nhân duyên giữa người với người đều là trời định. Không thể cưỡng cầu, cũng không cách nào cắt đứt. Hồng trần phiêu bạc, sẽ tự có đạo lý phiêu bạc. Nếu cứ cố đoạn trần duyên, chớ trách hồng trần rồi rắm không ngừng.”

Mai Vũ nghe không hiểu lời của hắn, còn muốn hỏi nữa, nhưng đại sư chỉ lắc đầu, nói: “Thí chủ, thiên cơ bất khả lộ, lão nạp chỉ có thể nói nhiều như vậy.” (@@ ào tung chào a, ta cũng chả hiểu gì @@)

Buồn bực xoay người, liền thấy An Thiếu Hàn từ trong miếu đi ra.

Mai Vũ vui vẻ nghênh đón, hai người sóng vai rời đi.

Đại sư nhìn bóng lưng hai người, đứng dậy yên lặng làm lễ: “A di đà Phật, thí chủ, hồng trần hỗn loạn, tự giải thoát nhiều phúc.”

Số mệnh đứt quãng như vậy đã nhiều năm không thấy.

Nếu nói hồng nhan họa thủy, không phải mình muốn trở thành họa thủy.

Chẳng qua là hồng trần hỗn loạn, giai nhân khó thoát khỏi hỗn loạn này thôi.

“Người đi làm gì vậy?” Mai Vũ bị hấn nắm tay, hỏi hấn.

Mặt cười thần bí, rốt cuộc đi làm cái gì rồi hả?

An Thiếu Hàn không nói lời nào, lôi kéo nàng đi tới bên hồ an tĩnh. Dừng lại trước một mảnh cỏ lau, từ phía sau lưng lấy ra một tấm vải màu tím, An Thiếu Hàn nói: “Tiểu Vũ, che lên mắt, ta dẫn người đi nhìn phong cảnh xinh đẹp nhất.”

Mai Vũ nghi ngờ nhìn hấn: “Này, người không phải sẽ trêu chọc ta chứ.”

Khóe miệng An Thiếu Hàn giật giật, một bạo đập vào trên đầu nàng.

“Mau bịt kín.”

Mai Vũ nếu máo, hừ, sẽ giải quyết bằng bạo lực!

Sau khi bốn phía lâm vào một mảnh hắc ám, An Thiếu Hàn kéo tay nàng, nhẹ nhàng buộc một dây tơ hồng lên ngón tay út của nàng, một đầu khác thắt trên tay của mình, rẽ cỏ lau đi tới.

Vừa đi vừa nói: “Tiểu Vũ, thời điểm ta cho người mở mắt mới được mở ra nha.”

“Biết rồi.” Mai Vũ đáp, trong lòng có chút kích động.

Người này, rốt cuộc đang làm cái gì a!

Một hồi lâu, bốn phía không có một chút âm thanh, Mai Vũ vô cùng hồi hộp, mấy lần há mồm muốn hỏi An Thiếu Hàn ở đâu, cuối cùng cũng nhịn xuống.

Đang lúc nàng muốn buông tha cho chờ đợi, thanh âm An Thiếu Hàn từ xa xa truyền đến.

“Tiểu Vũ, mở mắt thôi.”

Mai Vũ gạt miếng vải che mắt màu tím. Bốn phía cũng chỉ có hoa lau xinh đẹp bay múa cùng đom đóm, căn bản không có bóng dáng của hấn.

Mai Vũ khẩn trương kêu lên vài tiếng “Thiếu Hàn, Thiếu Hàn.”

Hoa lau lay động, không có ai đáp lại.

Chỉ có trên ngón út, có chút hơi rung động.

Mai Vũ giơ tay lên, thấy trên ngón út có một sợi dây tơ hồng đang quấn quanh.

Khóe miệng Mai Vũ thoáng cười, tâm hóa thành một mảnh xuân thủy. Theo phương hướng tơ hồng chỉ dẫn, Mai Vũ từ từ đi theo.

Lần này, tơ hồng không đứt. Lần này, ngón tay út sẽ không có cảm giác bị bỏng. Lần này, đầu dây tơ hồng kia có một nam tử.

Hấn gọi — Thiếu Hàn

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 36: Ta Là Đêm Tối, Nhưng Nguyện Ý Vì Người Đốt Vô Số Đèn

Hoa lau tung bay, đom đóm nhảy lên. Cảnh tượng này có một chút quen thuộc, tựa hồ là một đêm ở An phủ, cũng là một đêm như vậy hấn vén ra tầng

tàng cỏ lau để gặp mình.

Nhưng lúc này sao lại có nhiều bất đồng đến vậy.

Theo dây tơ hồng thẳng đường đi tới, sau tầng tầng cỏ lau, Mai Vũ lại thấy một thế giới khác.

Hoa lau như mọc thành phiến lui tán đến hai bên, giữa sông có rất nhiều đèn hoa đăng nhỏ, tất cả đều là hình hoa sen.

Rõ ràng đốt sáng cả mặt hồ. Từng chiếc từng chiếc nổi thành một mảnh.

Ánh mắt Mai Vũ không tự chủ đi truy tìm những chiếc đèn hoa sen ở phía xa. Nhưng vẫn không nhìn đến điểm đâu.

Nước hồ nhẹ nhàng bập bênh, đèn hoa sen bập bênh, Mai Vũ giương mắt nhìn, nam tử kia ngồi trên thuyền trúc xuyên qua những chiếc đèn hoa sen hướng về phía nàng, một thân màu tím nổi bật trong một mảnh hoa đăng màu hồng có vẻ càng thêm anh tuấn.

Mai Vũ bình tĩnh cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

Hắn đưa tay, khoe miệng mỉm cười: “Vị cô nương xinh đẹp này, có thể cùng người đi thuyền dạo chơi không?”

Khoe mắt Mai Vũ, có một chút nước mắt.

Nàng không biết mình tại sao lại có một loại cảm động muốn khóc.

Tựa hồ ở trong mộng, vô số lần mơ thấy nam tử này vươn tay ra với nàng. Có phải hay không lần này rốt cuộc có thể cầm tay hắn.

Hắn không kéo đứt dây tơ hồng, hắn không lưu lại bóng lưng, lần này, hắn dùng bàn tay có buộc dây tơ hồng kia hướng về phía nàng.

Giơ tay lên, Mai Vũ cùng dùng bàn tay buộc dây tơ hồng nắm lấy tay An Thiếu Hàn, rõ ràng muốn bày ra vẻ mặt khó coi nhưng khoe miệng lại để lộ sự vui vẻ của mình: “Được rồi, người đã có thành ý như thế, ta liền đáp ứng cùng người du thuyền.”

Ngồi trên thuyền, Mai Vũ nhẹ tay chạm vào những chiếc đèn hoa sen, mỉm cười hỏi: “Những thứ này, đều là người mua sao?”

Thanh âm An Thiếu Hàn không lớn, nhưng trong đêm nay là âm sắc làm người khác cảm động nhất: “Người không phải muốn oán giận ta xài tiền bậy bạ chứ. Ha ha, những chiếc đèn này không tốn bao nhiêu tiền, ta không có nhiều thời giờ cũng bán linh vì người làm một chiếc đèn, nhưng nguyện ý vì người đốt từng chiếc từng chiếc một.”

Có hay không, nàng thật sự là một món đồ chơi.

Có hay không, hiện tại đứng bên cạnh nàng, thật không phải là An vương An Thiếu Hàn, mà là Thiếu Hàn.

Hắn có chút lẩn lộn rồi.

Rõ ràng là đến tìm kiếm một đoạn ngắn tốt đẹp, vì sao lại cảm thấy nàng hạnh phúc, nàng cười chính là tốt đẹp mình đang muốn tìm kiếm.

Vì sao phải làm chuyện giống như đang lấy lòng vậy.

Vì sao trong biển người, người đầu tiên nhìn thấy đúng là nàng.

Vì sao nguyện ý vì giành được một tiếng cười của nàng, đi làm chuyện bình thường mình cảm thấy ấu trĩ tới cực điểm như vậy.

Tại sao lại muốn buộc dây tơ hồng lên tay nàng, lần này tuyệt không kéo đứt.

Tham luyến, tham luyến, cuối cùng có thể hay không không thể tự thoát ra được đây.

An Thiếu Hàn không biết, giờ khắc này, hắn cũng không muốn suy nghĩ những thứ này.

Hắn đốt từng chiếc từng chiếc đèn hoa đăng này sao? Nhiều như vậy, nhiều như vậy, phải dùng thời gian bao lâu đây. Vót một chiếc đèn hoa sen lên, Mai Vũ nhẹ nhàng vuốt ve.

Nam tử này, tại sao lại có một mặt ngơ ngẩn như vậy.

Thời điểm thuyền đến giữa hồ, An Thiếu Hàn quay sang nàng, lớn tiếng nói: “Tiểu Vũ, lễ vật ta muốn tặng cho người là ở chỗ đó.”

Mai Vũ cả kinh, theo bản năng nhìn về hướng ngón tay hắn chỉ.

Trên bầu trời, pháo hoa nổ rộ, xa xa bay lên vô số đèn Khổng Minh (đèn trời).

An Thiếu Hàn nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Tiểu Vũ, thích không? Những thứ này có thể chiếu sáng đêm tối cho người hay không?”

Tiểu Vũ, ta là đêm tối, có lẽ ta mang cho ngươi, chẳng qua là bóng tối thôi. Thế nhưng ngươi có biết hay không, cho dù ta là đêm tối, cũng nguyện ý vì ngươi đốt rất nhiều rất nhiều đèn.

Ta là Thiếu Hàn, không phải là An vương.

Làm chuyện gì quá đáng, ta sẽ không nói thật xin lỗi. Nhưng ta không muốn ngươi chán ghét ta, sợ ta.

Mai Vũ nhìn đèn Không Minh đầy trời, tựa hồ có chút minh bạch nam tử này tối nay vì sao bất đồng như thế.

Là muốn nói xin lỗi, lại nói không nói ra miệng.

Cho dù có thể nói chút lời ngon tiếng ngọt, vẫn như cũ nói không nên lời một câu thật xin lỗi.

Đây chính là Thiếu Hàn.

Là Thiếu Hàn nàng quen thuộc.

Có ngại ngần cùng bản tính không tự nhiên không sửa đổi được.

Đèn Không Minh bay giữa bầu trời đêm cùng đèn hoa sen trên sông tương giao thành một mảnh.

Chiếu sáng toàn bộ mặt hồ.

Tâm Mai Vũ có chút đau nhức. Là mình, lại một lần nữa chạm đến yếu ớt của nam tử này.

Lúc mới gặp thì né tránh, dọc đường đi thì không yên lòng, làm cho hắn cảm giác bị chán ghét.

Hắn là Vương gia, cho tới bây giờ cũng chỉ biết, thích đồ gì sẽ phải nắm được trong tay. Từ nhỏ liền bị giáo dục không thể có tình cảm. Phải tàn nhẫn, phải lãnh khốc. Trong lòng chỉ có thể chứa quốc gia, không thể tồn tại tư tình nhi nữ.

Hắn như vậy, còn không hiểu được cái gì là yêu, cái gì là tình cảm. Thậm chí không biết, thích đồ gì sẽ phải quý trọng.

Hắn như vậy, nhưng cũng dị thường mềm mại cùng yếu ớt.

Lỗi mắng đã thương mình, hắn cũng không dễ chịu gì.

Yếu ớt, mềm mại, có lẽ cũng không chỉ có râu xanh trong hồ.

Mai Vũ nhìn hắn, khóe miệng cố gắng kéo ra một chút cười.

Lúc này, kỳ thực nàng vô cùng muốn khóc.

Hắn nói mình là bóng tối, hắn rõ ràng là ánh sáng. Lại nói mình là bóng tối.

Có phải hay không mình đã tạo thành cho hắn ảo giác như vậy.

Trong ánh sáng bất diệt của đèn không minh cùng đèn hoa đăng, nam tử kia một thân trường y màu tím, khóe mắt đuôi mày cũng mang theo ôn nhu cùng thấp thòm.

Mai Vũ nghĩ, mình bị vây hãm rồi.

Có lẽ từ lần đầu tiên, dưới làn mưa Giang Nam, trong không khí bay tới khí tức nguy hiểm thì nàng đã định trước không cách nào chạy trốn.

Đối với nam tử này, nàng biết rất rõ là nguy hiểm, nhưng vẫn không nhịn được đến gần.

Muốn sưởi ấm trái tim của hắn, muốn xoa dịu tịch mịch của hắn. Tham luyến ôn nhu của ả, thích sự không được tự nhiên của ả.

Một đêm này, những lời trong lòng nàng đều nghe thấy được.

Hắn nói: ta là đêm tối, nhưng nguyện ý vì ngươi đốt vô số đèn.

Thiếu Hàn của ta, ta vĩnh viễn sẽ không quên những lời này.

Cho nên, không cần sợ hãi nữa.

“Bóng tối đã được chiếu sáng. Như vậy vị công tử này, ta có thể mời ngươi cùng đi xem mặt trời mọc được không? Ngày mai là một ngày mới đây.” Mai Vũ ngoắc ngoắc ngón tay út, kéo kéo dây tơ hồng, ngón tay út của người kia nhẹ nhàng động.

Ngày mai, lại bắt đầu một ngày mới thôi.

Vô luận đối với ta là họa hay là phúc.

Ít nhất tối nay, nguoi là vì ta thấp sáng bóng tối — Thiếu Hàn của ta.

Tạ Văn Phong quả thật muốn giết tên nam nhân đeo mặt nạ chết tiết kia.

Luôn luôn vào thời điểm hần lo lắng cho Mai Vũ nhất thì tên đáng chết này xuất hiện.

Đó là chuyện vào thời điểm ăn cơm tối, Tạ Văn Phong vẫn cầm tờ giấy kia ngăn nguoi. Cuối cùng vẫn cảm thấy, câu tạm biệt kia có chút gì kỳ quái.

Cái gì gọi là “Còn nữa..., Văn Phong, tạm biệt.”

Tạm biệt cái đầu quý của nàng, cứ như câu nói cuối cùng trước khi sinh ly tử biệt.

Hần cũng không cảm thấy thôn cô kia có chú trọng lễ tiết như vậy.

Cuối cùng Tạ Văn Phong quyết định muốn đi tìm nàng.

Nhưng vừa mới ra cửa, chỉ thấy một nữ nhân trang điểm lộng lẫy bỏ nhào về phía hần, dùng thanh âm uốn éo làm cho người ta nôn mửa nói: “Gia, ngài thật hư nha, cứ nhiên đề cho ta tìm đến ngài.”

Trên trán Tạ Văn Phong toát ra một hàng hắc tuyến lớn.

Đây là cái tình huống gì.

Đấy nữ nhân vừa nhào tới ra, Tạ Văn Phong nghiêm túc nói: “Cô nương, xin tự trọng, tại hạ dường như không biết cô nương.”

Mẹ kiếp! Gia làm sao sẽ biết loại nữ nhân dung tục như nguoi!

Nguoi là người qua đường từ nơi nào xuất hiện a.

Nữ tử sắc mặt đỏ bừng, quẹo rũ nháy mắt với hần, cười duyên nói: “Gia ngài thực thích nói giỡn nha. Là chính ngài gọi ta tới nha.”

Tạ Văn Phong một trận lửa giận xông lên não! Ở trong lòng kêu to: thiếu gia cho dù muốn giải quyết vấn đề, cũng sẽ không tìm loại mặt hàng này.

Chờ! Chờ chút! Minh? Tự mình?

Nếu như nữ nhân này không phải là mình gọi tới.

Như vậy chỉ có thể là một người.

Nam nhân mang mặt nạ trời đánh kia!

Tạ Văn Phong nổi giận. Thật đã có thời gian thật dài không nổi giận như vậy.

Khỏe miệng nhẹ nhàng câu hỏi, Tạ Văn Phong mặt đầy hoa đào nói với nữ nhân kia: “Thiếu gia bây giờ đối với nguoi hoàn toàn không có hứng thú. Nguoi có thể rút không?”

Nhiệt độ xung quanh tựa hồ giảm xuống mức thấp nhất, nữ nhân bị sát khí của hần dọa sợ tới hoa dung thất sắc, xoay người lao đảo chạy trốn chết.

Hảo! Thật là đáng sợ! Nam nhân đẹp trai như vậy, có thể cười đẹp mắt như vậy, sao có thể lại đáng sợ như vậy a!!

Tạ Văn Phong cầm kiếm, quay người ra khỏi gian phòng.

Quả nhiên trong ngõ hẻm thấy được tên nam nhân phách lối kiêu ngạo kia.

Nam nhân chết tiết đó nhìn thấy hần, cứ nhiên kinh ngạc nói: “Nha, làm sao nguoi lại ra đây. Ta chính là chọn cho nguoi cái tốt nhất.”

Tốt đến mức hần cũng không dám nhìn mặt của nàng.

Tạ Văn Phong cười lạnh.

Hôm nay nhất định là ngày hoàng đạo.

Có oan báo oan, có thù báo thù.

“Tiểu tặc, thiếu gia tiễn ngươi đi làm mồi cho cá!” Nàng kiếm, tạ Văn Phong xông tới.

Mặt nạ nam thi triển khinh công bỏ chạy.

Vì vậy, đêm truy đuổi, lại bắt đầu.

A, đúng rồi, mặt nạ nam kia, vẫn là Văn Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 37: Đau Chết Ngươi Đi, Tạ Văn Phong Cái Tên Ngủ Ngổc Này!

Có ánh sáng, xông phá tầng mây, chiếu sáng đỉnh núi. Mai Vũ rúc vào trong ngực An Thiếu Hàn, có chút buồn ngủ. Nỗ lực mở to mắt, Mai Vũ cố giữ vững tỉnh táo.

Lần đầu tiên, ở trên núi ngắm mặt trời mọc cùng một người khác.

Nhớ trước kia, nàng vẫn là một mình xuyên qua rừng núi, thừa dịp nắng sớm còn chưa xuất hiện, chạy về phía đỉnh núi ngắm mặt trời mọc.

Một mình vui vẻ kêu to, một mình cảm thán lúc mặt trời hạ xuống nhân gian thật hùng vĩ.

Thình thoảng nàng sẽ cảm thấy làm như vậy rất ngủ ngổc, nhưng nàng thật sự không có chuyện vui vẻ khác có thể làm.

Sau khi trưởng thành nàng lại luôn muốn, về sau, nhất định phải cùng người kia ngắm mặt trời mọc. Nhất định phải cùng người kia chia sẻ cảm giác đó.

Rút người một cái, Mai Vũ ngửa đầu: “Thiếu Hàn, ánh mặt trời đi ra rồi.”

Đưa ngón tay hướng phương xa, quả nhiên, ánh mặt trời xông phá tầng mây chiếu xuống, chung quanh một mảnh lờ lờ lưu động.

Mặt trời từ từ nhô lên.

An Thiếu Hàn nhìn theo hướng tay nàng chỉ, thấy được một mảnh ánh sáng.

Ôm chặt người trong ngực, An Thiếu Hàn dùng cằm cọ xát tóc của nàng.

Tiểu Vũ, cảm ơn ngươi, để cho ta như vậy đến gần ánh mặt trời.

Mai Vũ mỉm cười, đột nhiên cảm thấy, cho dù ngắm mặt trời mọc, cho dù nhìn thấy ánh sáng chói lọi cũng không bằng một tia cười mê người của hắn.

Trước kia luôn muốn cùng người kia ngắm mặt trời mọc. Không nghĩ tới thời điểm được cùng người ngắm mặt trời mọc, ánh mắt nàng lại thủy chung dừng lại trên thân thể người đó.

Ở trong lòng ngực ấm áp của hắn, suy nghĩ của Mai Vũ dần dần cách xa.

Trong mơ màng, Mai Vũ thấp giọng hỏi hắn: “Thiếu Hàn, ngươi phải dẫn ta đi rồi sao?”

An Thiếu Hàn nói cái gì đó, nàng không nghe được, cũng không muốn nghe.

Nàng đang trốn tránh, nàng biết.

Sinh trong giang hồ, sống trong giang hồ. Là thời điểm nàng nhập sư, sư phụ dạy bảo.

Nàng nghĩ tới rất nhiều loại phương thức sinh hoạt.

Làm ruộng, sinh sống trong núi rừng, buôn bán chút ít. Bình thường đối với Mai Vũ, cũng không phải là không thể tiếp nhận, ngược lại nàng thích cái loại bình thường đó.

Bất quá, kia cũng chỉ là nghĩ muốn, nàng đến từ giang hồ, thuộc về sư môn, đã bái lạy sư tổ, lập chí.

Giang hồ, cho dù tinh phong huyết vũ. Cho dù nàng trên giang hồ chỉ là một sát thủ ngu ngốc có tiếng không có miếng. Nhưng không ai có thể ngăn trở nàng lưu lạc giang hồ.

Nàng sẽ cố gắng dùng bản lĩnh của mình, lưu lạc con đường giang hồ thuộc về chính mình.

Nhưng đối với Mai Vũ, Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân, là sự tồn tại đặc biệt trong sinh mệnh.

Vì hai người kia, cái gì chí nguyện, cái gì nguyện vọng của sư phụ. Cái gì nguyên tắc của sát thủ. Toàn bộ đều là hư không.

Nàng cần chính là hai người này được bình an, ít nhất, không cần vì nàng mà bị thương.

Cho nên, giang hồ đối với Mai Vũ sau này, có lẽ không thể nào tới nữa.

Ngần không nên, vạn không nên, nàng không nên gặp người này, không nên trêu chọc người này.

Nàng biết, hết thảy đều là số mệnh đùa giỡn.

Nàng hết lần này tới lần khác gặp phải hắn — An Thiếu Hàn.

Như vậy, quyết định thôi.

Về sau, sẽ không gặp lại rồi, Văn Phong, Hành Vân.

An Thiếu Hàn vuốt ve mái tóc người trong ngực. Nhẹ nhàng hôn một cái.

“Tiểu Vũ, ngươi biết không? Coi như ta vì ngươi đốt vô số đèn, nhưng ta vẫn là bóng tối. Ngươi sẽ nguyện ý đắm chìm trong bóng tối sao? Không, ngươi sẽ không, ngươi chỉ muốn đến gần ấm áp. Tự như ta, ta thích đến gần ngươi. Mà ngươi, thích đến gần hai người kia. Ta sẽ không thả ngươi đi. Nhưng ít nhất lúc này sẽ để cho ngươi có một giấc mộng đẹp.”

Đứng dậy, An Thiếu Hàn ôm Mai Vũ đi xuống núi. Sau lưng hai người, ánh mặt trời không chút kiêng kỵ chói rọi.

Dương Châu, hôm nay cũng là một ngày cảnh sắc tươi đẹp.

Thời điểm lần nữa tỉnh lại, Mai Vũ có chút mơ hồ, không biết mình đang ở nơi nào.

Giường, xà nhà.

Xà nhà, giường.

Thấy thế nào cũng giống mình đang ở trong phòng nhà trọ.

Không phải ở trên xe ngựa sao?

Một hồi lâu, Mai Vũ mới phản ứng được, mình là bị An Thiếu Hàn đưa trở lại.

Mai Vũ há hốc mồm, nằm trên giường một hồi, thiếu chút nữa nhảy dựng lên ngựa mặt lên trời kêu to: “Trời sắp đổ mưa máu rồi!”

Trời ạ! Trời ạ! Cứ nhiên không bắt mình đi. Hắn cứ nhiên thả mình.

Động thân một cái, Mai Vũ ngồi dậy.

Trong lòng kích động cùng vui vẻ, cơ hồ muốn hòa tan nàng mất.

Thiếu Hàn hẳn quả nhiên, rất ôn nhu đấy.

Buồn ngủ trong phút chốc biến mất vô ảnh.

Mai Vũ có chút dỗi rồi, tâm tình không tệ đi mở cửa, sau khi mở cửa, Mai Vũ lạng người mấy giây, sau đó theo bản năng đóng cửa lại.

Trời ạ! Quá đáng sợ, ngoài cửa cứ nhiên có một con quỷ đáng sợ rất giống Tạ Văn Phong.

Mai Vũ lắc đầu, muốn quên đi một màn kia.

Như hiểu được suy nghĩ của nàng, con quỷ ngoài cửa cứ nhiên yếu ớt nói: “Ngươi không nhìn lầm, ta chính là Tạ Văn Phong.”

Cầm Mai Vũ thiếu chút nữa liền rơi trên mặt đất.

Xoay người lại, quả quyết mở cửa, Mai Vũ một phen lao tới con quỷ bên ngoài cửa, hét lớn: “Tạ Văn Phong! Ngươi có phải đi thanh lâu uống hoa tửu

[1], chiếm tiện nghi của cô nương nhà người ta không trả tiền hay không. Bị người ta ép khô, lại bị người ta đâm bẹp.”

[1]: uống rượu có kỹ nữ hầu

Bỏ Tất a! Đứa trẻ chết dầm này làm sao lại không học theo gương tốt chứ.

Người xem một chút quãng thâm mắt này, người xem một chút mặt mũi xanh một khối tím một khối này. Nhìn lại một thân y phục rách rưới này.

Nếu ai có thể nhận ra hần là Tạ Văn Phong, nàng là người đầu tiên xông lên cho hần ly rượu độc.

Khỏe miệng Tạ Văn Phong co quắp động: “Người là cố ý mà. Nói ta bị đánh là được rồi, tại sao còn phải cộng thêm cái từ “ép khô”. Bản thiếu gia hiện tại rất mệt mỏi, muốn biết đêm qua như thế nào, mau cầm chén nước cho thiếu gia.”

Mai Vũ há hốc mồm, tiện tay ném hần lên ghế, lầm bầm: “Cư nhiên muốn uống nước, xem ra, thật đúng là bị ép khô.”

Tạ Văn Phong nửa gương mặt cũng rút.

Thôn cô chết! Chờ thiếu gia khôi phục nguyên khí sẽ cho người đẹp mắt!

Rót chén nước cho hần, Mai Vũ lấy ra chút thuốc bôi cho hần.

“Nói đi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra. Tại sao uống hoa tửu không trả tiền.”

Khôi phục chút nguyên khí, Tạ Văn Phong có khí lực tức giận. Hung hăng trợn mắt nhìn nàng: “Người mới uống hoa tửu không trả tiền đấy. Bản thiếu gia tối hôm qua cùng mặt nạ nham chết tiết kia phân đấu một đêm” (Phong: phân đấu, không sai, tác giả dùng từ này đây =))))))

“A, người đổi khẩu vị, hiện tại dân phong coi mở, đoạn tụ chẳng có gì lạ, người chẳng lẽ là cường người ta.” Mai Vũ về mặt điều tra nhìn hần.

Ồ trong lòng thêm câu: Tạ Văn Phong, người quả nhiên hào thú vị.

Tạ Văn Phong nhin vài nhin, rốt cuộc thì không nhin được nữa, dùng hết một phần khí lực cuối cùng, hung hăng nện trên đầu nàng.

“Mai Vũ! Ta cảnh cáo người, đứng đắn một chút cho ta.”

Liếc mắt, Mai Vũ đau nhe răng nhếch miệng.

Hừ, chẳng qua là nói thôi mà.

Coi như người muốn, Vân Kinh người ta cũng không chịu a.

Tính nết Vân Kinh kia — chỉ thích nhìn nam nhân nữ nhân đẹp mắt. Làm cho hần coi trọng, quá khó khăn.

Cô nương ta cũng chẳng qua là suy đoán, người có thể hay không có lực sát thương lớn như vậy.

Tạ Văn Phong thấy nàng yên tĩnh lại, mới tiếp tục nói: “Cái tên chết tiết kia, cư nhiên tìm một sừ nữ đến, nói muốn nàng theo giúp ta. Ta nhả vào! Kết quả khiêu khích bản thiếu gia, chỉ có chết.”

“Người giết hần?” Mai Vũ khản trương hỏi.

Giết hần rồi đi, giết hần rồi đi, không để cho hần gieo họa vỡ lăm nữa.

Tạ Văn Phong lúng túng ho khan: “Khụ, cái đó, trong quá trình xuất hiện một điểm nhỏ sai lệch.”

Mai Vũ cấp cho hần một cái kinh thường thật to, thuốc trong tay hung hăng bôi loạn lên gương mặt bị thương của hần.

Tạ Văn Phong gào khóc: “A ~~~ mưu sát a!”

“Câm miệng!” Mai Vũ mắng, tiếp tục bôi.

Tạ Văn Phong trong lòng lệ rơi không ngừng, ô ~~~ cũng không phải là lỗi của hần. Làm gì a.

Hần mới là người bị hại nha!

“Cũng không phải là lỗi của ta, mặc dù ta vô công hảo, nhưng cái tên đáng chết kia khinh công tốt vô cùng! Ta vẫn không đuổi kịp.”

Nếu mặt nạ nam kia dừng lại, hần dám cam đoan đem hần bầm thây vạn đoạn.

Lông mày Mai Vũ giật giật.

Xác thực, khinh công Vân Khinh tốt ghê gớm. Mỗi lần lên núi chơi, hắn đều đi chọc tổ ong, cuối cùng thì triển khinh công toàn thân rút lui. Lưu lại một mình nàng bị ong chích.

Tốt đến đáng chết!

“Ngươi không đuổi kịp người ta, làm sao lại thành bộ dạng này.” Mai Vũ không hiểu hỏi.

Tạ Văn Phong nghe nàng hỏi, lệ quang lập tức hiện lên trong mắt.

Mẹ kiếp! Đây mới là trọng điểm

Một buổi tối truy bắt, thiếu ngủ khiến hắn ở trên đường ngủ gật.

Kết quả, hoa lệ lăn xuống từ trên núi.

Mai Vũ nhìn về mặt hắn, dự cảm xấu dần dần nổi lên.

“Ngươi. Chẳng lẽ trên đường ngủ gà ngủ gật, từ trên núi té xuống.” Mai Vũ nghiêm túc hỏi, tiếp đó lại cười.

Aha, a ha ha ha ha, làm sao có thể, đại hiệp làm sao sẽ phát sinh chuyện ngu ngốc như vậy, người bình thường cũng sẽ không như thế. Huống chi Thiên Diện Đào Hoa Tạ Văn Phong hắn.

Nhưng nhìn Tạ Văn Phong không phản bác, chỉ nước mắt lưng chòng nhìn mình.

Mai Vũ cảm giác mình cả người vô lực.

Này, này, tha cho nàng đi.

Hắn thật sự chính là vì ngủ gà ngủ gật té xuống.

“Tạ Văn Phong! Ngươi là đồ con heo!”

“A! Đau quá!”

Đau chết ngươi đi, cái tên đại hiệp ngu ngốc này!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 38: Hành Vân, Ta Sẽ Giúp Ngươi Lưu Lại Người Ngươi Yêu

Tháng năm mỗi năm, Dương Châu sẽ có nửa tháng là hội hoa đăng.

Mọi người trong hội hoa đăng, có thể tận tình hưởng thụ cảm giác vui vẻ ngắm pháo hoa.

Mà thương nhân ở các nơi cũng sẽ đến Dương Châu trong một tháng này, trong hội hoa đăng bày bán hàng hóa cùng trò chơi của mình, tiện đà kiếm hời một khoản.

Mà hội hoa đăng Dương Châu có một quy tắc bất thành văn. Ngày cuối cùng hội hoa đăng, tất cả thương nhân đều phải lấy ra đồ vật quý báu nhất của mình làm lễ vật hiến tặng cho du khách trong thành Dương Châu.

Dĩ nhiên, du khách nhất định phải thông qua trò chơi của thương nhân, mới có thể lấy nửa giá tiền lấy đi thương phẩm.

Đêm hoa đăng cuối cùng, Dương Châu là một địa phương vui vẻ.

Mai Vũ tới Dương Châu vào tháng này, coi như là tới đúng rồi.

Bởi vì đêm ngày mai chính là đêm cuối cùng của hội hoa đăng Dương Châu.

Mấy ngày nay Mai Vũ trôi qua rất không thoải mái.

Tạ Văn Phong bởi vì chuyện mấy ngày trước đây từ trên núi lặn xuống, hoàn toàn uể oải.

Mà nàng, một mặt phải chiếu cố cái tên đại hiệp yếu ớt tự tôn kia. Một mặt còn phải lo lắng đề phòng An Thiếu Hàn muốn đi chơi.

Chuyện cực kỳ xui xẻo là, kể từ khi biết Vân Kinh cũng ở Dương Châu, nàng chưa từng có một đêm ngủ yên giấc.

Không phải là mơ thấy mình bị hất ném tới trong tuyết thiếu chút nữa làm mồi cho sói, thì là bị ong vò vẽ tập kích bất ngờ trong núi rừng.

Một hồi tiếp một hồi, tỉnh lại trong bóng tối, Mai Vũ cảm thấy mình hoàn toàn thần hồn nát thần tính rồi.

Vân Kinh đáng chết!

Cảm giác, lần trùng phùng này ở Dương Châu, thời điểm Vân Kinh xuất hiện trước mặt mình, tuyên bố kết thúc.

Tựa hồ, Vân Kinh chính là một cái công tắc, sau khi ấn xuống, tất cả ảo tưởng sẽ đều biến mất.

Thiếu Hàn biến trở về An vương.

Hành Vân cùng Văn Phong rời đi.

Nàng thoát khỏi giang hồ.

Đây hết thấy đều đã được xác định, nhưng cũng có thể nhiều ra một biến số.

Cái biến số này, chính là Mục Vô Ca.

Chia vào đôi mắt gấu mèo 0.0, Mai Vũ uống xong một ngụm trà vô cùng bình tĩnh đối với cái biến số này.

Dù sao, muốn tới dính vào chính là xui xẻo của bản thân hấn.

Cho dù là bằng hữu, hấn cũng vẫn là “Kẻ thù lớn nhất kiếp này” của nàng. Ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, không sửa đổi được.

“Này, Mai Vũ, ngươi có ở đây không?” Ngoài cửa sổ, có người nhỏ giọng gõ cửa sổ.

Mai Vũ liếc mắt: “Mục Vô Ca, ngươi không thể một lần đi vào bằng cửa chính sao?”

Nghe được thanh âm của nàng, Mục Vô Ca đẩy cửa sổ ra nhảy vào, vỗ vỗ y phục, đi về phía nàng.

“Ta sợ gặp Tạ Văn Phong á. Vừa đụng thấy cao thủ, ta liền nhiệt huyết sôi trào, không đánh không được.” Mục Vô Ca ngẩng đầu, rất thành thật trả lời.

Mai Vũ trên mặt chất đầy hắc tuyến.

—|| Vị huynh đài này, ngươi có thể không cần đem loại quái gở này làm thành kiêu ngạo hay không. Cô nương ta thật buồn nôn.

“Người kia là cái về mặt gì. Bản thiếu gia hiếm khi tới tìm ngươi chơi có được không?”

“Thật xin lỗi, cô nương mệt chết đi, không rảnh bồi ngươi.” Uể oải không phấn chấn nằm ở trên bàn, Mai Vũ miễn cưỡng nói.

Phải đi ra ngoài bồi người chơi, phải chiếu cố một đại hiệp uể oải, cả đêm thiếu ngủ.

Mục Vô Ca, ngươi tạm tha cô nương ta đi, để cho ta nghỉ ngơi đi.

Ngồi xuống đối diện nàng, Mục Vô Ca đem tiểu tiền màu bạc cầm trong tay chơi đùa, khoe miệng câu khởi thoáng cười: “Có một chuyện muốn nói cho ngươi, có nghe hay không?”

Mưa dầm liếc mắt: “Không có hứng thú.”

Cái tên đại hiệp tỷ vô thành si này, hôm nay thế nào rảnh rồi như vậy a.

“Về Liễu Hành Vân nha.” Mục Vô Ca nhích tới gần một chút, tiếp tục nói.

Mai Vũ cau mày.

Nàng Mấy ngày nay cũng không có nhìn thấy hấn, cũng không có tin tức của hấn.

Hấn hấn là ở bên Thượng Quan Diêu. Sẽ có chuyện gì.

Mục Vô Ca nhất định đang gat nằng.

“Hành Vân hẳn thế nào?” Miệng cuối cùng không kiểm soát được, hỏi.

Bất kể là thực hay là giả, tin tức của Hành Vân, nàng vẫn muốn biết.

Mục Vô Ca cà lơ phất phơ cười.

“Ta liền đoán ngươi nhất định sẽ lo lắng cho hắn.”

“Nói nhảm nhiều như vậy, ngươi nói hay là không.” Mặt Mai Vũ có chút hồng.

Mục Vô Ca chết tiệt, lúc muốn ngươi nói, ngươi liền thông khoái nói cho cô nương là tốt rồi.

“Hào hảo, Đại tiểu thư, ta nói, ta nói là được chứ gì. Kỳ thật cũng không phải là chuyện của Liễu Hành Vân. Ngươi biết không? Thượng Quan Diêu ở trong một tổ chức sát thủ. Tổ chức kia làm theo hết thấy sự an bài của người ở phía sau. Thượng Quan Diêu là lúc còn rất nhỏ bị bán vào bên trong. Sau đó Liễu Hành Vân tìm được nàng, vì ngại mặt mũi Liễu Hành Vân, Thượng Quan Diêu mới có thể không giết người, chỉ ở Túy Trần lâu lấy thân phận nghệ cơ che giấu, vì tổ chức dò thăm tin tức. Nhưng vẫn luôn không có cơ hội thoát khỏi.”

“A, Vô Vân Lâu sao? Ta biết.” Mai Vũ cười nhạt, khóe miệng có chút lạnh.

Vô Vân Lâu

Một trong những tổ chức sát thủ lớn nhất trên giang hồ.

Lâu chủ phía sau vẫn là một bí ẩn trên giang hồ.

Không người nào biết hắn là ai, một nhân sĩ giang hồ không có khả năng hiểu biết việc đào tạo sát thủ.

Nhưng Mai Vũ là đệ tử của Mai Lưỡng Tân, dĩ nhiên là biết một phần.

Sát thủ Vô Vân Lâu, mọi người đều rất lợi hại.

Bất quá, nàng thật không nghĩ tới Thượng Quan Diêu lại là người của Vô Vân Lâu.

Nhưng những điều này đều không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, Mục Vô Ca nói chuyện này để làm gì.

Mục Vô Ca nhẹ cuốn mấy lọn tóc của nàng, nhẹ giọng nói: “Ha ha, ta cũng quên, Mai Vũ của chúng ta là sát thủ đấy. Được rồi, không cần nói nhảm nữa, nói điểm chính. Vô Vân Lâu chủ có lệnh, Thượng Quan Diêu được chọn cùng nhị lâu chủ thành hôn.”

Cái chén trong tay Mai Vũ run lên, kinh ngạc giương mắt nhìn hắn: “Tại sao?”

Mục Vô Ca nhìn vào mắt nàng, nghiêm túc nói: “Bởi vì nhị lâu chủ chỉ còn lại một tháng sinh mệnh. Cho nên, Vô Vân Lâu chủ muốn hắn hoàn thành chuyện sau cùng của đời người.”

“Vậy tại sao là Thượng Quan Diêu?” Mai Vũ thét chói tai.

Cho dù người kia còn lại thời gian một tháng, cũng không nên hy sinh hạnh phúc người khác a!

“Đây chính là Vô Vân Lâu chủ, ngang ngược, độc đoán. Nhưng người trong lâu không có một ai có năng lực phản bác.” Mục Vô Ca thu liễm cười, nhẹ nói.

Mai Vũ cắn môi, yên lặng không nói gì.

Chốc lát sau, lại nói: “Làm sao ngươi biết điều này?”

Mục Vô Ca cười khê: “Không cần thận cùng sát thủ Vô Vân Lâu đánh một trận, ta thắng, đây là chiến lợi phẩm.”

Mai Vũ tay nắm thật chặt cái chén.

Là bởi vì. Hắn đã đáp ứng mình, hai người là bằng hữu sao?

Là bởi vì, hai người là bằng hữu, cho nên hắn mới có thể đi hỏi những chuyện này.

“Vô Ca, cảm ơn ngươi.” Mai Vũ giương mắt, kiên định nói.

“Ha ha, ta thích ngươi kêu tên ta. Sau này đều gọi như vậy đi. Còn nữa, ta biết rõ ngươi muốn làm cái gì, xác định không hối hận? Vô Vân Lâu nhị lâu chủ là nhân vật ngươi không chọc nổi.” Mục Vô Ca đem tiểu tiễn màu bạc hướng trước ngực nàng: “Nói không chừng, ngươi sẽ chết trên tay hắn.”

Mai Vũ cười to: “Ha ha, Vô Ca, đây không phải là lời Ngân Hồ sẽ nói. Ngươi nên ngẩng đầu, nói với ta: nếu như không thể còn sống, liền tiêu sái chết đi. Mười tám năm sau, trên giang hồ lại có một Vũ Thần.”

Mục Vô Ca nhìn nụ cười trong sáng của nàng, khóe miệng rớt cuộc cũng không dậy nổi một tia cười.

Mai Vũ, Liễu Hành Vân sẽ không biết ngươi làm tất cả cho hắn. Ngươi rớt cuộc là vì cái gì?

Ta đã thấy vô số nữ nhân, chưa từng thấy qua một người ngu ngốc giống như ngươi, một người không có đại não như vậy.

“Vô Ca, nói cho ta biết Vô Vân Lâu nhị lâu chủ là ai, hắn đang nơi nào?” Mai Vũ mỉm cười, thủy mâu lóe ôn nhu quang.

Hành Vân, người trong lòng ngươi, sẽ luôn luôn ở tại bên cạnh ngươi.

Ta cam đoan với ngươi.

Ta không vĩ đại như vậy, chỉ vì tình yêu của ngươi mà hy sinh. Ta cũng không có quá nhiều đồng cảm với cảnh ngộ của Thượng Quan Diêu. Ta chỉ là muốn ngươi vui vẻ mà thôi.

Đây hết thấy, ngươi không cần biết.

Cùng lắm thì, mười tám năm sau, trên giang hồ lại có một Vũ Thần.

“Thành Dương Châu. Hắn đang ở thành Dương Châu. Hơn nữa, ngày kia, sẽ đi tìm Thượng Quan Diêu.” Mục Vô Ca nói.

“Nói như vậy, lễ hội ngày mai ta có thể tham gia rồi?” Nàng có chút vui vẻ nói, tựa hồ lễ hội này đối với nàng vô cùng quan trọng.

Từ trong mắt nàng, Mục Vô Ca duy nhất có thể thấy từ trong mắt nàng, chỉ có cổ chấp.

Hắn bắt đầu có chút tin, trên đời có lẽ thật sự có một nữ nhân như vậy.

Nàng đủ ngu ngốc, đủ ngây thơ, nhưng rất nhiều người không thể được một phần như nàng.

Nàng là sát thủ, chung quy lại vì người mình coi trọng đánh đổi hết tất cả.

Không đủ máu lạnh, không đủ khôn khéo, không đủ ích kỷ, không đủ vô lương tâm.

Mục Vô Ca không nhịn được lắc đầu, cùng người kia làm bằng hữu, thật đúng là xui xẻo a.

“Mai Vũ, nhận cái này.” Đem một chuỗi linh đan [1] ném hướng nàng.

[1]: chuông, lục lạc

Mục Vô Ca lại treo lên bộ dạng bất cần đời: “Ta nuôi một con Tuyết Hồ, ngươi đeo linh đan này, nếu như có vấn đề, ta sẽ tìm đến ngươi. Ai, rất lâu không đụng phải chuyện thú vị rồi. Vô Vân Lâu nhị lâu chủ nói không chừng vô cùng thú vị đấy.”

Mai Vũ lắc đầu, ở trong lòng yên lặng nói: “Vô Ca, cảm ơn ngươi. Nhưng ta không làm ngươi liên lụy. Mặt trời của ta, ta muốn chính mình lưu lại nụ cười rực rỡ của hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 39: Hành Vân, Ước Định Của Chúng Ta, Ai Cũng Không Vi Phạm

Trình đơn chính

Skip to content

Vô Phong

Cổ đại [Hoàn]

Hiện đại [Hoàn]

Xuyên không [Hoàn]

On going

Dự án

Drop

Ebook

Jun 9 2012

Tặng quân rượu độc 39 – Quyển 2

edit: Vô Phong

Chương 39: Hành Vân, ước định của chúng ta, ai cũng không vi phạm

Tiền Mục Vô Ca rời đi, Mai Vũ xoay người liền đứng phải một đại phiền toái.

Tạ Văn Phong đen mặt đi tới.

“Con hồ ly chết kia có phải hay không tới tìm ngươi.”

Mai Vũ lắc đầu, quả quyết phủ nhận: “Không, hấn chỉ là đi ngang qua.”

“Hừ, ta đã sớm biết. Ta thấy hấn tới tìm ngươi nhiều lần. Không cần dấu diếm, ta mới mặc kệ ngươi.” Tạ Văn Phong bĩu môi.

Thôi đi, cũng không phải là trọng phụ của ngươi, ta quản ngươi nhiều như vậy làm gì. Tạ Văn Phong ta là người nhỏ mọn như thế sao.

Hồ ly thôi trời đánh! Đừng để cho ta bắt được! Nếu không lột sạch lông của ngươi!

Mai Vũ cảm giác được không khí bốn phía dị động, yên lặng lau trán.

Cái tên thiếu gia đại hiệp nói một đằng nghĩ một nẻo này.

“Được rồi. Chẳng qua là kết giao bằng hữu. Đừng như vậy nữa, Vô Ca mặc dù hiếu chiến, nhưng con người cũng không tệ lắm.” Mai Vũ trấn an nói.

“Ta chỉ là tới hỏi một chút, tới mai có muốn đi chơi hay không.” Tạ Văn Phong nói. Mai Vũ cảm giác lúc hấn nói lời này có chút cắn răng nghiêng lợi.

Tạ Văn Phong đúng là cắn răng nghiêng lợi nói ra những lời này. Đáng chết, gọi hấn Vô Ca, cư nhiên trực tiếp gọi hấn Vô Ca! Hai người bọn họ lúc nào thì trở nên quen thuộc như vậy. (Phong: há há, ghen =]])

Quả nhiên bất kỳ chiến dịch nào đều không thể lợi lòng, nếu không nhất định sẽ bị đối thủ ăn mất một quân. Hấn bắt đầu nghiêm túc suy tính đem con kia tiểu hồ ly cả gan làm loạn kia đi đầu thai, chuyển thế trở thành một con hồ ly chân chính.

Mai Vũ rút về phía sau một cái, lắp bắp nói: “Đi, đương nhiên là muốn đi. Ngươi cầm đủ tiền nha.”

Tại sao không khí dường như lưu động một sát khí. Chẳng lẽ Tạ Văn Phong từ chứng ử rữ của “một đại hiệp trên núi lẫn xuống”, thoáng cái bắn ngược thành chứng bạo ngược của “một đại hiệp trả thù hiện thế”?

Tạ Văn Phong liếc nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Thôn cô!”

A a a! ! Mai Vũ kém một chút xiu sẽ không không chế nổi mình, xông tới bóp cổ của hấn, dùng sức lay động, lớn tiếng cảnh cáo hấn: không nên gọi ta thôn cô!

Nàng thật chịu đủ rồi, tại sao hấn phải gọi nàng thôn cô.

Nàng đổi tên rồi, đổi tên rồi. Không còn là Dương Thái Hoa nữa!

Hơn nữa nàng còn tồn tại khí chất thuộc về sát thủ. Được rồi, đây rõ ràng là nói liều. Nhưng nói thế nào nàng cũng là một sát thủ vô cùng nổi danh. Có

thẻ xếp trên băng nha!

Không cần luôn là thôn cô, kêu thôn cô.

Nhưng cuối cùng, lý trí vĩ đại chiến thắng xúc động. Mai Vũ phân tích tình huống trước mắt, nếu như không muốn trở thành người đầu tiên hi sinh dưới chứng bạo ngược cuồng thù hạ của hắn, vẫn là đề nên bắt mắt xuống thôi.

Tạ Văn Phong tựa như cố ý đá vào cửa.

Hừ! Hồ ly quả nhiên đều không làm cho người thích!

Năm trước hắn đụng phải một con hồ ly màu bạc, cũng rất đáng ghét, trộm một bầu rượu hắn yêu thích nhất! (Phong: ặc ặc, sao ta có linh cảm con hồ ly này là con Tuyết Hồ của Vô Ca nhi=]])

Hiện tại Ngân Hồ Mục Vô Ca này khiến cho hắn đánh hơi được mùi vị chán ghét giống nhau.

“Văn Phong, ta đến chỗ Hành Vân một chuyến nha.”

“Đi đi, đi đi.” Tạ Văn Phong buồn bực nói.

Mai Vũ le lưỡi, mặc vào sa y màu đỏ mới mua, cài lên cây bích ngọc trầm, Mai Vũ mở ô đi ra ngoài.

Thành Dương Châu sau giờ Ngọ hơi có chút an tĩnh, ánh mặt trời chiếu xuống, phát phơ chiếu không biết tới nơi đâu.

Rất muốn cuộc sống như thế, cùng hai người kia bốn tấu.

Thành Dương Châu, nhất định sẽ ghi nhớ bộ dáng ba người bọn họ đi.

Nhưng sau khi tới thành Dương Châu, ba người không còn ở chung một chỗ nữa.

Về sau, cũng không thể ở cùng một chỗ. Chỉ có bầu trời này, sẽ cùng nhau nhìn lên thôi.

Muốn cùng đi dưới ánh mặt trời, ngày mưa cùng nhau che một cái dù.

Lại. Không ở cùng một chỗ, ngay cả thanh âm cũng không thể nghe thấy. Nhưng là, có thể cùng nhau nhìn lên bầu trời, như vậy cũng tốt.

Đi vào Túy Trần lâu, Mai Vũ tìm một gian phòng, để ngân lượng xuống, sai người đưa thư cho Thượng Quan Diệu.

Thời điểm Thượng Quan Diệu đi tới, mang theo khí tức không giống như thường ngày.

Mai Vũ nhàn nhạt quét mắt nàng, khoe miệng câu khởi nộ cười châm chọc: “Chỉ bằng ngươi, vốn đánh không lại ta. Huống chi, ta không phải tới tìm ngươi đánh nhau.”

“Ta đã quên, ngươi là Thần Vũ tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ. Không phải tới đánh nhau, vậy ngươi tới làm gì? Giành nam nhân của người khác?” Tùy tiện cười cười, Thượng Quan Diệu ngồi xuống đối diện với Mai Vũ.

Ánh mắt Mai Vũ có chút lạnh: “Cẩn thận rượu độc của ta, ngươi không mở miệng nói chuyện được nữa.”

Sắc mặt Thượng Quan Diệu chợt biến: “Ngươi rút cuộc tới làm gì?”

“Ngươi nói sao với Hành Vân? Chuyện phải cùng Vô Vân Lâu nhị lâu chủ thành hôn.” Mai Vũ trực tiếp vào thẳng chủ đề.

Các ly trong tay Thượng Quan Diệu trong nháy mắt ném tới, Mai Vũ khó khăn tiếp được.

“Ngươi làm sao biết? Chẳng lẽ ngươi là người của Vô Vân Lâu?” Sắc mặt Thượng Quan Diệu hoàn toàn lạnh.

“Ta mới không thèm làm người của Vô Vân Lâu các ngươi. Sự phụ của ta chỉ có Mai Lưỡng Tân Mai Hoa trang. Ngươi không cần phải để ý vì sao ta biết. Chuẩn bị một chút, ba ngày sau cùng Hành Vân rời khỏi Dương Châu, không cản trở về nữa. Ta có biện pháp thuyết phục Vô Vân Lâu chủ bỏ qua cho các ngươi.”

Thượng Quan Diệu nhìn nàng một hồi, đột nhiên cười: “Ngươi cho rằng ta sẽ cảm kích ngươi?”

“Ta mới không thích gì việc ngươi cảm kích.”

“Vậy ngươi tại sao muốn giúp ta?”

“Nữ nhân ngươi thực ngu ngốc. Ta biết ngươi là ai sao, tại sao phải giúp ngươi.” Liếc mắt, Mai Vũ đứng dậy đi về phía ngoài cửa: “Dù sao, hiện tại đây là biện pháp duy nhất. Đi đi, càng xa càng tốt.”

Nữ nhân này thật là thích ảo tưởng, nàng cũng không phải là Quan Thế Âm. Tại sao muốn giúp nàng ta.

Cho đến cửa, Mai Vũ mới dừng lại, nhẹ giọng nói: “Xin cho Hành Vân hạnh phúc.”

Xin cho mặt trời của ta hạnh phúc. Xin cho mặt trời của ta vui vẻ.

Ta không bao giờ có thể cùng hấn đi đến chân trời góc biển. Cho nên, mời người cùng hấn đi thôi. Chân trời góc biển, cũng cùng hấn cùng đi đi.

Mai Vũ muốn đi gặp Liễu Hành Vân một lát, nhưng lại do dự, do dự, cuối cùng quyết định không gặp nữa.

Nàng sợ, sợ không can thận lộ sơ hở.

Thời điểm đi tới trước cửa, Mai Vũ cùng Liễu Hành Vân không hẹn mà gặp.

Trong lúc nhất thời, hai người đều lặng người đứng đó, không nói một câu.

“Ta.”

“Ta.”

Trăm miệng một lời, cũng cùng nhau ngừng nói. Cuối cùng Liễu Hành Vân mở miệng: “Ra ngoài đi dạo một chút, gần đây cũng không gặp rồi.”

Mai Vũ cắn môi nhẹ nhàng gật đầu.

Mai Vũ cùng Liễu Hành Vân lặng lẽ đi ở bên hồ.

“Đương Châu chơi rất vui sao?”

“Ừ, chơi rất vui.”

“Hành Vân vẫn ở nơi này sao?”

“Không, Diêu Diêu tỷ ở chỗ này, cho nên ta mới có thể ở chỗ này.”

“Nha.”

“Đúng rồi, Mai Vũ, cái này cho người.”

Liễu Hành Vân giống như nhớ ra cái gì đó, từ trong ngực lấy ra một cây trâm.

Mai Vũ nhìn, khoe miệng khẽ gọi lên một đường cong ôn nhu.

Là Từ Ngọc bảo trâm a. Thì ra hấn vẫn còn nhớ mình từng nói, rời khỏi Vương Phủ, muốn chính tay cài lên cho nàng.

“Hành Vân, tự tay vì ta cài lên đi.”

Bên hồ sóng nước mênh mông đập dềnh, tóc của nàng bay theo cảnh liễu lơ lửng xanh biếc. Đôi con người như thủy thủy lưu chuyển ánh sáng chói mắt mê người.

Liễu Hành Vân giống như say đắm, giơ tay lên, vì nàng cài lên cây trâm kia. Ngón tay đụng phải tóc của nàng, mềm mại trơn nhẵn, sờ thật thoải mái.

Mai Vũ thỏa mãn cười, yên lặng hít sâu, lấy dũng khí đối diện với ánh mắt của hấn.

“Hành Vân, cảm ơn, nhưng, cây trâm này, hiện tại ta không cần.” Đưa tay rút cây trâm ra, tâm của Mai Vũ cũng theo cây trâm rời đi, tựa hồ bị xé nứt rồi.

Hành Vân, như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi.

Người tự tay vì ta cài lên cây trâm này, coi như ước định kia đã hoàn thành.

Ta và người cùng đi Dương Châu, chân trời góc biển, cũng coi như cùng người đi một đoạn ngắn.

Ước định của chúng ta, ai cũng không vi phạm.

Liễu Hành Vân nhìn cây trâm lại trở về trong tay mình, không hiểu gương mặt nhìn nàng.

Mai Vũ khẽ vuốt ve cây quạt trâm xanh biếc trên tóc, cười khẽ: “Cây trâm, một là đủ rồi. Từ Ngọc bảo trâm cho tới bây giờ đều không thuộc về ta.

Hành Vân, đưa cho người trong lòng người đi.”

Xoay người, Mai Vũ dùng khí lực rất lớn giờ tay lên, vẩy vẩy hấn.

“Có chút đói bụng rồi, ta đi về. Hẹn gặp lại, Hành Vân.”

Hẹn gặp lại, Hành Vân. Lần này, rốt cuộc chân chân chính chính chính miệng nói với người.

Bọn họ nói, có hảo hảo ước định hẹn gặp lại một người, sẽ lần nữa gặp nhau.

Yêu cầu của ta không nhiều lắm, chẳng qua là hi vọng, rất nhiều năm sau trong biển người gặp nhau một lần là tốt rồi. Ta chỉ muốn nhìn bóng lưng người một chút, biết người bình an.

Bông liễu lại rơi xuống, cảnh sắc chung quanh phiêu diêu, không ngừng lay động.

Trước mắt, thân ảnh nữ tử ấy xa dần. Đứng đưa, mơ hồ không rõ ràng lắm.

Lòng của Liễu Hành Vân đột nhiên trống không, cây trúc trong tay chìm xuống, chìm xuống.

Tại sao, tại sao bóng lưng của nàng, giống như là một dạng vĩnh biệt.

Tại sao phải cảm thấy, mình sẽ không được nghe nữ tử này cười nói: Hành Vân của ta, ta thích người nụ cười như mặt trời tháng năm của người.

Mai Vũ, ta rốt cuộc, làm sao vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 40: Con Tiểu Hồ Ly Kia, Không Cần Ra Tay Với Mai Vũ!

Ban đêm, Liễu Hành Vân mơ một giấc mộng. Trong mộng, là một mảnh rừng rậm, Mai Vũ khẽ cười dưới tàng cây lá rụng không ngừng.

Nói với hấn: “Hành Vân, về sau, chân trời góc biển, ta không bao giờ có thể đi cùng người nữa.”

Y phục của nàng vẫn màu đỏ như máu, trong lá cây xanh biếc tựa như một đóa hoa bay múa.

Liễu Hành Vân há miệng, muốn nói điều gì. Nhưng Mai Vũ không nghe. Nàng chỉ cười rồi bốc hơi trong tán lá xanh.

“Mai Vũ!” Hấn lớn tiếng kêu lên. Bốn phía, chỉ có gió thổi, lá cây xào xạc, tìm không thấy một thân ảnh hồng y.

Hấn hoảng loạn, tìm kiếm như người điên, xoay người liền thấy Thượng Quan Diêu đứng ở phía sau, lệ rơi đầy mặt cầu khẩn hấn: “Hành Vân, dẫn ta đi đi.”

Sau khi hoảng sợ tỉnh lại, Liễu Hành Vân vẫn nằm trên giường không nhúc nhích.

Ánh trăng chiếu vào, tựa hồ. Có gì đó, từ trong mắt chảy ra.

Mai Vũ, nguyên lai ta thật sự không thể lại được nghe người dùng thanh âm ngọt ngào, kêu ta Hành Vân rồi.

Tạm biệt, Mai Vũ.

Tạm biệt, tạm biệt, hẹn gặp lại.

Đó là lúc xế chiều, Liễu Hành Vân trở lại nhà trọ, Thượng Quan Diêu bỏ nhào vào người hấn khóc lóc, cầu khẩn nói: “Hành Vân, dẫn ta đi đi.”

Trái tim Liễu Hành nhảy một nhịp, lời kéo nàng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Lâu chủ muốn ta gả cho Lâu nhị chủ, hấn còn có một tháng nữa sẽ chết, ta không muốn gả cho hấn! Hành Vân, ta là thích người, người biết. Người cũng thích ta, không phải sao? Dẫn ta đi đi, Hành Vân.”

Nàng khóc thật là thống khổ, từ khi hấn lớn như vậy tới nay, lần đầu tiên thấy nàng khóc mà bất lực.

Khi còn bé, là mình nợ nàng. Nàng rõ ràng có thể tránh được, lại thay thế mình vào Vô Vân Lâu. Hắn đã đáp ứng nàng, nhất định sẽ tìm được nàng, cho nàng hạnh phúc.

Đây là lời thề, không thể làm trái.

Một khắc kia, trước mắt Liễu Hành Vân ngập tràn bộ dáng Mai Vũ vẫy tay với mình. Một bóng lưng hồng ý cùng liễu rủ xanh biếc bên hồ nước mênh mông, thế mỹ khiến cho hắn hít thở không thông.

Đưa tay, Liễu Hành Vân tỉnh táo ôm lấy Thượng Quan Diêu, chết lặng nói: “Diêu, đừng khóc, ta sẽ dẫn ngươi đi.”

Nhắm mắt lại, hắn rút cuộc thừa nhận phần tình cảm trong lòng kia.

Không biết từ khi nào thì bắt đầu.

Có lẽ là lần đầu tiên nàng nói mình: có nụ cười giống như ánh mặt trời tháng năm.

Có lẽ là trong rừng cây, nàng nói: muốn ta hận ngươi, ta không làm được.

Có lẽ, có lẽ.

Có thật nhiều có lẽ, nhưng chỉ chứng minh một chuyện.

Đó chính là, trong tim hắn có một nữ nhân đã xâm chiếm vị trí của Thượng Quan Diêu. So với Thượng Quan Diêu càng có thể rung động trái tim hắn, so với Thượng Quan Diêu càng làm cho hắn quyến luyến.

Nàng không có sự lợi hại của Thượng Quan Diêu, nàng là một sát thủ ngu ngốc không có đại não.

Nàng không bằng Thượng Quan Diêu, có thể vĩnh viễn không làm được hoa khôi, nhưng nàng cười lên rất đẹp.

Nàng thua kém sự thông minh của Thượng Quan Diêu, luôn luôn không bình tĩnh vì người khác mà liều mạng.

Nàng không giỏi giang lắm. Thế nhưng, hắn thích nữ tử kia, thích nụ cười của nàng, sự ngu ngốc của nàng, tất cả của nàng.

Thời điểm hắn rút cuộc dám thừa nhận phần tình cảm này cũng đã là thời điểm không thể thủ hộ ở bên người nàng.

Đây chính là cái gọi là số mạng đi. Nợ cuối cùng phải trả, bỏ qua cũng đã không thể quay đầu lại.

Cái hắn muốn thật sự không nhiều lắm, chỉ cần ở bên cạnh nàng, cùng nàng đi nơi nào đều tốt.

Nhưng đều đã không thể rồi.

Trong bóng tối, Liễu Hành Vân im lặng khóc.

Đời này, lần đầu tiên có một cuộc ly biệt khổ sở đến hít thở không thông.

Đời này, lần đầu tiên, khóc thút thít vì một nữ tử.

Liễu Hành Vân biết, Liễu Hành Vân không bao giờ còn là Liễu Hành Vân vô lương tâm, tự do tự tại lúc trước nữa rồi.

Tim của hắn, đã buộc trên người nữ tử kia.

Chân trời góc biển, tâm thuộc về nơi nào có nàng.

Thành Dương Châu đêm nay, đèn đuốc sáng trưng.

Mai Vũ thay y sam mỹ lệ cùng Tạ Văn Phong ra khỏi nhà trọ.

Trên đường phố, khắp nơi tràn đầy náo nhiệt.

Ngày cuối cùng của hội hoa đăng, thành Dương Châu mặc sức vui vẻ, tất cả mọi người không muốn bỏ qua.

Vừa ra khỏi cửa, Mai Vũ liền đụng phải Liễu Hành Vân.

“Hành Vân, thế nào không bồi Thượng Quan Diêu?” Tạ Văn Phong xông lên làm khó hắn, trêu chọc hỏi.

Liễu Hành Vân né tránh quả đấm của hắn, cố gắng giả bộ dáng vẻ thoải mái nói: “Nàng rất bận. Ba người chúng ta rất lâu không cùng nhau chơi đùa rồi, hôm nay nhất định có không ít đồ tốt, chém giết cướp bóc thôi.”

Mai Vũ nhìn về mặt gượng cười của hắn, cũng không vạch trần, chẳng qua là khoa trương kêu to: “A, lần này muốn mua! Ta không muốn bị người đuổi giết!”

Ba người nở nụ cười ha ha.

Liễu Hành Vân nhìn khuôn mặt tươi cười của Mai Vũ, trái tim trở nên dị thường mềm mại.

Ta thích nhất Mai Vũ mỉm cười.

Vốn là, tối nay nên đi. Nhưng Hắn từ chối muốn nói tạm biệt với Văn Phong, chính mình chạy tới.

Lần cuối cùng nhìn lại, lần cuối cùng vui chơi một đêm này thôi.

Ba người cùng nhau.

Dắt Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân, Mai Vũ dẫn đầu xông về phía trước.

“Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, chậm nữa đồ tốt cũng bị người ta cướp hết rồi!”

Hành Vân, tối nay, sẽ để cho chúng ta trước khi ly biệt, một lần cuối cùng gặp nhau đi.

Sau này, chân trời góc biển, liền như vậy từ biệt.

Ba người cùng nhau vọt tới trên đường, cùng nhau chơi đùa âm ỉ. Chơi trò chơi, kiếm bảo vật.

“A! Văn Phong, ngươi xem cái này cái này. Ta muốn cái này.”

“Thôn cô, cái này tốt hơn so với cái kia.”

“Không cần, không cần, Mai Vũ, vẫn là cái này tốt hơn. Ngươi chờ, gia kiểm cái này cho ngươi.”

Dọc đường đi, Mai Vũ đều rất vui vẻ.

Chẳng qua là, không quá bao lâu, Mai Vũ đã cảm thấy, tối nay an tĩnh không giống bình thường.

Khí tức lưu động trong không khí, tựa hồ, có kia mấy người.

Vân Khinh ở đây, An Thiếu Hàn hàn ở đây, Mục Vô Ca cũng ở đây.

Nhất là khí tức của Mục Vô Ca giống như đang ở bên cạnh.

“Này, ra ngoài chơi cũng không gọi ta một tiếng.” Trên bả vai đập tới một cái tay.

Khóe miệng Mai Vũ rụt rụt, nghiêng đầu, quả nhiên thấy dáng vẻ cà lơ phất phơ của Mục Vô Ca.

Ông trời ơi! Hắn không thể không ra ngoài làm loạn sao?

Vừa định bảo hắn không cần làm loạn, vừa quay đầu, Mai Vũ liền thấy Liễu Hành Vân ảo não đi tới.

Vừa đi vừa lầm bầm: “Đáng chết! Còn thiếu một chút. Mai Vũ, vòng tay linh đang ngươi thích bị người thắng mang đi rồi. Ta giúp ngươi thắng cái khác.”

Ngẩng đầu, Liễu Hành Vân liền nhìn thấy Mục Vô Ca chết từ tế không chết một tay vừa khoác lên vai Mai Vũ, vừa nói: “A, thì ra là Bách Lý Thâu Phong Liễu Hành Vân cũng có lúc thua a.”

Khóe miệng Liễu Hành Vân lập tức kéo xuống, đen gương mặt hỏi: “Ngươi muốn làm gì.”

Mai Vũ trừng mắt, khuỷu tay hung hăng thụi trên người của hắn.

“A! Đau!” Mục Vô Ca khoa trương kêu to.

Mai Vũ bĩu môi: “Hành Vân, chúng ta coi như tiếp nhận một tiểu hồ li là được. Yên tâm, hắn bây giờ vô hại.”

Mục Vô Ca tức giận kêu to: “Không nên gọi ta Tiểu Hồ Ly!”

Tạ Văn Phong cảm chiến lợi phẩm, mặt cười như gió xuân tiêu sái trở lại, hướng hắn nói: “Tiểu Hồ Ly, người cũng tới rồi a.”

.

Khóe miệng Mục Vô Ca hoàn toàn rút!

Đám người các người, gia là Mục Vô Ca, không phải là Tiểu Hồ Ly! Là Hồ Vương!

Liễu Hành Vân yên lặng cười một tiếng, đi lên phía trước, hung hăng dùng sức vỗ vỗ vai hắn.

“Nói như vậy, chúng ta là bằng hữu sao.”

“Không, ta nghĩ không phải.” Mục Vô Ca dùng sức đập lên chân hắn, ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười nói.

Mai Vũ bất đắc dĩ lắc đầu: “Được rồi. Đừng làm rộn. Ta còn có đồ muốn đẩy. A a!! Xong rồi xong rồi, chiếc quạt ngọc cũng bị người ta bán đi rồi!”

Ngheo đầu, Mai Vũ nhìn bảo vật mình mến yêu đều bị người cầm đi. Trong lòng trực nhỏ máu.

Mục Vô Ca quét mắt, khóe miệng câu khôi một nụ cười tà, giương cung tên lên, nhìn Mai Vũ mỉm cười: “Người tin hay không, chỉ cần người nói muốn, ta nhất định giúp người lấy lại cây quạt kia.”

Mai Vũ nhìn người khách kia đã bán tên đi ra, có chút khiêu khích nói: “Ta muốn, có bản lĩnh người liền lấy đi.”

Mục Vô Ca mỉm cười, trong lúc nhất thời đẹp trai làm cho không người nào có thể dời mắt.

“Như người. mong muốn.”

Một hồi ngân quang thoáng qua.

Tên bán thẳng về phía mũi tên đang bắn ra của người khách, ngân tiễn sắc bén đánh gãy mũi tên kia, bay thẳng hướng hồng tâm.

Một hồi yên lặng như tờ, người xem chung quanh rồi rít bặc phát một trận tiếng vỗ tay.

Mai Vũ tròn mắt hốc mồm: “Vì, vì sao lại bắn trúng.”

Mục Vô Ca ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nói: “Bởi vì gia là Mục Vô Ca.”

.

Thật là, đáng quăng!

Trong tiếng than thở của người bán hàng, Mục Vô Ca kéo tay Mai Vũ chạy lên phía trước, vì nàng lấy được cây quạt ngọc kia.

Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành đứng phía sau, liếc chết nhìn chăm chăm hai người kia.

“Hành Vân, người sẽ không cứ như vậy bỏ qua cho con hồ ly chết kia chứ.”

“Đúng vậy a, Văn Phong, người sẽ không mặc cho hắn kiêu ngạo như vậy chứ.”

“Hành Vân, hành động đi, dùng bản lĩnh của người nói cho hắn biết, hồ ly vẫn là trở về hang hồ ly làm lão đại đi.”

“Văn Phong, đi ra ngoài đi, dùng mị lực của người nói cho hắn biết, hồ ly chỉ có biến thành nữ mới có thể mê hoặc người.”

Tiểu Hồ Ly, kết quả ra tay với Mai Vũ, chỉ có hai chữ — xong đời!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 41: Nam Nhân Phía Sau Rất Tuấn Tú, Chính Diện Có Đẹp Trai Không

Mai Vũ thật sự là không hiểu nổi, tại sao ba nam nhân kia trong lúc bắt chột đối với việc cướp đoạt bảo vật có hứng thú như thế.

Không nghĩ ra, thật sự không nghĩ ra, cảm giác, cho dù đồ trong tay những thương nhân kia tốt hơn nữa, cũng sẽ không đáng giá bằng đồ gì đó trong nhà bọn họ.

Đóa hoa đào vậy gọi hồ điệp kia, ngươi thu lại cho cô nương. Ngươi đã có một khối huyết ngọc rồi, muốn đòi bông tai ngọc rách kia làm cái gì.

Hải tử ngu ngốc cười rục rĩ kia, nói ngươi bao nhiêu lần rồi, ngươi đã thu gom đủ nhiều trâm rồi, trừ Từ Ngọc bảo trâm, ta thấy ngươi còn có một cây trâm phượng hoàng, lĩnh ngọc trâm. Ngươi rốt cuộc có bao nhiêu thích thú với trâm a! Cái tên thần thần biến thái này.

Còn có con Tiểu Hồ Ly kia, ngươi càng quá phận a. Cái cung đó có thể so với Ngân Nguyệt của ngươi sao?

Khóe miệng co quắp, Mai Vũ thật sự là không nhìn nổi rồi.

Cái này đều không phải là tồi tệ nhất, tồi tệ nhất chính là, bộ dáng bọn họ thu hút rất nhiều nữ nhân!!

Lớn lên đẹp trai, tiền nhiều, võ công lại tốt.

Ta van ngươi, nổi bật như vậy, các ngươi không thể khiêm tốn một chút sao.

Lại nói tiếp, nhìn lâu như vậy, nàng thích nhất chính là vòng tay mà Liễu Hành Vân để thua. Màu sắc rục rờ, treo đầy linh đan đáng yêu.

Thật là xinh đẹp.

Nhưng con kia heo mọi việc đều thuận lợi, lại thua mất chiếc vòng tay.

Ô ~~~ ông trời ơi! Thôi, không muốn, còn muốn sẽ khóc.

Đứng bên ngoài, Mai Vũ liên tiếp lắc đầu. Đang lo làm sao lôi mấy người này ra ngoài.

Mai Vũ cảm giác đột nhiên sau lưng có người đến gần. Cảm giác quen thuộc ở bốn phía khuếch tán, Mai Vũ quay đầu lại, thấy một nam tử đeo mặt nạ nửa mặt.

Cổ tay bị nam tử kia bắt được, Mai Vũ hoang mang nghiêng đầu: “Thiếu Hàn?”

Hắn làm gì vậy, không phải là muốn bắt nàng đi chứ. Trong lòng giật mạnh một cái, lòng bàn tay Mai Vũ rịn ra mồ hôi.

Không cần, không cần. Nàng còn có việc chưa làm xong.

An Thiếu Hàn không nói gì, khẽ mỉm cười, đưa tay đem một đồ vật đeo vào tay nàng.

Nghiêng đầu, Mai Vũ nhìn thấy một vòng tay màu sắc rục rờ.

Chính là chiếc vòng tay vừa rồi nàng xem trọng.

Chẳng lẽ

“Vòng tay này là ngươi thắng hay sao?” Con mắt lóe sáng sáng, Mai Vũ có chút vui vẻ.

“Ừ, tặng cho ngươi. Thích không?” An Thiếu Hàn cười nhẹ, trong thanh âm từ tính tựa hồ hàm chứa nhàn nhạt ôn nhu.

“Thích.” Mai Vũ dùng sức gật đầu.

Đây là hắn cố gắng vì mình mà thắng, mình nhất định sẽ hào hào bảo quản.

Thiếu Hàn, cảm ơn ngươi.

Khẽ mỉm cười, An Thiếu Hàn cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Hào hảo chơi. Ta đi trước.”

Xoay người, An Thiếu Hàn tiêu sái nhập vào đám người.

Trái tim Mai Vũ yên lặng nhảy một cái.

Nàng biết, hắn muốn dẫn nàng đi.

Bất quá, tối nay, vẫn là muốn cảm ơn ngươi, Thiếu Hàn.

Ta sẽ không quên, người tặng ta chiếc vòng tay này từng nói, muốn trong đêm tối vì ta đốt vô số đèn —— Thiếu Hàn.

“Uy! Hắn chính là tên tiểu tử mới vừa rồi thắng ta. Hắn tại sao đem vòng tay tặng cho ngươi. Ngươi có quan hệ gì với hắn phải không.” Liễu Hành Vân không biết từ nơi nào xông tới, nắm lấy tay của nàng hỏi.

Mai Vũ tròng mắt, kiên quyết nói dối: “Không, hấn nhận làm người.”

“Ta mới không tin.”

“Hấn là nhận làm người, hấn muốn đem cái này tặng cho A Hoa, hấn đem ta thành A Hoai.” Mai Vũ tiếp tục nói.

Đúng vậy, ta không nói dối, A Hoa chính là Dương Thái Hoa, Dương Thái Hoa chính là Mai Vũ, Mai Vũ chính là ta. Người xem, ta không nói dối.

Khóe miệng Liễu Hành Vân co giật, bĩu môi.

A Hoa. Người lừa gạt người nào a.

Xin nói cho ta biết, A Hoa là người qua đường nào.

Mai Vũ liếc mắt, mắt thấy lại có nữ nhân đi tới, Mai Vũ tròng mắt liếc hấn một cái, nói lầm bầm: “Không có việc gì ai cho người quá đẹp trai như vậy, thật đáng ghét.”

Liễu Hành Vân bây giờ là cả khuôn mặt cũng rút.

Choáng nha! Người có làm hay không! Lớn lên đẹp trai cũng là điều không tốt của ta?

Lúc này, trong không khí đột nhiên bay tới một trận hương thơm

Mai Vũ cẩn thận ngửi ngửi, quả thật muốn hưng phấn nhảy lên.

Mẹ nó! Là “Bách Lý Đình” ba mươi năm. Rượu ngon như vậy, ở nơi nào, ở nơi nào.

Theo mùi thơm đi tới, Mai Vũ thấy một nhóm người vây quanh một gian hàng.

Có thanh âm một thương nhân xa xa truyền đến: “Tới, tới, các vị khách quan, những rượu này, nếu ai có thể nói ra là rượu gì bao nhiêu năm, hôm nay lão phu liền rượu tặng tri kỷ, tặng không hấn một vò.”

Khách nhân phía dưới ồn ào nói: “Có phải hay không nói ra bao nhiêu là có thể cầm bấy nhiêu?”

Thương nhân cười to: “Đó là đương nhiên.”

Mai Vũ nghe, cơ hồ hưng phấn muốn nhảy lên!

Quả thực là — phúc lộc thiên tướng nha!

Mai Vũ nàng xem ra gặp vận may rồi.

Mai Vũ muốn nhìn vào bên trong một chút, lại bị thân ảnh một người cao lớn như tường thành trước mặt ngăn lại.

Thanh thanh cổ họng, Mai Vũ chọc chọc người kia một cái.

“Vị công tử trước mặt này nhìn bóng lưng rất tuấn tú, không biết nhìn chính diện có đẹp trai hay không, có thể nhường đường một chút không?”

Nam tử ứng thân quay đầu lại, Mai Vũ thấy dung nhan người kia, gần như không thể nói chuyện.

Ông trời.

Rất đẹp trai. (Phong: tỷ là đồ háo sắc Ồ3Ồ)

Gương mặt thật ôn nhu.

Nam tử mặc một thân y phục màu lam nhạt, mái tóc có chút nâu, có chút bông bênh. Lại dị thường đẹp mắt. Ánh mắt của hấn cũng là màu nâu, ánh sáng bên trong tựa hồ mê hoặc người. Sống mũi cao thẳng, môi thật mỏng.

Mai Vũ nhìn có chút ngây người. Hoi giật mình tăng thêm câu: “Là một công tử nhìn chính diện cũng rất tuấn tú.”

Nam tử nghe nàng nói vậy lập tức nở nụ cười, thanh âm mềm mỏng nhu hòa giống như nàng tưởng tượng vang lên: “Cô nương, ngài gọi tại hạ có chuyện gì sao?”

Mai Vũ nghe thấy hấn nói chuyện, lập tức phục hồi lại tinh thần.

Mặc dù đẹp trai đẹp mắt, nhưng nàng thật sự thấy quá nhiều soái ca, tính tình có chút hơi vụn vặt rồi. Cho nên, đến lúc này, nàng đã luyện được một thân bản lĩnh. Chỉ bị mê hoặc một chút thôi, sẽ không si mê soái ca đến mức không thể tự thoát ra được.

Thật đúng là muốn cảm tạ đám biến thái kia.

Khẽ mỉm cười, Mai Vũ nói: “Hương công tử mượn đường, ta muốn đi lên thử rượu, sau đó ta sẽ tặng công tử một vò rượu ngon.”

Lè lưỡi, Mai Vũ khéo léo chui qua bên cạnh hần, đi lên đài.

A, khẩu khí thật lớn.

Hòa Từ Tiêu hơi có chút dao động, nữ tử này, tựa hồ rất thú vị.

Nheo lại đôi mắt màu nâu, Hoa Từ Tiêu vốn đã chuẩn bị đi liền ngừng lại, muốn nhìn một chút nữ tử kia có thật sự lợi hại như vậy hay không.

Mai Vũ vừa đi lên, chỉ vào một vò rượu liền nói: “Lão bản, “Bách Lý Đình” ba mươi năm gói lại cho ta thôi.”

Hai con mắt của lão bản sáng lên, cười nói: “Vị cô nương này, không nhìn ra, là một người trong nghề sao?”

Mai Vũ cười: “Hiểu sơ một phần, cũng không phải là người trong nghề.”

Mai Vũ ở trong lòng thêm câu: nghề nghiệp của ta là sát thủ, không phải là chuyên chức chưng cất rượu, không tính đi.

“Ha ha, bản lĩnh ngửi mùi biết rượu ngon của cô nương quả nhiên rất cao. Tại hạ bội phục, vò rượu này, lão phu sẽ tặng cho cô nương. Chẳng qua là còn muốn hỏi cô nương, cô nương có biết lai lịch của “Bách Lý Đình” này?”

Mai Vũ nhếch mũi, ở trong lòng cười nói.

Hắc hắc, đây chính là người cho cô nương cơ hội khoe khoang a ~

“Trong truyền, từng có vị tướng quân, trước khi mang binh xuất chinh, cùng cố nhân ngồi bên trong đình nâng cốc nói cười. Sau cố nhân nói: người phải đi, rượu này, ta cũng không tìm được tri kỷ uống nữa. Không bằng hôm nay chôn rượu này, người mà trở về, chúng ta tiếp tục nâng cốc nói cười. Tướng quân đáp ứng. Trận chiến ấy, chính là mười năm, tướng quân luôn luôn không quên ước định trước đây. Anh dũng giết địch, cuối cùng còn sống trở về rồi. Sau khi mang binh trở về, ở nơi cách đình 100 thước người thấy hương thơm của rượu. Mà cố nhân, liền đứng cách đình nghênh đón hần trở về. Bách lý trường đình giấu mỹ tửu, không gặp tri kỷ không chạm ly.” Mai Vũ nói xong, nâng chén uống xong một ly rượu.

Bốn phía vang lên trận trận tiếng vỗ tay, lão bản cũng không nhịn được vỗ tay: “Hảo! Hảo một câu. Bách lý trường đình giấu mỹ tửu, không gặp tri kỷ không chạm ly.”

Khóe môi Mai Vũ phác thảo một nụ cười, tiếp tục nói: “Như vậy, làm tri kỷ, vò Quế Hoa Hương bốn mươi năm kia cũng cho ta đi. Hay là muốn ta lại nói tiếp lai lịch vò rượu kia?”

Lão bản khóe miệng cứng ngắc, quét mắt nhìn tiểu nha đầu hoạt bát trước mặt, thế nào cũng tức giận không nổi. Có chút bất đắc dĩ nói: “Được rồi. Hôm nay ta liền mặc cho cô nương lấy. Khó gặp được một tri kỷ.”

Hoa Từ Tiêu che miệng cười. Nha đầu này, thật đúng là một yêu ma tinh quái.

Thời điểm bọn Mục Vô Ca tìm đến, chỉ thấy Mai Vũ đang liêu mạng đoán rượu, hăm hại lão bản người ta dờ khóc dờ cười.

“Thôn cô! Vẫn tốt chứ.” Tạ Văn Phong giữu cột, Mục Vô Ca dứt khoát trực tiếp chạy lên theo nàng cùng nhau đoán.

“Vô Ca, Vô Ca, là Trà Duyên, lão bản, người rất lợi hại nha. Rượu ngon như vậy, người cũng có.” Mai Vũ kêu lên.

Mục Vô Ca cũng cười: “Còn là bốn mươi năm trân cất. lão bản, tạ ơn.”

Hoa Từ Tiêu nhìn mấy người ở chung một chỗ với nữ tử kia.

Trong lòng đối với thân phận của nàng, có phần hiểu rõ.

Trên giang hồ, trên bảng thập đại sát thủ, người thần bí nhất.

“Tặng quân độc tửu, tiễn quân ra đi” Vũ Thần — Mai Vũ.

Thật, không giống đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 42: Vô Ca, Sau Khi Ta Trở Lại, Theo Ta Uống Vò Thập Lý Đình Kia Đi

Hoa Từ Tiêu xoay người, muốn rời khỏi đám người.

Mai Vũ từ trên đài nhảy xuống, ôm vò rượu đi tới gọi hắn: “Này, công tử bóng lưng rất tuấn tú, chính diện cũng rất đẹp trai.”

Hoa Từ Tiêu mỉm cười xoay người lại: “Còn phải nhường gì nữa sao?”

Mai Vũ le lưỡi, đưa vò rượu trong tay cho hắn, cười: “Bách hoa xuân nở đầy lâu, không bì kịp hương thơm nửa đậm dạ quế. Công tử, Quế Hoa Hương này tặng cho ngươi, cảm ơn ngươi vừa rồi “đã nhường”. Còn nữa, ngươi rất ôn nhu. Tái kiến.”

Phất tay, Mai Vũ chạy về phía ba người đang chờ đợi.

Xa xa còn có thể nghe được mấy người đối thoại.

“Uy! Ngươi lại gây phiền toái gì!”

“Ngươi mới gây phiền toái, Văn Phong chết tiết! Không cần kéo tóc của ta.”

“Ài, ai, có nam nhân đẹp trai như Mục Vô Ca ta ở cạnh ngươi, ngươi không thể khiếm tốn một chút sao.”

“Mục Vô Ca, ngươi muốn chết a, tên hồ ly chết tiết này.”

“Không nên gọi ta hồ ly.”

“Hừ, chính là hồ ly thôi không biết trời cao đất dày.”

“Liễu Hành Vân, ta muốn cùng ngươi đấu một trận.”

“Tới nha, ai sợ ai!”

“Đừng làm ồn!”

Trong tay ôm một vò rượu, Hoa Từ Tiêu mỉm cười nhìn bóng dáng màu đỏ đã đi xa kia.

Nếu như không phải thời gian không đủ.

Hắn thật rất muốn đến gần bóng dáng màu đỏ kia đấy.

Dáng vẻ rực rỡ như vậy, tựa hồ, chiếu sáng cả sinh mạng.

Nhất định rất thú vị, nếu không mấy người trên giang hồ miêu tả này, tại sao cũng đến gần nàng.

Nhuộm đầy máu tươi, nhuộm đầy thống khổ, nhuộm đầy tà ác.

Mấy người như vậy, chỉ có đến gần hồn nhiên trong sáng, mới có thể được cứu chuộc.

Nàng là hồn nhiên sao?

Nữ sát thủ khủng bố trên giang hồ miêu tả chính tay giết sư phụ cùng sư huynh, thật kém rất nhiều.

Bách hoa xuân nở đầy lâu, không bì kịp nửa hương thơm nửa đậm dạ quế.

Lần đầu tiên có người so sánh mình như vậy đấy.

Dạ quế. Ha ha, nha đầu, cảm ơn ngươi.

Ngươi là người đầu tiên nói ta ôn nhu.

Hẹn gặp lại. Hi vọng còn có cơ hội gặp lại.

Lửa khói như lưu ly, ngọn đèn đêm bắt diệt thành Dương Châu, cũng với rã rời một mối, nữ tử kia cùng nam tử này gặp nhau. Vì vậy, một số hình ảnh khó có thể miêu tả rõ nét.

Ở Dương Châu, ở giang hồ, ở thế gian hỗn độn này, lại sẽ có một đoạn truyền kỳ như thế nào đây.

Đêm khuya không ngủ, Dương Châu không biết.

Mai Vũ cùng Hoa Từ Tiêu cũng không biết.

Chẳng qua là Mai Vũ đang suy nghĩ, còn chưa có hỏi tên hấn, trong đám người đã tìm không thấy người ôn nhuận như ngọc đỏ rồi.

Mai Vũ cười yếu ớt.

Hào đáng tiếc, khó gặp được người ôn nhu như thế.

Cư nhiên quên hỏi tên người ta.

A, bắt quá quên đi, có lẽ hữu duyên, còn có thể gặp lại.

Bắt quá, điều kiện tiên quyết là nàng có thể sống lâu hơn so với Vô Vân Lâu nhị lâu chủ.

Thời điểm ánh bình minh phủ xuống, tiếng ồn ào huyền ảo cũng tan đi. Sáng sớm tháng năm có chút lạnh, Mục Vô Ca rời đi trước một bước.

Liễu Hành Vân đứng ở ngã rẽ trên đường cùng Mai Vũ, Tạ Văn Phong cáo biệt.

“Như vậy, ta liền đi nha. Văn Phong, lúc ta không có mặt, không cho phép khi dễ Mai Vũ.” Mím cười, Liễu Hành Vân vuốt ve mái tóc Mai Vũ nói với Tạ Văn Phong.

Tạ Văn Phong bĩu môi: “Cái gì chứ! Luôn luôn đều là nàng khi dễ ta.”

Liễu Hành Vân không phản bác, cúi đầu nhìn Mai Vũ.

“Mai Vũ, ngươi cười lên rất đẹp mắt, nhưng không cần luôn luôn cười với nam nhân, rất nguy hiểm.”

Mũi Mai Vũ có chút xót, cố gắng bày ra một bộ điềm nhiên như không có việc gì, từ trong lồng ngực lấy một chiếc bùa hộ mệnh màu đỏ đưa cho hấn.

“Cái này là ta đi cầu được, tặng cho ngươi. Phù hộ cho tên bại hoại ngươi sống lâu một chút.”

Tạ Văn Phong bất mãn lầm bầm: “Tại sao không có phần của ta.”

Nhưng hiển nhiên, hai người đã đem hấn bỏ quên.

Liễu Hành Vân nắm thật chặt chiếc bùa bình an kia, đột nhiên cúi đầu hôn Mai Vũ.

Lần đầu tiên, cũng là một lần cuối cùng.

Trong lòng ta lưu lại ấn ký không thể xóa nhòa của ngươi, hẹn gặp lại.

Trong thành Dương Châu, nhất thời hoa bay. Đó là một loại hoa màu tím từng chuỗi từng chuỗi treo trên cây. Gió vừa thổi, cánh hoa sẽ theo gió mà rơi. Xinh đẹp như vậy, Mai Vũ lại cảm giác dị thường thê mị.

Giờ khắc này, khi môi hấn chạm đến môi mai Vũ. Đầy trời hoa bay, mang theo cả bi thương của Mai Vũ.

Thành Dương Châu, ngươi có thể hay không ghi lại một màn này. Có thể hay không nhớ, đã từng có người nam tử, đang lúc hoa bay, cho một nữ tử một nụ hôn ly biệt.

“Mai Vũ, ta vĩnh viễn là mặt trời của ngươi.” Thanh âm của hấn rất nhẹ, nhẹ đến không thể nghe thấy. Nhưng Mai Vũ nghe được, nghe rõ ràng.

Xoay người, Liễu Hành Vân chuyển bước rời đi.

Sau lưng truyền đến thanh âm hôn hển của Tạ Văn Phong: “Liễu Hành Vân! Ngươi xong đời!”

Khẽ mím cười, Liễu Hành Vân đưa lưng về phía hai người vẫy vẫy tay.

Tái kiến.

Văn Phong, Mai Vũ.

Tâm của Mai Vũ giống như chìm dần trong nước, tay của nàng giơ lên, tựa hồ muốn giữ lại. Cuối cùng lại rũ xuống.

Lưu luyến không rời, cũng không thích hợp với những người như bọn họ.

Cứ như vậy vô lương tâm tách ra thôi.

Như vậy là tốt rồi.

“Văn Phong, ta nhớ ra một chuyện. Tối hôm qua, mặt nạ nam kia tựa hồ xuất hiện. Ta dường như nhìn thấy hắn cùng một danh cơ thanh lâu ở chung một chỗ, ngươi có muốn đuổi theo hay không?” Mai Vũ cũng không quay đầu lại nói.

Tạ Văn Phong vừa nghe, lập tức tinh thần tỉnh táo: “Thật sao?”

“Thật, tự ta đi về. Ngươi đuổi theo đi thôi.” Mai Vũ nói xong, bước từng bước về phía trước.

“Ta nhất định cho tên kia một bài học.” Tạ Văn Phong nhẩy dựng lên, xoay người muốn chạy.

Mai Vũ đột nhiên xoay người lại, hướng hắn kêu: “Tên vô lương tâm, cái này cho ngươi, nguyện tai họa ngươi sống ngàn năm.”

Tạ Văn Phong quay đầu lại, đưa tay bắt được đồ nàng ném tới.

Cầm trong tay vừa nhìn, là bùa bình an giống của Hành Vân.

“Mặc dù nói lời nói không xuôi tai, bất quá, cảm tạ.” Xoay người, Tạ Văn Phong biến mất trong màn sương sớm.

Mai Vũ lẩm bẩm: “Văn Phong, ngươi còn không cùng ta nói hẹn gặp lại.”

Ta lừa ngươi nhiều lần như vậy, thêm lần này nữa đi.

Nhất định là không khí quá ẩm ướt, cho nên Mai Vũ mới cảm thấy, mắt có chút ướt ướt.

Cùng nhau trải qua nhiều như vậy, mặc dù ngăn ngại, cũng là ký ức không người nào có thể thay thế được.

Nói hay lắm muốn cùng nhau đi đến chân trời góc biển, lại phải tách ra ở chân mây cuối trời.

Nói không khổ sở, ai tin đây.

Bất quá, nàng không làm những chuyện không có ích lợi. Cho nên, những thứ này cũng không hề gì.

“Chuẩn bị sẵn sàng?” Mục Vô Ca từ trong màn sương sáng sớm bước ra.

Mai Vũ ngẩng đầu lên, kiên định nói: “Đúng vậy. Sau khi đưa ta đến Túy Trần lâu, sẽ không còn chuyện của ngươi.”

“Cái này gọi là dùng xong liền ném đi.” Mục Vô Ca cười khỏ.

Mai Vũ trừng mắt: “Cái gì nha, bằng hữu chính là lấy ra để dùng. Ta cảnh cáo ngươi, rượu của ta, một vò cũng không được động vào. Cho dù ta chết, ngươi cũng phải đem chỗ rượu đó đến tưới trước mộ của ta.”

Mục Vô Ca nghe được câu này, đột nhiên ngừng cước bộ, kiên định nói: “Ta không muốn. Nếu như ngươi dám chết, chỗ rượu đó ta một giọt cũng sẽ không cho ngươi.”

Mai Vũ đôi mắt nhu hóa, nghiêng đầu, nhẹ nhàng cười.

“Đạ, được rồi. Vì chỗ rượu này, ta cũng muốn sống trở về.”

Vô Ca, cảm tạ. Ta hiểu rõ, cho dù ta chết, ngươi cũng sẽ đem chỗ rượu này tưới trước mộ của ta. Bất quá, ta sẽ nỗ lực còn sống.

Bách lý trường đình giấu mỹ tửu, không gặp tri kỷ không chạm ly.

Vò Thập Lý Đình kia, ta nhất định muốn cùng ngươi uống.

“Vô Ca, sau khi ta trở lại, theo ta uống vò Thập Lý Đình kia đi.”

“Đây coi như là ước định sao?”

“Uhm”

Sương mù dần dần che giấu thân ảnh của hai người, cũng che giấu thân ảnh của hai người chạy trốn bên trong Túy Trần lâu.

Hôm nay, thành Dương Châu đang nghỉ ngơi, là thời gian tốt để chạy trốn.

Từ sau cửa sổ tiến vào phòng của Thượng Quan Diêu, Mai Vũ không thể không cảm thấy Vô Vân Lâu chủ ngông cuồng. Cứ nhiên không tăng thêm vài người ở nơi này.

Có lẽ, hẳn chưa bao giờ nghĩ tới, trong Vô Vân Lâu, có người nào dám phản bội hắn.

Bất quá, lần này cô nương cho người phá lệ, cũng coi như một công thần đi.

Mai Vũ quét mắt nhìn Mục Vô Ca, bĩu môi: “Còn không đi, chờ nhìn người cùng ta động phòng sao, ngưng ngừng, người đợi không được.”

Mục Vô Ca trợn mắt xem thường: “Nha đầu chết tiệt kia, miệng người không thể không độc ác như vậy sao? Ta chỉ muốn nói cho người biết, thời gian ước định đã đến, người nên thay y phục. Ta đi. . . . Chính người cẩn thận, nhớ kỹ thời điểm nguy hiểm hãy lắc chiếc vòng linh đang kia.”

Nói xong, Mục Vô Ca xoay người nhảy ra cửa sổ.

Mai Vũ đổi lại một thân xanh biếc, ở trước bàn yên lặng chải tóc, ăn mặc thành dáng vẻ thường ngày của Thượng Quan Diêu, Mai Vũ ngồi ở bên giường.

Nhị lâu chủ đó, tựa hồ chưa từng gặp qua Thượng Quan Diêu.

Hi vọng có thể lừa gạt trót lọt.

Hôm nay Tủy Trần lâu an tĩnh dị thường, có lẽ là do nguyên nhân người kia tới.

Mọi người không phải đi lánh nạn chứ. Uhm, uhm. Vô Vân Lâu nhị lâu chủ, quả nhiên là một kẻ khủng bố.

Một hồi tiếng bước chân chậm rãi truyền đến, tâm của Mai Vũ siết thật chặt. Người tới dường như rất nhân nhả, đi rất chậm.

Từng bước từng bước, cũng tựa như giẫm lên lòng Mai Vũ.

Gần, gần, trên cửa chiếu ra bóng dáng của hắn.

Uhm, thân ảnh nhìn cũng rất đẹp trai.

Cuối cùng người kia đẩy cửa ra.

Trong lúc nhất thời, trong phòng không gió, yên lặng như tờ.

Hai người nhìn nhau.

Một kinh ngạc.

Một. . . . trợn mắt hốc mồm.

Trời ạ! Mai Vũ ở trong lòng gào khóc! Thế nào lại là hắn

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 43: Vô Vân Lâu Nhị Lâu Chủ, Lại Là Hoa Tử Tiêu!

“Vị công tử này, ta nghĩ người đi nhầm phòng rồi. Nơi này không phải là nơi uống rượu có kỹ nữ hầu.” Mai Vũ nhìn người trước mắt, nghiêm túc nói.

“Ha ha, cô nương, ta nghĩ đi người nhầm nơi là người đi. Hiện tại thừa nhận sai lầm rồi đi, vẫn còn có cơ hội.” Nam tử trước cửa nói.

Trên trán Mai Vũ đã hiện đầy mồ hôi.

“Ta nghe không hiểu người nói gì, ta chính là chủ nhân gian phòng này.”

Cũng không nói ta là Thượng Quan Diêu, bắt đầu từ hôm nay bắt đầu, gian phòng này họ Mai, tên Vũ. Ta vẫn là một hảo nữ nhân thành thực.

Ông trời ơi! Mặt đất ơi!

Chuyện này chỉ có thể nhắm mắt đưa chân như vậy thôi.

Ô ~~~ muốn trách thì trách nàng rảnh rồi không có việc gì, chết tốt không chết tối qua lại trêu học nam nhân này.

Vị công tử bóng lưng rất tuấn tú, chính diện cũng rất đẹp trai này.

Chúng ta có điều gì hiểu lầm có phải hay không.

Ngươi là người ôn nhu có đúng hay không? Ngươi nhất định nhất định không phải là cái tên nhị lâu chủ khủng bố của Vô Vân Lâu có đúng hay không?

Hoa Từ Tiêu dựa vào bên cạnh cửa, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Ha ha, không nghĩ tới lại gặp mặt đây.

Đây là không phải là trời cao quuyến luyến chứ?

“Nếu chúng ta đều không đi nhầm nơi, như vậy ta có phải hay không nên gọi ngươi một tiếng nương tử?” Hải hước nói, Mai Vũ từ trong giọng nói ôn nhu của hắn, nghe không ra một tia tức giận.

Không đúng nha, ngày hôm qua nàng ở cùng ba nam nhân gây họa kia. Cao thủ liếc mắt một cái nên biết mình là ai.

Nếu không thì nhị lâu chủ này cũng chỉ biết giết người, không hỏi chuyện giang hồ.

Mai Vũ cười khan hai tiếng, nói: “Ha ha, không nghĩ tới ngươi lại là nhị lâu chủ, gọi ta Diêu Diêu là được rồi, không cần gọi nương tử.”

Hoa Từ Tiêu đóng cửa lại tiến tới gần, Mai Vũ không tự chủ rút về phía sau.

Nam nhân này xông về phía mình.

A a ! ! !

Ngươi muốn làm gì! Cô nương ta muốn kêu a!

Hoa Từ Tiêu thấy vẻ mặt kích động của nàng, trong lúc nhất thời tâm ý trêu đùa nổi lên, bước qua nắm lấy bả vai nàng.

Cổ ý dấn sát cổ của nàng, nhẹ giọng nói: “Bất quá, ta vẫn thích gọi ngươi nương tử hơn. Dù sao, hôm nay chúng ta sẽ báai đường thành thân.”

Khóe miệng Mai Vũ lập tức co rút, nhất thời không không chế được, hét lớn: “Nhanh như vậy! Cô nương ta còn chưa chuẩn bị tốt đâu!”

Cô nương ta còn chưa chuẩn bị đạo cụ tự sát đâu!

Hoa Từ Tiêu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vụn vụn, cũng nhịn không được nữa nở nụ cười.

Ánh mắt hắn nheo lại rực rỡ, Mai Vũ nhìn ngây dại.

Ở trong lòng từng lần một cảnh cáo mình, nam nhân này rất nguy hiểm.

Nam nhân này, trong một đêm, giết 72 đại cao thủ các môn phái, nhưng một giọt máu cũng không rơi.

Nam nhân này, một mình xông vào Thượng Gia Bảo, dưới sự bao vây của hơn ba trăm tiền thủ, nhẹ nhàng mang theo đầu của Thượng Gia Bảo chủ đập trắng mà xông ra ngoài.

Nam nhân này tiếp nhận nhiệm vụ đơn độc, không có một lần không hoàn thành hoàn mỹ.

Muốn giết bao nhiêu người, liền giết bấy nhiêu.

Muốn giết ai, chính là giết người đó.

Cũng không liên lụy thêm một người, không giết ít một người, cũng không giết nhiều một người.

Vô Vân Lâu nhị lâu chủ —— Hoa Từ Tiêu

Bách hoa thổi lướt qua lạc trần, ngọc tiêu một phen câu hồn người. Câu Hồn Tiêu —— Hoa Từ Tiêu

Danh tiếng của Câu Hồn Tiêu trên giang hồ hiển hách dị thường.

Chẳng qua là ít có người biết hắn còn là nhị lâu chủ của Vô Vân Lâu. Đây là sau này, Mục Vô Ca nói cho nàng biết.

Nhưng nam tử nguy hiểm như vậy, cười lên lại dị thường ôn nhu.

Khi Mai Vũ ở bên cạnh hắn, vô luận như thế nào cũng không thể cảm thấy nguy hiểm.

Cảm giác, nam nhân này rất ôn nhu, sẽ không làm thương tổn nàng.

Cười đủ rồi, Hoa Tử Tiêu thở ra một hơi, hơi cúi đầu xuống một chút, hỏi nàng: “Hiện tại, tiểu nha đầu Mai Vũ, có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tiếng sấm giữa trời quang, Mai Vũ vinh quang bị đập trúng.

Ô, bại hoại, ta biết ngay mà, ngươi biết ta là ai!

Còn giả vờ không biết! Bại hoại! Bại hoại! Bại hoại!

Mai Vũ bĩu môi, mắt không phải là mắt, lỗ mũi không phải là lỗ mũi nói: “A, cái này thì có cái gì phải giải thích. Ngươi nhìn không ra sao? Ta cứu vớt tình yêu của một cô nương, tự mình nhảy vào trong hầm.”

Hoa Tử Tiêu mỉm cười: “Nói như vậy, Thượng Quan Diêu cùng chân mệnh thiên tử của nàng chạy trốn?”

Mai Vũ gạt đầu, nghiêm túc nhìn hắn: “Tóm lại, ta tới thay thế nàng, ngươi không cần tìm nàng phiền toái.”

“Cởi quần áo.” Hoa Tử Tiêu mỉm cười, ôn nhu nói.

Mai Vũ ngẩn ra, không thể tin được nhìn hắn: “Nói, nói cái gì!”

Hoa Tử Tiêu mỉm cười: “Không phải nói muốn thay thế nàng sao? Thay thế nàng cùng ta lên giường cũng có thể chứ? Hay là muốn ta đi giết Thượng Quan Diêu cùng tình nhân của nàng?”

Khóe miệng Mai Vũ cứng đờ.

Hành Vân. Nhất định đánh không lại hắn. Hơn nữa, chuyện mình đáp ứng rồi, không được thay đổi. Càng không thể liên lụy bất luận kẻ nào.

Nhưng Mai Vũ vẫn cảm thấy rất ủy khuất, cắn môi, Mai Vũ run rẩy đưa tay về phía y phục của mình.

Nước mắt đang lóe lên trong mắt. Nàng rất sợ, rất sợ.

Cởi áo khoác ra, Mai Vũ làm thế nào cũng không thể cởi xuống nữa.

Bốn phía không có gió, cũng rất lạnh.

Mai Vũ lạnh cả người run rẩy.

Nàng là kẻ dấn thân, nàng căn bản không dứt khoát được như vậy.

“Động, động thủ đi. Tự ta không được, cho nên ngươi tới động thủ đi.” Mai Vũ không dám ngẩng đầu, trên khuôn mặt trắng hồng tràn đầy kiên quyết. Nhắm mắt lại, ngoan tâm nói ra một câu như vậy.

Hoa Tử Tiêu lắc đầu, yên lặng tiến lên, đưa tay kéo lại áo khoác cho nàng.

Nha đầu ngu ngốc này, cần gì chịu khổ như vậy.

Mai Vũ kinh ngạc ngẩng đầu, lắp bắp nói: “Sao, làm sao vậy?”

Hoa Tử Tiêu sờ sờ tóc của nàng, khóe miệng câu khởi một tia ôn nhu: “Nha đầu ngốc, nếu hôm nay ngươi gặp không phải là ta, ngươi nên làm cái gì bây giờ?”

Mai Vũ nghe rõ lời của hắn, thở phào nhẹ nhõm đồng thời, dũng khí cũng xuất hiện trở lại.

Nước mắt không bị không khí chế chảy ra, lau như thế nào cũng không hết.

“Ô, cái tên khốn kiếp này.”

Hoa Tử Tiêu nhìn nàng khóc thê thảm, thật sự cũng có một loại xung động muốn khóc.

Ta cũng không làm gì ngươi, ngươi khóc cái gì a.

Tiến lên nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, Hoa Tử Tiêu lại không nhận được đùa giỡn nàng: “Bộ dạng này của ngươi, ta sẽ không nhận được giày xéo ngươi.”

Mai Vũ sợ hãi lập tức giảm thấp tiếng khóc xuống. Hoa Từ Tiêu không biết làm sao, lại nói: “Lừa gạt người đó. Được rồi, đừng khóc, ta lại không khi dễ người.”

“Người liền khi dễ ta rồi.” Mai Vũ kiên định nói

“Hảo, hảo, ta sai lầm rồi, ta khi dễ người rồi. Vậy nha đầu Mai Vũ của chúng ta đại nhân đại lượng. Không nên so đo được không?”

Mai Vũ lúc này mới nín khóc mà cười.

Mặc cho nàng cho hả giận lau hết nước mắt nước mũi lên quần áo đất tiền của hắn, một hồi lâu, Hoa Từ Tiêu mới buông nàng ra. Mỉm cười nói: “Mặc dù ta sẽ không làm gì người, nhưng thực hiện trao đổi, người phải theo ta đi đến cuối sinh mạng. Như vậy, ta mới có thể đi câu lâu chủ, bỏ qua cho Thượng Quan Diêu.”

Trái tim Mai Vũ đập chậm một nhịp. Nghĩ tới người ôn nhu như vậy, sẽ phải lập tức chết đi, tâm cũng khó chịu theo.

“Được, muốn ta cùng người làm cái gì đều được.” Mai Vũ gật đầu.

Hoa Từ Tiêu nở nụ cười, kéo tay của nàng: “Vậy chúng ta đi thôi, ta muốn cuối cùng trải qua cuộc sống yên tĩnh một chút. Muốn làm phiên nương tử theo cùng.”

Mai Vũ đỏ mặt phản bác: “Ai là nương tử của người a! Ít đặc ý.”

Trước khi đi, Mai Vũ cời linh đang rên tay xuống.

Vô Ca, ta nghĩ, ta không cần linh đang này rồi.

Bởi vì Vô Vân Lô chủ, là một người vô cùng ôn nhu. Ít nhất, trong mắt ta, hắn thật sự, vô cùng ôn nhu. Ta tin tưởng hắn sẽ không may mắn đả thương ta.

“Người muốn đi, hay là bay?” Mở cửa sổ ra, trong nắng sớm, Hoa Từ Tiêu với mềm mại như hoa nói.

Ngoài cửa sổ, một vài chuỗi hoa màu tím rồi rớt rơi trên người hắn, chiếu rọi nụ cười ôn nhu của hắn.

Mai Vũ cũng cười theo: “Đương nhiên là bay. Từ Tiêu muốn dẫn ta bay sao?”

Giang hai cánh tay, Hoa Từ Tiêu kêu nàng: “Nha đầu, phải nắm chặt a, té xuống ta không phụ trách.”

Mai Vũ vui vẻ nhào qua.

Trong lòng ngực Từ Tiêu, là cảm giác phong. Hương dạ quế không tiêu tan, trên người Từ Tiêu là hương hoa quế.

Gió nhẹ ôn nhu, tùy thời sẽ tiêu tán, hương dạ quế thơm ngát lại lúc nào cũng vờn quanh.

Từ Tiêu chính là khi gần khi xa như vậy.

Mai Vũ lặng lẽ đứng trong ngực hắn, cảm thụ ôn nhu.

“Muốn bay nhanh một chút nha. Ta còn muốn đi uống rượu hoa quế đấy.”

“Tuân lệnh.”

Giờ khắc này, trời đất bao la, chỉ còn lại hai người.

Hoa Từ Tiêu ôm chặt người trong ngực, mỉm cười.

Đủ rồi, như vậy là đủ rồi. Điểm cuối của sinh mệnh, có thể gặp được người rực rỡ như nàng, như vậy đủ rồi.

Trời cao vẫn là thương xót hắn, cho hắn kỳ ngộ như vậy.

Trong thành Dương Châu, hoa bay vô số, lướt qua tay biết bao người. Nữ tử này cùng nam tử này, phải miêu tả bức tranh của bọn họ như thế nào đây?

Cũng không ai biết.

Nhưng Mai Vũ lại biết, vô luận như thế nào, quá trình cũng sẽ là mỹ lệ, kết cục, liền lưu đến cuối cùng suy nghĩ tiếp thôi.

Giờ khắc này, chỉ cần hưởng thụ ôn nhu của nam tử này, là tốt rồi.

Q.2 - Chương 44: Người Là Người, Ta Là Ta, Từ Nay Về Sau Không Tiếp Tục Liên Quan

Sau khi tìm kiếm vô số thanh lâu không có kết quả, Tạ Văn Phong có chút hậu tri hậu giác phát hiện, có lẽ mình bị Mai Vũ lừa.

Nếu như buổi tối phát hiện ra người kia, Mai Vũ không thể nào đợi đến sáng sớm mới nói cho hắn biết. Hơn nữa tối qua loạn như vậy, nàng lại luôn ở chung một chỗ với mình, làm sao có thời giờ đi phát hiện mặt nạ nam kia.

Sau khi Tạ Văn Phong nghĩ ra, không ngừng hối hận. Tự trách mình bình thường quá tin nhiệm nàng rồi.

Chỉ cần nha đầu này nói dối, tuyệt đối xảy ra đại sự.

Vội vàng chạy về nhà trọ, Tạ Văn Phong quả nhiên không tìm thấy thân ảnh của Mai Vũ.

Hốt hoảng, Tạ Văn Phong ôm một tia hi vọng vội tới Túy Trần lâu, Túy Trần lâu hôm nay an tĩnh dị thường.

Tạ Văn Phong bất chấp quái lạ trong đó, trực tiếp chạy về phía phòng của Liễu Hành Vân.

“Hành Vân, Mai Vũ có.” Trong phòng không có một bóng người, tâm của Tạ Văn Phong rơi xuống.

Nghiêng đầu, phòng của Thượng Quan Diệu cách đó không xa đang mở ra, từ bên trong truyền đến từng trận tiếng linh đang thanh thúy.

Tạ Văn Phong ngừng thờ bước qua, thấy trong phòng một nam nhân không thể tưởng tượng nổi đang ngồi.

“Mục Vô Ca, làm sao ngươi lại ở chỗ này.” Tay dời khỏi kiếm giắt bên người, Tạ Văn Phong cau mày, ánh mắt sắc bén.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Mục Vô Ca quét mắt nhìn hắn, cũng không có ý muốn đánh cùng hắn.

Chẳng qua là bình tĩnh nói: “Người là đang tìm Mai Vũ sao. Không cần tìm, nàng sẽ không trở về nữa.”

Tạ Văn Phong xông lên túm lấy cổ áo của hắn, cả giận nói: “Lời này của ngươi có ý gì! Cái tên khốn kiếp này!”

Cái gì gọi là nàng sẽ không trở về nữa, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Mục Vô Ca sau khi đi lại quay trở lại, bởi vì thủy chung không yên lòng về nàng, mặc dù đối địch cùng Vô Vân Lâu sẽ mang đến ảnh hưởng vô cùng không tốt cho gia tộc, nhưng hắn vẫn quyết định trở lại cùng nữ tử kia đối mặt.

Bởi vì hắn đã đáp ứng nữ tử kia, muốn cùng nàng làm bằng hữu.

Là mình quán lấy người ta muốn làm bằng hữu.

Cái gọi là bằng hữu, chính là cho dù có phúc không thể cùng hưởng, cũng muốn có nạn cùng chịu.

Hắn làm sao có thể bỏ mặc nàng.

Nếu như xảy ra chuyện, liền thoát ly quan hệ với gia tộc, dù thế nào đi nữa hắn cũng là một thân thanh phong, không chỗ nào e ngại.

Nhưng khi hắn trở lại, lại phát hiện, nơi này không có thân ảnh của Vô Vân Lâu nhị lâu chủ cùng nữ tử kia.

Càng làm cho hắn lo lắng chính là, nữ tử kia, ngay cả linh đang cũng không mang đi.

Đây cũng chính là nói, nàng không hy vọng hắn nhúng tay vào, không cần sự giúp đỡ của hắn.

Nha đầu hỗn đản, thế này coi là bằng hữu cái quái gì a.

Ấm ức bức mình giấu ở trong lòng, Mục Vô Ca bị Tạ Văn Phong rống, cũng nổi giận: “Người mới là khốn kiếp! Nàng đi rồi, có lẽ cũng không về được nữa! Vì tên khốn Liễu Hành Vân kia, thay thế Thượng Quan Diệu đi tìm Vô Vân Lâu nhị lâu chủ. Ngươi quan tâm nàng sao? Nếu ngươi quan tâm nàng,

tại sao nàng phải đi ngơai cư nhiên một chút cũng không phát hiện.”

Trong mắt của Mục Vô Ca, tất cả đều là tức giận cùng đau lòng.

Ngơai rót cuộc dựa vào cái gì lấy được nụ cười của nàng, nàng luôn dùng ánh mắt vui vẻ như vậy nhìn ngơai, tựa hồ đi theo bên cạnh ngơai, chính là hạnh phúc lớn nhất.

Liễu Hành Vân dựa vào cái gì lấy được sự ôn nhu của nàng, nàng dùng giọng nói ôn nhu như vậy nói với ta: “Mặt trời của ta, ta muốn hân hạnh phúc.”

Ta không cần nàng vì ta làm bất cứ chuyện gì, ta chỉ muốn nàng vui vẻ. Ta nguyện ý giúp nàng làm bất cứ chuyện gì, chỉ bởi vì chúng ta là bằng hữu.

Mà còn ngơai, Tạ Văn Phong, ngơai đã nhận được nhiều như vậy, ngơai ở đây làm cái gì?

Tay run rẩy hạ xuống, môi Tạ Văn Phong, có chút trắng, nhớ rõ sau giờ ngo, trong núi rừng, cũng là như vậy, nàng cũng ở một nơi mình không biết bị người mang đi.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Tạ Văn Phong cưỡng bách mình tỉnh táo lại, run rẩy hỏi.

Hít sâu một hơi, Mục Vô Ca không nổi nóng nữa, nàng đã đi rồi, nóng giận nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Không bằng sớm một chút tìm được nàng.

Mục Vô Ca ngồi xuống, lẳng lặng tự thuật toàn bộ chuyện đã xảy ra.

Sắc mặt của Tạ Văn Phong, càng nghe càng trắng, cuối cùng hoàn toàn chuyển thành màu đen.

Không khí lạnh đến cực điểm, Tạ Văn Phong thanh âm lạnh lùng, nghe không ra một tia tình cảm: “Ngơai nói là, Liễu Hành Vân hiện tại, đang cùng Thượng Quan Diệu chạy trốn, mà Mai Vũ lại thay thế nữ nhân ở chung một chỗ với Vô Vân Lâu nhị lâu chủ.”

Hắn trần thuật, không có nghi vấn, chẳng qua là tự thuật.

Mục Vô Ca gật đầu: “Đúng, là như vậy.”

Tạ Văn Phong đứng lên, sai bước đi về phía cửa, Mục Vô Ca cả kinh. Bộ dáng này của hắn giống như là muốn giết người, nhất định sẽ gặp chuyện không may.

“Ngơai muốn đi đâu.” Vội vàng kéo hắn lại, Mục Vô Ca nỗ lực chế trụ Tạ Văn Phong.

Vùng vẫy, Tạ Văn Phong gầm thét: “Ta muốn tìm Liễu Hành Vân trở về! Hắn không trở lại, ta liền giết chết hắn! Hồn đản chết tiết!”

Tại sao có thể, tại sao có thể cứ như vậy rồi đi.

Ngơai có biết hay không, nha đầu ngu ngốc kia lại vì ngơai làm việc ngốc.

Ngơai dựa vào cái gì a, lần lượt lừa dối nàng, nàng vẫn còn hy sinh vì ngơai. Lần này, nàng có thể phải vạn kiếp bất phục rồi, làm sao ngơai có thể cái gì cũng không biết, cùng nữ nhân chết tiết đó tiêu điều tự tại.

Liễu Hành Vân, ngơai đáng chết a, cái tên khốn kiếp này.

Ta. Ta cũng đáng chết.

“Ngơai điên rồi sao? Ngơai đi tìm hắn, Mai Vũ làm tất cả không phải đều biến thành không đáng một đồng sao?” Mục Vô Ca lớn tiếng gào thét.

Hắn so với bất kỳ ai càng muốn cho Liễu Hành Vân một đao. Nhưng hắn lại không thể đi tìm hắn, bởi vì Mai Vũ nói muốn hân hạnh phúc. Mai Vũ không muốn hắn biết tất cả.

Trong phòng, trong nháy mắt trở nên an tĩnh, chỉ có thanh âm hô hấp.

“Không cần tìm. Tự ta trở lại.” Ngoài cửa, một thanh âm suy yếu truyền đến, dưới bóng tối, Liễu Hành Vân run rẩy bước ra.

Mục Vô Ca cùng Tạ Văn Phong kinh ngạc quay đầu lại.

Hắn, tại sao trở lại?

Liễu Hành Vân, là từ cửa khẩu thành Dương Châu ra roi thúc ngựa chạy về.

Thời điểm sương mù sáng sớm tản đi, trước cửa thành Dương Châu, Thượng Quan Diệu quyết định nói tất cả với hắn.

“Hành Vân, Mai Vũ đó là tự mình hy sinh vì chúng ta, ta nghĩ ngơai cũng nên thành toàn tâm ý của nàng.” Nàng ngồi ở trên ngựa, vân đạm phong khinh nói ra. Về mặt kia tựa hồ đang nói một kẻ ngu ngốc, mang theo nụ cười châm chọc.

Nàng cũng đúng là kẻ ngu ngốc đi.

“Hành Vân, ta thích ngươi, chúng ta từ nhỏ đã ở cùng nhau, ngươi sẽ không bỏ rơi ta.” Nàng chắc chắn nói, tựa hồ hẳn thực sự chỉ quan tâm nàng.

Đúng vậy a, đã từng như vậy. Liễu Hành Vân là kẻ trộm không có lương tâm. Ai cũng biết, hẳn không thiện lương, nếu có người hy sinh vì hắn, hẳn chỉ biết cười cười, nói một câu: “Ngu ngốc.”

Nhưng là, lần này, bất đồng đây.

Hắn há miệng, nhưng thủy chung nói không ra hai chữ ngu ngốc.

Một khắc kia, nhìn khuôn mặt thanh tú của Thượng Quan Diêu, Liễu Hành Vân đột nhiên hiểu ra điều gì.

Liễu Hành Vân nhìn chằm chằm nàng, nở nụ cười. Khóe miệng treo lên nụ cười tái nhợt, hẳn nhẹ nhàng nói: “Thượng Quan Diêu, ta thích ngươi.”

Thượng Quan Diêu vui mừng cười, mới kéo đến một nửa, liền không cười được.

Bởi vì hắn nói tiếp: “Nhưng chỉ là đã từng. Phần cảm tình kia, là căn cứ vào cảm ơn, căn cứ vào đồng tình, không đủ thuần túy, không đủ mãnh liệt. Hiện tại, ta muốn nói cho ngươi biết, người ta thích là Mai Vũ. Nàng có lẽ cái gì cũng kém ngươi, lại duy chỉ có phần ngu ngốc, phần vụng về kia, càng làm cho ta mê luyến.”

Toàn thân Thượng Quan Diêu phát run, bị ghen kêu lên: “Nhưng ta là vì ngươi mới biến thành như vậy!”

Đúng vậy a, là vì hắn, mới biến thành bất kham như vậy.

Liễu Hành Vân biết, nhưng là, không giống nhau.

“Thượng Quan Diêu, ngươi biết, ta vì sao muốn nàng sao?”

“Ta không muốn nghe! Ta chỉ muốn ngươi, Hành Vân, ngươi là của ta! Chỉ có thể là của ta. Ngươi sẽ không vứt bỏ ta có đúng hay không, ngươi chẳng qua là tức giận, tức giận ta không nói cho ngươi biết có đúng hay không.” Thượng Quan Diêu khóc thút thít cầu khẩn.

Khóe miệng Liễu Hành Vân phác thảo ý cười, ánh mắt đã muốn truy về trong thành Dương Châu: “Sự khác biệt giữa ngươi và nàng chính là, vô luận hy sinh vì ta bao nhiêu, nàng cái gì cũng không muốn, mà ngươi Thượng Quan Diêu, tất cả hy sinh cũng là vì phải lấy được ta. Ta nợ ngươi, hôm nay, hoàn trả ở cửa thành Dương Châu này. Từ nay về sau, quan hệ của ngươi cùng Vô Vân Lâu, hết thảy hậu quả do ta gánh vác. Từ nay về sau, ngươi là ngươi, ta là ta, không tiếp tục liên quan. Hoa bay nơi này, cửa thành Dương Châu làm thế.”

Xoay người, Liễu Hành Vân giục ngựa mà phi.

Hai mắt mờ hồ đắm lệt, Thượng Quan Diêu vươn tay về phía bóng lưng của hắn, nỗ lực đưa tay về phía hắn, nhưng vẫn với không tới, với không tới.

Nàng nghĩ, nàng thực sự thua rồi.

Cùng đi qua nhiều năm như vậy, nàng cho rằng mình thật sự có thể có được hắn. Mặc dù hẳn thường thường không có ở bên cạnh, nhưng nàng luôn luôn an ủi mình, tim của hắn chính là phiêu bạt. Nàng không sao cả, chỉ cần hắn cuối cùng thuộc về mình thì mọi chuyện đều tốt đẹp cả.

Hết lần này tới lần khác, xuất hiện một Mai Vũ

Trái tim Hành Vân, nguyện vì nàng mà dập tắt.

Mây trời nổi, bập bênh, rốt cuộc cũng muốn dập tắt rồi, điểm cuối lại không liên quan đến nàng.

Sớm biết như thế, nàng phải chẳng không nên ý vào đến trước một bước, ý vào cùng nhau trải qua mưa gió mà đánh cược một canh bạc? Có hay không nên an phận cùng hắn rồi đi.

Chẳng qua là, nàng muốn nghe, thật sự rất muốn nghe.

Hắn cũng chưa từng nói qua ta thích ngươi.

Hắn chưa bao giờ nói qua: Ta thích ngươi, Thượng Quan Diêu.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 45: Người Là Hồ Điệp Của Ta, Ta Là Hoa Quế Của Người

Đối với một người mình yêu sâu đậm, trả giá nhiều bao nhiêu, không nhận được hồi đáp thích hợp thì càng oán hận bấy nhiêu.

Nhìn bóng lưng hắt đi xa, Thượng Quan Diêu cuối cùng hận.

Hận hắt vô tình.

Hành Vân, ta chưa bao giờ hoàn toàn có được ngươi, nằng lại lấy được sự quan tâm gấp trăm lần của ngươi.

Ta không cam lòng, ta thật sự không cam lòng.

“Thượng Quan Diêu, ngươi thua rồi. Làm sao bây giờ?” Thanh âm trên chóc truyền đến, góc quanh trên ngã tư đường, một nam tử đeo mặt nạ từ từ bước ra, xuất hiện trước mặt Thượng Quan Diêu.

Thượng Quan Diêu nhảy xuống từ trên ngựa, vung tay lau sạch nước mắt, trong lòng hận thù cùng đau đớn, quỳ rạp xuống trước mặt hắn.

“Tham kiến lâu chủ, Thượng Quan Diêu biết hối hận. Nguyên chịu trách phạt.”

Liễu Hành Vân, ta thua. Ngươi có biết hay không, khi ngươi buông tay ta ra, khi ngươi thúc ngựa bỏ đi, ta thua không chỉ là ngươi, còn có tự do của ta, cuộc đời của ta.

Từ nay về sau, Thượng Quan Diêu, chính là sát thủ trong Vô Vân lâu.

Đêm hôm đó, thành Dương Châu đèn đuốc sáng cả một đêm, Vô Vân lâu chủ tìm được nàng.

Hắn nói, nếu lúc hai người rời đi, Liễu Hành Vân biết được chân tướng sự việc mà còn nguyện ý đi cùng nàng, như vậy nàng liền được rời khỏi Vô Vân lâu. Sau này sẽ là một người tự do. Nếu Liễu Hành Vân vứt bỏ nàng, như vậy nàng sẽ phải lập huyết thề. Đời này kiếp này, đến chết cũng là người của Vô Vân lâu.

Nàng. Thua, thua hoàn toàn.

Vô Vân lâu chủ nhẹ nhàng cười: “Vậy Diêu Nhi liền tự mình đi lĩnh phạt đi thôi. Trở lại Vô Vân lâu, tự nhiên sẽ có người trừng phạt ngươi.”

Thượng Quan Diêu quỳ trên mặt đất không hề đứng dậy, trong lòng hạ quyết tâm, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng kiên định.

“Quy củ trong lâu, nếu có thể trải qua 36 đạo huyết trận, là được cầu xin lâu chủ một nguyện vọng đủ khả năng cho phép, Thượng Quan Diêu muốn xin lâu chủ cho phép Thượng Quan Diêu trải qua huyết trận.”

Ánh mắt lạnh như băng của Vô Vân lâu chủ sau mặt nạ lóe lên một cái.

“Thượng Quan Diêu, ngươi muốn gì?” Giọng nói của hắn trầm thấp hỏi nàng.

36 huyết trận, đến nay, chưa từng có người còn sống ra khỏi. Dừng khí của nàng có thể được vỗ tay khen thưởng.

“Ta muốn Mai Vũ chết, muốn Liễu Hành Vân trở thành của ta.” Ngẩng đầu lên, Thượng Quan Diêu cười nói.

Khóe miệng mở ra một đường cong tàn nhẫn, huyết dịch của Thượng Quan Diêu đều muốn sôi trào.

Nếu nàng trải qua 36 đạo huyết trận, như vậy, nàng có thể giành được hắn, tàn nhẫn cũng tốt, ôn nhu cũng tốt. Tóm lại hắn là của nàng, giết chết nữ tử hắn yêu, làm cho hắn hối hận trở lại bên cạnh nàng.

Nếu nàng không qua được, chết như vậy cũng tốt. Chung quy tốt hơn so với ở lại thế gian này nhìn hắn cùng nữ nhân khác ở chung một chỗ.

Cuối tháng năm, tất cả những biểu hiện giả tạo đều tan tành, đều hóa thành những bông hoa nhỏ rơi rớt tung bay trong gió.

Mái tóc của Vô Vân lâu chủ không gió mà nhẹ nhàng tung bay trước cửa thành.

“Thượng Quan Diêu, nếu ngươi có thể qua mười lăm trận, bản lâu chủ liền phá lệ hoàn thành nguyện vọng của ngươi. Nhớ kỹ, ta đem phần oán hận này tặng cho ngươi. Muốn hận, liền hận triệt để đi. Như vậy mới có thể trở thành sát thủ đứng đầu.”

Nói xong câu đó, hắn liền biến mất dưới ánh mặt trời, mà Thượng Quan Diêu cũng lên ngựa, sau cùng liếc mắt nhìn thành Dương Châu, xoay người đi.

“Ngươi nói Mai Vũ bị bắt đi!” Trong nhà, cái chén trong tay An Thiếu Hân ứng tiếng nát vụn.

Vân Khinh nhẹ uốn vài lọn tóc, nói: “Đúng, tựa hồ là nhị lâu chủ Vô Vân lâu, Hoa Từ Tiêu.”

“Biết nguyên nhân sao?” An Thiếu Hàn rất nhanh tinh táo lại quăng những mảnh vụn trong tay đi, hỏi hần.

Nhìn vẻ mặt không sao cả của nam nhân này, An Thiếu Hàn thật muốn cắt mấy đao lên mặt hần.

Hôm nay vốn chuẩn bị ban đêm đưa nàng đi, ai biết gần tới trở lại, cứ nhiên nói cho hần biết, Mai Vũ bị người mang đi.

Hon nữa, không biết mang đi đâu.

Nhị lâu chủ Vô Vân lâu sao?

Được, được lắm. Bất người của An Thiếu Hàn hần, xem ra thật rất có bản lĩnh.

“Nguyên nhân sao? Tựa hồ là đi thành thân.” Vân Khinh quét mắt nhìn An Thiếu Hàn, bình tĩnh nói.

“Răng rắc” một tiếng, cái bàn bên cạnh An Thiếu Hàn bị cắt thành hai nửa.

“Ngươi có thể lui xuống.”

Vân Khinh biết rõ tiếp tục ở chung sẽ không có quả ngon để ăn, đứng dậy đi ra ngoài.

Chờ sau khi Vân Khinh đi ra ngoài, An Thiếu Hàn hướng về phía bóng tối nói: “Ô Nha, Vân Tước, Thanh Trĩ, Hoàng Ly, Các. Đi ra.”

Bốn phía rơi xuống năm người, quỳ gối trước người An Thiếu Hàn.

“Vương gia có gì phân phó.”

Ánh mắt An Thiếu Hàn bay về hướng xa: “Dùng tốc độ nhanh nhất tra cho ta. Ta muốn biết nguyên nhân Mai Vũ bị nhị lâu chủ Vô Vân lâu mang đi, địa điểm của Vô Vân lâu. Còn có hãy ngó chừng bọn Tạ Văn Phong. Quan trọng nhất, giúp ta tra được chỗ ở hiện tại của nhị lâu chủ Vô Vân lâu cùng Mai Vũ.”

“Tuân lệnh, Vương gia.” Năm người dập đầu, sau đó rồi rút thi triển khinh công.

Trong phòng thoáng cái thay đổi, trở nên yên tĩnh. An Thiếu Hàn lấy ra một chiếc lược đào mộc từ trong ngực, cẩn thận vuốt ve hoa văn trên mặt.

Tiểu Vũ, ngươi ngàn vạn lần không được có chuyện gì.

Trong lúc nhất thời, trong thành Dương Châu, gió ngầm bắt đầu khởi động.

Những người đang bên ba kia, đều đang tìm một nữ tử.

Nàng gọi là — Mai Vũ.

Sáng sớm, rời giường trong mùi hoa quế, Mai Vũ dụi mắt, đẩy cửa phòng ra, trong sân trồng rất nhiều loại cây xinh đẹp, phát phơ buông xuống, làm cho người ta thư thái. Còn có vài cây hoa quế tung bay.

Nam tử kia đã chuẩn bị bữa sáng. Nàng xông tới, muốn tham lam há to cái miệng, vừa vươn tay ra lại bị hần lập tức chụp lấy.

“Không cho phép ăn vụng.”

Mai Vũ lè lưỡi, làm nũng nói: “Từ Tiêu, ta thật đói nha.”

Hoa Từ Tiêu nhéo nhéo cái mũi nàng, thân mật cười: “Ngoan, ta mang cháo mang lên liền có thể ăn cơm.”

Mai Vũ nghe xong, vui vẻ vỗ tay, lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống.

Từ Tiêu thật ôn nhu a, còn có thể nấu cơm cho nàng ăn.

Mai Vũ cười như một đóa ngọc. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói, hần thật sự đã thu phục dạ dày của nàng rồi.

Mọi người đều nói, muốn thu phục một người, đầu tiên phải thu phục dạ dày của hần, quả nhiên không sai a.

Từ Tiêu xứng thói nhất định là biết điểm này, nên mới làm đồ ăn ngon cho nàng.

Hắc hắc, bất quá, nàng rất hưởng thụ.

Ở bên cạnh Hoa Từ Tiêu, cuộc sống của Mai Vũ hoàn toàn bất đồng với cuộc sống khi ở trong Vương phủ và cuộc sống ở bên cạnh bọn Tạ Văn

Phong.

Hoa Từ Tiêu rất sẵn sàng, đem nàng nâng niu che chở trong lòng bàn tay, nấu cơm cho nàng, chải đầu cho nàng. Nàng có thể không chút kiêng kỵ tùy hứng với Hoa Từ Tiêu, có thể làm nũng. Hoa Từ Tiêu nhất định sẽ ôn nhu hoàn thành yêu cầu nhỏ của nàng.

Nhìn bóng lưng hắt, Mai Vũ không khỏi si ngốc hỏi: “Từ Tiêu, tại sao ngươi đối tốt với ta như vậy.”

Hoa Từ Tiêu nghe xong, quay đầu mỉm cười với nàng: “Bởi vì ngươi là nha đầu của ta, là hồ điệp rực rỡ nhất trong sinh mệnh của ta.”

Lần đầu tiên, Mai Vũ có một loại cảm giác được sở hữu sâu sắc.

Nàng không cần phải nói: ngươi là của ta. Mà có một nam tử sẽ nói với nàng: ngươi là của ta.

Nàng thích loại cảm giác này, được người che chở, được trở thành người quan trọng của người khác.

Cho tới bây giờ, chưa từng có người nào coi trọng nàng như vậy.

Mai Vũ nâng má, nghiêng đầu, dí dỏm khanh khách cười không ngừng: “Vậy Từ Tiêu chính là hoa quế của ta, ta là một con Hồ Điệp thích đậu trên cành hoa quế. Ha ha.”

Dưới ánh mặt trời, nàng cười rực rỡ, phía sau lưng nàng, chính là một bụi cây hoa quế.

Tháng tám mùi hoa quế trầm đậm, nhưng bây giờ mới là tháng năm.

Thế Nhưng Hoa Từ Tiêu lại tựa hồ như ngửi thấy mùi hoa quế nhẹ nhàng trong không khí, phía sau nữ tử kia nở đầy hoa quế màu.

Nàng tựa hồ thật sự là một con Hồ Điệp, nhẹ nhàng đậu vào phía trên.

Gió mát đưa, ánh mắt Hoa Từ Tiêu nheo lại, lại lộ ra loại tươi cười ôn nhu dị thường đó: “Đúng. Ngươi là Hồ Điệp của ta, ta là hoa quế của ngươi.”

Cùng nhau ăn qua điểm tâm, Mai Vũ lại bị Hoa Từ Tiêu kéo đi luyện võ rồi.

Về mặt đau khổ, Mai Vũ đáng thương cầu khẩn: “Từ Tiêu, ta rất ngốc, có thể không luyện không?”

Hoa Từ Tiêu mỉm cười, thái độ kiên định: “Không được, ngươi quá yếu, không có biện pháp bảo vệ mình.”

Mai Vũ mất hứng: “Ta là sát thủ lợi hại nổi tiếng trên giang hồ.”

“Ừ, sát thủ có tiếng không có miếng. Nha đầu, ngươi là người ta coi trọng nhất, Câu Hồn Tiêu, ta chỉ truyền cho ngươi. Ta dạy cho ngươi võ công, là muốn ngươi đáp ứng ta, vô luận là tiêu, hay là bộ võ công này, nhất định không để cho nó biến mất, cũng không cần để nó rơi vào tay người khác.” Hoa Từ Tiêu dặt tay nàng, nắm thật chặt.

Mai Vũ bị hấn dặt tay, yên lặng cúi đầu rồi.

Mình là kẻ khốn kiếp, thỉnh cầu của Từ Tiêu, tại sao có thể cự tuyệt.

Dùng sức nắm lấy bàn tay kia, Mai Vũ kiên định nói: “Ừ, ta nhất định sẽ không để cho Từ Tiêu thất vọng.”

Hoa Từ Tiêu đi ở phía trước giao hoát cười, vài lọn tóc xoắn tán lác ở trước trán, dưới ánh mặt trời lộ ra vẻ phúc hắc.

Nha đầu của ta, ta liền biết, nếu như là thỉnh cầu, ngươi nhất định sẽ không cự tuyệt.

Ha ha, chính là như vậy, mới khiến cho người ta không nhận được muốn khi dễ ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 46: Từ Tiêu, Cho Ngươi Rượu Độc, Nhưng Ta Không Cách Nào Dễ Dàng Để Ngươi Đi

“Từ Tiêu, nếu không chúng ta sáng tạo một chiêu thức mới đi.” Nằm ở trên cỏ, Mai Vũ miệng ngậm một cây cỏ đuôi ngựa, ý tưởng đột phát.

Hoa Từ Tiêu bên cạnh nhắm mắt lại đáp: “Chiêu thức gì đây?”

Mai Vũ nghe ra ý treu ghẹo trong lời nói của hắn, lật người ngồi dậy: “Này, ta nghiêm túc, không cần treu ghẹo ta.”

Hoa Từ Tiêu lười biếng mở mắt, thuận tay hái một đóa hoa dại cài lên mái tóc nàng, cười nói: “Được, được. Ta nghiêm túc nghe.”

Mai Vũ cong miệng lấy đóa hoa dại xuống.

Thật là, cứ thích cắm hoa dại lên đầu nàng, rút ra cũng rút không kịp. Nàng không phải là bình hoa, không cần cắm nhiều hoa lên đầu nàng như vậy.

“Ta nghĩ, ta tên là Mai Vũ, người tên là Từ Tiêu, hắc hắc, liền sáng lập một chiêu “Dạ Vũ Xuy Tiêu” được không?”

Hoa Từ Tiêu rầu rĩ nở nụ cười: “Tốt. Chiêu thức cuối cùng của Câu Hồn Tiêu — Dạ Vũ Xuy Tiêu. Tên thật sự rất hay.”

Gian trá cười: “Tên giao cho ta, chiêu thức giao cho người.”

“Nha đầu, người thật gian trá.”

“Nào có, ta đây thiện lương như vậy.”

Gió không ngừng thổi qua thảm cỏ, Mai Vũ kéo lấy cánh tay Hoa Từ Tiêu, an tâm ngủ.

Trong mơ hồ, tựa hồ nghe thấy tiếng thở dài như có như không.

Là Từ Tiêu sao? Hắn. Tại sao thở dài.

Kỳ thật, nàng vẫn biết thời gian không còn nhiều lắm, thân thể Từ Tiêu đã bắt đầu có thay đổi rồi, nhưng nàng một chút cũng không dám nói. Nàng thật sự sợ, thật sự sợ Từ Tiêu sẽ chết, sợ đến mức vừa nghĩ tới tâm liền đau.

Từ Tiêu, Từ Tiêu, không cần chết có được không.

Hoa Từ Tiêu nhẹ nhàng vén vài sợi tóc trước trán Mai Vũ, phiến muộn chăm chú nhìn nàng.

Đột nhiên có ý nghĩ không muốn chết.

Trước khi chưa gặp nàng, đối với cái chết, cũng không có khái niệm quá lớn.

Có người nói, có lẽ thương nhớ trần thế không đủ nhiều, cho nên mới không e ngại cái chết.

Nhưng sau khi gặp nàng, không muốn càng ngày càng tràn đầy trái tim hắn.

Hắn thường xuyên muốn sống lâu hơn một chút thôi.

Đến tháng tám, là có thể thấy nàng đứng dưới cây hoa quế mỉm cười với mình.

Sống lâu hơn một chút thôi, là có thể sống bên người nàng thêm một hồi, là có thể thường xuyên thấy nụ cười của nàng.

Cho dù thêm một giây một phút sống bên cạnh nàng, tựa hồ cũng là hạnh phúc.

Nàng hoàn toàn chiếm cứ trái tim mình, bỏ khuyết khoảng trống rất nhiều năm này.

Hắn muốn lưu lại, nhưng vẫn phải đi.

Hơn nữa thời gian mỗi một ngày, mỗi một ngày càng ngắn hơn.

Câu Hồn Tiêu, Mai Vũ đã học xong toàn bộ.

Hoa Từ Tiêu rất hiểu nha đầu này. Bất cứ chuyện gì chỉ cần là chuyện riêng của nàng, nàng sẽ biến thành thờ ơ. Nhưng nếu như là ước định hoặc là thỉnh cầu, nàng sẽ rất nghiêm túc, rất cố gắng.

Qua tháng năm, tháng sáu hoa sen nở đầy hồ, tựa hồ như báo trước kỳ hạn của mình.

Chỉ còn có mấy ngày.

Độc tố trong cơ thể đã lan đến toàn thân, hắn cảm giác được.

Hắn bây giờ, chỉ có thể sử dụng công lực nhiều năm để áp chế chút độc tố.

Con người đúng là tham lam, cho nên mặc dù biết hiện tại sinh mạng của mình sắp ra đi, nhưng vẫn muốn sống lâu thêm một chút.

“Nha đầu, ta thật sự không muốn chết, bởi vì ta không xác định kiếp sau còn có thể gặp người hay không. Có người nói, sau khi chết, đợi ở cầu Nại Hà ba năm là kiếp sau có thể gặp lại người yêu. Nếu sau khi ta chết, thật sự có cầu Nại Hà kia, ta nhất định sẽ chờ thêm ba năm. Như vậy nha đầu, kiếp sau, sẽ cùng ta gặp lại.” Ôm chặt lấy Mai Vũ, Hoa Từ Tiêu khẽ nói.

Gió thổi qua mặt cỏ, hoa dại khắp nơi, ghi lại một màn này.

Mai Vũ núp ở trong ngực hắn, yên lặng cắn môi.

Trong lòng nàng thầm nói: Từ Tiêu, coi như không có cầu Nại Hà, coi như người không chờ đợi. Kiếp sau, ta cũng sẽ tìm được người.

“Tiểu Ngân, người sẽ tìm được nàng, đúng không?” Ngồi trên nóc nhà trọ, Mục Vô Ca ôm một con tiểu hồ ly màu bạc trong ngực, nhẹ giọng nói.

Đưa linh đang trong tay đến trước mặt Ngân Hồ, để nó cẩn thận hít hà.

Tiếp đó, để nó xuống: “Đi đi, ta biết nàng đang ở gần Dương Châu.”

Tiểu hồ ly nghe lệnh, vọt ra ngoài.

Tạ Văn Phong từ phía sau đi tới, trầm giọng hỏi: “Vô Vân lâu tựa hồ không truy cứu trách nhiệm của Liễu Hành Vân.”

“Ừ, nếu nhị lâu chủ mang Mai Vũ đi, như vậy nhất định sẽ bỏ qua cho hắn. Hiện tại hắn đang làm gì?” Mục Vô Ca nhìn về phía bầu trời đêm, cau mày hỏi.

“Hắn lại đi tìm Mai Vũ rồi, đã mấy ngày không nghỉ ngơi.” Thở dài, Tạ Văn Phong đem rượu trong tay đưa cho Mục Vô Ca.

Vấn đề bây giờ là, nhị lâu chủ Vô Vân lâu cùng Mai Vũ mất tích không nói. Trên giang hồ, không biết là người nào truyền ra tin tức nhị lâu chủ Vô Vân lâu chủ trúng độc bỏ mình, nhân sĩ võ lâm đều đang tìm hắn trả thù.

Nếu không thể tìm được Mai Vũ trước một bước, sợ rằng nàng sẽ bị liên lụy.

Dương Châu, tựa hồ trong nháy mắt biến thành nguồn gốc của rối loạn.

Lại tựa hồ như tất cả, đều có người cố ý an bài.

Nếu không, thân phận của nhị lâu chủ Vô Vân lâu cực kỳ bí ẩn, tại sao lúc này lại bị người điều tra ra, hắn chính là sát thủ nổi danh trên giang hồ, Câu Hồn Tiêu — Hoa Từ Tiêu.

Ban đêm không gió, chân mây Tạ Văn Phong gất gao nhẩn lại.

Tin tức, dĩ nhiên là An Thiếu Hàn tiết lộ ra ngoài.

Mục đích chỉ là vì tìm được Mai Vũ trước người khác một bước, còn để cho Vô Vân lâu lâm vào hốt hoảng.

Thế nhưng như vậy tựa hồ cũng không có bao nhiêu hiệu quả.

Vô Vân lâu không truy cứu chuyện này, cũng không ngăn trở võ lâm nhân sĩ tìm kiếm.

Tựa hồ tính mạng của nhị lâu chủ căn bản không liên quan tới Vô Vân lâu. Hoặc giả, ngay cả bọn họ cũng không biết Hoa Từ Tiêu ở chỗ nào đi.

Sầu tư như nước, An Thiếu Hàn ở trong viện, yên lặng uống rượu.

Lại một đêm không ngủ.

Một ngày kia, bầu trời thật quang đãng, Mai Vũ như thường ngày, bị Hoa Từ Tiêu lôi kéo dạy võ công.

“Nha đầu, một chiều sau cùng, Dạ Vũ Xuy Tiêu, xem cho kỹ.” Hắn đang bay dưới hoa, quơ múa ngọc tiêu, dáng vẻ đẹp trai cực kỳ, hoa bay đều bị cuốn theo tiêu, thời điểm bị đánh văng ra trong nháy mắt tựa hồ thật như trời đang mưa.

Trong làn mưa hoa, Hoa Từ Tiêu neho mắt lại mỉm cười với nàng: “Nha đầu, đây là lễ vật ta tặng cho người.”

Mai Vũ cười vui vẻ, giơ tay lên vừa muốn vỗ tay.

Lại thấy nam tử anh tuấn ôn nhu trước mặt từ từ ngã xuống.

Trong lúc nhất thời, bốn phía biến thành mơ hồ, Mai Vũ hoảng sợ xông tới ôm lấy thân thể đang ngã xuống của hắn.

“Tử Tiêu, ngươi làm sao vậy.” Ôm hán thật chặt vào trong ngực, Mai Vũ run rẩy hỏi.

Không được, ngàn vạn lần không được.

Hoa Tử Tiêu cười cười, ôn nhu vuốt ve gò má nàng.

“Nha đầu, đừng sợ, chúng ta không phải đã sớm biết sẽ có một ngày như thế sao? Theo giúp ta trò chuyện đi.” Dựa dưới tàng cây, Mai Vũ ôm hán, dùng sức ngăn lại nước mắt.

Đúng vậy, đã sớm biết.

Tử Tiêu trúng độc đã tràn ngập toàn thân, không người nào có thể cứu được nữa.

Hoa Tử Tiêu mỉm cười, coi thường cảm giác huyết dịch toàn thân đang chậm chạp đông lại.

Nhẹ nhàng tựa vào trên vai nàng, hỏi: “Nha đầu, tại sao ngươi không sợ ta?”

“Bởi vì Tử Tiêu rất ôn nhu. Là người ôn nhu nhất ta từng gặp, người ôn nhu nhất.”

“Ha ha, mới không ôn nhu đâu. Ta giết rất nhiều người, máu lạnh, lại không có tình cảm. Nhưng nha đầu của ta lại nói ta là người ôn nhu. Ta thật sự rất vui vẻ. Nha đầu, ngươi thật sự rất ngốc, thật là ngốc. Sau khi ta đi, võ công ta dạy ngươi phải hảo hảo dùng, biết không? Không nên để người khác khi dễ, nếu không, ta sẽ đau lòng.”

“Ừ, ta nhớ rồi.” Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, Mai Vũ lại mỉm cười mở miệng.

Tử Tiêu của ta, ta sẽ vì ngươi, bảo vệ tốt chính mình.

“Nha đầu, ngươi nói, thật sẽ có kiếp sau sao?” Trên người Hoa Tử Tiêu roi đầy hoa, khẽ cười hỏi.

Mai Vũ dùng sức gật đầu: “Ừ, có, có. Ta cùng với tử Tiêu, kiếp sau còn có thể gặp.”

“Nhưng ta sợ không nhận ra ngươi, nha đầu của ta, vậy làm sao bây giờ đây?”

“Ta đọc một câu thơ, ngươi liền nhớ rõ đi. Là câu: bách hoa xuân nở đầy lâu, không bì kịp hương thơm nửa dặm dạ quế.”

“A. Liền đọc câu này đi, ta rất thích.”

“Ừ, thời điểm ta đọc câu này, Tử Tiêu phải nhớ ta nha.”

“Ừ, đến lúc đó, nếu ta đọc tiếp: Ngồi dưới mưa dầm nghe tiêu, Hồ Điệp chéch roi hương tháng tám. Người kia, chính là ta nha. Nha đầu của ta, ngươi không cần nhận sai người mới tốt.”

“Sẽ không, Tử Tiêu là duy nhất, ta vĩnh viễn sẽ không nhận lầm.”

Huyết dịch từ trong thân thể nhanh chóng đông lại, Hoa Tử Tiêu có chút lạnh, mắt bắt đầu có chút mờ hồ.

“Nha đầu, ta đã nói rõ tất cả với Vô Vân lâu, bọn họ sẽ không tìm Liễu Hành Vân cùng Thượng Quan Diệu phiền phức, cũng sẽ không làm phiền ngươi. Nha đầu, ngươi biết không? Ta rất không muốn cứ như vậy chết đi, ta thà bị địch nhân giết chết trong trận đấu, cũng không muốn chết như thế này. Cho nên, Vũ Thần, cho ta ly rượu đi.”

Hoa Tử Tiêu cười, vẫn ôn nhu như cũ, nhưng toàn thân Mai Vũ lại lạnh phát run.

“Không cần, Tử Tiêu, ta hạ thủ không được.”

“Nha đầu, đây là thỉnh cầu của ta, không để cho ta chết hèn mọn như vậy được không?” Hoa Tử Tiêu tìm kiếm sờ sờ khuôn mặt nàng, khẽ nói.

Nha đầu của ta, ta cũng đã không thể sống bên cạnh ngươi, ít nhất, để cho ta làm chút gì vì ngươi đi.

Đây. Là thỉnh cầu của Tử Tiêu đấy.

Không đáp ứng, sao được.

Tháo túi rượu trên người xuống, Mai Vũ run rẩy đưa đến bên miệng hán, từng giọt từng giọt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Hoa Tử Tiêu mỉm cười uống xong rượu kia.

Cúi người gần sát nàng, hôn lên môi của nàng.

“Nha đầu của ta, đây là sự bảo hộ cuối cùng ta có thể cho ngươi. Gặp lại, nha đầu.” Nói xong câu đó, thân thể Hoa Tử Tiêu rớt cuộc trong hoa rơi, hoàn toàn rơi vào một giấc mộng.

Nước mắt Mai Vũ không cảm được rơi xuống, nghẹn ngào nói: “Tử Tiêu, hẹn gặp lại.”

Tử Tiêu, chúng ta đều có thể hảo hảo nói gặp lại, cho nên kiếp sau nhất định sẽ gặp lại.

Tử Tiêu, ngươi có biết hay không, cho dù ta thật sự cho ngươi rượu độc, nhưng không cách nào cứ như vậy dễ dàng để ngươi đi.

Tặng quân độc tửu, tiễn quân ra đi.

Tử Tiêu, đối với ngươi, ta không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 47: Tử Tiêu, Cho Tới Bây Giờ Ta Học Không Được Toàn Thân Mà Lui

Trong mộng, thật là đẹp.

Bốn phía đều là pháo hoa bất diệt, đều là đèn cây xinh đẹp.

Hắn đi trong đám người, đi tới trước một sạp rượu.

Lão bản kia nói gì đó, hắn nghe không rõ.

“Này, vị công tử nhìn bóng lưng rất tuấn tú, không biết chính diện có đẹp trai hay không.” Có một thanh âm thanh thúy vang lên.

Hắn xoay người lại, một nữ tử mặc một thân lửa đỏ đứng trước mặt hắn, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Không tự chủ, hắn cũng cười theo.

A, đúng là cảnh tượng này đây.

Cảnh tượng lần đầu tiên gặp nha đầu của hắn.

Nha đầu của hắn cười lên thật là đẹp.

Nha đầu, ngươi là Hồ Điệp của ta.

Bốn phía, tựa hồ gió bắt đầu thổi rồi, bốn phía dần dần biến hóa.

Trước mặt, là một mảnh cây hoa quế, nha đầu của hắn đứng dưới tàng cây, hoa quế dưới tàng cây tràn đầy màu vàng, nhẹ nhàng nghiêng đầu. Ôm trong ngực một vò rượu, nói với hắn: “Bách hoa xuân nở đầy lâu, không bì kịp hương thơm nửa dặm dạ quế. Tử Tiêu, ngươi nhận ra ta sao?”

Hoa Tử Tiêu mỉm cười: “Ngồi dưới mưa dầm nghe tiêu, Hồ Điệp chéch rơi hương tháng tám. Nha đầu của ta, ngươi không nhận lầm nha.”

Mỉm cười, mỉm cười, Hoa Tử Tiêu nghĩ, cả đời này, cuối cùng sống không uổng phí.

Bởi vì, hắn gặp được người kiếp này trân quý nhất, gặp được người kiếp sau muốn ước định.

Kiếp sau, hãy để cho hắn làm một thư sinh bình thường thôi. Có một sinh mệnh bình thường.

Như vậy, là có thể cùng nha đầu của hắn đi thẳng đến cuối sinh mệnh.

Tay Mai Vũ run rẩy ôm Hoa Tử Tiêu, thật chặt, tựa hồ ôm lấy toàn bộ thế giới.

“Tử Tiêu, ta thích Tử Tiêu nhất, Tử Tiêu là người ôn nhu nhất, người ôn nhu nhất trên đời này.”

Tử Tiêu, cho tới bây giờ ta học không được toàn thân mà lui, cho nên, tha thứ cho ta đi.

Đem Hoa Tử Tiêu chôn dưới một gốc cây hoa quế, Mai Vũ yên lặng khắc lên bia gỗ: Tử Tiêu ta thích.

Mai Vũ thu hồi Câu Hồn Tiêu.

Lau đi nước mắt, Mai Vũ nhẹ giọng nói: “Tử Tiêu, ta sẽ không trở về nơi này. Bởi vì ngươi không ở đây. Ta sẽ chờ, chờ kiếp sau gặp lại ngươi.”

Nàng biết, Tử Tiêu không ở nơi này, hẳn muốn đến cầu Nại Hà chờ đợi nàng ba năm, đến kiếp sau, chờ đợi gặp lại nàng.

Nhiều chuyện phải làm như vậy, hẳn làm sao có thể còn nán lại chỗ này.

Bốn phía, lại thoang thoang mùi hoa quế.

Mai Vũ chảy nước mắt, kéo ra một nụ cười: “Như gió tùy thời sẽ rời đi, như hương dạ quế luôn luôn vây lượn. Tử Tiêu, tháng tám, cùng nhau ngắm hoa quế tung bay thôi.”

Cầu nhỏ nước chảy hoa yêu điệp.

Tử Tiêu, ta là một con Hồ Hiệp quyến luyến hoa quế.

Ngươi. Không nên quên nha.

Sau khi đi ra một đoạn đường, Mai Vũ gặp rất nhiều võ lâm nhân sĩ.

Những người đó nhìn thấy ngọc tiêu trên tay nàng, rút kiếm ra hỏi: “Trên tay ngươi chính là Câu Hồn Tiêu.”

Mai Vũ mỉm cười: “Không sai.”

“Hoa Tử Tiêu ở nơi nào?” Lại có người hỏi.

Mai Vũ thực chán ghét bọn họ, Tử Tiêu, những người này thật là phiền.

“Bị ta giết rồi.” Mai Vũ không thèm liếc mắt nhìn những người này một cái, chẳng qua là nắm thật chặt tiêu trong tay.

Mọi người vừa nghe liền nổi giận, rồi rút lấy ra vũ khí: “Nói, mộ của ở đâu? Hôm nay bọn ta muốn thay trời hành đạo, cho dù hán đã chết, cũng phải đào thi thể hán lên để làm giảm sự phẫn nộ của dân chúng.”

Thay trời hành đạo? Các ngươi dựa vào cái gì?

Làm giảm sự phẫn nộ của dân chúng? Là làm giảm sự phẫn nộ của các ngươi đi.

Tiêu trong tay chuyển động mấy vòng, Mai Vũ bày ra tư thế chặn lại, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn đám người này.

“Hôm nay, ta giết Hoa Tử Tiêu trước, đoạt binh khí võ công sau. Nếu nói oan có đầu, nợ có chủ. Người chết không thể sống lại. Tất cả khoản nợ của hán, tất cả kẻ thù của hán, Vũ Thần ta tiếp nhận. Có thù gì muốn báo, có khoản nợ gì muốn đòi, hết thảy nhằm vào ta đi.”

Mọi người nhìn trộm mặt nhau, không rõ chân tướng.

Đây là cái lý luận gì. Nhưng mặc kệ cái lý luận khi gió của nàng, nếu nàng tiếp nhận, liền lấy nàng trút giận thôi. Dù sao Vũ Thần cũng không phải là vật gì tốt.

“Được, ngươi đã nhận, như vậy tới trả nợ đi.”

Bầu trời, đột nhiên trút xuống cơn mưa.

Mai Vũ ngửa đầu cười.

Tử Tiêu, ta đã nói rồi, cho tới bây giờ ta học không được toàn thân mà lui.

Ta rất ngu ngốc. Ta biết, nhưng Tử Tiêu, ta sao có thể để cho Tử Tiêu của ta lấy phương thức chặt vật mà chết đi, sao có thể để cho Tử Tiêu vẫn luôn luôn bảo hộ ta bị khi phụ sĩ nhục.

Ngọc tiêu trong tay để ngang trước người, Mai Vũ cùng một đám người chém giết.

Nhìn xem thành quả học tập của bản thân đi.

Đường núi yên tĩnh, thành một mảnh chiến trường.

“Tiểu Ngân, ngươi cố gắng nghỉ nữa đi.” Đi theo Ngân Hồ đi tới trước núi, trời đột nhiên đổ mưa làm cho Mục Vô Ca nhất thời không có đầu mối.

Vì sao lại mưa vào lúc này?

Ngân Hồ đáng thương nức nở nện ngào một tiếng, tỏ vẻ trời mưa, mùi rất hỗn loạn, nó không ngủ được.

Mục Vô Ca cũng biết đây là làm khó nó.

Thở dài, đặt nó lên vai mình, quyết định tìm kiếm theo đường núi.

Dọc theo đường đi, yên lặng dị thường.

Thời điểm đi tới giữa sườn núi, Mục Vô Ca đột nhiên nghe được tiếng đánh nhau.

Trong bụng cả kinh, cước bộ dưới chân nhanh hơn.

Trong lòng không khỏi nghi ngờ: là ai? Chẳng lẽ Mai Vũ bị bọn họ phát hiện rồi sao?

Vén bụi cỏ trước mặt nhìn sang.

Mục Vô Ca sợ ngây người.

Nữ tử kia, nữ tử mặc một thân hồng y kia, là Mai Vũ.

Tại sao. Tại sao lại trở nên lợi hại như thế.

Vũ khí trên tay nàng, rõ ràng là Câu Hồn Tiêu.

Chẳng lẽ nàng giết Hoa Từ Tiêu? Nhưng võ công này, nhìn thế nào cũng thấy thành thạo dị thường, giống như là luyện tập qua rất nhiều lần.

Hắn thật sự không hiểu nổi. Trong khoảng thời gian này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Bước về phía trước, thời điểm vừa muốn nhảy ra, chỉ thấy thân hình Mai Vũ chợt dừng lại.

Trái tim Mục Vô Ca muốn nhảy ra ngoài.

Ngủ gục, bọn họ muốn cùng nhau công kích, chạy mau!

Trong mưa, ánh mắt Mai Vũ kiên định, mặc dù trên người bị thương, lại tựa hồ như không phát giác gì.

Mọi người nháy mắt với nhau, quyết định cùng tiến lên.

Mai Vũ nghiêng đầu, khoe miệng là một tia cười tàn nhẫn, nhẹ giọng nói: “Nếu ai muốn động đến một ngón tay của Từ Tiêu, ta liền giết hắn.”

Từ Tiêu của ta, ai cũng không thể đụng vào.

Từ Tiêu, ta sẽ dùng một chiêu cuối cùng. Ngươi nhất định phải nhìn nha.

“Dạ Vũ. Xuy Tiêu”

Tại thời điểm tất cả mọi người cùng nhào tới, thân hình Mai Vũ chuyển động, tiêu xoay tròn, tựa hồ tập hợp tất cả hoa bay, hỗn loạn vẽ ra một đường xinh đẹp, đem khí ở bốn phía cũng đều hấp thu vào.

Thời gian như có vài giây, dừng lại.

Sau đó, toàn bộ những người nhào tới đều văng ra bốn phía, dưới bầu trời lúc này là một màn mưa huyết sắc.

Mọi người đều đứt hơi thở, Mai Vũ đứng ở trong mưa, mặc cho nước mưa ướt nhẹp tóc nàng.

Lạnh quá, lạnh quá, ai tới ôm nàng.

Thật sự rất lạnh. Hết thấy trước mắt, cũng mơ hồ.

Mai Vũ cảm thấy thế giới đang xoay tròn.

“Mai Vũ!” Một tiếng kêu to, gọi về chút ý thức ít ỏi của nàng. Nỗ lực nghiêng đầu, Mai Vũ thấy Mục Vô Ca một thân ngân y.

“Vô Ca.” Đôi mắt đã khô khốc, tựa hồ lại muốn rơi lệ.

Trái tim Mục Vô Ca run lên, nhào tới ôm nàng vào lòng.

“Không sao, Mai Vũ, không có việc gì rồi. Ta tới rồi.”

Mai Vũ ngã vào trên người Mục Vô Ca, dần dần buông lỏng thân thể.

Thời điểm ngã xuống, mơ hồ còn cảm thấy “Vô Ca, giúp ta. Nói cho người trong thiên hạ, là ta giết Hoa Tử Tiêu, kẻ thù của hân, khoản nợ của hân, đều để ta tiếp nhận.”

Nàng không muốn bắt luận kẻ nào tới quấy rầy Tử Tiêu.

Tử Tiêu muốn ở trước cầu Nại Hà đợi nàng ba năm, bắt luận kẻ nào, cũng không được tới quấy rầy.

Nàng không muốn cùng tử Tiêu bỏ lỡ.

Mục Vô Ca ôm Mai Vũ đã hôn mê nhanh chóng trở về.

Nàng đang phát sốt, tựa hồ bởi vì quá thương tâm dẫn đến hôn mê.

Trong hôn mê, nàng luôn luôn gọi: “Tử Tiêu, tử Tiêu.”

Mục Vô Ca có rất nhiều nghi ngờ. Giữa nàng cùng Hoa Tử Tiêu, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì.

Lấy bản lĩnh của nàng, tuyệt đối không giết được Hoa Tử Tiêu .

Tất cả, đều phải đợi đến khi nàng tỉnh lại, mới có đáp án.

Thời điểm An Thiếu Hân chạy tới, hết thảy đều đã kết thúc.

Nhìn thi thể đầy đất, ánh từ báo cáo: “Vương gia, là bị Câu Hồn Tiêu giết chết.”

An Thiếu Hân cau mày, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Theo dự tính, hôm nay phải là kỳ chết của Hoa Tử Tiêu mới đúng.

Chỉ chớp lát, thám tử trên núi phi thân rơi xuống bên cạnh hân, trình lên một tấm bia gỗ, phía trên rõ ràng viết: Tử Tiêu ta thích.

Chữ viết kia, vừa nhìn chính là của Mai Vũ.

Nói như vậy, Hoa Tử Tiêu đã chết?

Vậy những người này, là ai giết?

An Thiếu Hân nghĩ một lát, lại nhìn mấy chữ trên tấm bia, đột nhiên có cảm giác.

Những người này, là nha đầu kia giết.

Thế nào, làm sao có thể?

Đưa bia gỗ trong tay trả lại cho thủ hạ, An Thiếu Hân nói: “Không nên quấy rầy người đã chết, trả cái này lại chỗ cũ.”

Mặc dù những chữ phía trên làm cho hân có suy nghĩ muốn muốn bẻ gãy tấm bia.

Nhưng hân biết rõ, những điều cấm kỵ của Mai Vũ không thể đụng vào.

Nếu không, nàng sẽ nổi điên.

“Trở về đi thôi, nha đầu kia, nhất định trở về rồi.” Xoay người, An Thiếu Hân rời đi.

Hân thật tò mò, nhị lâu chủ Vô Vân lâu là một người thế nào.

Có thể để cho Mai Vũ tự tay viết xuống hai chữ “ta thích” này.

Nhị lâu chủ này thật sự không đơn giản.

Xem ra, chỉ sợ ngay cả võ công hân cũng dạy cho nàng.

Hân thật rất muốn hiểu rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Q.2 - Chương 48: Sai Ở Chỗ Nuôi Dưỡng Quái Hồ Ly

Cầu nhỏ nước chảy hoa yêu bướm

Gió thổi bướm múa hoa không nhận

Mùa mưa dầm chờ lá rụng

Hồ Diệp tháng tám mong hoa quế

Người nào đang hát đây?

Thanh âm dễ nghe như vậy.

Bài thơ này, thật là dễ nghe.

Mai Vũ từ trên giường ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Trong không khí, dường như tràn ngập hương hoa quế.

Ánh trăng trải xuống, chiếu sáng sân nhỏ bên ngoài cửa sổ. Mai Vũ đột nhiên cảm thấy, trong sân, tựa hồ có người đang đợi nàng.

Đứng dậy, Mai Vũ đi tới trước cửa sổ, phía bên ngoài cửa sổ, hoa quế nở đầy sân.

Hương dạ quế thổi, rõ ràng là cuối tháng năm rồi, ngoài cửa sổ sao lại nở đầy hoa quế.

A. Thơm quá.

Mai Vũ giương mắt nhìn, trên cây hoa quế màu vàng, tựa hồ có một nam tử đang ngồi.

Một thân áo lam, một cây ngọc tiêu, tựa hồ là từ trên trời tới.

Nhìn kỹ lại, Mai Vũ vui mừng cười: “Tử Tiêu.”

Nam tử ngồi đầu cành quế liền hạ thanh tiêu trong tay, ánh mắt ôn nhu nheo lại nhìn nàng. Nhảy xuống, đi tới phía trước cửa sổ, Hoa Tử Tiêu vuốt ve khuôn mặt của nàng: “Nha đầu của ta, người không ngoan.”

Có chút ủy khuất, hốc mắt Mai Vũ tràn đầy nước mắt: “Là Tử Tiêu không tốt, Tử Tiêu người không cần ta rồi sao? Tại sao muốn rời khỏi ta.”

Gió thổi nâng tóc hất lên, trong mắt Hoa Tử Tiêu tràn đầy trêu mến: “Nha đầu, người phải sống thật vui vẻ hạnh phúc. Nếu như vô tình gặp ta làm cho người bi thương như vậy. Như vậy kiếp sau, ta làm sao còn có thể đến bên cạnh người đây? Ta cũng rất sợ, ta sợ gặp ta, lại khiến cho nha đầu ta thích nhất khóc.”

Mai Vũ nén nước mắt, nhẹ nhàng chạm lên bàn tay đang vuốt ve khuôn mặt mình của hắn: “Tử Tiêu, ta đang cười. Người xem, ta đang cười. Ta sẽ sống thật tốt, nỗ lực còn sống. Cho nên Tử Tiêu, người không cần không đến gặp ta được không?”

Khóe miệng Hoa Tử Tiêu thủy chung lộ vẻ ôn nhu, nhẹ nhàng cúi người, ôn nhu hôn nàng: “Được, ước định như vậy nhé? Nha đầu, ta phải đi, chờ ở cầu Nại Hà ba năm, không nên quên ước định kiếp sau của chúng ta.”

Mai Vũ dùng sức gạt đầu: “Tử Tiêu, canh Mạnh Bà phải uống ít một ngụm nha.”

“Nha đầu, hẹn gặp lại.”

“Tử Tiêu, hẹn gặp lại.”

Đây là mộng sao? Là mộng sao? Tại sao, chân thực như thế.

Nước mắt, thấm ướt hốc mắt nàng, mở mắt ra, Mai Vũ vẫn không nhúc nhích. Dù cố gắng muốn ngừng nước mắt nhưng thế nào cũng không được.

Tạ Văn Phong, Liễu Hành Vân, Mục Vô Ca canh giữ ở bên người nàng, thấy nàng tỉnh lại, khuôn mặt vốn đang muốn cười khi nhìn thấy đôi mắt không ngừng rơi lệ kia, chợt trở nên cứng ngắc.

Nàng khóc.

Bi thương cùng thê thảm như vậy.

Là ai? Là ai có thể làm lòng nàng xúc động như vậy.

Nàng không sợ khổ, không sợ đau. Ra vào An vương phủ vài lần, đối mặt với An vương, không hề rơi lệ.

Rõ ràng có thể đếm được số lần nàng khóc. Nhưng cũng chưa có lấy một lần, an tĩnh mà lại bi thương như vậy.

Một hồi lâu, Mai Vũ nhắm mắt lại, lúc mở ra lần nữa, trong mắt đã không còn nước mắt.

Ngồi dậy, Mai Vũ dựa ở bên giường, nhướng mày nhìn về phía Liễu Hành Vân, rốt cuộc mở miệng nói câu đầu tiên: “Ngươi nha, trở lại làm cái gì? Tìm chết.”

Ba người ngậy ra một chút, ngay sau đó lập tức ngẩng đầu.

Không có tương phùng lãng mạn ấm áp.

Không có lời nói ấm lòng ấm phổi.

Cười thầm, tương phùng như vậy thật đúng là làm cho người ta không còn gì để nói.

Bất quá, đây mới là Mai Vũ.

Ha ha, người này — thật đúng là thôn cô trăm phần trăm!

Liễu Hành Vân trừng mắt, vẻ mặt ủy khuất như tiểu nữ nhân, ác tâm nói với nàng: “Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng. Bởi vì ta đột nhiên phát hiện tình yêu của ta là ai, cho nên, ta từ bỏ nữ nhân kia trở lại tìm ngươi.”

Lời này cũng không xem như hoàn toàn đều là nói láo, có hơn phân nửa là sự thật.

Mai Vũ nôn mửa: “Ít ghê tởm đi. Ngươi không phải là áy náy sao. Cô nương không chịu nổi.”

Liễu Hành Vân bĩu môi: “Thôi đi, ta chỉ bởi vì tha thiết yêu tự do, không muốn bị người khác trói buộc.”

Mai Vũ cho hấn một quyền, thở dài nói: “Quả nhiên a, quả nhiên, ngươi quả nhiên là nam nhân không có lương tâm. Người nào đi theo ngươi thật đúng là đáng thương.”

Liễu Hành Vân từ chối cho ý kiến nhún vai: “Cho nên vì cứu vớt nữ tử trong thiên hạ, ngươi đừng cảm chút đi.”

“Không được, cô nương luôn luôn nhát gan.”

Về mặt Mục Vô Ca làm ra biểu tình bị đánh bại, lắc đầu ngồi vào trước bàn.

“Mai Vũ, nói một chút sự tình trong khoảng thời gian này đi.” Mặc dù biết có thể sẽ chạm đến vết thương của nàng.

Nhưng vô duyên vô cớ đột nhiên xảy ra một chuỗi chuyện lớn như vậy, cũng cần hiểu rõ ràng một chút.

Mai Vũ cười khê, nhìn ngọc tiêu ở đầu giường, cầm trong tay nhẹ nhàng vuốt ve.

“Đây xem như một chuyện tình nhảm chán của một nam tử ôn nhu với một nha đầu đi. Cũng không có gì đáng nói. Từ Tiêu hấn là nam tử ôn nhu nhất ta từng gặp đấy. Ta muốn nói chính là, ta đã học xong võ công của Câu Hồn Tiêu. Còn nữa, chiều cuối cùng trong Câu Hồn Tiêu “Dạ vũ xuy tiêu”, là ta và Từ Tiêu cùng sáng tạo ra. Có cơ hội nhất định khiến các ngươi thấy được sự cường đại của nó. Hơn nữa, ta tiếp nhận tất cả cừu gia của Từ Tiêu, là vì không muốn bất luận kẻ nào đi quấy rầy hấn.”

Từ Tiêu, chuyện xưa của chúng ta, ta không cần nói cho bất luận kẻ nào. Cái này, là thuộc về bí mật của chúng ta.

Ta muốn đi xem một chút, đi xem phong cảnh mà Từ Tiêu đã từng xem. Hắc hắc, thuận tiện cùng địch nhân của Từ Tiêu đánh nhau.

Ai. Bất quá, có ba nam nhân này, vấn đề đánh nhau, có thể phải gặp chút khó khăn.

Ba nam nhân trong phòng có chút ngậy người. Nàng cười thật ôn nhu.

Tình yêu. Nay.

Ngang trời bị một đường bổ trí đầy.

Hoa Từ Tiêu, xuất hiện một cách khó hiểu, lại chết đi một cách khó hiểu. Hiện tại chiếm giữ trái tim của Mai Vũ.

Bất quá, thời gian sau này, liền do bọn họ tiếp nhận.

Khách qua đường vội vã, thay vì ngược dòng kí ức, không bằng cùng nhau vui vẻ tiêu sái đi.

“Này, này, đây thật sự là một chuyện xưa rất nhàm chán.” Tạ Văn Phong lắc đầu, tiếp tục nói: “Mai Vũ, ngươi bây giờ thực nổi danh.”

“Ta vẫn rất nổi danh.” Mai Vũ sửa lại lời hắn.

Cũng nên cho nàng chút tôn kính của người nổi danh chứ.

“Dù sao ngươi cũng trực tiếp xếp thứ năm trên bảng sát thủ. Hiện tại, muốn giết ngươi, ít nhất phải lấy ra 30 vạn lượng hoàng kim.”

Mai Vũ rút về phía sau: “Tham tiền không phải là đứa trẻ ngoan nha.”

Mục Vô Ca cười khê: “Yên tâm, hiện tại chúng ta còn chưa thiếu tiền.”

“Ý của ngươi là khi thiếu tiền liền bán đứng ta. Là ý này sao?” Mai Vũ liếc qua hắn.

Cũng biết ngươi không đáng tin a, Mục Vô Ca.

Liễu Hành Vân vỗ tay: “Đây đều không phải là trọng điểm. Trọng điểm là nếu chúng ta không rời khỏi Dương Châu, Dương Châu sẽ biến thành chiến trường của võ lâm nhân sĩ. Lần này ngươi thật sự làm cho sóng to gió lớn nổi lên cuộn cuộn rồi.”

Mai Vũ chớp mắt, lại chớp mắt, ngay tại thời điểm tất cả mọi người đang chờ nàng quyết định.

Mai Vũ đại tiểu thư miệng vàng vừa mở liền nói một câu: “Vô Ca, tiểu hồ ly của ngươi cho ta mượn chơi đùa một chút.”

“Uy! Thôn cô! Không nên coi nhẹ lời nói của chúng ta!” Tạ Văn Phong kêu to.

Mai Vũ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Nàng không muốn, nàng không muốn một lần nữa mang thân đang bị thương đi xe ngựa.

Thật vất vả.

“Ta bị thương còn chưa khỏe.” Mai Vũ ủy khuất nói.

“Hành Vân, đi chuẩn bị một chút, chúng ta tối nay sẽ rời khỏi thành Dương Châu.”

“Ừ, được.”

“Này! Thương thế của ta còn chưa khỏe.”

Bại hoại! Còn nói ta, các ngươi cũng hoàn toàn không đếm xỉa đến lời nói của ta.

Quay đầu, Mai Vũ nhìn chăm chăm vẻ mặt nhàn nhã của Mục Vô Ca.

“Ngươi vẫn còn ở đây làm gì?”

Mục Vô Ca mỉm cười: “Đương nhiên là chờ buổi tối cùng bằng hữu tốt của ta ra thành, chân trời góc biển, lưu lạc mà đi a.”

Mai Vũ mỉm cười: “Xin lỗi, ngươi không nằm trong phạm vi kế hoạch.”

Mục Vô Ca không để ý lắc đầu: “Không sao, bây giờ lập tức thay đổi là được.”

“Tại sao chúng ta phải mang theo ngươi?” Mai Vũ buồn bực.

Không muốn a, người này so với nàng còn điên hơn, vả lại vẻ mặt tự cao cộng thêm “ta đáng đánh đòn”, ai muốn dẫn hắn đi.

Dẫn hắn theo bên người, tuyệt đối sẽ là một đại phiền toái.

Không muốn, nàng không muốn lại chọn thêm bất cứ phiền phức gì nữa.

Mục Vô Ca ngẩng đầu: “Bởi vì gia là Mục Vô Ca.”

Phốc.

Mai Vũ cảm giác mình muốn học máu.

Tha cho nàng đi, tự tin của người này rốt cuộc tới từ nơi nào.

Mục Vô Ca dùng khoe mắt len lén liếc nàng mắt, cuối cùng quyết định dùng chiêu sát thủ.

Tiểu Ngân ~ sau khi trở về, thiếu gia nhất định cho người thật nhiều cá để ăn.

“Tiểu Ngân, ra ngoài bồi tỷ tỷ chơi.” Một tiếng linh đang vang lên, một con tiểu hồ ly màu bạc chui ra, đáp lời Mục Vô Ca, mắt to linh động nhảy đến trên người Mai Vũ cọt cọt.

Mai Vũ ngần ngợ, ngay sau đó kích động ôm lấy tiểu hồ ly ôm hôn: “A a! Thật đáng yêu ~ gọi Tiểu Ngân sao. Ngoan ngoan.”

“Ta để cho Tiểu Ngân chơi với người, người để cho ta đi theo có được hay không?” Mục Vô Ca mỉm cười dụ hoặc nàng.

Mai Vũ nhìn nhìn tiểu hồ ly đáng yêu trong ngực rồi lại nhìn nhìn Mục Vô Ca, suy nghĩ, cắn răng nói: “Thành giao.”

Được rồi, coi như là thu dưỡng một con quái hồ ly đi. Dù sao cũng không cần tốn tiền cho nó.

Nghĩ vậy cũng chỉ chăm chỉ vui đùa cùng tiểu hồ ly.

Xa xa, Mục Vô Ca cùng Tiểu Ngân đối mặt nhìn nhau.

Không tiếng động trao đổi.

Hồ ly Tiểu Ngân: ít nhất mỗi bữa ăn năm con cá, bằng không đừng nghĩ.

Mục Vô Ca: thành giao.

Có trách thì trách hẳn thu dưỡng một quái hồ ly thích ăn cá.

Không nghĩ tới có một ngày, Mục Vô Ca hẳn phải xem sắc mặt một con hồ ly mà làm việc.

Thật là — thật là đáng buồn!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 49: An Thiếu Hàn, Người Có Dám Tiếp Nhận Chiến Thư Này Hay Không!

Nhìn con tiểu hồ ly kia, Tạ Văn Phong liền thấy khó chịu.

“Uy! Mục Vô Ca, con tiểu hồ ly này, có thể cho ta giết chết không?” Tạ Văn Phong mỉm cười, trên mặt đen hơn phần nửa.

Tìm được rồi! Cuối cùng cũng tìm được rồi! Con tiểu hồ ly trộm rượu.

Mục Vô Ca uống một ly rượu, nhàn nhạt nói: “Xin tùy ý.”

Đáng chết! Thời gian dài như vậy tới nay, hẳn đều nghĩ rượu mình uống làm sao luôn vô có ít đi. Nguyên lai con tiểu hồ ly này không chỉ là tiểu quái vật thích ăn cá, còn là một con quỷ rượu.

Tạ Văn Phong mặt đen lại vọt tới bên cạnh Mai Vũ, bị Mai Vũ vô tình một cước đá văng ra.

“Hai người đại nam nhân các người, sao lại đi khi dễ tiểu đồng vật.” Trìu mến vuốt ve tiểu hồ ly. Mai Vũ nhẹ giọng dỗ vật nhỏ đang run lấy lấy: “Ngoan, có ta ở đây, bọn họ không dám động tới người.”

Tiểu hồ ly ở trong ngực Mai Vũ chớp động lệ quang, quay đầu lại cứ nhiên hướng về phía Mục Vô Ca cùng Tạ Văn Phong lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Cười.

Mới vừa rồi con tiểu hồ ly này tuyệt đối đã cười.

Trong phòng không có gió, một trận gió lạnh đột nhiên thổi tới.

“Mục Vô Ca, không diệt trừ là không được.”

“Tạ Văn Phong, coi như ta chưa bao giờ thu dưỡng con quái hồ ly này, giết nó đi.”

Cuối cùng, đương nhiên là tiểu hồ ly đáng chết dựa vào Mai Vũ, ai cũng không nhúc nhích được một ngón tay.

Mục Vô Ca hối hận vô cùng. Ai có thể nghĩ tới con tiểu hồ ly này sẽ giả bộ như vậy.

—

Khi màn đêm buông xuống, cũng chính là lúc nói lời tạm biệt thành Dương Châu.

Một ngày này, là cuối tháng năm, tháng sáu là thời kì hoa sen nở. Chưa từng nghĩ, cuối tháng năm hóa trang xuất quan, lại là đêm ly biệt.

Trong căn phòng an tĩnh, Mai Vũ yên lặng dọn dẹp đồ.

Có lẽ bởi vì trên đời từng xuất hiện một người coi trọng Mai Vũ. Cho nên Mai Vũ muốn cố gắng một chút. Cố gắng sống trên đời.

Trước kia, có quá nhiều chuyện, nàng không cách nào nắm bắt trong tay. Nhưng bây giờ, khi tay Mai Vũ chạm vào ngọc tiêu, nàng đột nhiên có dũng khí.

Thoát khỏi An Thiếu Hàn, dùng sức lực của bản thân mình.

Đây là đáp án nàng cấp cho chính mình.

Cuộc sống ở thành Dương Châu nàng sẽ không quên, một chút cũng không. Đêm đó trên tay mang chiếc vòng màu sắc rực rỡ do An Thiếu Hàn tặng.

Bây giờ thoát đi, không liên quan đến Văn Phong và Hành Vân.

Chỉ là nàng có chút mệt mỏi. Trong lòng không biết làm sao đấu tranh để tồn tại.

Nàng chính là.

Muốn trải qua cuộc sống trong giang hồ. Không muốn phải chạy trốn như vậy nữa.

Thời điểm khoác bọc hành lí lên vai rời khỏi nhà trọ.

Đối mặt với ba con ngựa bên ngoài nhà trọ, Mai Vũ vô cùng khó chịu trừng mắt.

Khóe miệng co giật: “Cô nương. Ngựa của ta đâu?”

“A? Người biết cỡi ngựa sao?” Về mặt Liễu Hành Vân ngoài ý muốn nhìn nàng, như một thằng ngốc nói ra một câu như vậy.

Nắm đám nhìn lại nhìn, cuối cùng không thể khống chế nổi lý trí đánh vào đầu hấn.

Tiểu đầu chết tiệt, không cần xem ta là người nhà quê!

Lại nói, nàng biết cỡi ngựa toàn bộ là do Vân Kinh ban tặng đấy.

Lúc ấy nếu như dùng chân chạy, tuyệt đối sẽ bị con hồ ăn sạch.

Quên đi, không nên nhớ lại những kỉ ức kinh khủng đó. Thật đáng sợ.

“Được rồi, đừng làm loạn, người và ta cưỡi một con.” Tạ Văn Phong nói xong trèo lên ngựa, vươn tay về phía nàng.

Cô nương. Hiếm khi muốn cỡi ngựa.

Mất hứng túm túm y phục, Mai Vũ cảm thấy có việc vô cùng cần thiết phải nói rõ với đám người này.

“Như vậy, ta cần nói một chút.”

Ba người đều nhìn về phía nàng.

Mai Vũ lau mồ hôi, cười khan nói: “An Thiếu Hàn đang ở Dương Châu, nếu như chúng ta không mau đi chỉ sợ hắn sẽ đánh tới.”

.....

.....

.....

“Ngươi nói cái gì!”

Trong đêm tối yên tĩnh, đột nhiên truyền đến tiếng gào thét.

—

Khỏe miệng mỉm cười, An Thiếu Hàn nhẹ nhàng nghịch vài lọn tóc: “Ngươi nói là nàng đã tỉnh lại đi rồi sao?”

Vân Khinh che miệng: “Ha ha, sư muội ta tựa hồ có xu thế phát triển ngày càng ương ngạnh.”

Đứng dậy, con ngươi của An Thiếu Hàn sáng lên: “Vân Khinh, ngươi đoán lần này, nàng sẽ nói gì?”

Vân Khinh nghiêng đầu, suy nghĩ một chút: “Tuyên chiến đi, đại khái vậy.”

Ngửa đầu, tâm tình An Thiếu Hàn vui thích.

Trốn đi, chạy đi, như vậy mới càng thú vị, không phải sao? Tiểu Vũ của ta.

Ta cũng không muốn biến ngươi thành con rối quá sớm.

Một món đồ chơi chỉ biết nịnh hót mà ta có. Ta cần là món đồ chơi có thể khiến ta cảm thấy hứng thú.

Mà món đồ chơi đó — chính là ngươi.

“Đều đi ra. Tối nay, chúng ta sẽ đi săn trong thành Dương Châu.” Tiếng nói trầm thấp, lóe ra khí tức nguy hiểm.

Màu đen, màu đen, toàn thân nam tử này đều là màu đen.

Bốn phía, một mảnh ảnh tử rơi xuống.

Vân Khinh nắm cây quạt trong tay.

An Thiếu Hàn tà ác cười một tiếng: “Thế nào, ngươi muốn ra tay?”

Vân Khinh vừa mở cây quạt, vừa cười: “Ta không thích người khác có cùng kiểu tóc giống ta.”

Giờ khắc này, một đêm này, hắn là An Thiếu Hàn, không còn là Thiếu Hàn.

Ký ức xinh đẹp ở Dương Châu, rốt cuộc — chỉ là ký ức.

—

Đưa tay một phen túm Mai Vũ lên lưng ngựa, Tạ Văn Phong giục ngựa phi đi.

Sau lưng Liễu Hành Vân cùng Mục Vô Ca gắt gao đuổi theo.

Đối với chuyện của Mai Vũ, Mục Vô Ca ít nhiều gì cũng có chút hiểu rõ.

An Thiếu Hàn này, là một nhân vật rất nguy hiểm.

“Thôn cô chết tiệt, chừng nào thì ngươi biết, thế nào không nói sớm.” Tạ Văn Phong nổi giận.

Xú nha đầu này, làm sao không ý thức được nguy hiểm như vậy.

Mai Vũ bĩu môi: “Không nói là có lý do không thể nói. Tóm lại hiện tại nhanh chạy trốn một chút. Có lẽ có thể kịp.”

Liễu Hành Vân đen mặt, tránh thoát được một mũi tên màu đen, về mặt xanh xao nói: “Không còn kịp rồi.”

Mai Vũ quay đầu lại, phía sau là một đám hắc y nhân.

Trong đó có một thân trắng dị thường chói mắt.

Mai Vũ lại không nhận được mắt trợn lên.

Cái người mặc đồ trắng kia, thực là phá hư đội hình. Hơn nữa, người cùng An Thiếu Hàn ở chung một chỗ, thật sự giống Hắc Bạch Vô Thường, thật buồn nôn a.

Tạ Văn Phong hé ra về mặt khổ sở bắt đầu nói lảm nhảm: “Người mà như vậy, phụ thân làm thế nào an tâm a”

“Này, ai là nữ nhi của người, người không cần ghê tởm như vậy được không?” Mai Vũ gõ đầu hấn, cả giận nói.

Giương cung trong tay, một mũi tên màu bạc của Mục Vô Ca bay ra, vô cùng khó chịu nhìn hai người.

“Các người có thời gian lăm mồm, không bằng tới ứng phó những người này đi.” Thật bội phục, thật sự bội phục a. Hai người này cư nhiên có thể ba hoa giữa trận mưa tên mà không thêm lo âu nguy.

Mai Vũ cảm thấy, tiếp tục như vậy nữa, mạng nhỏ nhất định khó giữ được. Quay đầu lại, An Thiếu Hàn đang nhìn nàng.

Khóe miệng của hấn nhếch lên một độ cong tà ác, làm cho Mai Vũ giận dữ sợ.

A, cái tư thế không nhanh không chậm này, là đang đi săn sao?

An Thiếu Hàn, xin lỗi, ta không còn là con hổ giấy trước kia nữa.

Trong lòng ta có trang bị khoảnh khắc của nam nhân kia, ta không muốn làm một kẻ hữu danh vô thực. Ta muốn làm một kẻ mạnh chân chính.

Ta muốn đứng ở nơi hấn từng đứng, chân chân chính chính mỉm cười nhìn giang hồ này. Người hiểu không?

Ta là nha đầu của hấn, cho nên ta muốn vì hấn trở nên mạnh mẽ.

Tạ Văn Phong cảm giác được bàn tay ở ngang hông buông lỏng.

Trong lòng cả kinh, Tạ Văn Phong kêu to: “Thôn cô! Người muốn làm gì?”

Mai Vũ mỉm cười, nhẹ nhàng ghé vào tai hấn nhẹ giọng nói: “Văn Phong, chậm một chút nha, nếu không, sau đó ta liền không đuổi kịp. Người. cũng nên nhìn xem sự trưởng thành của ta đi.”

Sức nặng, nhiệt độ sau lưng đồng loạt tiêu tan trong gió.

Tạ Văn Phong kinh ngạc quay đầu lại, nữ tử kia, cầm trong tay ngọc tiêu, cười khuyh quắc khuyh thành.

Vươn tay, Tạ Văn Phong muốn bắt được nàng, trong gió, đưa tới một luồng không khí lạnh, đưa không đến nàng nửa điểm mờ ảo.

Chậm rồi, hấn không bắt được nàng.

“Mai Vũ!”

Xoay người, Mai Vũ đối mặt, là một đám địch nhân áo đen.

Nam tử kia, không chậm lại tốc độ, tiếp tục giục ngựa về phía trước.

Mai Vũ vùng tay, hô to với Mục Vô Ca: “Vô Ca, kéo ta!”

Mục Vô Ca nắm chắc sợi tơ hồng nàng ném ra, Ngân Nguyệt cung nhắc một cái, tơ hồng xuyên qua cái chốt, quấn quanh mấy vòng, cố định chặt chẽ.

Mai Vũ nhẹ nhàng vận công, thân thể trở nên nhẹ nhàng, ngọc tiêu trong tay ngang dọc phiêu đảng trên không trung.

“An Thiếu Hàn! Người nghe đây! Hôm nay ta sẽ thoát khỏi thủ hạ của người, không trốn, không giấu. Ta muốn sống cuộc sống trên giang hồ của Mai Vũ ta. Có bản lĩnh, hôm nay hãy tiếp nhận chiến thư của ta. Hôm nay nếu ta thoát khỏi được thủ hạ của người, ta với An Thiếu Hàn người định ra lời thề. Đời này kiếp này, yêu cầu đối phương làm bất cứ chuyện gì đều phải đối đối phương nói một câu: cam tâm tình nguyện. Nếu không, đá Tam Sinh sẽ hủy diệt linh hồn, mãi mãi không đầu thai!”

Đây là lời thề không có đường lui, An Thiếu Hàn, tiếp nhận lời thề lời, người sẽ không thể sử dụng cường thế của người áp bách tất cả của ta.

Ngươi dám hay không dám?

An thiếu gia cười lạnh.

Tiểu Vũ, quả nhiên là tuyên chiến.

Ta, thích nhất Tiểu Vũ như vậy.

Mặc dù nhỏ yếu, mặc dù vô lực. Vẫn như con kiến đấu tranh, quật cường.

Ha ha ha ha, ta thích nhất ngươi mâu thuẫn như vậy!

Hoa sen tháng sau tựa hồ trong nháy mắt nở bung.

Hắn cười khuynh quốc khuynh thành, thiên địa thất sắc, lại dị thường tàn nhẫn.

“Tốt. Tiểu Vũ, hôm nay, ngươi có thể từ trong đám thù hạ của ta, thuận lợi qua cửa thành Dương Châu này, An Thiếu Hàn ta sẽ ở nơi này cùng ngươi lập lời thề!”

Khóe miệng Mai Vũ cong lên, sáng lạn cười: “Một lời. đã định.”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 50: An Thiếu Hàn, Lần Đầu Bại Trận

Mây đen che khuất ánh trăng, tựa như mạng đến cho An Thiếu Hàn một loại hắc ám

Phát tay, hắc y nhân sau lưng An Thiếu Hàn tới tập tẩn công về phía Mai Vũ.

“Mai Vũ.” Liễu Hành Vân thét lớn.

Không muốn, không muốn, ngươi sẽ chết. Mai Vũ, người không cần lại bị thương trước mặt ta.

Ta cũng vậy. . . . Sẽ chết.

Nắm thật chặt cây tiêu kia, Mai Vũ mỉm cười.

Tạ Văn Phong, cho ta hi vọng dựa vào.

Liễu Hành Vân, cho ta ánh mặt trời ấm áp.

Mà Hoa Tử Tiêu, Tử Tiêu của ta, cho ta, đừng cảm.

“Nha đầu của ta, ngươi là nha đầu của ta đấy. Cho nên, chỉ cần là nguyện vọng của ngươi, nhất định có thể thực hiện. Sau lưng, người kia tựa hồ đang rộng lòng ngực, ôm lấy nàng.

Trong gió, thoang thoảng hương hoa quế.

“Vô Ca, Văn Phong, Hành Vân! Dùng tất cả lực lượng của các ngươi, trợ giúp ta lao ra cửa thành!”

Ngọc tiêu trong tay, xoay tròn, biến hóa.

Tốc độ, chính xác, tàn nhẫn kết liễu một hắc y nhân.

Không thấy máu, lại bỏ mạng. Đây chân chính là Câu Hồn Tiêu.

An Thiếu Hàn có chút kinh ngạc, khẽ há miệng.

Tưởng rằng, lần này nàng chẳng qua là hành động lỗ mãng, không ngờ rằng, nàng thực sự bất đồng so với trước kia.

Ảnh hưởng của Hoa Tử Tiêu đối với nàng, thật sự to lớn như vậy sao? Lớn đến mức, hắn đã không có cách nào nắm bắt nữ tử trước mặt này.

Sai lầm lớn nhất của hấn, là đánh giá thấp năng lực của nàng.

“Vương gia đang lo lắng sao?”, Vân Kinh khẽ nhếch môi, hỏi hấn.

An Thiếu Hàn trầm mặc, Vân Kinh đưa mắt nhìn về phía Mục Vô Ca.

“Chỉ cần giết hấn, sẽ không có chuyện gì nữa.” Vân Kinh nhẹ nhàng nói ra, mang theo một cỗ hàn ý.

Ghét nhất, loại người cùng chung một kiểu tóc với hấn!

Tức khắc nhảy lên lưng ngựa, Vân Kinh lao về phía Mục Vô Ca.

Đột nhiên lúc này xuất hiện một bóng dáng màu xanh xen vào, xông lên rất nhanh, cùng với hấn là một cây đao với lực sát thương cực lớn chính diện đánh xuống.

Văng ra sau, Vân Kinh thấy rõ ràng bóng người kia.

Mỉm cười, Liễu Hành Vân vung đao trong tay nói, “Xin lỗi nhé, hôm nay là hỗn chiến, đối thủ của ngươi là ta.”

Hấn đối vũ khí, quyết định dùng loan đao.

Mai Vũ, mạnh lên không chỉ có mình ngươi.

Hắc hắc, mặc dù nói mạnh lên với chúng ta, cũng quá kỳ quái rồi.

Nhưng rốt cuộc chúng ta cũng có người quan trọng, cho dù roi đầu cũng muốn bảo vệ.

Cho nên, coi như là bỏ sung sinh mạng đi.

Vân Kinh cười đến càng lúc càng rực rỡ, “Ngăn cản đường của ta, muốn tìm đường chết nha.”

Liễu Hành Vân lắc đầu, “Mới sẽ không chết, vì chiến đấu, ta đã đối vũ khí mới. Đây là thanh Vân Ý Đao, liền lấy ngươi làm vật thử nghiệm đi.”

Mục Vô Ca kéo dây cung, phối hợp hành động với Mai Vũ, nghiêng đầu nói một câu, “Ta ghét nhất người có chung kiểu tóc với ta, lần sau sẽ giải quyết ngươi nhé.”

Thành Dương Châu, bữa dạ tiệc sân thú.

Lũ dã thú, tạo phản.

Trời, tựa hồ muốn mưa đây.

Cây tiêu trong tay Mai Vũ lực sát thương cho dù lớn, nhưng mà lấy ít địch nhiều, và lại chưa đến độ thành thực được như Hoa Tử Tiêu.

Mất thấy trên người bị thương, Mai Vũ vẫn cắn răng kiên trì.

Cửa thành càng lúc càng gần.

An Thiếu Hàn cười, đột nhiên rút cung ra.

Mai Vũ không hiểu, hấn muốn làm gì?

Tên nhảm trùng nàng.

Tạ Văn Phong thét lớn, “Thôn cô, cẩn thận.”

Chân mày Mai Vũ nhíu lại.

Muốn ra tay sao? An Thiếu Hàn.

Khóe miệng An Thiếu Hàn cười đến tà mị, nhẹ giọng hỏi, “Tiểu Vũ, ngươi nói xem, là tên của ta nhanh, hay là tiêu của ngươi nhanh.”

Mai Vũ hơi run rẩy.

Không biết!

Hoàn toàn không biết.

Đây là lần đầu tiên An Thiếu Hàn chân chính ra tay.

Niềm tin kiên định hạ xuống, Mai Vũ nhìn hắc y nhân bốn phía xung quanh, ánh mắt quật cường nhìn hắc, “Chiến thần! Cho ta xem một chút bản lĩnh của ngươi đi!”

Ít nhất, ta muốn tận mắt chứng kiến, ngươi có bao nhiêu lợi hại!

“Ha ha, ta chính là thích dũng khí này của ngươi.” Tên đã ở trên cung của An Thiếu Hàn, đột nhiên thay đổi phương hướng, bay về phía ngựa của Mục Vô Ca.

“Vô Ca!” Mai Vũ thất thanh, vừa mới ngoảnh đầu lại, trên bả vai đã cắm thêm một vũ khí sắc nhọn.

“Á!” Mai Vũ kêu thảm một tiếng, thân thể nghiêng một cái, cùng với ngựa của Mục Vô Ca, ngã trên mặt đất.

Thật nhanh, quả nhiên không hổ danh là Chiến thần.

Cur nhiên, khi mũi tên thứ nhất còn chưa đến nơi, mũi tên thứ hai đã nhanh chóng bắn ra, quả nhiên lợi hại như suy nghĩ của nàng.

Thật đau, thật sự rất đau! Bả vai chảy ra một mảng máu lớn.

Ông trời khốn kiếp, tự nhiên lại đổ mưa, lần này, mưa tầm tã, miệng vết thương bị ngấm nước càng thêm đau đớn.

Tạ Văn Phong ghim ngựa lại, Mục Vô Ca cũng muốn xông tới.

Lại bị Mai Vũ lớn tiếng ngăn lại: “Đừng tới đây!”

Đây là ân oán của ta cùng An Thiếu Hàn, bất luận kẻ nào cũng chớ nhúng tay vào.

An Thiếu Hàn giương mắt nhìn bầu trời.

Vẫn là tiết trời này.

Mỗi lần, đều là trong mưa, xa xôi như vậy nhìn nàng.

Cúi đầu xuống, An Thiếu Hàn nói, “Tiểu Vũ, còn muốn phản kháng ta sao?”

Không muốn chảy máu nữa, ngoan ngoãn cùng ta trở về đi, Tiểu Vũ, ta không muốn thương tổn ngươi.

Mai Vũ không nhúc nhích được, ngay cả mở miệng cũng khó khăn.

Vết thương cũ, tựa hồ lại tái phát, mệt quá.

“Các ngươi chần chờ cái gì? Mau bắt lấy nàng.” An Thiếu Hàn ra lệnh, khuôn mặt lạnh băng, khiến cho tâm Mai Vũ cũng lạnh dần theo.

Trong màn mưa, suy nghĩ của Mai Vũ có chút mơ hồ.

Máu tựa hồ muốn thoát hết khỏi thân thể, toàn bộ ùn ùn tuôn ra.

Lúc này, đột nhiên xuất hiện một người che ô.

Mai Vũ kinh ngạc ngẩng đầu, thấy được thân ảnh của nam tử kia.

Hắn cầm ô, vươn tay về phía nàng đang chập vạt trên mặt đất. Hắn nói, “Nha đầu của ta, ngươi không có sức lực sao, vậy ta cho ngươi mượn sức mạnh cùng dũng khí nhé.”

Mưa không ngừng rơi, chẳng qua là, trước mặt không có nam tử che ô kia nữa.

Cánh tay nắm cây tiêu của Mai Vũ lay động.

Chống đỡ thân thể, Mai Vũ liền rút tên khỏi bả vai.

“Mai Vũ!” Mục Vô Ca bước về phía trước, Mai Vũ bình tĩnh nhìn hắc, ý bảo hắc đừng tiến đến.

Đau đớn khiến ý thức của nàng thanh tỉnh rất nhiều.

Ngước đầu lên, Mai Vũ nỗ lực đứng dậy, lớn tiếng nói, “An Thiếu Hàn, ngươi cho rằng ta sẽ thua sao? Ha ha, ngươi căn bản không biết, kiên trì của ta. Ta muốn nói cho ngươi rõ, chính là, ân oán của ta cùng ngươi, liền đến đây chấm dứt đi.”

Khỏe miệng mỉm cười, Mai Vũ thì thào, “Ngươi nói, cho ta sức mạnh cùng dũng khí, không được rút lời nhé.”

Trong không khí, trong màn mưa, thoảng bay tới hương thơm hoa quế.

Bách xuân hoa nở đầy lâu, không bì kịp hương thơm hoa quế xa nửa dặm.

Thơm quá!

“Câu Hồn Tiêu, chiêu thức cuối cùng – Dạ Vũ Xuy Tiêu!”

Nước mưa cũng bị tiêu thấm vào, trong không trung, tựa hồ, có hoa bay vũ động, xóa đi sắc đỏ, trên không trung bay múa, xoay tròn, chiếc tiêu vẽ ra những đường cong xinh đẹp.

Cuối cùng nhẹ nhàng thu tay, không khí yên lặng mấy phần, trong lúc trầm mặc, nước mưa trong không trung biến thành màu đỏ, phân tán bốn phương, là thân thể của hắc y nhân.

An Thiếu Hàn hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Cái này Là chiêu thức của Câu Hồn Tiêu? Cho tới bây giờ, hắn chưa từng thấy qua.

Thê mỹ như vậy, lợi hại như vậy.

Mai Vũ đứng tại chỗ, một ngụm máu phun ra.

Nghiêng đầu nhìn Tạ Văn Phong.

Ngu ngốc! Còn nhìn cái gì! Mau dẫn ta đi!

Tin tức truyền đi, Tạ Văn Phong xông tới kéo Mai Vũ, hét to, “Vô Ca! Hành Vân! Đi ra ngoài thành!”

Mục Vô Ca bay vọt lên không trung, một cước đá bay Vân Khinh đang dây dưa cùng Liễu Hành Vân.

“Ngu ngốc! Đi mau!” Lôi kéo Liễu Hành Vân giục ngựa rời đi.

Vân Khinh bị một đạp này công kích, lập tức bay ra, ngã xuống đất.

Ghê tởm! Đây là lần đầu tiên hắn bị kẻ khác đá bay!

Liễu Hành Vân gian xảo cười cười, “Ngại quá! Đây là hỗn chiến, đâu có ai quy định một đối một.”

Khuôn mặt Vân Khinh rớt cuộc vận vẹo, tức giận hét to, “Mục Vô Ca! Liễu Hành Vân! Đừng để cho ta gặp các ngươi lần nữa.”

Nếu không, các ngươi chết chắc!

Lúc này, An Thiếu Hàn mới phục hồi lại tinh thần.

Nhưng mà, đã chậm.

Ngươi, ngựa, vừa vọt ra khỏi cửa thành.

Hắn, An Thiếu Hàn, thua.

Lần đầu tiên, thua.

Miễn cưỡng đứng ở cửa thành, Mai Vũ khẽ cười với An Thiếu Hàn.

An Thiếu Hàn chậm rãi cười ngựa đi tới.

Bên trong thành, bên ngoài thành, hai người, cách nhau một đường, cũng là xa xôi một đời một thế.

Mai Vũ, vì sao ngươi tàn nhẫn như thế.

Thiếu Hàn, tha thứ cho sự đấu tranh của ta.

Dù sao không phải là người chung một thế giới.

Vương gia vẫn phải đi làm vương gia, mà sát thủ vẫn như cũ là sát thủ.

Hai người như vậy, sẽ không có kết cục gì, so với chuyện cá quay về dưới nước, quên đi chuyện trên bờ thì tốt hơn.

Nhưng hấn là nam nhân không học được buông tha.

Cá quay về dưới nước, quên đi chuyện trên bờ, để lại cho người khác đi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 1: Mai Vũ Muốn Làm Sát Thủ Quái Dị Nhất Giang Hồ

“Người sẽ tuân thủ ước định chứ!” Mai Vũ yếu ớt nói.

Nàng tin tưởng hấn sẽ.

“Không sai, bốn vương nhất ngôn cửu đỉnh, thề được chưa.” An Thiếu Hàn vẫn như cũ một bộ lạnh lùng, bình tĩnh nói.

“Ta, An Thiếu Hàn thề, đời này kiếp này, yêu cầu Mai Vũ làm bất cứ chuyện gì, cũng phải bằng Mai Vũ nói một câu: cam tâm tình nguyện. Nếu không đá Tam Sinh để diệt hồn này, không thể đầu thai!”

“Ta, Mai Vũ thề, đời này kiếp này, yêu cầu An Thiếu Hàn làm bất cứ chuyện gì, cũng phải bằng An Thiếu Hàn nói một câu: cam tâm tình nguyện. Nếu không đá Tam Sinh để diệt hồn này, không thể đầu thai.”

Ngón tay út của Mai Vũ, từ lúc bắt đầu mưa, vẫn đau.

Đau quá, loại đau giống như bị hỏa thiêu.

Nàng liền nhớ tới đêm hôm đó, nam tử trước mắt này, nhẹ nhàng buộc dây tơ hồng vì nàng, đáng vẻ ôn nhu, tựa như ánh trăng sáng.

Lại nhớ tới đêm kia, hấn vì mình, đốt vô số đèn lồng.

Mai Vũ cười tự giễu.

Cái gì Thiếu Hàn, An Thiếu Hàn.

Nàng quả nhiên đàn độn.

Cùng là một người, làm sao có thể nói tách là tách ra.

Nàng lẫn lộn hết thảy, mới có thể đau lòng. Có lẽ ngay từ lúc bắt đầu, liền xác định hấn chính là hấn.

Giờ khắc này, lời thề có hiệu lực rồi.

Nàng cùng vị vương gia này, giang hồ, vương phủ có thể thực sự không hề vương mắc nỡn hay không.

Vì sao nàng không có cách nào thống khoái quên đi hết mọi chuyện.

Nàng vẫn nhịn không được nhìn hấn thêm mấy lần.

Nàng sợ sự tàn nhẫn của hấn, nhưng lại quyến luyến sự ôn nhu cùng yếu ớt của hấn.

Sắc màu của hấn, chính là màu đen, nguy hiểm, hấp dẫn.

Sau này, liền không thấy được rồi.

Không thấy được chiếc áo đen, mái tóc đen, cánh môi tươi đẹp. Không thấy được tiếng cười khuynh quốc khuynh thành, không thấy được gương mặt thính thoảng ứng hồng, không thấy được ánh mắt đang chờ mong mình của hấn

Mưa vẫn như cũ rơi xuống tầm tã. Mai Vũ ngã trên người Tạ Văn Phong, bị mang đi.

An Thiếu Hàn nhìn theo bóng lưng bọn họ, yên lặng xoay người đi vào trong mưa.

Tiểu Vũ, đây không phải lần cuối cùng của hai ta. Nhất định, còn gặp lại.

Cuối tháng năm, cơn mưa mang theo tâm tình phát tiết, một đêm chưa ngừng.

Ngày mai, trong thành Dương Châu, ít đi mấy nhân vật phong vân kia, lại trở về cuộc sống bình thản náo nhiệt.

“Không cần a!” Một hồi tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra từ một gian phòng giữa rừng trúc.

Ba người ngoài cửa, mặt đầy hắc tuyến.

Hoàn toàn không hiểu bên trong xảy ra chuyện gì.

Sau đó, lại có thanh âm truyền tới.

“Mỹ nhân, đừng sợ nha, ta sẽ ôn nhu một chút.”

“A, người không nên tới đây. Tạ Văn Phong, tên trời đánh nhà người, mau tới cứu ta!”

“Mỹ nhân, đừng kêu nữa, sẽ không có người tới cứu người đâu. Ở trước cửa, ta đã hạ xuân dược, nếu không muốn bị dục hỏa đốt người mà chết, ai cũng không dám đi vào.

Ba nam nhân ngoài phòng, đồng loạt lau mồ hôi.

Nữ nhân ác độc a.

“Văn Phong, người xác định chúng ta không vào có thể không bị Mai Vũ giết hay sao?” Mục Vô Ca run rẩy nói.

“Đại, đại khái đi.” Tạ Văn Phong miễn cưỡng cười, lau mồ hôi.

Sớm biết như thế, sẽ không để cho nữ nhân này động thủ. Quả đúng là tự gây nghiệt, không thể sống.

Liễu Hành Vân chẳng qua là yên lặng nhìn trời.

Khí trời, thật tốt a.....

Có nên thả ba bốn con điều chơi không đây? Cho tới giờ còn chưa thử thả điều ban đêm, cũng nên thử qua đi.

Mai Vũ, muốn giết người.

Đám nam nhân này làm cái gì a!

Trên đời này bao nhiêu đại phu, trên giang hồ bao nhiêu thần y, tại sao, vì sao phải tìm nữ nhân này?

Nữ nhân đáng chết này a a a!

Mai Vũ hôn mê không biết bao lâu, lần đầu tiên mở mắt, liền thấy một nữ nhân nào đó gọi Tả Y, tay cầm kéo, đăm đăm nhìn mình, trong tay. . . . cầm một chiếc kéo.

Mai Vũ bị dọa sợ đến rụt về phía sau, lại bị nhát kéo đầu tiên, đưa tay liền cắt bỏ y phục của nàng.

Thét chói tai. . . . Là bình thường.

Ông trời, tại sao người lại tạo ra nữ nhân này!

Lúc sau, từ trong phòng đi ra, ba nam nhân bên ngoài nhìn đến cũng phải ngây người.

Nữ nhân, quả nhiên phải trải qua thử nghiệm tạo hình mới, mới có thể hấp dẫn ánh mắt nam nhân lâu dài.

Mai Vũ đen mặt nhìn mình toàn thân một bộ đoản sam trắng toát, giương mắt tròn trừng nói, “Nhìn cái gì! Chưa từng thấy qua mỹ nữ sao?”

Tạ Văn Phong nheo cặp mắt hoa đào, mặt tựa gió xuân, “Chẳng qua là chưa từng thấy qua mỹ nữ thôn cô.”

Tả Y từ phía sau áp sát tới, một tay ôm Mai Vũ, cười nói, “Ngại ngần, vị mỹ nữ này, là ta tạo ra, cho nên, mấy vị có thể đứng qua một bên.”

Mai Vũ liếc mắt, trong lòng không khỏi cảm thán.

Nữ nhân này, không đi làm tên nam nhân xấu xa, thật đáng tiếc.

Tà Y cũng không thêm để ý tới suy nghĩ của nàng, chẳng qua là đang quan sát tác phẩm của mình.

Bộ y phục này, là do nàng suy nghĩ thật lâu mới thiết kế ra.

Trên đuôi áo màu trắng, thêu một loại hoa màu đỏ cực kỳ diễm lệ, loài hoa trong truyền thuyết có tên là Vân Chu. Nghe nói loại hoa này mọc trong đám mây, rực rỡ như màu máu, ban đêm sẽ phát ra ánh sáng chói lọi. Một năm, chỉ có một ngày hoa nở, hơn nữa một đóa hoa, chỉ vì một người hữu duyên mà nở. Có công hiệu cải tử hồi sinh.

Nàng nhất thời cao hứng, liền vẽ lên y phục của Mai Vũ.

Đem tóc nàng vấn thật cao, lại cài lên cây trâm hình chiếc quạt, trên tay đeo linh đang rực rỡ sắc màu, kết hợp với giày bó màu đỏ.

A, mỹ nữ thẳng sáu, quả nhiên cần có dáng vẻ khoan khoái nhẹ nhàng mới đúng.

Nhìn một chút phản ứng của ba nam nhân kia, Tà Y biết kiệt tác của mình, rất được ca tụng.

Ách, tại sao nàng lại muốn làm y phục cho Mai Vũ đây? Xin tự động quy về sở thích biến thái của người nào đó đi.

Vẩy vẩy tóc, kỳ thực Mai Vũ cũng cảm thấy, làm nhân sĩ giang hồ, trang phục như này vừa thuận tiện lại vừa đẹp mắt.

Hắc hắc, hoa trên y phục, nàng thật là yêu chết đi.

Bất quá, không cần nói cho nữ nhân biến thái kia biết.

“Uy, chẳng lẽ muốn chúng ta đứng ở đây phơi nắng hay sao?” Mai Vũ mở miệng, rất bất đắc dĩ hỏi.

Các ngươi, muốn ngu tới khi nào a.

Liễu Hành Vân nhìn khí trời một chút, hứng chơi đùa nổi lên, “Đi chơi điều thôi.”

“Tốt.” Mai Vũ lập tức phụ họa.

Mai Vũ hôn mê mấy ngày, vết thương cũng trong lúc đó, hoàn toàn khôi phục.

Ra khỏi thành Dương Châu, Tạ Văn Phong liền chạy thẳng tới nơi này của Tà Y.

Kế tiếp, suy tính của Mai Vũ, chính là giang hồ.

Mặc dù nàng đã xuất đạo trên giang hồ, nhưng còn chưa chính thức nhận đơn.

Bởi vì – nàng chưa từng có nói qua mình muốn thù lao, cũng chưa từng nói qua mình nhận tờ danh sách yêu cầu.

Tạ Văn Phong tùy ý nằm trên cỏ, tay dài duỗi ra cho nàng một nệm.

“Cho nên mới nói, ngươi là ngu ngốc sao? Rốt cục làm sao làm sát thủ, ngay cả điểm căn bản thông thường này cũng không hiểu?”

Mai Vũ nhìn bầu trời một chút, mờ mịt nói, “Ta còn không phải là không có cơ hội sao.”

Làm cái gì a, cho tới nay, đều do những tên kia làm hại ta ngay cả cho mình đường sống cũng không có.

Tiếp tục như vậy, nàng sẽ trở thành sát thủ duy nhất trong lịch sử không tiếp nhận công việc của sát thủ.

“Văn Phong, ngươi nói, ta muốn thù lao gì mới tốt?” Nhìn lên bầu trời trong veo rộng lớn, Mai Vũ hỏi.

Tạ Văn Phong cau mày, “Không nên hỏi ta, ta cũng không phải ngươi, tự mình quyết định đi.”

Kỳ thực, những thứ nàng muốn có cũng thật ít a.

Tiền đủ tiêu là được, nàng không phải là đồng bào chính nghĩa, sẽ không đi cứu tế người nghèo.

Đồ đủ dùng là được, dù sao thiếu, bọn Tạ Văn Phong sẽ đưa.

Như vậy, nàng thiếu cái gì đây?

“Văn Phong, ta nghĩ, ta muốn làm quái sát thủ quái dị nhất trong lịch sử.” Mai Vũ hưng phấn kêu to.

Khóe miệng Tạ Văn Phong co quắp.

Người đã là sát thủ quái dị số một rồi.

Bồ Tát a, tha cho con đi, thôn cô này rất cuộc là muốn làm cái gì a.

Mai Vũ đứng lên, vươn tay nghênh đón ánh mặt trời.

“Thù lao ta muốn chính là thứ ta cho rằng người kia trân quý nhất. Cho nên tìm ta giết người, nhất định phải cho ta thứ hân trân quý nhất. Nếu không liền không bàn nữa.”

Tạ Văn Phong tròn trắng mắt, “Đây là quái dị kiểu gì?”

Gió thổi nâng lên đoàn sam của nàng, mấy người trước mặt cũng quay đầu lại nhìn nàng, Mai Vũ mỉm cười, “Bởi vì, chỉ có ta cho là vật trân quý mới là trân quý nhất. Giống như ta cho rằng trân quý nhất của Hành Văn chính là nụ cười, bắt quả ta cho rằng như vậy mới được.”

Tạ Văn Phong nghiêng đầu, quả nhiên là cái thôn cô quái dị.

Tiếp tục thế này, nàng sợ rằng lập gia đình cũng là vấn đề a.

Bắt quả, sợ rằng cũng không ai thêm lấy nàng.

“Vậy người nhận đơn có yêu cầu gì với đối tượng?” Mục Vô Ca hỏi.

Mai Vũ suy nghĩ, nói: “Chỉ cần đẹp trai được không?”

Liếc xéo nàng một cái, Liễu Hành Văn nói, “Nếu người dám thả ra tin tức như vậy, ta nhất định sẽ đánh người.”

Mai Vũ bắt đầu đã đành suy nghĩ lại, cười rục rờ.

“Yêu cầu của ta chính là, ta nhận định người đó có thể là được. Không có bất kỳ yêu cầu nào khác.”

Mấy người lắc đầu lia lịa.

Thật không nghĩ tới a, nha đầu này còn có một mặt ngang ngược như vậy.

Hơn nữa, thật là quá quái dị!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 2: Giang Hồ Báo Nguy, Vũ Thần Nhận Đơn!

Trên giang hồ, có nhiều loại giao dịch.

Đứng đầu, chính là mua bán tính mạng.

Loại giao dịch này, trên giang hồ duy nhất được coi là làm ăn quang minh chính đại.

Sát thủ, trên giang hồ, là loại người nghìn lần không thể đắc tội, vạn lần không thể trêu chọc. Bởi vì chưa thể nói trước được có ngày, người sẽ phải tìm sát thủ, thay người giải quyết chuyện phiền toái.

Mà trên giang hồ, chỗ làm ăn lợi hại nhất, chưa ai có thể vượt qua Bách Hiểu Đường.

Nhìn tên biết ý, Bách Hiểu Đường, dĩ nhiên là một tổ chức, vạn sự đều thông, chuyện gì đều biết.

Bán tin tức, không động đao, không động thương, không bước ra khỏi cửa, tự nhiên có kẻ đưa ngân lượng tới. Loại buôn bán này, chẳng phải là dễ kiếm lời nhất sao?

Mà chỗ lợi hại nhất của đường chủ Bách Hiểu Đường, chính là xây Chiêu Phong Lâu (lầu gây vạ. ^.^ nghe tên đã thấy mùi sát thủ)

Chiêu Phong Lâu đặc biệt mở vì sát thủ.

Bên trong Chiêu Phong Lâu, có thể tự chọn sát thủ theo yêu cầu và thù lao. Tất cả người tới Chiêu Phong Lâu, có thể tùy theo yêu cầu của bản thân, mà

lựa chọn sát thủ thích hợp.

Đĩ nhiên, thay mặt những sát thủ này đi gặp khách nhân, cũng là một trong những công việc của Bách Hiểu Đường.

Đường chủ Bách Hiểu Đường là một người cực kì cơ trí, hơn nữa còn vô cùng lợi hại.

Cho nên, tới bây giờ, cũng chưa có sát thủ nào xảy ra xung đột cùng khách nhân.

Một ngày kia, bầu trời vạn dặm không một bóng mây, thảng sáu tiếng ve sầu kêu inh ỏi không ngừng, đột nhiên từ Bách Hiểu lâu truyền ra một tiếng chạy bộ hoảng hốt.

“Chuyện lớn rồi!” Một tiếng hô to hú được cả ve kêu, một đám ve trong mắt còn đang mê mang không hiểu.

Từ trong Bách Hiểu Lâu lao ra một người, cưỡi ngựa như bay tới Chiêu Phong Lâu.

Trên bảng thông báo mới nhất của Chiêu Phong Lâu, giấy trắng mực đen, viết lớn đơn giản mấy chữ.

Sát thủ tới tìm giao dịch, cố chủ tới tìm sát thủ, toàn bộ vây quanh.

Chỉ thấy trên tờ thông báo, viết một đoạn văn:

Giang hồ báo nguy. Hiện tại, Bách Hiểu Đường nhận được thư của sát thủ truyền kỳ giang hồ, Vũ Thần. Bắt đầu từ đây, chính thức thông truyền giang hồ.

Tặng quân rượu độc, tiễn quân ra đi – Vũ Thần Mai Vũ đề ra yêu cầu cùng thù lao.

Yêu cầu đề ra : Mai Vũ nhận định cố chủ là có thể.

Thù lao định ra : Vũ Thần nhận định là thứ cố chủ trân quý nhất.

Còn nữa, Vũ Thần có lời muốn nói với tất cả các cố chủ: người quá khó giết, người quá khó tìm được để giết, người tìm được rồi quá khó giết, cần giết số lượng rất nhiều người: không cần tìm bốn sát thủ. Bốn sát thủ có tiếng không có miếng, hi vọng các cố chủ thận trọng lựa chọn.

Một trận gió lạnh thổi qua, đám người vây quanh trước bảng, cùng nhau đông lại.

Cùng chung tiếng lòng, yên lặng truyền ra: Tên sát thủ này đủ ngang ngược, đủ đáng đánh, đủ vô sỉ a!

Nằm xoài ra bàn, Tạ Văn Phong run rẩy cầm tờ thông báo giang hồ của Bách Hiểu Đường kia, cổ chết nhẹn cười.

Mục Vô Ca dựa ở góc tường, mặt mũi vắn vẹo nghiêm túc nói với Tiểu Ngân, “Tiểu Ngân, đừng làm động tác cổ quái chọc cười ca ca nha.”

Tiểu Ngân vô tội nhìn hắn.

Nó căn bản cái gì cũng chưa làm.

Liễu Hành Vân dứt khoát vùi mặt trong đầu gối, bả vai lay động không ngừng.

Mai Vũ trừng mắt, quát to, ”Mấy người các ngươi, muốn cười liền cười a!”

Nín, nín, nín, không biết nam nhân luôn cứ nín nhịn, sẽ tạo thành tật xấu sao.

Ba người rút cuộc không nhịn nổi, bật cười to.

“Ha ha, thôn cô, cái này gọi là cái gì? Người quá khó giết, người quá khó tìm được để giết, người tìm được rồi quá khó giết, cần giết số lượng rất nhiều người: không cần tìm bốn sát thủ.” Tạ Văn Phong vỗ bàn tán dương.

Tuyệt, rất tuyệt, hần lần lộn giang hồ nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp được sát thủ như thế này.

“Còn có, còn có, thận trọng, ha ha, quả là phải thận trọng.” Mục Vô Ca nghiêng đầu, cười đến vắn vẹo.

Mai Vũ cắn môi, thời điểm Liễu Hành Vân sắp phát biểu ý kiến, lập tức trừng mắt hung hăng qua.

Hành Vân thối, ngươi dám nói một câu, ta liền giết ngươi!

Liễu Hành Vân mếu máo ủy khuất.

Ô – Bọn hần thì để cho nói, ta thì không cho, thiên vị.

Bất đắc dĩ xoa trán, nàng bây giờ vẫn chưa hiểu, mình sai chỗ nào?

“Ta nói đều là sự thật nha.” Mai Vũ vô tội nhìn trời.

Bồ Tát, tại sao nhân sinh phức tạp thế

Tạ Văn Phong thấy nàng vẻ mặt siêu thoát phàm trần, dùng tay đập mạnh vào đầu nàng.

“A, đau ! Tạ Văn Phong, ngươi tìm đường chết a.” Mai Vũ mắt tròn trũng trũng.

Ta nhất định là do thường xuyên bị các ngươi đánh như vậy, nên mới có thể không thông minh!

Tạ Văn Phong thừa hiểu ý nghĩ của nàng, rất không nể tình nheo lại cặp mắt hoa đào, “Ngươi vốn quá ngu ngốc. Là sau khi được ta đánh, ngươi mới hơi thông minh ra chút. Ta nói nghiêm túc, thôn cô, như vậy ngươi không có một cửa giao dịch.”

Mai Vũ nhìn hấn nghi hoặc, “Làm sao ngươi biết?”

Tạ Văn Phong bày ra vẻ mặt tang thương, nhìn về phía xa xa, xem chừng ánh mắt đều rã rời, điều chỉnh lại giọng nói u sầu, “Giang hồ này, quá nhiều chuyện ngươi không biết. Nhân tình âm lạnh không gì hơn, sẽ không ai chú ý tới người như ngươi. Mọi người, chỉ chạy theo người cường đại”

“Ngại quá, ngươi cứ chờ thử coi? Chim đưa tin giao dịch của ta đã trở lại.” Mai Vũ cũng cố ý dùng ánh mắt rã rời nhìn hấn, vân đạm phong khinh nói.

Khóe miệng Tạ Văn Phong, rút sạch tại chỗ.

Liễu Hành Vân từ cửa đứng lên, đi tới trước mặt Tạ Văn Phong đang đông cứng, lời nói muốn có bao nhiêu thành khẩn liền có bấy nhiêu, vỗ vỗ bả vai hấn, “Ngươi nói, không phải không có lý, phúc, ha ha ha.”

Liễu Hành Vân, đừng để gia bất được nhược điểm của ngươi, nếu không gia nhất định cho ngươi đẹp mặt!

Mục Vô Ca ở trong góc vọt lên, la hét, “Vì sao là chim ngũ sắc! Chim trân quý như thế, tại sao Bách Hiểu Đường lại cho ngươi.”

Ồ, thật ghen tị, con chim này thật xinh đẹp, hơn nữa nghe nói là chim thần ngày bay ngàn dặm nha.

Tiểu hồ ly giương mắt nhìn Mục Vô Ca một chút, cặp mắt to long lanh nước mắt, cúi đầu cắn vào bả vai Mục Vô Ca một cái.

Mục Vô Ca bất đắc dĩ túm lấy nó đem ném cho Mai Vũ.

Mai Vũ tiếp được, cọ cọ, ánh mắt quét qua Tạ Văn Phong, nhún vai, “Không phải nói rồi sao, mọi người, chỉ biết truy đuổi kẻ cường đại. Bách Hiểu Đường tự nhiên không dám thất lễ với ta.”

Tạ Văn Phong Ngay cả lông mày cũng bắt đầu co rút.

Ngắm lại cội nguồn, thôn cô chết tiệt, ngươi thật đúng là bị đánh biến thành thông minh.

Chớp mắt, Tạ Văn Phong sai bước đi tới, mặt không đổi sắc đề nghị: “Ta muốn nhìn xem là dạng giao dịch gì?”

Mai Vũ bĩu môi.

Thôi đi, nhìn cái gì mà nhìn, không tin nhiệm nàng chút nào? Nói đùa, nói gì thì nói, nàng cũng đứng thứ năm trong hàng ngũ sát thủ giang hồ đấy chứ.

Mặc dù, là một sát thủ thôn cô.

Mặc dù, là mặc danh kỳ diệu, có tiếng không có miếng.

Làm cái gì a! Thế nào lại bị mấy người này tác động, ngay cả chính nàng cũng mau xem thường chính mình!

Tháo phong thư buộc trên con chim ngũ sắc, Mai Vũ mở ra xem.

Phía trên chỉ có một câu: Cố chủ hi vọng gặp mặt Vũ Thần nói chuyện, hơn nữa hi vọng Bách Hiểu Đường tạm thời giữ bí mật thân phận của cố chủ. Ngoài ra, dặn dò thêm, cố chủ chỉ sáu tuổi, Vũ Thần có nguyện ý tiếp nhận hay không?

Mai Vũ, khóe miệng co quắp.

Tạ Văn Phong, mắt cười châm chọc.

Khuỷu tay chọc vào bụng Tạ Văn Phong, Mai Vũ mạnh mẽ vo nát tờ giấy, ngược đầu lên, thời điểm quần chúng đều cho rằng nàng nói không đi, đáp dứt khoát, “Cô nương nhận.”

Liễu Hành Vân lịch cả quai hàm, lo lắng nói, “Mai Vũ, ngươi còn bệnh phải không?”

Mai Vũ trừng mắt, “Ta, đầu óc bình thường, lại không nhiễm phong hàn, vết thương lành hẳn, và lại hiện tại vô cùng có dục vọng giết người. Ngươi còn lời nào để nói sao?”

Liễu Hành Vân cuống quýt nói, “Không có.”

Mục Vô Ca đem tiểu Hồ Ly bắt trở về trong ngực mình, vừa áp chế nó giãy giụa, vừa nói, “Mai Vũ, cố chủ không rõ thông tin như vậy, ngươi cũng muốn nhận à?”

Mai Vũ nhếch mũi lên, “Cô nương hài lòng.”

Hừ, ta còn lâu mới nói chính là do giận dữ.

Tạ Văn Phong chết tiệt, ta cũng không tin giao dịch đầu tiên sẽ rất nát.

Tạ Văn Phong xoa xoa bụng, cười cực kỳ rục rịch, “Ta cũng đi.”

“Không mang theo ngươi.” Mai Vũ đã vung bút viết, “Nhận”, dứt khoát cự tuyệt.

Còn lâu mới mang ngươi theo, ngươi căn bản là muốn đi xem náo nhiệt đúng không?

Muốn nhìn cô nương tấu hài đúng không? Bản cô nương biết.

“Ngươi không dám? Sợ cố chủ thực ra là tên tiểu tử nhảm chán, sẽ nói với ngươi cái gì mà phụ thân ta thật đáng ghét, nhờ cậy ngươi giết hắn đi. Mất thân ta thường cảm ta ăn kẹ, nhờ cậy ngươi giết nàng đi, linh tính gì đó. Hay sợ cố chủ chính là một tên ngốc tử?” Tạ Văn Phong khoanh tay trước ngực, tựa vào trước cửa nói.

Mai Vũ tức giận xoay người, lớn tiếng nói: “Tạ Văn Phong! Ta dẫn ngươi đi!”

Tiểu tử cố chủ của ta, nhất định là một vương tôn công tử, nếu không cũng là đứa trẻ lưng mang huyết hận, người duy nhất sống sót của một võ lâm thế gia nào đó.

Nhất định, nhất định là như vậy.

Giờ phút này, ý chí chiến đấu của Mai Vũ triệt để bị kích thích đi ra.

Hiện tại, không phải là vấn đề có tiếp nhận giao dịch hay không, mà vấn đề là thanh danh của nàng.

Mà là cuộc đấu của nàng và Tạ Văn Phong.

Tạ Văn Phong, ngươi cứ chống mắt lên mà xem sự lợi hại của bản cô nương!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 3: Vì Nữ Nhân Hư Hỏng Vĩ Đại Cạn Ly

Cho nên nói, danh tiếng cái gì đều là Phù Vân.

Cái gì công tử Vương tộc.

Cái gì đứa con mồ côi lưng mang huyết hận còn sót lại của thế gia.

Hai chữ: nói bậy!

Mai Vũ nhìn hài tử chỉ có sáu tuổi trước mặt.

Không xác định nhìn người của Bách Hiểu Đường một cái, liếc mắt: “Ngươi nói, tiểu hài nhi này chính là người thuê ta?”

Vô Ngân lau mồ hôi, nói: “Đúng vậy.”

Không ổn a, quả nhiên không ổn a. Nữ nhân xinh đẹp trước mặt này lại là Vũ Thần a. Vô Ngân ở trong lòng vì mình mặc niệm một lúc lâu.

Nhìn biểu tình nữ tử kia giống như là muốn ăn thịt người, Vô Ngân cảm giác mình chết mất. Nhiệm vụ đầu tiên khi đi nhậm chức, chính là vì Vũ Thần kéo đơn, vốn tưởng rằng là việc thật tốt.

Dù sao cũng là nhân vật lớn, buôn bán tốt liền có lời.

Lại không ngờ, sát thủ không thành vấn đề, cổ chủ mới là vấn đề lớn.

Hài tử sáu tuổi, vốn tưởng rằng là quý công tử nhà ai.

Lại không nghĩ rằng sau khi thấy Vũ Thần, hài tử kia dứt khoát nói: “Ta không có tiền.”

Bốn chữ, dọa cho hần sợ đến thiếu chút nữa gục xuống đất.

Ông trời ơi! Bò Tát a! Công việc đầu tiên của hần, sẽ không chỉ bởi vì tiểu hài tử sáu tuổi này mà bị hủy diệt chứ.

Không cần! Không cần a! Hần phải hạ bao nhiêu đối thủ cạnh tranh mới đi đến được Bách Hiểu Đường này.

Tạ Văn Phong đi tới bên cạnh Vô Ngân, vỗ vỗ hần nói: “Ngươi có thể đi, coi như là nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành rồi.”

Mơ mơ màng màng rồi đi, sau cùng Vô Ngân thấy bộ dạng Mai Vũ cùng tên tiểu hài tử kia mắt to trừng mắt nhỏ.

Mai Vũ quả thực là muốn bị chọc giận chết rồi.

Đáng chết! Xem này, mình nhất định sẽ trở thành trò cười đi.

Tên tiểu tử này căn bản không phải Vương Tôn quý tộc gì, nhiều lắm coi như là một tên ăn mày nhỏ sạch sẽ một chút.

Vừa nhìn thấy nàng, lại còn nói câu: “Ta không có tiền.”

Tạ Văn Phong lúc ấy liền cười phun.

Mai Vũ liếc mắt, hiển nhiên rất muốn quay đầu rồi đi, làm sao có thể nói cũng là nhiệm vụ đầu tiên của mình, coi như là không kiếm tiền, ô — cũng không thể trở thành chuyện cười của đám người Tạ Văn Phong!

Kéo ghế dựa ra ngồi xuống, Mai Vũ hỏi hần: “Ngươi tên là gì? Ngươi không có tiền, như vậy tại sao tìm ta?”

Tiểu hài tử nhìn nàng một cái, cắn môi nói: “Ta tên là Nguyệt Lưu, bởi vì ngươi nói muốn vật trân quý nhất của cổ chủ làm trao đổi, ta không có tiền, nhưng ngươi có thể từ trên người ta lấy đi bất kỳ vật trân quý gì.”

Mai Vũ có chút cảm thấy hứng thú, hỏi hần: “Ngươi cảm thấy ta đẹp không?”

Sắc mặt Nguyệt Lưu có chút hồng: “Được, đẹp mắt. Nhưng nữ nhân đẹp mắt bình thường đều là nữ nhân hư hỏng.”

Mai Vũ bật cười: “Không sai, ta là nữ nhân hư hỏng này.”

Quan sát đứa bé này một cái, Mai Vũ phát hiện, mặc dù tiểu hài này đáng đáp có chút bình thường, lại có đôi mắt đẹp dị thường.

Mai Vũ không khỏi hỏi: “Ta thích đôi mắt của ngươi, có thể đưa cho ta sao? Nếu như ta giúp ngươi giết ngươi muốn giết.”

Nguyệt Lưu suy tư một chút, giương mắt kiên định nhìn nàng: “Ta có thể cho ngươi, thế nhưng trước tiên, có thể để cho ta dùng đôi mắt, nhìn lại mẫu thân của ta hay không.”

Lòng Mai Vũ có chút vi xúc động, hỏi tiếp: “Mẫu thân của ngươi thế nào? Ngươi nói một chút yêu cầu đi.”

Nguyệt Lưu ngồi xuống, bắt đầu kể chuyện của hần: “Mẫu thân ta, là danh cơ của Bách Nguyệt lâu, nàng vốn đã thoát khỏi hồng trần, cùng ta phụ thân ân ái chung sống một chỗ rồi, nhưng một người trong võ lâm theo đuổi mẫu thân ta năm đó, mấy năm này lại đột nhiên được thế. Một tháng trước, người kia giết chết phụ thân ta, sau đó mang mẫu thân của ta đi.”

Khóe miệng Mai Vũ cau khò, châm chọc nói: “Chuyện xưa cũ.”

Tạ Văn Phong dựa bên cạnh cửa, quay đầu lại liếc mắt nàng.

Ha ha, chuyện xưa cũ, ngươi còn không phải là đang nghe.

Nguyệt Lưu cúi đầu, tiếp tục nói: “Mấy ngày trước đây, ta ở trên đường thấy được mẫu thân bị người mang tới một ngôi nhà lớn. Ta biết rõ người kia gọi Lâm Mục, mời giúp ta giết hần rồi, cứu mẫu thân ta ra.”

Trông mắt Mai Vũ nhú nhú, nhẹ giọng nói: “Ta cự tuyệt.”

Nguyệt Lưu tức giận đứng lên, kích động nói: “Tại sao?”

Mai Vũ đứng dậy, duỗi lưng một cái: “Bởi vì ngươi không cho ta thứ quan trọng nhất của ngươi.”

Nguyệt Lưu kích động nói: “Vậy ngươi cho rằng cái gì mới là thứ quan trọng nhất của ta? !”

Mai Vũ lãnh khốc nhìn hắn một cái, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân của ngươi.”

Thân ảnh nhỏ nhỏ của Nguyệt Lưu co rúm lại.

Đúng vậy, mẫu thân là tất cả của hắn, là sự tồn tại quan trọng nhất đối với hắn.

Căn rằng, hắn một câu cũng không nói ra được.

“Ta sẽ không bắt mẫu thân của ngươi, chẳng qua là về sau, các ngươi đều không được gặp mặt. Bởi vì, con người của ta, chính là tội tệt như vậy, không thể thấy người khác hạnh phúc.” Mai Vũ vỗ vỗ cằm, thanh âm có chút chói tai.

Trong đôi mắt của Nguyệt Lưu, bắn tán loạn ra tức giận cùng một tia hận ý, nhìn nàng, căn rằng nghiêng lợi nói: “Được, ta đáp ứng ngươi!”

Làm một cô chủ đặc biệt, Mai Vũ đưa Nguyệt Lưu cùng trở về, tạm thời giao cho Liễu Hành Vân bảo quản.

Thời điểm ban đêm, Mai Vũ lắng lắng lau ngọc tiêu, Mục Vô Ca cầm lấy vỏ Thập Lý Đinh, từ cửa sổ phòng nàng nhảy vào.

Mai Vũ trừng mắt: “Ngươi không thể cửa chính sao?”

Mục Vô Ca cà lơ phất phơ ngồi vào trên ghế, cười to: “Ha ha, ngươi mở cửa sổ, cửa chính đang đóng, ta đương nhiên là từ nơi rộng mở đi vào chứ sao.”

Mai Vũ không nói gì, tại sao những người này luôn có nhiều lời chặn nàng như vậy.

“Này, nghe nói ngươi là nữ nhân hư hỏng tàn nhẫn tách tiểu hài tử nhà người ta đoàn tụ cùng mẫu thân a.” Mục Vô Ca đổ một chén thập lý đinh, hít hà, cũng không ngẩng đầu lên mà nói.

Một vật thể không rõ thuận thế đập tới, Mục Vô Ca khéo léo tránh được, Mai Vũ mất hứng đứng lên đi tới bên cạnh hắn, nói: “Không sai, không sai. Nữ nhân hư hỏng đáng sợ ấy phá vỡ sự đoàn tụ vốn là mỹ mãn.”

Ngửa đầu uống cạn rượu trong chén.

Mục Vô Ca cười khan mấy tiếng, có chút cảm khái: “Làm sao ngươi biết mẫu thân đứa bé kia phản bội hắn đây?”

Mai Vũ uống một hớp rượu, lãnh đạm nói: “Trực giác.”

Không nên coi như là trực giác sao, ấy là đứa bé lời nói. Hắn nói ở trên đường thấy qua mẫu thân của mình, như vậy thử hỏi, nếu nữ nhân này trọng phu đã chết, hài tử tung tích không rõ, nàng sẽ yên tâm xuất hiện trên đường sao? Lại thử hỏi, nếu như nam tử đoạt nàng đi thật muốn cướp người, và lại giết chồng của nàng, mang nàng đi, không mang theo hài tử của nàng, cũng không giết hài tử của nàng sao?

Hài tử sáu tuổi, có một bầu trời bao la trong suốt, là thế giới không thể bị ô nhiễm nhất, là tâm hồn không thể bị bóp méo nhất.

Nàng không phải là thần tiên, không phải là Bồ Tát, không thể nào chống lên một mảnh thế giới sạch sẽ cho hài tử này. Nàng cũng không phải là thánh nhân, không muốn làm chuyện gì vĩ đại mà bị thế nhân than thở.

Nàng là tên sát thủ.

Lại vô cùng có một chút không khéo, nàng là một sát thủ thích lo chuyện bao đồng.

Mục Vô Ca giờ chén lên, cười với nàng: “Vi nữ nhân hư hỏng vĩ đại cạn chén.”

Mai Vũ ngẩng đầu: “Khách khí, nữ nhân hư hỏng vĩ đại muốn một ly Hòa Điền Ngọc, Mục đại hiệp, ngươi hiểu.”

Mục Vô Ca cười khổ, tên nữ nhân khôn kiếp này.

Tồn thất đều do hắn tự tìm về.

Bất quá, thôi, ai bảo nàng là nữ nhân ngu ngốc.

“Cũng được, coi như đưa cho ngươi lễ vật, chúc mừng ngươi thành công trở thành một sát thủ biến thái.”

“Hừ, quá khen. Lễ vật cô nương cũng không khách khí.”

Hai người chạm cốc, uống một hớp xuống.

Thập lý đình, quả nhiên là cùng tri kỷ uống chung, cảm giác đúng nhất.

Từ phùng tri kỷ, thật sự là ngàn ly — cũng ít.

“Mai Vũ, địa chi và những thứ khác, ta đều chuẩn bị cho ngươi. Lâm Mộc, mặc dù bản thân võ công ba đời lưu truyền, nhưng bởi vì mấy năm gần đây, làm muối biển buồn bán làm giàu, thủ hạ nuôi một nhóm võ sư. Mà mẫu thân của hài tử kia, gọi là Hoa Anh, mấy năm trước là danh cơ, đã từng có một đoạn vương mặc với Lâm Mộc, cuối cùng lại bởi vì Lâm Mộc phạm vào chút chuyện, chạy khỏi nơi này, hai người không giải quyết được gì. Đúng lúc ấy phụ thân của Nguyệt Lưu tới chuộc thân cho nàng, nàng liền gả cho hắn. Nhưng những năm gần đây thân thể của phụ thân Nguyệt Lưu không tốt, Lâm Mộc lại phát tài trở lại, cho nên Hoa Anh liền nổi lên lòng trắc ẩn. Nhưng chi sợ là con ruột của mình, mặc dù không thể mang theo cùng, cũng không nỡ giết hại. Vì vậy, liền có tất cả hôm nay.” Uống mấy ly rượu, Mộc Vô Ca bắt đầu nói thẳng vào chính đề.

Ánh mắt của Mai Vũ, lại theo thói quen muốn hướng lên, bữu bữu môi, đập câu: “Nhiều chuyện. Ngươi không đến Bách Hiểu Đường, thật là đáng tiếc nhân tài.”

Mộc Vô Ca giận đến kêu to: “Này, chúng ta là bằng hữu ta mới giúp ngươi.”

Ngươi rốt cuộc có chút lương tâm hay không a.

“Nhưng đây là công việc của ta! Ngươi phải đập chén com của ta sao? Nói cho ngươi biết a, một lần cuối cùng.” Mai Vũ nói xong, nhẹ nhàng đựng ly rượu của hắn.

Tất cả, đều ở trong rượu rồi.

Mộc Vô Ca, lần sau, không cho phép như vậy. Cái gì cũng chuẩn bị tốt cho ta, ta sẽ mất đi lực sinh tồn.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 4: Sát Nhân Đêm Trăng, Vũ Thần Cảnh Đường

Con người không phải là thời điểm đối mặt với những người khác, có chút bản năng hèn hạ a.

Mộc Vô Ca thường xuyên sẽ có ý nghĩ như vậy.

Cao ngạo như Ngân Hồ, cũng có thời điểm làm một kẻ không tự trọng.

Lần lượt, vì nàng đi tìm hiểu một chút tin tức trước kia căn bản sẽ không quan tâm.

Hắn là Ngân Hồ a! Coi thường Thiên Hạ, coi nhẹ nhân thể Mộc Vô Ca.

Là Mộc Vô Ca khuê tú nhà ai nhớ tới, cũng sẽ khẽ nhú lên đôi mi thanh tú, nói một câu: “Hôm nay Mộc hiệp, lại đang ngao du thiên hạ.”

Lúc nào thì, bắt đầu tới Bách Hiểu Đường làm chuyện này.

Mộc Vô Ca có lúc, thật cảm giác mình quá hèn hạ rồi.

Nữ nhân ngu ngốc kia, đối với việc hắn hỏi thăm tin tức, chỉ là quăng ra câu nói.

“Thật là lợi hại a, không đến Bách Hiểu Đường làm công thật đáng tiếc.”

“Nhiều chuyện, ngươi muốn giành chén com của ta sao?”

“Ta cảnh cáo ngươi, một lần cuối cùng. A a, mau đến xem a, Mộc Vô Ca lại đi làm kẻ hóng chuyện. U, sở thích của Mộc đại hiệp thật là lạ.”

—||| Từ trên tổng hợp lại, cái nha đầu kia vô cùng vô sỉ.

Nhưng, không tự chủ, hắn vẫn sẽ nghĩ muốn cung chiều nàng, muốn vì nàng xuất ra con đường an toàn.

Là ngôi sao dẫn đường đi. Mực Vô Ca cuồng ngạo không kềm chế được, cũng có một ngày muốn làm ngôi sao dẫn đường rồi.

“Này, Mai Vũ, hỏi thăm được, ngày mai, Lâm Mực cùng nữ nhân kia muốn xuất quan.” Mực Vô Ca dựa vào trước cửa sổ, đứng đưa hai chân, mặc cho ánh mặt trời chiếu xuống.

Mai Vũ quay đầu lại đã nhìn thấy hắc một thân màu bạc, toàn thân bị ánh nắng chiếu lên tỏa sáng.

Tóc màu đen, nhẹ nhàng theo gió phiêu đảng, bên môi là nụ cười bất cần đời.

Mai Vũ nhìn Mực Vô Ca như vậy, bất đắc dĩ mà ôn nhu hừ nhẹ: “Nhiều chuyện.”

Khóe miệng Mực Vô Ca mỉm cười, nhếch thành một độ cong vui vẻ.

Ngươi không phải luôn cho rằng như vậy sao? Ta rất nhiều chuyện.

“Tiểu quý, ngươi đang hoang một chút cho ta.”

“Không cần, ta muốn đi tìm nữ nhân hư.”

Liễu Hành Vân giận: “Ngươi nói ai là nữ nhân hư!”

Nguyệt Lưu quát cường ngẩng đầu lên, trừng hắc: “Chính là nữ nhân mặc quần áo trắng, trên người đầy vết tọc khí.”

Mai Vũ đi tới cửa, đứng lúc nghe được câu này.

Trước khi Liễu Hành Vân chưa tiến hành công kích hắc, xông tới cho tiểu tử kia một phát.

“Tiểu tử thú, ta nơi nào tọc khí hả?” Mai Vũ cả giận nói.

Nguyệt Lưu che đầu, hung hăng nói: “Chính là tọc!”

“Ngươi! Ta muốn đánh mặt ngươi sưng lên như cái bánh bao.” Mai Vũ tức giận.

Nguyệt Lưu khinh thường hai tay ôm ngực, nói: “Ngươi đoán chừng không có bản lĩnh này, trừ phi ngươi là ong vàng.”

Mai Vũ giận đến há hốc mồm cứng lưỡi, ông trời, ông trời, ông trời ơi!

Hắc nhất định là con riêng của Tạ Văn Phong hoặc Mực Vô Ca có đúng hay không?

Điều bộ này, bộ dáng này, khẩu khí này, thật là một “Ta vô sỉ” hoàn mỹ a!

Liễu Hành Vân có chút không nhìn nổi, chen miệng nói: “Được rồi, Mai Vũ, không nên so đo với tên tiểu tử thú này. Lại nói ngươi cũng không phải là ong vàng.”

“Mắc mớ gì tới ngươi!”

“Ngươi mới là tiểu tử thú!”

Kết quả chính là, Liễu Hành Vân vô cùng hối hận đã đi quản hai người kia.

—|||

Người nào quản các ngươi âm ỉ hay không âm ỉ!

Vòng quanh ngực, Mai Vũ cúi đầu nhìn Nguyệt Lưu, nói: “Ngươi là muốn xa xa nhìn mẫu thân ngươi một cái, hay là muốn nói với nàng mấy câu?”

Nguyệt Lưu cúi đầu, cắn môi, tựa hồ là hạ quyết tâm thật lớn, thời điểm ngẩng đầu lên, trong mắt là một mảnh trong suốt: “Xa xa nhìn một cái là tốt rồi. Bất quá, ta muốn nhìn tận mắt Lâm Mực chết tiết đó.”

Mai Vũ cong khóe môi, cười: “Tốt, sẽ để cho ngươi xem một chút bốn sát thủ lợi hại.”

Hải tử như vậy, sau này lớn lên, nhất định là một nhân vật phong vân trên giang hồ.

Mẫu thân vứt bỏ hắc, nhất định là tên đàn độn.

Mai Vũ kiên trì muốn một mình đi giết Lâm Mực.

Mặc dù nàng bây giờ không phải là cao thủ vô cùng lợi hại, nhưng như thế nào, cũng coi như nửa cao thủ.

Cho nên nói, độc lập hoàn thành một nhiệm vụ, là rất quan trọng.

Vậy cũng là nàng trưởng thành thêm một phần đi.

Vào đêm, Mộc Vô Ca mang theo Nguyệt Lưu, tìm một cái cây tương đối ngòi xong, đứng xa xa nhìn một đám người đang đi trên đường.

Mai Vũ đứng ở giữa đường, vuốt vuốt ngọc tiêu, đương nhiên là ngăn cản đám người.

Xa xa, người đánh xe cùng hộ vệ chỉ thấy một đoàn màu trắng điểm tuyết một chút điểm đỏ ửng đứng trên đường, lớn tiếng quát lớn: “Người nào, dám cản đường chủ tử chúng ta.”

Mai Vũ không trả lời, chờ xe ngựa đến gần, xe ngựa dừng lại, một nhóm người cũng thấy rõ người đứng trên đường.

Cư nhiên là nữ nhân.

Còn là một nữ nhân xinh đẹp.

Nữ nhân này, cười lên thật là đẹp mắt a.

Phu xe cười bí ối, nghĩ thầm, sẽ không phải là mỹ nhân đưa tới cửa chứ.

Lão gia thật đúng là có phúc khí a.

Trong xe ngựa Lâm Mộc nhô đầu ra, la ầm lên: “Người nào a.”

Phu xe mê đắm đáp: “Lão gia, là một mỹ nhân thiên hạ khó tìm.”

Hoa Anh ở bên cạnh vừa nghe, cau kinh quát lớn: “Lắm mò! Đi xem một chút rốt cuộc chuyện gì xảy ra đi.”

Phu xe bị tân phu nhân nói lập tức thấp hơn một bậc, xoay người mới chịu xuống xe ngựa hỏi thăm.

Liền nghe được cô nương kia lên tiếng.

Mai Vũ hai tay ôm ngực, cất cao giọng nói: “Tại hạ Mai Vũ, người giang hồ xưng Vũ Thần. Nay đáp ứng yêu cầu của cô chủ, tới lấy tính mạng của Lâm Mộc. Người không có liên quan, bây giờ có thể rời đi. Nếu không đi, trên đường xuống hoàng tuyền chớ trách ta không nhắc nhở.”

Một vòng vũ sư rồi rít ngậy ngăn cả người, người trong giang hồ?

Vì sao muốn lấy tính mạng lão gia?

Lâm Mộc ở trong xe ngựa nghe được rõ ràng, đi xuống xe ngựa. Thấy Mai Vũ thì mắt thả ra ánh sáng.

Cười quái dị nói: “Hộ về nhà ta đều là người thô kệch, sợ là sẽ đả thương cô nương. Không biết cô nương có thể cùng tại hạ ngồi xuống nói chuyện một chút hay không? Có lẽ có hiểu lầm gì cũng không chừng.”

Mai Vũ liếc mắt.

Mặc dù cô nương ta không hề bận nhiều việc, nhưng cũng không có nhiều thời gian như vậy ở đây cùng người nói chuyện tào lao.

Người đằng hoàng đi tìm chết cho cô nương là tốt rồi! Nói nhảm cái gì!

Mặt lạnh xuống, Mai Vũ không nhịn được nói: “Hãy bớt sàm ngôn đi, muốn lên cùng lên, nếu không, ta liền lấy đi tính mạng của lão gia các người.”

Thật ra thì nàng muốn nói đầu người.

Nhưng nàng thật sự không có cái dũng khí này.

Nghĩ đến con đường làm sát thủ của nàng, từ sợ giết gà, sợ thấy máu, lại đã dám giết người, dám thấy máu, cũng hơi nhiều nhấp nhò.

Nhưng cho dù như thế nào, nàng cũng chưa dám chém đầu người.

Cô nương trong gia, không cần máu tanh như vậy thì tốt hơn.

Lâm Mộc thấy mềm không được, gian trá cười, phát tay, nói với một đám vũ sư: “Không cần đả thương người, bắt lại.”

Một đám Vũ Sư tuân lệnh xông lên, Mai Vũ liếc mắt, thật là bội phục các người, nói sẽ chết, sẽ chết.

Các người nghiêm túc cho cô nương ta!

Trong tay vung một tiêu, Mai Vũ bước một bước dài đi lên, ngọc tiêu kéo lê một đường cong xinh đẹp.

Một Vũ Sư té xuống, trên Tiêu không nhuộm rì máu, chỉ thấy người ngã xuống dần dần chảy ra một vũng máu lớn.

Mai Vũ cười khê, nói: “Ta nói, sẽ chết người.”

Lâm Mục lúc này mới ý thức được, nữ tử này không phải là nữ nhân tùy tiện giả mạo.

Là Vũ Thần thực sự.

Nhất thời cũng kinh hoàng rồi, hét lớn: “Nàng, nàng, nàng thật sự là sát thủ. Không cần lưu tình, giết cho ta!”

Mai Vũ mắt tròn trắng.

Ngu ngốc, sát thủ còn có giả mạo.

Trong tay ngọc tiêu lật chuyển, Mai Vũ xoay người lại giải quyết xong mấy tên.

Sau đó, không muốn dây dưa phiền toái nữa, mấy bước bay vọt đến trước mặt Lâm Mục.

“Muốn biết người thuê ta giết người là ai không? Trước khi chết cho người rõ ràng, người muốn giết người là Nguyệt Lưu, chính là hải tử của nam nhân người giết, rồi đoạt lão bà của hắn.”

Không đợi Lâm Mục phản kháng, Mai Vũ liền dứt khoát đưa hắn lên Tây Thiên.

Một bên Vũ Sư, thấy chủ nhân thuê mình đã chết, cũng ném đao xuống, rối rít chạy trốn.

Quả nhiên vẫn là bảo vệ tính mạng quan trọng.

Mai Vũ vén rèm xe ngựa lên, nhìn nữ nhân bên trong kia một cái, mỉm cười vươn tay: “Yên tâm, ta sẽ không giết người, con trai của người nói muốn người còn sống.”

Nữ nhân gượng cười vươn tay.

Mai Vũ kéo nàng đến gần, nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Đàng hoàng một chút, người làm cái gì, ta đều biết. Hiện tại, mau cầm đồ cút khỏi nơi này, ta để lại cho người con đường sống. Đừng tìm Nguyệt Lưu nữa, từ hôm nay, hắn không còn là con trai của người.”

Nữ tử mặt trắng bệch, đi theo nàng xuống xe, xoay người chạy về hướng phương xa.

Từ góc độ của Nguyệt Lưu, vừa đứng có thể nhìn đến gò má nàng.

Yên lặng, cả vai Nguyệt Lưu rung động.

Giờ khắc này, đêm không gió, hắn bỏ lỡ, là toàn bộ thế giới của hắn.

Mục Vô Ca ở một bên, nhân nhật nói: “Muốn khóc, cứ khóc đi. Muốn hận, liền hận nữ nhân hư đó đi.”

Hận nữ nhân hư kia giống như kẻ ngốc.

Nàng nhất định là muốn người như vậy hận nàng.

Nguyệt Lưu không nói lời nào, hung hăng lau nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 5: Biết Rồi Không Thể Làm, Vì Nhất Định Xui Xẻo, Hay Là Vì Muốn

“Đây là, có ý tứ gì?” Tả Y trong miệng ngâm được thảo, dựa vào cửa ra vào, nhìn một hàng người đứng trước cửa, như sương mây hỏi.

Mai Vũ bước lên trước, kéo Nguyệt Lưu đứng một bên, nghiêm túc nói với nàng: “Tà Y thần y, mời thu dưỡng đứa bé này đi.”

Nguyệt Lưu bị nàng kéo, mắt hững hờ nói: “Uy! Nữ nhân hừ, ngươi có phải hay không sợ ta trả thù ngươi, cho nên cố ý đưa ta cho thầy thuốc không biết võ công.”

Tiền tay bắt lấy thảo dược, Mai Vũ rất không khách khí nhét vào trong miệng hắn.

Đứa trẻ chết tiệt, cầm miệng cho ta! Chưa đến lượt ngươi nói chuyện.

Tóm lại, hiện tại! Giờ phút này! Cô nương muốn đưa ngươi cho người này!

Đêm hôm đó sau khi giết Lâm Mục, Nguyệt Lưu kéo tay Mai Vũ trở về.

Hắn kéo tay của nàng, rất chặt rất chặt, trầm mặc hồi lâu, mới giương mắt kiên định nói với nàng: “Ta sẽ tìm ngươi tính sổ.”

Mai Vũ có chút cảm thấy không giải thích được, nhưng lại an tâm. Hắn rất kiên cường, như vậy là tốt rồi. Vì vậy Mai Vũ mỉm cười đáp lại hắn: “Tốt. Ta chờ ngày đó.”

Nếu như tìm nàng tính sổ, coi như là một loại ký thác, nàng chỉ có thể nói, gánh nặng trở thành vô cùng vui lòng.

Bất quá, điều kiện tiên quyết là có thể thuận lợi trưởng thành.

Đi theo nàng, nhất định không được. Nàng là sát thủ, mệnh buộc trên dây, không biết lúc nào thì bị người nào xé đứt.

Hắn cần là cuộc sống ổn định, mà không phải giang hồ phiêu bạt.

Cho nên, trước khi hắn 18 tuổi, trước hết ký thác cho một người ổn định hơn thôi.

Cơ hồ thời điểm vừa nói ra đề nghị này, bốn người liền nghĩ đến một nữ nhân.

Tà Y.

Tiếp đó, có một màn trước mắt.

“Thần y, ngươi có tấm lòng yêu thương như vậy, nhất định sẽ không bỏ rơi tiểu hài tử đúng không?” Mục Vô Ca nói.

“Thần y, ngươi lợi hại như vậy, nhất định sẽ chiều cố được tiểu hài tử đúng không?” Tạ Văn Phong nói.

“Thần y, ngươi vĩ đại như vậy, nhất định có thể nuôi lớn tiểu hài tử đúng không?” Liễu Hành Vân nói.

“Ta không ngại mỹ nhân ngày ngày theo ta đi ngủ.” Tà Y nói.

Khóe miệng ba đại nam nhân, chính tề rút.

“Nữ nhân thú! Ngươi đoán mò cái gì.” Mục Vô Ca kêu to.

“Chẳng qua là để cho ngươi mang theo đứa con ghê này thôi, không phụ tặng thêm gì!” Tạ Văn Phong nói rõ.

“Đáng chết, mang phiền toái nhỏ đi, Mai Vũ hay là chúng ta!” Liễu Hành Vân có kết luận.

Trán Mai Vũ nổi đầy gân xanh, cả giận nói: “Tất cả im miệng cho ta!”

Làm cái gì a, tiếp tục như vậy làm hỏng việc, các ngươi chịu nổi trách nhiệm sao!

Cuối cùng, Mai Vũ là cùng Tà Y đơn độc đàm đàm.

Trong phòng, Tà Y sau khi nghe chuyện đã xảy ra, uống một ngụm trà nói: “Cho nên nói, trên giang hồ truyền tụng ngươi là sát thủ quái dị, thì ra là vì vậy?”

Miệng Mai Vũ rút sạch: “Khi nào thì bắt đầu truyền tụng như vậy?”

“Vài ngày rồi.” Tà Y bình tĩnh nói.

Không sai, đã bắt đầu truyền tụng rồi.

Nội dung đại khái là: Vũ Thần nhận đơn giết người, thù lao với hài tử sáu tuổi kia lại là yêu cầu hắn cùng với mẫu thân chia lìa. Còn nói nàng nhất định không nhìn nổi người ta hạnh phúc. Như vậy, nhân sĩ giang hồ lớn mật phỏng đoán, Vũ Thần trên thực tế là một kẻ điên từng bị tổn thương tình cảm.

Cái gọi là việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm chính là như vậy.

Một đạo kinh lời cuộn cuộn, đúng lúc bỏ vào trên đầu nàng.

Mai Vũ hiện tại, đã muốn chết tâm.

Kẻ điên! Mẹ kiếp! Thua thiệt các ngươi nghĩ ra được!

Trời đánh, không nên để cho cô nương ta biết là phỏng đoán của ai, nếu không ta giết cả nhà hần!

Tả Y thấy nàng một bộ bị đá kích, buồn cười nói: “Sớm biết như vậy, ban đầu làm sao còn nhận đây?”

Mai Vũ mắt tròn trắng lên, nói hai chữ: “Ta tiện.”

Ta nha chính là như vậy, mới có thể hủy hoại danh tiếng của mình. Nhưng nếu không nhận, cô nương ta ăn không ngon, ngủ không no!

Cho nên nói, người có lúc chính là hèn hạ đáng chết như vậy. Biết rõ không thể làm, vì nhất định xui xẻo, hay là vì muốn.

Cuối cùng, Tả Y đáp ứng lưu lại Nguyệt Lưu.

Thời điểm chia ra, Nguyệt Lưu cùng Mai Vũ ước định, chờ sau khi hần lớn lên, sẽ tìm nàng tính sổ. Trước đó, hần muốn sống ở đây cùng Tả Y.

Vì vậy chuyện này, rốt cuộc hai người đã thành công có nhận thức chung.

Lúc gần đi, Nguyệt Lưu ngoắc ngoắc ngón tay với Mai Vũ, nói: “Cúi đầu xuống.”

Mai Vũ nghi ngờ cúi đầu, Nguyệt Lưu ước lượng nâng mũi chân, đột nhiên hôn lên môi Mai Vũ.

Không khí dừng lại một hồi lâu.

Nguyệt Lưu đỏ mặt quay đầu, túm túm nói: “Đóng dấu, đừng quên, ta muốn tìm ngươi tính sổ.”

Mai Vũ buồn cười che miệng: “Được rồi, được rồi, không quên được.”

Tạ Văn Phong kêu to: “Sắc tiểu quý!”

Đáng chết, đừng cho là ta không biết ngươi chiếm tiện nghi của thôn cô!

Nguyệt Lưu đắc ý hướng hần làm mặt quỷ.

Chiếm, chiếm, ngươi làm gì được ta!

Mai Vũ bắt đắc dĩ đẩy ba đại nam nhân đang la hoảng kia đi.

Thật là, bao nhiêu người, còn so đo với tiểu hài tử!

Đứng xa xa nhìn bóng lưng Mai Vũ rời đi, Tả Y cười vào trước cửa, nói: “Nàng là nữ nhân ngu ngốc.”

“Không sai, ngu ngốc muốn chết.” Nguyệt Lưu quyến luyến một thân áo trắng phía trên nhuộm vào đóa hoa màu đỏ.

Bóng lưng của nàng, nhìn cũng tốt như vậy.

Thật ra, hần như thế nào lại không biết.

Mẫu thân của mình có điểm lạ. Hôm đó, hần đang trên đường nhìn thấy, là mẫu thân từ bên trong kiệu bước xuống, gọi nam nhân dắt tay nàng là Lâm Mục, dáng vẻ nàng mỉm cười.

Hần biết, chuyện cũng không phải như mình thấy. Nhưng hần cuối cùng không có dũng khí, không thể để cho nàng giết mẫu thân của mình. Nhưng nữ nhân ngu ngốc này, lại dùng phương thức của mình, tới che giấu những sự thực bản thủ kia.

Nàng tình nguyện dơ bẩn danh tiếng của mình, cũng muốn để lại cho mình một bầu trời. Kỳ thực ngay từ lúc trước khi gặp nàng, bầu trời kia cũng đã sụp đổ rồi.

Nàng không biết, hần cũng sẽ không nói cho nàng biết.

Dù sao, nàng đã vì mình chống lên một bầu trời khác.

“Ta quyết định, phải làm một son tặc lợi hại.” Nguyệt Lưu nhìn về phía bầu trời, rục rờ cười.

“Hà?” Tà Y không hiểu ra sao.

Tên tiểu tử này, làm cái gì a.

“Làm son tặc, đoạt lại nữ nhân ngu ngốc kia.” Nguyệt Lưu còn nói.

Vạn dặm quang đăng không có bóng mây, rừng núi xanh biếc, một buổi chiều tốt đẹp.

Tà Y hưng hăng gõ đầu hài tử đang nằm mơ, xoay người trở về nhà: “Không cần mơ mộng, đăng hoàng học y thuật cho ta.”

“A! Lão thái bà thái!” Tiểu quý kêu to.

Khóe miệng Tà Y, treo lên tươi cười không che dấu được.

Mai Vũ, xem ra, phiền phức của ngươi, lại thêm một rồi.

Đủ hồngбет!

Chỉ có thể dùng ba chữ này để hình dung việc buôn bán của mình gần đây.

Nếu nói mở cửa nghênh buôn bán, tứ hải bên trong đều là khách.

Tính cò đưng phải một hai người không bình thường cũng là chuyện bình thường.

Nhưng lập tức đưng phải quá nhiều người không bình thường, như vậy, liền vạn vạn không thể bình thường được rồi!

Gần đây tìm tới cửa buôn bán, không có một người bình thường.

Cái gì “Van ngài không cần mang mẫu thân ta đi.”

Mai Vũ cau mày! Ta không yêu mến thi thể. Mẫu thân ngươi đã có bia mộ rồi, ta muốn nàng làm cái gì.

Cái gì “Ngươi muốn nhìn mẹ con các nàng chia lìa sao!”

Mất Mai Vũ trọn trắng, ngươi không cần phần nợ như vậy. Ta hiểu rõ lão bà ngươi sắp sinh. Ta lại không nhận sinh, là ngươi tự tìm đến ta.

Một hai người! !

Đều như vậy.

Nghiêng đầu, Mai Vũ bắn ra một đạo ánh mắt cực kỳ có lực sát thương.

Vô Ngân lập tức sợ rúc vào một bên.

“Uy!” Mai Vũ kêu to.

Gương mặt Vô Ngân đau khổ: “Vũ Thần đại nhân tha mạng.”

Mai Vũ xông tới nắm cổ áo hắn, âm trầm cười: “Tha mạng? Ta tại sao phải tha ngươi. Ngươi xem một chút người ngươi tìm đến đều là những người thế nào. Hà? Ta muốn người bình thường chút. Ngươi phải biết sát thủ làm ăn cũng không dễ dàng. Tính khí sát thủ tính khí cũng không tốt, ngươi nói ngộ nhờ ta làm ra chuyện khiến cho phụ thân mẫu thân ngươi thống khổ thì làm sao bây giờ?”

Vô Ngân sợ thiếu chút nữa khóc lên.

Chuyện khiến phụ thân mẫu thân ta thống khổ?

Ô ~~~ ngươi là muốn giết ta sao?

Đã nói buôn bán với đại nhân vật không tốt mà.

“Đại nhân tha mạng, tiểu nhân đến Vô Phong lâu xem một chút, có giao dịch bình thường hay không.” Nói xong, vội vàng rút lui.

Mai Vũ hài lòng với phản ứng của hắn.

Quả nhiên là đầu có thể roi kiểu tóc không thể loạn a.

Chân lý, chân lý nha.

Mịch Mộc Vô Ca rút ra: “Người nói chuyện khiến phụ thân mẫu thân hấn thống khổ, là chuyện gì?”

Cảm giác, Vô Ngân kia cùng hấn, đều hiểu sai.

Mai Vũ mỉm cười: “Chính là cho hấn cất kiêu đầu mào gà.”

Mịch Vô Ca từ phía trước cửa sổ hoa lệ ngã xuống.

Mai Vũ không hiểu nhìn hấn: “Vô Ca, người làm sao vậy?”

Mịch Vô Ca run rẩy bò dậy, cô ý bình tĩnh nói: “Không sao.”

Tưởng tượng cùng thực tế, quả nhiên là kém xa vạn dặm. Mich Vô Ca coi như là được dạy dỗ.

Về sau cùng nữ nhân này ở chung một chỗ, phải gia tăng thêm năng lực lý giải của mình mới được.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 6: Chuyện Xảy Ra Đầu Đột Nhiên, Hơn Nửa Cũng Sẽ Nhét Chung Một Chỗ

Vương Phủ mấy ngày gần đây, tiến vào một trạng thái bận rộn, Vương Phi tương lai muốn tới. Vương gia phân phó, muốn trong vương phủ đổi mới hoàn toàn.

Những thứ vốn không thể bị đụng chạm kia, hiện tại toàn bộ phải thay đổi rồi.

Bên ngoài sân của Vương gia, hồ hoa sen, bị bỏ đi rồi. Khôi phục thành bộ dạng trước đây.

Người làm trong Vương Phủ, có chút tiếc nuối nhìn những đóa hoa sen bị vứt bỏ kia.

Đã bắt đầu nở rồi. Nói không chừng mấy ngày nữa, là có thể thấy tràn đầy hoa sen.

Vương gia trước kia luôn nói, không được động vào đầm hoa sen kia, hảo hảo quản lý đầm hoa sen kia. Nhưng kể từ sau khi Vương gia ra ngoài vì hành trở lại, liền lập tức muốn người bỏ đi.

Còn nữa, thư phòng treo đầy mấy dây tơ, cũng biến về bộ dáng cứng nhắc như trước đây.

Đó là một đoạn ký ức đi, trong trí nhớ, có một người mặc hồng y nhảy lên. Khi đó Vương gia, không phải lạnh như băng. Bọn nha hoàn thường thường nằm ở trước cửa sổ, chờ đáng về vội vã đi qua của Vương gia. Mỉm cười nói: “Vương gia nhà chúng ta, lại bị Vũ nha đầu trêu cợt rồi.”

Bọn hạ nhân thấy nha hoàn gọi Tiểu Vũ đó, cũng sẽ nói một câu: “Vũ nha đầu, trốn bên này, Vương gia sẽ không tìm được.”

Khi đó, người làm trong vương phủ, tựa hồ cũng bị nha hoàn mặc hồng y đó lây bệnh.

Trở nên coi mở, trở nên dám nhỏ nhẻ cãi lời Vương gia.

Nhưng nha đầu kia đã rời đi nha.

Sau đó Vương Phủ, lại trở thành Vương phủ lạnh lùng.

An Thiếu Hàn ngồi trên cây hoa đào, nhẹ nhàng thổi tiêu.

Trong trí nhớ, đột nhiên nhớ tới một ngày kia nàng rời khỏi Vương Phủ, hấn núp ở trong vườn cây, len lén nghe được một bài thơ.

Lấy gỗ đào làm lược chải tóc, sợi tóc chưa bao giờ trong triền miên. Từng năm từng tháng chải tóc cho người, người nào già chải tóc cho người nào.

Nàng thê lương nhớ tới bài thơ kia.

Khi đó, tim của hấn, không khỏi đau. Hấn không hiểu được loại đau khổ này. Chẳng qua là có một loại cảm giác cô phụ kỳ vọng của nàng.

Hắn đã từng thử nghĩ đến cách nghĩ của nàng một chút. Hắn cũng biết, nàng không làm sai bất cứ chuyện gì.

Rốt cuộc, đây dựa vào nàng làm gì chứ?

Thật ra thì, hắn coi nàng là ai chứ?

Nàng là hận mình đi.

Phiền não ném tiêu trong đi, An Thiếu Hàn dựa ở trên cây hoa đào, yên lặng nhắm hai mắt lại.

Tiểu Vũ, ngươi. Biết không?

Ta phải thành thân rồi đây.

Ba tháng sau, thành hôn cùng quận chúa Lâm quốc.

Ngươi bây giờ, nhất định đang ở nơi nào đó trên giang hồ, tiêu sái sống.

Ngươi có biết hay không, ta càng ngày càng không thể khống chế nổi trái tim của mình rồi.

Nó tựa hồ đi theo sợi tơ hồng kia vẫn bay tới một nơi mà ta không biết.

Tình yêu, ta chưa bao giờ tin. Nhưng ta muốn gặp ngươi.

Tại sao. Muốn gặp ngươi.

“Cút ra ngoài cho ta!” Một tiếng rống to truyền đến, người khác liền chạy lẫn một vòng.

Mai Vũ nổi giận! Choáng nha! Cô nương rốt cuộc quái gì ở chỗ nào? Các ngươi không biết tin đồn là không đúng sao! Các ngươi không biết phỏng đoán giang hồ luôn luôn khác xa so với sự thực hay sao!

Trạng thái của Mai Vũ bây giờ, rõ ràng rơi vào bên bờ biên giới sắp sụp đổ.

Đã vài ngày, người tới cửa giao dịch không có một người nào bình thường.

Làm hại nàng mỗi ngày bị ba nam nhân kia cười nhạo.

“Nữ nhân chính là nên ở nhà dệt vải.”

“Nữ nhân quái dị sẽ phải làm ra chuyện lạ mới có thể được công nhận. Ngươi đạt tiêu chuẩn.”

“Mai Vũ, ngươi bây giờ thật sự là sát thủ quái dị nhất giang hồ.”

—|| Nam nhân, chỉ cần đang đàm luận chuyện nữ nhân xinh đẹp cùng chuyện tổn hại kẻ thù chung thì mới có thể đứng cùng một chiến tuyến.

Mai Vũ thật sâu cảm nhận được điểm này.

Mục Vô Ca từ bệ cửa sổ nhảy xuống, đi tới trước khuôn mặt thống khổ của Mai Vũ, không sợ làm người kinh ngạc đến chết không ngừng nói: “Nếu không, ngươi theo ta đi thôi.”

Mai Vũ trừng mắt: “Có ý tứ gì?”

Mục Vô Ca nhún vai: “Đêm qua gia tộc triệu gấp. Muốn ta trở về thanh lý môn hộ.”

Mai Vũ cả kinh, nhìn hắn: “Thế nào? Đánh người trong nhà?”

Khóe miệng Mục Vô Ca co giật: “Ngươi quả nhiên đủ tục. Cái này gọi là có người phản bội sư môn. Nội đấu, thua thiệt ngươi có thể tục như vậy.”

Mai Vũ cau mày: “Đừng nói nhảm nhiều như vậy. Rốt cuộc thế nào?”

Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân cũng thu tâm chơi đùa lại, đi tới nghe hắn nói.

Mục Vô Ca kéo ghế dựa ngồi xuống, hơi hốt nói: “Là sư huynh của ta. Trộm thần tiễn, mang theo một phần đệ tử làm phản. Sư phụ muốn ta trở về, trừng phạt phản đồ.”

Mai Vũ hiểu rõ gât đầu, nghiêm túc nhìn hắn: “Vô Ca, ta đi với ngươi.”

Mục Vô Ca nở nụ cười.

Nha đầu này, quả nhiên đủ trọng nghĩa.

“Vô Ca, làm cố chủ thứ hai của ta, ta cũng không cần vật trân quý nhất của ngươi. Con tiểu hồ ly này là được rồi!” Mai Vũ tiếp tục, nghiêm túc nói.

Nụ cười của Mục Vô Ca, hoàn toàn cứng ngắt.

Liễu Hành Vân tiến lên, về mặt đồng tình vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Gia cũng đi cùng.”

Tạ Văn Phong rất dứt khoát nắm con tiểu hồ ly màu bạc kia lên, nói: “Đến đây, gọi ca ca đi.”

.....

Mục Vô Ca hối hận, hối hận phải mang theo xú nha đầu trừ không có bản lĩnh gì, còn một thân tật xấu kia.

Nữ nhân hư, nàng quả nhiên là nữ nhân xấu a.

Bất quá, Mai Vũ từ trước đến giờ có thể ý lại tuyệt đối không buông tay.

Đoàn người, còn chưa chờ Mục Vô Ca phản kháng quá mức đã thu thập xong đồ đạc, gió cuốn tàn trào bước về nơi Mục Vô Ca xuất sư — Ngân Nguyệt sơn trang.

Mà đang lúc rời đi, Bách Hiểu Đường mang theo công việc đến tìm, bất quá bị Mai Vũ dứt khoát cự tuyệt.

Hừ, cô nương làm thuê cho ai cũng không bằng làm thuê cho Mục Vô Ca.

Sau lần này, danh tiếng của cô nương nhất định sẽ vang xa.

Mai Vũ không biết là, danh tiếng của nàng bây giờ đã rất vang xa rồi.

Bởi vì trên giang hồ, quá nhiều kẻ thù của Hoa Từ Tiêu, đã tìm tới nàng.

Bất quá, coi như nàng biết, cũng chỉ sẽ nói câu: “A, đây chính là con đường giang hồ a. Dù hung hiểm, đủ kích thích, đây mới là đi ra ngoài lăn lộn a.”

Đứng giữa núi rừng không gió, nhìn thân ảnh đi xa của bốn người, Vô Vân lâu chủ nghiêng đầu nhìn Thượng Quan Diêu một thân áo đen, hỏi: “Ngươi muốn làm sao?”

Thượng Quan Diêu ác độc cười: “Bốn người này ở chung một chỗ, căn bản cũng không có mấy người có thể thu thập được. Tạ Văn Phong liền phiền toái lâu chủ rồi. Liễu Hành Vân a, tính mạng của Liễu gia trang là lễ vật đầu tiên ta tặng cho hắn. Còn dư lại Mục Vô Ca cùng Mai Vũ, liền cùng nhau chết ở Ngân Nguyệt sơn trang thôi.”

Vô Vân lâu chủ nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Được, liền làm theo cách ngươi nói. Thành công, ngoài phần thưởng vượt qua mười lăm trận, ngươi từ đó chính là tam lâu chủ của Vô Vân lâu.”

Thượng Quan Diêu kinh ngạc há miệng, rồi sau đó, đập đầu nói: “Thượng Quan Diêu tạ lâu chủ ân điển.”

Vô Vân lâu chủ cười khế, xoay người mơ hồ rời đi.

Khóe miệng Thượng Quan Diêu kéo ra nụ cười dữ tợn.

Ha ha, Liễu Hành Vân, đây chính là cái giá của việc ngươi vứt bỏ ta, ngươi biết không. Mười lăm trận kia ta là làm sao sống sót vượt qua? Trên người ta không có một khối da hoàn chỉnh, trên người ta không có một chỗ nào không chảy máu. Ta té xỉu ở trong trận, điều cuối cùng trong miệng tâm tâm niệm niệm đều là muốn ngươi hoàn lại những năm tháng này cho ta.

Cho dù thân thể của ta đau đớn hơn nữa, lòng của ta đau đớn hơn nữa, nhưng ta vẫn còn yêu ngươi đấy.

Ngươi biết không?

Ngươi là của ta, đã định trước là của ta.

Mai Vũ, liếc mắt nhìn về phía rừng núi đen nhánh, hơi nhíu mày.

Tạ Văn Phong không hiểu, hỏi: “Làm sao vậy?”

Mai Vũ lắc đầu: “Không có gì, chẳng qua tựa hồ có một cỗ mùi vị quen thuộc ở gần đây.”

Tạ Văn Phong liếc mắt, lôi kéo nàng, nói đông dài: “Ngươi a, quá nghi thần nghi quỷ rồi.”

Mai Vũ bật cười, đúng vậy. Thật sự là nàng vô cùng nhạy cảm. Nơi bí ẩn thế này, làm sao có thể có người không có chuyện gì chạy tới đây.

Dọc đường đi, Mai Vũ luôn có một cổ bất an.

Tựa hồ, có điều gì đó đang âm thầm bắt đầu khởi động.

Ngày thứ nhất, bình an vô sự.

Ngày thứ hai, đám người Mai Vũ ngồi trước bàn cơm, đột nhiên liền gặp một thầy bói.

Nàng vốn tính toán không nhìn, nhưng sau khi Tạ Văn Phong cùng thầy bói đó nói mấy câu, vội vàng trở lại.

Nói một câu: “Ta muốn ra ngoài mấy ngày, các người đến Ngân Nguyệt sơn trang trước đi.”

Mục Vô Ca thờ ơ nói: “An tâm đi đi, ta sẽ chiếu cố tốt nha đầu ngu ngốc này. Chẳng qua là mấy tạp chủng phản bội. Không sao.”

Mai Vũ cũng muốn hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn quá gấp, gấp đến cái gì cũng không để ý tới, liền xoay người rời đi.

Nàng đuổi đuổi tay, thui chung không dám kéo nửa ống tay áo của hắn.

Thân ảnh hắn vẫn như cũ, vẫn phiêu diêu như cũ, lần này, vừa như gió lướt đi.

Mai Vũ nhìn cửa sổ trống không, không nói gì.

Gió đêm, chính là như vậy, chưa bao giờ nàng có thể nắm bắt.

Mà hắn, cho tới bây giờ đều không muốn nói cho nàng, mình muốn đi đâu, làm gì.

Lòng của Mai Vũ, có chút nguội mất.

Văn Phong, người có nghĩ tới hay không, nếu kia một ngày, ta không tìm được người, ta nên làm cái gì bây giờ?

Ta hiểu rõ người không nghĩ qua.

Cho nên, ta chỉ ở trong lòng hỏi một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 7: Nguy Cơ Đột Nhiên, Phục Kích Trước Ngân Nguyệt Sơn Trang

Liễu thôn 108 nhân mạng.

Trong một đêm toàn bộ bị người giết chết.

Ra roi thúc ngựa lên đường, Mai Vũ, Liễu Hành Vân cùng Mục Vô Ca dừng lại ở quán rượu.

Ba người vừa mới gọi đồ ăn. Liền nghe bên ngoài truyền đến thanh âm huyên náo của mọi người.

“Gặp chuyện không may. Gặp chuyện không may.”

“Đây là nhân mạng của một thôn. Thật ác độc a.”

“Quan phủ xuống lệnh truy nã rồi, muốn bắt hung thủ giết người độc ác này.”

“Nhưng nghe nói là nhân sĩ giang hồ làm. Quan phủ có thể bắt được người sao?”

Một đường bốn ba, ba người căn bản vô tâm đi nghe.

Thời điểm muốn cười trù, lại nghe có người nói: “Liễu thôn 108 nhân mạng, ngay cả đứa trẻ cũng không bỏ qua. Thật ác độc.”

Trong lúc nhất thời, tựa hồ không gió, tựa hồ trở nên an tĩnh.

Sắc mặt Mai Vũ tái nhợt nhìn Liễu Hành Vân, chỉ thấy tay của đối phương run rẩy, cái chén trong tay cuối cùng rơi xuống.

Trong ánh mắt mờ mịt của Mục Vô Ca, Mai Vũ cùng Liễu Hành Vân đồng loạt đứng lên, bay vọt đến ngoài cửa sổ, chạy về phía bảng thông báo.

Mai Vũ rất muốn an ủi Liễu Hành Vân, có thể là trùng tên thôi.

Nhưng không thể nào.

Bởi vì ở trên đường tới, Hành Vân còn nói: “Nơi này cách Liễu thôn rất gần. Mai Vũ, lúc trở lại, ta dẫn ngươi đi xem nhé. Lúc ta còn nhỏ, sư phụ chính là dẫn ta ẩn cư ở Liễu thôn. Người ở đó cũng rất tốt. Ha ha, rất lâu không trở về rồi. Không biết thân thể Vương bà bà có ổn hay không. A, hài tử nhà Lý đại nương, hiện tại nên trưởng thành rồi. Tiểu nha đầu trước kia là hết phải làm tân nương của ta đấy.”

Khi đó, Mai Vũ rất muốn đi xem một chút, muốn nhìn một chút, nơi mặt trời của nàng trưởng thành.

Nàng thậm chí có thể tưởng tượng, bộ dạng nghịch ngợm lúc nhỏ của Hành Vân.

Nhưng, trong một đêm, thật sự không được rồi.

Nàng đã từng dùng tính mạng của mình đổi lấy Liễu thôn từ tay An Thiếu Hân, Liễu thôn mà Liễu Hành Vân không tiếc phản bội chính mình để bảo vệ, trong một đêm, không còn nữa.

Mai Vũ nắm thật chặt tay Liễu Hành Vân đang thất thần, phụng bồi hần yên lặng đứng.

Cho đến khi ánh mặt trời tàn đi, dần dần, trước bảng thông báo, chỉ còn lại hai người.

Mục Vô Ca đứng xa xa nhìn, tựa hồ có chút đoán được.

Thôn trang kia, chính là Liễu thôn trong miệng hần.

Mai Vũ lay lay Liễu Hành Vân vẫn luôn không nhúc nhích qua một cái, thanh âm run rẩy nức nở: “Hành Vân, ngươi đừng làm ta sợ.”

Thở hổn hển, Liễu Hành Vân cả người run rẩy, ần ần, nói với nàng: “Mai Vũ, ôm ta một cái.”

Ta lạnh quá, Mai Vũ, ta lạnh quá.

Người của Liễu thôn, đều là dân chúng thiện lương, bọn họ rốt cuộc là đã làm sai điều gì. Mới có thể bị đối xử như vậy.

Mai Vũ nhào tới ôm chặt lấy hần, cảm giác cánh tay của hần yếu ớt bao quanh mình.

Nước mắt, cũng nhịn không được nữa chảy xuống.

Mặt trời của nàng, không có nước mắt, có, chẳng qua là đau đớn.

Cho nên, nàng nguyện ý vì hần rơi lệ, thay thế hần chảy hết bi thương.

Lặng lặng, cứ như vậy một hồi lâu. Liễu Hành Vân cảm thấy, có một chút sức lực.

“Mai Vũ, ta phải đi, ngươi không trách ta không đi cùng ngươi chứ.” Trong đêm tối, thanh âm của hần, nhẹ nhàng truyền đến.

“Sẽ không, ta chờ ngươi trở lại.” Mai Vũ nói.

Đưa tay, Liễu Hành Vân từ trong lòng ngực lấy ra Tử Ngọc bảo trâm.

“Mai Vũ, cây trâm này, cho tới bây giờ đều chỉ thuộc về ngươi.” Liễu Hành Vân lưu lại câu nói sau cùng, buông nàng ra, xoay người rời đi.

Đêm rất đen, nàng đứng trong đêm tối không có trăng sáng, lẳng lặng nhìn hần đi xa.

Nàng hiểu hần. Thù của Liễu thôn, phải báo. Minh đi theo hần, chỉ có thể trở thành gánh nặng.

Chẳng qua là, sẽ có chút phiền muộn.

Chỉ bất quá mấy ngày, hoa đào của nàng, mặt trời của nàng. Cũng đã cách xa bên cạnh nàng.

Nàng không có lý do gì giữ lại, nàng cũng không có lý do gì đi theo.

Có phải là như vậy, nàng mới luôn lo lắng

Lo lắng chân trời góc biển, không thể cùng đi.

“Này, vị tiểu thư này, ngươi còn muốn đứng bao lâu?” Sau lưng, có tiếng người truyền đến.

Mai Vũ lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Một hồi nữa là tốt rồi.”

Ta sợ, ta sợ không nhìn bóng lưng hắt như vậy, lần sau, sẽ không nhìn được xông lên phía trước đi theo hắt.

Cứ như vậy để cho ta quen một chút đi.

Mục Vô Ca đi tới trước mặt nàng, ngăn trở tầm mắt của nàng, nghiêm túc nhìn nàng: “Không nên nhìn bóng lưng của hắt. Bởi vì không cần bao lâu nữa, ngươi sẽ nghênh đón chính diện hắt.”

Hơn nữa, ta còn ở bên cạnh ngươi.

Tầm mắt của ngươi không ở trên người ta, không quan trọng. Ta muốn, chẳng qua là ngươi không phải khổ sở.

Mai Vũ nhìn hắt, khẽ mỉm cười: “Vô Ca, ngươi cảm thấy sao?”

Mục Vô Ca khẽ vuốt tóc đen, ngang đầu cười: “Cái gì?”

“Cảm giác bão táp sắp sửa lại tới.” Mai Vũ ngồi chồm hổm xuống, ôm lấy tiểu hồ ly bên chân làm nũng, nói.

Mục Vô Ca nhìn về ánh trăng, lớn tiếng nói: “Đại Trọng Phu, không phải là phải trải qua chút mưa gió sao?”

Mai Vũ bật cười, thật đúng là lời của Mục Vô Ca.

“Vậy ngươi hối hận mang ta tới sao?” Nghiêng đầu, Mai Vũ nháy mắt.

Mục Vô Ca vẻ mặt bị đánh bại: “Vậy ngươi sẽ bởi vì ta không mang theo ngươi, ngươi cũng không tới sao?”

Mai Vũ lắc đầu, dứt khoát nói: “Sẽ không, ta rất thích con tiểu hồ ly này.”

Mục Vô Ca kéo tay của nàng, lẳng lặng đi về phía trước.

Cái gọi là tri kỷ, chính là như vậy thôi. Bão táp cái gì, đến cứ đến.

Mai Vũ, ta hiểu rõ, có lẽ con đường phía trước, đúng như ngươi nói, rất nguy hiểm.

Nhưng nha đầu ngu ngốc như ngươi, nhất định sẽ theo tới. Ta biết rõ.

Sau ba ngày đi đường, cửa lớn của Ngân Nguyệt sơn trang, đang ở trước mặt Mai Vũ cùng Mục Vô Ca, lẳng lặng mở rộng.

Mai Vũ trong tay cầm tiêu, cùng Mục Vô Ca từng bước từng bước đi về phía Ngân Nguyệt sơn trang trên núi.

“Vô Ca, nhà các ngươi thật đúng là an tĩnh a.”

“Ngu ngốc à, rõ ràng, đám người này đang chờ chúng ta.”

“A, vậy tại sao chúng ta phải đường đường chính chính đi lên.”

“Ngu ngốc, ta chính là chủ nhân kế nhiệm Ngân Nguyệt sơn trang, đương nhiên là phải đường đường chính chính đi vào.”

Mai Vũ liếc mắt.

Làm không thấy, thấy thế nào cũng là người ta đều đã tính trước chờ ngươi đi chịu chết.

Mặc dù cô nương đủ trọng nghĩa, nhưng cũng không muốn cứ như vậy không công chôn vùi tuổi hoa của mình.

Mục Vô Ca quét mắt nhìn nàng, nói: “Yên tâm đi, ta trở lại, hết thảy đều sẽ thay đổi không giống như vậy.”

Mai Vũ không hiểu: “Tại sao?”

“Bởi vì gia là Mục Vô Ca.” Mục Vô Ca treo lên nụ cười đánh dấu bản tính của hắt, rục rục nói.

Mai Vũ nhìn hắt, đột nhiên nhiều thêm tin tưởng.

Đây chính là Mục Vô Ca, trong tay không một binh một tốt, lại dám coi thường thiên hạ.

Bởi vì hắn là Mục Vô Ca, hắn có ngao khí cùng bản lĩnh này.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Mai Vũ phi nhỏ nói: “Những lời này, tần suất tái diễn quá cao.”

Trên giang hồ, mấy ngày nữa có thể náo động hay không đây.

Vũ Thần cùng Ngân Hồ liên thủ, giải quyết phản loạn của Ngân Nguyệt son trang.

Ừ, tựa đề này không tệ.

“Vũ Thần đừng bước!” Sau lưng, đột nhiên bay xuống một nhóm người.

Mai Vũ quay đầu lại, cau mày: “Người nào?”

Một nhóm người, vũ khí rối rít sáng loáng, nam tử trẻ tuổi dẫn đầu lớn tiếng nói: “Cung kính bồi tiếp Vũ Thần đã lâu. Chúng ta là kẻ thù của Hoa Từ Tiêu. Hôm nay, tối cùng Vũ Thần kết thúc.”

Tâm của Mai Vũ, lập tức, rơi xuống đáy cốc.

Kẻ thù Của Từ Tiêu sao?

Tại sao lại ở chỗ này.

“Mai Vũ, xem ra bão táp, thật lại tới.” Mục Vô Ca nói.

“Vô Ca, ngươi có thể ứng phó sao?” Mai Vũ không quay đầu lại, hỏi hắn.

Mục Vô Ca xoay người, đường đường chính chính bước ra một bước: “Đại Trọng Phu, một lời vừa ra, tự nhiên là có năng lực làm được. Mai Vũ, chống đỡ hơn nửa canh giờ. Nửa canh giờ, ta nhất định dẫn người tới giúp ngươi.”

Mai Vũ lên tiếng: “Được, nếu như ngươi dám đến nhặt xác ta, ta hóa thành ác quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Mục Vô Ca bay vọt đi.

Cuối cùng giữ lại một câu: “Ngươi phải chết, ta liền trên đường hoàng tuyền kéo ngươi trở lại.”

Ngay từ lúc trước khi đến, Mai Vũ liền có giác ngộ.

Đây hết thấy, cũng có người an bài xong.

Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân rời đi, đám người này xuất hiện.

Đều có người trù tính tốt. Chẳng qua là không biết, người nào nhọc lòng như thế. Mà mục đích là cái gì.

Kéo ra nụ cười. Mai Vũ quay đầu lại liếc nhìn thân ảnh Mục Vô Ca tiến vào Ngân Nguyệt son trang.

Vô Ca, thật xin lỗi.

Đây là chuyện của ta cùng Từ Tiêu, ta không cho phép bất luận kẻ nào nhúng tay vào.

“Các ngươi hãy nghe cho ta. Chuyện ngày hôm nay, ta dĩ nhiên biết có người an bài. Bất quá, nếu hôm nay ta đã ở trước cửa Ngân Nguyệt son trang. Ngượng ngùng, vô luận người chỉ điểm các ngươi tới, cho các ngươi bấy kỳ lợi ích nào. Vũ Thần ta, cũng sẽ không để cho các ngươi bước qua nơi này.”

Một nhóm người cũng lúng túng biến đổi sắc mặt.

Bọn họ đúng là biết có lợi ích, mới có thể tới Ngân Nguyệt son trang trước kia không dám tới. Cũng cùng chương môn mới của Ngân Nguyệt son trang nói xong, phân chia lợi ích.

Mà lúc này, chỉ cần giết nữ nhân này.

Cùng chương môn bên trong đồng loạt giết Mục Vô Ca.

Liền có thể lấy được hết thấy. Nghĩ như vậy, một cuộc giết chóc trong nháy mắt bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 8: Mục Vô Ca Ta Kể Từ Hôm Nay, Đón Nhận Chức Vị Trang Chủ Ngân Nguyệt Sơn Trang

Đưa lên, lẳng lặng nhìn hấn.

Vội vàng, trong nội viện lao ra một đám người, tay cầm trường kiếm, vây hấn ở giữa.

Những người đó, đều là sư huynh đệ trước kia của hấn, hôm nay lại cầm vũ khí gặp mặt nhau.

Sư phụ nói, coi như đệ tử bốn môn, cũng phải đề phòng.

Hấn luôn không có lương tâm cười nói với sư phụ: “Sư phụ, không sao, ta không tranh vị trí trang chủ, không ai có thể làm gì được ta.”

Một năm kia, phụ thân của hấn. Chết vì tranh giành quyền lực. Thời điểm mẫu thân chết, lời kéo tay của hấn, nói: “Vô Ca, không phải vạn bất đắc dĩ, không nên đi động tới vị trí hại người này.”

Hấn nhớ kỹ. Cũng nhớ kỹ, phụ mẫu không tranh sự đời, là như thế nào vô tội bị chết trong cuộc tranh đấu kia.

Mặc dù hấn học được tuyệt học Ngân Nguyệt thần tiễn, nhưng lại chưa bao giờ muốn địa vị ở sơn trang này. Như vậy cũng không có nghĩa là hấn không có khả năng.

Nhìn người nọ, Mục Vô Ca lên tiếng: “Sư huynh, sư phụ ở đâu?”

Người nọ mi mao nhú lại: “Ở chỗ này.”

Một người đè ép kéo sư phụ bị trời đi ra.

Giữa hai lông mày luôn nhuộm ôn sắc của sư phụ, lúc này cũng là một bộ dáng lạnh nhạt.

Mục Vô Ca cong môi, mỉm cười: “Sư phụ, đã nói, người không cần giao ra sở học. Nhưng người vẫn không nghe theo, như thế nào, nuôi chó, giờ bị chó cắn.”

Mộc Phong sư phụ của Mục Vô Ca, nhất thời nhin không được bật cười, mặc dù bị trời, lại như cũ sức mạnh tràn đầy kêu lên: “Tiểu tử thôi, trước tiên giữ được mạng của người đã sau đó hãy chê cười sư phụ.”

Hải Vân ngồi ở trên ghế giần dừ, giậm chân nói: “Mục Vô Ca, Ngân Nguyệt thần tiễn ở chỗ này, người còn không bái kiến tân chủ môn! Khẩu xuất cuồng ngôn, tội đáng chết vạn lần!”

Mục Vô Ca nhún vai một cái: “Sư huynh, ta vẫn còn chưa nhận người là chủ môn, hơn nữa cho dù Ngân Nguyệt thần tiễn ở chỗ của người thì thế nào? Cung ở chỗ của ta.”

Hải Vân chê cười: “A, giết chết người rồi, cung kia sớm muộn gì cũng là của ta. Lại nói, hiện tại Ngân Nguyệt sơn trang này, còn có ai dám phản kháng ta?”

Mục Vô Ca gạt gạt tóc, ngẩng nhìn bốn phía, nhìn đám sư huynh đang cầm kiếm kia, nói: “Các người, còn muốn làm loạn đến lúc nào?”

Một vòng sư huynh ngăn người một chút.

Mục Vô Ca đột nhiên nâng Ngân Nguyệt đang cầm trong tay qua đỉnh đầu, thanh âm vang dội đến mức Mai Vũ ở bên ngoài trong lúc đánh nhau cũng có thể nghe thấy. Hấn nói: “Mục Vô Ca ta kể từ hôm nay, đón nhận chức vị trang chủ Ngân Nguyệt sơn trang. Ta nói rồi, lời thề từng nói, có hiệu lực từ giây phút này. Chư vị sư huynh sư đệ. Có từng quên lời thề này!”

Trong điện đường nhất thời yên tĩnh, qua một lát, đột nhiên truyền đến tiếng cười khê.

Có mấy người, đứng lên vị trí thật cao, cùng nhau hướng về phía Mục Vô Ca quỳ lạy: “Chúng ta đi theo trang chủ, cho đến khi trang chủ thoái vị.”

Sư huynh tay cầm trường, cũng là biểu tình bị đánh bại, rồi rút quỳ xuống.

“Chúng ta đi theo trang chủ, cho đến khi trang chủ thoái vị.”

Tình hình lập tức nghịch chuyển. Hải Vân kinh hãi từ trên cao nhảy dựng lên, kêu to: “Các ngươi, các ngươi làm cái gì? Ta mới là trang chủ! Ta mới là trang chủ của Ngân Nguyệt sơn trang!”

Thương Lam ở gần hắn nhất cười nhạt, một kiếm vung lên chém đứt dây trói sư phụ.

Có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn sư phụ, Thương Lam cười khổ.

Không nghĩ tới, không kể không thành sách, lần này, thật đúng là đem hắn buộc lên vị trí trang chủ.

Đó là chuyện cách đây đã lâu rồi. Toàn bộ sơn trang, chuyện mỗi ngày nghĩ tới, đều là làm thế nào đem Mục Vô Ca buộc lên vị trí trang chủ.

Mục Vô Ca cho tới bây giờ anh dũng vô địch, thực hiện nhiệm vụ, không biết cứu tính mạng biết bao nhiêu sư huynh đệ trong sơn trang. Kỳ thực đã từ lâu, bọn họ đều không tự chủ bắt đầu đi theo Mục Vô Ca.

Nhưng Mục Vô Ca chết sống đều không muốn làm trang chủ.

Cuối cùng, bọn họ định ra lời thề. Nếu có một ngày, Mục Vô Ca muốn làm trang chủ, nhất định đi theo hắn.

Mà khi đó Mục Vô Ca chỉ cười, nói: “Nếu thật có ngày này, để cho các ngươi đi theo cũng không sao cả, bất quá, chỉ theo tới ngày ta thoái vị. Cả đời, quá xa xôi.”

Đêm hôm đó, bên ánh lửa bắt diệt bên trong Ngân Nguyệt sơn trang, bọn họ nâng rượu lập thề.

Sau Mục Vô Ca rời đi. Phiêu bạt giang hồ mấy năm, vẫn không trở về sơn trang.

Nhưng lời thề chính là lời thề, vô luận bao lâu đều không thể thay đổi.

Mộc Phong lắc lắc cổ tay, liếc nhìn Hải Vân, nói: “Ta đã nói rồi, chỉ cần Mục Vô Ca nói một tiếng muốn làm trang chủ, cho dù trên tay hắn không một binh một tốt, cũng sẽ có rất nhiều người ủng hộ hắn.”

Sắc mặt Hải Vân tái nhợt, nắm chặt mũi tên trong tay, Mộc Phong mỉm cười: “Bởi vì hắn là Mục Vô Ca.”

Kiểm của Thương lam ngay thời điểm Hải Vân chưa kịp đâm tới Mộc Phong liền văng vàng đặt ở trên cổ của hắn.

Hải Vân cắn răng: “Thương Lam, ngươi là quân sư của ta, cuối cùng cư nhiên phản bội ta!”

Thương Lam cười: “Xin lỗi. Ta à, người ta không có cách nào ứng phó nhất chính là Mục Vô Ca, chỉ cần hắn nói một tiếng, ta nguyện ý nhảy vào nơi dầu sôi lửa bỏng làm bất cứ chuyện gì cho hắn.”

Đúng rồi, vẫn luôn là như vậy, bọn họ đều là như vậy. Luôn là Mục Vô Ca! Mục Vô Ca! Vô luận hắn ưu tú thế nào đi nữa cũng không sánh bằng Mục Vô Ca vẫn phiêu bạt bên ngoài, cả ngày sinh sự.

Bên tai hắn có thể nghe được, vĩnh viễn đều là.

“Này, biết không? Vô Ca lại đánh nhau với người ta. Hỗn tiểu tử thật là lợi hại a.”

“Hôm nay Vô Ca của chúng ta, làm chuyện lớn đấy.”

“Ai, ai, biết Vô Ca gần đây đi đâu không? Hắn nha.”

Nơi nào có hắn, Hải Vân cho tới bây giờ đều chỉ là cái bóng.

Nơi nào có hắn, Hải Vân vĩnh viễn chỉ có thể đứng thứ hai.

Mục Vô Ca tránh thoát ma trảo của một đám sư huynh, từng bước đi vào đại điện.

Nghếch đầu nhìn Hải Vân: “Ta biết rõ tại sao ngươi làm phản.”

Hải Vân ngẩn ngơ, chán ghét nhìn hắn: “Làm sao ngươi biết?”

Thật là một kẻ ngu ngốc, ngươi rõ ràng bị đám người sư phụ lợi dụng. Hắn rất muốn nói như vậy, nhưng hắn biết, lúc này, cần phải chơi đùa chút.

Mẹ nó! Bộ dạng đại gia đẹp trai như vậy, thật nên để cho Mai Vũ nha đầu kia xem một chút.

“Nếu như ngươi nghĩ lợi hại hơn ta, nên hơn đường đường chính chính một chút. Vì huynh đệ vào nơi nước sôi lửa bỏng, vì bằng hữu nhận hai nhát dao. Hải Vân, nếu như ngươi làm thế, sẽ xuất hiện người chân chính ủng hộ ngươi.”

Hải Vân cả kinh, không khỏi nhìn hắn, Thương Lam cười, nói: “Ngươi hắn là không hiểu ý hắn rồi. Biết vì sao ta nguyện ý bán mạng vì Mục Vô Ca

không? Mạng của ta là Mục Vô Ca nhảy xuống vách núi trăm trượng, cứng rắn lời trở lại. Ngươi có làm được hay không?”

Hải Vân cúi thấp đầu. Hắn không làm được, nhất định.

Hắn luôn nghĩ, hắn là người thành đại sự, không thể dễ dàng chết đi.

Lại chưa từng nghĩ tới, đối xử chân thành với nhau phải trả giá cao như thế nào mới có thể đổi lấy.

Thua, hắn hiện tại thừa nhận, hắn đã thua bởi Mục Vô Ca, hoàn toàn.

Mục Vô Ca phát tay: “Mang Hải Vân xuống, đến sau núi hồi hạn ba tháng, ngoài ra đưa bản “Mục Vô Ca sử ký” tới cho hắn đọc.” (Phong: truyện này toàn anh tự ký =]])

Sau khi chơi đùa giả bộ đẹp trai, Mục Vô Ca xoay người vội vàng đi ra ngoài, vừa giơ chân vừa nói: “Xong đời! Xong đời! Ta sẽ bị Mai Vũ giết.”

Mai Vũ đã nói, nếu hắn đến chậm, Mai Vũ tuyệt đối sẽ đánh người.

Mộc Phong ở phía sau rống to: “Ngươi có chút đáng vẽ của trang chủ a!”

Mục Vô Ca bĩu môi, xú lão đầu, hiện tại ta không đếm xỉa tới ngươi!

“Các huynh đệ! Chúng ta còn chuyện lớn phải làm, có người dám can đảm gây chuyện trước cửa Ngân Nguyệt sơn trang. Không thu thập không được.”

Một đám người thật lâu rồi chưa đánh nhau lập tức hăng hái, rồi rít đi theo.

Thương Lam che miệng cười: “Trong sơn trang, chỉ có lúc Vô Ca trở lại, mới có thể náo nhiệt như vậy.”

Khỏe miệng Mộc Phong cất giọng ý cười, mắng: “Tiểu tử thói kia, chỉ biết sinh sự mà thôi.”

Bất quá, thật sự như vậy, chỉ cần hắn ở đây, sơn trang này, cũng sẽ không vắng lạnh.

Ông trời, luôn ở thời điểm ngươi cho rằng dễ giải quyết thì tạo cho ngươi một chút phiền toái.

Khi Mục Vô Ca vọt tới bên ngoài sơn trang, lục soát một vòng lớn, cũng không nhìn thấy bóng dáng Mai Vũ. Hướng về phía một đám người co rúm lại nhìn hắn, Mục Vô Ca xông lên bắt được một người, chất vấn: “Người đâu?”

“Người, người nào?” Người nọ sợ đến lắp bắp.

Mục Vô Ca thiếu chút nữa kích động cắt đứt cổ của hắn.

Chẳng lẽ ta hỏi mẫu thân ngươi đang ở đâu sao?!

“Vũ Thần!” Mục Vô Ca ầm nhẫn nói.

“Mới vừa, mới vừa trong lúc hỗn loạn, có một nam nhân xông tới tìm nàng, vì vậy, nàng liền cùng nam kia lẫn vào trong núi rồi.” Bị Mục Vô Ca trừng, người nam kia cũng không nói lắp nữa, có thứ tự mà nói ra.

“Nam nhân? Biết là ai không?” Mục Vô Ca cau mày, hỏi.

Xem ra, nàng không sao.

“Không biết, nam nhân kia, tựa hồ đang bị người đuổi giết.” Hắn nói.

Mục Vô Ca nghe được, lập tức nóng nảy. Đáng chết, không thể nói hết toàn bộ một lần sao!

Ném hắn xuống, Mục Vô Ca nói với người phía sau: “Để cho bọn họ biết, hãy chuyện trước Ngân Nguyệt sơn trang, sẽ có hậu quả gì.”

Nói xong, dẫn theo người đi vào trong núi tìm kiếm.

Mai Vũ, ngươi đang ở đâu? Ngàn vạn lần không được gặp chuyện không may a. Trong lòng Mục Vô Ca, có một cỗ bất an. Nam nhân đột nhiên xuất hiện đó. Rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 9: Mai Vũ Và Vân Kinh — Duyên Phận Xui Xẻo

Trời đánh!!

Xú nam nhân! ! Cô nương ta giết chết người!!

Lăn đến trong rừng, lại xuống sườn núi trong rừng.

Trong đầu Mai Vũ tồn tại, chỉ có một niềm tin duy nhất.

Giết chết tên nam nhân đột nhiên xuất hiện này.

Tục ngữ đều nói: người xui xẻo, uống nước cũng tắc kẽ răng.

Nàng thật sự tin a.

Chuyện phát sinh trước khi nàng lăn xuống núi.

Mai Vũ đứng chung một chỗ với một đám người. Vốn yếu không địch lại mạnh. Hết lần này tới lần khác còn đụng phải kẻ cầm đầu lợi hại.

Mai Vũ nhìn kỹ tên kia mấy lần, đột nhiên phát hiện, người kia là Tiểu Lý Dao.

Bất giác giật mình.

Tiểu Lý Dao, người khác không biết thân phận của hắn, chỉ nói hắn là một hiệp khách giang hồ. Nhưng Mai Vũ nàng lại rõ ràng nhất.

Hắn thật ra là một phần tử của Vô Vân lâu.

Mặc dù cấp bậc không cao, nhưng cũng đường đường chính chính là sát thủ của Vô Vân lâu.

Nghi ngờ nhất thời, Mai Vũ xông lên chém giết cùng hắn.

“Vô Vân lâu? Tại sao?” Trong lúc đánh nhau Mai Vũ hỏi hắn.

Tiểu Lý Dao tà ác kéo ra một nụ cười: “Bởi vì người không nên trêu chọc Nhị lâu chủ.”

Mai Vũ chợt hiểu. Thì ra là, Vô Vân lâu vì muốn giữ mặt mũi, lại vì không thất tín với Hoa Từ Tiêu. Cho nên mới muốn dùng phương thức như thế giết nàng.

Kinh thường hừ một tiếng, tiêu trong tay Mai Vũ đột nhiên trở nên bén nhọn: “Tự lừa dối mình. Từ Tiêu mới kinh thường đám bình hoa dị động các người.”

Tiểu Lý Dao nhất thời lắc mình một cái, một đao rắn chắc chém về hướng bả vai của nàng, Mai Vũ tránh không kịp, bả vai nứt một vết lớn. Đau đớn đến nàng cũng hít một ngụm khí lạnh.

Đáng chết! Thương thế của nàng mới liền sẹo, nay lại bị rách ra, cánh tay này sớm muộn gì cũng bị phế đi.

“Tóm lại, là có người muốn mạng của người, hôm nay, người liền nộp mạng ở đây đi.” Tiểu Lý Dao mắt lộ hung quang, lạnh lùng nói.

Mai Vũ chê cười: “Xem bản lĩnh của người!”

Mắt thấy kịch chiến lại lên, Mai Vũ lâm vào khốn cực.

Lại nghe bên trong Ngân Nguyệt sơn trang truyền đến lời tuyên bố của Mục Vô Ca. Mai Vũ cong môi cười, nói với Tiểu Lý Dao cũng bị thương: “Trợ thủ của ta cũng sắp đến rồi.”

Thời điểm Mai Vũ đang đắc ý. Trong rừng đột nhiên nhảy ra một người.

Tốc độ cực kỳ nhanh hướng về phía Mai Vũ. Lúc này Mai Vũ đang đứng đối diện một thân cây, hướng ra phía ngoài một chút.

Nam nhân kia cũng không ngẩng đầu lên, sừng sốt đụng phải Mai Vũ.

Sau đó, chính là một cuộc bi kịch.

Phản ứng không kịp nữa, Mai Vũ cứ như vậy cùng hắn lăn xuống.

Mà trước khi lăn xuống, chỉ kịp nhìn thấy một đám hắc y nhân đuổi giết xông tới.

Hắn là kẻ thù của tên nam nhân đáng chết kia đi.

Ô ~~~ cô nương cũng là người có kẻ thù. Bị người đuổi giết rất giỏi sao.

Không ngừng lăn, không ngừng lộn. Rớt cuộc rơi xuống một nơi nào đó.

Mai Vũ nằm trên mặt đất, một hồi lâu đầu óc mới khôi phục hoạt động.

Mẹ nó! Vai phải thật là đau, Mai Vũ chống đỡ đứng lên.

Lắc lắc bước về trước một bước.

“A! ! !” Một tiếng hét thảm vang tận mây xanh.

Con người mê man của Mai Vũ chuyển động.

“Uy! Người có thể dịch chân ra không?” Trên đất có một sinh vật run rẩy suy yếu mở miệng.

Toàn bộ lông tơ trên người Mai Vũ đều dựng đứng.

Thanh âm này.

Thanh âm này.

Không, không, không thể nào. Ô, Bò Tát, tha cho nàng đi. Nàng đã đủ xui xẻo rồi. Không nên để cho nàng trải qua chuyện xui xẻo hơn a!

“Uy! Nữ nhân chết tiệt! Mau dịch chân của ngươi ra!” Sinh vật không rõ mở miệng lần nữa, lần này tức giận mười phần.

Không sai, quả nhiên không sai!

Khóe miệng vặn vẹo cúi đầu, Mai Vũ vẻ mặt khó chịu trừng mắt: “Kêu la cái gì! Vân Kinh, không muốn chân đứt rồi thì đừng hoảng một chút cho cô nương.”

Người — cũng có bản tính phản xạ.

Trải qua thời gian dài bị áp bách, trải qua thời gian dài sợ hãi trong lòng, sẽ ở một cực điểm gặp được chuyển hóa.

Mà Mai Vũ giờ khắc này bộc phát.

Cô nương nói cho người biết! Cô nương đã sớm muốn nói chuyện như vậy với người.

Vân Kinh đáng chết!

Vân Kinh phờ phạc nghiêm mặt, chịu đựng đau đớn trên mắt cá chân, giương mắt nhìn, rốt cuộc nhìn rõ, nữ tử mặc áo ngắn màu trắng, chính là Mai Vũ!

Thật đúng là oan gia nơi nào bất tương phùng, gặp lại nhất định là ngô cụt.

Vân Kinh rốt cuộc mềm nhũn: “Ngươi trước dịch chân ra.”

Ông trời, còn dẫm nữa liền gãy đó.

Mai Vũ thật sự cũng là đứng mệt, liếc mắt, dịch chân, ngồi xuống bên cạnh hắn. Vân Kinh lúc này cũng thay đổi vị trí.

Hai người ngừng tốt lắm. Mới phát hiện, lăn đến trong một cái động.

Mai Vũ thở phào nhẹ nhõm. Mình còn chưa xui xẻo hết sức, loại động này, nàng vẫn bò lên được.

Hai người không nói lời nào, lặng lẽ nghỉ ngơi.

Một hồi lâu, Vân Kinh mở miệng nói: “Lần thứ ba.”

Cả khuôn mặt Mai Vũ cũng vặn vẹo, mặt đen lại nhìn hắn: “Vì để không có lần gặp mặt thứ tư sẽ bị ngươi giết. Ta bây giờ hẳn nên quả quyết cho ngươi một đao.”

Vân Kinh run lên, mặt mũi nói: “Ngưng chiến, ngưng chiến.”

Mai Vũ trừng mắt. Sớm nói như vậy không phải tốt hơn à.

Bằng không, cô nương không biết có thể sẽ không cẩn thận dẫm lên cái chân còn lại của nguoi hay không.

Lau dính sáo ngọc bị dính đất, Mai Vũ hỏi hần: “Làm sao nguoi lại ở chỗ này?”

Vân Khinh cười khò.

Tại sao lại ở chỗ này.

Cũng không thể nói cho nàng biết, mình nói dối An Thiếu Hân, đến tìm nàng. Giết lầm nguoi của Vô Vân lâu, bị người ta đuổi giết.

Lý do túng quẫn như vậy, ai muốn nói chứ.

“Bị kẻ thù đuổi giết.” Vân Khinh nghiêng đầu, sơ lược.

Mai Vũ cũng thán, quả nhiên làm sát thủ không tốt. Kẻ thù quá nhiều.

“Còn nguoi, là tới Ngân Nguyệt sơn trang làm khách?” Vân Khinh hỏi.

Mai Vũ sâu sắc xem thường: “Bị kẻ thù đuổi giết.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên đồng loạt cười.

Thật đúng là — duyên phận xui xẻo.

Mai Vũ cười một hồi, đột nhiên không cười nữa, đứng dậy muốn đi.

Vân Khinh nghi ngờ nhìn nàng: “Này, nguoi muốn đi đâu?”

Mai Vũ quay đầu lại, rất tự nhiên nói: “Phải đi về. Hiện tại Vô Ca đang tìm ta khắp nơi. Ta không đi, chẳng lẽ ở chỗ này cả đời à.”

Khóe miệng Vân Khinh co quắp rồi.

Trở về.

Nha đầu này, cư nhiên giẫm hư mắt cá chân của hần, sau đó ném hần lại muốn đi.

“Này! Nguoi nói đùa sao, ta là sư huynh của nguoi, nguoi lại muốn ném ta lại một mình rời đi? Nguoi đang nói đùa sao, sư muội.” Vân Khinh giật giật khóe miệng nói.

Mai Vũ cười ngọt ngào, gật đầu: “Đúng nha, Vân Khinh sư huynh. Ta làm sao sẽ ném nguoi ở lại đây chứ?”

Vân Khinh nghe nàng nói vậy, vừa muốn nhẹ một hơi, lại thấy Mai Vũ thu liễm nụ cười, mặt không chút thay đổi nói tiếp: “Ta sẽ thông báo cho kẻ thù của nguoi nguoi ở đây.”

Vân Khinh lau mồ hôi trên trán một cái, cười khan nói: “Sư muội, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ.”

Mai Vũ nhún vai: “Được rồi, nguoi đã là sư huynh của ta, như vậy ta liền tha cho nguoi một mạng, ta sẽ không nói cho bọn hần biết.”

Sấm sét giữa trời quang. Vân Khinh bị sét đánh cháy sém.

Nói cho cùng, nguoi còn không phải là muốn ném thiếu gia ở đây.

Cắn răng một cái, Vân Khinh cười to: “Cũng được, anh hùng không thể lạc phách mà chết, không bằng cứ làm như vậy, lên đường cho thỏa đáng!”

Nói xong, đột nhiên từ trong ngực lấy ra hai viên thuốc nhét vào miệng.

Mai Vũ kinh hãi.

Mặc dù nàng rất ghét hần, nhưng dù sao hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau.

Không có duyên phận tốt, còn là chút nghiệt duyên.

Mai Vũ tiến lên hai bước, nửa ngồi ở bên cạnh hần, lay động hần: “Này! Nguoi một đại nam nhân làm cái gì! Mau nhả ra!”

Nhưng một giây kế tiếp, Mai Vũ cũng biết mình bị lừa.

Mai Vũ chỉ cảm thấy cảnh tượng bốn phía xung quanh xoay tròn.

Ngang hông đột nhiên có thêm một bàn tay. Sau đó, môi liền thất thủ.

.....

Chiếc lưỡi mềm mại cạy hàm răng ra cứ thế tiến vào, Mai Vũ muốn cự tuyệt, nhưng chậm mất rồi, viên thuốc đã theo cổ họng tuột xuống.

Lưỡi Vân Khanh, tựa hồ đang lưu luyến, dây dưa với lưỡi Mai Vũ đang kháng cự. Một hồi lâu mới rời đi.

Mai Vũ bị hấn hôn, tâm đều muốn chết.

Đáng chết! Mình chính là không đủ hung ác tàn nhẫn!

Chính là không đủ hung ác tàn nhẫn mới có thể bị một đường bỏ trí!

Ô ~ Vân Khanh đáng chết.

Sau khi bị buông ra, Mai Vũ rất dứt khoát một cái tát đánh vào trên mặt Vân Khanh. Vân Khanh bị đánh mắt nổ đom đóm.

Thống khổ nâng trán. Quả nhiên, nữ nhân này, căn bản không thể ôn nhu một chút với nàng.

Nếu không liền phách lối không còn hình dáng.

“Này! Ngươi cho ta ăn cái gì!” Khuôn mặt dễ nhìn đỏ bừng, Mai Vũ hỏi.

Vân Khanh có chút thất thần nhìn đôi môi sưng đỏ của nàng thêm mấy lần. Cường bách mình trấn định.

Không có lương tâm gian trá cười một tiếng: “Trần tâm hoàn. Sur muối. Chính là loại thuốc liên kết sinh tử.”

Một gậy giáng vào đầu, Mai Vũ thiếu chút nữa ngất đi.

—

Cùng liên kết sinh tử với sur muối, ta nhờ vào! Cô nương mới không rảnh cùng liên kết với ngươi.

Loại thuốc đáng ghét này rất lợi hại, nếu như đối phương chết đi, bên kia nhất định sẽ chết theo.

Ô ~ ông trời ơi! Nam nhân đáng chết này! Chẳng lẽ Mai Vũ nàng, nhất định phải mang theo tên què này, từ trong động leo ra hay sao?

Không muốn a! !

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 10: Đại Nghiệp Chạy Trối Chết Của Sur Muội Cụt Tay Cùng Sur Huynh Què Chân

Là tên đáng chết nào từng nói, thời điểm nữ nhân nói không muốn, liền nhất định là muốn. Để cho cô nương biết ai nói, nhất định giết chết hẳn.

Hiện tại, giờ phút này, cô nương nói chính là chân chân chính chính không muốn!

Mai Vũ nhìn cửa động, vô cùng thống khổ nhú khuôn mặt nhỏ nhắn.

Miệng động mặc dù không cao, nhưng muốn kéo một nam nhân đi lên, đừng nói nàng hiện tại một cánh tay bị thương. Chính là thời điểm nàng tứ chi khỏe mạnh, đều là tương đối mất sức.

Nhưng giờ phút này, nàng nhất định dưới tình hình hai người còn khí lực, kéo tên què này lên.

Trời đánh, tại sao nàng gặp phải nam nhân đáng chết này? Tại sao!

Suy tư một chút, Mai Vũ quay đầu lại, nói với nam nhân không có lương tâm đó: “Này, ta nghĩ rồi. Tay phải của ta bị thương. Hai tay của ngươi hoàn

hào. Như vậy đi. Chúng ta hợp tác. Ta dùng tay trái bám vào vách núi, ngươi dùng tay phải cũng bám vào vách núi, một cái tay khác nắm chặt ta. Như thế nào?”

Vân Khinh cười rục rịch: “Được.”

Mai Vũ nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn liền xung động. Thật muốn xông lên đập gãy mắt cá chân còn lại của hắn.

Liếc mắt, Mai Vũ đem cây sáo ngọc bọc cẩn thận trong ngực. Cùng Vân Khinh lấy tư thế cực kỳ quái dị ôm nhau, trèo lên trên.

Hô khẩu hiệu, Mai Vũ cùng Vân Khinh dùng sức leo lên.

Đầu Vân Khinh đứng lúc ghé vào trước ngực Mai Vũ, Mai Vũ có chút đỏ mặt cắn môi.

Ô! Tại sao nàng lại có cảm giác xấu hổ a! Rõ ràng chính là nam nhân này đang sàm sỡ nàng.

“A, tựa hồ đụng phải vật gì kỳ quái rồi.” Nam nhân dựa trước ngực nàng, đột nhiên nói như vậy.

“Đáng chết! Ngươi cầm miệng!” Mai Vũ thẹn quá hóa giận kêu to.

“Là thứ gì đó thật rất kỳ quái!”

“Ngươi còn nói, ta hiện tại liền đập ngươi xuống!”

Vân Khinh úy khuất cầm miệng.

—

Nữ nhân chết tiệt, nữ nhân khác ngực đều mềm mại, ngươi á, cứng như thế!

Ta lại chưa nói thứ kỳ quái, là tiêu ngươi đặt trong ngực, làm thiếu gia muốn ói!

Vừa leo lên, Vân Khinh vừa bắt đắc dĩ nghĩ.

Mình và nữ nhân này — quả nhiên không có cách nào hiểu được nhau!

Thật vất vả, hai người mới leo ra ngoài cửa động, trong nháy mắt hít thở không khí mới mẻ, Mai Vũ thật là vui vẻ cực kỳ.

Bất quá, cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Hai người nằm ở cửa động còn chưa hoàn hồn, trên cổ liền có thêm hai cây kiếm.

“Ha ha, chờ các ngươi đã lâu.” Mai Vũ ngẩng đầu, thấy nam nhân cầm đao cư nhiên là Tiểu Lý Đao.

Trong lúc nhất thời, rất muốn dứt khoát rơi trở về trong động.

Đáng chết, kẻ thù của nàng tại sao muốn cùng một phe với kẻ thù của Vân Khinh chứ!

Tiếc rằng cổ của mình ở dưới đao người ta, Mai Vũ rất dứt khoát bị người kéo lên, trối lại. Mà Vân Khinh cũng bị kéo lên trối lại.

Trời, lúc này có chút đã tối.

Tiểu Lý Đao nhìn trời một chút, lại nhìn hai người, quả quyết nói: “Hai người kia rất nguy hiểm. Trời tối lên đường, không biết sẽ xảy ra sự cố gì. Hôm nay trước hết thu xếp ở chỗ này đi.”

Một người nam khác do dự, nói: “Vậy vạn nhất Mục Vô Ca đuổi theo thì làm sao bây giờ?”

Lý Tiểu Đao nói: “Đi phải người dẫn đám người Mục Vô Ca rồi đi.”

Mai Vũ cùng Vân Khinh bị trói dưới tàng cây, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Đều tại ngươi, nếu như không phải là ngươi liên lụy đến ta, ta tuyệt đối sẽ không thua ở đây.” Mai Vũ trừng hắn, nói.

“Hừ, dù sao chúng ta cũng đã ăn trăn tâm hoàn, nói gì cũng muộn rồi.” Vân Khinh vô sỉ nói.

“Vân Khinh! Hôm nay trừ phi ta chết, nếu không ta nhất định ở trên giang hồ đem nhục điểm của ngươi tiết lộ cho người trong thiên hạ.”

“Hừ, ta mới muốn đem lai lịch của ngươi cũng tiết lộ ra ngoài đây.”

Tiểu Lý Dao nhìn bộ dạng cải vã của hai người, không khỏi vui vẻ.

“Này, hai người các ngươi bây giờ là châu chấu trên một sợi dây thừng, sao còn ồn ào như vậy?” Khuấy động lửa, Tiểu Lý Dao hỏi.

Mai Vũ khoa trương cười to: “Ha ha ha ha, cười chết người rồi. Cho dù cô nương ta là châu chấu, tuyệt đối cũng sẽ không cùng một màu với người này!”

Vân Khinh cười: “Châu chấu còn có nhiều màu sao? Ngươi dị dạng?”

“Ta nhỏ vào! Ngươi mới như vậy, đồ châu chấu!” Mai Vũ phản kích.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Tiểu Lý Dao thật là bội phục.

Thì ra là, nắm sát thủ đứng đầu giang hồ, bất quá cũng chỉ là phạm phu tục tử.

“Mặc dù, nghe các ngươi gây gổ rất có ý tứ. Bất quá như vậy sẽ trêu chọc tới phiền toái không cần thiết. Cho nên nhờ cậy hai vị câm miệng.” Tiểu Lý Dao cảnh cáo hai người.

Nghiêng đầu, hai người động tác nhất trí, vẻ mặt nhất trí mở miệng: “Xin bịt miệng hấn (nàng) lại, hấn (nàng) tuyệt đối sẽ không tự câm miệng.”

Nói xong lại đồng loạt hướng về phía đối phương nói: “Không cần học lời nói của ta!”

Tiểu Lý Dao liếc mắt, đi về phía hai người: “Vậy cũng chỉ đành bịt miệng cả hai vị thôi.”

Vân Khinh cúi đầu, khoe miệng treo lên một nụ cười không dễ phát giác. Mà Mai Vũ lúc này, căng thẳng nhìn Tiểu Lý Dao đến gần.

Một bước, hai bước, ba bước. Gần, gần.

“Động!” Vân Khinh mở miệng, thân hình Mai Vũ lập tức bắn lên, tay của nàng không biết lúc nào đã thoát khỏi sợi dây, nhanh chóng xông về phía trước, Tiểu Lý Dao không chút nào phòng bị. tiêu trong tay Mai Vũ nhanh chóng bay về phía mặt Tiểu Lý Dao. Một chiêu độc sức ra, Tiểu Lý Dao chỉ kịp kinh ngạc miệng mở lớn, liền ngã gục.

Vân Khinh bám vào cây đứng lên, thở hồn hển nói: “Phối hợp không tệ.”

Mai Vũ bĩu môi: “Ta nói đều là lời thật lòng.”

Đứng, mới vừa gây gổ, chỉ là vì thu hút sự chú ý của Tiểu Lý Dao, riêng bên dưới, Vân Khinh đang nhanh chóng cời sợi dây.

Bất quá, hiện tại cũng không phải là thời điểm khoe khoang hoặc là tán thưởng đối phương.

Nói thật, Mai Vũ căn bản không muốn phối hợp tốt với hấn như vậy.

Hiện tại, đương nhiên là thời điểm chạy trốn!

Mai Vũ am hiểu nhất là chạy trốn. Nhưng không am hiểu nhất mang theo người què chạy trốn!

Nắm lấy Vân Khinh, Mai Vũ trong đêm tối chạy trốn.

Sau lưng, truyền đến tiếng hét: “Hai người kia chạy rồi! Mau đuổi theo. Bọn họ một người què, một cụt tay! Chạy không xa!”

Miệng Mai Vũ rút ra.

Một người què, ngươi nói đúng rồi. Hấn thật sự là một người què.

Nhưng một cụt tay, mẹ kiếp! Ngươi xem cô nương cánh tay nào cụt?

Ngươi nói lời này, ta thăm hỏi tổ tông mười tám đời nhà ngươi!

Vân Khinh dựa ở trên người nàng, vừa chạy vừa thở gấp nói: “Này, chúng ta bây giờ thật là châu chấu trên một sợi dây rồi!”

Mai Vũ cũng há mồm thờ dốt: “Ít, ít nói nhảm! Cho ta giải dược!”

Mái tóc đen của Vân Khinh đan xen trên mái tóc nàng, dung thành một màu, ngăn khoe miệng, dứt khoát nói: “Không có!”

“Vân Khinh!” Mai Vũ giận dữ!

Không có? Ngươi dám nói không có? Ngươi còn dám nói, giết người đêm nguyệt hắc phong cao. Ta trước hết giết ngươi, sau đó tiếp tục đường Hoàng Tuyền của mình.

Vân Khinh cảm nhận được sự tức giận của nàng, run rẩy, vội vàng nói: “Trước chạy trốn chết được không?”

Mai Vũ liếc mắt.

Được rồi, bất kể nàng có muốn làm châu chấu hay không, hiện tại cũng không so đo. Chạy trốn chết quan trọng hơn!

Đang nói. Phía sau liền chạy đến một mảnh hắc y nhân, Mai Vũ cùng Vân Khinh bị vây xung quanh.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Sư muội, xem ra, chúng ta không mở một đường máu không được rồi.” Vân Khinh khẽ cười nói.

Mai Vũ nhìn hắc tóc đen bạch y, mặc dù chặt vật như vậy, vẫn bộ dáng ưu nhã như cũ không giảm.

Đột nhiên nhớ tới lúc còn rất nhỏ, lần đầu tiên thấy Vân Khinh. Loại kinh ngạc đó.

Người thứ nhất, người thích nhất.

Hắn là bé trai đẹp nhất nhất nàng từng thấy qua từ trước đến nay.

Cho dù vật đổi sao dời, nụ cười của hắn, bạch y của hắn, vẫn là ấn ký y nguyên tồn tại trong đầu nàng không thể phai mờ.

Mai Vũ bất đắc dĩ nhếch miệng: “Không có biện pháp, ta không muốn làm châu chấu nướng.”

Coi như là nghiệt duyên cũng được.

Đời này, gặp gỡ nam nhân này, vốn chính là một kiếp, trốn không thoát đâu.

Hai người dựa lưng vào nhau, chống lại một đám Hắc y nhân.

Thấy hai người không muốn khoanh tay chịu trời. Đám người Vô Vân lâu liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt nhào tới.

Vân Khinh lấy quạt tới, Mai Vũ cầm sáo ngọc ra, đang lúc một nhóm người xông lên muốn công kích hai người.

Mai Vũ đột nhiên tháo túi rượu ra, tung về hướng người đánh về phía nàng. Vân Khinh giơ tay lên, một đám bột rải ra.

Người của Vô Vân lâu rồi rít chổng đờ, kêu to: “Đáng chết! Thứ gì!”

Mai Vũ đỡ Vân Khinh chạy về phía trước, kêu to: “Rượu độc của Vũ Thần, tặng cho các ngươi!”

“Phân độc đặc chết của Vân Khinh, không cần khách khí!” Vân Khinh cũng kêu to.

Lúc này không trốn thì đợi đến bao giờ.

Nói giỡn! Lúc này đánh nhau, cũng không phải là ngu ngốc. Nhất định sẽ bị thương càng thêm bị thương.

Thế nào? Bọn họ hèn hạ.

Thật không có ý, bọn họ là sát thủ nha.

Không hèn hạ mới có quý!

“A! ! !” Sau lưng hai người đang trốn chạy, truyền đến một mảnh kêu thảm thiết.

Cho nên nói, cùng là một sư phụ dạy dỗ. Ở một phương diện nào đó, đương nhiên là thừa kế phẩm chất tốt đẹp của sư phụ. Cũng coi là hồi báo vĩ đại đối với sự can củ dứt khoát giáo dục của sư phụ bọn họ.

Nói trắng ra, đều là lấy cớ.

Bọn họ chẳng qua là, đang chạy trốn chết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 11: Vân Kinh Ôn Nhu, Mai Vũ Không Đỡ Nổi

Đêm khuya, trong An vương phủ hoàn toàn yên tĩnh. An Thiếu Hàn đi trên hành lang đá dưới ánh trăng lạnh như nước, ngàn vạn suy nghĩ.

Nàng ở trên giang hồ, chính thức làm sát thủ.

Nàng nhận nhiệm vụ, lại đem mình làm thành một sát thủ quái dị. Nhưng hẳn biết, nàng nhất định có nguyên nhân của nàng.

Nàng đến Ngân Nguyệt sơn trang, vì Mục Vô Ca.

Nàng bị kẻ thù đuổi giết, lăn xuống vách núi Ngân Nguyệt sơn trang.

Sau đó, mất tích.

Hắn luôn nắm giữ hết thủy hành tung của nàng. Vô luận nàng chạy trốn bao nhiêu lần, hắn luôn có thể có được toàn bộ tin tức của nàng. Nhưng tổng cộng có hai lần, nàng hoàn toàn thoát khỏi tầm mắt của hắn.

Lần đầu tiên, là bởi vì Hoa Tử Tiêu.

Lần thứ hai, hắn lại không biết là vì ai.

Còn lần này, hắn không có thời gian đi tìm nàng. Mặc dù an bài thủ hạ đi tìm, nhưng vẫn lo lắng.

Tại sao lại lo lắng? Không biết, hắn luôn có một cảm giác vô cùng xấu. Cảm thấy lần này xảy ra chuyện lớn.

Nhưng, quận chúa Lâm quốc, ngày mai sẽ đến. Hắn thật sự không phân thân ra được.

Quận chúa Lâm quốc, hắn từng gặp mấy lần. Là một nữ nhân ôn nhu xinh đẹp. An Thiếu Hàn nghĩ, nếu như muốn chọn thê tử, nữ nhân như vậy, thích hợp hơn hết.

Cho nên, lần này, hắn quyết định thử buông tha.

Mai Vũ, liền lần này, ta thử buông tha cho người.

Ta làm vương gia của ta, lấy Vương Phi của ta. Người làm sát thủ của người, xông vào giang hồ của người. Không cản trở lại trên chóc ta nữa. Nếu không, ta sẽ không buông tay lần thứ hai.

Lần này sau khi xác định người bình an, chúng ta sẽ không còn liên quan gì nữa.

—

Sau khi Liễu Hành Vân đến Liễu thôn, nhìn toàn cảnh là hoang vu. Mới phát hiện là lạ ở chỗ nào.

Tại sao, Tạ Văn Phong có chuyện rồi đi.

Chính mình cũng xảy ra chuyện.

Coi như là trùng hợp, cũng sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy.

Cạm bẫy. Đây có thể là một cạm bẫy.

Là một cạm bẫy cho dù hẳn biết có thể sẽ là cạm bẫy, như cũ sẽ vẫn nhảy vào.

Không sai. Thủ của Liễu thôn, hẳn không báo không được!

Như vậy, là ai chứ? Là ai làm tất cả mọi chuyện?

Hắn nghĩ không ra.

Liễu thôn bị thiêu không còn một mống. Đi lại trong hoang vu.

Hắn thấy được một người.

Một nữ nhân, co rúc trong đồng gạch đỏ nát, lẳng lặng ngồi.

Nàng mặc một thân màu xanh biếc, ngồi ở nơi rất nhiều năm trước, mình nhất định đi ngang qua.

Tựa hồ, đang chờ người nào.

Trí nhớ trở về rất nhiều năm rất nhiều năm trước kia.

Khi đó Liễu Hành Vân, mỗi ngày sẽ đi qua nơi này, có một tiểu cô nương, luôn ở chỗ này chờ hấn.

Thấy hấn tới, đều khoái lạc kêu to: “Hành Vân.”

Tim của hấn, trong nháy mắt, có chút đau đớn.

Đi lên phía trước, Liễu Hành Vân nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, nữ tử mờ mịt ngẩng đầu lên, lệ rơi đầy mặt.

“Hành Vân, là người sao? Người trở lại sao? Ta, ta thật là cao hứng. Ta cho rằng, người thật sự không quan tâm ta nữa rồi.”

Lông mày xinh đẹp của Liễu Hành Vân, ưu thương nhướn lên, nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực: “Thượng Quan Diêu, làm sao người không để cho ta bớt lo như vậy.”

Thượng Quan Diêu ở trong lòng hấn khóc, run rẩy vừa khóc, vừa nói: “Hành Vân, cái gì cũng không có. Ta không có nơi nào để đi. Ta muốn trở về Liễu thôn, nhưng mà cái gì cũng không có. Hành Vân, ta duy chỉ có mình người. Người đừng vứt bỏ ta, ta sẽ ngoan, sẽ rất ngoan.”

Có chút lạnh như băng, Liễu Hành Vân vuốt tóc của nàng: “Diêu, không sao, đều không có việc gì rồi.”

Liễu thôn, không còn ai nữa.

Chỉ còn lại Thượng Quan Diêu cùng hấn. Thượng Quan Diêu, là thân nhân duy nhất của hấn rồi.

Hấn không thể bỏ xuống.

Luôn ở thời điểm đột nhiên hoàn hồn, mới phát hiện hết thảy đều không cách nào vấn hồi. Thế giới của Liễu Hành Vân, chính là như vậy. Không ngừng mất đi, không ngừng hối hận. Thế nhưng lần này, hấn không muốn mất đi thân nhân duy nhất này nữa.

Thượng Quan Diêu ở trong lòng ngực quen thuộc, cười không ra tiếng.

Liễu Hành Vân, người là của ta đấy. Ai cũng, đừng nghĩ cướp đi.

—

Trên giang hồ, có một tổ chức thần bí, gọi là Đào Nguyên.

Tổ chức này, thần bí đến mọi người không biết vì sao xuất hiện.

Chẳng qua là, tựa hồ tồn tại rất bình thường. Bình thường cũng không có người hỏi tới người của tổ chức này đang làm gì.

Sau lại cũng không có người tìm tòi nghiên cứu tổ chức này rốt cuộc là làm gì.

Nhưng người của tổ chức này, lại vô cùng rõ ràng biết, mình làm gì.

Đào Nguyên, là một nút áo của giang hồ.

Đây là một tổ chức lớn do các nguyên lão giang hồ cùng chung đề nghị thành lập trong một năm nào đó lần đầu tiên giang hồ đại loạn phân tranh.

Tổ chức này chủ yếu duy trì sự cân bằng của giang hồ cùng quan phủ.

Mà Tạ Văn Phong, còn là một thành viên của tổ chức thần bí này. Cũng có thể nói là người trừng phạt. Chuyên giết những người mà Đào Nguyên cho rằng cần phải diệt trừ.

Tổ chức này vốn cũng không phải thường thường đều có công việc. Tạ Văn Phong vẫn luôn trong trạng thái hiệp khách lười biếng.

Nhưng hôm đó ở quán rượu, có người truyền tin nói. Gần đây có người cố động giết người trong tổ chức Đào Nguyên. Có thể là phản đồ.

Lão Đại gọi hấn trở về xử lý chuyện.

Vốn, đây đều là chuyện rất bình thường.

Không bình thường là, khi hấn trên đường về, liên tiếp nhận được tin tức.

Đầu tiên là Liễu thôn bị diệt khẩu.

Sau đó là kẻ thù thế nhưng biết được Mai Vũ đến Ngân Nguyệt sơn trang.

Hắn ra roi thúc ngựa, muốn vội vàng trở về tổ chức xem xét tình huống. Nếu như không nghiêm trọng, liền xin phép, trở về bên cạnh Mai Vũ.

Nhưng, khi ngựa của hắn, vừa dừng trước cửa của tổ chức.

Người đưa tin của hắn lại đưa tới tin tức.

Mai Vũ và một nam nhân thần bí bị người đuổi giết cùng nhau mất tích.

Một khắc kia, hắn cơ hồ muốn đứng không vững ngã xuống.

Mất tích. Lại một lần nữa, Mai Vũ dưới tình huống hắn không chịu trách nhiệm, mất tích.

Âm mưu.

Liên hệ tất cả mọi chuyện lại, Tạ Văn Phong đứng trước cửa tổ chức, trong cơn gió tháng sáu oi phong, tái mặt, nghĩ tới hai chữ này.

—

Nếu như người xui xẻo, ại, phía sau câu nói kia, Mai Vũ cảm giác mình cũng mau nói hư thúi.

Tại sao cùng nam nhân này ở chung một chỗ, mình không phải là bị giày vò, chính là xui xẻo.

Núp ở trong sơn động, Mai Vũ liếc mắt nhìn hắn: “Người là tai họa.”

Vân Kinh cười: “Không, ta xem người càng giống hơn.”

Trùng mắt lẫn nhau, Mai Vũ không muốn mở miệng nói chuyện nữa.

Rút bả vai một cái. Thật là, lạnh quá đi.

Hai người vốn thuận lợi đào thoát. Nhưng chết tốt không chết, gặp phải mưa to, Mai Vũ cùng Vân Kinh bị ướt sạch.

Cuối cùng không thể lên núi, cũng không thể xuống núi, chỉ đành phải tìm sơn động nghỉ ngơi.

Xem ra là bị vây ở trong núi rồi.

Khí trời tháng sáu, vẫn rất lạnh.

Mai Vũ đông lạnh đôi môi có chút tím bầm, cộng thêm vết thương bị rách ra trên bả vai. Mai Vũ đau đến có chút choáng váng.

Cùng nam nhân này ở chung một chỗ, thật là xui xẻo. Mai Vũ nghĩ, nghĩ cách hắn xa một chút.

Còn chưa kịp hoạt động, một cánh tay cường ngạnh liền đưa qua, lúc lắc trước mắt Mai Vũ một cái. Cảm giác mình ngã vào một lồng ngực có chút ấm áp. Sắc mặt vọt đỏ, Mai Vũ kêu to: “Này! Người làm cái gì.”

Vân Kinh buộc chặt cánh tay, nhẹ giọng nói: “Lạnh quá, chớ lộn xộn.”

Y phục của hai người cũng có chút ướt, lại cảm thụ nhiệt độ của đối phương. Dần dần, cũng không lạnh như vậy nữa.

Mai Vũ có chút hô hấp không thuận.

Mặt của hắn, dựa vào quá gần.

Có chút mê man, tại sao vậy chứ?

Vân Kinh ghét nữ nhân, Vân Kinh càng ghét mình. Động tác thân mật như vậy, đúng là Quá lạnh đi.

Vân Kinh vươn tay ra, Mai Vũ cảm giác được hành động của hắn, thuận tay xé y phục trên vai mình ra.

Mai Vũ đau thét chói tai, mắng to: “Khốn kiếp! Sắc tính đại phát sao!”

Đều biết! Đều biết hắn là một tên đại sắc lang. Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Vân Khinh nghiêng đầu, nhỏ một ít cỏ trong son động lên, nhủu mày: “Nếu như chân của gia không hư, nói không chừng thật sự làm ra chuyện kia đấy.”

Đáng chết, đây là kiểu trò chuyện gì vậy!

Chà xát chút cỏ kia trong tay, Vân Khinh dịch chuyển thân thể, cẩn thận nhìn miệng vết thương nói: “Úm, quả nhiên, thật sự nếu không xử lý sẽ nhiễm trùng.”

Mai Vũ cau mày: “Nơi này lại không có vải sạch cùng nước nóng, không có biện pháp tiêu viêm, quên đi.”

Vân Khinh nhìn nàng, cúi đầu đột nhiên lại gần vết thương.

Mai Vũ kinh ngạc miệng mở lớn. Hắn muốn làm cái gì?

Chỉ thấy Vân Khinh lè lưỡi, liếm láp trên vết thương của nàng.

Trên vết thương truyền đến đau đớn, cùng cảm giác tê dại đầu lưỡi mang tới. Mặt của Mai Vũ lập tức đỏ ửng, kêu to: “Vân Khinh! Ngươi điên rồi sao!”

Hắn làm cái gì, làm không tốt đầu lưỡi sẽ nát hết a!

Mai Vũ vừa nói vừa muốn né tránh, Vân Khinh lại một phen ôm eo nàng, cũng không ngẩng đầu lên cảnh cáo nàng: “Đừng động!”

Trán của Mai Vũ rịn ra mồ hôi.

Không muốn. Lại tiếp tục nữa.

Chuyện này tính là gì! Coi là gì!

Trên bả vai, còn truyền đến nhiệt độ của đầu lưỡi hắn, mang theo cảm giác ôn nhu không thành thật, cũng khiến cho người đau đớn.

Có thể thiếu tình bất luận kẻ nào, có thể lộ ra ôn nhu trước bất kỳ ai.

Lại duy chỉ không bao giờ nghĩ tới trước mặt nam tử này, toát ra một chút yếu ớt.

Rất nhiều năm, rất nhiều năm, nàng đã rất rõ ràng, Vân Khinh ôn nhu, Mai Vũ không đỡ nổi.

Bởi vì sau đó, giá cao sẽ phải trả, là bội số không thể tính toán.

“Đủ rồi! Ta không cần ngươi giả mù sa mưa chiếu cố. Mai Vũ ta không muốn nợ ngươi chút nhân tình nào!” Tức giận rống to ở trong son động vang lên.

Trong lúc nhất thời, chỉ còn tiếng mưa rơi, hai người, đang lẳng lặng trong son động, ngừng tất cả động tác.

Trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 12: Sự Yêu Thích Cùng Chán Ghét Của Ta, Đều Chỉ Cho Một Mình Ngươi

Tiếng mưa rơi tí tách theo từ cửa động truyền đến.

Thanh âm của Vân Khinh, sau một hồi trầm mặc lại vang lên: “Ta chỉ là sợ ngươi chết, sẽ liên lụy ta cùng chết.”

Mai Vũ cắn môi cúi đầu.

Mình quả nhiên là ngu ngốc, làm sao cho rằng người này đang lo lắng cho nàng.

Hắn chỉ đang lo lắng cho mình mà thôi.

Không nói thêm gì nữa, Mai Vũ mặc cho hắn dùng nước miếng làm sạch vết thương cho mình, đem chỗ dược thảo kia bôi lên vai của nàng. Vân Khinh

xé y phục của mình xuống bằng bó kỹ cho nàng, sau đó mình cũng tìm chút thảo dược sinh trưởng ở trong động bôi lên mắt cá chân.

Loáng thoáng, bên ngoài trời đã sáng, nhưng vẫn còn đang mưa.

Sau khi mệt nhọc cả đêm, là một nỗi thật sâu cùng đói bụng.

Dựa vào vách động.

Mai Vũ có chút hỗn loạn. Không biết là ai trong bụng truyền đến tiếng “ồ ồ”, trong sơn động yên tĩnh cực kỳ rõ ràng.

“A, bụng của ngươi tựa hồ truyền ra thanh âm kỳ quái.” Vân Kinh nói.

Mai Vũ tức giận: “Câm miệng! Ngươi nghe lầm.”

Vân Kinh bắt đầu đi bật cười, lắc đầu một cái đứng lên.

Mai Vũ nghi ngờ nói: “Ngươi muốn làm gì?”

Vân Kinh kéo cái chân bị thương, khập khễnh chạy ra ngoài.

“Đương nhiên là đi tìm thức ăn, nếu không chờ đói chết à.”

“Bên ngoài vẫn còn mưa, như vậy ngươi sẽ chết.”

Liếc mắt, Mai Vũ đứng lên kéo hắn nói: “Ta đi cho. Ta bị thương nhẹ, ngươi chờ ở đây.”

Tiếp đó, lướt qua hắn đi ra ngoài.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, bộ dạng Mai Vũ đi vào trong mưa, chiếu rọi vào trong mắt Vân Kinh.

Tóc của nàng, nhuộm hạt mưa thật mỏng, làm như xinh đẹp, rồi lại lúc ẩn lúc hiện. Trong lúc nhất thời, mê hoặc trái tim của hắn.

Đối với nữ tử này, rốt cuộc tồn tại khúc mắc như thế nào đây?

Có ý niệm mãnh liệt muốn giết nàng, không chế bản thân mình, cũng mỗi lần thấy nàng thì không cảm được vui mừng.

Càng vui mừng, càng muốn hành hạ nàng. Càng hành hạ nàng, mình càng đau.

Trên đời người ta nói, một sát thủ đạt tiêu chuẩn, là không có tâm.

Vân Kinh chỉ biết là, mình vô tình.

Cho dù người cùng nhau lớn lên chết đi, hắn cũng sẽ không có bất kỳ cảm giác nào.

Nhưng nàng có thể thao túng suy nghĩ của hắn, cho nên, nàng không thể tồn tại.

Nhưng. Hiện tại hết thấy, lại coi là cái gì?

Vân Kinh vô tình, như vậy, tâm này? Vân Kinh. Có tâm sao?

Khi Vân Kinh từ trong thất thần phục hồi lại tinh thần, Mai Vũ đã biến mất ở trong tầm mắt.

Vân Kinh không khỏi có chút hốt hoảng.

Mai Vũ tìm được vài quả đại. Trời mưa cả đêm, quả bị rơi từ trên cây xuống rất nhiều, Mai Vũ lượm một chút, xoay người đi về phía sau.

Lúc này, giữa rừng núi đột nhiên truyền đến tiếng hổ rống.

Mai Vũ bị dọa cho sợ đến không dám làm ra một cử động nhỏ nào.

Thanh âm này, nàng vô cùng quen thuộc, nhớ lúc nhỏ, nàng thiếu chút nữa đã bị chết trong miệng cọp.

Cũng bắt đầu từ lần đó, nàng sâu sắc hiểu được, Vân Kinh chán ghét nàng đến mức nào.

Nàng bị Vân Kinh lừa gạt đến trên núi, thiếu chút nữa bị hổ ăn thịt. Sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết, nàng ở sau lưng sư phụ, thấy được nụ cười giễu cợt của Vân Kinh.

Đó là nụ cười nàng cả đời đều không thể quên.

Mang theo mang ước tuổi thơ ngây thơ của nàng, đồng loạt nhào về phía bóng tối.

Người này, tuyệt đối không thể tin lần nữa.

Người này, tuyệt đối không được dựa vào.

Nụ cười của hắn là độc dược, sự ôn nhu của hắn là tàn nhẫn, hết thấy của hắn, đều đáng sợ.

Tiểu Mai Vũ, chính là như vậy nhắc nhở mình, ở dưới bóng tối của Vân Kinh, quyết cường sống sót.

Trong bụi cỏ, truyền đến một tia thanh âm. Bụi cỏ lắc lư, tựa hồ có vật thể đang đến gần.

Mai Vũ bị dọa cho sợ đến sắc mặt tái nhợt.

Phải chạy trốn, phải chạy trốn, Mai Vũ tự nói với mình, dưới chân lại như mọc rễ, động cũng không nhúc nhích được.

Có thứ gì đó nhảy ra ngoài.

Mai Vũ cũng không không chế mình được nữa, quả đại trong tay rơi đầy đất, che tai kêu to: “Không cần! Không cần tối! A! ! !”

Không cần, không cần.

Vân Kinh sư huynh, người đang ở đâu?

Nơi này thật là đáng sợ, tối quá.

Người không phải nói, muốn dẫn ta cùng nhau chơi đùa sao?

Tại sao lại ném một mình ta xuống?

Vân Kinh sư huynh, con hồ thật là đáng sợ, người cứu ta, được không?

Bóng tối vô biên trong ký ức nhào tới, Mai Vũ ngã xuống đất, thông khổ thở hổn hển.

Thời điểm Vân Kinh từ trong bụi cỏ lao ra, liền nhìn thấy bộ dạng Mai Vũ kinh khủng như vậy.

Trong lòng run lên, Vân Kinh bước nhanh đến phía trước, kéo nàng ôm vào trong ngực, lớn tiếng nói: “Mai Vũ! Mai Vũ! Người làm sao vậy?”

Mai Vũ lắc đầu, nước mắt giống như dòng nước chảy xuống, giằng giằng kêu to: “Không cần! Không cần! A! ! !”

Dùng sức lắc lắc Mai Vũ, Vân Kinh hô to: “Mai Vũ, người bình tĩnh một chút, là ta! Là ta, ta là Vân Kinh!”

Con người Mai Vũ chuyển động một chút, hình ảnh trước mắt, rốt cuộc dần dần rõ ràng.

Vân Kinh thở phào một hơi, vì nàng lau lau nước mắt, hỏi nàng: “Rốt cuộc làm sao vậy?”

Mai Vũ đôi môi tím bầm, nước mắt cùng nước mưa xen lẫn một chỗ.

Nàng giật giật môi, khạc ra một câu nói.

“Vân Kinh. Người là tên khốn kiếp.”

Vân Kinh nghiêng đầu, không rõ chân tướng.

Kính nhờ! Hắn lại nơi nào chọc tới nữ nhân này rồi hả?

Mai Vũ đề ý tới hắn, miệng đột nhiên mở ra như nước, liền tiếp nói: “Vân Kinh, người là tên khốn kiếp, ngu ngốc, tai họa, là người ta ghét nhất. Ta từ nhỏ cũng không thích người, thấy ta người liền chán ghét, nhìn thấy ta người liền ghê tởm. Cùng sư môn với người, là việc tôi tệ nhất đời ta. ҉%\$”

Vân Kinh thật sự dùng không được, lửa giận thẳng chui lên đầu: “Nữ nhân này phát thần kinh gì vậy! Nói cho người biết, ta cũng ghét người nhất!”

Tại sao ta, nhất định phải nghe người nói người chán ghét ta? Ta luôn cho rằng, nữ nhân đàn độn người, ghét ta nhất.

Mai Vũ ngây người mấy giây, đột nhiên che mặt cúi đầu, bà vai không ngừng run rẩy.

Trong lòng quặn đau, Mai Vũ cảm giác tim của mình, đau sắp chết rồi.

“Ta đã sớm biết, ngươi, ngươi rất chán ghét ta. Cho nên. Tại sao tại phải thích ngươi?” Mai Vũ khóc, ở trong mưa, đã co lại thành một đoàn.

Đã sớm biết, đáp án lấy được từ trong miệng hắn nhất định là ghét, nàng tại sao còn phải nghe?

Nàng là kẻ đàn độn, chính nàng rất rõ ràng.

Khi còn bé, nàng thường thường trốn ở góc phòng nhìn hắn, khóe miệng mang theo nụ cười sùng bái.

Đó là Vân Kinh sư huynh đấy, vóc người đẹp mắt, lại thông minh như vậy, là người phi thường vô cùng lợi hại.

Trong một đám sư huynh đệ, hắn luôn là hạc đứng trong bầy gà, cùng người khác bất đồng.

Nàng thích hắn, thích nhất hắn.

Tưởng tượng ra, Vân Kinh sư huynh cũng sẽ thích mình.

Mơ ước lớn nhất là gì?

Tiểu Mai Vũ, vụng về vẽ hai hình người nhỏ nhỏ đang dắt tay nhau trên đèn hoa đăng.

Hắc hắc, mơ ước lớn nhất, chính là cùng Vân Kinh sư huynh xông xáo giang hồ.

Mà hết thấy, cũng đã sớm bề nát.

Nhưng nàng, vẫn sẽ đau. Ít nhất trước hôm nay, nam tử vô tình trước mặt này, chưa từng nói chán ghét nàng.

Nhưng hiện tại hắn nói rồi, giả tưởng nhiều năm trước tới nay, cũng bị xé nát.

Mai Vũ muốn, trong trận mưa này, tự tay chặt đứt khúc mắc với nam tử này.

“Ngươi từng thích ta sao? Ngươi cho tới bây giờ đều là chán ghét ta đấy! Lần đầu tiên gặp mặt, ngươi liền không nhìn ta! Là ngươi bắt đầu chán ghét ta trước.” Vân Kinh đột nhiên tiến lên, bắt được nàng, kích động kêu to.

Nước mưa làm rối loạn tóc hắn, lại che giấu không ngừng, chua xót trên mặt hắn.

Là ai cho nàng tư cách, để cho nàng độc diễn vở kịch này? Rõ ràng là nàng ghét hắn trước.

Mai Vũ giương mắt, kêu to: “Ta chỉ là muốn bắt được con bướm xinh đẹp kia cho ngươi, nhưng ta bắt được rồi lại không tìm được ngươi. Ngươi cũng chỉ cười với ta một lần như vậy. Ta là kẻ ngu, mới vì đôi một nụ cười của ngươi mà đi lấy lòng ngươi, mới bị ngươi lừa đến trên núi, thời điểm thiếu chút nữa bị hồ ăn thịt, còn như đứa ngốc gọi Vân Kinh sư huynh, Vân Kinh sư huynh. Ngươi đi đi, hiện tại liền đi đi, trong núi này cũng có hồ, để nó cắn chết ta đi. Ta không cần ngươi cho ta sự ôn nhu giả tạo. Vân Kinh, không bằng ngươi hãy dứt khoát một chút, cho ta một đao, đưa ta đi Tây Thiên gọn gàng!”

Vân Kinh, bị nàng bắt bẻ mà nói không ra một câu nói, nha đầu này, khi bùng bình lên, thật đúng là — lợi hại.

Bất quá, giờ khắc này, trong màn mưa triền miên, Vân Kinh môi khẽ câu dẫn.

Trải qua như thế nào, đều là mây khói.

Hắn chỉ muốn, biết lòng của nàng là đủ rồi.

Cúi đầu, Vân Kinh nâng mặt của nàng lên, chăm chú nhìn nàng: “Mai Vũ, ngươi nghe đây.”

Tim của Mai Vũ, nhảy một cái.

Tựa hồ, có thứ gì đó, thay đổi.

Vân Kinh, cười đến thật ôn nhu.

Thật, thật sự là Vân Kinh sao?

Vân Kinh ôn nhu cười, nói với nàng: “Sự yêu thích và chán ghét của ta, đều chỉ cho một mình ngươi, cũng theo ngươi thay đổi. Ta nghĩ chúng ta lúc ban đầu tồn tại hiểu lầm rất lớn, mà tất cả qua đi, đều không thể hối tiếc. Sự muộn của ta, nếu như có thể, lần nữa bắt đầu thôi.”

Cúi đầu, Vân Kinh hôn Mai Vũ.

Trong nụ hôn sâu triền miên, Mai Vũ căn bản không cách nào suy nghĩ cùng phản kháng.

Chỉ ở giữa rừng môi, nghe hắt thì thầm: “Đây là thù lao trừ độc ta muốn nhé.”

Mai Vũ bật cười.

Nam nhân. Giáo hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 13: Ta Mai Vũ, Ở Chỗ Đây Cùng Liễu Hành Vân Ngươi Cắt Tóc Tuyệt Giao!

Mai Vũ thế nào cũng không nghĩ đến, còn có thể lần nữa gặp Thượng Quan Diêu.

Đó là sau giờ Ngọ ánh mặt trời ôn nhu, Mai Vũ vô lại muốn Vân Kinh đi mua mứt quả cho nàng. Vân Kinh không cưỡng được nàng, chỉ đành phải đáp ứng.

Sau khi Vân Kinh đi, Mai Vũ liền gặp Thượng Quan Diêu.

Nàng tựa hồ đang chờ người, hơn nữa sắc mặt có chút tái nhợt. Thế nhưng khi ánh mắt của hai người đụng phải nhau trong không khí, gương mặt tái nhợt của Thượng Quan Diêu kia, đột nhiên có huyết sắc, cước bộ nhẹ nhàng đi về phía nàng.

“Thật đúng lúc.” Thượng Quan Diêu đi tới chào hỏi.

Mai Vũ không thích nàng, chẳng qua là gạt đầu một cái, nói: “Ừ, thật là đúng lúc.”

Nàng chưa từng hỏi chuyện Liễu Hành Vân động tĩnh của Thượng Quan Diêu, chỉ biết là, Liễu Hành Vân tới cắt đứt quan hệ.

Về phần nguyên nhân, Liễu Hành Vân không nói, Mai Vũ cũng biết.

“Cũng không coi là trùng hợp, ta đang tìm ngươi đây.” Thượng Quan Diêu mỉm cười.

Mai Vũ nghe thanh âm bén nhọn của nàng, cả người không được tự nhiên, cau mày hỏi: “Tìm ta làm gì?”

Thượng Quan Diêu ôm ngực, nụ cười quỷ dị: “Tuyên chiến.”

Mai Vũ nhìn nàng cười, trong lòng thêm một tia nghi ngờ.

Tựa hồ, có thứ gì đó nổi lên.

“Tuyên chiến cái gì? Ta và ngươi lại không oán không thù.” Mai Vũ không nhịn được nói, bất an trong lòng càng lúc càng lớn.

Thượng Quan Diêu cũng không quan tâm nàng không nhẫn nại, chẳng qua là cười, vẫn cười.

“Ngươi đoạt Hành Vân của ta, chính là cừu hận lớn nhất của ta. Hôm nay ta liền nói cho ngươi biết, Liễu Hành Vân là của ta, vĩnh viễn đều như vậy.”

Mai Vũ tức giận: “Hành Vân không phải là của bất luận kẻ nào, hẳn thuộc về hắn.”

“Ta không có thời gian nói cho ngươi những thứ này, bởi vì, Hành Vân muốn trở về rồi.” Mang theo tư thái người thắng, Thượng Quan Diêu nói.

Tim của Mai Vũ nhảy lỡ một nhịp đập, chần chờ hỏi nàng: “Có ý tứ gì?”

Thượng Quan Diêu cuộn cuộn sợi tóc, đùa cợt nói: “Ngươi không biết phải không? Ngươi cho rằng Hành Vân trở về Liễu thôn làm gì? Đương nhiên là đi đón ta. Thuận tiện nói cho ngươi biết, ta hiện tại là người duy nhất còn lại của Liễu thôn, chỉ bằng một điểm này, Liễu Hành Vân liền tuyệt đối không sẽ vứt bỏ ta.”

Có nhận thức nào đó, đột nhiên phá xác ra, trong lòng nàng tạo một thanh kiếm.

Mai Vũ run rẩy nắm chặt quyền, hỏi nàng: “Ngươi làm gì?”

Thượng Quan Diêu cố làm kinh hoàng mà nói: “Nha, bị ngươi phát hiện rồi? Ha ha, ngượng ngùng. Không giết những người đó, Hành Vân thế nào trở lại bên cạnh ta đây?”

Giương mặt của Thượng Quan Diêu, ở trong mắt Mai Vũ vẩy vẹo thành dáng vẻ dữ tợn.

Yêu sẽ biến thành hận, mà hận sẽ khiến người vẩy vẹo.

Mai Vũ thế nào cũng không nghĩ đến, giết 108 mạng người Liễu thôn, là nữ tử xinh đẹp trước mặt này.

Mai Vũ cắn răng, hung tợn nói: “Thượng Quan Diêu, ta đón nhận khiêu chiến của ngươi! Hôm nay, ta liền giết chết ngươi, tể diện oan hồn Liễu thôn.”

Thượng Quan Diêu, ngươi có biết hay không, Liễu thôn là tất cả những ký ức tốt đẹp của Liễu Hành Vân. Bởi vì những người ở đó, mang cho hắn rất nhiều tốt đẹp, nụ cười của hắn mới có thể âm áp giống như ánh mặt trời tháng năm.

Hành Vân của ta, liều mạng bảo vệ nơi đó.

Mà ngươi, lại trong một đêm, hủy hoại tất cả của hắn.

Ta nhất định phải giết ngươi!

Thượng Quan Diêu lạnh lùng cười một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Mai Vũ, có bản lĩnh, ngươi liền giết ta.”

Ngọc tiêu trong tay theo thân ảnh Mai Vũ bay ra.

Thượng Quan Diêu lấy ra vũ khí chống cự.

Trong lúc nhất thời, hai bên đường phố, người đi đường rối rít thối lui.

Mai Vũ là dùng công lực của chính mình, nhiều chiêu dốc sức.

Nàng không có biện pháp hạ thủ lưu tình đối với nàng. Bởi vì, nếu hạ thủ lưu tình với nàng, như vậy Hành Vân của nàng, sẽ khổ sở.

Hành Vân, nếu ngươi biết hết thấy, ngươi nên làm gì bây giờ?

Thượng Quan Diêu hiển nhiên là đánh không lại Mai Vũ, sau mấy chiêu, bị ngọc tiêu của Mai Vũ đánh trúng.

Một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Mai Vũ đến gần nàng, Thượng Quan Diêu kinh hoàng lui về phía sau, bộ dáng yếu ớt, ở trong mắt Mai Vũ thành nghi ngờ.

Nàng. Không yếu như vậy.

Tuyệt đối không.

Nhưng là, tại sao.

Đột nhiên, trong không khí truyền đến mùi vị quen thuộc. Tháng sáu ánh mặt trời tán không đi, một mùi thơm ngát ngọt nhạt.

A, rất quen thuộc, mùi vị này, trước kia luôn khiến cho nàng an tâm, giờ khắc này, lại làm cho lòng của nàng trầm xuống.

Bà vai Mai Vũ bị người nắm, tay người kia nắm bà vai bị thương của nàng, dùng sức nắm.

Mai Vũ rất đau, nhưng không hừ một tiếng.

Đã lâu không gặp, Hành Vân của ta.

Xoay người lại, Mai Vũ thấy được vẻ mặt khổ sở cùng tức giận của Liễu Hành Vân.

Ngọc tiêu trong tay, cơ hồ muốn cầm không được. Mai Vũ liều mạng chịu đựng, mới không có thất thủ.

Hai người cùng trầm mặc.

Sau đó.

“Pằng.”

Không có nói một câu nói, Liễu Hành Vân giờ tay, một bạt tai thanh thúy vang lên.

Mai Vũ cơ hồ muốn cười, nhưng khóe miệng của nàng giật giật, chỉ nếm được miệng đầy vị máu, lại một nụ cười cũng không kéo ra được.

Phải không, phải không, Liễu Hành Vân, thì ra ngươi thật không đủ tin tưởng ta.

Có người nói, tín nhiệm của một người đối với một người khác, là từ trong lòng phát ra. Mắt thấy đồ, cùng trong lòng thấy đồ không đồng dạng như nhau.

Ta ở một khắc kia, đem giải thích của ta tồn xuống.

Ta đánh cuộc một lần.

Bất quá ta nghĩ, ta thua.

Thì ra, Liễu Hành Vân là dùng mắt đến xem Mai Vũ, không phải là dùng tâm.

Đao của Liễu Hành Vân, trong nháy mắt ra khỏi vỏ, chỉ ở ngực Mai Vũ, dùng thanh âm lạnh như băng chưa từng có nói: “Mai Vũ, hiện tại liền biến mất trước mắt ta, nếu không, ta sẽ tự tay giết chết ngươi.”

Mai Vũ, thật sự là ngươi? Tại sao lại là ngươi!

Tất cả trước mặt, ngươi muốn ta lấy gì đi tin tưởng ngươi!

Tim của Mai Vũ, ở giữa ánh nắng tháng sáu, dần dần lạnh.

Ngực rất đau, Mai Vũ lại một câu cũng không nói. Xoay người, vung ngọc tiêu lên đối với Thượng Quan Diêu.

Liễu Hành Vân, Mai Vũ. Là ngu ngốc lớn nhất trên đời này.

Ta hiểu rõ cho dù ngươi biết được chuyện Liễu thôn, cũng hạ thủ không được đi giết Thượng Quan Diêu.

Cho nên, ta tới giúp ngươi.

Đao trong tay run rẩy, cuối cùng rơi xuống.

Bạch y của nàng, rách ra một đạo vết thương rất dài, huyết dịch từ nơi đó dần dần chảy xuôi xuống, hòa chung một chỗ với đóa hoa trên y phục, choáng váng hoa sen đẹp nhất tháng sáu.

Nhắm mắt lại, tim của Liễu Hành Vân, vào giờ khắc này, vỡ thành ngàn mảnh.

Rốt cuộc. Vẫn là ra tay với nàng.

Mái tóc đen của Mai Vũ, nhẹ nhàng nhộn nhạo mấy cái.

Ở nơi Liễu Hành Vân không thấy được, Mai Vũ thấy được nụ cười dữ tợn của Thượng Quan Xa, nàng dùng hình miệng hình nói với nàng ba chữ.

Nàng nói: ngươi thua rồi.

Mai Vũ cười khê, nàng biết. Ở sau lưng nàng truyền đến đau nhói, nàng cũng biết, mình hoàn toàn thua mất.

Đã thua bởi Liễu Hành Vân không tín nhiệm.

“Ta Mai Vũ ở chỗ này thề, cùng Liễu Hành Vân cắt tóc tuyệt giao. Từ lúc này, chuyện lúc trước tận tán, ân cừ dứt đoạn. Ngày sau nếu gặp nhau trên giang hồ, chỉ là người đi đường. Nếu làm trái với lời thề này, sẽ khiến cho Mai Vũ chết nơi núi cao vút tận tầng mây!” Mai Vũ chống thân thề, xoay người, đối mặt cùng Liễu Hành Vân nhìn nhau, mỉm cười, êm ái nói.

Trong mắt nàng, nén lệ, lại một giọt cũng không rơi xuống.

Những giọt nước mắt kia, tựa hồ là tất cả ôn nhu dĩ vãng của nàng, phá thành mảnh nhỏ nở rộ trong mắt nàng.

Mỗi một câu nói của nàng, liền đẩy Liễu Hành Vân xuống vực sâu.

Cũng không đến xem nữa rồi, nàng thu thủy giống nhau con ngươi ở tại trước mắt của mình, phóng xạ ra ánh sáng lung linh.

Cũng không nghe được nữa, nàng nói, Hành Vân, ta thích nhất nụ cười như mặt trời tháng năm của Hành Vân.

Trong nháy mắt Mai Vũ Tiêu cắt tóc kia.

Liễu Hành Vân, lại một lần nữa hối hận. Hối hận tại sao mình phải ra tổn thương nàng.

Chẳng qua là, nàng muốn giết Thượng Quan Diêu.

Nàng giết người của Liễu thôn.

Hắn nghĩ phải tin tưởng nàng, nhưng nàng đều không giải thích!

Mai Vũ nghĩ, mình, chưa từng hối hận vì gặp nam tử này đi.

Mình thích nhất nụ cười như mặt trời tháng năm của hắn.

Chẳng qua là, nàng không còn lý do cùng hắn ở chung một chỗ.

Lời nói dối cùng lừa gạt, nàng không thể cho hắn.

Giải thích cùng phân bác, nàng lấy cái gì tranh luận?

Cứ như vậy đi, ít nhất Thượng Quan Diêu sẽ không thương tổn hắn. Mà nàng, như cũ có cơ hội giết Thượng Quan Xa.

Mai Vũ là một kẻ ngu ngốc, nàng luôn cho rằng như vậy.

“Sur muội!” Một tiếng thét kinh hãi vang lên, Vân Kinh ném mứt quả trong tay xuống, lấy ra binh khí.

Mai Vũ lắc đầu, kéo thân thể đi về phía Vân Kinh.

“Sur huynh, ta không sao, chúng ta đi thôi.”

Vân Kinh mày nhíu lại ở chung một chỗ: “Nhưng”

“Không có nhưng gì hết. Tất cả, ta biết ta cho, ta cho ta đoạn. Bất quá, một mộng cảnh nhảm chán mà thôi. Mai Vũ sai lầm rồi, chính là sai lầm rồi, về sau, sẽ không sai lầm nữa.” Té ở trong ngực Vân Kinh, Mai Vũ chịu đựng thống khổ từ tim truyền tới.

Vân Kinh ôm thân thể run rẩy trong ngực, ôn nhu vuốt ve tóc của nàng.

“Không có chuyện gì, sur muội, ta dẫn ngươi đi.” Ôm Mai Vũ, Vân Kinh không hề nhìn hai người kia nữa, xoay người rời đi.

Liễu Hành Vân, nhìn hai người rời đi.

Tim đau thất lợi hại, giờ khắc này, mới hiểu được, nữ tử kia, mọc rễ ở trong lòng của hắn, nhỏ nữa cũng không đi.

Đuổi theo, muốn đuổi theo.

Thân thể lại chuyển hướng Thượng Quan Diêu.

Phút chốc Liễu Hành Vân ôm lấy Thượng Quan Diêu kia, thống khổ nhắm mắt lại.

Mai Vũ, ta có thể vì ngươi làm bất cứ chuyện gì.

Nhưng, ta lại không thể khinh nhờn oan hồn cả Liễu thôn.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 14: Ta Mai Vũ, Ở Chỗ Đây Cùng Liễu Hành Vân Ngươi Cắt Tóc Tuyệt Giao!

Mai Vũ thế nào cũng không nghĩ đến, còn có thể lần nữa gặp Thượng Quan Diêu.

Đó là sau giờ Ngọ ánh mặt trời ôn nhu, Mai Vũ vô lại muốn Vân Kinh đi mua mứt quả cho nàng. Vân Kinh không cưỡng được nàng, chỉ đành phải đáp ứng.

Sau khi Vân Kinh đi, Mai Vũ liền gặp Thượng Quan Diêu.

Nàng tựa hồ đang chờ người, hơn nữa sắc mặt có chút tái nhợt. Thế nhưng khi ánh mắt của hai người đụng phải nhau trong không khí, gương mặt tái nhợt của Thượng Quan Diêu kia, đột nhiên có huyết sắc, cước bộ nhẹ nhàng đi về phía nàng.

“Thật đúng lúc.” Thượng Quan Diêu đi tới chào hỏi.

Mai Vũ không thích nàng, chẳng qua là gạt đầu một cái, nói: “Ừ, thật là đúng lúc.”

Nàng chưa từng hỏi chuyện Liễu Hành Vân động tĩnh của Thượng Quan Diêu, chỉ biết là, Liễu Hành Vân tới cắt đứt quan hệ.

Về phần nguyên nhân, Liễu Hành Vân không nói, Mai Vũ cũng biết.

“Cũng không coi là trùng hợp, ta đang tìm người đấy.” Thượng Quan Diêu mỉm cười.

Mai Vũ nghe thanh âm bén nhọn của nàng, cả người không được tự nhiên, cau mày hỏi: “Tìm ta làm gì?”

Thượng Quan Diêu ôm ngực, nụ cười quỷ dị: “Tuyên chiến.”

Mai Vũ nhìn nàng cười, trong lòng thêm một tia nghi ngờ.

Tựa hồ, có thứ gì đó nổi lên.

“Tuyên chiến cái gì? Ta và ngươi lại không oán không thù.” Mai Vũ không nhịn được nói, bất an trong lòng càng lúc càng lớn.

Thượng Quan Diêu cũng không quan tâm nàng không nhẫn nại, chẳng qua là cười, vẫn cười.

“Ngươi đoạt Hành Vân của ta, chính là cừu hận lớn nhất của ta. Hôm nay ta liền nói cho ngươi biết, Liễu Hành Vân là của ta, vĩnh viễn đều như vậy.”

Mai Vũ tức giận: “Hành Vân không phải là của bất luận kẻ nào, hẳn thuộc về hắn.”

“Ta không có thời gian nói cho ngươi những thứ này, bởi vì, Hành Vân muốn trở về rồi.” Mang theo tư thái người thắng, Thượng Quan Diêu nói.

Tim của Mai Vũ nhảy lỡ một nhịp đập, chân chò hỏi nàng: “Có ý tứ gì?”

Thượng Quan Diêu cuộn cuộn sợi tóc, đùa cợt nói: “Ngươi không biết phải không? Ngươi cho rằng Hành Vân trở về Liễu thôn làm gì? Đương nhiên là đi đón ta. Thuận tiện nói cho ngươi biết, ta hiện tại là người duy nhất còn lại của Liễu thôn, chỉ bằng một điểm này, Liễu Hành Vân liền tuyệt đối không sẽ vứt bỏ ta.”

Có nhận thức nào đó, đột nhiên phá xác ra, trong lòng nàng tạo một thanh kiếm.

Mai Vũ run rẩy nắm chặt quyền, hỏi nàng: “Ngươi làm gì?”

Thượng Quan Diêu có vẻ kinh hoàng mà nói: “Nha, bị ngươi phát hiện rồi? Ha ha, ngưng ngưng. Không giết những người đó, Hành Vân thế nào trở lại bên cạnh ta đây?”

Gương mặt của Thượng Quan Diêu, ở trong mắt Mai Vũ vụn vỡ thành dáng vẻ dữ tợn.

Yêu sẽ biến thành hận, mà hận sẽ khiến người vụn vỡ.

Mai Vũ thế nào cũng không nghĩ đến, giết 108 mạng người Liễu thôn, là nữ tử xinh đẹp trước mặt này.

Mai Vũ cắn răng, hung tợn nói: “Thượng Quan Diêu, ta đón nhận khiêu chiến của ngươi! Hôm nay, ta liền giết chết ngươi, tể diện oan hồn Liễu thôn.”

Thượng Quan Diêu, ngươi có biết hay không, Liễu thôn là tất cả những ký ức tốt đẹp của Liễu Hành Vân. Bởi vì những người ở đó, mang cho hắn rất nhiều tốt đẹp, nụ cười của hắn mới có thể ấm áp giống như ánh mặt trời tháng năm.

Hành Vân của ta, liều mạng bảo vệ nơi đó.

Mà ngươi, lại trong một đêm, hủy hoại tất cả của hắn.

Ta nhất định phải giết ngươi!

Thượng Quan Diêu lạnh lùng cười một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Mai Vũ, có bản lĩnh, ngươi liền giết ta.”

Ngọc tiêu trong tay theo thân ảnh Mai Vũ bay ra.

Thượng Quan Diêu lấy ra vũ khí chống cự.

Trong lúc nhất thời, hai bên đường phố, người đi đường rôi rít thối lui.

Mai Vũ là dùng công lực của chính mình, nhiều chiêu độc sức.

Nàng không có biện pháp hạ thủ lưu tình đối với nàng. Bởi vì, nếu hạ thủ lưu tình với nàng, như vậy Hành Vân của nàng, sẽ khổ sở.

Hành Vân, nếu ngươi biết hết thấy, ngươi nên làm gì bây giờ?

Thượng Quan Diệu hiển nhiên là đánh không lại Mai Vũ, sau mấy chiêu, bị ngọc tiêu của Mai Vũ đánh trúng.

Một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Mai Vũ đến gần nàng, Thượng Quan Diệu kinh hoàng lui về phía sau, bộ dáng yếu ớt, ở trong mắt Mai Vũ thành nghi ngờ.

Nàng. Không yếu như vậy.

Tuyệt đối không.

Nhưng là, tại sao.

Đột nhiên, trong không khí truyền đến mùi vị quen thuộc. Tháng sáu ánh mặt trời tán không đi, một mùi thơm ngát nhột nhạt.

A, rất quen thuộc, mùi vị này, trước kia luôn khiến cho nàng an tâm, giờ khắc này, lại làm cho lòng của nàng trầm xuống.

Bà vai Mai Vũ bị người nắm, tay người kia nắm bà vai bị thương của nàng, dùng sức nắm.

Mai Vũ rất đau, nhưng không hừ một tiếng.

Đã lâu không gặp, Hành Vân của ta.

Xoay người lại, Mai Vũ thấy được vẻ mặt khổ sở cùng tức giận của Liễu Hành Vân.

Ngọc tiêu trong tay, cơ hồ muốn cầm không được. Mai Vũ liều mạng chịu đựng, mới không có thất thủ.

Hai người cũng trầm mặc.

Sau đó.

“Pằng.”

Không có nói một câu nói, Liễu Hành Vân giơ tay, một bạt tai thanh thúy vang lên.

Mai Vũ cơ hồ muốn cười, nhưng khóe miệng của nàng giật giật, chỉ nếm được miệng đầy vị máu, lại một nụ cười cũng không kéo ra được.

Phải không, phải không, Liễu Hành Vân, thì ra ngươi thật không đủ tin tưởng ta.

Có người nói, tín nhiệm của một người đối với một người khác, là từ trong lòng phát ra. Mắt thấy đồ, cùng trong lòng thấy đồ không đồng dạng như nhau.

Ta ở một khắc kia, đem giải thích của ta tồn xuống.

Ta đánh cuộc một lần.

Bất quá ta nghĩ, ta thua.

Thì ra, Liễu Hành Vân là dùng mắt đến xem Mai Vũ, không phải là dùng tâm.

Đao của Liễu Hành Vân, trong nháy mắt ra khỏi vỏ, chỉ ở ngực Mai Vũ, dùng thanh âm lạnh như băng chưa từng có nói: “Mai Vũ, hiện tại liền biến mất trước mắt ta, nếu không, ta sẽ tự tay giết chết ngươi.”

Mai Vũ, thật sự là ngươi? Tại sao lại là ngươi!

Tất cả trước mặt, ngươi muốn ta lấy gì đi tin tưởng ngươi!

Tim của Mai Vũ, ở giữa ánh nắng tháng sáu, dần dần lạnh.

Ngực rất đau, Mai Vũ lại một câu cũng không nói. Xoay người, vung ngọc tiêu lên đối với Thượng Quan Diệu.

Liễu Hành Vân, Mai Vũ. Là ngu ngốc lớn nhất trên đời này.

Ta hiểu rõ cho dù ngươi biết được chuyện Liễu thôn, cũng hạ thủ không được đi giết Thượng Quan Diêu.

Cho nên, ta tới giúp ngươi.

Đao trong tay run rẩy, cuối cùng rơi xuống.

Bạch y của nàng, rách ra một đạo vết thương rất dài, huyết dịch từ nơi đó dần dần chảy xuôi xuống, hòa chung một chỗ với đóa hoa trên y phục, choáng váng hoa sen đẹp nhất tháng sáu.

Nhắm mắt lại, tim của Liễu Hành Vân, vào giờ khắc này, vỡ thành ngàn mảnh.

Rốt cuộc. Vẫn là ra tay với nàng.

Mái tóc đen của Mai Vũ, nhẹ nhàng nhộn nhạo mấy cái.

Ở nơi Liễu Hành Vân không thấy được, Mai Vũ thấy được nụ cười dữ tợn của Thượng Quan Xa, nàng dùng hình miệng hình nói với nàng ba chữ.

Nàng nói: ngươi thua rồi.

Mai Vũ cười khê, nàng biết. Ở sau lưng nàng truyền đến đau nhói, nàng cũng biết, mình hoàn toàn thua mất.

Đã thua bởi Liễu Hành Vân không tín nhiệm.

“Ta Mai Vũ ở chỗ này thề, cùng Liễu Hành Vân cắt tóc tuyệt giao. Từ lúc này, chuyện lúc trước tận tán, ân cừ đứt đoạn. Ngày sau nếu gặp nhau trên giang hồ, chỉ là người đi đường. Nếu làm trái với lời thề này, sẽ khiến cho Mai Vũ chết nơi núi cao vút tận tầng mây!” Mai Vũ chống thân thề, xoay người, đối mặt cùng Liễu Hành Vân nhìn nhau, mỉm cười, êm ái nói.

Trong mắt nàng, nén lệ, lại một giọt cũng không rơi xuống.

Những giọt nước mắt kia, tựa hồ là tất cả ôn nhu dĩ vãng của nàng, phá thành mảnh nhỏ nổ rộ trong mắt nàng.

Mỗi một câu nói của nàng, liên đẩy Liễu Hành Vân xuống vực sâu.

Cũng không đến xem nữa rồi, nàng thu thủy giống nhau con người ở tại trước mắt của mình, phóng xạ ra ánh sáng lung linh.

Cũng không nghe được nữa, nàng nói, Hành Vân, ta thích nhất nụ cười như mặt trời tháng năm của Hành Vân.

Trong nháy mắt Mai Vũ Tiêu cắt tóc kia.

Liễu Hành Vân, lại một lần nữa hối hận. Hối hận tại sao mình phải ra tổn thương nàng.

Chẳng qua là, nàng muốn giết Thượng Quan Diêu.

Nàng giết người của Liễu thôn.

Hắn nghĩ phải tin tưởng nàng, nhưng nàng đều không giải thích!

Mai Vũ nghĩ, mình, chưa từng hối hận vì gặp nam tử này đi.

Mình thích nhất nụ cười như mặt trời tháng năm của hắn.

Chẳng qua là, nàng không còn lý do cùng hắn ở chung một chỗ.

Lời nói dối cùng lừa gạt, nàng không thể cho hắn.

Giải thích cùng phản bác, nàng lấy cái gì tranh luận?

Cứ như vậy đi, ít nhất Thượng Quan Diêu sẽ không thương tổn hắn. Mà nàng, như cũ có cơ hội giết Thượng Quan Xa.

Mai Vũ là một kẻ ngu ngốc, nàng luôn cho rằng như vậy.

“Sư muội!” Một tiếng hét kinh hãi vang lên, Vân Khinh ném mứt quả trong tay xuống, lấy ra binh khí.

Mai Vũ lắc đầu, kéo thân thể đi về phía Vân Khinh.

“Sư huynh, ta không sao, chúng ta đi thôi.”

Vân Khanh mày nhú lại ở chung một chỗ: “Nhưng.”

“Không có nhưng gì hết. Tất cả, ta biết ta cho, ta cho ta đoạn. Bất quá, một mộng cảnh nhảm chán mà thôi. Mai Vũ sai lầm rồi, chính là sai lầm rồi, về sau, sẽ không sai lầm nữa.” Té ở trong ngực Vân Khanh, Mai Vũ chịu đựng thống khổ từ tim truyền tới.

Vân Khanh ôm thân thể run rẩy trong ngực, ôn nhu vuốt ve tóc của nàng.

“Không có chuyện gì, sư muội, ta dẫn ngươi đi.” Ôm Mai Vũ, Vân Khanh không hề nhìn hai người kia nữa, xoay người rời đi.

Liễu Hành Vân, nhìn hai người rời đi.

Tìm đâu thất lợi hại, giờ khắc này, mới hiểu được, nữ tử kia, mọc rễ ở trong lòng của hắn, nhỏ nữa cũng không đi.

Đuổi theo, muốn đuổi theo.

Thân thể lại chuyển hướng Thượng Quan Diêu.

Phút chốc Liễu Hành Vân ôm lấy Thượng Quan Diêu kia, thống khổ nhắm mắt lại.

Mai Vũ, ta có thể vì ngươi làm bất cứ chuyện gì.

Nhưng, ta lại không thể khinh nhờn oan hồn cả Liễu thôn.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 15: Mai Vũ: Ta Đang Bảo Vệ Hắn, Cũng Đang Tôn Thương Hắn Húp

“Ngươi chính là một kẻ ngu ngốc.” Vừa bôi thuốc cho Mai Vũ, Vân Khanh vừa mắng nàng.

Mai Vũ cười cười, nói: “Đúng vậy, đúng vậy. Ta là sư muội ngu ngốc của sư huynh ngu ngốc.”

“Ừ, không sai. Không đúng, ngươi đáng đánh.” Vân Khanh mặc dù ngoài miệng nói như vậy, tay bôi thuốc cho nàng, lại êm ái vô cùng.

Mai Vũ vui mặt ở trong chăn, dần dần, trên mặt không còn nụ cười.

Thật ra thì, nàng cũng không thoải mái như ngoài biểu hiện ngoài mặt đâu.

Nếu khi đó không phải vì Hành Vân, chiều theo tâm tư của nàng, vạn vạn sẽ không cho phép hạ loại lời thề này.

Nàng muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Hành Vân, cùng nhau lưu lạc thiên nhai, tiêu dao vui vẻ, vĩnh viễn nhìn thấy nụ cười của hắn.

Nhưng nàng rất rõ ràng, nếu dựa theo tính tình của Hành Vân, tuyệt đối sẽ không động thủ với bằng hữu của mình. Cho nên, nàng muốn cắt đứt quan hệ với Hành Vân. Bởi vì chuyện sau này nàng cần làm, là chuyện khiến Hành Vân nhất định sẽ thống khổ.

Nàng muốn bảo vệ nụ cười của Hành Vân. Cho nên, nàng sẽ vì hời ức của hắn, về lên dấu chấm hết xinh đẹp.

Nhưng nếu như nàng không nhẫn tâm như vậy mà nói ra những lời đó, Hành Vân nhất định sẽ rất thống khổ.

Nàng không quan tâm lưng mang tội danh gì.

Muốn hận, liền hận Mai Vũ đi.

Người của Liễu thôn, là nàng giết. Thượng Quan Diêu cũng là nàng giết.

Nếu hiểu lầm đã tạo thành, cứ như vậy tiếp tục hiểu lầm đi.

Như vậy, hắn liền có thể rút đao trong tay ra với nàng, mà không phải một mình thống khổ.

“Sư huynh, ngươi sẽ giúp ta chứ?” Mai Vũ buồn bực ở trong chăn, nhỏ giọng hỏi.

Tay Vân Khanh dừng một chút, đau lòng hỏi: “Ngươi thật sự tính toán làm như vậy?”

Mai Vũ cắn răng, kiên định nói: “Đúng, ta muốn giết Thượng Quan Diêu.”

“Nhưng Liễu Hành Vân sẽ hận ngươi, sẽ giết ngươi.” Vân Khanh run lên, vùi mặt ở trong tóc nàng, cảm thụ hơi ấm của nàng, khuyên giải nói.

Khóe miệng Mai Vũ kéo ra ý cười, ôn nhu nói: “Ta hiểu rõ, sư huynh, không sao.”

Ta không quan tâm, sẽ biến thành dạng gì trong lòng hắc. Có lẽ, ta thật sự sẽ chết.

Nhưng nếu ta không làm như vậy, ta liền sống không thoải mái.

Vuốt tóc của nàng, trái tim Vân Khanh, dao động.

Càng đến gần nàng, càng biết chuyện của nàng, hắc càng luôn nghĩ: tại sao trên đời có thể có nữ nhân ngu ngốc như vậy, ngu ngốc khiến cho hắc đau lòng.

Cảm giác, có thứ gì đó đã bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo rồi.

Chẳng qua là Vân Khanh biết, cho dù trạch hướng quỹ đạo, chuyện cũng vẫn sẽ tiếp tục phát triển.

“Sư muội, nếu như ngươi cần, ta sẽ giúp ngươi giết nàng.” Vân Khanh nói.

Mai Vũ dựa vào trong lòng hắc, thỏa mãn ngủ.

Mà Vân Khanh, sau khi đợi nàng ngủ, đứng dậy đẩy cửa rời đi, chạy thẳng tới khách điểm Thượng Quan Diêu ở.

Khi Vân Khanh đẩy cửa sổ vào khách điểm thì Thượng Quan Diêu đang toàn thân đề phòng.

Vân Khanh khẽ, dưới đêm trăng, sợi tóc tung bay, sử dụng thanh âm trong trẻo lạnh lùng riêng biệt của hắc nói: “Thượng Quan Diêu, mời chết đi.”

Mai Vũ tựa hồ đang mơ, trong mơ, có một nam tử đứng ở phía trước cửa sổ, yên lặng than thở.

Mai Vũ ngồi dậy, nhìn hắc.

Nửa bên dung nhan của hắc bị bức rèm che ngăn lại, trong ánh trăng mờ, tựa hồ để thứ gì đó trên bệ cửa sổ.

Mai Vũ đứng lên, tò mò đi tới.

Hắc đang làm gì đấy?

Không trung, tựa hồ có mùi thơm của hoa quế truyền đến.

Nam tử nghe được thanh âm của nàng, hốt hoảng muốn lần trốn. Lúc xoay người, Mai Vũ thấy rõ ràng, dung nhan dưới ánh trăng kia, là ai.

“Tử Tiêu!” Không kịp nghĩ nhiều, Mai Vũ kéo người kia lại, ngón tay lạnh như băng truyền đến lãnh ý nhàn nhạt, trong tay Mai Vũ, đều là dị thường ấm áp.

Nhện ngào, Mai Vũ mang theo tiếng khóc nức nở gọi hắc: “Tử Tiêu, là ngươi, có đúng hay không? Tử Tiêu, ngươi đã đến rồi, vì sao muốn tránh ta?”

Hoa Tử Tiêu thấy không tránh thoát, giống như than thở quay đầu lại, mềm mại cười một tiếng: “Nha đầu của ta, ta chỉ là trở lại xem ngươi thôi. Ngươi. . . . Khóc?”

Mai Vũ vội vàng lau nước mắt, quật cường nói: “Không có. Tử Tiêu, ngươi thả cái gì vậy?”

Sắc mặt Hoa Tử Tiêu biến đỏ cúi đầu, không được tự nhiên nói: “Không có, không có gì.”

Mai Vũ nhìn về hướng bệ cửa sổ, nơi đó lộ ra một vốc đậu đỏ.

Có chút giật mình, Mai Vũ quay đầu lại, nghi hoặc nhìn hắc.

Hoa Tử Tiêu mang theo ưu thương nhàn nhạt, nhẹ nói: “Nha đầu, ta đang suy nghĩ, mỗi ngày góp một hạt đậu đỏ vì ngươi, ba năm, có thể góp được bao nhiêu.”

Trái tim của Mai Vũ, vỡ nát trong câu nói này.

Tới cầu Nại Hà trước chờ đợi ba năm.

Từ Tiêu của ta, ngươi dùng tâm tình gì, đứng ở cầu Nại Hà trước đây?

“Từ Tiêu, thật, thật xin lỗi, ta, ta không tốt để cho ngươi đợi lâu phải không?” Mai Vũ lau nước mắt, làm thế nào cũng lau không xong, sợ hãi hỏi hần.

Từ Tiêu than nhẹ: “Nha đầu, ta đang lo lắng cho ngươi. Ngươi không đối xử tốt với mình, phải hay không?”

Mai Vũ cắn môi, yên lặng cúi đầu: “Từ Tiêu, ta nói rồi, cho tới bây giờ ta học không được toàn thân mà lui.”

Hoa Từ Tiêu lắc đầu một cái, nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho nàng.

“Nha đầu của ta, ngươi phải thật tốt.” Trong gió đưa tới lời của hần, lại tựa hồ như bay xa rồi.

Mai Vũ ngẩng đầu, lại không tìm được nữa, một màn đêm hương quế kia.

Khi ánh nắng sáng sớm chiếu vào khách điểm, Vân Kinh đẩy cửa ra, vỗ nhẹ thức tỉnh nàng.

Mở đôi mắt mông lung, Mai Vũ liếc mắt: “Này, ngươi cũng không biết tự xông vào nơi khuê phòng của thiếu nữ là không đúng sao?”

Vân Kinh thờ ơ nhún vai: “Không quan trọng, ngươi cũng không phải nữ nhân.”

Mai Vũ tức giận, trừng hần.

Vân Kinh vừa thấy, lập tức thái độ đại chuyển, dụ dỗ nói: “Được rồi, được rồi. Ta tới nói chính sự.”

Mai Vũ nháy mắt.

Chính sự gì?

Vân Kinh cười: “Nữ nhân kia, chết rồi.”

Mai Vũ cúi đầu, cắn môi.

Ha ha, chết rồi. Sao?

Thực vui vẻ.

“Thật cảm tạ sư huynh.” Mai Vũ nhỏ giọng nói.

Vân Kinh ôm nàng, an ủi: “Sư muội, ta sẽ vẫn bồi ngươi đến cuối sinh mạng.”

Mai Vũ ôm ngược lại hần.

Cuối sinh mạng sao? Thật đúng là, cam kết xa xôi.

“Thu dọn một chút đi.” Vân Kinh nói.

“Ừm” Mai Vũ gật đầu.

Nơi này, không thể tiếp tục ở được nữa.

Liễu Hành Vân lập tức tới giết.

Thu thập xong đồ đạc, nhớ tới mộng cảnh đêm qua, Mai Vũ đi về phía trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra.

Ngoài cửa sổ, một mảnh hoa bay như tuyết.

Cúi đầu, trong lúc lơ đãng Mai Vũ phát hiện phía trước cửa sổ, có một nắm đậu đỏ.

Trong nháy mắt, gió mang theo vô số hoa bay, ở trước mặt nàng, tách ra rục rờ

Ánh mắt Mai Vũ lại thủy chung rơi vào trên nắm đậu đỏ.

Nha đầu, ta đang suy nghĩ, mỗi ngày góp một hạt đậu đỏ vì ngươi, ba năm, có thể góp bao nhiêu.

Nàng nhớ, hần từng nói những lời này.

Từ Tiêu, ta cũng sẽ vì Từ Tiêu mà góp đậu đỏ. Ba năm, ba năm sau, nếu như Mai Vũ còn có may mắn sống sót, như vậy nhất định đem đậu đỏ này mài

thành cát, ủ thành rượu, tặng cho người.

Đẩy cửa ra, Vân Khanh đã đợi ở bên ngoài.

Mai Vũ kéo tay của hắn, đi ra khỏi khách sạn.

“Đi xem một chút chứ?” Vân Khanh hỏi.

“Ừm, xác định một chút đi.” Mai Vũ đáp.

Dưới chân núi, Mai Vũ xa xa thấy được Liễu Hành Vân cuộn mình lại, ngồi trước một phần mộ, ngây ngốc ngồi đó.

Mai Vũ thấy thế tâm cũng đau đớn.

Ta nhớ được nụ cười của người, từng ở một nơi nào đó, người cười đẹp như thế.

Người là mặt trời tháng năm trên miệng giếng.

Ta là nước trong cái giếng kia.

Chúng ta đã từng nói như vậy.

Mặt trời của ta, hiện tại người nhất định không cười, người đang hận đi? Hận ta giết chết thân nhân duy nhất của người.

Nếu như hiện tại ta xuất hiện, người có thể một kiếm giết chết ta hay không?

Nghĩ tới đó, Mai Vũ tiến lên trước một bước.

Vân Khanh hốt hoảng bắt được nàng, hỏi: “Người làm gì?”

Khóe miệng Mai Vũ kéo ra nụ cười tái nhợt, trong mắt hàm lệ nhìn hắn: “Ta sẽ không đi ra ngoài, ta chỉ là muốn gần hắn thêm chút nữa.”

Cho dù là một bước, ta cũng muốn được gần với mặt trời của ta thêm một chút.

Ta sợ lần sau khi tới gần hắn, chính là thời điểm đao của hắn, xẹt qua ngực ta.

Mặt trời của ta, từng nói phải bảo vệ ta, cho nên, ta cũng phải bảo vệ mặt trời của ta. Nhưng ta ngu ngốc, ta đang bảo vệ hắn, đồng thời cũng tổn thương trái tim hắn.

Vô Ca nói, có lẽ lần sau khi gặp mặt, ta sẽ chính diện nghênh đón hắn.

Nhưng Vô Ca lại không biết, trên đời không có có lẽ, ta lại cũng không có lần sau.

Để cho ta nhìn hắn như thế này là tốt rồi.

Cứ như vậy. Xem một chút là tốt rồi.

Một hồi lâu, Mai Vũ mới xoay người, cúi đầu đi về phía trước.

Vân Khanh đuổi theo, nhẹ giọng hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Mai Vũ nói: “Ta nghe nói, có một nơi gọi là đỉnh Vân Nhai, ta muốn tới đó một chút.”

Vân Khanh giữ chặt tay nàng, đi về phía trước.

“Ừm, chúng ta liền tới nơi đó.”

Mai Vũ gật đầu.

Bất quá, trước khi đi. Nàng muốn đi gặp một người.

Nàng biết, hắn — nhất định sẽ tới gặp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 16: Mai Vũ, Sau Đây, Chính Là Định Nhân

“Sư huynh, ta muốn ăn bánh bao thịt.” Mai Vũ kéo tay Vân Kinh, lắc lắc làm nũng.

Vân Kinh cau mày: “Nữ hài tử ăn nhiều thịt như vậy, không sợ béo lên à.”

Mai Vũ mắt hứng cong miệng: “Sư huynh, người nói như vậy, là ghét bỏ ta sao?”

Vân Kinh vuốt trán: “Ta nơi nào dám.”

Bất đắc dĩ lại một lần nữa thua dưới ánh mắt u oán của nàng. Vân Kinh thu xếp ổn thỏa cho nàng ngồi dưới tàng cây xong, xoay người đi mua bánh bao cho nàng.

Lá cây xào xạc, giống như một buổi chiều có gió nào đó.

Mai Vũ nhẹ nhàng mỉm cười, ngửa đầu nhìn lên trên.

“Này, người còn muốn trốn tới khi nào?”

Một nam tử, hiện thân từ trong lá cây rậm rạp. Đứng ở giữa nhánh cây, một thân bạch y, phiêu phiêu dục tiên.

A, chính là đáng vẻ này.

Phiêu diêu, tựa hồ sau một khắc, sẽ thuận gió mà đi.

Một ngày kia, dưới lá xanh, nàng chỉ nhớ bộ dáng phiêu diêu này của hắn. Mà mơ hồ, là khuôn mặt của hắn.

Có hay không, từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng liền hiểu, hắn là hoa đào rơi ngẫu nhiên, cuối cùng có một ngày, sẽ theo gió bay đi.

Tạ Văn Phong đứng ở trên cây, mắt nhìn xuống nàng, trong thanh âm từ tính dễ nghe lộ ra ưu thương.

Hắn hỏi: “Tại sao?”

Mai Vũ mỉm cười: “Văn Phong, người là tới giết ta, hay là tới tuyệt giao?”

Để cho ta lần nữa cười với người đi, Văn Phong. Bởi vì, sau này, cũng không có cơ hội đối mặt cười với người như vậy nữa rồi.

Mai Vũ biết, trên giang hồ, đã gián tiếp nổi phong ba.

Liễu Hành Vân dán bố cáo, nếu ai có thể giết Vũ Thần.

Thì cho hắn mười vạn lượng hoàng kim.

Hắn nói, đời này kiếp này, không đội trời chung cùng Vũ Thần.

Khi chim ngũ sắc đưa tới tin tức như thế thì tình cảm của Mai Vũ cùng Liễu Hành Vân, sẽ tàn theo hoa tháng năm, tặng cho gió tháng sáu.

Là thời điểm tháng sáu hoa nở, hoa tháng năm, chỉ có thể trở thành vũng bùn.

Tạ Văn Phong từ trên cây bay xuống, bình tĩnh nhìn nàng.

Nàng rút cuộc, tại sao?

Không giải thích, cũng không phản bác. Nàng không phải bất hòa với Vân Kinh sao? Chẳng lẽ đây đều là lừa gạt bọn họ?

Mai Vũ cười khê, rút cây trâm trên tóc xuống.

Từ Ngọc bảo trâm lóe ra ánh sáng xinh đẹp, Mai Vũ đem cây trâm đưa cho Tạ Văn Phong, tóc tản ra, tựa như lời nói tán trong gió, cũng là phân tán trái tim Tạ Văn Phong.

“Tạ Văn Phong, để cho chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt đi thôi, Sau này, chúng ta chính là địch nhân. Ta Mai Vũ, nếu có một ngày, vi phạm lời thề này, sẽ chết ở Vân Nhai.”

Đôi môi Tạ Văn Phong tái nhợt, run rẩy hỏi: “Người thật sự, quyết định?”

“Ừm, tuyệt không hối hận.” Mai Vũ gạt đầu, tiêu trong tay cắt đứt tóc.

Phát thề, cắt đứt tóc. Sẽ không thu hồi.

Tạ Văn Phong không biết tâm tình của Mai Vũ, nhưng Tạ Văn Phong biết. Cho dù Mai Vũ không làm như vậy, chính hắn cũng sẽ tới tuyệt giao.

Cho dù nàng muốn có sự ấm áp của hắn, cũng không đại biểu, nàng có thể giết người của Đào Nguyên, có thể giết người của Liễu thôn.

Nhẹ nhàng xoay người, Tạ Văn Phong đi vào giữa ánh nắng.

“Mai Vũ, lần sau gặp mặt, ta sẽ giết chết ngươi.” Tạ Văn Phong nói.

Mai Vũ mỉm cười sau lưng hắn: “Được, ta chờ.”

Tâm đau như hít thở không thông, nhưng nàng vẫn mỉm cười như cũ, bởi vì, nàng chỉ còn dư lại nụ cười.

Mai Vũ nghĩ, đây cũng là kết cục đi. Nàng có thể cho Liễu Hành Vân cùng Tạ Văn Phong, cũng chỉ là cuộc sống lúc đầu.

Bọn họ là bằng hữu, nàng là người đi đường. Tội gì khiến cho họ rối rắm lẫn nhau.

Hành Vân vẫn là Hành Vân hồi hột. Văn Phong, như cũ là Văn Phong tự do. Mà Mai Vũ, là một vết đi ngang qua cuộc đời bọn họ. Một dấu vết không sâu không cạn.

Mai Vũ cũng không phải là thánh nhân. Cái gọi là thiện lương, ở trong mắt nàng, chẳng qua là phẩm chất xa xỉ mà dân chúng an ổn có.

Nếu như có thể, nàng cũng muốn cố gắng đi về phía bọn họ mà giải thích tất cả.

Nhưng đây đều là âm mưu. Coi như nàng giải thích cũng sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì. Có người trong bóng tối, đã sớm sắp xếp xong xuôi tất cả, mỗi một bước của nàng, đều là kế hoạch bí mật của người kia.

Nói thêm một câu, giải thích thêm một câu, sẽ thêm người đau.

Nàng đang đợi, đợi một khắc lời nói dối kia bị phơi bày.

Nàng có dự cảm, cuối cùng, người trong bóng tối đó, sẽ nói cho nàng biết hết thấy.

Trong không khí, tựa hồ lại truyền tới hương hoa quế. Mai Vũ ôm chặt mình, nhắm mắt lại.

Trong mờ mịt, thân ảnh của Tử Tiêu tựa hồ đang ở trước mắt, nhẹ nhàng than thở, nhẹ nhàng nói: “Nha đầu, ngươi khiến cho lòng ta thật là đau.”

Tử Tiêu, Tử Tiêu, ngươi rất đau sao? Thật xin lỗi.

Ta cuối cùng vẫn ngu ngốc như vậy, đúng không.

Khi tỉnh lại, Mai Vũ phát hiện mình đang ngồi trên lưng Vân Kinh.

Sững sốt một hồi lâu, mới phản ứng được.

Vòng chắc cổ của hắn, Mai Vũ vùi mặt vào cổ hắn.

“Ngươi đó, cứ nhiên ngủ thiếp đi dưới tàng cây, ngộ nhỡ có người đến giết ngươi thì làm sao bây giờ?” Vân Kinh oán trách.

Mai Vũ không nói lời nào.

Liếc mắt, Vân Kinh tiếp tục nói: “Với cái bộ dạng này của ngươi, sớm muộn gì có một ngày sẽ bị người giết chết. Nếu ta không ở bên cạnh ngươi, ngươi nói ngươi.”

Mai Vũ ôm chặt hắn, nhỏ giọng nói: “Ngươi không phải nói là, muốn bồi ta cả đời sao?”

Bước chân của Vân Kinh rối loạn, sau khi vững vàng, trầm giọng: “Đúng, ta sẽ bồi ngươi cả đời.”

Mai Vũ nhắm mắt lại, an tĩnh cười.

Sư huynh, có câu này của ngươi, là đủ rồi.

Đường trời chiều khá dài, ánh sáng màu vàng nhạt bao phủ hai người.

Mai Vũ nghĩ, đường như vậy, có thể hay không, thông tới tận cùng thế giới?

Mấy ngày đi đường, Mai Vũ cuối cùng đã tới dưới chân đỉnh Vân Nhai. Mai Vũ nói, muốn ở sơn thôn phía dưới đỉnh Vân Nhai mấy ngày. Làm cho nơi này trở thành một mảnh cây cải dầu.

Cuộc sống như thế, nàng mộng tưởng thật lâu rồi.

Cuộc sống ẩn cư tiêu điều tại thế, sáng sớm ngắm hoa, ban đêm ngắm sao.

Chẳng qua điều làm Mai Vũ phiền não chính là, cơ hồ mỗi đêm, nàng đều có thể mơ thấy Từ Tiêu.

Tựa hồ, hắn vẫn còn sống.

Hơn nữa, Mai Vũ cảm giác có người đang theo dõi nàng. Nhưng nàng lo lắng vài ngày, cũng không nhận thấy được bất cứ dị thường nào.

Dần dần, cũng liền buông lỏng.

Lời đồn đại trên giang hồ, càng ngày càng nhiều. Hơn nữa, không biết từ lúc nào, Mai Vũ cũng bị Đào Nguyên truy nã.

Mà người của Vô Vân lâu, đang toàn lực bảo toàn nàng.

Sau đó, lại có lời đồn, nói nàng là Vô Vân lâu chủ.

Thời điểm Vân Kinh nói điều này với nàng, nàng an vị ở trên thuyền, chân nhẹ nhàng lác lác trong nước.

Hồi mâu rục rờ cười một tiếng, khói song lưu chuyển ở trong mắt.

“Ta à, tình nguyện bị bọn họ gọi là phu nhân của Vô Vân lâu nhị lâu chủ trước kia.”

Nụ cười nơi khóe miệng Vân Kinh cứng ngắc lại, nói: “Tại sao không phải là lâu chủ phu nhân, mà là nhị lâu chủ?”

Mai Vũ ôm tiêu xanh biếc trong ngực, ôn nhu lại có chút phiền muộn nói: “Bởi vì ta căn bản không biết Vô Vân lâu lâu chủ gì đó, nhưng lại biết nhị lâu chủ. Hắn đó, là một người vô cùng ôn nhu.”

Vân Kinh cúi thấp đầu, không nói gì.

Mai Vũ le lưỡi, kêu to: “A, Vân Kinh sư huynh ghen!”

Sắc mặt Vân Kinh trở nên ửng hồng, phản bác: “Không có, ta làm sao có thể ghen!”

Mai Vũ ranh mãnh cười, quay đầu đi ngắm núi xa. Trong miệng hát ca, là mấy câu ngày đó nàng lặp đi lặp lại:

Tháng sáu mưa lụa, mây nhẹ bảy đêm trăng

Từng năm từng tháng, trúc mã thanh mai.

Ngàn năm hồi ánh mắt, trăm năm sát vai

Cùng lắm thì đời đời kiếp kiếp, say nhân gian

Vân Kinh không tự chủ, liền nhớ câu này.

Từng năm từng tháng, trúc mã thanh mai

Hắn cùng với Mai Vũ, cũng coi như là — trúc mã thanh mai đi.

Chuyện Mai Vũ thích làm nhất, chính là nằm trên một mảnh lớn cây cải dầu, mặc cho gió thổi tóc rối bời. Chỉ cần nhắm mắt lại, thì có loại cảm giác hạnh phúc.

Một ngày kia, đã không biết là ngày thứ mấy nàng tới nơi này rồi.

Nàng lại nằm trên mảnh cây cải dầu, làm bộ ngủ thiếp đi, chỉ chốc lát, có âm thanh tiếng bước chân truyền đến.

Mai Vũ lập tức ngừng thở.

Khi hắn đến gần, Mai Vũ nhảy lên một cái.

“Bắt được người!”

Bốn mắt nhìn nhau thì Mai Vũ cả người đều sùng sốt.

Là hấn.

Không phải trò đùa quái đản của ai.

Miệng Mai Vũ kéo kéo, cuối cùng không kéo ra được một nụ cười.

Nàng cùng người kia nhìn nhau, sắc mặt tái nhợt.

Người kia, có mái tóc nàng quen thuộc. Là màu nâu nhạt, xoắn xoắn. Đôi mắt hấn cũng là màu nâu nhạt, mang theo ôn nhu nhợt nhạt cùng ưu sầu.

Hấn mặc toàn thân áo lam.

Là trong ký ức của nàng, thường xuyên thấy nhất.

Mai Vũ cơ hồ muốn khống chế không được té xỉu.

Không có ai, không có ai có thể giả dạng được bộ dáng của hấn.

Hấn là.

“Tử Tiêu.” Mai Vũ run rẩy mở miệng.

Tựa hồ bị nàng làm kinh sợ, Hoa Tử Tiêu hốt hoảng xoay người, lao về phía núi bên kia.

Mai Vũ muốn đuổi theo, làm thế nào cũng đuổi không kịp.

Nhìn bóng lưng của hấn, Mai Vũ kêu to: “Hoa Tử Tiêu!”

Người phía trước dừng lại, rồi lại tiếp tục chạy về phía trước.

Mai Vũ nhắc chân muốn đuổi theo, lại bị người kéo lại.

Vân Kinh nhìn nàng, nói: “Sur mọi, người làm sao vậy?”

Mai Vũ kêu to: “Sur huynh, giúp ta đuổi theo người kia!”

Vân Kinh cau mày, nghi ngờ nói: “Người có bị bệnh hay không? Nơi này căn bản không có người. Ta mới vừa rồi liền thấy người ở đây ngăn người, làm sao vậy?”

Mai Vũ lập tức sùng sốt, lại nhìn về phía trước, căn bản không có người nào.

Vân Kinh sur huynh nói. Nơi này không có ai?

Hơn nữa Tử Tiêu đã chết.

Như vậy, mới vừa rồi.

Là nàng lại phát mộng rồi hả?

Xem ra, nàng thật sự là quá nhớ hấn.

Chậm rãi yếu ớt ngã xuống trong vườn hoa cải dầu màu vàng, Mai Vũ ôm chặt mình.

Tử Tiêu. Ta rất nhớ người.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 17: Thì Ra, Tất Cả Đều Là Sẽ Thay Đổi

“Tử Tiêu, Vô Vân lâu tại sao gọi Vô Vân lâu?”

“Ha ha, nha đầu của ta thật là hỏi vấn đề kỳ quái đấy. Bất quá, Từ Tiêu vĩ đại sẽ trả lời tất cả các câu hỏi của nha đầu nhà ta. Bởi vì Vô Vân lâu hữu Vân.”

Mai Vũ không hiểu lắc lắc đầu.

Vô Vân lâu hữu Vân, có ý tứ gì?

Sáng sớm khi tỉnh dậy, Mai Vũ nhắm mắt lại, liền nghĩ tới giấc mơ đêm qua.

Giấc mơ đêm qua không thể chân thực so với mấy ngày trước. Lại làm cho Mai Vũ ngoài ý muốn thiết thực.

Ngày có chút âm u, nhưng Mai Vũ lại kiên trì muốn đi lên đỉnh Vân Nhai.

“Sur muội, tại sao nhất định hôm nay phải đi lên?” Vân Khinh dắt tay nàng đi lên trên, không hiểu hỏi.

Mai Vũ cúi đầu, một hồi lại ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn hấn: “Sur huynh, người nghe qua một truyền thuyết chưa?”

Vân Khinh nghi ngờ: “Truyền thuyết gì?”

“Cuối mây, đỉnh vách đá. Cách thần mình ba thước. Nếu người muốn nguyện vọng kiếp sau được ưng thuận, hãy khắc lại trên đá.” Mai Vũ nắm chặt tay của hấn, nghiêm túc nói.

Vân Khinh buồn cười, tuy vậy, cũng không cần dưới dạng thời tiết này đến đây chứ.

“Thế nhưng có quan hệ gì với dạng thời tiết này?”

Mai Vũ nhìn trời: “Bởi vì trời mưa, Thần tiên chường quần mưa sẽ xuất hiện. Nếu bình thường, ta sợ thần mình sẽ không đi ngang qua nơi này.”

Quay đầu lại, Mai Vũ nhìn dưới chân núi, một mảng lớn màu vàng hoa cải đầu cười.

Thật là đẹp. Ở nơi như vậy, hứa nguyện nhất định sẽ thực hiện được.

Vân Khinh nhìn dốc núi xa xa, vừa định nói với Mai Vũ, đi trước thăm dò đường một chút. Mai Vũ liền buông tay hấn ra, chạy, vừa chạy vừa kêu: “Vân Khinh sư huynh, chúng ta so xem, người nào tới đỉnh Vân Nhai trước nhé. Người nào tới trước, sẽ phải cho đối phương một đại kính hi.”

Vân Khinh bật cười, đuổi theo.

“Nhất định là ta tới trước, sư muội.” Thi triển khinh công, Vân Khinh rất nhanh vượt qua nàng.

Xoay người lại, lộ ra nụ cười ôn nhu với nàng: “Sư muội, ta sẽ cho người một đại kính hi.”

Nụ cười kia, mặc dù ôn nhu, lại cổ quái như trước đây.

Trong nụ cười của hấn, Mai Vũ dần dần ngừng cước bộ.

Sư huynh, chúng ta. Một lời đã định.

Mai Vũ nhìn thân ảnh của hấn dần dần đi xa.

Từ bên người lấy tiêu ra, nắm ở trong tay.

“Đều đi ra đi.”

Một nhóm người từ trong núi rừng bên cạnh chui ra.

Mai Vũ dỗi mắt qua. Thật sự là rất nhiều khuôn mặt quen thuộc đấy.

Đây chính là giang hồ nhân sĩ tổ chức đội ngũ chinh phạt sao? Thật đúng là hạng người gì đều có. Mọi người vì cùng chung lợi ích, thì ra thật sự có thể bất kể hiềm khích lúc trước cùng đi đến một nơi đây.

“Người còn rất thức thời, không liên lụy người khác.” Thanh âm của một nữ tử vang lên.

Mai Vũ nắm chặt tiêu trong tay.

Đôi mắt qua, Thượng Quan Diêu cùng Liễu Hành Vân, Tạ Văn Phong đứng chung một chỗ.

Trong lòng run lên.

Nguyên lai, Thượng Quan Diêu cũng chưa chết.

Ba người này, hợp lại diễn trò.

Mai Vũ luôn luôn biết, nhiều khi, có bài thứ, yếu ớt không chịu nổi một kích. Chẳng qua là khi nghiệm chứng được việc thực thì Mai Vũ lại không có đầy đủ dũng khí để không đau lòng.

Liễu Hành Vân cùng Tạ Văn Phong đều không nhìn nàng.

Mai Vũ cũng chỉ nhìn hai người kia một cái.

“Quá khen, ngươi đây là đang tôn kính ta sao. Thiết thời ta còn thời khắc nghĩ tới giết ngươi, không nghĩ tới ngươi sùng bái ta như thế.” Mai Vũ nói xong câu đó, sắc mặt Thượng Quan Diêu liền thay đổi rồi. Mắt thấy nàng suy yếu sắp sửa ngã xuống, bất quá, nàng không có ngã xuống, Liễu Hành Vân đỡ nàng.

Mai Vũ quay đầu sang một bên, ở trong đám người, tìm kiếm.

Một người áo lam, phía sau đám người thân nhiên đi tới.

Tóc hắc, có hơi cuộn cuộn nổi lên, mắt của hắc, ôn nhu nhìn quanh.

Sẽ không sai, là hắc đấy.

Hoa Từ Tiêu.

Sắc mặt của Mai Vũ, thời điểm mỗi một bước hắc tới gần, cũng tái nhợt xuống, nhưng hắc cũng không đi tới.

Chẳng qua là xa xa nhìn nàng.

Mai Vũ ngẩng đầu lên, hỏi hắc: “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Người kia ôn nhu cười một tiếng, nói với nàng: “Có bản lãnh, tới đình Vân Nhai đi, ta sẽ nói cho ngươi biết ta là ai.”

Xoay người, hắc không chút kiêng kỵ bỏ đi.

Mai Vũ muốn đuổi theo, lại có người một kiếm đâm tới đây, tiêu của Mai Vũ trong không trung vẽ một đường, một chiêu vừa nhanh vừa mạnh đâm về người tới.

Gió nâng sợi tóc đen của Mai Vũ lên, bạch y trên người phiêu đảng, hoa văn màu đỏ trên y phục giờ khắc này, tựa hồ có ý thức, hết sức xinh đẹp.

Mai Vũ mỉm cười, làm như khinh miệt nhìn mọi người một cái. Cười nói: “Hôm nay, Mai Vũ ta ở chỗ này nhận chiêu của các ngươi. Cùng lên đi.”

Tạ Văn Phong cảm thấy, có thứ gì đó, bên ngực trái rách ra, chảy ra máu đỏ tươi.

Cái nhìn kia coi thường nhân thế, bắn ngược ra, cũng có thân ảnh của hắc đấy.

Nguyên lai, khi hắc đi vào trận này, hắc trong mắt nàng, chỉ còn sót lại bộ dáng xám trắng như vậy.

Nắm chặt quả đấm, Tạ Văn Phong biết, giờ khắc này, hắc không còn đường quay lại nữa rồi.

Rốt cuộc, là bại bởi thế tục. ,

Không có ai nói thêm lời nào, cũng không có ai kéo màn bắt đầu chiến sự. Chẳng qua là ngay lập tức, nhân sĩ giang hồ đã bắt đầu chinh phạt.

Mai Vũ lại không có thời gian dây dưa cùng bọn họ, chẳng ai nghĩ tới, đối với hung khí đâm tới, Mai Vũ chẳng qua là né tránh mấy cái, mục tiêu thẳng đến Thượng Quan Diêu.

Có người đi lên chặn lại, bài vai Mai Vũ bị thương. Trong nháy mắt trên đùi cũng thất thủ, bị cắt mấy đạo vết thương.

Mai Vũ xiêu vẹo, thời điểm đám người đang dừng lại, Mai Vũ lại đột nhiên gia tốc.

Bay lên không vượt qua mấy người, sát khí đằng đằng đi tới phía ngoài cùng, Thượng Quan Diêu cách xa vị trí của bọn họ.

Tập kích bất ngờ trong nháy mắt khiến cho rất nhiều người không phản ứng kịp.

Mà Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân lại bản năng động binh khí.

Hướng về phía Mai Vũ, cùng nhau vuron tay.

Nàng sẽ ngăn lại thời.

Thời điểm khản trương vạn phần, thời điểm nguy cơ. Hai người nghĩ, nữ tử trước mặt này, là địch nhân.

Địch nhân — sẽ ra tay với ngươi.

Bằng hữu — sẽ không ra tay với ngươi.

Mai Vũ từng nói, bọn họ là địch nhân.

Như vậy, đó là lý do lưỡi đao phải xẹt qua lưng của nàng, như vậy, đó là nguyên nhân kiếm sắc phải đâm vào thân thể của nàng.

Khí huyết cuộn cuộn, Mai Vũ một búng máu phun ra ngoài.

Máu đỏ tung tóe điểm lệ nở rộ trước mặt Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân.

Mai Vũ tái nhợt cười một tiếng, nắm lấy kiếm Tạ Văn Phong cắm trong thân thể, tay của nàng cũng bị cắt rời, chảy đầy máu.

Tay Tạ Văn Phong run rẩy.

Vết thương trong lòng nứt ra, càng lúc càng lớn.

“Tại sao. Không tránh.” Sắc mặt Tạ Văn Phong tái nhợt, hỏi nàng.

Hắn nhớ lại lần đầu tiên gặp nàng, bộ dáng thật ngu ngốc. Nhớ tới bộ dáng nàng trở mặt ở trong Vương phủ vì mình.

Nhớ lại một ngày kia, bộ dáng nàng chảy máu, đuổi tay về phía hắn.

Mai Vũ nghe vậy, lui về phía sau một bước, kiếm mang theo máu dính lên bạch y của Tạ Văn Phong.

Không trả lời hắn, Mai Vũ thờ ơ cười cười: “Xin lỗi, làm dơ y phục của ngươi.”

Tay Tạ Văn Phong, run rẩy.

Xa lạ, lạnh lùng.

Thì ra nàng không phải là không thể đối xử với người khác như vậy. Chẳng qua là trước kia, nàng chưa bao giờ coi Tạ Văn Phong là người khác.

Đao của Liễu Hành Vân, rơi trên mặt đất.

Ánh mắt của Mai Vũ thủy chung cũng không dừng lại trên người hắn. Chẳng qua là liếc nhìn Thượng Quan Diêu, mỉm cười nói: “Không thể giết ngươi, thật đáng tiếc.”

Quay đầu lại nhìn lướt qua mọi người, Mai Vũ lại khinh miệt cười. Tóc tán loạn rơi xuống, chặt vật như vậy, lại tươi đẹp dị thường.

Thế nhân cười ta quá khùng điên, ta cười người khác nhìn không thấu.

Đời người trôi nổi này, bất quá một tiếng mộng say mà thôi. Cần gì phải quá mức nghiêm túc.

Tất cả mọi người bị mỉm cười này rung động, ngơ ngác nhìn nàng.

“Ta bị thương rất nặng, nhất định sẽ chết, bất quá, ta không muốn chết ở chỗ này, ta rất muốn chết ở đỉnh Vân Nhai, bò cũng muốn bò đến điểm cao nhất mà chết. Có muốn đuổi theo cùng lên hay không, tùy các ngươi.” Mai Vũ nói xong, không để ý tới những người đó nữa, chảy máu, đi về phía trước.

Mỗi một bước đi, đều là một đạo vết máu.

Người trên giang hồ lén nhìn mặt nhau. Nam tử áo lam dẫn bọn họ tới đó, nói qua không cần để cho nàng chết, ít nhất để cho nàng còn sống đi tới đỉnh núi.

Như vậy, bọn họ căn bản không cần đuổi theo.

Dù sao nàng sẽ chết. Thù cũng liền báo.

Xoay người, một nhóm người đi về hướng dưới chân núi.

Trên sườn núi, chỉ còn lại ba người.

Thượng Quan Diệu ngồi ở dưới tàng cây, mà ánh mắt Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân, vẫn đuổi theo Mai Vũ.

Nàng sẽ chết sao? Thật sự sẽ chết sao?

Không, không thể nào.

Nàng quật cường như thế, làm sao sẽ dễ dàng đi tìm chết.

Nhưng, nàng chảy máu, thật là nhiều máu.

Hai người, đột nhiên không biết. Đây hết thấy, rốt cuộc, là ai cô phụ ai.

Từng nói muốn chân trời góc biển cùng đi.

Tạ Văn Phong là hoa đào của Mai Vũ.

Liễu Hành Vân là mặt trời của Mai Vũ.

Nhưng oanh hồn Liễu thôn trối buộc Liễu Hành Vân. Oan hồn Đào nguyên trối buộc Tạ Văn Phong. Cho nên, bọn họ chỉ có thể đứng xa xa nhìn nàng rời đi.

Ở trong lòng yên lặng cầu nguyện: bỏ đi, như vậy, thù liên báo, đi đến đỉnh núi. Sư huynh của nàng nhất định sẽ cứu nàng.

Từ đó về sau, liền cũng coi như hết.

Nhưng có ai sẽ biết, có rất nhiều thời điểm, căn bản — không có về sau.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 18: Nếu Có Kiếp Sau, Chỉ Mong.

Hứa nguyện gì mới tốt nhỉ?

Mai Vũ vừa đi, vừa nghĩ. Nhưng thật đáng tiếc, nàng không nghĩ ra được, không biết, sau khi đến đỉnh Vân Nhai, có thể nghĩ ra hay không.

Máu chảy một đường, đỏ tươi. Mai Vũ nhìn đỉnh núi gần ngay trước mắt mỉm cười.

Đáp án, ở chỗ này đi.

Đến rồi, thời điểm chân tướng rõ ràng.

Nam tử áo lam đỏ, liền đứng ở nơi mây mù nơi hướng về phía nàng cả người đầy máu mỉm cười.

Mai Vũ nhìn hắn, tham lam nhìn kia đã từng vô số lần xông vào trong mộng của nàng.

Dung nhan giống nhau, ôn nhu giống nhau.

Thậm chí ngay cả thanh âm cũng một dạng.

Nàng nhớ hắn nói: ngươi là hồ điệp rực rỡ nhất trong sinh mệnh của ta.

Nàng nhớ hắn nói: nha đầu của ta, ngươi phải thật tốt.

Hắn ngã ở trong ngực mình, dần dần mất hơi ấm. Trăm ngàn lần kêu gọi, cuối cùng kêu không về cái ngóc mắt lơ đãng của hắn.

Nhưng giờ phút này, hiện tại, người đứng ở trước mặt nàng — là ai?

“Ta sống sót lên tới rồi, ngươi có thể nói cho ta biết ngươi là ai rồi chứ?” Mai Vũ hỏi.

Nam tử áo lam đến gần nàng, đưa tay nâng một lọn tóc của nàng lên, cười khê: “Nha đầu của ta, ngươi. Quên ta rồi sao?”

Bầu trời, đổ xuống cơn mưa nhỏ, triển miên mái tóc xù của hấn.

Nha đầu, hấn gọi nàng là nha đầu đấy.

Đây là một lời chú. Là lời chú Hoa Tử Tiêu cho nàng.

Dùng khuôn mặt như vậy, hấn mỉm cười gọi nha đầu thì nàng không có bất kỳ sức chống cự nào.

Trong mắt, dần dần nổi lên sương mù mờ lung. Mai Vũ run rẩy giờ tay lên, thận trọng vuốt ve gương mặt đó.

“Tử Tiêu. Là người sao?” Mai Vũ tái nhợt cong môi, mang theo mỉm cười mờ mịt.

Nam tử áo lam mỉm cười, ôm nàng vào trong ngực.

“Đúng, là ta.” Giọng nói ngọt ngào mềm mại, nụ cười ôn nhu mỉm cười, lại đem kiếm sắc, hung hăng đâm vào thân thể Mai Vũ.

Nam tử áo lam một tay nắm đoản kiếm, một tay vuốt nhẹ nhàng mái tóc của nàng.

“Người biết không? Ta một mực lừa người, tất cả cũng là vì thời khắc cuối cùng này, muốn người đáng thương mà chết đi. Bị mọi người phản bội, bị mọi người vứt bỏ. Nha đầu, hiện tại người có đau không?”

Trước mắt Mai Vũ có chút mơ hồ, bất quá, khóe miệng vẫn treo ý cười như cũ.

Thời gian, sẽ khiến rất nhiều thứ mất đi màu sắc lúc ban đầu.

Có lẽ có một ngày, nàng sẽ quên bộ dáng Hoa Tử Tiêu, sẽ không nhớ ra được sự ôn nhu của hấn.

Nhưng khi Hoa Tử Tiêu lần nữa xuất hiện, nàng sẽ không nhận lầm người là hấn.

Dưới mưa phùn, Mai Vũ miễn cưỡng rời khỏi cái ôm trong ngực nam tử.

“Cám ơn người.” Thân thể lắc lư, Mai Vũ duy trì tư thế đứng yên nói.

Nam tử khép miệng rồi lại mở, cuối cùng kinh ngạc hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì có thể lần nữa nhìn thấy khuôn mặt này, ta. Thật sự rất vui, cám ơn người mấy ngày nay đã xuất hiện. Nhưng ta sẽ không nhận lầm. Tử Tiêu chính là tử Tiêu, là sự tồn tại trên đời này không người nào có thể thay thế. Mà người, chỉ cần không phải hấn, vô luận là ai cũng không quan trọng.” Mai Vũ lau máu trong miệng không ngừng chảy xuống máu.

Hoa Tử Nguyệt, cả người đều ngây dại.

Từ nhỏ đến lớn, hấn lấy thân phận của Hoa Tử Tiêu, làm vô số chuyện. Lại không nghĩ rằng, sẽ có người có thể phân biệt được hấn không phải là Hoa Tử Tiêu.

Hơn nữa, còn là ngay từ lúc ban đầu liền nhận ra.

Nữ tử này, rốt cuộc làm sao phân biệt được chứ?

Hấn nghĩ mở miệng hỏi, nhưng hấn biết, nàng sẽ không trả lời. Bởi vì nàng không còn thời gian rồi.

Dưới biểu tình kinh ngạc của nam tử, Mai Vũ xoay người lại hướng về phía không trung hô to: “Vân Kinh sư huynh, trước khi ta chết, không đến gặp mặt ta một lần sao? Hoặc là, ta gọi người Vô Vân lâu chủ, người sẽ thích hơn?”

Vân Kinh run rẩy từ phía trên nhảy xuống.

Một thân bạch y như tuyết, đi về phía Mai Vũ.

Lui về phía sau một bước, Mai Vũ lấy tiêu ra để ngang trước người, nói với hấn: “Xin Vô Vân lâu chủ dừng bước, cứ như vậy nói là tốt rồi.”

Bước chân của Vân Kinh rung động, dừng ở một khoảng cách cách xa nàng. Hấn đã khôi phục thành dáng vẻ trong trẻo lạnh lùng trước sau như một, nghiêng đầu, hỏi nàng: “Lúc nào thì biết?”

Mai Vũ cười: “Không quan trọng. Chỉ là trước khi ta chết, có mấy câu phải nói mà thôi.”

Cả đời, thật dài cũng thật ngắn.

Hấn từng nói muốn bồi nàng đến cuối sinh mạng, hấn không nuốt lời.

Thật ra, Mai Vũ đã sớm biết âm mưu của Vân Khanh. Nhưng Mai Vũ lại tình nguyện bồi hấn diễn trò. Trên đời này, có quá nhiều lời nói dối, nếu như từng cái đều bị vạch trần, nàng cũng không có hạnh phúc.

Ảo ảnh cũng tốt, lời nói dối cũng tốt, đối với Mai Vũ mà nói, đều không quan trọng.

Quan trọng là, nàng thực hiện được nguyện vọng.

Cùng Vân Khanh sư huynh lưu lạc giang hồ.

Thật là hồi ức tốt đẹp.

Có sự tồn tại của những ngày đó, đủ để nàng dứt khoát ảo cảnh này.

Nàng không ngu ngốc, nàng biết hắc thủ sau màn Liễu thôn là ai. Nhưng nàng không ngu ngốc, cũng là ngu ngốc đấy.

Cho dù nam nhân tàn nhẫn lạnh lùng như vậy, nàng cũng vẫn yêu thích hắn, cho dù hắn làm bộ ôn nhu, nàng cũng sẽ ảm áp tiếp nhận.

Nàng không cách nào ra tay với hắn. Nhưng không muốn Liễu Hành Vân thống khổ.

Tất cả, là lỗi của ai? Là nàng.

Vân Khanh chính vì giết nàng, vì muốn nàng thống khổ, mới làm tất cả mọi chuyện này.

Như vậy, nếu hắn muốn nàng chết, nàng liền chết là được.

Nàng biết, mình là một kẻ ngu ngốc, hết thấy, chỉ cần nàng buông ra, liền đều không phải là lỗi của nàng. Nhưng Nàng đã ngốc đến tận xương, không có thuốc nào cứu được rồi.

Nụ cười của Vân Khanh, cứng ngắc lại.

Tại sao đến lúc này, nàng vẫn quật cường như vậy.

Vân Khanh thật sự dao động.

Nàng cả người đều là máu đáng về thê thảm, vô luận là ai cũng sẽ dao động thôi.

Nhưng, không giết nàng không được.

Cuối cùng, để cho nàng nói vài lời di ngôn đi.

Hắn muốn nghe một chút, tâm sự cuối cùng của nàng.

Mai Vũ cười, nỗ lực đứng thẳng thân thể, lớn tiếng nói: “Sư phụ ở trên cao, hôm nay Vân Khanh phản bội Mai Hoa sơn trang. Mai Vũ ta là đồ đệ của sư phụ đồ, là đệ tử của Mai Hoa sơn trang, ở đỉnh Vân Nhai này, thề với trời, từ nay về sau đoạn tuyệt tình sư huynh muội đồng môn.”

Trên đỉnh Vân Nhai, quanh quẩn thanh âm của nàng.

Tay Vân Khanh run rẩy, đột nhiên nắm chặt. Đột nhiên nhớ lại câu hát ở trên thuyền của nàng: từng năm từng tháng, trúc mã thanh mai.

Lời nói cuối cùng của nàng. Lại là đoạn tuyệt quan hệ với mình.

Trúc mã thanh mai.

Hắn biết, cho tới bây giờ đều không phải.

Mai Vũ nói xong những lời này, liền loạn choạng ngã xuống. Thân thể Vân Khanh, không bị khống chế xông tới ôm lấy nàng.

Mai Vũ cảm thấy, huyết dịch đã chảy ra khỏi thân thể.

Nàng rất lạnh. Trước mắt một mảnh mơ hồ, cái gì cũng nhìn không thấy.

Phải chết rồi sao?

Nhưng Vũ Thần đã đi ngang qua đây rồi. Không hứa nguyện, sẽ bỏ lỡ mất.

Khẽ cười, Mai Vũ hơi yếu ớt níu non: “Nếu có kiếp sau. Chỉ mong, Văn Phong vẫn như cũ, Hành Vân vẫn như cũ. Nếu có kiếp sau, chỉ mong. Vô Ca là bằng, Tà Y là hữu. Nếu có kiếp sau, chỉ mong, nam tử áo đen, từ đó đổi màu sắc. Nếu có kiếp sau, chỉ mong ta cùng Tử Tiêu gặp lại. Nếu có kiếp sau, chỉ mong. Vĩnh sinh không gặp Vân Khanh.”

Vân Khanh, đời sau, kiếp sau sau nữa, vĩnh viễn, ta đều không muốn gặp lại ngươi.

Duyên tới duyên đi duyên sẽ tán, Vân Khanh, để cho chúng ta tan ở đây đi thôi.

Vân Khanh gắt gao ôm lấy nàng, biểu tình trên mặt, rốt cuộc sụp đổ rồi.

Nàng sẽ chết. Sẽ trở nên lạnh như băng, sẽ không bao giờ nữa có bất kỳ biểu tình nào nữa.

Nàng hứa nguyện rồi, nói không bao giờ nguyện gặp lại hán nữa.

Không cần, không cần!

Hán thừa nhận hán thua, trong trò chơi này, hán thua chính bản thân mình.

Hán. Không có biện pháp giết nàng.

“Mai Vũ, Mai Vũ. Thật xin lỗi.” Vân Khanh khẩn trương gọi nàng, liều mạng cầm máu cho nàng.

Mai Vũ cái gì cũng không nghe được, chẳng qua là vô ý thức thì thầm.

“Vân Khanh, ngươi rốt cuộc tại sao muốn giết ta?”

“Vân Khanh, ngươi có tâm sao?”

Vân Khanh lay động nàng, kêu to: “Mai Vũ, ta sai lầm rồi.”

Quay đầu lại, Vân Khanh hô to với Hoa Tử Nguyệt: “Đứng làm gì! Đi tìm đại phu cho ta! Gọi Nhưc Ly tới!”

Rốt cuộc đang làm gì? Đang chứng thật cái gì?

Rõ ràng là muốn nàng chết, thế nhưng hán lại dẫn theo đại phu.

Vân Khanh, ngươi đang gạt người nào?

Mưa liên tục rơi xuống, ánh mắt của Mai Vũ, lại dần dần có chút trống rỗng.

Trong mơ hồ, thấy Vân Khanh ôm nàng. Khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Hoa sen ngàn năm, đổi lấy đời này, tình rượu mộng hư không. Bất quá phù vân mà thôi. Ta. Rất vui vẻ, chết ở chỗ này.”

Vân Khanh kêu to: “Ngươi sẽ không chết! Ta có lời muốn nói với ngươi, chờ ngươi khỏe lại, ta lại nói với ngươi.”

Mai Vũ lắc đầu một cái, nhìn về phía bầu trời, nơi đó, Tử Tiêu đang mỉm cười nhìn nàng.

“Nếu như làm trái lời thề, chết ở Vân Nhai, Hành Vân, Văn Phong. Các ngươi. Đều bị ta lừa đấy.”

Ta hiện tại, sẽ chết ở chỗ này, như vậy, lời thề không còn giá trị nữa.

Ta vẫn thích các ngươi, vẫn muốn dây dưa cùng các ngươi. Vẫn muốn chân trời góc biển. Ba người cùng đi, bất quá, kiếp này không được, như vậy, kiếp sau thôi.

Nỗ lực vươn tay, Mai Vũ cố gắng đưa về phía bầu trời.

“Tử Tiêu, ngươi đến dẫn ta đi sao. Ta sẽ. Đi theo ngươi.”

Tay Mai Vũ, sau cùng hạ xuống, theo nước mưa rơi vào trong ngực Vân Khanh.

Vân Khanh ngơ ngác ôm thân thể của nàng, yên lặng nhắm mắt lại gần sát. Nói với người chạy tới sau lưng: “Truyền tới giang hồ, nói. Vũ Thần chết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 19: Nàng Sẽ Không Trở Lại, Nghe Hắn Nói Câu Thật Xin Lỗi

Người nam nhân kia, mang theo nữ tử rời đi.

Trên đỉnh Vân Nhai, chỉ còn lại Hoa Tử Nguyệt.

Hắn đi tới nơi nữ tử kia chảy máu ngồi chồm hổm xuống. Nơi đó, đồ rơi đầy đất.

Lúc nam tử đó ôm nàng rời đi, hắn thấy được, từ trên người nàng rơi xuống một túi gấm, đồ ở bên trong lăn ra, rải đầy đất.

Run rẩy vươn tay, ngón tay thon dài xẹt qua mặt đất, Hoa Tử Nguyệt chạm vào từng hạt đậu đỏ trơn tròn.

Nàng đã sớm biết, hắn không phải là Hoa Tử Tiêu.

Nàng nói đã sớm biết.

Như vậy, nàng cũng nên biết, người mà nửa đêm tỉnh mộng nhìn thấy, như thực như ảo, là mình.

Như vậy, những hạt đậu đỏ này, tại sao, nàng còn muốn thu lại.

Hoa Tử Nguyệt, vừa nhặt đậu đỏ, vừa đếm.

Thời điểm hắn bày ra một màn trước cửa sổ kia, cố ý đếm ngày Hoa Tử Tiêu chết đi, mà chọn số lượng đậu đỏ.

Lúc này lại phát hiện, những hạt đậu đỏ kia, không phải là số lượng ngày đó hắn để lại.

Hắn ngẩn ngơ, ở trong mưa, lơ mơ hiểu được ý nghĩa của đậu đỏ.

Trên cầu Nại Hà chờ ba năm, đây là cam kết Hoa Tử Tiêu cho nàng. Cho nên, nàng muốn vì Hoa Tử Tiêu, giữ chặt đậu đỏ ba năm.

Mỗi một hạt đậu đỏ, đều là một kỷ niệm, ba năm vì hắn đem đậu đỏ mài thành cát, ủ thành rượu tư niệm. Đây — chính là suy nghĩ của nàng.

Từ nhỏ đến lớn, hắn đều thích giành đồ của Hoa Tử Tiêu.

Chỉ cần hắn muốn, không có bất kỳ một vật gì, là Hoa Tử Nguyệt hắn không có được. Bởi vì cho dù Hoa Tử Tiêu ưu tú thế nào. Chỉ cần mình thoái mái bất chúc, những thứ vốn thuộc về Hoa Tử Tiêu, sẽ trở thành của Hoa Tử Nguyệt hắn.

Nhưng Hoa Tử Tiêu lại từng tự tin nói với hắn: trần bảo của ta, là thứ trên đời này, Hoa Tử Nguyệt người tranh không tới.

Hoa Tử Nguyệt xì mũi coi thường, nữ nhân của hắn, bảo vật của hắn, công lao của hắn, địa vị của hắn. Chỉ cần Hoa Tử Nguyệt hắn muốn, có thứ gì không chiếm được đây?

Cho đến khi ngón tay chạm vào những hạt đậu đỏ tươi đẹp kia thì Hoa Tử Nguyệt mới rõ ràng cảm nhận được, sức nặng đả thương người của câu nói kia.

Hoa Tử Nguyệt có thể tranh bất cứ thứ gì của Hoa Tử Tiêu, đó là bởi vì Hoa Tử Tiêu không quan tâm.

Nhưng hắn tranh không được nữ nhân này.

Bởi vì, nàng là trần bảo Hoa Tử Tiêu quan tâm nhất.

Quý báu đến mức, cho dù chết, cũng muốn chết ở bên người nàng; quý báu đến mức, dùng danh tiếng của mình đi bảo vệ nàng; quý báu đến mức, đem võ công tuyệt học của mình truyền thụ cho nàng.

Trước khi gặp, hắn luôn nghĩ, nữ nhân này có gì tốt? Bất quá là một kẻ ngu ngốc mà thôi.

Nhưng mới vừa rồi, thời điểm ngón tay chạm vào hạt đậu đỏ trơn tròn kia, hắn đột nhiên cảm nhận được tình cảm của nữ tử kia từ những hạt đậu đỏ.

Nguyên lai, Hoa Tử Tiêu nguyện ý dùng tính mạng quý báu của mình, cũng đang dùng phương thức trầm mặc như vậy, yên lặng ở bên bảo bối của hắn.

Đỉnh Vân Nhai, tiếng mưa lẻ loi vang lên. Giờ khắc này, Hoa Tử Nguyệt, rốt cuộc muốn vì chính mình mà sống.

Không phải là vì vượt qua Hoa Tử Tiêu, không phải là vì muốn đoạt đi đồ của hắn.

Hắn muốn làm chính mình, làm một Hoa Tử Nguyệt.

Trên giang hồ, sau khi Hoa Từ Tiêu chết, lại cuộn cuộn nổi lên sóng lớn rung động. Vũ Thần mệnh tuyệt đỉnh Vân Nhai, từ nay về sau ở Hoàng Tuyền độc âm rựu.

Từ nay về sau, một đời hồng nhan sát thủ, hương tấn tiêu vẫn.

Tháng sáu, từ bên ngoài đưa tới tin tức, vang dội cả khách điểm.

Trong khách điểm khách nhân rồi rít nghị luận.

“Vũ Thần đã chết, nghe nói là một nữ tử rất đẹp, thật đáng tiếc.”

“Ai u, người không biết phải không? Trên giang hồ đã truyền tin. Nàng giết rất nhiều người, ngay cả bằng hữu ngày xưa cũng phản bội nàng. Bị bí mật xử tử trên đỉnh Vân Nhai đó.”

“Choang.” Tiếng chén rựu rơi xuống vang lên.

Ở trong khách điểm, khách nhân cả kinh một vòng. Chỉ thấy một nam nhân tuấn tú, nghiêm mặt trắng bệch đứng lên, vọt ra khỏi khách điểm.

Thượng Quan Diêu nhìn bóng lưng Tạ Văn Phong, nhẹ giọng nói với Liễu Hành Vân không nhúc nhích: “Hành Vân, người không đi sao?”

Sắc mặt của Liễu Hành Vân dị thường khó coi, chặt vật lắc đầu, tiếp tục cúi đầu.

Đi Đi nơi nào?

Đi tìm thi thể của nàng, hay là nàng mộ.

Nàng Đi rồi, cũng tìm không được nữa rồi.

Ở nơi Thượng Quan Diêu không nhìn thấy, tay Liễu Hành Vân bị một cây trâm màu tím cắt một vết hung ác thật sâu, nhưng Liễu Hành Vân vẫn như cũ gắt gao nắm cây trâm kia.

Giống như, vật kia quan trọng đến mức, hấn chết cũng sẽ không buông tay.

Tạ Văn Phong, không biết mình muốn chạy đi nơi nào, chẳng qua là chẳng có mục đích mà chạy.

Hắn muốn đến bên người nàng, muốn nhìn lại nàng một chút.

Nhưng hắn không biết nàng đang ở đâu!

Tại sao nàng lại chết? Tại sao?

Sư huynh của nàng, không phải đợi nàng trên đỉnh núi sao?

Như vậy nàng

Nghĩ tới đây, Tạ Văn Phong đột ngột suy yếu quỵ gối dưới đất.

Nàng cùng sư huynh luôn bất hòa.

Làm sao hắn lại không không nghĩ đến, đó là biểu hiện giả tạo.

Thật ra thì, cái gì cũng không quan trọng.

Tạ Văn Phong, bắt đầu thống hận sự hèn yếu của mình.

Nếu như ban đầu lựa chọn đứng ở bên cạnh nàng, nếu như ban đầu lựa chọn phản bội Đào Nguyên, thuận theo trái tim của mình.

Như vậy tất cả, có thể không giống nhau hay không.

Nhưng thôn cô, ta thích người. Lại không có cơ hội thay đổi quyết định của mình.

Trời tối, Tạ Văn Phong đi trên đường cái, người trên đường lui tới nhiều như vậy, thế nhưng hắn lại cảm thấy, trên thế giới chỉ còn lại một mình hắn.

Dần dần, người xung quanh ít đi, có một người mặc áo màu cam, xách theo đèn hoa từ trong ngõ hẻm đi ra.

Gặp thoáng qua trong nháy mắt, nam tử gọi hắn lại, nói: “Vị công tử này, hẳn là Tạ Văn Phong đi.”

Tạ Văn Phong quay đầu lại, nhớ mạng máng nam tử trước mắt này.

Suy nghĩ một chút, Tạ Văn Phong nhớ tới, hẳn chính là nam tử hôm đó Mai Vũ muốn đuổi theo, cách ăn mặc này, không giống khi đó.

Nam tử này, chính là Hoa Tử Nguyệt. Hoa Tử Nguyệt quyết tâm lần nữa vì mình mà sống, chuyện đầu tiên chính là đổi quần áo, chuyện thứ hai chính là tìm đến Tạ Văn Phong.

Hắn sẽ không nói ra toàn bộ.

Nhưng có những chuyện, hẳn không nói không vui.

Hoa Tử Nguyệt đứng đưa hoa đang trong tay, nói: “Không cần hoài nghi nữa, ta chính là người hôm đó. Bất quá, ngày đó, ta diễn vai một người khác.”

“Người nào?” Tạ Văn Phong theo bản năng hỏi hắn.

“Hoa Tử Tiêu, người biết tại sao Mai Vũ muốn theo đuổi ta không? Chính là muốn hỏi một câu, ta có phải Hoa Tử Tiêu hay không. Tạ Văn Phong, nói cho người biết một chuyện. Mai Vũ cùng Vô Vân lâu không hề có quan hệ gì, càng không phải là Vô Vân lâu chủ. Cho nên Mai Vũ tiếp nhận cừ hận của Hoa Tử Tiêu, là bởi vì Hoa Tử Tiêu cùng Mai Vũ có tình cảm mà không người nào đoán được. Mặc dù ta không biết là thâm tình như thế nào, lại biết, tình cảm này rất thuần túy và tinh khiết. Còn nữa, mặc dù Mai Vũ không bảo ta mang di ngôn, nhưng ta vẫn muốn nói cho người biết, Mai Vũ nói: nếu làm trái lời thề, chết ở Vân Nhai. Văn Phong, Hành Vân, các người đều bị ta lừa. Ta nghĩ Tạ đại hiệp thông minh như vậy, nhất định biết ý tứ gì đi.”

Hắn xách đèn hoa đang lên, hoa văn trên đèn giống như huyết sắc trên người nàng hôm đó, điểm lệ thê mỹ.

Tạ Văn Phong sắc mặt tái nhợt dọa người. Hoa Tử Nguyệt thấy đã đạt được mục đích, xoay người rời đi.

Đi được vài bước, sau lưng lại truyền tới thanh âm của Tạ Văn Phong: “Là người. Giết nàng sao?”

Trong ngõ hẻm không gió, đen như mực một mảnh, chỉ có hoa đang kia, lóe lên ánh mắt chói mắt.

Trong lòng Hoa Tử Nguyệt yên lặng nói với Hoa Tử Tiêu: đời này, thiếu người nhiều như vậy. Một phen này để cho người đòi lại đi. Trân bảo người thích nhất, ta thay người coi chừng. Bất quá, lần này, vì thân phận của Hoa Tử Nguyệt.

Hoa Tử Nguyệt cười khẽ một tiếng, đầm thũng bầu trời đêm yên tĩnh, cuối cùng hắn nói.

“Tạ Văn Phong, tự tay giết nàng, không phải là người sao?”

Tạ Văn Phong ngã nhào trên đất, sấp nhập vào bóng tối.

Tự tay giết nàng, không phải là người sao.

Không sai! Không sai! Là hẳn tự tay giết nàng.

Tại sao, mình không chịu tin tưởng nàng.

Tại sao, mắt thấy máu của nàng, nhuộm đầy cả con đường lên đỉnh Vân Nhai.

Tạ Văn Phong, nữ thử kia nói nàng lừa người!

Nàng lừa người nhiều lần như vậy, sao người còn chưa nhớ.

Đưa tay, Tạ Văn Phong muốn sờ tới bên hông, tượng trưng cho ấn ký của nàng.

Bên hông trống rỗng, không có khối Huyết Ngọc kia.

Tạ Văn Phong trong bóng đêm, trượt xuống trên mặt đất.

Dần dần co rúc thành một đoàn, ôm đầu gối khóc đến hồng mắt.

Thôn cô, có phải hay không bởi vì ngay từ đầu quá mức tín nhiệm, cho nên ta mới có thể ở thời điểm biết chuyện này, sợ hãi như thế.

Sợ hãi đến bỏ quên tất cả.

Bỏ quên, cho tới bây giờ người chưa từng nói người chính là hung thủ.

Bỏ quên, cho tới bây giờ người cũng chưa từng nói người là Vô Vân lâu chủ.

Ta thật sự là người kém cỏi, lại còn muốn từ trong miệng người khác, cho người tin tưởng.

Nhưng cho dù ta kém cỏi như thế, người cũng. Không cần bỏ lại ta.

Chân trời góc biển, từng nói cùng đi. Làm sao người, bỏ lại ta rồi.

Tâm của Tạ Văn Phong đau như đao cắt. Nhưng vô dụng.

Nữ tử kia, cũng không về được nữa.

Không về được nghe hắn nói một câu: thật xin lỗi.

Hoặc giả, nàng căn bản không cần câu thật xin lỗi kia.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 20: Chân Tướng Liễu Hành Vân Phản Bội Nàng

“Người nói nàng chết rồi?”

Vương Phủ sau giờ Ngọ, một đạo hoa quang trong trẻo lạnh lùng lóe lên. Kiếm không nhìn thấu dấu vết lúc xuất ra, đã để ngang trên cổ của Ô Nha. Ô Nha mồ hôi nhuộm đầy trán.

Thanh âm của Vương gia quý dị bình tĩnh, đây chính là dấu hiệu trước khi mưa lũ tới.

Cẩn rằng, Ô Nha chịu đựng sợ hãi, vội vàng bổ sung: “Trên giang hồ đồn đại như vậy, nhưng xin Vương gia bớt giận, chuyện này còn cần truy xét, theo thuộc hạ biết, Mai Vũ bị Vân Kinh mang đi. Lúc ấy trừ Vân Kinh, không ai có thể khẳng định chuyện sinh tử kia.”

Kiểm trên cổ Ô Nha dịch ra một chút, An Thiếu Hàn mắt nhìn xuống hắn, lạnh lùng nói: “Ta cho người thời gian ba ngày. Đi tìm nàng, nếu nàng còn sống liền thôi. Nếu chết, thì thể cũng phải mang về cho ta.”

Ô Nha cả kinh, không tự chủ ngẩng đầu: “Vương gia. Chẳng lẽ muốn dùng Hoàn Hồn đan?”

Nhiều mây, kiếm của An Thiếu Hàn vạch một vết thật nhanh lên gương mặt của hắn.

“Người còn vấn đề gì khác sao?” Con người lạnh lùng quét qua mắt của hắn, mang theo ý vị cảnh cáo.

Toàn thân Ô Nha chấn động, cúi đầu: “Thuộc hạ tuân lệnh.”

An Thiếu Hàn đi vào trong sân tràn đầy hoa đào ngồi xuống dưới tàng cây.

Yên lặng nhắm hai mắt lại.

Vừa nhắm mắt, trong đầu, liền tràn đầy dáng vẻ của nàng.

Đặt tay lên ngực, nơi đó đặt một chiếc lược gỗ đào.

Tiểu Vũ, tại sao người không nghe lời ta nói? Tại sao phải quật cường như vậy?

Ta đã nói rồi, chỉ cần tìm được người, để cho người đi. Nhưng bây giờ, người muốn ta buông tay như thế nào?

Nơi ngực trái, lại truyền tới từng trận đau đớn.

Bên ngoài sân, thanh âm nha hoàn thận trọng truyền đến: “Vương gia, Thanh Vân Quận chúa mời ngài cùng ngắm hoa.”

An Thiếu Hàn vẫn không nhúc nhích, chỉ nhàn nhạt nói: “Nói cho nàng biết, ta không rảnh.”

Hoa đào, hỗn loạn rơi đầy đất.

An Thiếu Hàn ở dưới tàng hoa đào, nằm mộng như trước.

Trong mộng, tràn đầy thân ảnh của nữ tử kia.

Nàng cười, trong đôi mắt sóng nước lưu chuyển, gọi hắn: “Thiếu Hàn.”

Tiểu Vũ, ta rất nhớ ngươi. Ngươi nhất định sẽ không chết đúng không.

Ta muốn giết những người đó, giết những kẻ dám cả gan động tới ngươi.

An Thiếu Hàn hiểu, cho dù lúc này, Vương Phi chưa cưới của hắn đang ở bên cạnh, nhưng cũng không thể đi vào trái tim của hắn.

Bởi vì, chỉ cần tên của nữ tử kia xuất hiện, tất cả biểu hiện giả dối đều sẽ bị đập tan.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Thanh Vân Quận chúa đại gia khuê tú hiểu chuyện đã không để lại bất kỳ màu sắc nào trong mắt hắn rồi.

Trần ngập mắt của hắn, tim của hắn, đều là bóng dáng màu đỏ không thể tiêu tán.

Cho dù An Thiếu Hàn cấp cho Mai Vũ chỉ có đau đớn. Hắn cũng không cho phép người khác tổn thương nàng một phần một hào.

Tất cả người từng tổn thương nàng, đều phải chết.

Trong không khí, lại lưu động hương thơm mê người. Liễu Hành Vân mở mắt ngồi dậy, đẩy cửa ra. Ngoài cửa bóng dáng đông đưa, trong nháy mắt ảo giác cho là nữ tử kia.

“Hành Vân, ngươi đã tỉnh?” Thanh âm Thượng Quan Diêu vang lên, đánh tan ảo giác.

Liễu Hành Vân lắc đầu, cảnh cáo mình, thanh tỉnh một chút.

Nữ tử kia chết rồi.

Một ngày kia, hắn không nói lời nào với Tạ Văn Phong, liền cùng Thượng Quan Diêu đi tới tiểu viện trong núi này.

Thượng Quan Diêu rất nhiệt tình. Có nhiều lần, cố ý câu dẫn hắn.

Nhưng Liễu Hành Vân lại hoàn toàn không muốn chạm vào nàng.

Hắn luôn nghĩ, một buổi sáng sớm, môi của hắn chạm vào môi của một nữ tử khác thì lòng sẽ tràn đầy yêu thương say đắm.

Nụ hôn kia, không đủ triền miên, không đủ thâm tình. Hoặc giả có thể nói, chẳng qua là nhàn nhạt như chuồn chuồn lướt nước. Nhưng lại khiến linh hồn hắn run rẩy.

Hắn vốn tưởng rằng, cho dù nữ tử kia không ở bên cạnh, Liễu Hành Vân cũng vẫn là Liễu Hành Vân. Cho đến khi biết nàng chết đi, Liễu Hành Vân mới phát hiện, hắn không bao giờ là chính bản thân hắn nữa rồi.

Hắn cái gì cũng không thể làm, cái gì cũng không cách nào suy nghĩ. Mỗi ngày, đều như cái xác không hồn. Hơn nữa, cho dù Thượng Quan Diêu mặc sa y mỏng như cánh ve đông đưa trước mặt hắn, hắn cũng hoàn toàn không có cảm giác. Trong đầu nghĩ tới, là ngọn đèn dầu bất diệt thành Dương Châu, là nụ cười rục rờ của nàng.

“Hành Vân, hôm nay chúng ta đi chơi điều đi.” Thượng Quan Diêu ngồi xuống bên cạnh hắn, lắc lắc cánh tay hắn nói.

Hắn bị bệnh. Đại phu nói, hắn bị kích thích rất lớn, gãy giụa trong mâu thuẫn, tâm thần có chút không thanh tỉnh.

Thật ra thì, Liễu Hành Vân làm sao mà bị bệnh, nàng rõ ràng nhất.

Nhưng nàng không muốn hắn thanh tỉnh, bởi vì nếu thanh tỉnh, hắn cũng không là của nàng nữa.

Cho nên, nàng tình nguyện để Liễu Hành Vân dần bị mất phương hướng, quên đi Mai Vũ.

Tròng mắt Liễu Hành Vân giật giật.

Điều?

Đúng rồi, Mai Vũ thích nhất chơi điều.

Nhớ được bọn họ từng thả điều bên bờ sông đấy. Ba người, viết chữ trên điều, so xem của ai bay cao hơn.

Liễu Hành Vân đột nhiên rục rờ cười.

Thượng Quan Diêu có chút vui vẻ, đây là biểu tình đầu tiên hắn thể hiện ra trong mấy ngày qua. Tiếp tục như vậy, hắn nhất định sẽ khá hơn.

“Mai Vũ, lần này, ngươi muốn viết gì ở trên điều?”

Hắn cười rục rờ, là nụ cười dĩ vãng Thượng Quan Diêu quen thuộc.

Nói như vậy với nàng.

Thượng Quan Diêu ngẩn ngơ, cả người như rơi vào hầm băng.

Yên lặng nhìn nụ cười vô ý thức của hắn, Thượng Quan Diêu vui mặt ở trong tay khóc lên.

Nhiều năm như vậy, nàng thích nhất, chính là nụ cười rục rờ của Liễu Hành Vân.

Nếu như giờ khắc này, hắn không gọi tên nữ nhân khác, lộ ra tươi cười như vậy. Nàng thật sự có thể tiếp nhận, từ nay về sau hắn không cười như vậy nữa.

Nhưng hắn cười, cho dù thời điểm thần chí mơ hồ, vẫn như cũ gọi tên nữ nhân kia.

Rốt cuộc, trận chiến này, nàng vẫn thua.

Thua bởi một người chết.

Cho dù hạ độc hắn, mê hoặc tâm trí hắn, muốn hắn phản bội nữ tử kia. Rốt cuộc cuối cùng, nàng vẫn không có được thứ gì cả.

Mai Vũ nói: xin cho mặt trời của ta hạnh phúc.

Liễu Hành Vân nói: điểm khác nhau lớn nhất giữa người và nàng là, nàng vì ta làm bất cứ chuyện gì, cũng không muốn ta hồi báo. Nhưng mỗi một chuyện người làm vì ta, đều là muốn lấy được ta.

Nguyên lai tình yêu thật sự không phải cứ cưỡng cầu là có thể đạt được. Không phải cứ bỏ ra, liền nhất định có thể thu lại.

Mặc dù buông tay sẽ rất thống khổ, nhưng Thượng Quan Diêu rốt cuộc hiểu rõ.

Yêu một người, vẫn là trong lúc hắn cần thì xuất hiện ở bên cạnh hắn, lúc hắn không cần thì rời đi.

Yêu cũng tốt, hận cũng tốt. Nam nhân này, đã định trước là nàng cuối cùng không thể tồn thương.

Nàng bại bởi Mai Vũ, lần này, tâm phục khẩu phục.

Nàng nắm tay Liễu Hành Vân, buồn bã khóc thút thít: “Hành Vân, ta trả lại tất cả cho người, trả hết cho người. Ta hiểu rõ, ta nói những lời này, người cũng sẽ không nghe được. Nhưng ta vẫn muốn nói. Hành Vân, ta yêu người, từ lúc người không biết, ta đã yêu người. Ta vốn cho rằng, có một ngày, ta sẽ đợi được người dừng lại vì ta. Cho nên ta dùng mọi thủ đoạn phải đoạt được người. Nhưng cho đến giờ phút này, ta mới phát hiện ta thật sự sai rồi. Người của Liễu đều do ta giết. Mỗi lúc nửa đêm, ta đều bị dọa tỉnh. Ta không phải là không có trái tim, Hành Vân, ta cũng biết sợ. Sau khi người thanh tỉnh, nhất định sẽ hận ta. Ta hiểu rõ. Nhưng những điều này đều không quan trọng. Quan trọng là, Hành Vân, ta rốt cuộc mình bạch làm sao để yêu một người, giờ khắc này, ta rốt cuộc không có tư cách yêu người. Tạm biệt, Hành Vân của ta, trên giang hồ, sẽ không bao giờ nữa có người tên Thượng Quan Diêu nữa. Nếu có thể, quên ta đi.”

Không cầu người còn nhớ rõ ta. Chỉ cầu người thông khoái quên ta, như vậy, người có thể vui vẻ hay không.

Thượng Quan Diêu đứng dậy, dập tắt huân hương trong lư hương. Thời điểm lư hương cuối cùng tắt, Liễu Hành Vân liền hôn mê bất tỉnh.

Thượng Quan Diêu nâng hắn về trên giường, lại gửi thư cho Tạ Văn Phong.

Làm xong tất cả, xoay người rời đi.

Ngoài cửa, một nam tử thân bạch y đứng ở nơi đó, tựa hồ là đang đợi nàng.

Thượng Quan nghiêng nhìn qua, là Vân Kinh. Vân Kinh hợp tác cùng với nàng hãm hại Mai Vũ.

Đi lên phía trước, nhẹ nhàng quỳ xuống, Thượng Quan Diêu nói: “Tham kiến lâu chủ.”

Vân Kinh tựa hồ rất mệt mỏi, lạnh nhạt nhìn nàng: “Làm sao người biết?”

Thượng Quan Diêu thâm trầm cười, nói: “Bởi vì Mai Vũ đã sớm biết ngài chính là lâu chủ, mới có thể van ngài giết chết ta.”

Nữ nhân như vậy, là một người ngu ngốc, lại dự liệu được tất cả.

Môi Vân Kinh trắng bệch, nói: “Người. Biết nàng khi nào biết ta là lâu chủ sao?”

“Lúc mới bắt đầu, ta cũng không biết. Chẳng qua sau đó, ta nhớ lại, hôm đó, khi lâu chủ xuất hiện bên cạnh ba người chúng ta. Thời điểm ngài còn chưa xuất hiện, Mai Vũ đã chuyển hướng về phía ngài. Ta nghĩ, trước đó, nàng đã biết rồi.” Thượng Quan Diêu nhàn nhạt nói.

Nghe xong câu nói này, Vân Kinh càng thêm tái nhợt.

“Người sau này, cũng không cần trở về Vô Vân lâu nữa.” Vân Kinh nói xong, xoay người rời đi.

“Tạ lâu chủ.” Thượng Quan Diêu nói.

Nghe nơi xa, thừa dần tiếng ngựa hí, cuối cùng liếc mắt nhìn về trong phòng, xoay người chạy về phía rừng cây.

Đời này, nàng không hối hận đã yêu hắn, lại hối hận mình không sớm một chút học được làm thế nào để yêu một người.

Cho nên,

Hành Vân, tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 21: Chúng Ta Bắt Đầu Một Lần Nữa, Người Nói Có Được Hay Không?

Trong mộng, tựa hồ đang diễn một màn.

Hắn có chút ấn tượng.

Ở trong khách điểm, Thượng Quan Diêu đứng ở trước mặt hắn, nói với hắn: “Người phải nhớ, Mai Vũ cùng việc người của Liễu thôn chết đi có quan hệ.”

Lắc đầu, Liễu Hành Vân xì mũi coi thường.

Làm sao có thể, nha đầu kia thiện lương đến mức vì tiểu quý thói ngay cả mình danh tiếng cũng không cần? Bảo nàng giết người vô tội, nàng tình nguyện đi tìm chết.

Nhưng tại sao, người ngồi trước mặt Thượng Quan Diêu lại gật đầu, nói theo nàng: “Không sai, nàng cùng chuyện người Liễu thôn chết đi có liên quan.”

Liễu Hành Vân tức giận kêu to.

“Người là heo à! Suy nghĩ gì vậy! Nàng làm sao có thể có liên quan đến chuyện của Liễu thôn.”

Nhưng hắn phát hiện, vô luận mình kêu như thế nào, người trong mộng cũng không đáp lại.

Trong không khí, tựa hồ lưu động cổ tử hương.

Liễu Hành Vân có chút ấn tượng.

Đáng chết! Mùi thơm này sẽ mê hoặc lòng người! Liễu Hành Vân, người thanh tình chút đi!

Hình ảnh chuyển động, không có ai đáp lại hắn. Hắn thấy Liễu Hành Vân đó nói với Mai Vũ: “Không rời đi, liền giết người.”

Không, sẽ không. Đây không phải là hắn, hắn thích nàng nhất, làm sao có thể muốn giết nàng.

Nhưng hắn nghe được âm thanh trong đầu của Liễu Hành Vân trong mộng.

Nàng là địch nhân, nàng là địch nhân.

Liễu Hành Vân ngồi phịch ở trên đất, ôm đầu run rẩy.

Hắn bị người thao túng rồi.

Không! Không! Không cần! Trả lại thân thể cho ta! Trả lại suy nghĩ cho ta!

Mai Vũ, người không nên tin hắn. Người kia không phải là ta, không phải là Liễu Hành Vân.

“Mai Vũ ta ở chỗ này lập lời thề, cắt tóc tuyệt giao cùng Liễu Hành Vân. Từ nay về sau, gạt bỏ chuyện lúc trước, ân cừ dứt đoạn. Ngày sau nếu gặp nhau ở giang hồ, chỉ là người đi đường. Nếu làm trái với lời thề này. Sẽ để cho Mai Vũ chết trên đỉnh Vân Nhai!”

Nàng kéo thân thể bị thương, nói với hắn.

Hắn nhớ rồi, nhớ đến lúc ấy, mình gãy giữa, tự nói với mình, giữ nàng, giữ nàng lại. Nhưng thân thể không chịu sự khống chế của mình, hắn chỉ có thể mắt thấy nàng rời đi.

Sau đó.

Đỉnh Vân Nhai, hắn làm tổn thương nàng.

Mà nàng, đã chết trên đỉnh Vân Nhai.

Hắn muốn hồng mắt. Tự hờ bản thân mình, đang bị vây trong lồng sắt. Thân thể cùng suy nghĩ, đều bị xâm lấn.

Người khác xuyên qua ý thức của hắn.

Nhưng hắn không muốn, không muốn như vậy.

Cho nên, hắn chống cự. Ngăn cản tất cả giác quan.

Hắn biết, tiếp tục như vậy nữa, mình sẽ có khả năng phải chết.

Nhưng hắn không chịu nổi.

Hắn tin tưởng Mai Vũ của hắn. Tin tưởng cảm giác của hắn. Lại làm ngược với trái tim của mình, giết nàng.

Hết thầy đều là lỗi của hắn, như vậy, chết, cũng liền thôi đi.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên thiếu tình cảm của nàng. Trên đường hoàng tuyền, hắn cũng không còn mặt mũi đuổi theo thân ảnh của nàng.

Chỉ cầu kiếp sau, tổn thương đó, đổi thành hắn.

Không cần làm cho Mai Vũ đau khổ. Muốn đau, để cho hắn đau thôi.

Thời điểm Liễu Hành Vân lần nữa mở mắt, có một hồi kia, thần trí trở lại.

Suy nghĩ thanh tỉnh, thân thể hoạt động tự nhiên.

Nói như vậy. Hắn tự do.

Nhanh chóng ngồi dậy, Liễu Hành Vân vội vàng chạy xuống giường. Tạ Văn Phong đang từ ngoài đẩy cửa tiến vào, Liễu Hành Vân trắng bệch nghiêm mặt nắm lấy hắn.

Hốt hoảng mà nói: “Văn Phong, ta bị người thao túng. Những lời ta nói với ngươi, là giả, Mai Vũ. Không phản bội. Mai Vũ.”

Tạ Văn Phong nắm lấy cánh tay hốt hoảng của hắn, bị thương lắc đầu: “Không cần nói, ta đều biết.”

Tay Liễu Hành Vân run lên, dần dần rũ xuống.

Tạ Văn Phong lướt qua hắn, yên lặng đem com để lên bàn.

Hắn cũng biết, Thượng Quan Diêu rất thông minh. Biết lời của người khác, hắn sẽ không tin.

Nhưng lời của Liễu Hành Vân, hắn nhất định sẽ tin tưởng.

Che mắt, có lẽ có thể dùng tâm nhìn rõ tất cả. Nhưng che tâm, lại không thể thấy rõ ràng bất kỳ vật gì.

Tạ Văn Phong hắn sai lầm rồi, đã không dùng tâm của mình để nhìn rõ nữ tử kia.

Rõ ràng là côi đời này, không ai bằng một phần vạn nữ tử kia. Thế nhưng hắn lại hết lần này tới lần khác dùng ánh mắt thể tục nhìn nàng.

Nhưng hắn không tin nàng chết rồi.

Tuyệt đối không tin.

Cho nên, hắn rút khỏi Đào Nguyên, thanh bạch.

Đến đây, muốn đi tìm nàng.

“Hành Vân, ngươi muốn đi tìm Thượng Quan Diêu báo thù sao?” Tạ Văn Phong ngồi ở trước bàn, hỏi hắn.

Liễu Hành Vân đi tới bên cạnh hắn ngồi xuống, cúi thấp đầu.

“Không, ta nghĩ Mai Vũ sẽ không muốn ta làm như vậy.”

Muốn sao? Sẽ không đâu.

Bởi vì Mai Vũ của hắn, ngay từ đầu, đều không muốn hắn động thủ giết Thượng Quan Diêu.

Nữ nhân ngu ngốc kia, đang bảo vệ hắn.

Hắn biết, hắn hiểu.

Cho nên, hắn sẽ không đi giết Thượng Quan Diêu. Hơn nữa, hắn mơ hồ nhớ được, Thượng Quan Diêu khóc cầu xin hắn quên đi.

Hắn sẽ, sẽ quên sự tàn nhẫn băng lãnh của Thượng Quan Diêu, nhớ những gì đã từng tốt đẹp của nàng.

Bởi vì, có một nữ tử dạy cho hắn tha thứ cùng ôn nhu.

Tạ Văn Phong đặt chén com trước mặt hắn, nhẹ giọng nói: “Ăn một chút gì đi, sau đó, chúng ta đi tìm nàng.”

Liễu Hành Vân kinh ngạc ngẩng đầu, lắp bắp hỏi: “Tìm, tìm nàng. Không có, nàng không có chết?”

Tạ Văn Phong nhìn phía ngoài cửa sổ, một mảnh hoa sen đang nở điểm lẹ.

“Hành Vân, có người nhắn gửi câu nói cuối cùng của nữ tử kia: nếu vi phạm lời thề, chết ở Vân Nhai. Văn Phong, Hành Vân, các ngươi đều bị ta lừa. Nói cách khác, những lời thề tuyệt giao kia, không tính toán gì hết. Như vậy, lời thề chân trời góc biển cùng đi, không thể không giữ lời. Hơn nữa, nam tử kia lấy huyết ngọc của ta đi, muốn cứu nàng. Cho nên, nàng nhất định sẽ xuất hiện một lần nữa. Nhanh lên một chút ăn đi, chúng ta sẽ lên đường.”

Liễu Hành Vân cầm đũa lên, yên lặng ăn com trắng.

Tạ Văn Phong nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của hắn, thở dài nói: “Muốn nói xin lỗi, chờ thấy nàng rồi nói đi.”

Liễu Hành Vân cuối cùng khóc lên, đáng vẻ ăn com tràn ngập lệ, xấu hổ chết rồi.

Lại làm cho Tạ Văn Phong lo lắng.

Hắn biết Liễu Hành Vân có bao nhiêu tín nhiệm Mai Vũ, từ lúc bắt đầu, hắn liền tín nhiệm nàng nhất.

Nhưng lần này, cũng là hắn phản bội Mai Vũ. Trong lòng hắn, nhất định không dễ chịu.

Mai Vũ, ngươi ở đâu?

Nếu ngươi thấy bộ dạng hiện tại của hắn, có thể đau lòng hay không.

Máu tươi nhỏ xuống huyết ngọc, thấm đẫm của khối ngọc.

Nhược Ly nhìn vết thương thật sâu trên cánh tay Vân Kinh, không nhịn được nói: “Lâu chủ, để ta làm đi.”

Vân Kinh lắc đầu: “Không, ta làm là tốt rồi.”

Huyết ngọc, có thể cứu người.

Hắn đã từng tham thảo với Trúc Thiên tác dụng của huyết ngọc.

Chỉ cần dùng máu ngâm huyết ngọc, đút cho người chết 36 lần, liền có thể cứu sống người kia.

Lúc ấy hắn rất quả quyết nói với Trúc Thiên: “Người làm như thế, tuyệt đối là ngu ngốc.”

Vân Kinh thế nào cũng không nghĩ đến, có một ngày, mình sẽ đi làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Nhưng hắn lại không hối hận.

Hắn nghĩ phải cứu nữ tử kia.

Khi huyết dịch chảy khỏi thân thể, Vân Kinh nghĩ tới hai câu hỏi nàng hỏi hắn ngày đó.

Vân Kinh, tại sao ngươi muốn giết ta?

Vân Kinh, ngươi có trái tim sao?

Tại sao muốn giết nàng? Trước kia, chính hắn cũng thường hỏi, nhưng lại không dám nói ra đáp án.

Thật ra thì đáp án sao mà đơn giản, bởi vì Vân Kinh phải làm sát thủ đệ nhất thiên hạ, mà sát thủ, không thể có tình cảm. Cho nên hắn muốn giết nàng, bởi vì hắn thích nàng.

Như vậy, hắn có trái tim sao?

Hắn trước kia, cảm giác hắn không có trái tim. Nhưng tại sao thời điểm nàng ngã xuống, trong ngực trái của hắn, lại có một bộ phận đau đớn như vậy.

Vân Kinh, trước khi yêu nàng, có lẽ thật sự không có trái tim. Nhưng khi hắn yêu nàng, hắn liền có.

Có một trái tim, vì Mai Vũ mà đập.

Trái tim đó rõ ràng nói cho hắn biết.

Hắn yêu nữ tử này.

Nguyên lai nàng đã sớm biết thân phận của hắn. Hiện tại nhớ tới, giữa những câu chữ của nàng, đều cất giấu nhân nhạ ưu sầu.

Hứa cho nàng cả đời, nàng biết là giả.

Nói muốn theo nàng cùng đi tới chân trời góc biển, cũng là giả.

Từng năm từng tháng, trúc mã thanh mai.

Thời điểm hát câu hát này, nàng dùng tâm tình như thế nào để hát lên. Ngón tay còn lưu lại, cảm xúc cùng nhiệt độ sợi tóc bóng loáng của nàng. Lại thấy không được nụ cười ôn nhu của nàng.

Su mọii, ngươi mau một chút tỉnh lại được không?

Lại vì ta hát bài hát kia.

Mà ta, sẽ ôn nhu đem một đầu tóc đen của ngươi cuốn quanh ngón tay.

Chẳng qua là lần này, ta đưa cho ngươi, tình cảm chân thật. Không phải là giả, ta có rất nhiều lời phải nói, ngươi mau tỉnh lại, được không?

Ờ nàng, Vân Kinh ngậm máu, từng ngậm bón cho nàng.

Mai Vũ, ta để cho ngươi chảy bao nhiêu máu, hiện tại liền trả lại cho ngươi bấy nhiêu.

Như vậy sau này, chúng ta bắt đầu một lần nữa, ngươi nói có được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 22: Nha Đầu, Nếu Không Muốn Chết, Trở Về Đi

Mục Vô Ca lại chạy trốn.

Bên trong Ngân Nguyệt sơn trang náo loạn, chỉ thiếu nước nhấc cả căn phòng lên.

Thương Lam từ đại đường lao ra ngoài Sơn Trang kêu to: “Mục Vô Ca trời đánh! Ta nhất định phải bắt ngươi trở lại!”

Mộc Đầu lắc đầu, nâng chung trà lên nhấp một ngụm.

Trước mặt mở ra, là bức thư Mục Vô Ca lưu lại.

Mấy hàng chữ viết ngoáy, trên thư: “Mục Vô Ca tới giang hồ tìm bạn tốt lúc trước, tất cả mọi công việc trong Sơn Trang giao do Thương Lam xử lý.”

Bên trong phòng, hương trà vẫn lượn lờ như cũ. Khóe miệng Mộc Phong cong nhẹ, cúi đầu: “Bạn tốt lúc trước? Hồng nhan lúc trước thì đúng hơn.”

Mục Vô Ca muốn điên rồi. Thật muốn điên rồi!

Một chuyện Mục Vô Ca hẳn đời này làm sai nhất chính là, trước đây không giết Tạ Văn Phong cùng Liễu Hành Vân.

Hai nam nhân đáng chết này, cứ nhiên đề cho Mai Vũ chịu tội danh không giải thích được như vậy.

Hắn nhất định sẽ giết hai nam nhân kia. Bất quá, trước tiên, hắn muốn đi tìm nàng.

Chết?

Cứ như vậy chết đi?

Hắn làm sao có thể tin tưởng.

Bình rượu mùi dấm trường đình kia mới uống một nửa, nàng làm sao sẽ chết.

Hắn nhớ, nhớ từng nàng nói.

Mùi dấm trường đình giấu rượu ngon, không gấp tri kỷ không chạm cốc.

Lần đầu tiên hắn dụng tâm như vậy muốn cùng một nữ nhân làm bằng hữu. Hắn cũng biết, có lẽ, động cơ của mình, cũng không đơn thuần như hắn nghĩ. Nhưng hắn thật chỉ muốn ở bên người nàng mà thôi. Tại sao nàng có thể không cho hắn cơ hội này.

Mai Vũ, chúng ta còn phải cùng nhau nâng chén. Chúng ta còn phải cùng trải qua rất nhiều chuyện, người thích nhất là chiếm tiện nghi của người ta. Tiểu Ngân người còn chưa mang đi, làm sao người sẽ chết?

Nhưng nếu người không chết, người đang ở đâu?

Cho ta tin tức có được hay không? Chỉ cần một chút tin của Mai Vũ người, chân trời góc biển, núi đao biển lửa, ta nhất định sẽ đi tìm người.

Thời điểm phi thân đến dưới núi, Mục Vô Ca gặp một nam tử mặc một thân màu cam. Ban ngày, nam tử lại xách đèn.

Mục Vô Ca cảm thấy kỳ quái, cũng không nhìn kỹ, lách mình bước nhanh muốn rời đi.

Nam tử lại tiến lên một bước chặn đường hắn.

Môi Mục Vô Ca mím thành một đường, nỗ lực tự nói với mình, nam tử trước mặt này chỉ là người qua đường đáng chết thôi. Bỏ qua, bỏ qua.

Nhưng cho dù người qua đường vô tội, hiện tại cũng không nên tìm Mục Vô Ca hắn.

Bởi vì hiện tại tâm tình hắn thật không tốt. Khi không biết được chính xác Mai Vũ đang ở đâu thì tâm tình của hắn, sẽ luôn luôn không tốt như vậy.

Cho nên, hiện tại! Lúc này! Người nào chọc Mục Vô Ca, người đó phải chết!

“Cút.” Mục Vô Ca ngẩng đầu lạnh lùng nói.

Khóe môi Hoa Từ Nguyệt nhếch lên thoáng cười, trong lòng hừ một tiếng.

Thật đúng là, nam nhân nha đầu Mai Vũ kia quen biết, từng kẻ một không chỉ tâm lý khiếm khuyết, càng thêm tự cho là đúng cộng thêm tính tình ác liệt, duy ngã độc tôn, đáng ghét chọc người thêm vô si!

Được rồi, hình tượng, hình tượng rất quan trọng.

Mỉm cười, tiếp tục mỉm cười, Hoa Từ Nguyệt lộ ra nụ cười hoàn mỹ nhất, nhẹ giọng nói: “Tiểu tử thú vị, thiếu gia là tới nói cho người biết tin tức của Mai Vũ. Bất quá xét thấy người lớn lối như thế, không có lễ phép như thế, làm ta chán ghét như thế, ta quyết định không nói cho người.”

Được rồi, nói cho cùng, hắn cũng không phải là người tính khí tốt.

Thời điểm Mục Vô Ca há to mồm về mặt vô cùng kinh ngạc, Hoa Từ Nguyệt tiêu sái xoay người, đi xuống chân núi.

Mục Vô Ca có mấy giây không thể suy nghĩ.

Người đi đường đột nhiên xuất hiện này là ai!

Nhưng vấn đề là, hẳn là ai đều không quan trọng, quan trọng là hẳn biết tin tức của Mai Vũ!

“Này! Mai Vũ ở đâu? Nàng như thế nào?” Mục Vô Ca phục hồi tinh thần lại, xông tới kéo hẳn lại.

Hoa Từ Nguyệt khéo léo lấy tay áo ra, vẫn mỉm cười nói: “Ta không muốn nói cho ngươi biết thì sao?”

Mục Vô Ca nóng nảy: “Ngươi muốn cái gì? Tiền?”

Hoa Từ Nguyệt dứt khoát từ chối: “Ta cái gì cũng không muốn.”

Mục Vô Ca nổi giận. Hẳn hận nhất người ta nói cái gì cũng không muốn. Đây rõ ràng chính là bói móc!

Nhưng nhìn khuôn mặt đang viết “Nếu ngươi nổi giận, ta liền cái gì cũng không nói cho ngươi biết.” Mục Vô Ca quyết định — nhận.

Ồ ~ ngươi chờ, chờ gia trở mình vùng lên.

“Ngươi muốn như thế nào mới có thể nói cho ta biết?” Mục Vô Ca cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi nói ra những lời này.

Hoa Từ Nguyệt vui vẻ.

Chờ câu này của ngươi đó.

Tiểu tử, thua trong tay ta, coi như ngươi xui xẻo.

“Ta muốn ngươi làm thị đồng của ta một ngày.” Tay cầm hoa đăng, Hoa Từ Nguyệt cười cong mắt mảy.

Nói giỡn!

Mục Vô Ca hẳn là ai? Hẳn ngạo thị quần hùng, mắt nhìn xuống thiên hạ, khiến nam nhân ghen tỵ, khiến nữ nhân ái mộ, Mục Vô Ca có một không hai trên đời này mê hoặc thế nhân, lại muốn làm người hầu cho một người qua đường không biết từ nơi nào xuất hiện, đáng đáp bình thường, (đây là suy nghĩ khi soái ca thấy soái ca, ta soái hơn ngươi), từ chi cũng không đủ phát triển?

Cả người Mục Vô Ca rét run.

Không! Không! Chuyện này sẽ hủy diệt thanh danh của hẳn đấy!

Nhưng hẳn suy tư một chút, vẫn là phi thường bị ai đáp ứng.

So với danh tiếng, hẳn vẫn quan tâm nữ nhân chết tiết kia hơn.

Mai Vũ, ngươi phải là biết ta đối đãi với ngươi như vậy, chờ chúng ta chạm mặt rồi, rượu ngon kia của ngươi, thế nào cũng phải chia cho ta phân nửa a.

Mục Vô Ca cứ như vậy lọt vào miệng sói của Hoa Từ Tiêu. Được hẳn dẫn dắt, trải qua một ngày kinh tâm động phách.

Trách thì trách, hẳn không biết Hoa Từ Nguyệt.

Hoa Từ Nguyệt là một người thế nào?

Đáp: Hoa Từ Nguyệt là một người người khác đối với hẳn có ân, hẳn tuyệt đối sẽ không báo. Nhưng người khác cùng hẳn có cừ oán, cho dù hẳn đuổi tới chân trời góc biển cũng phải trả thù người ta; nếu ai nhìn hẳn không thuận mắt, hẳn sẽ cho người ta nhìn hẳn càng không thuận mắt. Nhưng nếu hẳn nhìn ai không thuận mắt, tuyệt đối sẽ không làm cho đối phương có cơ hội nhìn mình không thuận mắt.

Đến đây, từ trên tổng hợp lại, Hoa Từ Nguyệt là một kẻ thối nát. Kết thúc ~

Đứng ở bờ sông thật lâu, bốn phía đều là một mảnh mưa bụi, Mai Vũ mờ mịt nhìn gương mặt từng người trên những chiếc thuyền đi qua phía trước.

Mình cũng không biết tại sao mình đứng ở chỗ này.

Liếc mắt, Mai Vũ gõ vào đầu mình. Một lúc lâu mới loáng thoáng hiểu rõ.

Nguyên lai mình đứng ở bờ sông Nại Hà.

Nàng đã chết rồi. Chỉ cần qua con sông này, qua hoa bỉ ngạn, nàng có thể nhìn thấy tử Tiêu rồi.

“Vị tiểu thư này, là muốn đi thuyền sao?” Đột nhiên, có người chèo thuyền tới đây, áo to đội nón, Mai Vũ không thấy rõ diện mạo hẳn, nhìn chung quanh, người kia tựa hồ đang gọi mình.

Mai Vũ giống như đứa ngốc hỏi: “Người đang bảo ta sao?”

Người chèo thuyền đội nón đỏ gật đầu: “Đúng vậy.”

Mai Vũ nhìn đội ngũ thật dài trước mặt một chút, vui vẻ.

Thật đúng là chuyện tốt hàng năm đều có, chết cũng thật nhiều.

Cư nhiên có thể chen ngang ngũ, thật tốt quá!

“Muốn ngồi, muốn ngồi.” Mai Vũ nói xong, đã nhảy lên thuyền.

Người chèo thuyền rời khỏi bên bờ, hướng về phía hoa bi ngạn.

Mai Vũ cúi đầu nhìn vào trong sông, trong đó đang diễn cuộc đời của nàng.

Giống như khi còn bé mình len lén xem kịch đèn chiếu, có thật nhiều người cùng việc.

Cha mẹ vứt bỏ nàng.

Sư phụ nghiêm nghị.

Sư huynh cùng sư đệ cười nhạo nàng.

Tạ Văn Phong mỉm cười vươn tay với nàng.

Liễu Hành Vân cười rục rờ với nàng.

Mục Vô Ca vô lại.

Còn có An Thiếu Hàn khó nắm bắt.

Còn có Vân Khinh.

Mai Vũ không nhận được lấy tay chạm nhẹ vào mặt.

Những người kia, đều là những người khi còn sống nàng cực kỳ thích. Không nghĩ tới, bất quá chẳng mấy chốc, sẽ phải quên mất.

Cả đời, sao mà dài, sao mà ngắn.

Đến, dài dài ngắn ngắn, cũng phải cắt đứt.

Thở dài, Mai Vũ có chút phiền muộn rồi.

“Thế nào, còn có lưu luyến?” Người chèo thuyền hỏi.

Mai Vũ cười khổ: “Làm sao không lưu luyến.”

Nếu như có thể, nàng cũng không muốn chết, nhưng sinh tử do mệnh, không phải là nàng muốn như thế nào là có thể như thế đó.

Người chèo thuyền cười khẽ một tiếng: “Nha đầu, nếu không muốn chết, trở về đi.”

Mai Vũ ngẩn người, đột nhiên ngừng đầu, run rẩy nhìn về phía người chèo thuyền kia.

“Người là? Người là.”

Thân thể đột nhiên ngửa về phía sau, người chèo thuyền đẩy nàng xuống.

Trong không khí, là mùi hoa quế nhàn nhạt tiêu tán.

Trong chìm nổi, Mai Vũ – ý thức có chút mơ hồ, nhưng nàng vẫn nỗ lực bỏ một hạt đậu đỏ vào trên thuyền kia.

Nam tử kia, có đôi mắt màu nâu, ôn nhu như nước.

Trong chuyện cũ của mình, duy chỉ không có người quan trọng đó.

Nàng biết, bởi vì người chèo thuyền đó, là Từ Tiêu.

Từ Tiêu, người nhận được chưa? Ta vì người góp đậu đỏ.

Ba năm. Có thể góp bao nhiêu đây?

Trống rỗng qua sông, Hoa Từ Tiêu nắm chặt đậu đỏ trong tay.

Nha đầu của ta, ba năm, không dài, không cần lo lắng cho ta được không?

Ta không cần người miễn cưỡng làm bạn, ta chỉ muốn người sống thật tốt.

Ta sẽ ở kiếp sau chờ người, cho nên kiếp này, đừng cưỡng cầu nữa.

Nha đầu của ta .

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 23: Mục Vô Ca, Niệm Chú Gọi Nàng Tỉnh Lại Đi

Mục Vô Ca muốn giết người rồi!

Đáng chết! Nam nhân này có bao nhiêu thói nát!

Một ngày kia, Mục Vô Ca hấn mất nửa cái mạng!

Trước tiên chạy đến nhà Kỳ Vương gia đem ngọc quý nhà người ta làm vỡ vụn vài viên. Cũng không nói gọi mình cái gì mà Tiểu Ca Từ, mẹ nó! Quên đi, bởi vì cái gọi là, hào hán không chịu thiệt trước mắt, Mục Vô Ca hấn có thể đuổi có thể co, gọi liền gọi đi.

Lại nói hấn đến từ lâu người ta ăn cơm, nhìn đầu bếp nhà người ta khó chịu, muốn người ta dùng đậu đỏ làm mười món điểm tâm khác nhau.

Cuối cùng cư nhiên hỏi hấn một câu: “Tiểu Ca Từ, người nói, những thứ điểm tâm này gọi là điểm tâm gì?”

Mục Vô Ca cũng không biết bên trong có thuyết pháp gì. Bản năng trả lời: “Điểm tâm đậu đỏ.”

Mẹ kiếp! Nam nhân chết tiệt đó cư nhiên liền mỉm cười nói với người ta: “Nghe được không? Hấn nói đây là điểm tâm đậu đỏ, cho nên, chưa tính là điểm tâm khác nhau. Hiện tại cho người hai con đường, một, rời đi. Hai, đem nữ nhi của người gả cho hấn.”

Hấn đó, tên như ý nghĩa chính là — Mục Vô Ca!

Ông trời ơi! Đáng dáp nữ nhi của đầu bếp kia tựa như Thường Nga tỷ tỷ mặt chạm đất. Lại còn về mặt then thùng mà nói: “Bằng không, ta đành ủy khuất một chút vậy.”

Nói là bị ủy khuất, một đôi mắt hận không thể đụng ngã Mục Vô Ca tại chỗ.

Miệng Mục Vô Ca rút rút, vụn vụn.

Điểm tâm đậu đỏ không gọi điểm tâm đậu đỏ, chẳng lẽ gọi là điểm tâm đậu xanh sao, tên Hoa XX kia.

Xin lỗi, tha thứ cho hấn. Thật sự cảm thấy tiếc hận với cái tên phong nhã của Hoa Từ Nguyệt. Cho nên Mục Vô Ca tự động đổi cho hấn cái tên: Hoa XX.

Còn có, nữ heo bên kia, gia van người, cho dù người cho gia một triệu lượng hoàng kim, gia cũng sẽ không gãy xéo mình như vậy.

Hấn thật vất vả thoát khỏi nữ heo đó, Hoa XX chân sau lại bước chân vào nhà một quan viên, lêu lổng cùng Tam di thái nhân gia gì đó, để cho hấn trông chừng.

Được rồi, trông chừng liền trông chừng, lại không chết người được.

Mục Vô Ca không nghĩ tới chính là, hấn chưa đứng được bao lâu, liền nhảy ra một nữ nhân, lôi kéo hấn gọi cái gì Nguyệt lang.

Còn nói cái gì mình rốt cuộc chịu gặp mặt nàng.

Mục Vô Ca vội vàng giải thích với nàng, còn chưa giải thích thông, liền nhảy ra một nhóm người, luôn mồm luôn miệng nói là muốn bắt gian phu.

Hắn thiếu chút nữa ngã mặt lên trời rống giận: “XX gian phu ở trong phòng Tam di thái.”

Sau đó, chính là một hồi loạn.

Chờ Mục Vô Ca trốn ra được, Hoa XX cư nhiên mỉm cười nói với hắn: “A, ta quên ta còn hẹn Thất di thái.”

Khi đó, nếu không có chuyện của Mai Vũ ngăn cản, thân tiền của Mục Vô Ca, sớm đem hắn thành bia bắn rồi.

Tóm lại, một ngày này, là một ngày kinh hiểm kích thích nhất đời này của Mục Vô Ca.

Hơn nữa, làm cho Mục Vô Ca vô cùng cảm khái vui mừng là, Hoa XX thối nát hơn so với tất mọi người hắn đã gặp! Tính khí cũng nát hơn nhiều so với Mục Vô Ca hắn.

Điều này làm cho hắn tìm được thăng bằng không ít.

Màn đêm buông xuống, Mục Vô Ca rốt cuộc có thể thoát khỏi ma trảo rồi, kích động hỏi Hoa XX: “Mau nói cho ta biết, Mai Vũ ở nơi nào? Nàng như thế nào?”

Con người Hoa Tử Nguyệt đảo một vòng, lại muốn trêu chọc hắn, cho nên dứt khoát trả lời: “Chết rồi.”

Gió thổi qua bên người Mục Vô Ca, Mục Vô Ca mặt không chút thay đổi nhìn hắn chăm chú, nói: “Gạt người.”

Hoa Tử Nguyệt đáp lại: “Không có gạt người.”

“Mắt người vừa đảo, gạt người.”

“Thật sự không lừa người, nàng”

“Người cầm miệng cho ta! Nàng không có chết! Người gạt người gạt người chính là gạt người!” Mục Vô Ca đột nhiên nổ tung, tức giận gầm thét, Hoa Tử Nguyệt bị hắn dọa sợ hết hồn.

Nhìn Mục Vô Ca đỏ cả vành mắt, Hoa Tử Nguyệt bật cười lắc đầu.

Nam nhân Mai Vũ quen biết, có lẽ thật sự đều quái dị lại thối nát. Nhưng đám người nát kia, đối với nàng, đều là thật lòng.

Mục Vô Ca cắn môi, cả giận nói: “Người cười cái gì?”

“Nàng không chết, đã được cứu sống rồi. Bất quá, nàng còn chưa tỉnh lại, không có nguyên nhân, chính là không muốn tỉnh lại. Ta nghĩ nàng cần một vài lời chú. Người biết chú ngữ này đọc thế nào không?” Hoa Tử Nguyệt xách theo ngọn đèn trong tay, dưới ánh trăng, khẽ mỉm cười.

Trên hoa đăng, hoa văn rực rỡ.

Mũi Mục Vô Ca có chút xót, nhưng như cũ quật cường nhếch mũi lên, nói: “Dĩ nhiên.”

Chú ngữ, ta biết rất nhiều đấy.

“Hiện tại, đến lượt ta hỏi người, người rốt cuộc là ai? Là gì của nàng?” Mục Vô Ca hỏi.

Sợi tóc của Hoa Tử Nguyệt bay xuống, che nửa gương mặt hắn. Ánh nến màu đỏ ảm áp, chiếu theo cả người hắn.

Là gì của nàng?

Hắn cũng không biết đấy?

“Ta nghĩ, nên gọi là người bảo vệ đi. An toàn của nha đầu này, ta tiếp nhận. Ta muốn bảo vệ nàng. Ha ha, mặc dù, nàng có thể không cần.” Hoa Tử Nguyệt thì thầm.

Là vậy đó, nàng có thể không cần.

Bởi vì người nàng cần, là Hoa Tử Tiêu, người trong trí nhớ, cũng là Hoa Tử Tiêu.

Hoa Tử Nguyệt hắn, bất quá là một người đi đường mà thôi.

Nhưng bị thương chính là, người đi đường này không đủ vội vàng. Cho nên sau khi dừng lại, liền có hậu quả xấu vừa thấy đã yêu.

Hắn yêu, nữ tử góp đậu đỏ đó.

Yêu, tương tư trăm mặc như đậu đỏ.

Mà nữ tử kia, lại không biết.

Hắn thích vẽ hoa văn lên đèn hoa đăng. Bởi vì nơi này, cất giấu một bí mật.

Ha ha, chờ thời điểm nữ tử kia, cũng quan tâm Hoa Tử Nguyệt giống như quan tâm Hoa Tử Tiêu, hắn liền nói cho nàng biết.

“Được rồi, nha đầu kia, xác thực có bản lĩnh cùng năng lực gây họa. Chúng ta bây giờ đi tìm nàng thôi.” Mục Vô Ca đi lên phía trước, cùng hắn sóng vai đồng hành.

Hoa Tử Nguyệt hỏi hắn: “Ngươi không muốn hỏi một chút nàng ở nơi nào? Chúng ta có thể mang nàng đi hay không?”

Mục Vô Ca nhún vai: “Coi như nàng ở Địa ngục, chỉ cần Địa Ngục có cửa, ta cũng muốn kéo nàng trở lại.”

Nha đầu chết tiệt kia. Hắn là cố chủ đứng đắn nhất của nàng. Mục Vô Ca hắn còn phải trả tiền thù lao.

Nàng không muốn cũng không được!

Mai Vũ vẫn chưa tỉnh.

Nhược Ly đã nói, huyết ngọc cứu tính mạng của nàng trở lại, nhưng nàng vẫn chưa tỉnh lại.

Vân Khinh đã nói Nhược Ly. Nhược Ly nói, trên tinh thần nàng không muốn tỉnh lại.

Mỗi ngày Vân Khinh đều coi chừng nàng, làm thế nào cũng gọi không tỉnh nàng.

Ngày càng trôi qua, thân thể Vân Khinh, cũng sụp đổ theo.

Cuối cùng không thể không nằm ở trên giường.

Mà lúc này, phòng của Mai Vũ liền dị thường an tĩnh.

Bởi vì an dưỡng, cho nên Vân Khinh mang theo Mai Vũ đến ở viện tử trong núi, không mang bất kỳ thủ vệ nào.

Mục Vô Ca cùng Hoa Tử Nguyệt dễ dàng liền xâm nhập vào trận địa.

Nhìn đáng vẻ an tĩnh của Mai Vũ, tim Mục Vô Ca lại bắt đầu đau đớn.

Mai Vũ, rốt cuộc, rốt cuộc nhìn thấy ngươi.

Ngươi biết ta có bao nhiêu sợ hãi không? Ta luôn nghĩ, nếu quả như thật không còn được gặp lại ngươi, ta nên làm cái gì bây giờ. Thật may là, thật may là, ngươi vẫn bình yên vô sự.

Đi tới bên người nàng, Mục Vô Ca xoa lên tóc nàng.

Ở bên tai nàng, nhẹ giọng thì thầm: mùi dấm trường đình giấm rượu ngon, không gặp tri kỷ không chạm cốc. Mai Vũ, ta đang đợi ngươi cùng ta uống vò Thập Lý Đình đầy.

Mai Vũ, ngươi sẽ nghe được, nhất định.

Trong bóng tối, tựa hồ có người đang nói chuyện.

Mai Vũ nhìn không rõ, lại biết, cùng thanh âm dĩ vãng mình không muốn nghe không giống nhau.

Nàng trúng chú.

Chỉ có người niệm chú, nàng mới có thể tỉnh lại.

Như vậy, chú ngữ là gì? Thật ra thì, chính nàng cũng không biết.

Chẳng qua, nàng tựa hồ nhìn thấy, một ngày, một trong phòng, mình cùng một nam tử nâng chén.

Mình nói: mùi dấm trường đình giấm rượu ngon, không gặp tri kỷ không chạm cốc.

A, nàng nhớ, mùi vị rượu kia, rất thơm. Nàng nhớ, tư vị rượu kia, rất say lòng người.

Nàng cũng nhớ

Nam tử theo nàng uống rượu đó — gọi là Mực Vô Ca.

Lông mi có chút rung rung, Mai Vũ mở mắt.

Đập vào mắt, quả nhiên là vẻ mặt vui mừng của Mực Vô Ca.

Mũi Mai Vũ khẽ xốt, cười khe khẽ.

“Vô Ca, ta đã trở về.”

Ta đã trở về, ta hiểu rõ các người sẽ đến đón ta, bất kể là người, Văn Phong, Hành Vân, ai cũng tốt.

Chỉ cần niệm chú, ta liền sẽ trở về.

Vành mắt Mực Vô Ca hồng hồng, đưa tay ôm nàng vào trong ngực, run rẩy vuốt ve tóc của nàng, cho đến khi nàng cũng ôm chặt mình, Mực Vô Ca mới chân thực có cảm giác an tâm.

Là thật, không phải là ảo giác, là thật, nàng trở lại.

“Hoan nghênh trở lại, Mai Vũ.”

Không còn ngôn từ nào khác, có lẽ không nói câu nào, cứ ôm như vậy, mới là nhấn nhủ tốt nhất.

Nhấn nhủ ta tư niệm nặng như ngàn cân.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 24: Ta Quyết Định Muốn Tái Xuất Giang Hồ, Lấy Thân Phận Mới!

Vân Kinhh tựa hồ trong mê man thấy được nữ tử kia. Vẫn mặc bạch y, trên y phục, là phiến hoa xinh đẹp mỹ lệ.

Hắn rất muốn hiểu rõ, đó là hoa gì, vì sao xứng đôi với nàng như vậy.

Trong không khí, chảy xuôi một loại hương, ấm áp, chọc người buồn ngủ.

Trong mơ hồ, tựa hồ nghe được một tiếng thở dài.

Là nữ tử đó sao?

Nàng tỉnh chưa?

Tại sao nàng lại than thở? Là bởi vì hắn sao?

Hắn Thật là muốn hỏi một chút.

Nhưng thân thể của hắn rất trầm trọng, chìm chìm nổi nổi, chỉ có thể rơi vào bóng tối.

Vuốt ve mái tóc Vân Kinhh, Mai Vũ khe khẽ thở dài. Đem hương nhang cất xong, Mai Vũ ngồi ở bên cạnh hắn, nắm đôi tay rõ ràng đã gầy xuống kia.

Nhìn khuôn mặt tiêu tụy trước mặt, lòng của Mai Vũ, không khỏi có chút đau đớn.

Rốt cuộc là tại sao vậy chứ. Hai người, đều đau như vậy.

Vân Kinhh, là bởi vì nàng mới có thể biến thành như thế.

Càng nhớ năm đó, lúc hắn rời khỏi Sơn Trang thì đứng ở trên núi cao, mắt nhìn xuống thiên hạ, ngẩng đầu nói: “Ta sẽ là sát thủ lợi hại nhất trên đời này.”

Mây trời lượn lờ, núi cao nước xa.

Một năm kia, hấn phong nhũ hào hoa, nhất là ngao khí phi phàm.

Mai Vũ đứng xa xa nhìn, trong lòng nghĩ đây chính là Vân Kinh sư huynh. Trừ vị trí thiên hạ đệ nhất sát thủ, bất kỳ thứ gì khác cũng không vào được mắt của hấn.

Nàng mang theo sùng bái cùng tiếc nuối, lặng lẽ buông bỏ mê luyến chính mình ẩn dấu trong lòng nhiều năm như vậy.

Vấn cho là, tất cả cùng Vân Kinh, cũng sẽ là một hồi u mê lạc lối của tuổi thơ. Sẽ không phát triển nữa. Lại không nghĩ rằng, số mạng hết lần này tới lần khác đều ngược, hết thấy, chẳng những phát triển, hơn nữa có một ngày, sẽ phát triển trở thành tình cảm không thể thừa nhận như vậy.

“Vân Kinh, không bao giờ gặp lại nữa, được không? Chúng ta cũng không cần đau đớn như vậy, được không?” Mai Vũ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Vân Kinh, khẽ rơi xuống một nụ hôn trên môi hấn.

Hấn muốn trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ, sát thủ vô tình vô tâm, nàng không muốn trở thành chướng ngại vật của hấn.

Mà nàng rốt cuộc biết được, vì sao Vân Kinh vẫn muốn giết nàng.

Từng năm từng tháng, trúc mã thanh mai. Mai Vũ cũng từng tha thiết chờ đợi, mộng như vậy không chỉ là nằm mơ. Nhưng lúc nàng ngã trong vũng máu thì đã thông suốt — mộng chẳng qua là mộng.

Cám ơn ngươi, Vân Kinh, cám ơn ngươi từng coi trọng ta như vậy, từng thích ta.

Nhưng Vân Kinh, ngươi cho Mai Vũ quá nặng.

Nặng đến Mai Vũ không dám chạm vào, không dám nghĩ tới.

Nếu như ngươi chỉ biết lấy phương thức này để diễn tả tình cảm của ngươi, như vậy Mai Vũ thật không chịu nổi.

Chúng ta đã bỏ lỡ, hãy cứ để bỏ lỡ đi thôi. Ta hèn nhát, không có dũng khí mang tình cảm tàn nhẫn máu tanh như vậy.

Đứng dậy, Mai Vũ đi ra khỏi phòng.

Trong không khí, hương nhang vẫn như cũ, Mai Vũ lại nhìn không tới, tay Vân Kinh, nỗ lực muốn nâng lên, giữ nàng lại.

Ánh mặt trời rực rỡ như cũ, lại theo không vào trong lòng của hấn.

Đừng đi, được không?

Đừng đi, ta còn có thật nhiều lời muốn nói.

Còn có. Rất nhiều muốn nói.

Sau khi ra khỏi trúc viện, việc đầu tiên Mai Vũ làm chính là chạy về phía Mục Vô Ca, hướng hấn yêu cầu Tiểu Ngân.

Về mặt Mục Vô Ca đưa đám, cùng nàng cô kẻ mặc cả: “Ta đây sao cực khổ tới tìm ngươi, ngươi cũng không cảm thấy nên đáp tạ ta sao?”

Thế nào, gia cũng vì ngươi, làm người hầu của người ta một ngày đấy.

“Cám ơn, bất quá, một con ngựa coi là một con ngựa, làm bằng hữu, ta vô cùng cảm tạ ngươi. Nhưng ra ngoài làm ăn, phải giữ chữ tín, Mục Vô Ca, ngươi không phải muốn ăn vạ chứ.” Mai Vũ khiêu cao khóe mắt, ý vị khi dễ mui phần.

Mục Vô Ca trên thể diện không nhận được, chỉ có thể ngoan ngoãn gọi Tiểu Ngân ra, lưu luyến không rời nói: “Tiểu Ngân, từ nay, chúng ta phải tách rời rồi, chủ nhân của ngươi không còn là ta. Tiểu Ngân, không cần quá nhớ ta.”

Tiểu Ngân nhìn hấn mấy lần, làm như vui sướng cười, tiếp đó nhảy đến trên vai Mai Vũ, ý vị cọ cọ.

Mục Vô Ca thiếu chút nữa nhảy dựng lên giết người.

Con hồ ly chết tiệt trời đánh này! Thấy mỹ nữ cũng không nhận chủ rồi!

Mai Vũ cười ha ha, quay đầu mặt không chút thay đổi nhìn Hoa Tử Nguyệt.

Hoa Tử Nguyệt bị nàng nhìn cả người sợ hãi, lúng túng nói: “Ta tên là Hoa Tử Nguyệt, đệ đệ của Hoa Tử Tiêu.”

Mai Vũ nhún mày, nói: “Sau đó thì sao? Ngươi muốn theo chúng ta tới lúc nào.”

Ta quản ngươi là ai! Ngươi là đệ đệ của Tử Tiêu, cũng không phải là Tử Tiêu. Đừng tưởng rằng cái người này nói gì, ta liền có thể quên ngươi đâm ta

một đao. Có bản lãnh nguoi để cho tỷ tỷ đâm lại đi.

Hoa Từ Nguyệt từ nét mặt của nàng, lập tức hiểu rõ nội tâm nàng. Rùng mình một cái.

Hoa Từ Nguyệt yên lặng ở trong lòng tiếp nhận: gia là một người có nguyên tắc, tuyệt đối không thể nguoi nói đâm liền đâm.

“Cái đó, ta nghĩ, mặc dù không thể để cho nguoi đâm một đao, nhưng ít ra có thể chiếu cố nguoi.” Hoa Từ Nguyệt treo lên nụ cười mê người nhất. Quả quyết thi triển mỹ nam kế.

Mai Vũ bĩu môi, mặc dù hấn rất tuấn tú không sai.

Nhưng từ Tạ Văn Phong đến Vân Kinh, nàng cũng không phải chưa từng thấy qua soái ca. Từ trong bọn họ, lấy được một chân lý thật to.

Cái gọi là soái ca, chính là kẻ quái dị diện mạo hoàn mỹ, tâm lý khiếm khuyết. Dĩ nhiên, ngoại trừ Từ Tiêu của nàng.

Từ Tiêu đáng đáp hoàn mỹ, tâm lý càng hoàn mỹ hơn.

“Ta cảm thấy, ta đã đến tuổi chính mình có thể chiếu cố mình, hơn nữa, nguoi cũng không phải là người cha mẹ ta nhờ cậy tới chiếu cố ta, ý thức đề phòng tối thiểu, ta vẫn có. Nếu như nguoi thật sự muốn chiếu cố ta, vậy ta đề nghị nguoi đi xin cha mẹ ta. Bất quá, ta muốn nói cho nguoi biết, ta không biết bọn họ bây giờ đang ở nơi nào.” Mai Vũ khoanh tay, dáng vẻ cậy mạnh có bản lãnh nguoi tìm cha mẹ ta đi.

Khỏe miệng Hoa Từ Nguyệt giật giật, nâng trán, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển. Tự hỏi phải làm sao đối phó với đại phiền toái này.

Mọi người đều nói nữ nhân chính là phiền toái. Quả nhiên.

Mục Vô Ca nhìn mặt trời thật to trên đỉnh đầu, trở mình xem thường. Hoa Từ Nguyệt thật đúng là ngu ngốc. Hấn cho rằng nữ nhân này là một loại nữ nhân sao?

Dĩ nhiên không phải! Nàng là Mai Vũ cơ mà.

Bất quá, bất kỳ vấn đề khó khăn nào trong mắt Mục Vô Ca hấn, đều không phải là vấn đề khó khăn.

Nhìn Mục Vô Ca hấn đây.

Chọc chọc lưng Mai Vũ, Mục Vô Ca vô tội nói: “Ta không mang tiền ra ngoài.”

Mai Vũ yên lặng mấy giây, đột nhiên nghiêm túc nhìn về phía Hoa Từ Nguyệt: “Nguoi mang tiền sao?”

Hoa Từ Nguyệt gật đầu: “Có, mang theo rất nhiều.”

Mai Vũ vừa nghe, lập tức bày ra một bộ miễn cưỡng đón nhận hấn nói: “Được rồi, ta đột nhiên cảm thấy có người chiếu cố không tồi, thấy nguoi có thành ý như vậy, liền miễn cưỡng tiếp nhận chiếu cố của nguoi.”

Hoa Từ Nguyệt coi như là hiểu.

Xem ra, đối với nữ nhân phi thường cá tính, phải dùng thủ đoạn phi thường cá tính mới có thể giải quyết.

Mục Vô Ca đặc ý nhìn hấn, Hoa Từ Tiêu ngậm giờ ngón cái lên.

Cho nên nói, nam nhân thối nát muốn trở thành bằng hữu, tuyệt đối đơn giản hơn so với nam nhân tốt.

Liền một câu nói — mùi thú vị giống nhau.

Mai Vũ cùng Hoa Từ Nguyệt, Mục Vô Ca, ba người đồng hành mục đích duy nhất chính là tửu lâu.

Mai Vũ gọi một bàn thức ăn ngon.

Quyết định đại khai cật giới.

Mục Vô Ca nhìn đồ đầy bàn, giật mình thiếu chút nữa phun ra.

“Nguoi có thể ăn hết nhiều như vậy?” Mục Vô Ca kinh ngạc hỏi.

Mai Vũ ném cho Tiểu Ngân mấy con cá, quét mắt Hoa Từ Nguyệt, nói: “Ta lớn như vậy, cũng không có người muốn chiếu cố ta. Ta dĩ nhiên không thể lãng phí cơ hội tốt này.”

Ta nhiều lắm là lãng phí tiền của người này mà thôi.

Mục Vô Ca đồng tình nhìn Hoa Từ Nguyệt.

Sử dụng ánh mắt bày tỏ: huynh đệ, bản thân mình cầu xin nhiều phúc.

Hoa Từ Nguyệt gật đầu, bày tỏ: ta đang.

Bởi vì oán khí dày đặc, Hoa Từ Nguyệt quả quyết tìm đầu bếp trong tửu lâu tới.

Yêu cầu làm mười loại điểm tâm đậu xanh.

Mục Vô Ca trong lòng bất đắc dĩ đỏ mặt hỏi.

Trời ạ, hần làm sao không bỏ qua cho đầu bếp nhà người ta.

Hơn nữa, lần trước là đậu đỏ, lần này là đậu xanh, lần sau thì sao? Đậu nành hay là đậu phộng?

“Mai Vũ, sau này ngươi muốn như thế nào?” Mục Vô Ca hỏi nàng.

Không biết nàng muốn tái nhậm chức, hay là muốn từ nay về sau không bước vào giang hồ.

Mai Vũ đang ăn thịt, nghe câu hỏi của hần, bỏ thịt trong tay xuống, hào khí giờ chén lên, uống một hớp rượu lớn.

“Ta quyết định muốn tái xuất giang hồ! Lấy thân phận mới.”

Nàng thật sự không muốn rảnh rỗi hù dọa đám người giang hồ kia, xác chết vùng dậy sao. Cho nên nàng quyết định, lấy thân phận mới xông xáo giang hồ.

Liếc mắt. Mục Vô Ca cảm thán.

Quả nhiên là suy nghĩ của Mai Vũ.

“Vậy, ngươi muốn lấy thân phận gì xuất đạo?” Hoa Từ Nguyệt tương đối cảm thấy hứng thú với việc này.

Mai Vũ mỉm cười lấp lánh.

“Vân Chu.” [1]

[1]: Ta giải thích qua một chút, trên đèn hoa đăng của Hoa Từ Nguyệt luôn có hình đám mây, cụ thể thì cái tên Vân Chu này có nguồn gốc như thế nào, mời đón đọc những chương tiếp vì ta cũng không biết, huhu :3

Vân Chu, không sai.

Liên gọi Vân Chu đi.

Gió qua không dấu vết phía trước cửa sổ, nàng ngắm nhìn phương xa, nói như vậy.

Nàng suy tư, nguyên nhân mình vẫn chưa đủ nổi tiếng, chính là do cái tên quá vô danh, quá áp chế.

Lần này, nàng quyết định rửa sạch tiếng xấu dĩ vãng. Lần nữa bắt đầu.

Mẹ nó! Để cho sát thủ biến thái kia đi chết đi. Kể từ hôm nay, Vân Chu tới, sắp sửa trình diễn trên giang hồ, lại một truyền thuyết hồng nhan!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 25: Buông Tay Cùng Không Buông Tay, Điều Là Khúc Mắc

Sau khi Vân Khinh tỉnh lại, liền biết nàng đã đi rồi.

Thậm chí có thể nói, hần có ý để nàng đi.

Nhắm mắt lại, Vân Kinh tái nhợt đôi môi hỏi Nhược Ly: “Lúc nàng đi, thân thể ổn không?”

Nhược Ly cắn môi gật đầu: “Dạ, xin lâu chủ yên tâm, nàng rất khỏe mạnh. Hơn nữa, trước khi đi, nàng đến xem qua ngài.”

Vân Kinh khẽ cười, nắm bàn tay trống không.

Hắn biết, biết nàng đã tới.

Không có biện pháp tốt hơn.

Như vậy mới tốt.

Chỉ có để nàng đi, nàng mới có thể vui vẻ như thường ngày.

Quá nặng nề sao?

Đúng vậy, tình yêu của hắn dành cho nàng, chính là nặng nề. Nặng nề đến mức nàng hoàn toàn gánh vác không nổi.

Vân Kinh nghĩ, là một Mai Vũ hoàn chỉnh, là một Mai Vũ biết nói biết cười, mà không phải một Mai Vũ nằm ở nơi đó không nhúc nhích.

“Nhược Ly, ta không có ý định về Vô Vân lâu. Nơi đó tạm thời giao cho người quản lý.” Vân Kinh hé môi, nói.

Nhược Ly kinh ngạc há to mồm, lập tức quỳ xuống: “Lâu chủ, việc này không thể được.”

Vân Kinh nhìn trần nhà, thất thần nghĩ: “Người biết không? Ta vẫn luôn thích nàng, nhưng vẫn luôn phủ nhận. Luôn tôn trọng nàng, cũng tôn trọng tới mình. Ta cuối cùng cho rằng, chỉ cần giết nàng, Vân Kinh chính là sát thủ đệ nhất giang hồ rồi. Nhưng trong nháy mắt nàng ngã trong ngực ta, ta rốt cuộc biết cái gì nặng cái gì nhẹ rồi. Ta thích cái cảm giác cao cao tại thượng đó. Nha đầu kia sẽ dùng ánh mắt sùng bái nhìn ta. Nhưng ta lại muốn giết nàng. Như vậy, cho dù ta lấy được địa vị chí cao vô thượng đó, lại cho ai nhìn đây? Ta quan tâm nàng, hơn những địa vị phù vân kia. Ta. Rốt cuộc dùng phương thức không cách nào cứu vẫn được, nghiệm chứng sự thật này.”

Trong trí nhớ, năm ấy, hắn muốn rời khỏi Sơn Trang thì cũng muốn mang theo nàng.

Hắn nói muốn mang nàng tới giang hồ, để cho nàng nhìn xem bản thân phong quang vô hạn.

Nếu như khi đó, hắn không cố chấp mà nói muốn cho nàng nhìn mình phong quang, sau đó tự tay giết nàng.

Mà nói cho nàng biết, hắn không rời cùng nàng tách ra.

Như vậy, hết thảy, có phải cũng sẽ khác hay không.

Nếu như, hắn hứa hẹn chân trời góc bể, một đời một thế, đều là thật. Như vậy, kết cục có thể không giống nhau không.

Nhưng trên đời này, không có nếu như, cũng không có có lẽ.

Cho nên, Mai Vũ, ta mất đi người rồi, đúng không?

Chỉ nghe được tiếng ve kêu, Vân Kinh biết, hắn không tìm được đáp án.

Trả lời hắn, chỉ có từng dấu vết nhìn thấy mà ghê trên cánh tay, đau đớn như vết bỏng. Nếu như có thể, không làm cho vết thương này khép lại, cứ đau như vậy thôi.

Như vậy, giống như nàng vẫn còn ở bên cạnh.

An Vương lại nổi điên.

Trong viện hoa sen, gã sai vặt buồn khổ đào rãnh.

Thật là — ông trời ơi, bà đất ơi, giày vò cái gì a!

Rãnh này hắn cũng không biết đào bới thêm bao nhiêu lần rồi.

Tâm tình của Vương gia Thiên Biến Vạn Hóa, hắn có thể hiểu.

Nhưng cũng không nên thay đổi như vậy.

Một hồi biến thái, một hồi điên rồ.

Sáng sớm lại không biết nơi nào tâm tình tốt, lập tức tự muốn khôi phục lại hồ sen.

Bất quá, nghe nói hần không phải là người xui xẻo nhất, xui xẻo nhất là có người bị phải đi quần dây tơ hồng trong thư phòng.

Ai, tâm tình Vương gia, người ngàn vạn đừng đoán.

Tâm tình An Thiếu Hàn đương nhiên tốt rồi.

Mặc dù hần không tìm được vị trí của Mai Vũ, thế nhưng hần lại hỏi thăm được, Mai Vũ còn sống.

Đây cũng chính là nói sắp bắt được được nàng trong tầm tay.

Tâm tình tốt, hần liền đem những thứ lúc trước buồn bực thu dọn kia trở lại như cũ.

Hơn nữa, mấy ngày nay, hần nghĩ lại, vẫn cảm thấy buông tay quá khó khăn.

Nàng là người hần xem trọng.

Nữ nhân đầu tiên hần hôn. Nói đến, có thể thật rất xấu hổ. Mặc dù hần luôn có nữ nhân, cũng không nguyện ý hôn môi các nàng.

Việc kia tựa hồ đại biểu ý nào đó, giống như là tình yêu bị phủ bụi. Không thể đụng vào, nhưng lại muốn trân quý.

Cho nên, Mai Vũ là đặc biệt.

Đặc biệt đến mức, An Thiếu Hàn cũng sẽ đặc biệt đối đãi nàng.

Như vậy, tại sao hần muốn buông tay?

Hần muốn nàng, chính là muốn nàng.

Vui vẻ hưởng thụ phần tâm tình tốt này, bất đắc dĩ, có người hết lần này tới lần khác chính là không thức thời muốn tới quấy rầy.

“Vương gia, hôm nay ngày tốt như vậy, chúng ta đi chơi điều thôi.” Thanh Vân quận chúa không biết từ nơi nào xông ra, yếu ớt nói.

An Thiếu Hàn có chút mất hứng cau mày.

Hiện tại, hần vô cùng không thích có người tới quấy rầy tâm tình tốt của hần. Thanh Vân Quận chúa này, lần này, tựa hồ thay đổi rất nhiều.

Kiều căng một chút, cũng không có loại lễ phép hợp chừng mực lúc trước. Hiện tại cả người tựa hồ đều nghĩ đến như thế nào thân cận với hần.

Làm bộ, hần ghét nhất nữ nhân làm bộ.

“Xin lỗi, Thanh Vân, thủ hạ ta còn có chút công việc, đợi chút đi.” An Thiếu Hàn nói xong, giả bộ cầm công văn đến xem.

“Vậy thần thiếp lui xuống trước.”

Thanh Vân Quận chúa còn muốn nói điều gì, suy nghĩ, lại nhịn xuống. Không cam lòng lui xuống.

Trở về phòng đóng kín cửa, Thanh Vân Quận chúa liền lập tức thay đổi, nộ khí trùng trùng hướng về phía nha hoàn đi theo nói: “Ngài cũng thấy được, không phải là ta không muốn vội vàng giải quyết hôn sự, là nam nhân mặt người chết kia, căn bản không muốn ta.”

Thật ra, nàng căn bản không phải Quận chúa gì cả, chẳng qua là sát thủ Đông Thần quốc, gọi là Vô Hoan. Mà nha hoàn tới cùng nàng, nguyên lai là một thiếu niên chưa đủ 15 tuổi giả gái, thân phận chân chính của hần là Tam điện hạ Đông Thần, thái tử tương lai Đông Thần Hạo.

Đông Thần chưa bao giờ muốn kết thông gia với Tây Thự. Chỉ là muốn mượn chuyện kết thân này tiến hành đại sự.

Quốc quân đã bày ra kế hoạch tiến công từ rất lâu rồi.

Nhưng còn thiếu một người Tây Thự.

Thường có người nói, xứ Tây Thự, sinh Nhật Nguyệt Chi Tử. Nhị tử chiếu sáng, Tây Thự trọn đời bất diệt.

Nhật Nguyệt chi tử này, là nói hai người. Một người, là Vương Quân Tây Thự, Bạch Vi. Người cũng như tên, cơ trí tinh táo. Có được khí độ thiên hạ. Một người khác, chính là An Vương Tây Thự, An Thiếu Hàn. Cường đại mà anh dũng. Một mình hần, có thể ngăn cản thiên quân. Là Chiến Thần tiếng tăm lừng lẫy của Tây Thự.

Hai người kia, trừ đi một, Đông Thần liền thuận buồm xuôi gió đoạt được Tây Thự.

Đông Thần Hạo ngồi xuống, trầm tư.

Trông mắt vừa động, Đông Thần Hạo nói với nàng: “Như vậy đi, Vô Hoan, mấy ngày nữa là ngày hắc sấn thú. Ngươi đi theo đi, ta sẽ an bài ám sát.”

Vô Hoan kinh ngạc há to miệng, nói: “Chủ tử, ngài không phải thật sự muốn giết hắc chủ?”

Coi như muốn giết hắc, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Đông Thần Hạo nhíu mi, quét mắt qua bộ ngực của nàng. Ở trong lòng kinh hãi nói: quả nhiên ngực lớn nhưng không có đầu óc.

“Không phải muốn giết hắc, là muốn ngươi đi cứu hắc. Nhớ, không cần cho hắc cơ hội ra tay. Nếu hắc vừa ra tay, ngươi tuyệt đối không có cơ hội cứu hắc.”

Vô Hoan gật đầu một cái, đồng ý.

Đông Thần Hạo nghe nàng đáp ứng, mới xoay người đi ra khỏi phòng.

Đi tới Giang Nam, thật còn chưa hảo hảo chơi một chút, chờ ngày kia hắc đi săn thú, nhất định phải đi ra ngoài hảo hảo vui đùa một chút. Sau khi quyết định, Đông Thần Hạo liền đi an bài.

Mà An vương phủ, hoặc nên nói là Tây Thục quốc, sắp nghênh đón một đợt sóng không nhỏ.

“Ai. Ngươi nói ba người chúng ta tổ chức một đội như thế nào.” Cưỡi ngựa nhàn nhã dưới hoàng hôn, Mai Vũ ngậm cỏ, đột nhiên đề nghị.

Mục Vô Ca cùng Hoa Tử Nguyệt liếc nhìn nhau, không hiểu nhìn nàng.

Nha đầu này, lại muốn làm cái gì.

Mai Vũ lắc đầu, tỏ vẻ tinh ngộ cùng khi dễ hai bọn họ.

“Các ngươi nghĩ xem, ta là người mới, vừa xuất đạo nhất định sẽ bị khi dễ, bình tôn tướng cá cũng sẽ tìm tới cửa. Nhưng nếu ba chúng ta chung một đội, cao thủ cũng phải suy nghĩ xem có thể tới đây dựa hay không.” Mai Vũ dùng mười phần khẩu khí chuyện đương nhiên nói.

Được rồi, được rồi, nàng thừa nhận, nàng có chút sợ, cũng có chút muốn nổi danh một chút.

Ai, cái này không trách nàng được. Ai không muốn nổi danh chứ.

Nàng là dựa vào danh tiếng kiếm tiền. Nếu không có tên tuổi, người nào mời nàng.

Hoa Tử Nguyệt suy nghĩ, gật đầu: “Được, cũng không phải là không thể được.”

Mai Vũ vui sướng gọi: “Đúng không, đúng không. Như vậy chúng ta mau đặt tên thôi.”

Mục Vô Ca suy tư, nghiêm túc nói: “Liền kêu Ngân Nguyệt Vô Thanh đi.”

.....

Ngân, là Ngân Hồ Mục Vô Ca.

Nguyệt, là Hoa Tử Nguyệt.

Khóe miệng Mai Vũ co quắp: “Tên tuổi cô nương ở nơi nào?”

Mục Vô Ca nâng mắt, kéo dài âm nói: “Ngươi ~ a. Ngươi là Vân Chu, là truyền thuyết. Đương nhiên là không cần xuất hiện. Chỉ cần vô thanh là tốt rồi.”

Mai Vũ trừng mắt nhìn hắc.

Mục Vô Ca tròng đánh, ta chặt ngươi!

Mục Vô Ca cùng Hoa Tử Nguyệt cười tăng mã bộ, Mai Vũ vỗ lưng ngựa một cái, xông về khoảng cách phía trước.

Mục Vô Ca vội vàng đuổi theo, lớn tiếng hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Tháng sáu gió không ngừng thổi qua, nâng lên mái tóc màu đen của Mai Vũ. Trong gió tung bay thành đường cong xinh đẹp.

Đi nơi nào đây?

Lần này, là ba người đẩy.

Ha ha, vô luận nơi nào đều tốt.

Đối với nàng mà nói, có người nguyện ý làm bạn với nàng, như vậy nơi nào đều được.

Mỉm cười, Mai Vũ kêu to: “Chân trời góc biển, cùng đi chứ!”

Tịch dương không rơi trên con đường, chiếu lên ba thân ảnh, hướng về một phương xa không biết tên.

Thật ra thì, có lúc, không biết mục đích tiến bước, mới là tốt đẹp nhất.

Không phải sao.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 26: Mở To Đôi Mắt Của Người Mà Nhìn Cho Kỹ, Tỷ Đây Là Loại Người Tốt Đó Sao?

Đất đá bụi mù, đao kiếm vung bay.

Mai Vũ đang đứng giữa đường lớn, ăn mút quả bên cạnh chiếc xe ngựa hoa lệ vừa gặp phải bọn mã tặc* cạnh gốc đại thụ đó. Bị người đột nhiên lao ra hù sợ hết hồn.

(*) mã tặc: bọn cướp cưỡi ngựa

Không cẩn thận một cái là một viên mút quả mắc ngay cổ họng.

Trong lòng Mai Vũ kêu khổ thấu trời.

Hai tên nam nhân chết tiệt kia còn dám đứng bên cạnh xem kịch vui, hoàn toàn không phát hiện nàng đã sợ đến nghẹn.

Trời ạ, tại sao nàng phải nhịn nhục vậy chứ!

Khiến nàng càng thêm buồn hơn là, gã mã tặc kia lại vung đao cản đường, đám mã tặc đằng sau gã cũng không rõ ai là người đi đường vô tội, ai là người có tiền để cướp. Cứ xông tới ầm ầm.

Thật ra thì cũng chỉ có thể nói là ba người Mai Vũ xui xẻo, bởi vì trên con đường này chỉ có đoàn xe kia và ba người họ.

Trong cái rủi có cái may, họ ở chỗ khá khuất, cho nên đám mã tặc cũng không quá chú ý tới ba người họ.

Mai Vũ vất vả phun viên mút quả kia ra, yếu ớt tựa vào bả vai Mục Vô Ca.

Trợn trắng mắt hỏi: “Người nói cho ta biết chuyện gì xảy ra đi.”

Mục Vô Ca mỉm cười, hỏi nàng: “Người muốn nghe cụ thể hay khái quát?”

“Khái quát.” Mai Vũ cũng không muốn nghe hần thảo thảo bất tuyệt, có lẽ đến lúc hần nói xong thì mình cũng đã chết dưới tay mã tặc rồi.

“Chúng ta gặp phải mã tặc.” Mục Vô Ca bày ra vẻ mặt nghiêm túc nói.

Mai Vũ suýt phun một ngụm nước miếng dim chết hần.

Ta hừ! Cô nương không phải người mù, đương nhiên biết chúng ta gặp phải mã tặc. Cô nương đang muốn hỏi người rõ ràng hơn cơ mà.

Chẳng hạn như, nữ nhân đi ra từ trong xe kia là ai. Trong đám bóng người loạn xạ, Mai Vũ thấy bóng lưng một nữ tử.

Nàng biết rõ bản lĩnh của Mục Vô Ca. Người khác chỉ biết hần là một tiêu dao tử*, thật ra hần còn là một vạn sự thông*.

(*) tiêu dao tử: kẻ tiêu dao không bị ràng buộc

(*) vạn sự thông: người biết đủ mọi việc

Có chuyện gì mà Mục Vô Ca hần không biết chứ.

Ngay cả tin tức cơ mật như Tể tướng đương triều đang lui tới mật thiết với loại nhân sĩ giang hồ nào, Mục Vô Ca cũng rõ như lòng bàn tay.

Nữ nhân có thể bị nhiều mĩ tắc cản đường như vậy, hần phải rất giàu có. Cho nên Mai Vũ cảm thấy, Mục Vô Ca nhất định biết nàng ta là ai.

Nên nhắc nhở chút là, tuyệt đối đừng hiểu lầm. Mai Vũ cũng không phải là một kẻ thích “bà tám”.

Mai Vũ chỉ muốn kiếm ít tiền thôi.

Người chết vì tiền, chim chết vì ăn!

Tay Mục Vô Ca chống má, quan sát một lúc, mở miệng nói: “Không hay nha. Nữ nhân kia cũng không phải là người Tây Thục quốc. Nàng ta là Quận chúa Thanh Vân của Đông Thần quốc.”

Mai Vũ há to miệng.

Má nó! Không phải chứ, trùng hợp như vậy sao, gặp phải Vương phi tương lai của An Thiếu Hàn?

Không được, không được, nàng nhất định phải nhìn cho cẩn thận. Nàng lớn như thế này vẫn mới nhìn thấy Quận chúa chân chính lần đầu nha.

Có phải tao nhả hào phóng gia giáo tốt, xinh đẹp thông tuệ nhân phẩm tuyệt vời như trong truyền thuyết không.

Mai Vũ bá cổ Hoa Tử Nguyệt, thò đầu ra nhìn, vừa nhìn vừa hỏi Mục Vô Ca: “Thật không? Thật không? Ngươi không nhìn lầm đó chứ?”

Kết quả, chỉ thấy mỗi chiếc khăn lụa trắng che mặt.

Ai nói cho nàng biết đi, tên Mục Vô Ca này làm sao nhìn xuyên qua được khăn lụa để nhận ra nữ nhân đó vậy.

Hoa Tử Nguyệt bĩu môi, không phục nói: “Hừ, ta cũng biết nữ nhân đó.”

Không phải chỉ biết ít việc thôi sao, giỏi lắm chắc.

Mục Vô Ca ranh mãnh cười một tiếng, quay đầu nói một câu: “A? Thì ra ngay cả Quận chúa mà Hoa XX cũng không chăm rồi sao.”

Mai Vũ vừa nghe, lập tức lộ ra vẻ mặt khinh bỉ.

Hoa Tử Nguyệt phang Mục Vô Ca một bạt, giải thích: “Trên người nàng ta mang ngọc bội, là Phượng ngọc mà mẫu thân nàng ta – công chúa Lưu Hương truyền xuống. Vừa rồi trong lúc hỗn loạn, khối ngọc đó rơi ra, ta thấy được, khối ngọc này là độc nhất vô nhị. Chỉ cần biết điểm này mọi người đều có thể nhận ra.”

Hừ, ta cũng biết rõ điều này, có gì đặc biệt hơn người chứ, sao nàng lại hỏi hần mà không hỏi ta.

Mục Vô Ca gật đầu, rồi lại cười thần bí, mở miệng nói: “Nhưng mà, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là...”

Ánh mắt Mai Vũ tỏa sáng, trọng điểm? Nàng thích nghe nhất là trọng điểm!

“Trọng điểm là gì?”

“Trọng điểm là, theo nguồn tin tức truyền tới, lúc này Quận chúa Thanh Vân đang ở trong phủ An vương ở Giang Nam. Cho nên là...” Mục Vô Ca kéo dài âm cuối.

Mai Vũ cau mày, mím môi nói: “Cho nên là, người này là giả mạo?” Khóe miệng Hoa Tử Nguyệt giật giật, vô cùng muốn gõ đầu nàng.

Đầu óc nữ tử này nhất định là làm từ gỗ.

“Ngươi là heo sao, ngọc bội quý báu như vậy, ai lại cho một kẻ giả mạo mang theo chứ. Cho nên là, người này là thật, kẻ trong vương phủ là giả.” Mục Vô Ca gõ mạnh lên đầu nàng, kêu lên.

Trời ạ, đồ ngu ngốc này lại ngu ngốc hơn rồi.

Mai Vũ xoa đầu, uất ức quệt miệng: “Nhưng ta không hiểu mà, sao nàng ta lại để một kẻ giả mạo đi thay chứ, trọng phụ là Vương gia, vừa đẹp vừa có tiền, sao nàng ta lại phải tìm người thay thế làm chi.”

Dù rất không hiểu, nhưng lại có nữ nhân từ chối An Thiếu Hàn.

Ha ha, mỹ nữ, ta thường thức nàng.

Hoa Từ Nguyệt cười châm chọc, dựa vào đại thụ nói: “Cho xin đi, ngươi không biết Đông Thần quốc muốn xâm chiếm Tây Thục bao nhiêu sao, cưới xin gì cũng đều là giả thôi. Không chừng hôm nào khai chiến, kẻ đầu tiên mà An vương gia giết chính là Quận chúa Thanh Vân này cũng nên.”

Mai Vũ lờ mờ hần, quát cường nói: “Không thể nào, nhất nhật phu thê bách nhật ân*, An Thiếu Hàn không phải loại người như vậy.”

(*) nhất nhật phu thê, bách nhật ân: một ngày vợ chồng, trăm ngày tình nghĩa

Hần không phải loại người như vậy, hắn đã nói, hắn không phải kẻ phụ tình.

Tật ăn nói ác độc của Hoa Từ Nguyệt bị nàng dẫn ra, cũng không phát hiện nàng gọi thẳng tên An vương, phản bác: “Không phải loại người như vậy? Nam nhân trong thiên hạ đều phong lưu, hướng chỉ hắn đường đường là An vương tuần tể nhĩ nhận, mọi thứ đều xuất sắc. Bao nhiêu nữ nhân muốn ngã vào lòng hắn, một Quận chúa Thanh Vân có là chi. Loại nam nhân này, vĩnh viễn chỉ có tình một đêm với nữ nhân.”

Về mặt Mai Vũ không tốt chút nào, trợn mắt nhìn hắn, phang một câu: “Ngươi đang nói chính ngươi sao, đồ nam nhân thối nát!”

Hừ, đây nhất định là kinh nghiệm của tên Hoa Từ Nguyệt này!

Tức giận xoay người, Mai Vũ chạy tới chỗ xe ngựa.

Hận nhất là nam nhân thối nát!

Về mặt Hoa Từ Nguyệt lập tức cứng ngắc.

Má nó! Hắn nói sai gì chứ!

Mục Vô Ca âm thầm lau mồ hôi, đi tới cạnh hắn, đồng tình vỗ vỗ vai hắn, nói: “Nàng không ra tay với ngươi là may rồi. Huynh đệ à, nói cho ngươi biết, An Thiếu Hàn và Mai Vũ có khá nhiều khúc mắc đấy. Nam nhân kia cố chấp với nàng, đừng nói là một đêm, cho hắn thêm một hai năm, có lẽ vẫn không buông tay được.”

Mục Vô Ca nhớ rõ ánh mắt không cam lòng của hắn trong đêm mưa rơi không ngừng tại thành Dương Châu ấy.

Có lẽ ngay cả người nam nhân kia cũng không biết, ánh mắt của hắn nhìn Mai Vũ mang bao nhiêu cố chấp đi.

Mà khi đó, hắn (MVC) cũng nhìn thấy, ưu thương không thể xóa nhòa trong mắt Mai Vũ kia.

Hoa Từ Nguyệt hoàn toàn im lặng.

Thôi, coi như hắn xui xẻo. Cái lưỡi khó quản này!

Mai Vũ đi vài bước, quay đầu lại, hai tay chống nạnh tức giận nói: “Hai người các ngươi đuổi theo nhanh đi chứ.”

Mục Vô Ca vội vàng chạy tới, hỏi: “Ngươi muốn làm gì vậy?”

Vị tỷ tỷ này không định xen vào việc người khác chứ, người ta đang đàm phán đó, sắp hoàn thành rồi, đừng nhúng vào mà!

Mai Vũ liếc mắt, nói: “Không phải ngươi cho là ta muốn xen vào việc người khác đó chứ.”

Mục Vô Ca vịn vẹo mặt gật đầu: “Ta rất nghi ngờ hành động của ngươi.”

Khỏe miệng Mai Vũ khê cong lên, nói: “Vô Ca, ngươi nghĩ thử một chút đi, người ra được gì không?”

Mục Vô Ca ngửi ngửi không khí, một cái mùi máu tươi đã được che giấu hết sức nhưng vẫn đang nồng nặc tàn ra.

Mục Vô Ca cau mày: “Mùi máu tươi.”

Mai Vũ lấy tiêu ra, tiếp tục mỉm cười: “Đúng vậy, đây là mùi máu tanh, được che giấu hết sức rồi nhưng vẫn đang nồng nặc. Ngươi không cảm thấy, ngay từ đầu, thôn trang phía trước đã quá yên tĩnh ư? Nơi đó, e đã không còn một người sống. Ngươi nghĩ xem, nếu chúng ta chỉ là dân chúng bình thường, giờ tiến vào một thôn trang đầy thi thể, chúng ta sẽ làm gì?”

Hoa Từ Nguyệt đi tới, tiếp lời: “Bảo quan, mã tặc giết người, cả gan làm loạn, tính thói hung tàn. Nhất định sẽ giết tất cả những người đi ngang qua lúc này. Giờ chúng chỉ đang diễn trò mà thôi, chờ đám người kia thả lỏng cảnh giác, nhất định sẽ lập tức ra tay giết người.”

“Cho nên, ngươi muốn đi cứu người?” Mục Vô tỏ vẻ hiểu hiểu gật đầu, lại vô cùng khó hiểu hỏi.

Mai Vũ quả thật bội phục sự “thông minh” của hắn.

Cho xin, Mục Vô Ca, mở to đôi mắt của ngươi mà nhìn cho kỹ, tỷ đây là loại người tốt đó sao?

Đương nhiên, không thể nào.

Nàng đang muốn đi kiếm tiền!

“Vô Ca, chúng ta chờ ở đây, chờ đám mã tặc kia chém chết mấy người rồi, chúng ta liền đi ra cứu nữ nhân kia. Sau đó, ha ha, chúng ta sẽ có tiền tiêu. Tiền thế có thể truyền ra danh tiếng của Vân Chu.” Mai Vũ cười gian.

Cũng thuận tiện để dò xét âm mưu của nữ nhân này.

Dù nàng không nguyện ý nghe lời của Hoa Từ Nguyệt.

Nhưng nếu Quận chúa này là đồ thật, mà kẻ trong Vương phủ là giả mạo, vậy, ở đây nhất định có âm mưu.

Có lẽ sẽ bắt lợi cho An Thiếu Hàn.

Aizzz, tính cách của nàng quả là đáng chết, lúc nào mới không quan tâm chuyện của những nam nhân phiền toái này đây!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 27: Xuất Đạo Lần Nữa Gì Chứ, Không Phải Kết Quả Vẫn Không Thay Đổi Sao!

Đúng như ba người họ suy đoán, mã tặc bắt đầu tấn công đám người Quận chúa Thanh Vân.

Chỉ khác là, tên mã tặc dẫn đầu đó muốn bắt Quận chúa Thanh Vân làm áp trại phu nhân*.

(*) áp trại phu nhân: vợ của chủ trại cướp

Nhưng đây cũng không khác bao nhiêu.

Khác hơn là, không phải ba người họ đi gọi mã tặc, mà là mã tặc chủ động tới gọi họ.

Cũng đúng, đáng về họ nổi bật như vậy, nếu không phải ban đầu đám mã tặc tập trung vây quanh xe ngựa, ba người đã sớm bị phát hiện.

Thủ lĩnh mã tặc cũng có chút kiến thức.

Thấy ba người không hề hoảng loạn đi đến, cũng không dám manh động.

Chỉ dùng vẻ mặt lạnh lùng nói: “Thấy đáng về bình thân ung dung của mấy vị, xem ra là bằng hữu trên giang hồ?”

Hoa Từ Nguyệt phát phát tay áo, không thèm liếc một cái, đáp: “Bằng hữu thì không phải, nhưng cũng là người trong giang hồ.”

Mai Vũ bĩu môi, kéo tay áo hắt “nhỏ giọng” nói: “Từ Nguyệt, sao ngươi lại nói chuyện như vậy? Lúc nói chuyện với người khác phải nhìn người ta mà nói chứ.”

Cái dáng thuyết giáo kia, trông có vẻ là một kẻ nghiêm chỉnh.

Hoa Từ Nguyệt cô tình tỏ vẻ kinh ngạc tròn mắt, khoa trương nói: “Ta vừa nói chuyện với người khác sao?”

Mục Vô Ca lập tức bật cười.

Thủ lĩnh mã tặc dấy lên lửa giận, vươn tay tóm lấy Quận chúa Thanh Vân, cười lạnh: “Xem ra ba vị tới gây chuyện rồi. Vừa khéo, ta còn thiếu một hai phòng*, để cho vị cô nương này tới bù chỗ trống cũng được ha.”

(*) phòng: ý chỉ thê thiếp

Mai Vũ tức giận.

Sắc mặt Hoa Từ Nguyệt thay đổi.

Đáng chết!

Đáng chết, mi là cái thứ gì.

Mai Vũ vừa định mở miệng mắng người, đã thấy một trận gió thổi qua. Hoa Từ Nguyệt đột nhiên biến mất.

Ánh sáng màu chanh (cam) chợt lóe lên, mặt thủ lĩnh mã tặc ăn hai cái tát nặng nề.

Hai bạt tay năm ngón hai bên má, buồn cười không thốt được nên lời. Mà Hoa Từ Nguyệt đã trở về vị trí cũ từ lúc nào.

Hoa Từ Nguyệt vỗ vỗ tay, hất một lọn tóc, lạnh nhạt nói: “Đây chỉ là cảnh cáo.”

Mai Vũ nâng mắt lên liếc qua Hoa Từ Nguyệt, lại cúi đầu.

Hơi đỏ mặt cười trộm.

Vừa rồi, cảm thấy Từ Nguyệt thật soái.

Được rồi, nàng thừa nhận, mình là một hoa si* vô nguyên tắc.

(*) hoa si: mê zai

Nhưng thật sự rất tuấn tú.

Cảm giác được người khác bảo vệ, ha ha, thật tuyệt.

Mục Vô Ca nhìn đáng vẻ vui sướng của nàng, bất đắc dĩ xoa tóc nàng.

Thật là một nha đầu ngu ngốc.

Thủ lĩnh mã tặc bề mặt, lần này vô cùng tức giận, hét lớn: “Giết hai người kia cho ta, bắt nữ nhân đó lại!”

Mục Vô Ca vừa nghe, cùng Hoa Từ Nguyệt bảo vệ Mai Vũ ở giữa, hai người cùng nhau đối phó đám mã tặc kia.

Mà Mai Vũ, lúc này đang --- bàn chuyện làm ăn.

“Ta nói này mỹ nữ, chúng ta bàn bạc một chút được không?” Trong chiến loạn và đám người chạy trốn khắp nơi, Mai Vũ gọi Quận chúa Thanh Vân.

Quận chúa Thanh Vân rất thông minh.

Nhìn đã biết ba người này rất lợi hại.

Khi đang gặp xui xẻo mà cần bàn bạc, chắc chắn là cần trao đổi điều kiện.

Quận chúa Thanh Vân mở miệng đã ra giá cao: “Mười vạn lượng hoàng kim.”

Nàng rất sáng suốt, lúc này nguy hiểm khắp chốn, mình lại đang gặp địch, nếu cò kè mặc cả, ngộ nhờ chộc giận mã tặc, xui xẻo vẫn là nàng. Cho nên nàng lập tức ra một cái giá cao.

Mai Vũ vui vẻ.

Ha, cái giá này, dù là Vũ Thần cũng phải làm ít lâu mới có.

Thật là một cái bánh lớn rơi từ trên trời xuống*, đập vào đầu Mai Vũ.

(*) bánh lớn: ý chỉ sự may mắn

Mai Vũ bình tĩnh, lớn tiếng đáp lại: “Được.”

Quay đầu lại, Mai Vũ nói với Mục Vô Ca và Hoa Từ Nguyệt: “Các huynh đệ, chúng ta có khách tới cửa. Làm sao cho xinh đẹp vào.”

“Tuân lệnh, lão đại.” Mục Vô Ca và Hoa Từ Nguyệt cũng phối hợp hô theo.

Nhưng... bọn họ thành huynh đệ từ lúc nào vậy... ==”

Mai Vũ xoay tiêu, phóng khoáng hất tóc, mỉm cười với thủ lĩnh mã tặc, cất cao giọng: “Tặng quân rượu độc, tiễn quân ra đi, Vân Chu xin chỉ giáo!”

...

...

“Không phải kết quả vẫn không thay đổi sao!” Hai người đang chiến đấu bỗng cứng ngắc, rồi đồng loạt ới mưa.

Mục Vô Ca phát tay giết chết một mã tặc rồi kêu to: “Đùa gì đó! Đây làm sao gọi là xuất đạo lần nữa được. Trời ạ, không phải giống như hải tử lúc chưa lớn thì gọi mã thân là nương thân, lớn rồi thì lại gọi là nương sao! Không phải cuối cùng đều gọi là nương à!” Hoa Tử Nguyệt đập bay một tên, điên cuồng gào thét với Mai Vũ: “Thế ngươi kêu làm gì? Cuối cùng ngươi vẫn là nữ nhân không ai thêm lấy, dù có thêm một tuổi, nhưng trước khi lên kiêu hoa* thì không phải vẫn là chưa xuất giá* sao! Hơn nữa, chẳng lẽ cả năm ngươi vẫn không thông minh lên tý nào ư.”

(*) lên kiêu hoa = xuất giá = gả

Ngoáy ngoáy tai, Mai Vũ quả quyết trừng lại, lớn tiếng tuyên bố: “Cô nương thích! Các ngươi cảm được ta sao.”

Nói xong, tung người lên, xông vào đám mã tặc chém giết. Tóc đen tung bay trong không trung, Mai Vũ đón ánh mặt trời, hào sảng cười một tiếng.

Cuối cùng, nàng vẫn cảm thấy, làm chính mình là tốt nhất.

Ha ha, vậy cũng không cần thay đổi nữa.

Giang hồ à, Mai Vũ đã trở lại đây!

Tiêu trong tay quét qua thủ lĩnh mã tặc, thủ lĩnh mã tặc rút một thanh đại đao ra từ sau lưng, vung qua Mai Vũ. Vừa bỏ đến chỗ nàng, vừa cười to: “Ha ha, thì ra là Vũ Thần trong truyền thuyết, xem ra ngươi còn chưa chết, nhưng không sao, gia gia* sẽ tiễn ngươi về Tây Thiên vậy.”

(*) gia gia: ông đây

Mai Vũ né qua lưỡi đao, bật cười: “Chỉ bằng ngươi? E là vẫn chưa có bản lĩnh ấy.”

Thủ lĩnh mã tặc càng cười to hơn, nói: “Dù ngươi có chân truyền của Hoa Tử Tiêu thì sao? Dù sao thì ngươi cũng không phải là hắn, tiêu này ở trên tay ngươi cũng không có bao nhiêu tác dụng.”

Mai Vũ cười khê, nâng bả vai lên y phục nàng, tóc nàng nhẹ nhàng bay. Người Mai Vũ bắn ra như lông vũ dưới mũi đao của gã, tiêu trong tay hạ xuống, để lại vết thương trên tay thủ lĩnh mã tặc.

Thủ lĩnh mã tặc khinh thường liếc mắt, lau máu nói: “Như gãi ngứa thôi.”

Mai Vũ hạ xuống đất, nghiêng đầu, lộ ra nụ cười mê hoặc.

Sóng mắt chuyển động, dưới ánh mặt trời, cả người tựa như được ánh sáng bao phủ.

Vuốt cây tiêu, trong mắt Mai Vũ tràn đầy tình yêu say đắm: “Có lẽ, ngươi nói đúng, tiêu này ở trong tay ta không lợi hại như ở trong tay Tử Tiêu.”

Ta đã thấy, lúc chàng múa tiêu này mê người thế nào. Ta biết rõ nhất, tiêu này chỉ có Tử Tiêu của ta mới có thể múa đẹp nhất.

Nhưng, dù không thể múa đẹp nhất, dù không thể phát huy lực lượng lợi hại nhất của nó.

Ta cũng có phương thức dùng nó của ta. Bởi vì đây là vật mà Tử Tiêu của ta cho ta.

Là vũ khí chàng để lại để bảo vệ ta.

“Nhưng mà, ngươi đã quên ta là ai.”

Trong lòng thủ lĩnh mã tặc hơi hốt hoảng, sao lại cứ thấy là lạ ở đâu. Nữ nhân này cười thật quái dị.

Mai Vũ từ từ đi từng bước về phía gã.

Thủ lĩnh mã tặc muốn nâng tay lên vung đao với Mai Vũ. Nhưng tay lại không nhúc nhích được.

Thủ lĩnh mã tặc luống cuống, thử lại lần nữa, nhưng vẫn không nhúc nhích được.

“Mẹ kiếp! Ngươi đã làm gì!” Trán thủ lĩnh mã tặc đầy mồ hôi, người xung quanh cũng dừng lại, kinh ngạc nhìn sang đây.

Thủ lĩnh mã tặc cảm thấy máu trong cơ thể dường như đang nhanh chóng đông lại.

Chỗ cánh tay bị thương kia bắt đầu tê dại, lan ra khắp toàn thân.

Mai Vũ cười khê, nói với hắn: “Trên tiêu có độc, ngươi chém đứt cánh tay này đi thì có thể ngăn được độc tố đấy.”

Thủ lĩnh mã tặc há hốc miệng, giãy dụa, kinh nghiệm nhiều năm nói cho gã biết, không làm vậy chắc chắn sẽ chết.

Chuyển đao sang tay trái, thủ lĩnh mã tặc giờ tay chém xuống, chặt đứt một cánh tay của mình, lúc máu phun ra, thủ lĩnh mã tặc đau đớn kêu thảm thiết.

Máu nhanh chóng nhuộm đỏ quanh người thủ lĩnh mã tặc.

Mai Vũ nhìn đáng vẻ té xuống đất của hắn, cười càng vui hơn.

Trong nụ cười tràn đầy ác liệt.

“Ha ha, ta quên không nói cho ngươi, lời vừa rồi của ta...” Tóc nàng rũ xuống, bóng ma bao phủ, những gì thủ lĩnh mã tặc thấy là một gương mặt xinh đẹp nhưng ghê rợn.

Mai Vũ tà ác cong khóe môi lên, tiếp tục nhẹ giọng nói: “Là giả.”

Lúc này thủ lĩnh mã tặc mới thấy toàn thân thật lạnh. Mai Vũ nhìn xuống từ trên cao, tiêu trong tay thẳng tắp hạ xuống, một chiều đâm thủng ngực gã.

“Ha ha, kiếp sau đừng làm người nữa, đồ súc sinh à!” Mai Vũ hung hăng rút tiêu ra, đập thi thể của hắn nói.

Tất cả mã tặc xung quanh đều bị hù dọa, lăn một vòng bỏ chạy hết.

Hoa Tử Nguyệt không dám đến gần nàng, nhỏ giọng hỏi Mục Vô Ca: “Nàng ấy sao vậy?”

Mục Vô Ca cũng không rõ ràng lắm, lúc nhìn ra xa, vô tình thấy một cái đầu người đang lăn ra lối vào thôn trang.

Mục Vô Ca kinh ngạc há to miệng.

Đó là một cái đầu của một hài nhi rất bé. Hắn đột nhiên hiểu tại sao Mai Vũ lại trở nên đáng sợ như vậy.

Thì ra, là vì thấy được thứ này.

Dù có là kẻ độc ác hơn nữa, cũng sẽ không chặt đầu một hài nhi sơ sinh xuống.

Trừ phi, đó không phải là người nữa, mà là súc sinh.

Môi Mục Vô Ca trắng bệch, chỉ về phía đầu hài nhi ấy, nói với Hoa Tử Nguyệt: “Là bởi vì thế...”

Rồi Mục Vô Ca vọt vội tới bên Mai Vũ, ôm nàng vào lòng.

Đau lòng vuốt mái tóc của nàng: “Mai Vũ, không sao rồi.”

Mai Vũ của ta, tại sao lòng nàng lại mềm mại như vậy.

Rốt cuộc Mai Vũ cũng tìm được chút ấm áp ở trong lòng hắn.

Ai rồi cũng chết, hơn nữa, chết sớm hay muộn, đều đã được vận mệnh định sẵn. Nhưng một hài nhi vừa mới sinh ra như vậy, cho dù chết, cũng không nên bằng phương thức tàn nhẫn như vậy.

Cho nên, nàng mới có thể giết tên mã tặc kia bằng cách độc ác như thế.

Kiếp sau, đừng có làm người, hoặc đừng có gặp nàng, nếu không nàng vẫn sẽ giết gã.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 28: Lương Duyên Hay Nghiệt Duyên Đều Do Vận Mệnh Định Sẵn

Edit: Ngân Lam

(*) lương duyên: nhân duyên mỹ mãn; nghiệt duyên: nhân duyên nghiệt ngã

“Cô nương, người phải hiểu rằng, là một kẻ làm ăn, quan trọng nhất là chữ tín.” Đặt đĩa xuống, Mai Vũ nhìn chăm chăm Quận chúa Thanh Vân, thắm thía nói một câu như vậy.

Vừa rồi, nàng không nghe lầm chứ?

Không có!

Nàng ta nói không mang tiền!

Đúng rồi, tình cảnh lúc ấy là như vậy, Mai Vũ cứu Quận chúa Thanh Vân, rồi gửi một phong thư lên quan phủ.

Sắp xếp thỏa đáng xong xuôi, Quận chúa Thanh Vân nhiệt tình mời đám Mai Vũ cùng đi ăn tối.

Mai Vũ thấy có người mời khách, lập tức vui vẻ đáp ứng.

Cơm được lưng chừng, Quận chúa Thanh Vân đột nhiên hơi khó xử nói: “Thật ra, ta có chuyện muốn nói với cô nương. Một nữ tử như ta ra ngoài, trên người cũng không mang chút ngân lượng nào, có thể xin cô nương về nhà ta lấy không?”

Lúc đó Mai Vũ liền thấy không vui! Mẹ nó! Đi theo nàng ta về nhà lấy?

Đi đâu? Hoàng cung Đông Thân? Hay là An vương phủ?

Đi đâu cũng đều chẳng phải chuyện gì tốt với Mai Vũ nàng.

Không đi, vậy mười vạn lượng hoàng kim phải đổ sông đổ biển; đi, vậy lại gặp xui xẻo, làm sao Mai Vũ hài lòng cho được.

Quận chúa Thanh Vân ung dung uống một ngụm trà, lộ ra nụ cười của một tiểu thư khuê các, nói với Mai Vũ: “Cô nương, đương nhiên ta sẽ không nuốt lời. Nhưng thấy cô nương và hai vị công tử đây có tài nghệ như vậy, ta chỉ muốn mọi người đi cùng ta về nhà thôi. Một nữ tử yếu đuối như ta, trên đường khó tránh gặp nguy hiểm. Máy hộ vệ nhà ta lại trùng hợp đi ra ngoài làm việc, nên ta muốn xin cô nương và hai vị công tử đây tạm thời làm hộ vệ cho ta. Còn tiền bạc, đương nhiên không thể nợ ba vị rồi.”

Mai Vũ tròn mắt, trong lòng liên tục hừ hừ.

Đầu năm nay, quả nhiên kẻ nợ tiền mới là đại gia.

Hoa Tử Nguyệt đặt ly rượu trong tay xuống, nhìn thẳng Thanh Vân, nói: “Vị cô nương này, lần này chúng ta thật sự ra tay cứu người vì tiền tài. Nhưng cũng phải nói thẳng lời khó nghe rằng, chúng ta có thể cứu người, cũng có thể giết người.”

Quận chúa Thanh Vân cẩn thận quan sát nam tử đang cười mê người trước mặt, bị khí thế kinh người kia ngăn chặn, nhất thời hơi dao động.

Cũng đúng, người trong giang hồ, nhất định là những kẻ không thể tin tưởng.

Lau mồ hôi, Quận chúa Thanh Vân tạm thời không biết nên làm tiếp ra sao.

Mai Vũ kéo Hoa Tử Nguyệt, mở miệng nói: “Được, ta sẽ đưa người đến nơi người cần đến. Nhưng nói trước, nếu đến lúc đó người không lấy được ra tiền, đừng trách chúng ta xuống tay không lưu tình.”

Quận chúa Thanh Vân thở phào nhẹ nhõm, cười.

“Ta tên Thanh Vân, không biết nên gọi ba vị như thế nào?” Thanh Vân hỏi.

“Mai Vũ.”

“Mục Vô Ca.”

“Hoa Tử Nguyệt.”

Mấy người tạm thời ở lại trong một khách điểm.

Vừa đến chiều, Mục Vô Ca và Hoa Tử Nguyệt lập tức nhảy vào phòng Mai Vũ (ê ê ><)

Mai Vũ thấy hai người tới, lập tức đóng cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Nàng ta ngủ rồi?”

Hoa Tử Nguyệt gật đầu: “Ừ, ta đã thả chút hương thơm đặc biệt vào trong phòng nàng ta. Nàng ta ngủ say rồi.”

Quây lại trước bàn, ba người nhỏ giọng thảo luận.

“Các người nói xem, chuyện này có phải hơi kỳ quái không?” Mai Vũ cau mày hỏi.

Lúc ăn cơm tối, nàng hàn huyên với Thanh Vân đó, phát hiện mấy vấn đề vô cùng khả nghi.

Đầu tiên, nàng ta nói hộ vệ nhà nàng ta có chuyện phải ra ngoài. Nhưng công việc của hộ vệ ngoại trừ bảo vệ nàng ta ra, còn có việc gì khác sao ?

Đừng nói nàng ta là Quận chúa một nước, dù nàng ta chỉ là tiểu thư của một gia tộc hơi lớn thôi, cũng đã bắt buộc phải có người đi theo rồi. Sau đó trò chuyện trong chốc lát, nàng ta mới nói những người hầu đi theo mình kia, tất cả đều chỉ tạm thời mượn. Nàng ta trốn ra một mình. Mượn những người đó cũng chỉ để che giấu tai mắt của người khác thôi.

Thứ hai, nơi nàng ta muốn đến rất khả nghi. Dù nàng ta chỉ nói là đi Giang Nam, nhưng lại thường xuyên hỏi tình huống mấy năm nay của An Thiếu Hàn. Hơn nữa, khiến Mai Vũ không thể hiểu được nhất chính là nét mặt của nàng ta.

Sẽ có một nữ tử lộ ra vẻ mặt sùng bái đối với nam nhân mà mình không muốn gả sao. Mai Vũ nghi ngờ vô cùng. Hơn nữa lúc ấy nàng còn chế nhạo nàng ta : “Không phải người yêu An vương đó chứ.”

Nàng ta còn nói : “Nữ nhân nào lại không thích nam nhân như vậy.”

Đúng vậy, nam nhân như An Thiếu Hàn, là nam nhân lý tưởng trong lòng tất cả các nữ nhân. Nhưng nàng ta thì khác, nàng ta đang sắp đặt một Quận chúa Thanh Vân giả bên cạnh hần mà !

Nói tóm lại, Mai Vũ cho ra kết luận là ---- hành động của Quận chúa này vừa quái dị lại vô cùng khả nghi, hơn nữa, rõ ràng chuyện đang phức tạp hơn.

Hoa Tử Nguyệt và Mục Vô Ca nghe nàng phân tích, cùng gật đầu : “Quả thật rất kỳ quái.”

Hoa Tử Nguyệt cau mày suy tư, nói : “Lời của nàng, hần là nửa thật nửa giả.”

“Ừ, ta cũng cảm thấy, rất có thể là nàng thật sự tự trốn ra. Hơn nữa, cũng không thể chứng tỏ Quận chúa Thanh Vân thật sự ghét An Thiếu Hàn. Có thể là là gia tộc nàng sắp xếp tiết mục này cũng nên.” Mục Vô Ca gật đầu, nói.

Mai Vũ mếu máo, kiệt sức nằm dài ra bàn.

Mẹ nó ! Làm sao giờ ! Giờ nàng cũng không biết mình đang làm gì nữa.

Nói lương duyên cho An Thiếu Hàn ? Nàng nhờ vào ! Nàng thả để cho hần cả đời không thú được thê còn hơn.

Vậy nếu không muốn, tại sao lại hộ tống Quận chúa Thanh Vân?

Vì mười vạn lượng hoàng kim? Trợn mắt, Mai Vũ chỉ đánh than thở.

Lời như thế, nàng cũng chỉ có thể lừa gạt người giang hồ thôi.

Chính nàng biết rõ, ngoại trừ biết “mười vạn lượng hoàng kim” là “rất nhiều” ra, nàng hoàn toàn không có khái niệm cụ thể.

Có lẽ... chỉ là muốn nhìn thấy hần đi.

Lúc chết, tại đình Vân Nhai linh, trên sông Vong Xuyên.

Trong những người nàng có thể thấy, không thiếu bóng của hần.

Đến khi tất cả thay đổi rồi, nàng mới phát hiện, người đó vốn không phải người nàng muốn nói tạm biệt. Vẫn còn nhớ, nụ cười bất chợt khuyếch thành rục rở của hần.

Kính diễm đến gió ghen hoa hờn.

Luôn ở lúc dầu hết đèn tắt*, mới nhớ tới rồi quay đầu lại tìm kiếm.

(*) dầu hết đèn tắt: ý chỉ hấp hối, sắp chết

Trên ngón tay út, dường như vẫn thắt dây tơ hồng ấy.

Dù là lương duyên hay nghiệt duyên, đều do vận mệnh đã định sẵn cho Mai Vũ nàng.

Khẽ mỉm cười, Mai Vũ nhắm mắt lại.

Nhẹ giọng nói: “Thôi, dù thế nào, ta cũng muốn đi Giang Nam”

Ta muốn đi Giang Nam, muốn nhìn thấy hần, dù chỉ xa xa thôi cũng được.

Ta muốn hấn biết, ta còn sống.

Hoa Từ Nguyệt nhức đầu đỡ trán.

Có nên nói với nha đầu này là nàng rất ngang ngược không !

Mục Vô Ca nhún vai, bày tỏ : Nàng vẫn rất ngang ngược.

“A !” Một tiếng kêu to đột nhiên phá vỡ không khí, Mai Vũ giật nảy lên, Hoa Từ Nguyệt sợ run, cũng vội vàng đứng lên, lấy tay che miệng nàng lại.

“Ngươi nhỏ giọng chút đi !” Hoa Từ Nguyệt kêu to.

Mục Vô Ca cũng đứng lên, nói lớn tiếng hơn: “Tiếng của ngươi mới lớn hơn đó!”

Mai Vũ tròn trắng mắt. Mục Vô Ca, tiếng ngươi mới lớn nhất đó ạ.

Ba người gỡ đầu lẫn nhau, lại ngồi xuống.

Mai Vũ tròn mắt, nói : “Đột nhiên ta muốn uống rượu.”

Mục Vô Ca cười ha ha, lấy bình rượu ở đằng sau ra, để xuống : “Đây, cho ngươi, ta biết ngươi sẽ uống rượu mà, đã chuẩn bị lâu rồi.”

Mai Vũ vui vẻ nhận lấy, rót ba chén, ba người cùng nâng ly, cạn chén trong căn phòng không sáng lắm.

Thật ra, nguyên nhân thực sự muốn uống rượu, là vì đột nhiên nhớ tới hai người.

Nàng rất muốn nói với Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân, nàng đã trở về.

Nhưng, nàng lại không biết nên nói với họ như thế nào, cũng không biết có nên nói hay không.

Có một số chuyện, không phải nói “đã qua” thì đã qua.

Nàng vẫn nhớ, ánh mắt của hai người nam nhân ấy vào cái ngày mưa trên sườn núi Vân Nhai linh kia.

Mang theo dút khoát và lạnh như băng.

Có lẽ, họ càng hy vọng nàng chết đi hơn là còn sống.

Nhưng nàng lại là kẻ ngốc như vậy đây.

Dù biết hy vọng mong manh, nhưng vẫn hy vọng lúc nghe được tin nàng còn sống, hai người nam nhân này sẽ lộ ra nụ cười.

Mục Vô Ca len lén liếc nhìn Mai Vũ, thờ dãi, đặt mạnh chén xuống, nói : “Ngươi đó, đến lúc nào mới hết ngốc như thế đây.”

Thuận tay ném vật gì đó ra, Mai Vũ theo bản năng tiếp lấy.

Trong tay là một tờ giấy vo viên nhiều nếp nhăn.

Mai Vũ mở ra, ra đó là một tờ lệnh tìm người giang hồ.

Trên đó là một hàng chữ lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi.

Viết : [Lệnh tìm giang hồ.

Nếu vị bằng hữu nào gặp Vũ Thần “tặng quân rượu độc, tiễn quân ra đi” Mai Vũ, xin hãy báo tin về Bách Hiểu Đường. Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân lấy tín nghĩa giang hồ thề, nếu ai báo được tin về Mai Vũ, có thể nhận được năm trăm vạn lượng hoàng kim. Cũng xin gởi lời cho nàng : Chân trời góc biển, lời thề chưa dứt, nếu Mai Vũ còn đây, xin tới hoàn thành lời thề ước.

Hốc mắt Mai Vũ ươn ướt.

Nét bút kia, nàng rất quen thuộc, người nam nhân ấy luôn phóng khoáng viết chữ trước cửa sổ hoa đào bay bay.

Đó là chữ của Văn Phong, như mang theo gió khiến lòng người mê say.

“Hắn viết rất nhiều tờ. Ở khắp nơi trên đường. Có hơi làm phiền dân chúng.” Mục Vô Ca chớp mắt, cố ý tỏ vẻ lơ đãng nói.

Mai Vũ cắn môi, không nói gì, cũng rất đau lòng.

Viết nhiều tờ như vậy, hần tay của hần... rất đau.

Có lẽ có một lúc, ánh mắt và lòng người đều bị che đi.

Nhưng cũng chỉ là một lúc.

Nếu đã lạc mất lòng và ánh mắt, vậy cứ đi theo cảm giác thôi.

Cứ tiếp tục như vậy, sẽ có một ngày thấy rõ sự thật.

Khẽ mỉm cười, Mai Vũ yên lặng nghĩ trong lòng, ít nhất vẫn không quá muộn, không phải ư.

Chân trời góc biển... Văn Phong, Hành Vân, thật ra ta vẫn muốn đi cùng các người.

Sút sít mũi, Mai Vũ run run nói: “Có thể kiếm được nhiều tiền như vậy ư.”

Mục Vô Ca cười xoa tóc nàng, dịu dàng hỏi: “Vậy người muốn kiếm không?”

Lau nước mắt, Mai Vũ dùng sức gạt đầu: “Đương nhiên là muốn.”

Tạ Văn Phong, Liễu Hành Vân.

Các người chờ đó cho cô nương, cô nương sẽ đi tìm các người tính sổ.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 29: Hoa Tử Nguyệt Là Một Kẻ Ngủ Ngốc Khi Thề Sẽ Chết Trước Ta

“Này! Người muốn nhìn tới lúc nào nữa!” Cuối cùng Hoa Tử Nguyệt cũng không chịu nổi.

Chết tiệt, rốt cuộc là nhìn cái gì chứ. Từ này giờ đã nhìn chăm chăm vào hần.

Hai tay Mai Vũ chống nạnh, đứng lý hợp tình mà cứng cổ: “Nhìn thấy người mới cười thôi. Hoa Tử Nguyệt người làm cái gì đó. Ta cũng không nợ tiền người, tại sao người lại trưng ra khuôn mặt thái như vậy với cô nương.”

Từ lúc rời khỏi khách điểm đã mang dáng vẻ người chết, thật vất vả mới được một hôm thời tiết tốt để chơi đùa. Thanh Vân và Mục Vô Ca đều chơi rất vui. Chỉ còn sót lại một mình hần bày ra cái khuôn mặt thái, hại nàng cũng không có tâm tình để mà chơi.

Người muốn bày ra, cô nương còn không muốn nhìn.

Hoa Tử Nguyệt tức giận chạy trốn, lại ỉu xù.

“Hôm nay tâm tình ta không tốt.” Nói một câu cho có lệ, Hoa Tử Nguyệt liền xoay người đi nhỏ cổ.

Nữ nhân đáng chết này, còn không phải là vì nàng ư.

Người này, mới sáng tinh mơ liền gọi chim ngũ sắc, đưa thư khăn cấp qua tám trăm dặm, đưa huyết ngọc bảo mệnh mà mình cầm về cho nàng cho Bách Hiếu Đường. Muốn giao nó cho Tạ Văn Phong.

Có nhầm hay không đó! Tuy nói rằng vật kia cũng qua tay khá nhiều người, nhưng lúc đó cũng có thể miễn cưỡng coi là đồ của hần, cũng là vật mà hần trăm cay nghìn đắng mới có thể cầm về, nàng cũng không thể nói đưa là đưa đi chứ.

Mai Vũ nhìn bóng lưng viết rõ ràng “Tâm tình ta không tốt là do người” này, vô lực hạ bả vai xuống.

Được rồi, được rồi, coi như nàng sợ hần đi.

Vươn tay hái hai đóa hoa nhỏ, bện một con thỏ nhỏ, Mai Vũ lập tức đưa đến trước mặt hần, nói: “Được rồi, đừng tức giận. Sau này ta cũng đưa cho người một khối ngọc. Bây giờ chưa có ngọc, chỉ có con thỏ nhỏ này, người lấy trước đi, đến lúc đó rồi đổi lại được không.”

Muốn hỏi tại sao Mai Vũ lại bện con thỏ nhỏ.

-- -- -|||

Khóe miệng khẽ run rẩy, Mai Vũ xấu hổ.

Này, việc này. Thật ra là vì, nàng chỉ biết mỗi một chiêu đồ tiểu hài tử này.

Hoa Từ Nguyệt nhăn mi.

-- -- -||| Con thô quá xấu.

Xấu như vậy, còn làm từ hoa cúc.

Cứ gọi là thô hoa cúc vậy.

Hừ một tiếng, Hoa Từ Nguyệt nhận con thô nhỏ, quay đầu lại oán giận nhìn nàng, nói: “Đừng tưởng rằng chỉ đưa có một con thô hoa cúc nhỏ xấu xí như vậy là ta có thể tha thứ cho ngươi. Ngươi không biết mạng của ngươi là do huyết ngọc kia cứu về sao! Ngươi có biết vật đó quý giá cỡ nào không, ta phải khó khăn cỡ nào mới có thể cầm về cho ngươi chứ.”

Mai Vũ bĩu môi phản bác: “Thôi đi, ngọc này cũng không thể ăn được, làm sao có thể cứu người!”

Hơn nữa, làm sao con thô kia lại xấu được, còn nữa, ai cho ngươi đặt cái tên quái lạ như vậy!

Hoa Từ Nguyệt thật sự co quắp.

Là ai nói cho nàng... Vật có thể cứu mạng thì nhất định phải ăn được.

“Ngươi là heo sao, chỉ cần cho người sắp chết uống máu được khối huyết ngọc kia ngâm vào ba mươi sáu lần, tự nhiên là có thể cứu người.” Hoa Từ Nguyệt liếc mắt xem thường, nói.

Mai Vũ không có lương tâm cười nhạo hần: “Hừ, ai sẽ giống như kẻ ngốc cho người khác uống nhiều máu như vậy chứ.”

Ai sẽ ngốc như vậy.....

Hoa Từ Nguyệt bĩu môi: “Ngươi sống lại như vậy đó, phải.....”

“Đừng nói nữa!” Mai Vũ đột nhiên cứng ngắc, đánh gãy lời của hần.

Hoa Từ Nguyệt cảm giác được chút khác thường, nhỏ giọng nói: “Mai Vũ.....”

Khóe miệng Mai Vũ nhếch lên một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, run run nói:

“Đừng nói nữa.”

Đáp án, sắp thốt ra ngay lúc này.

Đừng nói nữa, đừng nói cho ta biết.

Ít nhất hãy để cho ta tự lừa gạt mình một lần.

Nếu không nói ra miệng, ta có thể giả vờ như không biết người chảy nhiều máu vì ta như vậy là ai.

Nếu không nói ra miệng, ta có thể làm bộ như không nhìn thấy thâm tình và đau xót của người đó.

Một con gió thổi qua, làm loạn y phục của Mai Vũ, cây mây đỏ trên bộ quần áo kia, dường như muốn bay lên.

Hoa Từ Nguyệt cúi đầu, có chút đau buồn.

Thì ra, người không có bất kỳ thứ gì của nàng, chỉ có mình mà thôi.

Đối với Văn Khinh, tuy rằng nàng không hề nhắc tới, nhưng cũng có vương bận trong lòng.

Một nam nhân đổ máu vì nàng, nàng sẽ không quên.

Đối với Tạ Văn Phong, nàng có sự ràng buộc đặc biệt không dành cho bất kỳ ai khác ngoài hần. Cho nên mới phải vội vàng đưa huyết ngọc mà mình khổ cực lắm mới có thể cầm về đến bên cạnh hần.

Đối với Liễu Hành Vân, nàng có một sự bảo vệ cố chấp nào đó, cho dù bị hần phản bội, cũng vẫn muốn bảo vệ nụ cười của hần.

Đối với Mục Vô Ca, nàng có lòng trọng nghĩa vô tận, là tri kỷ, ân tình sáng khoáy vung đao che trước hấn. Đối với Hoa Từ Tiêu, nàng có thâm tình mềm mại. Vì người nam nhân đó, có thể nắm đầu đồ tương tư ba năm, chỉ vì một câu “đợi ba năm trên cầu Nại Hà” của hấn.

Đối với An Thiếu Hàn, nàng cũng có ký ức đặc biệt không chia sẻ với người khác, không khỏi quan tâm chuyện của hấn.

Kết quả, Hoa Từ Nguyệt, chỉ là một người qua đường.

Có chút cô đơn, Hoa Từ Nguyệt nhìn bồ công anh đang không ngừng bay khỏi mặt cỏ, nỉ non: “Mai Vũ, nếu có một ngày ta cũng chết như vậy, ngươi có thể cứu ta hay không đây?”

Mai Vũ cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống hấn, cười khê: “Sẽ không.”

Hoa Từ Nguyệt cười tự giễu.

Quả nhiên là đủ không lương tâm.

Mai Vũ hỏi lại hấn: “Như vậy, Hoa Từ Nguyệt, nếu có một ngày ta chết thì sao?”

Hoa Từ Nguyệt ngửa đầu, kiên định nói: “Sẽ không, chỉ cần ta ở bên cạnh ngươi, chắc chắn sẽ không để ngươi chết.”

Mai Vũ nở nụ cười, lắc đầu: “Hoa Từ Nguyệt, sống chết có số, dựa vào đâu mà ngươi chắc chắn chỉ cần ngươi ở bên cạnh ta, ta sẽ không chết đây.”

Hoa Từ Nguyệt cắn răng, có chút tức giận.

Đây không phải là đang bôi móc sao!

“Bởi vì Hoa Từ Nguyệt ta thề, trừ phi ta chết cạnh Mai Vũ trước, nếu không sẽ tuyệt đối không để Mai Vũ đi đến tuổi vàng trước ta một bước.” Hoa Từ Nguyệt đột nhiên nhìn chằm chằm nàng, dựng ba ngón tay thề.

Nam nhân anh tuấn, luôn quen thói phong lưu.

Hoa Từ Nguyệt luôn biết, mình là một nam nhân nhiều chuyện xấu. Chung tình đối với hấn mà nói, quả thực là điều không thể tồn tại. Trong vô số năm tháng mà hấn đã trải qua, từ lúc mới nếm thử mùi hương của nữ nhân, hấn đã biết mình sẽ là một nam nhân xấu trắng hoa.

Nhưng nếu đã hứa, giống như câu nói kia của người đời, một khi nam nhân phong lưu động tình, như vậy sẽ chỉ đưa tình cảm vĩnh viễn sánh cùng trời đất này cho nữ nhân mình đã hứa.

Một khi dính vào chữ tình, hấn sẽ biến thành một kẻ ngu ngốc.

Hoa Từ Nguyệt biết, nhưng mà, hết thuốc chữa.

Khách qua đường cũng được, người qua đường cũng thế.

Hấn yêu nàng, vì thế, cũng không để ý kết cục cuối cùng sẽ là buồn hay vui.

Mai Vũ nhấp máy môi, không nói nên được một lời.

Ngồi xổm xuống, vuốt gương mặt giống như gương mặt đã mỉm cười dịu dàng vô số lần trong mơ, lòng Mai Vũ đau.

Vì sao phải hứa một lời thề như vậy đây.

Hoa Từ Nguyệt, ngươi biết rõ, người ta muốn không phải là ngươi, mà là Hoa Từ Tiêu.

“Ta đã từng mơ vô số lần, cho rằng gương mặt này là Từ Tiêu của ta. Nhưng sau khi tỉnh mộng, lại chợt phát hiện, ngươi vốn không phải là hấn. Hoa Từ Nguyệt, tại sao ngươi lại phải xuất hiện đây? Vì sao phải xuất hiện ở trong sinh mệnh của ta, sau khi Từ Tiêu của ta rời đi, tại sao ngươi lại phải xuất hiện. Ngươi biết, người ta muốn không phải là ngươi.” Trong đôi mắt như nước của Mai Vũ phủ kín sương mù, ở trong ánh sáng phản xạ của hồ nước tháng sáu bên cạnh, như thực như ảo.

Mây Hoa Từ Nguyệt mang theo chút buồn bã nhướng lên, hấn cười, mờ ảo mê người như bồ công anh: “Ta cũng không biết. Rốt cuộc là ta yêu thích bất cứ thứ gì của hấn, tranh đoạt mọi vật của hấn. Nhưng một ngày nào đó, lúc ta gặp ngươi, ta đột nhiên hy vọng ánh lên trong mắt ngươi là Hoa Từ Nguyệt, mà không phải là Hoa Từ Tiêu. Ta không muốn bắt chước hấn, muốn là chính ta. Ít nhất ở trước mặt ngươi, ta muốn là chính ta. Nhưng đây hấn là trừng phạt mà trời cao dành cho ta đi, lúc ta không bao giờ muốn bắt chước hấn nữa, ta lại chỉ có thể thấy bóng dáng của Hoa Từ Tiêu ánh lên trong mắt ngươi. Hoa Từ Nguyệt là ai đây?”

Chỉ là một cái tên mà thôi. Giống như ngươi nói, người ngươi muốn, là Hoa Từ Tiêu, không phải Hoa Từ Nguyệt. Nhưng... không sao cả. Nếu ngươi vui vẻ, coi ta trở thành hấn, cũng không hề gì.”

Mai Vũ, nghĩa vô phản cố* của ta, không cần người đồng tình. Chỉ cần người nhớ.

(*) nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được chùn bước/ làm việc tốt không được bảo đáp

Tuy rằng bóng người ánh lên trong mắt người tên là Hoa Từ Tiêu, nhưng cho dù chỉ một giây một phút, hãy nhớ, người rất giống Hoa Từ Tiêu kia, tên là Hoa Từ Nguyệt...

Gió thổi bay lên vô số bồ công anh, trong cơn mưa bồ công anh mờ ảo, Mai Vũ nhìn nam tử trước mặt.

Tuy rằng, có gương mặt giống nhau.

Tuy rằng, cười rộ lên cũng dịu dàng như nhau.

Tuy rằng, lúc nhú mày đều làm cho người ta lo lắng.

Nhưng vẫn không giống nhau. Mai Vũ biết, nàng chưa từng nhận làm bọn họ bao giờ.

Hoa Từ Tiêu là Hoa Từ Tiêu.

Hoa Từ Nguyệt là Hoa Từ Nguyệt.

Hoa Từ Tiêu là dạ quế (hoa quế trong đêm) mờ ảo, thơm ngát tới cõi xa xăm, là dạ quế đan vào sinh mệnh nàng tám tháng.

Mà Hoa Từ Nguyệt là bồ công anh êm ái, bay bổng nhẹ nhàng, là mầm móng rơi vào trong sinh mệnh của nàng không thể dời đi.

Nàng rất khó chịu, rất khó chịu.

Nếu nàng không coi hấn là Hoa Từ Tiêu, như vậy, bây giờ đau lòng vì Hoa Từ Nguyệt, chỉ là bởi vì Hoa Từ Nguyệt, phải không.

Như vậy, Từ Tiêu, chàng sẽ trách ta sao? Đừng trách ta được không? Từ Tiêu của ta ở trong lòng ta, có một vị trí mà bất kỳ người nào cũng không thể thay thế.

Nhưng mà, ta không cách nào nhìn người nam nhân này buồn bã.

Bởi vì hấn là một nam nhân ngu ngốc sẽ chết trước ta.

Từ Tiêu của ta, ta biết, chàng sẽ không trách ta. Bởi vì chàng là Hoa Từ Tiêu dịu dàng.

Mai Vũ mỉm cười, cảm hơi nhon khẽ nâng lên, con ngươi như nước tràn đầy ánh sáng lấp lánh xoay tròn, nói với Hoa Từ Nguyệt: “Hoa Từ Nguyệt, người chỉ là người. Ta sẽ không để cho người thay thế bất kỳ ai. Bởi vì mỗi người đều quan trọng, trong lòng ta, ai cũng không thể thay thế được ai. Thu con nhỏ nhỏ mà ta đưa cho người lại, đến lúc đó, đổi lại kim bài miễn chết cho ta ở đây đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 30: Mang Linh Hồn Của Ta Về Cho Ta Được Không?

Bên ngoài Bách Hiểu Đường, ve kêu không ngừng.

Sau buổi trưa yên tĩnh.

Một tiếng kêu to đột nhiên vang lên, phá vỡ không khí khiến người ta buồn ngủ này.

“A ~~~~”

Tiếng ve trên cây im lặng xuống, nâng mí mắt lên, tỏ vẻ hiểu rõ quét qua Bách Hiểu Đường một cái. Người ngủ mê man tiếp tục ngủ mê man, kẻ nói chuyện tào lao tiếp tục nói chuyện tào lao.

Con người ấy à, chính là phiên toái.

Suốt ngày chuyện lớn này, chuyện lớn nọ.

Thật sự là không ít mà.

Còn nữa, Bách Hiếu Đường này thu công nhân gì vậy chứ.

Suốt ngày hô to gọi nhỏ, quấy rối rất nhiều đến dân chúng được không?

Người quấy rối dân chúng này, đương nhiên là Vô Ngân rồi.

Sáng sớm hôm nay hắn vừa mới thức dậy, liền nhận được tin nữ sát thủ vốn đã chết rồi, bây giờ lại đột nhiên diễn màn xác chết vùng dậy.

Trên đó viết: “Chào, Tiểu Ngân, ta là tỷ tỷ sát thủ thân yêu xinh đẹp của ngươi, ngươi biết ta là ai chứ, hắn là biết rồi đi. Ha ha, đúng vậy, ta chính là Mai Vũ. Bởi vì vô cùng không hài lòng đối với công tác mà người sắp xếp, cho nên tỷ tỷ đã từ âm tào địa phủ trở về đây. Bây giờ, đã đến lúc ngươi đền bù cho ta. Giúp tỷ tỷ mang một món đồ đến cho Tạ Văn Phong, rồi nói cho hắn biết, tháng sáu sen nở rộ Giang Nam, cũng là lúc đến mùa thưởng sen.”

Trái tim nhỏ của Vô Ngân phải gọi là run rẩy.

Giữa ban ngày, nữ nhân này quả thật là có thể hù dọa người.

Kinh nghiệm nói cho hắn biết, chọc cái loại người đã chết qua một lần này là việc không sáng suốt nhất. Cho nên Vô Ngân quyết định nhanh chóng vọt ra khỏi Bách Hiếu Đường.

Tạ đại hiệp, tiểu nhân trên có già, dưới có trẻ, bây giờ mệnh đang nằm trong tay ngài rồi. Ngài cũng đừng nên khiến cho ta không tìm được ngài đó.

Vô Ngân đương nhiên sẽ không tìm thấy Tạ Văn Phong.

Bởi vì hắn đang ở ngay trong Thính Phong lâu.

Mỗi ngày viết báo cáo tìm người trong giang hồ ở đó,

Hoa rơi một đêm tại Thính Phong lâu, nhưng cũng không thấy hắn đi nơi khác.

Xung quanh Thính Phong lâu là một vòng lớn các nữ tử mộ danh (hâm mộ danh tiếng) mà tới.

Tất cả đều chen chúc tại một nơi để nhìn hắn.

Tóc hắn phát phơ theo gió, cùng múa với màn sa trong sân viện. Áo quần bay bay, tựa như gió sắp sửa đi xa.

Vẫn luôn nghe người trong giang hồ nói, Tạ Văn Phong tự nhiên ra sao, phong lưu phóng khoáng thế nào.

Lại không ngờ rằng, dáng vẻ mang theo nỗi đau buồn thản nhiên kia của Tạ Văn Phong, cũng khiến người ta say đắm như thế.

Đóa hoa đào muộn kia, không biết đang ưu sầu vì ai.

Chỉ thấy hắn khẽ ngẩng đầu, nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, làm tan nát cõi lòng bao nữ nhân.

Làm sao có thể biết, thâm tình làm cho người ta ghen tỵ kia của hắn, là dành cho ai.

Cũng không phải là không có nữ tử nào đánh bạo đi lên bắt chuyện với hắn.

Thường nghe người ta nói, Tạ Văn Phong phóng khoáng là cao ngạo, không muốn tùy tiện quen thân với người khác.

Nhưng mà, Tạ Văn Phong tại Thính Phong lâu, dường như lại hiền hòa đi rất nhiều.

Có một nữ tử áo xanh, lẩy can đâm tiến lên.

Đối mặt với nữ tử bắt chuyện, Tạ Văn Phong vẫn luôn khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Thực có lỗi, ta đang tìm người, không có thời gian. Hơn nữa ta cũng không thể nhận ý tốt của ngươi, thực xin lỗi.”

Sắc mặt nữ tử khẽ đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Mọi người nói công tử tâm cao khí ngạo, hôm nay gặp mặt, mới biết tất cả đều là giả.”

Tạ Văn Phong nhìn cả sân hoa sen nở rộ, yên lặng cúi đầu. Nhẹ nói: “Tạ Văn Phong trước kia, quả thực rất quen thói kiêu ngạo. Cô nương, nếu như ngươi gặp được nữ tử trong tranh, có thể nói cho ta một tiếng không? Ta đang tìm nàng.”

Là giả sao?

Không phải.

Tạ Văn Phong quả thực là tâm cao khí ngạo. Đã từng thực sự như vậy.

Ban đầu, Tạ Văn Phong vẫn luôn phóng khoáng, nhưng cũng vẫn khuyết thiếu.

Trong linh hồn của hắn, thiếu đi một phần.

Luôn luôn trôi giạt, hắn không biết phần thiếu đó gọi là gì.

Sau đó, hắn gặp nữ tử kia.

Dường như một phần của linh hồn, đã sắp được lấp đầy.

Nhưng mà, cuối cùng, hắn không chỉ không lấp đầy linh hồn không trọn vẹn kia, còn làm cho linh hồn mang một lỗ hổng lớn hơn nữa.

Mỗi ngày viết những thứ này, dường như chỉ cần tiếp tục như thế, là có thể tìm thấy nàng.

Bỗng nhiên tỉnh lại thì phát hiện, trắng như vẽ, người biệt ly.

Cho tới bây giờ vẫn chưa có ai nói với hắn, có một số thứ, nếu buông tay, sẽ không bao giờ bắt lại được.

Mai Vũ, nhu tình của ta, bây giờ nên giao cho ai.

Mai Vũ, ta cho là không có nàng, Tạ Văn Phong vẫn là Tạ Văn Phong ung dung tự tại như gió. Nhưng Mai Vũ à, ta thật sự sai lầm rồi. Không có nàng, Tạ Văn Phong quả thật vẫn là Tạ Văn Phong, nhưng chỉ là một cái xác trống rỗng.

Mai Vũ, linh hồn của ta, sau khi tự tay hại chết nàng, đã chết rồi.

Nàng vẫn còn sống, nàng vẫn còn trên đời này đúng không, nếu vậy, trở về được không? Mang linh hồn của ta về cho ta được không?

Dáng vẻ đau buồn của hắn làm cho nữ tử đau lòng, gương mặt nhìn nữ tử trong tranh.

Là người này sao, là người này khiến cho hắn đau lòng sao. Khiến cho một nam tử phong hoa tuyệt đại* trở nên u buồn tiêu tụy sao.

(*) phong hoa tuyệt đại: phong nhã tài hoa

Trong tranh, có một nữ tử đang ngồi dưới tàng cây đào khẽ mỉm cười.

Nàng mặc một thân y phục màu đỏ, lưng biếng ngồi giữa ánh nắng mặt trời.

Chỉ một bức họa, có thể mang theo bao nhớ nhung của người đây.

Rừng đào nở rộ đó đây, có phải chính là tình cảm của nam tử kia hay không.

Cô nương áo xanh khom người, thức thời mà rời đi, trước khi đi còn nói một câu: “Nàng ấy rất đẹp.”

Khóe miệng Tạ Văn Phong khẽ nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt: “Cảm ơn.”

Nam nhân nhào nát lòng của một đám nữ nhân, là Tạ Văn Phong. Mà người khiến Tạ Văn Phong tan nát cõi lòng, gọi là Mai Vũ.

Hắn luôn mỉm cười đối với mỗi người tiến lên bắt chuyện.

Hắn sẽ nói: Nếu như ngươi đã gặp qua nàng, nói cho ta biết được không?

Thật sự, rất rất muốn gặp nữ tử kia. Bởi vì muốn nói cho hắn biết một tiếng. Không để cho hắn tiêu tụy thêm nữa.

Trong ánh mắt u oán của một đám nữ tử, một tiếng ngựa hí vang lên.

Chỉ thấy một nam tử hấp tấp xông tới, lớn tiếng nói: “Ta đại hiệp, tìm được rồi, tìm được rồi.”

Tạ Văn Phong chợt đứng lên, hốt hoảng bắt hắn lại, nói: “Ngươi nói tìm được rồi? Tìm được Mai Vũ rồi?”

Vô Ngân thờ phỉ phò.

Tạ Văn Phong nóng nảy, thúc giục: “Nói mau đi.”

Vô Ngân trừng mắt.

Lão huynh, ngươi tóm cổ của ta, chẳng lẽ ngươi muốn để ta đến âm tào địa phủ nói với quỷ sao.

Tạ Văn Phong nhìn theo ánh mắt của hắn, mới phát hiện mình thất lễ, lúng túng buồn hấn ra: “Ngươi từ từ nói đi.”

Vô Ngân cảm thấy cũng không thể nói rõ ràng được, dứt khoát lược bớt đi hơn phân nửa, chọn trọng điểm mà báo lại: “Vũ Thần gửi thư, nhờ ta nói cho đại hiệp: Tháng sáu sen nở rộ Giang Nam, cũng là lúc đến mùa thưởng sen. Còn có đồ muốn đưa cho ngài.”

Mở tay ra, một viên huyết ngọc màu đỏ hiện ra trước mặt Tạ Văn Phong.

Tạ Văn Phong run rẩy nhận lấy.

Gần như muốn khóc.

Dường như lại thấy lại ngày đó, dáng vẻ nữ nhân này nhẹ nhàng đặt món đồ quý trọng như vậy vào trong tay hắn.

Mai Vũ, nàng tha thứ cho ta sao?

Vô Ngân quét mắt nhìn những nữ tử đang vây xem ở đằng xa, yên lặng lau mồ hôi.

Trong lòng kêu to vì hình tượng của Tạ Văn Phong: Mẹ nó, ngươi đừng có khóc chứ. Ngươi vừa khóc, nhất định hình tượng trên giang hồ sẽ rơi nặng đó. Nơi này lại nhiều người như vậy.

Nắm chặt vật trong tay, Tạ Văn Phong cảm thấy không thể ở đây thêm chút nào nữa.

Đứng dậy lướt đi như gió.

Vô Ngân không hiểu, kêu to: “Bây giờ ngài muốn đi nơi nào vậy?”

Mắt hoa đào của Tạ Văn Phong khẽ nhú lại, cười một tiếng nghiêng thành: “Ta phải đi gặp nàng.”

Phải đi gặp nàng, đi Giang Nam. Đúng rồi, trước đó còn phải tóm Liễu Hành Vân đang vội vàng tìm người ở bên ngoài đi cùng nữa.

Tạ Văn Phong cảm thấy mình sắp điên rồi.

Cảm giác linh hồn được lấp đầy trong nháy mắt, khiến cho hắn tưởng phồng lên như muốn bay.

Nhắm mắt lại, Tạ Văn Phong đón hoa bay mà đi.

Giờ phút này, hắn đã hiểu, Mai Vũ, quả thật là một phần trong sinh mệnh của hắn.

Từ thuở ban đầu, linh hồn của hắn đã chờ đợi nàng. Chờ đợi nàng xuất hiện.

Cho nên, nàng là một phần trong sinh mệnh của hắn, không liên quan đến thời gian, chỉ là không thể nào phân cách.

Những nữ tử nhìn thấy hắn mỉm cười, đều bị mê say.

Đẹp! Đẹp! Rất đẹp đó!

Tuy Tạ Văn Phong đau buồn rất mê người. Nhưng Tạ Văn Phong phóng khoáng mới là Tạ Văn Phong.

Tất nhiên là trong lòng cũng ghen tỵ với nữ tử kia. Nhưng lại cũng vui mừng như vậy.

Dù sao, nam tử phóng khoáng khoáng khoáng như Tạ Văn Phong, cũng không có mấy nữ tử có may mắn chiếm được.

Ước mơ là ước mơ, không liên quan tới thực tế.

Cho nên, vẫn chỉ hy vọng người này vẫn có thể duy trì dáng vẻ của hắn.

Phóng khoáng mê người, không phải là hấn ư -- -- - Thiên diện đào hoa Tạ Văn Phong.

Cho dù ở trong khuê các, vẫn chỉ có thể than một câu: Lòng chàng Tạ đứng ở nơi khác, hoa đào vô ý nhánh nước này*.

*Nói lái từ câu: hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình

Nhưng cũng vẫn đáng giá.

Trong gió to Tạ Văn Phong tìm được Liễu Hành Vân, hắn đang cố gắng dán lệnh tìm người tại nơi đông đảo nhân sĩ giang hồ.

Tạ Văn Phong nhìn bóng lưng gầy yếu của hắn, có chút khó chịu.

Đang trừng phạt mình sao, dùng phương thức như vậy. Cho dù biết kẻ thù có thể sẽ tìm tới cửa bất cứ lúc nào, vẫn kiên trì muốn tới đây dán bố cáo.

Đứng sau lưng hắn, Tạ Văn Phong nói: “Hành Vân, chúng ta đi thôi, chúng ta.....đi tìm nàng.”

Liễu Hành Vân cả kinh, run rẩy xoay người, cẩn thận hỏi: “Có thể ư?”

Tạ Văn Phong mở lòng bàn tay, huyết ngọc im lặng nằm trên đó.

Giây phút này, chỉ có gió thổi qua không dấu vết.

Hành Vân, chúng ta đi tìm nàng đi, tìm được nàng rồi, cũng sẽ không mờ mịt nữa.

Linh hồn của chúng ta, cũng sẽ không mờ mịt nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 31: Cho Nên Mới Nói, Không Thể Tùy Tiện Khuyên Can Mà

Edit: Ngân Lam

Nước mắt! Tất cả đều là nước mắt đó!

Mai Vũ sống hơn nửa đời người, cộng tất cả nước mắt lại cũng không bằng một lần khóc của nữ nhân này.

Tất cả nước mắt, đều chảy ở trong lòng.

Là tên khốn kiếp nào đã từng nói, công chúa quận chúa trong thâm cung gì đó, ngây thơ như con ếch trong giếng cạn không thấy nước, cho là trên đời này hoàn toàn không có nước vậy.

Mẹ nó! Nói quá đúng.

Coi như nàng biết nữ nhân sống ở trong thâm cung khủng bố như thế nào. Thật tình khiết, ngu xuẩn mà!

Vốn là thấy nàng ta ứng đối với mã tặc thì cảm thấy nàng ta cũng biết chuyện nhân gian.

Ai ngờ nữ nhân đó lại hoàn toàn không thông minh như nàng ta biểu hiện chứ.

-- -- --

Người ta đánh nhi tử, nàng ta trông nom; người ta bán nữ nhi, nàng ta cũng trông nom. Người lương thiện bị thanh lâu ép làm kỹ nữ, nàng ta trông nom; tên ăn xin bị quán rượu đuổi, nàng ta cũng trông nom; người giang hồ sống mái với nhau nàng ta cũng vẫn trông nom.

Mai Vũ phải chảy nước mắt rồi.

Đây đâu phải là Quận chúa nữa, quả thực là Bồ Tát sống trong thời loạn lạc này rồi.

Trời xanh ơi, đất mẹ à. Giáng một tia sét xuống đánh chết nàng đi.

Làm sao mắt nàng lại bị mù mà đi muốn tiền của nàng ta chứ.

Bây giờ ba người bọn họ nghiễm nhiên lại thành người hầu nhỏ, chuyên môn xử lý chuyện cho chủ tử phiền toái của mình.

Đây vẫn chưa là gì, thịt trong miệng Mai Vũ còn chưa nhai xong, nữ nhân này lại đứng lên.

Hoa Từ Nguyệt vừa thấy, lập tức thả đôi đũa trong tay xuống, mặt lạnh giữ chặt Thanh Vân, khẩn trương nói: “Ngươi muốn làm gì?”

Sắc mặt Thanh Vân khê đỏ, thẹn thùng rụt rụt tay, nhỏ giọng nói: “Ta đi một chút rồi trở về.”

Hoa Từ Nguyệt nghi ngờ nhìn chăm chăm nàng ta, Mai Vũ liếc mắt.

Hoa Từ Nguyệt ơi Hoa Từ Nguyệt à, đầu người đều là bông sao.

Người ta muốn đi ngoài đó. Thật là, xem ra bọn họ hơi bị trông gà hóa cuốc rồi.

“Từ Nguyệt, để cho nàng đi đi.” Mai Vũ phát tay một cái, Hoa Từ Nguyệt mới không cam lòng buông nàng ta ra.

Bóng dáng của Thanh Vân vừa biến mất, giọng của Hoa Từ Nguyệt liền lập tức cao lên: “Mai Vũ! Làm sao người lại để cho nàng ta đi như vậy, ngộ nhờ gặp chuyện không may thì sao. Trời ạ, tha cho ta đi. Coi như ta sợ vị quận chúa này rồi. Nếu không để ta đi theo đi, đi theo đi thôi mà.”

Một chiếc đĩa của Mai Vũ liền đập vào đầu hấn, nắc: “Người ta đi ngoài người liền đi theo, không sợ người ta tát cho một bạt tai à.”

Hoa Từ Nguyệt lập tức nghẹn họng. Mặt biến thành màu đỏ.

“Ta, ta cũng không biết nàng ta đi chỗ đó mà.” Hoa Từ Nguyệt ho khan một tiếng, nghiêng đầu sang một bên.

Mục Vô Ca đặt ly rượu xuống, chỉ vào đôi mắt thâm quầng của mình, cầu khẩn nhìn Mai Vũ: “Ô, Mai Vũ, chúng ta đi thôi. Ta cho người mười hai vạn lượng được không. Chúng ta đừng đi tiếp nữa, ta sẽ chết đó.”

Ô, hấn thật sự sắp chết rồi.

Mỗi ngày đều phải nhìn Thanh Vân phiền toái đó. Hơn nữa mỗi lần gác đêm đều phải dùng kéo búa bao để quyết định.

Đáng thương cho hấn chưa từng thắng nổi một lần.

Ô ~ hấn là ai chứ? Hấn là Mục Vô Ca đó! Vậy mà chơi kéo búa bao lại không thắng nổi một lần.

Mai Vũ lạnh nhạt nhìn Mục Vô Ca một cái, bình tĩnh thâm trầm nói: “Vô Ca, tại sao ta lại có thể muốn tiền của người chứ, ta đã quyết định tự nuôi sống chính mình rồi.”

.....

Khóe miệng Mục Vô Ca co rúm lại.

A a a!!! Chết tiệt, người đây đang sắp đặt cái gì vậy, không nên tùy tiện nói những lời kỳ quái chứ, nữ nhân khôn kiếp!

Hoa Từ Nguyệt ở bên cạnh cười ra tiếng, chảy một giọt lệ đồng tình vì Mục Vô Ca.

Cười mỉa nói: “Người thua kéo búa bao không lợi hại. Lợi hại là người chơi kéo búa bao mấy lần rồi vẫn thua.”

-- -- -|||

Nói đi.....

Vừa rồi tên này đang bóc mẽ hấn ư.....

Hoa XX, ta ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông của nhà người!

Mai Vũ vừa muốn nói tiếp, chợt nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau.

Những âm thanh đó ồn ào đến mức Mai Vũ run lên.

Vừa rồi, dường như có một vị Bồ Tát sống tên là Thanh Vân đi ra ngoài đi.

Về mặt Mai Vũ đưa mắt nhìn về phía Mục Vô Ca sắp sửa phát hỏa, lại tắt lửa trong nháy mắt.

“Không thể nào, có lẽ lần này nàng ta cũng nên có kinh nghiệm rồi đi.” Thân thể Hoa Từ Nguyệt cứng ngắc nói.

“Đúng vậy đó, có lẽ đột nhiên từ trên trời rớt xuống một tảng đá, đập nát nàng ta rồi không chừng.” Mục Vô Ca nói.

“Có lẽ, chúng ta nên chuẩn bị chơi kéo búa bao.” Mai Vũ nói.

Tiếng giết chóc bên ngoài vang lên không ngừng, đột nhiên, từ trong đó truyền ra một giọng nữ tràn đầy trung khí và tinh thần trọng nghĩa.

“Giữa ban ngày ban mặt, trời đất sáng sủa như vậy.....”

.....

.....

.....

“Kéo búa bao.”

Trong quán rượu, vang lên ba giọng nói đau khổ mà quyết đoán.

Cuộc sống này, lúc nào đã là một thủ lĩnh vậy!

“A!!! Tại sao lại là ta!” Tiếng kêu thảm thiết vang lên, một bóng người màu bạc xông ra ngoài.

Mai Vũ và Hoa Tử Nguyệt lắc đầu.

Aiz, rốt cuộc người này đàn đến mức nào vậy.

Hắn không biết, mỗi lần hắn đều ra bao sao.....

Đứng ở cửa, Mai Vũ nắm một nhúm hạt dưa, quyết đoán nhìn kịch vui.

“Tử Nguyệt à, làm sao ta lại cảm thấy vấn đề có chút phiền phức vậy.” Mai Vũ cau mày, nhìn một nhóm người đang giằng co với nhau.

Hoa Tử Nguyệt nhìn qua, khoe miệng vắn vẹo, không rõ là biểu tình đang cười hay đang khóc.

Mai Vũ lại nhìn kỹ, tiếp tục nói: “Một người mù, một người què, cộng thêm một tên trọc, đây là tổ hợp gì? Còn cả bên kia nữa, một con khi, một con heo, cộng thêm một con quạ đen xấu xí, tổ hợp này cũng rất quái dị nữa đó.”

Mai Vũ vui vẻ đến mức không thấy mắt mũi mặt mày đâu.

Trong lòng vừa vui vẻ vừa nghĩ: Ha, trên giang hồ còn có tổ hợp như vậy.

Cười cười, nàng lại cười không nổi nữa.

Bởi vì hình như nàng đã nhớ ra cái gì đó.

Mà Hoa Tử Nguyệt cười.....

-- -- -||

Rõ ràng rất quái dị!

Haha, haha, ahahaha.

Dường như trên giang hồ quả thực có tổ hợp kỳ quái này.

Khóc, hơn nữa dường như là tổ hợp vô cùng khủng bố.

“Cái đó, Tử Nguyệt, nhất định là ta hoa mắt đi, đây chỉ là nhắm mắt lại không mở ra mà thôi; còn có, đây làm sao lại là người què được, lập tức sẽ có thịt mới mọc ra đi, người ấy mà, không phải luôn không ngừng mất đi cái cù thì lấy được cái mới sao (lời này thật là khủng khiếp)?; hơn nữa, đó tuyệt đối không phải là đầu trọc, là kiểu tóc mới lưu hành năm nay.” Mai Vũ lau mồ hôi, cười khan nói.

Hoa Tử Nguyệt liếc nàng: “Lý do đó thế nào cũng thấy quá gượng ép.....”

Mai Vũ lắc đầu, tiếp tục nói: “Không phải, không hề gượng ép chút nào, hơn nữa ba người đó, thấy thế nào đều có bề ngoài rất giống người mà, vừa rồi nhất định, nhất định là ảo giác!”

Trời xanh ơi, Bò Tát à. Mai Vũ nàng vừa mới trở về từ Quỷ môn quan, thật sự không muốn trở lại đây. Để cho tất cả những thứ này đều trở thành ảo giác đi.

Lắc đầu, Hoa Tử Nguyệt nhận mệnh đi về phía đám người đối địch.

“Không cần lừa mình. Đó quả thật là hai Tam Nhân Hành trên giang hồ, Tàn Tam Tướng cùng Thú Tam Đa.” Hoa Tử Nguyệt kéo Mai Vũ muốn chạy trốn lại, vò đầu mề mai lại sứt nói.

Đã xui xẻo nhất, cũng không sợ xui xẻo mà chết.

Dù sao cũng không có tình huống nào tệ hơn bây giờ.

Nhân vật truyền kỳ trong giang hồ gì đó, đều là mây bay! Bây giờ Hoa Tử Nguyệt hẳn không sợ gì cả!

Cho nên mới nói, đánh nhau trên giang hồ phải cẩn thận một chút, đánh đánh đánh, liền đụng phải cao thủ.

Sau đó, chỉ có thể kêu lên một tiếng “đùng mà” rồi sang Tây Thiên.

Mà khuyên can, lại càng phải cẩn thận hơn, nếu làm không tốt liền khuyên phải những nhân vật lớn không phân phải trái đó. Khuyên thì chưa thành, lại làm đồ tể dưới đao của người ta trước.

Mai Vũ sắp khóc, thật sự sắp khóc rồi.

Ô ~ Đông Thần Thanh Vân, ta cảm tạ mười tám đời tổ tông của ngươi, để cho ta gặp được người lợi hại như vậy.

Trên giang hồ, có một lời đồn.

Gọi là: Tam Nhân Hành, quý thần không cần đường.

Người trên giang hồ, có rất nhiều người đều thích ba người đồng hành.

Đây không phải là làn gió nhằm chán vô duyên vô cớ được khởi xướng. Mà là có ba tập tục có hân hoi: có truyền thuyết, có lịch sử, có căn cứ.

Mà những người đưa tới tục lệ này, chính là hai tổ ba người đồng hành ở đây, Tàn Tam Tướng và Thú Tam Đa.

Đó là vào mấy năm trước, trong lúc kẻ ác làm đại loạn giang hồ.

Những kẻ ác nhân cần rở chém giết người hành động đơn độc trong giang hồ.

Sau đó giang hồ liền xuất hiện hai đội ngũ này. Hai tổ người, đều là người giang hồ vừa chính vừa tà. Cũng đã tuyên bố trong lúc giang hồ đầy nguy cơ rằng muốn tỷ thí ba người một chút, xem ai trừ hết đám ác nhân kia trước.

Sau chuyện này, chính là lối đi theo khuôn phép cũ.

Hai tổ không phân biệt được cao thấp, đồng thời trở thành truyền thuyết.

Nhưng mà, đó cũng không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, bọn họ rất lợi hại. Hơn nữa có đủ không phân phải trái, có đủ bá đạo.

Quan trọng nhất là -- -- - tiểu thư Đông Thần Thanh Vân, rõ ràng khiến cho người ta cực kỳ khó chịu!!

A a a!!

Trốn đi, bây giờ trốn còn kịp.

Có kẻ đất nào hay không, nàng rất muốn chui xuống đó.

“Tử Nguyệt, chúng ta trốn đi, người thua là Vô Ca, cũng không phải chúng ta mà.”

Về mặt Mai Vũ cầu xin nói.

Hoa Tử Nguyệt buông nàng ra, quay mặt của nàng ra, nghiêm túc nói: “Vô cùng xin lỗi, chúng ta không có đường lui.”

Mai Vũ nhìn bốn phía, rất tốt, vô cùng tốt, họ bị người ta dứt khoát vây vào giữa rồi.

Cho nên, không thể tùy tiện khuyên can mà! Đông Thần Thanh Vân, nữ nhân phiền toái chết tiệt nhà ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 32: Cạn Chén Vì Đã Từng Cười Vui, Chặt Vật, Sống Chết Có Nhau

“Tử Nguyệt, chúng ta trốn đi, người thua là Vô Ca, cũng không phải là chúng ta mà.” Mai Vũ làm vẻ mặt cầu xin, nói.

Hoa Tử Nguyệt buông nạng ra, quay mặt của nạng lại, nghiêm túc nói: “Vô cùng xin lỗi, chúng ta không có đường lui.”

Mai Vũ nhìn bốn phía, rất tốt, vô cùng tốt, họ bị người ta dứt khoát vây vào giữa rồi.

Cho nên, không thể tùy tiện khuyên can mà! Đồng Thần Thanh Vân, nữ nhân phiền toái chết tiệt nhà ngươi!

“Nếu bây giờ chúng ta nói chúng ta chỉ là người đi ngang qua thôi, các ngươi có tin không?” Mai Vũ giờ hai tay lên, nói với đám người hung thần ác sát* xung quanh.

*: hung dữ, dữ tợn

Hiển nhiên đám người không thu sổ nợ của nạng*, vũ khí trong tay vung lên phía trước, lớn tiếng nói: “Người tới là ai, hãy xưng tên ra!”

* không tin nạng

Mai Vũ quả thật muốn khóc.

Quả nhiên, đôi khi kẻ địch cũng không phải là kẻ địch, khi hai kẻ địch gặp chung một kẻ địch, bọn họ nhất định sẽ liên hợp lại giết kẻ địch chung này trước.

Trùng mắt nhìn Thanh Vân núp sau lưng Hoa Tử Nguyệt một cái.

Xoay người nói với đám người kia: “Vẫn bối Mai Vũ ra mặt các vị đại hiệp.”

Mai Vũ vừa nói lời này, vẻ mặt mấy người kia cũng thay đổi.

Vũ Thần Mai Vũ? Không phải là chưa từng nghe qua danh của người này, nhưng chẳng phải nạng đã chết sao?

Nhiều may, một trong Tàn Tam Tướng – Tàn Thối quan sát nạng, nghi ngờ hỏi: “Ngươi là Vũ Thần?”

Mai Vũ mỉm cười, cố gắng giả bộ bình tĩnh một chút, nói: “Đúng là vẫn bối, hôm nay vẫn bối cùng bằng hữu đi ngang qua đây, vị bằng hữu này của ta cũng không phải người trong giang hồ, không hiểu chuyện, đã quấy rầy hứng thú của mấy vị đại hiệp. Mai Vũ sợ hãi. Không biết mấy vị đại hiệp có thể xem xét dưới tình huống vị bằng hữu này của ta không hiểu quy củ mà để cho nạng rời đi hay không.”

Lúc này Thanh Vân cũng biết mình chọc phải nhân vật lớn, vẫn không nhúc nhích nắm lấy tay áo của Hoa Tử Nguyệt. Hoa Tử Nguyệt rất phiền, rất muốn dứt ra, nhưng bất đắc dĩ đây là tình huống đặc thù.

Mai Vũ này, đầu óc quả thực có chỗ thiếu hụt, bây giờ còn không nhân cơ hội bỏ nữ nhân này qua một bên, lại ngăn chuyện cho nạng ta.

Aiz, được rồi được rồi, vẫn nên để cho nạng duy trì cái nguyên tắc sát thù này đi. Mục Vô Ca bước lên trước một bước, tự giới thiệu: “Tại hạ Mục Vô Ca.”

Mai Vũ nhìn đáng vẻ của hắn, rất muốn đạp một cước lên mặt hắn.

Mục Vô Ca quả thật là Mục Vô Ca mà, cho dù có gặp nhân vật lớn cỡ nào cũng vẫn cứ mang đáng vẻ duy ngã độc tôn (tự cho mình là nhất) chết tiệt như vậy.

Hoa Tử Nguyệt liếc xéo Thanh Vân một cái, nói: “Tại hạ Hoa Tử Nguyệt.”

Ngốc Ung quét mắt liếc nhìn ba người, âm thầm cảm thán.

Giờ thật sự là thiên hạ của người trẻ tuổi mà. Ba người này, tóm lấy người nào cũng đều là người trẻ tuổi hết sức quan trọng trong giang hồ.

Ba người đồng hành, ha ha, đây có tính là tổ hợp ba người đồng hành mới trong giang hồ hay không đây.

“Sao, các ngươi không có ý định trốn ư?” Một trong Thú Tam Đa – Hắc Nha cảm thấy hứng thú nhìn chằm chằm ba người trẻ tuổi này.

Cũng có chút can đảm đấy.

Hai chân Mai Vũ hơi run run.

Trốn ư, nạng muốn trốn đến điên rồi, nhưng mà giờ phút này, nạng vô cùng rõ ràng, trốn sao, sợ rồi, lúc vừa rồi còn có thể có chút tác dụng, nhưng bây giờ thì không hữu hiệu nữa rồi.

Mẹ nó! Làm sao trốn được bọn họ đây!

Chỉ ba người bọn họ chạy trốn thôi cũng đã rất mệt mỏi rồi, mang theo một Thanh Vân nữa, hoàn toàn là không thể.

Đánh sao, chắc chắn là không đánh lại được!

Bọn họ đều là những nhân vật cấp truyền kỳ, không phải là có thể tùy tiện gặp được, cũng càng không phải là có thể tùy tiện đánh thắng được.

Cho nên bây giờ, chỉ có đánh cuộc mà thôi.

Mai Vũ bước lên trước, nói: “Trên giang hồ có lời đồn, rằng gặp ba người đồng hành Tàn Tam Tướng, Thù Tam Đa thì đừng chọc. Hôm nay bằng hữu của ta ngu ngốc chọc phải, dĩ nhiên là không có đường sống để trốn chạy. Ta nghe nói chỉ cần hoàn thành yêu cầu mà các ngươi đề ra, chẳng những có thể tránh được một kiếp này, còn có thể được ba người đồng hành đáp ứng làm một chuyện. Các vị tiền bối, chuyện này là thật sao?”

Trư Dung cười ha ha: “Ha ha ha ha, tiểu cô nương, ngươi thật thú vị đó, chẳng lẽ ngươi không biết yêu cầu đó là cố ý gây khó khăn cho người khác sao?”

Mai Vũ cũng cười: “Đương nhiên là biết, nhưng mà cho dù là gây khó khăn, cũng không phải là không thể thử một lần chứ.”

Vô Nhãn (không có mắt) nở nụ cười, lâu rồi không gặp một văn bối thú vị như vậy.

Mắt của hắn bị mù, nhưng tâm cũng không có bị đui.

“Ngươi đã nói như thế, vậy thử xem. Chỉ cần các ngươi uống sạch tất cả rượu trong quán rượu này, chúng ta sẽ không tính toán với các ngươi nữa, cũng sẽ đáp ứng làm một chuyện cho các ngươi.” Vô Nhãn trầm giọng nói.

Mai Vũ giật mình há to miệng.

Phải làm phải làm phải làm sao đây!

Trong khách điểm kia nhiều rượu như vậy, làm sao uống được hết đây.

Mục Vô Ca và Hoa Từ Nguyệt cũng hoảng sợ nhìn nàng, tỏ vẻ tuyệt đối không thể làm được!

Linh Hồn trong Thù Tam Đa cười đùa, ồn ào nói: “Sợ rồi kìa, sợ rồi kìa. Ha ha, không phải ngươi là Vũ Thần tặc quân rượu độc, tiền quân ra đi sao, rượu của ngươi lợi hại như vậy, sao lại sợ uống chút rượu thế chứ.”

Mai Vũ trừng hắn.

Con khi chết tiết này, cho là dùng phép khích tướng là có thể thuyết phục được cô nương sao.

Nói cho ngươi biết, cô nương có định lực siêu cường đấy.

Thở một hơi thật dài, Mai Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Văn bối Mai Vũ tiểu thí ngư dao (*) rồi.”

(*): tương tự “múa riu qua mắt thợ”

Ô ~ được rồi, nàng rất không có nguyên tắc, vậy được rồi chứ.

Không phải chỉ là uống rượu thôi ư, cũng không chết được.

Mấy người thấy nàng tiếp nhận, cũng đều hào hứng lên.

Thét to một tiếng vào trong quán rượu, người trong quán rượu này liền sợ hãi mà nhanh chóng mang hết rượu trong nhà ra.

Tuy rằng quán rượu bên chân núi vắng vẻ, nhưng cũng không thiếu rượu ư quý giá.

Mai Vũ nhìn những vò rượu kia, có loại cảm giác phải làm bằng bất cứ giá nào.

Được rồi, hôm nay để cho nàng làm một con tửu quỷ đi.

Mai Vũ túm lấy một vò, nhìn Hoa Từ Nguyệt và Mục Vô Ca, nhíu mày hỏi: “Các ngươi chuẩn bị để nâng thi thể của ta hay là làm tửu quỷ cùng ta đây.”

Hoa Từ Nguyệt và Mục Vô Ca liếc mắt nhìn nhau, cùng cười ra tiếng.

Có lẽ, chỉ có đi theo Mai Vũ, mới có những kỳ ngộ như vậy đi.

Hai người lần lượt túm lên một vò.

“Ai uống ít nhất, sau này giao hết việc gác đêm cho hắn.” Mục Vô Ca nói.

Hoa Từ Nguyệt mỉm cười: “Được.”

Ngửa đầu, ba người đồng loạt uống.

Sáu người kia nhìn ba người bọn họ uống rượu, trong lòng giật mình nhớ lại năm đó.

Nhớ lúc mới ra giang hồ, cũng từng phóng khoáng như bọn họ.

Uống hết một vò, Mai Vũ quăng vò rượu, cười to: “Ha ha, quả nhiên, rượu gặp tri kỷ mới biết là ngàn chén cũng thiếu.”

Nói xong, nắm vò thứ hai lên.

Sáu người liếc mắt nhìn nhau, cảm xúc dâng lên trong lòng.

Rượu gặp tri kỷ ngàn chén cũng thiếu ư? Đã bao lâu không nghe được những lời sảng khoái như vậy rồi.

Là khi nhiệt huyết lúc vừa vào giang hồ đã lui đi. Là lúc thanh xuân không còn nữa, năm tháng đã mài giũa nên sắc sảo, cho dù vẫn còn những ngang ngược đó, cũng đã không còn khinh cuồng nữa.

Một tiểu nha đầu, cũng có thể có loại hào khí này, là bọn họ đã thật sự già đi rồi sao.

Mai Vũ cùng Mục Vô Ca và Hoa Từ Nguyệt ném vò rượu, lại tiếp tục túm vò rượu khác lên.

Mai Vũ lắc lắc cái đầu hơi mơ hồ, cười sáng lạn: “Đời người rất ngắn, quả nhiên phải uống say một lần cho đến khi sảng khoái.”

Mục Vô Ca cười: “Cạn chén vì rượu ngon này.”

Hốc mắt Trư Dung hơi nóng lên.

Đâu những hào khí giang hồ lúc lớn tiếng nói những lời khí phách trong trí nhớ:

Chúng ta phải đứng ở đỉnh giang hồ, cười khinh tất cả.

Bây giờ thì sao.

Những gì năm tháng mang đi, không chỉ là tuổi, còn có rất nhiều thứ đã từng rất quan trọng.

Hôm nay có rượu hôm nay say, trước kia, cũng đã từng nói những lời như vậy đi.

Chỉ là ba hậu bối bình thường, lại làm cho mấy người chìm vào trong suy nghĩ.

Lướt qua như mây khói, nhưng cũng không phải là mây khói.

Từng không đủ lợi hại, lại có thể uống từng ngậm rượu lớn, kiêu ngạo cười to.

Từng không đủ giàu có, nhưng có thể cùng nhau sẻ chia một cái bánh nướng. Từng không hiểu chuyện, có tiền thì sẽ hét lớn một tiêu xài một chút. Cho dù không có tiền, cũng có thể cùng chịu đói với nhau.

Nhưng bây giờ cái gì cũng có, làm sao cuộc đời lại trở nên nhàm chán như vậy.

Mai Vũ nghiêng đầu, nhìn thấy sáu người rõ ràng đang trầm tư, khẽ mỉm cười:

“Tiền bối, rượu này, thật sự không tệ, không bằng uống một chén đi.” Nói xong, lại uống.

Vô Nhân bước lên trước, cười khê: “Đúng vậy nhì, không bằng uống một chén đi.

Cạn chén vì một thời niên thiếu khinh cuồng đã qua.”

Vài người khác liếc nhau, cũng tiến lên cầm lấy vò rượu.

Cạn chén vì đã từng cười vui, chặt vật, sống chết có nhau.

Cuối cùng, Mai Vũ thật sự không uống được nữa, Hoa Từ Nguyệt và Mục Vô Ca cũng đã uống đến gục xuống rồi.

Mai Vũ run run không bắt được vò rượu, nói với đám người Vô Nhân cũng hơi say: “Tiền bối, ta... ta không uống được nữa.”

Trời ơi, nàng sẽ chết, tuyệt đối sẽ chết. Bây giờ nàng chỉ có mỗi đầu óc thuộc về mình, những thứ khác cũng không phải là của mình nữa. Hơn nữa,

miệng chỉ có thể miễn cưỡng vịn vịn nói chuyện.

Vô Nhãn híp mắt, khoe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt: “Nha đầu, người thắng.”

Mai Vũ như tên hòa thượng lùn 2 thước (= 46cm) không với tay được lên đầu (suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình đang nghĩ gì).

“Người... người gạt người.” Mai Vũ lầm bầm.

Nàng cũng chưa uống hết rượu mà, hơn nữa còn lừa người ta cùng uống với mình nữa.

Vô Nhãn nhắm mắt lại, sâu kín nói: “Người thắng rồi. Nha đầu, cảm ơn người.”

Mai Vũ liếc một cái xem thường, la ầm lên: “Cảm ơn ta làm gì chứ, quái lão đầu.”

Vô Nhãn im lặng cười.

Mắt của hắn không nhìn thấy, nhưng tâm vẫn có thể thấy.

Màu sắc linh hồn của mỗi người. Từng màu sắc của năm xưa, hắn đều nhìn thấy.

Nha đầu, cảm ơn người đã cho ta nhìn thấy cuộc sống rực rỡ sắc màu xưa cũ.

Đã đến lúc nên khởi hành lần nữa, con người không thể luôn dừng lại ở bước đường xám trắng.

Không ngừng đi xa, không ngừng phóng khoáng, mới có thể tiếp tục phát hiện những màu sắc, mới có thể nhìn thấy những phong cảnh khác biệt.

“Lúc có việc, thả con sâu này đi, đại giang nam bắc, nó cũng sẽ tìm được chúng ta.” Đứng lên, Vô Nhãn vẫy tay, mấy người kia cũng đứng lên đi theo.

Mai Vũ mở đôi mắt mơ màng, cong eo đứng lên, bắt đầu điên rượu mà kêu: “Này, đám lão đầu thú vị các người.”

Mấy người quay đầu, nhìn nàng cười khoa trương, sau đó dùng dáng vẻ say rượu bật ngón tay cái, lộ ra hai hàm răng trắng: “Sáu người đồng hành cũng không tồi!”

Sáu người quay đầu đi về phía ánh mặt trời.

Nha đầu thú vị, cũng trông nom nhiều quá đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 33: An Thiếu Hàn, Lại Kề Vai Cùng Chàng Trong Mưa Bụi Giang Nam

Ôe, chỉ là nôn hết mấy thứ đã vào bụng ra thôi. Không có gì đáng sợ.

Mai Vũ nằm trên một thảm cỏ nhỏ trong núi, tự an ủi mình như vậy.

Gương mặt trắng bệch, Mai Vũ nghiêng đầu nhìn Mục Vô Ca.

Suy yếu hỏi: “Vô Ca, người có ổn không?”

Mục Vô Ca lắc đầu, tiếp tục trạng thái già chết.

Lại nghiêng đầu sang bên kia, Mai Vũ vừa định hỏi Hoa Tử Nguyệt sao rồi. Hoa Tử Nguyệt đã bò dậy vọt tới một chỗ xa xa mà ói.

Nhắm mắt lại, Mai Vũ cam chịu số phận.

Rốt cuộc... Cũng không thể uống được nhiều rượu như vậy.

Say rượu, thật đáng sợ mà.

Thanh Vân lo lắng nhìn Mai Vũ, cẩn thận mở miệng: “A... ừm, người vẫn ổn chứ.”

Mai Vũ liếc mắt, phơi nắng ngâm cỏ, không hề khách khí nói: “Như ngươi thấy, ta rất không ổn, cho nên làm phiền ngươi trả thêm thù lao cho ta.”

Thanh Vân ngồi xuống bên cạnh nàng, tự trách vòng đầu gối, nói: “Tại sao phải giúp ta, là ta tự mình rước lấy họa. Các ngươi có thể mặc kệ ta kia mà.”

Nàng rất ngốc, rất ngây thơ.

Đến lúc đi vào nhân gian mới biết, tại sao dù mình đối xử với hạ nhân trong cung tốt đến thế nào, bọn họ cũng sẽ sợ hãi.

Những nỗ lực này, dù mình có ý tốt đến đâu, bọn họ cũng đều khinh thường.

Trên đời này, có quá nhiều chuyện nàng không biết.

Ví như buôn người, lại tỷ như ép người lương thiện làm điều ác.

Không biết tại sao trên đời này lại có kẻ trộm, có kẻ ăn mày.

Từ nhỏ, nàng chỉ học để làm một thê tử tốt, chưa từng nghĩ tới cõi đời này vẫn tồn tại nhiều những bất công như vậy. Tại chốn thâm cung phồn hoa, nàng chỉ là một quận chúa ngu ngốc không biết đến khó khăn nhân gian.

Chút ý tốt khờ dại này của nàng, không biết đã mang đến phiền toái cho bao người.

Nhưng mà, mình như vậy, tại sao vẫn sẽ có người liều mạng để bảo vệ mình đây.

Nàng rất rõ ràng, đối mặt với tiền và sinh mệnh, mọi người đều sẽ quả quyết bảo vệ sinh mệnh. Hơn nữa, thật ra ba người bọn họ cũng không hề thiếu tiền.

Mai Vũ quét mắt nhìn nàng, bắt đầu đi ngồi dậy.

“Người ấy à, có một trái gì đó màu đỏ đỏ ở ngực trái, trong cái trái đó lại cất giấu một thứ gì đó không thể nhìn thấy. Vật đó, mặc dù không trông coi tính mạng của ngươi, nhưng lại luôn luôn ảnh hưởng đến tất cả của ngươi. Nó vẫn lớn lên cùng tính mạng của ngươi, và sẽ có ngày trở thành một thứ ảnh hưởng cả đời của ngươi. Ta ấy à, vẫn luôn sống để duy trì vật này. Nếu thân thể của ta tổn hại, vật kia chắc chắn vẫn còn ở đó. Nhưng nếu vật kia bị phá hủy, nhất định ta sẽ thành một cái xác rỗng.” Gió thổi nâng tóc Mai Vũ tung bay, ánh mắt kiên định nói.

Thanh Vân khó hiểu nhìn nàng.

Trái tim ở trong ngực trái, vậy thứ không nhìn thấy được ở trong tim, là gì đây?

Con mắt Mai Vũ nghiêng nhìn nàng, bật cười vì sự nghiêm túc của nàng.

Thật sự là một quân chúa ngu ngốc mà.

“Là linh hồn đó. Thanh Vân.” Tiếng của Mai Vũ rất nhỏ, nhưng Thanh Vân vẫn nghe thấy rõ ràng.

Linh hồn ư...

Không nhìn thấy, nhưng thật sự tồn tại.

Mai Vũ ngửa đầu nhìn không trung, khóe miệng cong lên.

Trên không mây cuốn mây tan, xinh đẹp lạ thường.

“Làm người ấy mà, luôn muốn như vậy. Vung dao vì bằng hữu, không màng sống chết vì huynh đệ, xông pha khói lửa vì người nhà. Cho dù có chặt vật ư, cũng không sao hết, bởi vì bằng hữu có thể cười to với nhau, chặt vật cùng nhau. Oanh oanh liệt liệt mới vui sướng mà.” Mai Vũ nói xong, nhắm hai mắt lại, cảm nhận cơn gió thoải mái thổi qua mặt cô.

Mục Vô Ca và Hoa Tử Nguyệt nằm bên cạnh nàng, khóe miệng cũng cong lên.

Xỉ, nữ nhân chết tiết, ăn nói bậy bạ. Ai chặt vật chứ.

Thanh Vân nghiêm túc gật đầu, lại hỏi: “Nếu vậy, thích một người thì sao. Nên làm cái gì bây giờ?”

Mai Vũ ranh mãnh cười, nói: “Đương nhiên phải dùng mọi thủ đoạn nắm lấy lòng của hắn rồi.”

Haha, chính là như vậy.

Thật ra, ta hoàn toàn đang nói bậy đó. Ahahahaha.

-- --

Hôm nay, là ngày An Thiếu Hàn thường đi săn bắn, nhưng mà lần này, hắn lại có vẻ hơi mất hứng.

Đương nhiên không thể hứng thú nổi là vì, lần này hắn phải mang theo một nữ nhân phiền toái đi cùng.

Nữ nhân phiền toái này đương nhiên là quân chúa Thanh Vân. Nhưng mà, phải thêm một chữ “giả” đằng sau quân chúa Thanh Vân.

Ngày săn bắn đó, thời tiết lại cực kỳ không tốt mà đổ mưa.

Tiết trời lại gọi chút hồi ức không ngừng dâng lên.

An Thiếu Hàn vốn đã cảm thấy khó chịu, dưới mưa phùn, mũi tên trong tay bay xuyên qua rừng núi.

Mà kẻ ôm lấy lưng hắn đằng sau, là vị quân chúa phiền toái kia.

Vốn không muốn ngồi chung một con ngựa với nàng ta, nhưng nữ nhân này lại dây dưa quá chặt.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải cho phép nàng ta ngồi chung.

Đuổi theo một con nai nhỏ, An Thiếu Hàn dần dần đi vào chốn sâu trong rừng núi.

Quận chúa Thanh Vân lo lắng nói: “Vương gia, hình như chúng ta đã cách xa đám thị vệ.”

Khỏe miệng An Thiếu Hàn nhếch lên, nói: “Sao? Không phải ngươi muốn một mình ở cùng một chỗ với bốn vương ư?”

Cánh tay ngang hông càng quấn chặt hơn, quận chúa Thanh Vân thẹn thùng nói:

“Vương gia, ngài thật là hư.”

An Thiếu Hàn cười lạnh.

Nữ nhân, đều dễ dàng mắc câu như vậy.

Đột nhiên, một bóng người từ trên cây nhảy xuống, đến vì hắn, kêu to: “Cầu vương gia, chịu chết đi.”

Mây An Thiếu Hàn khẽ nhúc nhích, tên thích khách không tự lượng sức.

Đưa tay, An Thiếu Hàn muốn rút phôi kiếm* ra, nhưng quận chúa Thanh Vân hoảng loạn, đột nhiên đè lên phôi kiếm, người che trên người hắn, kinh hoàng nói: “Vương gia cẩn thận.”

(*) phôi kiếm: kiếm phù hợp (với tình huống chém giết hoặc là luyện võ thông thường)

Kiếm của thích khách lập tức rạch lưng của quận chúa Thanh Vân ra, máu tươi phun ra, An Thiếu Hàn nháy mắt kinh hãi, roi trong tay vung lên theo bản năng, quất lên người thích khách.

Thích khách chạy trời chết.

An Thiếu Hàn vội vàng nhìn quận chúa Thanh Vân, nhú mày hỏi nàng: “Ngươi sao rồi?”

Quận chúa Thanh Vân mỉm cười, gương mặt tái nhợt nói: “Ta không sao, vương gia, thật xin lỗi, ta đã cản trở.”

Sau đó, nàng liền ngất đi trong lòng hắn, An Thiếu Hàn giơ tay lên, trong tay tràn đầy máu đỏ tươi.

Lòng bỗng rung động khác thường, An Thiếu Hàn ôm chặt người trong lòng.

Làm sao lại gầy yếu như vậy.

Làm sao nặng lại nhẹ như vậy.

Nàng như vậy, tại sao còn phải cầm một kiếm này thay hắn.

Nàng nên biết, mình không hề thật lòng với nàng.

Thúc ngựa, An Thiếu Hàn hốt hoảng trở về phía Vương phủ.

Phút chốc trên đường phố Giang Nam.

Hắn nhìn thấy một chiếc ô màu đỏ, tươi sáng lạ thường.

Trong biển người mờ mịt, hình như gương mặt của một nữ nhân nào đó chợt lóe lên.

Chỉ là, hắn thật sự không có thời gian nhìn xem đó có phải là nàng hay không.

Là nàng sao?

Biết rõ Giang Nam có hắn, nàng còn có thể tới sao?

Nữ tử trong lòng đã rất suy yếu, An Thiếu Hàn quăng nghi ngờ trong đầu đi, tiếp tục chạy như bay.

Lúc hắn rời đi, nữ tử dưới chiếc ô màu đỏ quay đầu lại, im lặng nhìn bóng lưng của hắn.

An Thiếu Hàn, lại gặp lại.

Dưới mưa phùn lất phất, lại trong ánh trăng mờ như thơ như họa của Giang Nam,

Mai Vũ nhìn thấy An Thiếu Hàn.

Hắn mặc một bộ hắc y, thúc ngựa mà đi, tựa như lần đầu tiên gặp mặt, mê người mà lại nguy hiểm.

Nhưng lại khác là, lần này hắn vội vàng ôm một nữ tử.

Mỗi một lần, đều gặp thoáng qua hắn trong mưa như thế.

Dường như, mưa, xa cách.

Chỉ biết khắc họa nên hai người.

An Thiếu Hàn, duyên phận của chúng ta, mỗi lần đều bỏ qua như vậy sao?

Đưa tay, Mai Vũ hứng lấy một hạt mưa trong không trung, mưa kia, lạnh như băng, khuấy động lòng.

Nhắm mắt lại, Mai Vũ ghi nhớ cảm giác này.

Đó --- là cảm giác mà An Thiếu Hàn cho.

“Mai Vũ, đi thôi.” Mục Vô Ca đi mua ô mai đập mưa vọt vào trong ô của nàng.

Mai Vũ mỉm cười giờ cao ô, cùng rời đi với hắn.

Nhìn hắn ở nơi xa, nàng thật sự làm được. Như vậy phải chăng, những chuyện sau này đều không liên quan đến nàng.

Trở về khách điểm, Mai Vũ đẩy cửa ra nói: “Đêm đầu tiên tới Giang Nam, chúng ta nên chè chén say sưa một bữa.”

Thanh Vân nhìn Mai Vũ, nhỏ giọng nói: “Mai Vũ, ta có lời muốn nói với ngươi.”

Mai Vũ biết nàng muốn nói gì, dừng lại nói: “Chúng ta thật vất vả mới tới được Giang Nam, nhất định phải chơi một trận thật sáng khoái. Từ hôm nay đến ngày kia, là tiết thái vũ của Giang Nam, vui chơi ba ngày rồi nói tiếp được không?”

Thanh Vân nhìn nàng cười, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ừm.”

Nắm chặt tay, thật ra Thanh Vân cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Nếu cứ ly biệt như vậy, thì sẽ không được gặp lại ba người này nữa sao.

Nhưng mà, thật sự không muốn. Nàng không có bằng hữu, lần đầu tiên có người nguyện ý trả giá vì nàng như vậy. Nàng muốn kết bằng hữu với bọn họ.

Nhưng mà, nàng thật sự không biết nói ra thân phận, bọn họ còn có thể tiếp nhận mình hay không.

Trước khi nói ra tất cả, thoải mái một phen đi.

Cười vui với nhau, chặt vật cùng nhau.

Nàng thật sự rất muốn hòa cùng bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 34: Tiểu Tử Thái Gây Sự Trong Thanh Lâu

Kẻ điên, kẻ điên, nàng tuyệt đối là một kẻ điên.

“Mai Vũ, không phải ngươi đang nói đùa đấy chứ.” Mục Vô Ca ngoáy ngoáy lỗ tai, hỏi lại một lần nữa.

Mai Vũ hất tóc, cây trâm ngọc bích gài vào mái tóc đã cột lên của nàng, xòe quạt một cái, Mai Vũ lộ ra một nụ cười tự nhận là anh tuấn, vẫn kiên định đáp lại: “Không sai, bản thiếu gia muốn đi thanh lâu!”

Mặc nam trang, thật là thoải mái mà.

Thanh lâu ư, đây chính là một nơi vô cùng quan trọng nhất định phải qua cửa khi hành tẩu giang hồ.

Hoa Từ Nguyệt và Mục Vô Ca cùng lau mồ hôi.

Thanh lâu là nơi như thế nào?

Đối với Mục Vô Ca và Hoa Từ Nguyệt, đó là một nơi quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Nam nhân tầm hoa vấn liễu* đi vào trong đó, là một hiện tượng hết sức bình thường.

(*) tầm hoa vấn liễu: tìm gái ==”

Nhưng mà... hiện tại, giờ phút này, người đứng trước mặt họ nói muốn đi thanh lâu với họ, là một nữ nhân.

Là một nữ nhân tuyệt đối điên.

Mai Vũ khinh thường liếc hai người một cái, khoanh tay nói: “Suy nghĩ đứng đắn cho ta. Thiếu gia muốn đi uống rượu, cũng không phải là đi tìm cô nương.”

Mục Vô Ca nhin một hồi lâu, thật sự muốn nói, người tìm cô nương nhà người ta, cô nương nhà người ta còn không bằng lòng với người.

Thanh Vân cúi đầu nhìn lại trang phục của mình, cẩn thận hỏi Mai Vũ: “Có thể bị người ta nhận ra hay không?”

Mai Vũ cười không đành hoàng, vươn tay vòng qua cổ của nàng, nhỏ giọng nói với nàng: “Không có việc gì, không tồi chút nào.”

Nói xong, còn cố ý quét mắt qua bộ ngực của Thanh Vân một cái.

Thanh Vân hơi đỏ mặt, giậm chân.

Mai Vũ liền cười khanh khách.

“Uống rượu, cũng có thể đi quán rượu mà.” Hoa Từ Nguyệt vẫn muốn thử ngăn cản ý tưởng của nàng.

Mai Vũ bĩu môi: “Hôm nay, trong thanh lâu lớn nhất của Giang Nam – Túy Yên Cư, ai uống được nhiều rượu nhất, người đó có thể nhận được một vò Bách Niên Thiên Lý Hồng miễn phí. Bộ đây là loại rượu bán chợ à? Bỏ lỡ cơ hội này, bản thiếu gia phải mất bao lâu nữa mới có thể tìm được rượu ngon như vậy chứ.”

Hoa Từ Nguyệt bất đắc dĩ tiếp tục lau mồ hôi.

Ai là thiếu gia vậy?

Ngươi là nữ nhân có được không, mặc dù cũng có vài chỗ đáng đáp không được đẹp lắm, nhưng cũng đừng nên coi thường giới tính của mình chứ.

Đây Hoa Từ Nguyệt và Mục Vô Ca ra, Mai Vũ kéo Thanh Vân ra ngoài trước.

“Các ngươi mau đuổi theo đi.”

Hoàn toàn không cho hai nam nhân này cơ hội phản bác, Mai Vũ lại một lần nữa lộng quyền hạ quyết định.

“Thanh Vân à, bắt chước ta ha. Rượu ngon giai nhân tối nay sẽ khiến cho chúng ta không say không nghỉ.”

“Mỹ nhân, cười một cái cho thiếu gia coi.”

“.....”

“Rốt cuộc là nàng học được những thứ này ở đâu.” Khóe miệng Hoa Tử Nguyệt co giật nói.

“Ta nghi ngờ từ nhỏ nàng đã được giáo dục những gì -- --” Mục Vô Ca nói.

Kết quả, trời đất bao la, nơi nào có Mai Vũ thì nàng lớn nhất.

Dọc đường bốn người đi tới Túy Yên Cư, Mai Vũ biểu hiện rất ngượng quen đường cũ.

Chỉ khổ cho Hoa Tử Nguyệt và Mục Vô Ca.

Gọi hay không gọi cô nương mới tốt đây.

Đột nhiên cảm thấy, Mai Vũ gọi hai người họ đến đây, không phải là để khảo nghiệm, mà là để nhìn trò cười của bọn họ.

Hai đại soái ca phong lưu đứng ở cửa thanh lâu, mặc cho các cô nương quần thân, lại không có kinh nghiệm nên không dám động đây.

Chỉ có thể đàn độn đứng ở trong gió, ngược lại Mai Vũ lại cười như một vị công tử phong lưu, thấy tú bà lập tức mở miệng: “Gọi cô nương tốt nhất của các người ra hầu hạ.”

Sau đó, lại tựa như vô cùng thành thạo nói với một vòng các nữ tử thanh lâu xung quanh: “Ba vị bằng hữu hôm nay của ta, phải cần vài vị tỷ muội đây bồi bạn rồi.”

Khóe miệng Mục Vô Ca co quắp, vô cùng muốn lau mồ hôi.

Cảm giác dường như rất có kinh nghiệm này làm sao lại kỳ quái như vậy chứ!

Này, Mai Vũ, người đã tới thanh lâu rồi sao? Hơn nữa phải tới rất nhiều lần rồi hả?

-- -- -|||

Nhưng mà, đây cũng không phải chỗ đáng giận, đáng giận là những nữ nhân này lại bị Mai Vũ mê đảo vây quanh nàng.

Mở miệng lại một tiếng: “Vũ công tử, Vũ lang.”

Này, nàng là nữ có được không.

Còn nữa, không được sờ soạng! Không được sờ soạng!

Trong lòng Hoa Tử Nguyệt phải gọi là hận, hắn còn chưa được ăn đậu hũ của nữ nhân đó đâu.

Tiến lên một bước, Hoa Tử Nguyệt quả quyết kéo nữ nhân đang quần quanh trên người Mai Vũ ra.

Trên gương mặt dịu dàng cũng mang theo băng lạnh. Cô nương thanh lâu sợ tới mức lùi ra sau một bước.

Mai Vũ trừng mắt hắn một cái, ai biết Hoa Tử Nguyệt lại tiện thể ôm luôn bả vai của nàng, cười gian trá: “Vũ huynh, không phải chúng ta đã nói không say không về sao? Hôm nay chúng ta phải uống đã một đêm mới được.”

Hừ, ta nốc chết người! Để người ôm cả nam nhân lẫn nữ nhân!

Mai Vũ không phục đáp trả lại: “Được, không say không về!”

Chết tiệt, tay bị hắn níu chặt, không gãy ra được.

Mục Vô Ca nhìn, vội vàng túm Thanh Vân vào chỗ ngồi.

Gọi chỗ xong, Mai Vũ bọn họ cũng vào chỗ.

Sau đó, ngồi xuống chưa được bao lâu, đối diện liền xuất hiện một nam tử khiến cho Mai Vũ cực kỳ khó chịu.

-- -- -|||

Không, nhìn đáng vẻ, chỉ có thể coi là một tiểu tử thói chưa dứt sữa.

Mai Vũ cảm thấy mình là một người không dễ cứ nhìn người là khó chịu.

Nhưng mà, tiểu tử thúi này, quả thật làm cho người ta khó chịu.

Từ lúc hắn vừa vào, khí áp nơi này liền giảm xuống.

Loáng thoáng, có thể nghe thấy tiểu tử thúi kia nói với tú bà: “Gọi hồng bài* của các người ra đi.”

(*) hồng bài: cô nương đứng đầu bàn ở thanh lâu

Tú bà cười trừ nói: “Vị công tử này, hôm nay Ngũ Yên đã có khách, không thể ra đây được.”

Sau đó, chỉ thấy tiểu tử thúi đó lấy ra rất nhiều ngân phiếu, kêu rất nhiều rượu, trong ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, nói với tú bà: “Nếu trong các cô nương của các người, có ai uống được hết những thứ này thì ta sẽ không gây phiền toái nữa. Bằng không, vẫn để cho Ngũ Yên đi ra bồi thiếu gia đi.”

Mai Vũ liền bắt đầu khó chịu hẳn từ phút đó.

Kiều, cái hơi thở kiêu căng kia, thật sự làm cho người ta chán ghét.

Phách lối, cho rằng thiên hạ này là của mình hắn chắc.

Mai Vũ không tự giác thất thần.

Hoàn toàn không biết ba người bên cạnh mất tự nhiên bao nhiêu.

-- -- -|||

Mục Vô Ca nhìn theo tầm mắt của nàng, kinh ngạc đến mức méo miệng.

Không phải chứ, chẳng lẽ nàng thích loại hình này?

Mấy cô nương ngồi ở một bên, thấy mấy vị gia cũng không dễ hầu hạ, đành phải vòng qua chỗ Mai Vũ, yêu kiều mời rượu.

“Vũ công tử, ngài đang nhìn gì vậy?” Một vị cô nương nói, đánh thức Mai Vũ khỏi suy nghĩ.

Tình huống bên kia càng diễn ra ác liệt hơn.

Chỉ thấy tiểu tử thúi kia túm một cô nương lên, đổ rượu vào trong miệng nàng, có muốn ngăn cũng không ngăn được.

Khóe mắt Mai Vũ nãy lên, nhếch miệng cười tà ác, hỏi: “Các cô nương, có muốn xem kịch vui hay không?”

Một đám nữ tử thanh lâu lập tức tỉnh táo tinh thần, hô to: “Muốn xem, muốn xem.”

Mai Vũ nâng ly rượu đứng lên.

Hoa Tử Nguyệt liếc Mục Vô Ca một cái, nhỏ giọng nói: “Ta có một loại dự cảm vô cùng xấu.”

Thanh Vân giật giật tay áo Mai Vũ, hỏi nàng: “Người muốn làm gì?”

Mai Vũ cười to, nói: “Đương nhiên là học tập Thanh Vân của chúng ta rồi.”

Miệng Thanh Vân lập tức méo. Ô -- -- - tại sao nàng ấy cứ phải nói chuyện mất mặt của mình ra chứ.

Mai Vũ đi hai ba bước tới trước bàn đối diện, giơ tay lên, rượu đổ phía tiểu tử thúi kia.

Tiểu tử thúi kia cũng phản ứng rất nhanh, nghiêng người một cái đã tránh được.

Mai Vũ cũng tiện thể cứu cô nương bị nốc rượu.

Đông Thần Hạo quả thật muốn phun lửa.

Thật không biết là cái thứ có mắt không trông nào dám cản trở hắn tìm thú vui.

Nâng mắt, hắn nhìn về phía kẻ đoạt người trong tay hắn kia.

Kẻ đó, có một đầu tóc đen, trên búi tóc cắm một cây trâm ngọc, đen trắng đan xen, trông rất đẹp mắt.

Lông mi rất dài, ánh mắt như sóng gợn chảy quanh, cái mũi xinh xắn, đôi môi đỏ thắm, và cả làn da trắng như dương chi*.

(*) dương chi: là loại ngọc vô cùng quý, mang màu trắng tinh, thường được gọi là “dương chi bạch ngọc”

Nếu không phải là y mặc một thân nam trang, hẳn gần như cho rằng y là nữ nhân.

Người đó ngẩng đầu, khóe môi nhếch lên cười, nói: “Vị công tử này, cần gì phải làm khó vị mỹ nhân này đây? Rượu của nàng, ta thay nàng uống.”

Tim Đông Thần Hạo đập chậm một nhịp chỉ vì nụ cười ấy.

Ngay sau đó hắn liền cả giận nói: “Ngươi định làm gì đó.”

Nhất định là thời gian cảm dục quá dài, cho nên một nam nhân đẹp mắt cũng có thể khiến lòng hắn loạn. Cần phải tăng cường định lực.

Mai Vũ nhú mày: “Tại hạ Tiêu Lộng Vũ, không biết công tử là gì?”

Trong lòng trợn trắng mắt, Mai Vũ nhún vai, Tiêu Lộng Vũ là ai?

Kẻ sẽ chết trong đêm nay.

Dù sao lúc đùa giỡn cũng giả nam, hẳn tuyệt đối sẽ không tìm thấy người để trả thù.

Hoa Tử Nguyệt hiểu rõ suy nghĩ của nàng, vô cùng bội phục giờ ngôn cái lên.

Đủ gian trá đó, nha đầu Mai Vũ chết tiết kia.

Đông Thần Hạo phát hỏa, cắn răng nói: “Tại hạ Hạo Thiên, nếu công tử muốn uống, vậy hãy để tại hạ xem sau lưng vị công tử dũng cảm cứu giai nhân có cất giấu bản lĩnh hay không.”

Mai Vũ mỉm cười, buông nữ tử đỏ mặt trong lòng ra, vươn tay tóm một cái bình lên, cười với tú bà: “Hôm nay, nếu ta uống xong chỗ rượu này, nhất định sẽ là người uống nhiều nhất đêm này. Kính xin lão bản nương* đừng nuốt lời, đưa bình Thiên Lý Hồng kia cho tại hạ.”

(*) lão bản nương: bà chủ

Tú bà nhìn đồng rượu này, lau mồ hôi, cười gượng: “Đương nhiên, đương nhiên.”

Đương nhiên có thể cho ngươi, chỉ là, ngươi trăm ngàn lần đừng nên uống chết ở Túy Yên Cư của ta mới được.

Liếc nhìn Đông Thần Hạo, Mai Vũ mở một bình uống.

Các cô nương bốn phía ríu rít vỗ tay bảo hay.

Trong nhất thời, bên cạnh nước sông Giang Nam quyến rũ, trong thanh lâu tràn đầy sắc ấm, vô cùng náo nhiệt.

Mai Vũ, trong tiếng huyền ảo, dần dần mê man.

Đêm nay, phải không say không nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 35: Ra Bên Ngoài, Quả Nhiên Vẫn Nên Dùng Tên Giả

Quăng một vò rượu đi, lại vớ lấy một vò nữa, rượu vào lòng đắng, thì ra là tư vị như thế.

Có lẽ chỉ có Mai Vũ mới rõ ràng nhất, vì sao phải không say không nghỉ.

Nàng thường tự nhủ với mình, những gì ánh mắt và tâm nhìn thấy, không giống nhau.

Nhưng khi An Thiếu Hàn ôm nữ tử kia, đi xa ngay trước mặt nàng.

Mai Vũ đột nhiên không thể tự thuyết phục mình như vậy nữa.

Là nàng tự tay buông hân ra, tàn nhẫn chặt đứt tơ hồng của hai người.

Là nàng buộc hân thề, là chính nàng không muốn làm món đồ chơi của hân.

Nhưng tất cả trong trí nhớ ấy, vẫn giống như ngọn lửa không thể dập tắt, thiêu đốt trong lòng nàng.

Nàng nhớ.

Bên cạnh giếng cạn, hân nắm tay nàng nói: Sau này, nếu có thể giữ được, vậy thì cứ cố gắng giữ lấy đi.

An Thiếu Hân, ta đã thử qua, có thể giữ được, thì phải cố gắng giữ lấy. Nhưng sau đó, ta cũng phát hiện, có một vài thứ, cần phải buông tay.

Rốt cục ta đã không hề nghĩ thơ cho rằng, chỉ cần cố gắng là có thể đạt được tất cả nữa.

Rốt cục ta cũng đã không hề cho rằng, tất cả còn có thể giống như trước khi bị thương.

Có phải, từ giây phút ta bước ra khỏi thành Dương Châu kia, đã nhất định không liên quan đến ngươi nữa hay không.

Nhắm mắt lại, Mai Vũ không biết đã uống đến vò rượu thứ bao nhiêu, yên lặng liếm vết thương trong lòng.

Đôi khi, vận mệnh luôn trở trêu như vậy.

Chúng ta có thể oanh oanh liệt liệt cùng nhau, nhưng lại không thể bình thường với nhau.

Chúng ta có thể tra tấn lẫn nhau, nhưng lại không thể cho cả hai hạnh phúc.

Vận mệnh ư, cuối cùng vẫn là thứ ta không thể hiểu rõ.

Ngươi, rồi Vân Kinh, và rất nhiều người nữa, ta đều thấy rất mệt mỏi.

Nhưng..... Ta không đủ tiêu sái.

Ta nhớ ngươi, nhớ ngươi cười, khiến hoa đào bay tán loạn, đứng trên bờ vườn tay với ta.

Ta nhớ ngươi, nhớ ngươi trong hoàng hôn ôm lấy eo ta, bước thong thả trong ánh tà dương.

Ta nhớ ngươi, nhớ ngươi trong đêm tối, thấp sáng cho ta một khoảng trời.

Ta nhớ ngươi, nhớ ngươi thắt tơ hồng ở ngón út của ta.

Trong lòng ta có một nơi bí mật, đó là một cấm kỵ, một khi chạm vào, ta sẽ không thể gạt được ngươi nữa.

Ta biết câu thần chú của cấm kỵ ấy, nó chính là -- -- An Thiếu Hân.

Giang Nam tràn đầy hương vị của ngươi, là tự ta muốn tới, cho nên không thể trốn thoát được.

Trong những tiếng than kinh ngạc, Mai Vũ ngà ngà say vớ lấy vò rượu con cuối cùng.

Hoa Từ Nguyệt đứng lên, muốn đoạt lấy vò rượu kia, lại bị Mục Vô Ca cản lại.

“Đừng vậy, để cho nàng say đi.” Hân cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Mai Vũ, ngươi nhớ hân sao?

Đã thương, đã đau, nhưng vẫn không quên được chút dịu dàng thoáng qua của hân.

Ngươi... nhớ hân ư.

Say đi, say đi.

Quên tất cả những thứ đó trong mộng say đi.

Dường như Hoa Từ Nguyệt hiểu được cái gì, lại quay về ngồi xuống.

Thanh Vân, Hoa Từ Nguyệt, Mục Vô Ca cứ ngồi dàn hàng như vậy nhìn nàng uống cạn vò rượu con cuối cùng.

Khí phách quăng lên trên bàn, lớn tiếng nói: “Rượu ngon.”

Rượu ngon, rượu ngon, say người say lòng, quả nhiên là rượu ngon.

Mặt Đông Thần Hạo hơi vắn vẹo, hung hăng trừng hấn.

Mà Mai Vũ mở đôi mắt ngà say, cười cười liếm môi.

Dáng vẻ đó, ướt át đến mức Đông Thần Hạo không thể chịu đựng được, đầu óc phải thừa nhận kích thích quá mạnh, phản ứng đầu tiên của hấn dĩ nhiên lại là chảy máu mũi...

-- -- ||

Đừng vậy chứ! Hấn không nên chảy máu mũi với một nam nhân chứ!

Loạn rồi, đêm ở thanh lâu hôm nay, chỉ là một giấc mộng thôi.

Nào có nam nhân nào lại đẹp mắt như vậy.

Sắc mặt hơi đỏ lên, Đông Thần Hạo đảo tròn mắt.

Hơi choáng chút, Mai Vũ mất thăng bằng ngã về phía sau, Đông Thần Hạo theo bản năng giang hai tay ra đón.

Lại thấy một người còn xông qua nhanh hơn hấn, chặn ngang kéo nàng vào trong lòng.

Hoa Tử Nguyệt bế ngang Mai Vũ đã say đến không biết trời đất đâu, trong ánh mắt nghi ngờ giật mình của mọi người, lộ ra một nụ cười không thân thiện gì đối với Đông Thần Hạo, xoay người rời đi.

Mai Vũ trừng mắt, vờn tay túm lấy tóc Hoa Tử Nguyệt, vừa túm vừa ầm ỹ: “Hoa Tử Nguyệt, ta vẫn còn uống được ba ngàn chén nữa, thả ta xuống!”

Hoa Tử Nguyệt bị nàng túm đầu, kêu to: “Mục Vô Ca, mau đến giúp cái!”

Nha đầu chết tiệt này, xuống tay cũng không biết lưu tình.

Mục Vô Ca vội vàng đi lên trấn áp Mai Vũ.

Lúc này Đông Thần Thanh Vân cũng đứng lên, vừa muốn đi ra ngoài, sau lưng lại truyền tới một tiếng cười khê.

Người kia lướt qua người nàng, nhỏ giọng nói một câu: “Đông Thần Thanh Vân, ta muốn giết hấn đấy, ngươi phải làm sao bây giờ?”

Thân mình Đông Thần Thanh Vân cứng ngắc ngay tại chỗ.

Nhận ra, quả nhiên hấn nhận ra nàng rồi.

Đông Thần Hạo!

Nàng biết người trong miệng hấn là ai.

Nhắm mắt lại, Đông Thần Thanh Vân nhẹ giọng trả lời: “Cho ta thêm ba ngày nữa đi.”

Ba ngày nữa là được rồi, để cho nàng làm một bằng hữu đứng bên cạnh nữ tử đó đi.

Đông Thần Hạo nghe câu trả lời, mỉm cười đi ra ngoài.

Để lại Đông Thần Thanh Vân, một mình cứng ngắc.

Không còn... thời gian nữa...

+++

Hôm nay là một ngày đảo lộn sao.

Vương gia, đột nhiên đối xử đặc biệt tốt với Quận chúa.

Cả ngày hôm nay đều cười với nàng, đi đâu cũng cẩn thận che chở cho nàng.

Hạ nhân trong vương phủ, đều thấy được dáng vẻ ân ái của hai người.

Trạng thái này, dường như bắt đầu sau khi Quận chúa tỉnh lại.

Hình như là vì Quận chúa反感 khách cho Vương gia.

Bọn hạ nhân không khỏi bội phục, vị Quận chúa này thật sự là không đơn giản đâu.

Vương gia lợi hại như vậy, thế mà nàng lại lo hấn bị thương mà đỡ kiếm cho hấn, có thể thấy nàng nặng tình bao nhiêu đối với Vương gia.

Trở về phòng, Vô Hoan vui vẻ cười.

Tựa như được ăn mật đường.

Đông Thần Hạo lạnh lùng nhìn dáng vẻ của nàng, nói: “Đừng có roi vào, đừng quên, ngươi không phải là Quận chúa chân chính.”

Nét mặt Vô Hoan cứng ngắc, vội vàng nở lại nụ cười của mình, nói: “Dạ, chủ tử.”

Nàng cũng biết, mình có thân phận gì.

Nhưng người nam nhân kia quá dịu dàng, nàng mới không tự giác chìm vào đó.

Bình thường hấn luôn mang dáng vẻ lạnh lùng, đột nhiên được hấn dịu dàng đối đãi, nàng không tự chủ được có cảm giác tự hào, tựa như nàng là khác biệt vậy.

Cho dù biết, mình chỉ là một Quận chúa giả, nhưng vẫn không nhịn được vui vẻ.

Đông Thần Hạo không nhìn nàng, ngược lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong đầu, lại hiện ra gương mặt của nam tử đêm qua kia.

Rốt cuộc hấn là ai đây?

“Này, ngươi có biết một người tên là Tiêu Long Vũ trên giang hồ không?” Đông Thần Hạo hỏi.

Vô Hoan suy nghĩ một chút, xác nhận không có người này mới trả lời: “Bẩm chủ tử, trên giang hồ không có người nào như vậy.”

Đông Thần Hạo nghiêng răng.

Đáng chết, hấn nói tên giả.

Càng đáng chết hơn là, bản thân mình lại không hề nghi ngờ hấn có thể dùng tên giả.

-- -- ||

Lại nói, mình cũng nói tên giả. Hơn nữa, lúc đó cũng không có thời gian quan tâm vấn đề tên tuổi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt lại rơi xuống những đóa sen đang không ngừng đong đưa trong viện.

Đêm nay, lại đi dạo chút đi, có lẽ còn có thể gặp lại.

Không biết là ôm tâm trạng như thế nào, Đông Thần Hạo yên lặng nghĩ.

+++

Say rượu, quả nhiên -- -- - rất khó chịu mà!

Mãi đến chiều hôm sau, Mai Vũ mới hoàn toàn khôi phục lại.

Hoa Từ Nguyệt vừa bón nàng ăn cháo, vừa chê cười nàng: “Thì ra Vũ Thần của chúng ta cũng không đối phó được con say nhỉ.”

Mai Vũ trừng mắt, suy nghĩ có nên cắn một miếng rưng ngón tay của hấn hay không.

Đứa nhỏ chết tiệt, Vũ Thần cũng là người kia mà.

Say rượu ấy mà, cũng giống như ăn cơm, người người đều không thể tránh né đấy thôi.

Tóm lại, đến buổi chiều, một Mai Vũ mới lại ra đời.

Đi theo con say kia, là nỗi đau không tên dâng lên ngày ấy.

Mà giờ phút này, Mai Vũ nghĩ thông suốt rồi.

Những gì thuộc về nàng, không phải là của người khác. Mà những gì thuộc về người khác, nàng muốn đoạt cũng không đoạt được.

“Đêm nay, đi chơi đi.” Mai Vũ cười sáng lạn.

Nói xong liền xoay người về phòng thay y phục.

Đêm nay, nàng phải đóng vai Vân Chu.

Mục Vô Ca bật cười.

Khôi phục rất nhanh.

Mai Vũ lại đứng trong viện, cười khẽ.

Cái gọi là bằng hữu.

Hắn là như vậy đi, lúc chật vật, có thể giao mình cho bọn họ, lúc mất mát, có thể càn quấy.

Cho dù tùy hứng như vậy, cũng có thể giao hết những chuyện sau đó cho họ.

Nàng mơ hồ nhớ rõ, sau khi mình say, đã túm mạnh tóc Hoa Tử Nguyệt, còn xé rách y phục của Mục Vô Ca.

Nhưng, sẽ không bị trách tội.

Hít thở sâu một hơi, Mai Vũ dần dần điều chỉnh lại nụ cười. Những ngày này, không được phép khổ sở.

Nàng thích ngày hội, thích hoa đăng, thích pháo hoa đầy trời.

Nó dường như thành một cái hình thức.

Cuộc sống như thế, nên trôi qua trong lãng mạn và dịu dàng. Sung sướng, mỉm cười.

Trong trí nhớ, mấy ngày này phải trôi qua như vậy mới đúng.

Vuốt cây trầm hình quạt cắm trên búi tóc.

Mai Vũ cười.

Ít nhất, đây lại những hồi ức hân hoan để lại cho mình.

Chỉ cần vuốt cây trầm này, giống như tay của hắn đang nhẹ nhàng nâng tóc của nàng lên, chải cho nàng.

Lục lạc trên tay, cũng là hân tặng. Lắc lắc, dường như hắn vẫn luôn ở đây.

An Thiếu Hân, để cho chúng ta giữ nguyên khoảng cách ấy đi.

Ngươi cũng sẽ nhớ tới ta nhỉ, trong một nháy mắt nào đó, vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 36: Cô Nương Tên Mai Vũ, Lúc Nữ Giả Nam Trang Thì Gọi Là Tiêu Lộng Vũ

Ảnh tử* nói nàng đã tới Giang Nam.

(*) ảnh tử: hộ vệ trong bóng tối, giống như chiếc bóng của chủ nhân (ảnh = bóng)

Phát hiện bóng dáng vẫn luôn mất tích của nàng ở Giang Nam.

Xém chút kích động đến mức bóp nát cái chén.

An Thiếu Hàn thoát cái đã đứng lên, hỏi ảnh tử: “Nàng tới đây làm gì?”

Khóe miệng ảnh tử giật giật, nói: “Hôm trước đi thanh lâu, còn cả ngày hôm nay vẫn đang say rượu ạ.”

Lông mi An Thiếu Hàn nhăn lại.

Đi thanh lâu? Hắn không nghe nhầm chứ?

Hắn cũng biết cấu tạo đầu óc của nàng kỳ quái như thế nào, nhưng cũng không đến mức không rõ giới tính của mình chứ.

“Nàng đi thanh lâu tìm vui?” An Thiếu Hàn hỏi.

Ảnh tử lắc đầu: “Bẩm chủ tử, nghe nói nàng đi cụng rượu, đổi một vò Thiên Niên Hồng.”

Nghe được đáp án, An Thiếu Hàn gần như muốn cắn nát răng.

Từu quỷ này!

Hừ, hắn biết ngay là nàng đi uống rượu. Trước kia khi mở rượu quý trong vương phủ, mỗi vò đều bị thiếu một ít.

Hạ nhân sợ hãi đến báo cáo, nói có thể là có chuột trộm rượu.

Lúc ấy An Thiếu Hàn còn cười cười, nói: “Không có chuột, một con mèo nhỏ mà thôi, không cần lo lắng.”

Không phải hắn không biết con mèo nhỏ kia là ai.

Ăn chim gà cực kỳ quý hiếm trong viện, còn trộm rượu của hắn.

Lúc đó, tâm tình đối với nàng, không phải tức giận, mà lại là cảm thấy thật đáng yêu.

Đúng vậy, thật đáng yêu.

Làm sao lại có một nữ nhân đáng yêu như vậy đây.

Khóe miệng mang theo nụ cười không dễ nhận ra, An Thiếu Hàn lại hỏi: “Biết kế hoạch của nàng tới nay không?”

Muốn đi gặp nàng, thật sự rất muốn đi gặp nàng. Xem nàng có tốt hay không, có khỏe mạnh hay không.

“Bẩm vương gia, tới nay nàng muốn đi tiết hoa đăng.” Ảnh tử mở miệng nói.

An Thiếu Hàn nghe, khẽ mỉm cười, nói: “Nói cho Quận chúa, tới nay, ta muốn mang nàng đi chơi.”

Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, hoan nghênh trở lại Giang Nam.

+++

Sắc đèn ấm áp chiếu cả Giang Nam. Pháo hoa nở rộ khắp nơi.

Đo đó, lại mờ ảo.

Một đêm nay, là một đêm sung sướng.

Mai Vũ cầm một chiếc hoa đăng trên tay, xoay một vòng, dựa vào người Thanh Vân, mỉm cười hỏi Hoa Tử Nguyệt và Mục Vô Ca: “Nhìn đẹp không?”

Thanh Vân mặc một bộ y sam màu vàng sáng, sắc mặt hơi đỏ lên, len lén ngắm trộm y sam của Mai Vũ.

Thật đẹp quá, màu đỏ thật sự rất hợp với nàng.

Hoa Tử Nguyệt vuốt cằm, nhìn một vòng, cười với hai người họ: “Hai người như vậy thật sự rất giống tỷ muội.”

Mai Vũ ôm lấy Thanh Vân, dựa đầu gần vào, nói: “Là hai tỷ muội nghiêng thành sao?”

Mục Vô Ca cười to: “Là hai tỷ muội ngu ngốc.”

Thanh Vân ngượng ngùng lau mồ hôi, Mai Vũ lại đập hắn một phát.

Không đứng đắn.

Quơ quơ hoa đăng trong tay, Mai Vũ nói với Hoa Từ Nguyệt: “Từ Nguyệt, Từ Nguyệt, người nhìn này, hoa đăng của chúng ta giống nhau đó.”

Hoa Từ Nguyệt mỉm cười.

Đúng là rất giống nhau, đều vẽ rặng mây.

Trên đường phố rộn rã, Mai Vũ kéo Thanh Vân đi qua.

Cả một bộ hồng y khiến cho người xung quanh đều ghé mắt.

Hoa Từ Nguyệt xoa trán.

Là một nữ hải tặc, vậy mà nàng không thể an phận một chút sao.

Thanh Vân đi bên cạnh nàng, chỉ cười.

Thích nhìn nàng cười vui vẻ, như vậy, dường như vui vẻ sẽ lấy cả sang nàng (TV).

Mai Vũ chọn một cây trầm cài lên đầu Thanh Vân, cười sáng lạn: “Cho đám Từ Nguyệt nhìn chút đi, để bọn họ nhìn thử ánh mắt của cô nương một chút.”

Thanh Vân liếc mắt về phía trước, lập tức bị Mai Vũ che, nói: “Đừng nhìn lên, để đám Từ Nguyệt nhìn thử đi.”

Thanh Vân cười, xoay người chạy đến chỗ Hoa Từ Nguyệt và Mộc Vô Ca.

Người bán trầm nhìn vài lần, cuối cùng vẫn nói.

“Cô nương, đó... là phấn trang điểm... không phải trầm cài.”

Nụ cười đắc ý ở khóe miệng Mai Vũ cứng ngắc.

-----|||

Có nhầm không vậy!

Nàng cảm thấy nó rất đẹp mà, màu đỏ, giống như kẹp giấy, cài trên tóc trông rất đẹp mắt.

“A, ta chỉ cảm thấy như vậy có vẻ tiện hơn.” Mai Vũ ổn định tinh thần một chút, cố ý nghiêm túc nói với lão bản bán trầm.

Khóe miệng lão bản giật giật.

Làm ơn, rõ ràng là người chọn sai cơ mà!

Nhìn về phương xa, Mai Vũ có thể nhìn thấy khóe miệng co rút vì nhin cười của Mộc Vô Ca, và cả cái miệng nhỏ nhắn đang bĩu ra của Thanh Vân.

Éc, cô nương không biết gì hết.

Xoay người, Mai Vũ cảm thấy phải chạy trước mới được.

Quay người lại, Mai Vũ liền nhìn thấy một người vô cùng không muốn nhìn thấy.

Đang đi tới chỗ nàng.

Khóe miệng giật giật, lông mi Mai Vũ nhảy lên báo điềm không tốt.

Ông trời à, tại sao nàng luôn lằm tai nạn.

Hắn tên là gì nhỉ? À đúng rồi, tên là Hạo Thiên.

Tiểu tử thú vị không biết tốt xấu, lúc này đang đi tới chỗ nàng.

Đi ngang qua, nhất định chỉ là đi ngang qua. A a a, không xong rồi, vô cùng không xong!

Nếu bị hắn nhận ra, chắc chắn không phải chuyện gì tốt.

Nhìn trái liếc phải.

Mai Vũ quyết định tìm một phương pháp tránh né.

Ánh mắt sáng lên.

Ha, phía trước có một sạp bán mặt nạ.

Mai Vũ bước nhanh qua đó, vươn tay cầm một cái mặt nạ.

Cầm, không cầm lên được. Lại cầm, vẫn không cầm lên được.

Mai Vũ nhìn lại cái mặt nạ, chỉ thấy ở một góc khác của nó, cũng có một bàn tay.

Dự cảm vô cùng không tốt dấy lên trong lòng, Mai Vũ ngẩng đầu nhìn.

-----|||

Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp mà!

Kẻ cầm cùng một cái mặt nạ với nàng, lại là tên Hạo Thiên chết tiệt đó!

Mai Vũ cảm thấy mình sắp khóc rồi.

Đông Thần Hạo ngẩng đầu nhìn nàng.

Nữ tử này, dường như đã gặp ở đâu đó.

Chắc là không phải đâu, gương mặt dễ nhìn như vậy.

Làm sao lại cảm thấy đã gặp rồi mà không có ấn tượng chứ?

Đông Thần Hạo nghi ngờ mở miệng: “Cô nương, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu không?”

Mai Vũ, lúc nghe hắn nói câu này, liền thở phào nhẹ nhõm.

May mắn, may mắn, thật may mắn là hắn không nhận ra.

Treo lên nụ cười hoàn mỹ, Mai Vũ nghiêng đầu nói: “Vị công tử này nói đùa, ta nhớ ta chưa từng gặp qua công tử.”

“Mai Vũ, này, có trò vui nè.” Đúng lúc này, tiếng của Mục Vô Ca lại vang lên đằng sau.

Lông tơ của Mai Vũ dựng thẳng hết lên.

Mẹ nó! Mục Vô Ca nguoi chán sống sao!

Không biết hiện tại cô nương ta đang ở giây phút nguy ngập, ngộ nhờ nguoi bị nguoi ta nhận ra, vậy ta cũng bại lộ đó.

Xoay nguoi, Mai Vũ vội vàng đi tới chỗ của hắn.

Đông Thần Hạo nhìn thấy bóng dáng của Đông Thần Thanh Vân trong đám nguoi.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười ra vậy.

Bảo làm sao lại cảm thấy đã gặp nhau ở đâu đây.

“Thì ra Tiêu Lộng Vũ là một cô nương, hơn nữa còn tên là Mai Vũ sao.” Đằng sau truyền đến giọng nói khiến nguoi ta chán ghét.

Mai Vũ khó chịu, vô cùng khó chịu.

Hừ, Mai Vũ nàng đứng đoan chính, ngồi cũng đoan chính, cho dù nói tên giả, nữ giả nam trang thì có làm sao.

Xoay nguoi, Mai Vũ ngẩng đầu lên, quăng một câu: “Cô nương tên Mai Vũ, lúc nữ giả nam trang thì gọi là Tiêu Lộng Vũ. Làm sao, không phục à? Không phục thì đi mà đụng tường Nam ấy.”

Trong đám nguoi, bóng dáng màu đỏ quăng những lời này xong liền xoay nguoi rồi đi.

Đông Thần Hạo cúi đầu nhìn mặt nạ trong tay.

Mỉm cười.

Mai Vũ sao, ta nhớ kỹ.

Đêm rực rỡ pháo hoa, luôn là một ít quán lấy nhiều.

Giờ phút này, quán quýt trong lòng Đông Thần Hạo, là một nữ tử hồng y như lửa.

Bóng nàng giống như chứa ánh sáng màu đỏ, hoa đăng trong tay khẽ đung đưa, tóc đen tung bay, dáng vẻ xinh đẹp, khắc thật sâu vào trong lòng hắn.

Mai Vũ đá Mục Vô Ca một phát.

Mục Vô Ca với tội kêu to: “Sao lại đá ta!”

Hắn lại chọc nữ nhân chết tiệt này ở đâu rồi!

Mai Vũ liếc mắt, nhún vai: “Bởi vì nguoi đẹp trai.”

Hừ, hại cô nương bại lộ thân phận, đáng đời nguoi.

Mục Vô Ca suýt nữa muốn đá lại một phát.

Mẹ nó! Bề ngoài đẹp trai cũng là tội sao.

Túm Hoa Từ Nguyệt, Mai Vũ hỏi: “Có trò gì vui?”

Hoa Từ Nguyệt kéo nàng qua, chỉ lên trên đài, cười nói: “Đây.”

Mai Vũ nhìn qua, trên đó treo vài cái trống lớn, và cả một băng lụa màu rất dài, phía trước đặt một cái bàn, trên bàn là văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên).

Mai Vũ không hiểu, hỏi hắn: “Đây là làm gì?”

Hoa Từ Nguyệt lắc đầu: “Đêm nay là tiết hoa của Giang Nam. Giang Nam có phú hào, lấy bảo bối quý giá cất giấu của mình là ngọc bội Song Phi Thái Diệp ra, yêu cầu hai người tổ hợp dùng trống này tấu nhạc, lấy lụa này múa, sau đó vẽ một bức họa, mới có thể lấy được bảo vật đó.”

Ánh mắt Mai Vũ bắt đầu lóe sáng, cười sáng lạn: “Song Phi Thái Diệp, là hai khối ngọc bội sao.”

Mục Vô Ca chen vào, nói: “Đúng vậy, là hai khối.”

Nụ cười dần dần ngoác lên mang tai, Mai Vũ quay sang Thanh Vân, giống như một con sói xám lớn.

Thanh Vân nhìn ánh mắt của nàng, âm thầm nuốt một ngụm nước miếng.

Run run hỏi: “Làm, làm gì vậy?”

Làm sao lại cảm giác ánh mắt của nữ nhân này, thật gian trá chứ.

Mai Vũ liếc mắt, kêu to trong lòng: Đương nhiên là ----- bắt nguoi đi lên kiểm bảo vật rồi!

Đông Thần Thanh Vân đáng thương, vẫn chưa biết mình đang bị người ta tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 37: An Thiếu Hàn, Ta Là Đèn Đánh Cá, Chàng Là Bọt Biển Khơi

Edit: Ngân Lam

Đến lúc đứng trên đài, Thanh Vân mới sực tỉnh.

Hoàng sợ túm tay áo Mai Vũ: “Mai Vũ, ta không thể.”

Mai Vũ nhỏ giọng nói: “Không phải sợ.”

Sợ cũng vô dụng thôi, dù sao người cũng đã bị ta túm lên rồi.

Thanh Vân liếc nàng.

Chắc chắn nàng đang nghĩ rằng: Sợ cũng vô dụng thôi.

Nhìn đám người vui vẻ reo hò và trầm trồ khen ngợi dưới đài, cũng gương mặt tươi cười của Mục Vô Ca và Hoa Tử Nguyệt.

Lòng Thanh Vân hơi khản trương, lại hơi vui sướng.

Cảm giác như được bay lên chín tầng mây, dù hơi buồn vẫn thật kích động.

Nàng thích cảm giác này.

Nháy mắt với Mai Vũ, khoe miệng Thanh Vân khê cong lên, nhỏ giọng nói: “Ta chỉ phụ trách về thôi nha.”

Mai Vũ vui vẻ: “Được, cứ giao cho ta.”

Mai Vũ tiến lên mấy bước, nắm dải lụa kia thắt vào hông, hai tay cầm đuôi trống, nói với người tấu nhạc: “Làm phiên nhạc công đánh một đoạn << Đông Phong lâu >>.”

Xoay về phía người xem dưới đài, lớn tiếng nói: “Đêm nay Giang Nam, sung sướng vô ngần. Giai nhân tài tử, trao đèn đưa duyên. Nay Vũ xướng khúc << Đông Phong lâu >> này, mong người hữu tình sẽ thành đôi lứa!”

“Hay! Hay lắm!”

Một dàn trầm trồ khen ngợi.

Mai Vũ bày tư thế.

Tiếng nhạc vừa vang liền bắt đầu múa.

Hoa Tử Nguyệt và Mục Vô Ca cùng kinh ngạc thán phục.

“Cũng làm được nhiều thứ ra phết nha.” Mục Vô Ca nói.

“Đúng vậy, đầu năm nay thôn cô cũng phải ‘có nghề’ mới kiếm com ăn được đấy.” Hoa Tử Nguyệt than.

Khoe môi Mai Vũ nhếch lên, nhẹ giọng mở miệng.

Một khúc << Đông Phong lâu >>, thi nhân tài tử một phương say mê.

“Thiên lý tổng quân tu nhất biệt, thập lý trường đình tửu nhất bôi

Tam ngôn toái ngữ nhàn ngôn, quân khả tri cú cú trừ trường

Tây quan ngoại thủy thảo hoa khai, đẳng minh niên thảo trường oanh phi

Thư sinh y cựu mang lục, na nhất cá hoàn năng tri quy

Xuân nhất thứ, hựu thị nhất niên.

Đào hoa xuân dạ tương phùng thủy

Đông thi hội phủ biệt viện hồng

Do ký đắc, đương niên đông phong lâu lý sơ tương kiến

Hồng đậu chữ tửu nhân dịch túy

Đạo như kim, đông phong lâu lý lưu đông phong

Hoàn vấn năng phủ tái lưu quân...”

(Tạm dịch:

Đưa quân ngàn dặm đợi biệt ly, đình dài mười dặm rượu một chén

Ba lời bốn tiếng nói chơi, chẳng quân có biết những điều buồn lo

Nơi cửa Tây nước tan hoa nở, chờ năm tới cỏ lớn oanh bay

Chàng thư sinh vội vàng bận rộn, vừa đi có biết ngày quay lại

Một xuân cũng là một năm.

Đêm xuân hoa đào lại gặp nước

Ngày đông hồng rực biệt viện hương

Còn nhớ, năm ấy vừa gặp Đông Phong lâu

Đậu đỏ ủ rượu người ngà say

Giờ đêm nay, Đông Phong lâu chỉ còn gió đông

Hỏi quân có còn ở lại...)

< Ấy cha, trình độ kém quá == >

Mai Vũ cứ hát, ngay cả chính nàng cũng không biết trong giọng mình lộ ra nỗi buồn nhân nhạ, thông thả truyền vào trong lòng người kia.

Người kia, đang ngồi trong tửu lâu, yên lặng uống một ly rượu.

Ánh mắt đi qua cửa sổ, nhìn nàng.

Đề Quận chúa Thanh Vân kia đi xem kịch ở bên trong, An Thiều Hàn vừa uống rượu một mình vừa nghĩ, có khi nào sẽ đột nhiên gặp nàng không đây ?

Không phải nữ tử ấy luôn đột nhiên xuất hiện, rồi đột nhiên rời đi sao.

Lúc hán đang nghĩ về nàng, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến tiếng vỗ tay âm ỉ, và tiếng nhạc dần dần nổi lên.

Vốn hán không muốn để ý tới đám náo động này, nhưng bất đắc dĩ, giọng hát kia thật sự quá hấp dẫn.

Hán thật sự không nhịn được, run run nghiêng đầu qua nhìn.

Bóng dáng của nữ tử ấy khắc vào trong mắt hán như vậy.

Xoay tròn, lụa mỏng tung bay, thỉnh thoảng lại gõ một tiếng trống.

A, thật sự là nàng ư.

Tựa như tiên nữ xuống trần.

Nàng vẫn đẹp như thế.

Giọng nói vẫn êm tai như vậy.

“Hỏi quân có còn ở lại...”

Mai Vũ, nàng đây là đang hỏi ai ?

Nàng có biết, một đêm nay, lúc ánh mắt ta dừng lại trên người nàng.

Dù nàng có ý nghĩa gì đối với ta.

Ta cũng sẽ không buông nàng ra nữa.

Ta đã nói rồi, nếu nàng không trêu chọc đến ta nữa, ta sẽ buông nàng lưu lạc chân trời.

Nhưng bây giờ, lòng của ta nói cho ta biết, ta không thể buông nàng ra một lần nào nữa.

Nàng là của An Thiếu Hàn.

Nhất định phải là của An Thiếu Hàn.

Chắc ta điên rồi phải không.

Người cần một kiếm cho ta, cũng được ta cho là nữ nhân tốt nhất đang ở bên cạnh ta.

Nhưng người ta muốn vẫn là nàng.

Đứng đây, An Thiếu Hàn đạp cửa sổ phi ra ngoài.

Lúc này Mai Vũ và Thanh Vân đã nhận ca ngợi và lễ vật của mọi người xong.

Đi xuống từ trên đài, hoa đăng trong tay nhẹ nhàng đưa.

Mai Vũ cúi đầu nhìn chiếc đèn đang được đưa, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm xúc không tên.

Dường như đang có người tới theo làn gió.

Gió đêm quán quýt trên miên, ai là người mang ngọn gió này tới đây ?

Bốn phía ồn ào, đột nhiên yên tĩnh.

Bước chân của Mai Vũ đang đi xuống bậc thang kế tiếp.

Dáng vẻ tay cầm góc váy, đầu khẽ nghiêng qua ấy tự nhiên mà duyên dáng biết mấy.

" Tiểu thư mỹ lệ, ta có thể dắt nàng xuống không ? " Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Mai Vũ ngẩng đầu, trong cái ầm ập hiền hòa của Giang Nam, bóng hắc khắc vào trong mắt nàng.

Người ấy vươn tay, hắc y tuấn tú bao lấy vóc người cân xứng của hắn.

Tóc đen rơi xuống, cùng sắc với áo, khẽ mỉm cười, rực rỡ hơn tất cả pháo hoa Giang Nam.

Đèn sắc hoàng hôn.

Đêm mang màu tối.

Pháo sắc lưu ly*.

Nữ tử ấy, sắc đỏ.

Nam tử kia, màu đen.

Mực đậm màu nhạt cũng chẳng thể vẽ nổi một giây động lòng người ấy.

(*) ngọc lưu ly : một loại ngọc xuất xứ từ Pakistan, được dùng với những đá khác để làm sạch và thanh khiết cơ thể.

Mai Vũ muốn khóc.

An Thiếu Hàn mỉm cười, ở nơi đêm Giang Nam này, là lễ vật tốt nhất mà trời cao dành cho nàng ư ?

Dù là trước đây hay sau này.

Giờ phút này, lòng muốn gặp nam tử ấy của nàng đã truyền vào pháo hoa khoáng trời ấy rồi đúng không ?

Cẩn thận mà run rẩy vươn tay ra, Mai Vũ quên đi hết thấy, chỉ biết đưa tay mình cho hắn.

" Đa tạ. " Mai Vũ cúi đầu, trúc trắc nhỏ giọng nói.

An Thiếu Hàn, cuối cùng... đã thật sự gặp lại chàng rồi.

Thanh Vân núp sau lưng Hoa Tử Nguyệt, gần như chỉ không ngừng run rẩy.

Người nam nhân ấy.

Người nam nhân giương kiếm thiên hạ, uy chấn bốn phương ấy.

Người nam nhân luôn dung nhan lạnh lùng, nét mặt đao khắc ấy.

Người nam nhân mà nàng vẫn luôn thích ấy.

Giờ lại đang vươn tay ra với nữ tử mà nàng cho là bằng hữu tốt nhất.

Hon nữa, còn lộ ra nụ cười chưa bao giờ nàng nhìn thấy.

Mục Vô Ca khẽ nhắm mắt lại, thờ dãi nói : " Vương mắc của nàng và nam tử kia, ngươi không thể hiểu được đâu. "

Nói thật, hán cũng chẳng hiểu, đó rốt cuộc là gì.

Truy đuổi và trốn chạy.

Đây dường như là hình thức riêng của hai người.

Nhưng cũng không phải vĩnh viễn. Có đau khổ, cũng có sung sướng.

Hai người, không biết ai đang hành hạ ai.

Lại không để chỗ cho người khác nhúng tay.

Khi hai người nắm tay, người khác không thể tách họ ra.

Khi họ tách ra, thì sẽ không dễ nắm tay người kia nữa, mà là vũ khí họ chạm nhau.

Cuối cùng, làm được rồi thì lại nghe được một câu của nàng.

Chỉ cần nàng nói thế nào, chuyện sẽ phát triển theo hướng ấy.

Bởi nếu nàng nói một câu không muốn, dù An Thiếu Hàn có dùng tới thủ đoạn gấp mười gấp trăm lần bây giờ cũng chẳng thể làm gì nàng.

Kéo Mai Vũ, An Thiếu Hàn dắt nàng xuống, vẫn luôn cầm tay nàng.

Sau lưng hán, Mai Vũ dùng khẩu hình nói với đám Mục Vô Ca : " Mai gấp sau. "

Giờ thì nàng có thể tin tưởng hán rồi.

Bởi vì hán đã thề.

Cho nên nàng biết, lần này chỉ là gặp lại người xưa mà thôi.

Người xưa mà thôi. . .

Đã từng có quan hệ dây dưa không rõ, giờ cũng bay mất theo một lời thề.

Cuối cùng, nàng cũng chỉ là người xưa.

Đột nhiên nhớ lại truyền thuyết đèn đánh cá và bọt biển khơi.

Trôi nổi và vỡ tan.

Dắt tay nhau, có lẽ sẽ không xuất hiện khổ sở trong tương lai.

An Thiếu Hàn.

Ta là đèn đánh cá, chàng là bọt biển khơi.

Dù chạm vào nhau, tới tay nhau nhưng cũng chẳng chân thực.

Song giờ phút này, ta vẫn luôn ảo tưởng bị ai.

Nếu chàng không phải vương gia, nếu ta chỉ là một nữ tử bình thường.

Trong tay truyền tới độ ấm, Mai Vũ không nhịn được hỏi: “Muốn mang ta đi đâu?”

An Thiếu Hàn dặt tay nàng qua một con phố náo nhiệt, nghe nàng hỏi, đáp : " Đi tản bộ. "

Mai Vũ nghe hắn nói vậy, cũng không nói gì nữa, chỉ yên lặng đi theo hắn.

" Tiểu Vũ, gần đây... nàng sống tốt không ? " Người càng ngày càng thừa thót, An Thiếu Hàn nắm tay Mai Vũ, chậm chậm tản bộ bên bờ sông, nhẹ giọng hỏi.

Mai Vũ cắn môi, nhỏ giọng đáp : " Ừm, vẫn tốt. "

Ta cũng không biết, ta có tốt hay không.

Ta đã chết một lần, vậy trước kia có gọi là kiếp trước không ? Nếu là vậy, ta rất tốt.

An Thiếu Hàn hít sâu một hơi.

Trong lòng đã làm ra một quyết định quan trọng. Thật ra hắn vẫn muốn nhấn tâm giữ nàng lại. Nhưng hắn nghĩ, có lẽ như vậy hắn vĩnh viễn không nghe được câu nguyện ý của nàng.

Mai Vũ, ta vẫn quyết định để chúng ta có thêm một cơ hội nữa.

Dù vừa nói sẽ không buông nàng ra nữa, nhưng ta vẫn mềm lòng, vẫn biết suy nghĩ của nàng. Dù An Thiếu Hàn rất máu lạnh, nhưng duy chỉ với Mai Vũ, hắn lại không thể nào nhẫn tâm nổi.

Nàng là Tiểu Vũ, là tồn tại đặc biệt.

Ta không sao quên được dáng vẻ lúc nàng gọi ta ‘Thiếu Hàn’, không sao quên được nụ cười rực rỡ của nàng trong thành Dương Châu.

Ta chỉ muốn trân quý những gì tốt đẹp của nàng.

Không muốn phá hỏng chúng.

Giờ khắc này, pháo hoa bùng nổ rực rỡ nhất.

Mai Vũ ngẩng đầu, khóe miệng mang theo nụ cười, không nhịn được thốt lên: “Thật là đẹp...”

An Thiếu Hàn nhìn gương mặt tươi cười xinh đẹp của Mai Vũ, hít sâu, dịu dàng nói: “Tiểu Vũ, gọi ta Thiếu Hàn một lần nữa đi.”

Một lần nữa thôi, gọi cái tên này đi. Sau này, ta sẽ không bao giờ... nghe thấy nàng gọi ta như vậy nữa.

Mai Vũ nhìn nụ cười dịu dàng của hắn, dường như cảm thấy chút bi thương đang quanh quẩn nơi đây. Nhưng nàng cũng chỉ mỉm cười theo, êm ái gọi hắn: “Thiếu Hàn.”

Thiếu Hàn, ta biết, ta vẫn luôn biết.

Ta vẫn luôn biết kết cục của đèn đánh cá và bọt biển khơi.

" Tiểu Vũ, ta sắp thú Vương phi. " Trong màu pháo hoa ngũ sắc rực rỡ, An Thiếu Hàn nói vậy.

Giây phút này, đèn đánh cá và bọt biển khơi, đều chìm vào đêm tối...

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 38: Không Muốn Quay Đầu, Vậy Đừng Mong Ai Quay Người Lại

Edit: Ngân Lam

Thời gian không dừng lại giây hắn nói một câu ấy.

Mai Vũ đứng đó, im lặng, cầu nguyện thời gian vĩnh viễn ngừng chảy.

Pháo hoa vẫn rực rỡ trên trời, hần chẳng nói gì thêm, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Trong đầu Mai Vũ rất loạn, đột nhiên chẳng biết nên nói gì.

Hần nói hần sắp thú phi.

Thú nữ tử kia, nữ tử tên Thanh Vân ấy.

Nàng ấy thật sự rất tốt, thật sự.

Thiện lương, dịu dàng, hơn nữa gia thế cũng tốt. Nàng chẳng có lý do và tư cách gì để bác bỏ.

Nên nàng hiểu, cuối cùng ngày này cũng sẽ đến.

Chẳng qua Mai Vũ không biết, khi ngày này thật sự đến, nàng lại yếu ớt như vậy.

Yếu ớt đến mức hi vọng thời gian ngừng trôi.

Thật ra nàng chẳng có gì với An Thiếu Hàn cả.

Ngay cả chính nàng cũng không thể tìm được một từ thích hợp để hình dung quan hệ của hai người.

Liều mạng rời khỏi hần, thật sự rời đi rồi thì lại bắt đầu nhớ hần.

Đền đánh cá, đền đánh cá, Mai Vũ là đền đánh cá le lói, để An Thiếu Hàn trở thành bọt biển vỡ tan.

Nhưng nàng vẫn rất rõ ràng, dù An Thiếu Hàn không thú phi, giữa nàng và An Thiếu Hàn vẫn chỉ là một sợi dây quan hệ không nói nên lời.

Rối rắm một lúc, vẫn chỉ có thể im lặng.

Ít nhất, chúc phúc cho hần một câu nhĩ, hần đang chờ mà.

Nắm chặt ống tay áo, Mai Vũ cố gắng để mình tự nhiên hơn, nhẹ giọng: “Thiếu Hàn, chúc hạnh phúc.”

Gió thổi bay tóc nàng, dường như cả hồng y cũng muốn bay theo, cùng với nụ cười hơi tê tái ấy.

Nàng... không muốn sao...

Ta cực kỳ vui vẻ, nàng nghe câu đó lại có phản ứng này.

Nhưng mà, tại sao nơi ngực trái bị gió thổi vào của ta, lại đau như thế. Tại sao lại đau như vậy...

Thì ra, đau lòng là tư vị thế này ư.

Hần biết rõ, mình bại bởi thế đòi.

Trong lòng An vương có thể là một thiên hạ, lại không thể là một nữ nhân.

Hần cực kỳ tỉnh táo, và biết rõ mình đang làm gì.

Khác với loại kích động muốn lưu nàng lại mãi mãi xuất hiện trong phút chốc lúc nhìn thấy nàng qua cửa sổ.

Bên bờ sông gió thổi vi vu, hần tỉnh táo, biết rõ mình là một vương gia, phải kết hôn với một nữ nhân là quận chúa nước láng giềng.

Tiểu Vũ, ở lại bên cạnh ta đi. Trong lòng An Thiếu Hàn nói vậy, lại biết, lòng mình không thể không chế được miệng mình, vĩnh viễn không nói được nên lời.

Tiểu Vũ, nàng là đồ chơi của ta, nhưng lại là món đồ chơi tốt nhất mà ta có trên đời này.

“Tiểu Vũ, ta muốn trừng phạt nàng nha, trừng phạt thái độ lạnh nhạt đó của nàng.” An Thiếu Hàn không nhìn nàng, mắt hướng lên trời, cổ tỏ vẻ thoải mái.

Lệ Mai Vũ lập tức đầy hốc mắt, nhưng lại bị ép ở đó.

An Thiếu Hàn, chàng thật sự rất xấu xa. Chàng biết rõ, ta không phóng khoáng như vậy, cũng biết rõ, ta không thể phản bác.

“Ừ.” Mai Vũ nhẹ giọng đáp.

Gần như chỉ trong một giây, hần đã vượt qua khoảng cách vài bước ấy, kéo nàng vào trong lòng.

Hơi thô bạo, lại mang theo sự kích động hiểm có không thuộc về An Thiếu Hàn.

Cúi đầu, không cho Mai Vũ cơ hội đổi ý, môi An Thiếu Hàn đã kề lên môi nàng.

Mạnh mẽ, thậm chí còn mang theo mùi vị tàn phá, đó là nụ hôn của An Thiếu Hàn.

Nhắm mắt lại, Mai Vũ từ từ đáp lại hắn.

Nàng cảm nhận được, sự quyết tuyệt và bi thương của An Thiếu Hàn.

Đang giây dựa sao. Thật ra, Thiếu Hàn à, chàng không nói, ta vẫn biết.

Sự dịu dàng mà chàng đã từng cho ta, là thật.

Nỗi đau khổ mà chàng đã từng cho ta, ta cũng biết.

Nhưng cuối cùng, chàng vẫn phải hi sinh cho Tây Thục này, một khi chàng vẫn còn sống.

Từ đó chàng An nổi danh thiên hạ, cô quạnh đêm khuya.

Ta không cầu nguyện chàng không phải là Vương gia nữa, bởi vì chàng vẫn là Vương gia, cũng bởi vì, có cầu nguyện nhiều hơn nữa cũng không thay đổi được kết cục của đèn đánh cá và bọt biển khơi.

Buông nàng ra, giọng An Thiếu Hàn trầm thấp run rẩy nói : “Tiểu Vũ, đây là lần cuối ta thả nàng đi. Ta sẽ không lừa nàng nữa, đừng trêu chọc ta nữa được không ? Nếu không, dù tổn thương nàng, ta cũng sẽ không buông tay lần nữa.”

Ta không có nhiều lòng khoan dung và sự vĩ đại như vậy.

Giờ phút này, tất cả khoan dung của An Thiếu Hàn đã cạn rồi.

Cho nên, xin nàng, đừng cho ta lý do để tổn thương và truy đuổi nàng nữa.

Ta sẽ không thể tự kiềm chế mà trở nên điên cuồng, trở nên tàn nhẫn, trở nên dễ tiện.

Dù ta biết đây là bản tính của ta, nhưng ít nhất, ta muốn duy trì một bóng dáng tốt đẹp trong lòng nàng.

Mai Vũ nén lệ, dùng sức gạt đầu, nghẹn ngào nói : “Ừ, ta thề, nếu Mai Vũ lại trêu chọc An Thiếu Hàn, vậy bất kể An Thiếu Hàn làm gì, Mai Vũ đều phải đáp lại rằng : cam tâm tình nguyện.”

Chỉ có như vậy, mới có thể chặn lại tất cả đường lui của mình.

An Thiếu Hàn, chỉ có như vậy, ta mới có thể phá vỡ tất cả mộng tưởng.

An Thiếu Hàn vuốt tóc của nàng, trong mắt như có sao sa, dịu dàng mà bi thương, níu non : “Tiểu Vũ, nàng nói như vậy, ta sẽ không nhịn được mà ôm chặt nàng.”

Mai Vũ mỉm cười, chờ độ ẩm trên mặt bay đi theo gió.

Trong không khí là cái vị Phong Tín Từ mát lạnh lan xa.

Gió đêm đột nhiên nổi lên, nam tử tóc đen áo đen ấy, xoay người lại, bóng hắn kéo thật dài trên đất, dưới pháo hoa, lớn tiếng nói : “Tiểu Vũ, xoay người lại đi. Cứ chia tay như vậy thôi.”

Lệ của Mai Vũ, cuối cùng cũng tuôn rơi.

Sợ hắn sẽ đột nhiên xoay người lại, Mai Vũ nhanh chóng quay đi.

Bên bờ sông, hai chiếc bóng quần quýt lấy nhau.

Như gió thì thầm, nam tử ấy đang nói : “Đừng quay đầu...”

Đừng quay đầu.

Cứ như vậy đi, ai cũng đừng mong ai xoay người lại, cứ đi, mới có thể đi đến ly biệt.

Mai Vũ khóc, cắn môi, dùng sức gạt đầu.

Dưới chân đường như là những thanh châm, hung hăng đâm Mai Vũ.

Mỗi một bước, Mai Vũ đều cảm nhận được một phần đau khổ.

Mỗi một cảnh đều là hồi ức vỡ vụn trong trí nhớ.

Hắn xuất hiện trong cơn mưa Giang Nam, dưới tàng hoa đào, bên nước hồ gợn sóng, trong sắc hoa đang rụng rờ, và giữa dòng người tấp nập.

Mai Vũ khóc cực kỳ đau lòng, lại thủy chung không quay đầu lại.

Bởi nàng sợ, sợ vừa quay đầu lại, thì sẽ không thể đòi mất đi được nữa.

An Thiếu Hàn, ta thích chàng, thật sự rất thích chàng.

Cuối cùng ta vẫn chỉ có thể mắng chính mình, làm sao lại thích người tàn nhẫn như chàng. Đúng là ta không thể không chế được chính mình, ta rất rõ ràng, ta thích chàng.

Mai Vũ vô cùng ngốc nghếch, không biết yêu là gì.

Chỉ biết dựa vào cảm giác để thích một người.

Ta nghĩ, ngày mưa đầu mùa tháng tư Giang Nam ấy, lúc ta nghe được hơi thở mê người lại nguy hiểm qua đoàn người thật dài kia, ta đã nhất định phải thích chàng.

Dưới trời đêm mê man, An Thiếu Hàn lặng lẽ nhìn nàng đi xa.

Không quay đầu lại, nàng thủy chung vẫn không quay đầu lại.

Khóe môi vẽ nên một nụ cười đau đớn, An Thiếu Hàn nghĩ, vậy cũng tốt.

Vậy cũng tốt, nàng không quay đầu, mình cũng sẽ chẳng xông lên giữ nàng lại.

Mãi đến khi nàng biến mất bên bờ sông, An Thiếu Hàn mới xoay người rời đi.

Để Giang Nam mỹ lệ thêm phần tư sắc, để nó là hồi biệt ly đẹp đầy thơ lương.

Liệu đêm có giấu cột sự bất đắc dĩ của nỗi bi thương này.

Chịu được đau xót, cho nỗi ám áp, duy chỉ không thể hứa với nàng đi đến bạc đầu.

Mãi đến bình minh, Mai Vũ mới về.

Đi một mình lên đỉnh núi ngắm bình minh, mang toàn thân sương mai về khách điểm.

Thanh Vân chờ một đêm, cuối cùng mới thấy nàng về, vội vàng đi qua.

Mai Vũ nhìn nàng ta một cái, lạnh nhạt nói : “Ta sắp mệt chết rồi, có chuyện gì đợi ta tỉnh rồi nói.”

Nói xong đã đóng cửa.

Thanh Vân bị chặn, tay chân luống cuống, Mục Vô Ca an ủi nàng ta : “Nàng ấy thật sự mệt mỏi, có chuyện gì thì nói sau đi.”

Mai Vũ trốn ở trong phòng, nghe tiếng bước chân dần xa.

Người dần trượt xuống đất.

Căm ghét, căm ghét nữ nhân đó.

Dù biết điều này chẳng liên quan gì đến nàng ta, nhưng trong mớ cảm xúc hỗn độn này, vẫn có một phần căm ghét.

Dù sao, nàng ta là người sẽ trở thành phu thê với An Thiếu Hàn.

Sẽ trở thành một nhân tố quan trọng để An Thiếu Hàn dần lãng quên nàng.

Cắn môi, Mai Vũ ôm chặt đầu gối.

Sẽ lập tức tốt lên thôi, một lúc nữa, nàng sẽ đuổi được cái Mai Vũ kỳ lạ ấy đi. Một lúc nữa, nàng sẽ đuổi được cái Mai Vũ không rõ phải trái ấy đi.

Nhưng, có thể cho nàng cảm ghét nữ tử tên Đông Thần Thanh Vân ấy thêm một lúc nữa được không ?

Vì nữ tử ấy, có được nhiều hơn nàng quá nhiều.

Cũng chỉ có lúc này, người chưa từng nghĩ muốn làm một tiểu thư khuê các như Mai Vũ, mới hâm mộ Đông Thần Thanh Vân là quận chúa.

Mai Vũ tự giễu cười, cười nhạo mình.

Mai Vũ, mi thật sự là một nữ nhân ngu ngốc...

Tiếng gõ cửa vang lên ba lần, tiếng bước chân mềm nhẹ liền rời đi.

Mai Vũ nghe được tiếng có gì đó được đặt xuống.

Nhẹ nhàng mở cửa, Mai Vũ thấy một đĩa bánh hoa quế nhỏ.

Mắt Mai Vũ cay cay, lấy bánh hoa quế vào, nhét vội vào miệng như để hả giận.

Trong cái vị ngọt của bánh hoa quế, lại xen lẫn chút chua xót.

Vung dao vì bằng hữu, không màng sống chết vì huynh đệ, xông pha khói lửa vì người nhà.

Vì sao ta... lại ngu ngốc đến mức nói như vậy với người.

Đông Thần Thanh Vân, ta thật sự rất căm ghét người.

Vì sao người không phải là một nữ nhân khôn khéo, vì sao người không phải là một quận chúa hư hỏng ? Vì sao người lại là một nữ nhân tốt vừa khờ dại lại vừa thiện lương như thế !

Chỉ vì một thứ vẫn còn sống trong người, mà ta làm như thế. Ta nhất định là một kẻ ngu.

Dù căm ghét, nhưng chúng ta vẫn là bằng hữu. Cho nên, Đông Thần Thanh Vân, người phải hạnh phúc, phải khiến cho hân hạnh phúc.

Người... sẽ làm được.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 39: Mai Vũ, Giết Vô Hoan, Đưa Ta Đến Bên Cạnh Hắc Đi

Ngồi ở trước bàn, Mai Vũ vén gọn vài sợi tóc, liếc mắt.

Cái gọi là có chuyện muốn nói, chính là nói thẳng?

“Người là Quận Chúa, và An Thiếu Hân là vị hôn phu của người?” Mai Vũ nhướn mày, hỏi nàng.

Đương nhiên, đương nhiên, ta đương nhiên biết người là Quận Chúa, nhưng mà ta sẽ không nói cho người biết là ta đã biết.

Thanh Vân nắm chặt tay, luống cuống nói: “Thật xin lỗi, Mai Vũ. Ta không muốn lừa gạt người, nhưng mà ta thật sự rất sợ bị bại lộ thân phận. Ta càng không biết người và An Thiếu Hân....”

Vỗ bàn một cái, Mai Vũ đứng lên lớn tiếng ngắt lời nàng: “Người nói dối!”

Đương nhiên, ta đương nhiên biết người không có nói dối. Nhưng mà, ta vẫn cứ nói là ta không tin.

Thanh Vân hoảng sợ, nói cà lăm: “Bây giờ ta, ta thật sự không có nói dối.”

Mai Vũ nhìn chăm chăm nàng, ép sát nàng, nói: “Người nói người là Quận Chúa, nhưng từ vài ngày trước, Quận Chúa đã đến Giang Nam. Đêm qua, An Thiếu Hân còn đi chơi với Quận Chúa. Như vậy xin hỏi, chẳng lẽ trên đời này lại có đến hai Thanh Vân Quận Chúa?”

Ôi, tha cho nàng đi, nàng thật là không thích hợp làm người tra khảo nha.

Hoa Tử Nguyệt và Mục Vô Ca đáng chết này.

Lại có thể ném cái chuyện lật vật này cho nàng làm.

Chờ bọn cô nương làm xong việc sẽ trừng trị hai người các ngươi.

Ghé vào trước cửa sổ, tai của Hoa Tử Nguyệt và Mục Vô Ca đồng thời nóng lên.

Chắc là.... trời nóng quá thôi.

Thanh Vân khẽ cắn môi, hạ quyết tâm, quyết định nói ra tất cả.

“Đương nhiên là trên đời chỉ có một Thanh Vân Quận Chúa. Cái người ở trong Vương Phủ kia vốn dĩ không phải là Thanh Vân Quận Chúa gì cả. Nàng tên là Vô Hoan, người ta còn gọi là Bách Diện Hồ Ly. Am hiểu dịch dung.”

Lông mày của Mai Vũ nhướng cao lên, cười nhạt: “Hừ, nếu thật sự là như vậy, chẳng lẽ An Thiếu Hàn lại không nhìn ra sao?”

Thanh Vân thở dài, bất đắc dĩ nói: “Ta đương nhiên biết hấn lợi hại bao nhiêu. Hoàng Tử của Đông Thần cũng biết hấn lợi hại bao nhiêu. Thật ra, từ hai năm trước, Vô Hoan đã bị thay đổi gương mặt, đổi thành gương mặt của ta. Đây không phải là một loại mặt nạ da người, mà là một loại đổi mặt. Bây giờ, Vô Hoan có được gương mặt giống hệt ta. Mà nha hoàn đi theo bên cạnh nàng cùng đến Vương Phủ là Tam Hoàng Tử của Đông Thần, Đông Thần Hạo. Vô Hoan là thủ hạ của Đông Thần Hạo.”

Mai Vũ ngồi về vị trí, nhìn nàng cười, cười đến mức làm trong lòng Đông Thần Thanh Vân rối loạn, nói cả lẫn: “Sao, sao vậy? Này, những gì ta nói đều là sự thật, ngươi đừng có không tin ta vậy chứ!”

Nàng sốt ruột muốn chết rồi.

Giật mình, Đông Thần Thanh Vân tháo ngọc bội trên người xuống, nói: “Cái này tuyệt đối không phải là giả.”

“Đông Thần Thanh Vân, ngươi bị ngốc à?” Mai Vũ mỉm cười, gió từ cửa sổ thổi vào làm hoa rơi trong sân nhỏ, khiến quanh thân nàng như ánh lên viền vàng.

Đông Thần Thanh Vân ở trong vầng sáng này, đầu óc bắt đầu hoạt động trở lại.

Nàng ấy.....Đã sớm biết thân phận của nàng?

“Ngươi, đã sớm biết rồi sao?” Thanh Vân há miệng, cuối cùng cẩn thận hỏi.

Mai Vũ cười, chống tay ở trên bàn, nghiêng đầu, cười vô cùng vô lương tâm: “Đúng vậy nha, ta đã sớm biết rồi. Ta vốn biết ngươi chính là một Quận Chúa, nhất định là có rất nhiều tiền, muốn lừa ngươi một khoản. Nhưng mà sao ngươi lại ngốc như vậy chứ. Cái gì cũng nói cho ta biết, không sợ ta làm hại ngươi hay sao?”

Đôi mắt của Thanh Vân chớp chớp, nhìn về phía cây trâm cài tóc đặc biệt màu hồng hồng kia.

(Mình chú thích một chút: chỗ này đang nói về việc Mai Vũ nhằm lẫn phấn trang điểm và trâm cài tóc, cho rằng phấn trang điểm là kẹp giấy nên kẹp nó lên đầu của Thanh Vân)

Đã lớn như vậy, cây trâm cài tóc mà nàng thích nhất, lại là phấn trang điểm do nữ nhân trước mặt này chọn sai.

Có lẽ, cái này và đời người cũng giống nhau chẳng?

Luôn một lòng muốn tìm cái gì đó, tìm khắp nơi cũng không tìm được. Nhưng trong lúc vô ý tìm được, lại là tốt nhất.

Tuy rằng, về mặt này có thể có một chút sai lệch.

Trâm cài cũng được, phấn trang điểm cũng được. Đặc biệt ở chỗ là tìm được đúng lúc, không phải rất đẹp sao....

Như vật là rất tốt rồi.

Thanh Vân bĩu môi, hất cằm tự tin, hùng hồn nói: “Ta tin tưởng ngươi sẽ không như vậy, bởi vì ngươi đã từng nói, vì bằng hữu mà rút đao tương trợ, vì huynh đệ không màng sống chết, vì thân nhân vượt lửa băng sông. Chúng ta là bằng hữu, không phải ngươi đã nói như vậy sao?”

Thôi đi, không ngờ là bị nha đầu kia ý lại rồi đó. Đừng có mà bĩu môi, ta không có loại bằng hữu ngây thơ như ngươi đâu.

Mai Vũ lắc lắc đầu, nói: “Cho dù là bằng hữu, ngươi vẫn là người thuê ta, không được phép quỵ nọ.”

Đông Thần Thanh Vân le lưỡi, gật gật đầu.

Mai Vũ nhìn nàng, vẫn không ngừng lắc đầu.

Ôi, ôi, cô nương này sao lại dễ lừa như vậy chứ. Có lẽ, chính vì đáng vẻ dễ lừa như vậy của nàng, mình mới nói như vậy với nàng.

“Mai Vũ, những gì ta sắp nói đây, mới là những gì ta thực sự muốn nói với ngươi.” Thanh Vân nghiêm túc lại, mở miệng nói tiếp.

Mai Vũ không cười nữa, gật đầu.

Rốt cuộc muốn nói trọng điểm cho ta nghe rồi sao.

Về thân phận của nàng ấy, nàng không để ý lắm.

Về chuyện Quận Chúa giả, nàng cũng không quan tâm.

Việc nàng muốn làm, là đưa Quận Chúa thật đến bên cạnh An Thiếu Hàn. Ít nhất, phũ sa không chảy ruộng ngoài, An Thiếu Hàn muốn cưới thì phải cưới cho đúng nhà.

Tính giả cái gì chứ.

Nàng biết trong việc này có âm mưu, nàng chỉ muốn biết có âm mưu gì mới có thể tính kỹ bước tiếp theo.

Có thể đoán trước được, nhất định đây là một rắc rối lớn.

Trong lòng không nhịn được tự phi nhỏ chính mình một chút.

Mai Vũ thừa nhận, hành vi này thật sự là có chút đê tiện.

Tại sao nàng lại đi quan tâm đến cái việc không đâu này chứ! Tự hỏi theo thói quen, lại tự trả lời theo thói quen: “Bỏn cô nương mặc kệ, không xen vào việc này thì ta ăn không ngon ngủ không yên!”

Mẹ nó! Ta thật đúng ăn no rồi thì không có việc gì làm.

Thanh Vân hít sâu, nói: “Vốn là Đông Thần Hạo muốn vào ngày Vương Phi xuất giá sẽ giết An Thiếu Hàn. Ngày đó, trong đội ngũ rước dâu, sẽ có Đệ nhất cao thủ của Đông Thần, vốn không có ý định để Vô Hoan sống sót trở về. Như vậy có thể nói với trong nước là Tây Thự giết Quận Chúa, lại có thể nhân cơ hội tấn công Tây Thự. Nhưng mưu kế này đã bị ta biết được, cho nên ta trốn thoát, muốn báo tin cho An Thiếu Hàn, nhưng mà, ta đã bị Đông Thần Hạo phát hiện.”

Mai Vũ kinh ngạc há to miệng.

Vậy là Hoa Tử Nguyệt và Mục Vô Ca đã đoán đúng sự thật, hòa thân là giả, khai chiến mới là thật.

Mai Vũ vội vàng hỏi: “Gần đây ngươi luôn ở chung một chỗ với bọn ta, sao có thể bị phát hiện được?”

Thanh Vân cười khỏ: “Ngày đó ở trong Thanh Lâu, cái người tên Hạo Thiên mà ngươi đã gặp, chính là Đông Thần Hạo.”

Mai Vũ xém chút nữa đã tự cắn trúng lưỡi mình.

Không thể nào! Không thể nào!

Không phải là xui xẻo như vậy chứ!

Cái tên tiểu tử thói kiêu ngạo đáng đánh đòn kia! Không ngờ lại là Tam Hoàng Tử của Đông Thần.

Thanh Vân thấy vẻ mặt không tin của nàng, vô cùng tốt bụng nói lại lần nữa: “Không cần nghi ngờ, đó thật sự là Tam Hoàng Tử của Đông Thần.”

Tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng lại vô cùng ưu tú, là Vua tương lai của Đông Thần – Đông Thần Hạo.

Mai Vũ ngậm miệng lại.

Nếu nàng đã bị lộ rồi, như vậy nói cách khác là hiện tại Đông Thần Thanh Vân rất nguy hiểm.

Thanh Vân nhìn nàng nhàu mày, khe khẽ thở dài, nói: “Đây không phải là điều tệ nhất, Mai Vũ, về việc an toàn của ta, ngươi yên tâm, bây giờ Đông Thần Hạo vẫn còn lấy tên của ta. Việc không ổn là, hắn triển khai kế hoạch trước thời hạn, hắn muốn giết An Thiếu Hàn, rất nhanh thôi!”

Mai Vũ kích động đứng lên, hô: “Hắn không có cái bản lĩnh đó!”

Hừ! Chỉ bằng cái tên tiểu tử kia, tuyệt đối không thể gây hại đến một cọng lông tơ của hần.

Thanh Vân lắc đầu: “Đúng là, hần không có cái bản lĩnh đó, nhưng mấy ngày trước, cái Quận Chúa giả kia đã đỡ một kiếm cho hần, bây giờ An Thiếu Hàn đối xử với nàng rất tốt.”

Nàng cũng biết rõ bản lĩnh của An Thiếu Hàn, nhưng anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Nàng chỉ sợ, sợ là hần sẽ chết trong tay của Vô Hoan.

Đầu óc của Mai Vũ như muốn nổ tung.

Nhớ lại mấy ngày trước, hình bóng hần kích động ôm lấy cô gái kia.

Đúng, đúng vậy.

Thái độ làm người của An Thiếu Hàn, nàng rất rõ ràng.

Chỉ cần người khác cho hần một chút ấm áp, nhất định là hần sẽ nhớ rất kỹ.

An Thiếu Hàn nhìn có vẻ lạnh nhạt, nhưng ở phương diện này, lại là người vô cùng đơn giản.

Như vậy, nếu hần chết đi, mình nên làm cái gì bây giờ?

Dừng, dừng lại, Mai Vũ, người và nam nhân kia đã không còn quan hệ gì nữa.

Lại đừng chạm đến, người sẽ bị hủy hoại chính là người.

Ngẩng đầu, Mai Vũ nhìn chăm chú vào Thanh Vân, nói: “Nên làm như thế nào?”

Nàng đã không thể khống chế nổi lý trí nữa rồi. Dù có chọn lại bao nhiêu lần đi nữa, có lẽ nàng vẫn sẽ quyết định như vậy.

Nàng là Mai Vũ, Mai Vũ không học được toàn thân mà lui.

Thanh Vân ngẩng đầu, trong mắt có nước mắt đảo quanh.

Mai Vũ, ta rất muốn làm bằng hữu của người. Nhưng ta nghĩ, nếu như ta nói ra những lời này, chúng ta sẽ không còn là bằng hữu nữa.

Người trong lòng, phải dùng thủ đoạn để chiếm lấy.

Ta thích An Thiếu Hàn, hơn nữa tuyệt đối là thích hần nhiều hơn người.

Cho nên, thật xin lỗi.

“Mai Vũ, giết Vô Hoan, đưa ta đến bên cạnh hần đi.”

Ngoài cửa sổ, lá cây xào xạc, một câu vang lên, làm Mai Vũ cứng đờ.

Đây là buổi chiều, trước mặt nữ tử này, cho nàng kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 40: Người Trong Lòng, Phải Dùng Thủ Đoạn Để Đoạt Lấy

“Ta không đồng ý!” Một người nhảy vào từ ngoài cửa sổ, lớn tiếng nói.

Mai Vũ liếc mắt.

Mẹ nó! Người dựa vào cái gì mà không đồng ý chứ!

Hoa Tử Nguyệt co giật khoé miệng, cũng nhảy vào từ cửa sổ, hung hăng giẫm một cước vào chân Mục Vô Ca.

Cái tên ngu ngốc, thiếu năng này!

Nhảy ra nhanh như vậy làm gì!

Hon nữa, ngươi không đồng ý thì được sao!

Thanh Vân liếc nhìn hai người bạn họ, nở một nụ cười tỏ vẻ đã hiểu: “Ta đã biết các ngươi ở đó.”

Đã sớm biết bọn họ trốn ở đó nghe lén, nhưng, nàng cũng biết rằng, quyền quyết định chỉ nằm ở trong tay Mai Vũ.

Tất cả, đều phải do nàng nở miệng nói một câu mới được.

Mai Vũ nhắm mắt lại, cười hỏi Thanh Vân: “Thanh Vân, ngươi cảm thấy là ta sẽ đồng ý sao?”

Thanh Vân lắc đầu: “Ta không nắm chắc, không phải bởi vì ta chắc rằng ngươi sẽ đồng ý mới nói những lời này. Ta nói như vậy chỉ vì ta muốn nói mà thôi.”

Thanh Vân rất rõ ràng, không phải vì bản thân đã nắm chắc mới nói những lời này.

Chỉ là..... Vì là bằng hữu.

Cho nên muốn nói ra ý tưởng của chính nàng, để tìm sự giúp đỡ từ nàng ấy, cho dù kết quả cuối cùng có thể không giống như trong tưởng tượng.

Mai Vũ cười khỏ, thật muốn lập tức hung hăng nói với nàng một câu: Ta không quan tâm.

Nhưng mà, nữ nhân trước mặt này là Đông Thần Thanh Vân.

Là bằng hữu đầu tiên đồng hành với nàng.

Nàng ấy có một trái tim thuần khiết, mặc dù trong mắt có chút tuyệt vọng, nhưng màu sắc của linh hồn lại rất đẹp.

Có người nói, trong cuộc sống này, linh hồn của mỗi người có màu sắc không giống nhau.

Mai Vũ thích màu sắc linh hồn của Đông Thần Thanh Vân.

Nàng nhìn thấy, đó là linh hồn thuần sắc trắng, lấp lánh hào quang. Là màu sắc mà từ nhỏ nàng cũng không có được.

Nàng đã sớm bị giang hồ làm cho ô nhiễm, trên tay cũng dính đầy máu tươi.

Nhưng mà Đông Thần Thanh Vân không giống như vậy, nàng ấy sống ở trong Hoàng Cung, lại có được trái tim thuần khiết hiếm có.

Người như vậy, là cho dù có phạm sai lầm cũng sẽ được tha thứ, là cho dù có nói như vậy, cũng sẽ được phép tồn tại.

Nếu có thể, hãy để nữ nhân như vậy và nam tử tịch mịch kia cùng nhau vượt qua cả đời đi.

Ít nhất, trong những tháng năm thử thách, nam tử kia sẽ dần bị nữ tử này làm cho rung động, trở nên hạnh phúc.

“Đông Thần Thanh Vân, ngươi thắng. Ta đồng ý với ngươi, nhưng lúc này, không phải với tư cách là bằng hữu, mà là một sát thủ. Ta được ngươi thuê, giết Vô Hoan, đưa ngươi đến bên cạnh An Thiệu Hân.”

Đông Thần Thanh Vân, chúng ta đã không còn là bằng hữu nữa, không phải sao?

Cần rằng, Đông Thần Thanh Vân cúi thấp đầu, ngăn dòng lệ đã làm nhòe đôi mắt.

“Ừ, được thôi, ngươi nói thù lao đi.” Dè dặt sự run rẩy và khó chịu, nàng nói như vậy.

Hoa Từ Nguyệt tiến lên phía trước, kéo Mai Vũ qua, nghiêm túc nói: “Mai Vũ, đừng đi.”

Đừng đi, An Vương không phải dễ chọc, tuy rằng Hoa Từ Nguyệt không biết hai người họ có quan hệ gì, nhưng Hoa Từ Nguyệt cảm thấy rằng, nam nhân kia rất nguy hiểm.

Mai Vũ nhìn khuôn mặt ôn nhu của Hoa Từ Nguyệt, khẽ lắc đầu.

Mai Vũ đã quyết định, không một ai có thể ngăn cản được.

“Từ Nguyệt, ta không sợ đâu. Bởi vì có các ngươi ở bên cạnh ta.” Mai Vũ nói.

Nàng trưởng thành rồi, biết người sống trên đời, không thể nào sống mà không ảnh hưởng đến những người xung quanh.

Cho nên, nàng muốn bắt đầu thử cùng họ làm một chút việc, chuyện không thể một mình gánh vác, nàng và bọn họ sẽ cùng làm.

Nghiêng đầu, Mai Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thù lao sao, muốn cái gì thì tốt nhỉ?

“Thù lao thì, xin người.....hãy làm cho hần hạnh phúc đi.” Ngoài cửa sổ, hoa sen nở rộ trong ánh nắng mùa hè.

Mùa hè, đã đến rồi.

Một vòng hoa sen trong Vương Phủ kia, không biết có bị nhỏ đi hay không, nếu như không có, nhất định sẽ nở vô cùng rực rỡ.

Coi như là dạo chơi trong giấc mơ đi. Nàng cũng muốn trở về xem một chút, nơi đã mang đến cho nàng biết bao kỷ niệm kia.

Có một bóng dáng màu bạc lấp lờ nơi cửa sổ, Mục Vô Ca bước lên bậc cửa sổ.

Mai Vũ nghiêng đầu, hỏi hần: “Vô Ca, người muốn đi đâu?”

“Đi thám thính giúp người.”

Sợi dây cột tóc màu bạc của Mục Vô Ca giương lên một độ cong, biến mất trong ánh mặt trời.

Mai Vũ và Hoa Tử Nguyệt mở cửa, ra khỏi phòng, sau khi y phục màu đỏ biến mất sau cánh cửa, trong phòng chỉ còn lại một mình Thanh Vân.

Úp mặt trên bàn, Đông Thần Thanh Vân khóc.

Thì ra, cái gọi là có được, là phải trả một cái giá đắt.

Mai Vũ, thật xin lỗi, ta thật sự rất thích hần, cho nên, ta phải không từ thủ đoạn, để có được hần.

Đông Thần Thanh Vân và Mai Vũ hần là hâm mộ lẫn nhau đi.

Đông Thần Thanh Vân muốn được tự do như Mai Vũ. Mà Mai Vũ lại ao ước có được sự thuần khiết của Đông Thần Thanh Vân.

Thả bỏ câu đưa thư trên tay ra, để nó hòa lẫn trong chuồng chim quý.

Đông Thần Hạo, tâm tình không tệ đi vào trong phòng.

Ha ha, quả là tin tốt đấy.

Trong phòng, Vô Hoan đang chờ hần.

Đi vào trong, Vô Hoan lập tức nghênh đón, hỏi: “Chủ tử, tối nay hành động sao?”

Đông Thần Hạo gật đầu: “Không sai, tối nay lập tức hành động. Thanh Vân đã đến Giang Nam, nhất định nàng sẽ mật báo cho An Thiếu Hần.”

Hai tay nắm chặt, trên trán Vô Hoan rịn ra từng giọt mồ hôi.

Tối nay sẽ giết người kia sao?

An Thiếu Hần, An Thiếu Hần, lúc đầu chính là muốn hần chết.

Nhưng lúc thật sự muốn đến gần để giết hần, lại bắt đầu do dự.

Đông Thần Hạo liếc nhìn vẻ mặt của nàng, lông mày nhướng lên: “Vô Hoan, người yêu hần rồi à?”

Vô Hoan cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Vô Hoan không dám.”

Không dám, Vô Hoan không dám, nhưng không thể tự thoát ra được.

Biết rõ thân phận và vận mệnh của mình, nhưng lại không thể rút ra.

Bởi vì sao chứ?

Bởi vì lúc đầu hần khinh thường nàng, lúc hần lạnh nhạt đối mặt với nàng, sau đó lại dịu dàng săn sóc?

Hần cười lên rất đẹp, hình dáng lúc hần đưa tay hái hoa, cũng rất mê người.

Đông Thần Hạo cẩn thận quan sát nét mặt nàng, khoe miệng cong lên một nụ cười khó thấy.

Giọng nói.....Giống như đang mê hoặc.

Đông Thần Hạo nói với nàng: “Vô Hoan, trước khi giết hần, ngươi phải đi gặp một người, nàng sẽ vì cứu An Thiếu Hàn mà giao thủ với ngươi. Nếu như ngươi không thể thắng nàng, kế hoạch của chúng ta sẽ thất bại trong gang tấc. Thất bại một lần, ngươi sẽ không có lần thứ hai.”

Nhịp tim của Vô Hoan đập nhanh một chút.

Thất bại trong gang tấc....

Vậy nói cách khác, hần sẽ không chết.

“Vô Hoan đã biết.” Vô Hoan trả lời.

Trong lòng lại nghĩ tới chuyện khác.

Đông Thần Hạo đương nhiên là đang lừa nàng, thực ra là, cho dù nàng chết, An Thiếu Hàn cũng sẽ không tránh khỏi.

Hần chỉ đơn giản là muốn nữ nhân này chết đi.

Vô Hoan, đừng trách ta, muốn trách thì trách cái người tên là Mai Vũ kia đi.

Đông Thần Thanh Vân nhận được tin báo, nói rằng đêm nay, Mai Vũ sẽ đến giết Vô Hoan.

Đêm đó, dưới pháo hoa, hần thấy hình ảnh An Thiếu Hàn nắm lấy tay nàng.

Suốt đường che dấu hơi thở đi theo bọn họ.

Thấy được bên bờ sông, hình ảnh An Thiếu Hàn ôm nàng, hôn nàng. Cũng nhìn thấy, trong gió đêm, gương mặt khóc của nữ tử kia và hình ảnh nam tử đứng lặng trong gió nhìn bóng lưng nàng.

Trong đầu, đầy hình ảnh hôn môi kia.

Ghen tỵ, còn có hâm mộ, nhiều hơn nữa là khát vọng.

Hần muốn nữ tử kia. Hần tự nói với mình rất rõ ràng, hần muốn nàng.

Nếu Mai Vũ muốn giết Thanh Vân Quận Chúa, như vậy An Thiếu Hàn, nhất định sẽ không lưu lại đường sống cho nàng đi?

Ha ha, như vậy, chẳng những vừa có thể đánh bại An Thiếu Hàn, hần vừa có thể có được Mai Vũ.

Đúng là một công đôi việc.

Đây là một bàn cờ. Mọi người đều là con cờ của hần.

Trừ Mai Vũ, những con cờ khác đều không thoát khỏi vận mệnh thịt nát xương tan.

Mai Vũ đổi một bộ y phục ngắn màu trắng, buộc tóc lên thật cao, trang điểm nhàn nhạt.

Đứng dậy xoay một vòng, gương đồng phản chiếu bóng dáng xinh đẹp của nàng.

Những gốc cây trên quần áo tôn lên những đường cong xinh đẹp, được đôi giày đỏ tô điểm thêm, vô cùng đẹp mắt.

Mai Vũ cài cây trâm hình quạt lên tóc, đeo vòng Linh Đàng trên tay.

Xoay một vòng.

Ừ, rất đẹp.

Mỉm cười, Mai Vũ lại xoay một vòng, rồi tháo vòng tay và trâm cài xuống.

Dùng một sợi dây màu đỏ xuyên qua hai vật này, Mai Vũ cẩn thận treo chúng trên cổ.

Có một số thứ, nàng vô cùng trân trọng, không thể trở thành lý do để hần khinh thường nàng.

Có thể tưởng tượng, khuôn mặt của An Thiếu Hàn dần nổi lên ý cười lạnh như băng trước mặt nàng.

Tại sao chứ, vì sao nàng phải chịu cái tội này?

Ái chà, nếu muốn trách, thì trách nàng là Mai Vũ đi.

Là Mai Vũ gốc nghiệt.

Xoay người mở cửa phòng, Mai Vũ mỉm cười với Hoa Từ Nguyệt và Mục Vô Ca.

“Được rồi, chúng ta xuất phát đi, nhiệm vụ lần này phải hoàn thành tốt nha. Nếu không thanh danh của ta sẽ lại trở nên kỳ quái.”

Tối nay, An Vương Phủ, sẽ diễn ra một con ác mộng như thế nào đây.

An Thiếu Hàn, ta thật mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 41: Mai Vũ Tập Kích Vương Phủ Vào Ban Đêm, Vô Ca Gặp Chuyện

Đột nhập vào Vương Phủ, đối với Mai Vũ mà nói, đúng là chuyện ngửa quen đường cũ.

Từ trước đến nay nàng luôn hiểu được rằng, Vương Phủ này, là một nơi dễ vào khó ra. Vì An Thiếu Hàn là một người tâm cao khí ngạo, muốn đi vào Vương Phủ này thì rất đơn giản, nhưng đi ra ngoài sẽ rất khó khăn.

Mấy lần trước, cũng chỉ có thể nói là Mai Vũ quá may mắn. Ha ha, nói đùa, mấy lần trước, chẳng qua là nhờ may mắn và An Thiếu Hàn mềm lòng mà thôi.

Lắc đầu, Mai Vũ thở dài, lần này chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy.

“Vô Ca, ngươi đi bảo vệ Đông Thần Thanh Vân đi.” Mai Vũ trốn sau bức tường cách Vương Phủ không xa, nói khẽ với Mục Vô Ca.

“Tại sao lại là ta?” Mục Vô Ca buồn bực. Hắn không muốn bảo vệ nữ nhân đáng ghét kia.

Mai Vũ trừng mắt nhìn hắn, ra đòn sát thủ: “Nếu không thì chúng ta quyết định bằng kéo búa bao?”

Khóe miệng của Mục Vô Ca cong xuống dần, xoay người đi ngược lại. Đông Thần Thanh Vân, đang ở trong một chiếc xe ngựa cách xa nơi này một chút.

Hoa Từ Nguyệt phi thân nhảy lên trên tường vây, Mai Vũ được hắn kéo tay, cũng lên được bức tường thật cao.

Ngồi xổm trên tường vây, Mai Vũ cười, dựng thẳng ngón tay cái, ca ngợi Hoa Từ Nguyệt, nói: “Thân thủ thật tốt nha.”

Hoa Từ Nguyệt ngẩng cao đầu, kiêu ngạo nói: “Đó là điều đương nhiên rồi.”

Mai Vũ bĩu môi: “Nói như vậy, cho dù ta có đẩy ngươi xuống, ngươi cũng không bị té chết?”

Hoa Từ Nguyệt: “Ngươi có thể thử xem”

Mai Vũ vén tóc, đột nhiên đẩy Hoa Từ Nguyệt một cái.

Cơ thể Hoa Từ Nguyệt lập tức ngã về phía sau, nghi hoặc nhìn về phía Mai Vũ.

Mai Vũ, có phải đã đẩy sai hướng rồi hay không?

Tại sao bây giờ cơ thể hắn lại đang ngã ra phía ngoài Vương Phủ?

Mai Vũ vẫn đứng ở trên tường vây, nói khẽ với hắn: “Từ Nguyệt, đừng đi theo. Không phải ngươi đã nói, không cho phép ta chết trước ngươi hay sao? Như vậy, nếu ta không thể thoát khỏi Vương Phủ này, Từ Nguyệt sẽ đến cứu ta chứ?”

Gió đưa hắn lượn vòng xuống, Hoa Từ Nguyệt vươn tay, chỉ bắt được một chút hương thơm.

Vẫn bị nàng vứt bỏ. Nữ nhân này, đến khi nào mới biết nghe lời chứ.

Bóng dáng của Mai Vũ, biến mất trong không trung. Không cho Hoa Tử Nguyệt có một chút cơ hội đuổi theo.

Thở dài trong lòng, nhất định là mình bị lừa dối, ngu ngốc, mới có thể một mình đến Vương Phủ này.

Nhưng vẫn là câu nói kia, không đến, bốn cô nương ăn không ngon ngủ không yên.

Thích ngược đãi lại thành bị ngược đãi mà, tóm lại, nàng vẫn kiên trì với đạo lý của nàng.

Một mạch đi xuyên qua cái sân quen thuộc, qua vài lần hữu kinh vô hiểm. Mai Vũ bắt đầu cảm thấy may mắn vì mình đã từng ở trong Vương Phủ mấy ngày.

Quả nhiên, làm bất cứ chuyện gì, quan trọng nhất là phải có kinh nghiệm.

Theo lời của Vô Ca, nơi Quận Chúa giả ở, là Mai Viên, cách chỗ An Thiếu Hàn một khoảng, nhưng cũng không quá xa.

Tốt nhất là nàng nên tốc chiến tốc thắng.

Trong Mai Viên, nến vẫn còn sáng.

Mai Vũ đi vòng ra phía sau phòng, muốn tìm hiểu tình huống bên trong. Lại nghe thấy có một giọng nữ bình ổn từ trong phòng truyền ra.

“Bằng hữu, nếu đã đến đây, thì vào trong uống một chén đi.”

Mai Vũ thật là muốn tự tử mình một câu: ngu ngốc.

Mẹ nó chứ! Lần đầu tiên đi ám sát lại bị phát hiện, thật là mất mặt.

Chẳng lẽ lần này nàng phải đồng quy vu tận với đối phương hay sao?

Việc gì cũng làm cho oanh động như vậy, không phải tính cách của nàng mà!

Mai Vũ mở cửa sổ, nhảy vào trong một cách tự nhiên.

Thôi đi, cùng lắm là chết thôi, cũng đâu phải là lần đầu tiên.

Sau khi Mai Vũ nhảy vào thì dựa vào cửa sổ, nhìn cô gái đang thông thả trang điểm kia.

Mỗi lần vẽ thêm một chút, tim Mai Vũ lại đập nhanh một nhịp.

Đây là đang làm gì đây? Kẻ tài giỏi thì gan cũng lớn hơn phải không?

Được rồi, được rồi, cho dù là nàng ấy lợi hại, không lẽ nàng không đã thương được nàng ấy chút nào hay sao?

Ặc, nhìn nàng ấy trầm ổn như vậy, cũng không làm được!

Bà nó! Chẳng lẽ một sát thủ đứng hàng thứ năm trong giang hồ như ta, lại thua trong tay nữ nhân này sao chứ!

Đầu óc loạn vô cùng, Mai Vũ không dám cử động dù chỉ một chút, nhìn chăm chăm nữ tử kia.

Lúc nàng ấy bỏ son xuống, tim Mai Vũ đã vọt tới cổ họng rồi.

Vô Hoan thấy dáng vẻ khẩn trương của nàng, có chút buồn cười, nói: “Ngươi đến để giết ta đúng không?”

Mai Vũ lấy lại bình tĩnh, nói: “Đúng vậy.”

Vô Hoan đánh giá nàng, lại hỏi: “Ngươi là ai?”

Giơ cây tiêu trong tay lên, Mai Vũ nói ra danh tính: “Tặng quân rượu độc, tiễn quân ra đi, Vũ Thần Mai Vũ.” Vô Hoan cười, quả nhiên là nàng..

Thật ra thì, nàng đã sớm biết số phận của mình.

Vài năm trước, cái thời điểm gương mặt bị thay đổi, nàng đã biết, mình phải vì Hoàng Thất của Đông Thần mà chết, vì Đông Thần Thanh Vân mà chết.

Đó chính là cái giá nàng phải trả khi được thu dưỡng từ nhỏ.

Từ lúc nàng bắt đầu biết đến nam tử tên là An Thiếu Hàn này.

Luôn nghe về chuyện của hắn, luôn chú ý đến tin tức của hắn.

Nàng cũng biết, mình sẽ vì người đó, mà phải chết.

Lúc đầu cảm thấy thật là chán ghét, nhưng sau đó, lại có chút thích.

Bởi vì hắn quả là một người rất lợi hại nha.

Về sau, lại giống như càng lúc càng trúng độc nặng hơn, đến một khắc kia, lúc hắn lộ ra nụ cười với mình. Nàng hiểu được rằng, mình thật sự rơi vào tay giặc.

Vô Hoan, Vô Hoan. Sống không thể vui vẻ.

Nếu như đây là vận mệnh của nàng, như vậy ít nhất, nàng muốn có một chút ký ức tốt đẹp, làm kỷ niệm cho cả cuộc đời này, không phải quá kì lạ chứ? Ít ra là, lúc uống Canh Mạnh Bà, nàng muốn có một chút trí nhớ, để nàng quên đi, để nàng lưu luyến.

Mai Vũ à? Nàng biết chứ.

Nếu như được chết trong tay Mai Vũ, cũng xem như là thống khoái.

“Người có biết nếu như người giết ta, người sẽ bị đối xử như thế nào?” Cười nhẹ, trên mặt Vô Hoan có chút vui vẻ.

Nỗi đau của ta, người cũng nếm thử đi.

Có thể làm cho hắn nhớ kỹ tên người cả trong giấc mơ, là bản lĩnh của người. Nhưng ta muốn dùng chút sức lực bé nhỏ này của ta, phá tan hình bóng của người trong lòng hắn.

Bởi vì, hắn gọi tên của người trong giấc mơ.

Ở bên giường của ta, nắm tay ta, nhưng một câu cũng không nhắc đến Thanh Vân, mà là gọi Mai Vũ.

Mai Vũ nhìn vào mắt nàng, cũng cười theo.

Hình như nàng đụng phải một người điên.

Kẻ điên này, chỉ sợ là còn điên hơn nàng nữa.

“Biết chứ, nhưng vậy thì đã sao? Ta muốn giết người, đây là sự thật không có cách nào có thể thay đổi.” Trên mặt Mai Vũ như lóe ra ánh sáng rực rỡ, kiên định nói.

Vô Hoan cười: “Như vậy ngồi xuống uống một chén đi, hiếm khi có dịp nói chuyện, ta lớn như vậy rồi, nhưng lại chưa từng có cơ hội tán gẫu với người khác, lại ít khi ta có tâm trạng tốt như hôm nay. Tâm sự một chút rồi lên đường cũng không muộn, trời vẫn còn sớm đây.”

Mai Vũ kéo ghế, ngồi đối diện với Vô Hoan, không giống như địch nhân, mà như hai người bạn đã lâu không gặp.

Giờ chén lên, Vô Hoan mỉm cười nói với Mai Vũ: “Vi nam nhân hấp dẫn đáng chết kia, cạn chén nào.”

Âm thanh thanh thúy của hai cái chén chạm nhau vang lên, Mai Vũ ngửa đầu, cho rượu chảy vào cổ họng, cười: “Cạn chén....”

Mục Vô Ca buồn rầu từ từ đến bên cạnh xe ngựa.

Trong gió đêm khoanh tay, thì thầm với xe ngựa: “Này, nói trước, ta chỉ đưa người vào trong Vương Phủ của An Thiếu Hàn. Những chuyện khác ta mặc kệ. Thật là, tại sao ta lại phải làm cái việc này chứ. Rõ ràng chính người đã hại Mai Vũ.”

Trong xe ngựa không truyền ra chút âm thanh nào.

Mục Vô Ca mềm lòng, giận dữ nói: “Được rồi, được rồi. Thật ra, Mai Vũ sẽ không trách người. Nàng ấy chính là người như vậy, ngoài cứng trong mềm. Nếu không xem người là bằng hữu, nàng ấy sẽ không quan tâm đến sự sống chết của người. Yên tâm đi.”

Trong xe ngựa vẫn yên ắng, Mục Vô Ca không còn bình tĩnh được nữa, vén phất rèm lên, kêu to: “Đông Thần Thanh Vân! Người còn muốn già chết đến khi nào....”

Còn chưa kịp dứt lời, chỉ thấy trong xe ngựa, lóe ra một tia sáng trắng, dựa vào kinh nghiệm trong giang hồ, Mục Vô Ca né sang một bên.

“Bà nội nó....”

Âm thanh, từ phía sau truyền tới.

Chết tiệt, giáp công từ hai phía, bị đánh lén.

Từng đợt đau đớn truyền đến.

Bước chân của Mục Vô Ca có chút lảo đảo.

Nhưng bây giờ, điều hấn lo lắng nhất, vẫn là sự an toàn của Đông Thần Thanh Vân.

Không phải bị lộ rồi chứ.

Mai Vũ từng nói, hấn phải bảo vệ nàng ấy thật tốt.

Người trên xe ngựa nhảy xuống trước mặt Mục Vô Ca, Mục Vô Ca cảm thấy hấn hơi quen quen. Nhưng lại không nghĩ ra là ai.

Mồ hôi lạnh chảy xuống, trước mắt Mục Vô Ca mờ đi.

Cây kiếm đâm vào trong cơ thể, có bồi thuốc độc, phát ra từng đợt lạnh lẽo.

Hấn phải nhớ, người dám đánh lén Mục Vô Ca ----- là ai.

Hấn nhìn thấy rõ, rốt cuộc thấy rõ.

Khóe miệng nở một nụ cười châm chọc.

Thì ra.... là ngươi....

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 42: Ta Không Phải Là Người Đáng Thương Nhất, Mà Chính Là Người Đó.

Trong đêm vắng lặng, trên con đường tối tăm, gió thổi rèm xe ngựa tung bay, bụng của Mục Vô Ca chảy máu, huyết hoa màu đỏ nổi bật trên y phục màu trắng bạc của hấn, nhìn mà giật mình.

Dựa vào trước xe ngựa, khóe miệng Mục Vô Ca nhếch lên một nụ cười.

“Đông Thần Thanh Vân, ngươi thật là lợi hại.” Đôi môi xinh đẹp khẽ cong lên, Mục Vô Ca không nhận được khen ngợi nàng.

Coi như hấn- Mục Vô Ca đã nhận nhầm người.

Sớm biết như vậy, lúc trước đã không cứu nữ nhân này từ trong tay mã tặc ra.

Hấn và Mai Vũ đều thật ngốc nghếch, nữ nhân từ trong Hoàng Cung ra, sao lại có thể không có tâm kế? Vậy mà bọn họ lại có thể tin rằng nàng ấy thật sự là một nữ tử tốt.

Chết tiệt!

Mục Vô Ca cố gắng tựa vào xe ngựa, gắng sức để không ngã đi.

Đoàn kiếm trong tay Đông Thần Thanh Vân run run, ánh sáng ban đêm không thể soi rõ nét mặt nàng.

“Mục Vô Ca, hay là ngươi hãy rời khỏi đây đi, nếu không độc này sẽ nhanh chóng lấy đi tính mạng của ngươi. Ta sẽ cho ngươi cơ hội để tìm thuốc giải.” Đông Thần Thanh Vân buông kiếm, lui ra một bước, nói với hấn.

Mục Vô Ca cười đầy vẻ giận dữ: “Cảm ơn Thanh Vân Quận Chúa đã nhắc nhở, nhưng Mục Vô Ca chỉ có cái mạng nhỏ này, cũng không sợ chết. Nhất định phải hỏi Quận Chúa mấy câu.”

Hấn muốn hỏi rõ ràng. Nếu Đông Thần Thanh Vân đã đâm hấn một kiếm này, như vậy, nhất định tất cả những gì xảy ra trong đêm nay đều là âm mưu.

Hắn phải biết tất cả, phải ngăn cản Mai Vũ.

Đông Thần Hạo nhảy xuống từ trên xe ngựa, nở nụ cười: “Đã sắp thành người chết rồi, còn muốn biết nhiều như vậy làm gì?”

Mục Vô Ca dùng sức che miệng vết thương, đau đớn làm cho ý thức của hắn thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Cho dù trong một tình huống nhếch nhác như vậy, cổ hơi thờ ngạo thị thiên hạ của Mục Vô Ca vẫn mạnh mẽ, ngẩng đầu, nhếch môi, nói: “À, ta biết ngươi là ai rồi, chính là cái tên Tam Hoàng Tử của Đông Thần thích cái trang thành nữ nhân chứ gì.”

Khóe miệng của Đông Thần Hạo co rút, đưa tay muốn cho hắn một chưởng.

Bị Đông Thần Thanh Vân ngăn lại: “Thôi đi, đối với một người sắp chết, còn so đo nhiều như vậy làm gì. Vẫn còn việc quan trọng hơn phải làm đó.”

Nhìn về phía Mục Vô Ca, đôi mắt của Đông Thần Thanh Vân lóe sáng như ánh trăng phá tan mây mù, nói từng chữ một: “Đây là một ván cờ, chắc ngươi cũng đoán được. Đúng là ta đã lợi dụng Mai Vũ.”

Đầu óc của Mục Vô Ca lập tức nổ tung.

Mai Vũ, Mai Vũ.

Nàng ấy thật sự muốn hãm hại nàng. Không phải vì bất đắc dĩ, không phải là bị ép buộc.

Đông Thần Thanh Vân! Nha đầu ngốc nghếch kia đối với ngươi tốt như vậy, ngươi nở lòng nào?

Cấn răng, quanh thân Mục Vô Ca toát ra sát khí, gần từng chữ nói: “Đông Thần Thanh Vân! Tốt nhất là ngươi nên cầu nguyện cho ta chết ở đây, nếu như ta còn sống, nhất định ta sẽ giết chết ngươi!”

Đông Thần Thanh Vân cười, xoay lưng lại, dưới ánh trăng, y phục màu trắng bay bay, nói khẽ: “Vậy thì, Mục Vô Ca, còn sống à?”

Vì người mình yêu, không từ thủ đoạn.

Mai Vũ, ngươi không nên dạy ta điều này.

Khóe miệng của Đông Thần Hạo cong lên đầy tà ác, cuối cùng cười với Mục Vô Ca: “Thật xin lỗi nha, Mai Vũ đúng là một nữ nhân tốt. Ngân Hồ Mục Vô Ca, ngươi cứ an tâm xuống suối vàng đi, nàng ấy..... bốn Hoàng Tử sẽ chăm sóc cho.”

Đôi mắt của Mục Vô Ca mở lớn, kêu to: “Không được chạm vào nàng ấy!”

Không được chạm vào nàng! Đừng dùng bàn tay dơ bẩn của ngươi chạm vào nàng!

Mai Vũ, mau chạy đi.

Tiếng cười càn rỡ vang lên trong đêm tối, bóng dáng của Đông Thần Thanh Vân và Đông Thần Hạo biến mất trong bóng đêm.

Mục Vô Ca chống đỡ cơ thể mình đứng lên, bước chân lảo đảo.

Hắn không muốn đi tìm thảo dược gì đó, hắn muốn đến gặp nàng, nói cho nàng biết đó là một âm mưu.

Máu chảy suốt một đường, cuối cùng Mục Vô Ca ngã xuống.

Run run, Mục Vô Ca vươn cánh tay vô lực, muốn tiến về phía trước một chút.

Trước khi rơi vào trong hắc ám, tất cả trong đầu Mục Vô là nụ cười của nữ tử kia.

Mai Vũ, Mai Vũ.

Tại sao ta không thể đến bên cạnh nàng...

Nàng đang ở đâu?

Nói cho ta biết được không?

Phía trước tối quá, ta không tìm thấy đường đi.....

“Này, đã đến lúc rồi.” Mai Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, nói với nữ tử đối diện.

Vô Hoan cũng nhìn bầu trời đêm, gật đầu: “Thời gian qua nhanh quá.”

Hiếm khi.....có một người hợp ý để nói chuyện như vậy.

Thở dài, Vô Hoan cười nói với Mai Vũ: “Đến cuối cùng, thật không biết nên nói gì nữa đây.”

Mai Vũ lắc lắc ly rượu trong tay, mỉm cười: “Nói gì cũng được, nổi nhớ đối với người kia, sự lưu luyến với thế gian. Ta sẽ nhớ rõ toàn bộ.”

Lấy bầu rượu bên hông xuống, Mai Vũ rót một chén cho nàng.

Vô Hoan bung ly rượu, nhìn xuyên qua nó, thấy cuộc sống phù phiếm như một giấc mơ.

“Người sống trên đời, đúng là có nhiều điều bất đắc dĩ. Ta luôn mong muốn, ta được sinh ra trong một gia đình bình thường, ta không phải là một sát thủ, ta sẽ gặp được một người yêu thương ta, ta có thể thoát khỏi vận mệnh này. Nhưng con người mà, luôn muốn lẩn trốn số phận, nhưng lại không ngờ, bất kể ra sao thì cuối cùng vẫn trúng mục tiêu mà số mệnh đã định sẵn. Vì hán mà chết đi, ta cam tâm tình nguyện. Chỉ là, nếu có kiếp sau, hãy để hán là một người qua đường trong sinh mệnh của ta đi, người ta muốn, không phải là một người không yêu ta. Kiếp sau, nếu hán không phải người yêu ta, xin hãy để chúng ta chỉ là người xa lạ.” Vô Hoan nói xong, từ từ bung ly rượu lên gửi một cái.

A, đúng là rượu ngon.

Mai Vũ, để ngời dùng ly rượu độc này, tiễn ta đi đi.

Cả đời này, thật là đau khổ.

Sống cũng khổ, yêu cũng khổ. Kiếp sau, mới tận hưởng cuộc sống đi.

Mai Vũ vẫn luôn mỉm cười.

Nữ nhân này, đúng là kẻ ngốc. Chết vì người kia, không có một chút ý nghĩa nào.

“Mai Vũ, ta không phải là người đáng thương nhất, mà chính là người đó.” Vô Hoan uống rượu xong, nhắm mắt lại, nói một câu cuối cùng.

Mai Vũ cầm lấy ly rượu mà nàng ấy đã uống qua, nhẹ nhàng ngắm nghía.

“Ha ha, tại sao đến lúc cuối cùng còn muốn nói nhiều lời dư thừa như vậy làm gì! Thật ra, ta biết chứ....”

Nhắm mắt lại, Mai Vũ châm rượu, viết lên bàn từng chữ một: “Tặng quân rượu độc, tiễn quân ra đi.”

Ta biết chứ, người đáng thương nhất là ta, không phải là người.

Nhưng mà, vì bằng hữu không tiếc mạng sống, vì huynh đệ không màng sống chết, vì người thân vượt lửa băng sông.

Ta đã nói rồi, ta không thể thất hứa.

Ta không chạy khỏi, ta nguyện rửa chính mình.

Nhưng lời đã nói ra, thì phải chịu trách nhiệm.

Vô Hoan, người hãy ra đi vui vẻ, người là bị ta giết.

Những tội nghiệt mà người đã gây ra đều sẽ được rửa sạch, nếu có kiếp sau, nhất định người sẽ gặp được một người tốt.

Cánh cửa sau lưng đúng lúc mở ra.

Khóe miệng của Mai Vũ nở một nụ cười, cúi đầu.

Đông Thần Thanh Vân, xem ra không phải là ta ngốc nghếch. Ta là người thông minh đến đần độn.

An Thiếu Hàn đứng ở trước cửa, nhìn một màn ở bên trong, trên khuôn mặt vẫn luôn lạnh như băng, không che dấu được kinh ngạc và phẫn nộ.

“Mai Vũ!” Cẩn rằng, kêu tên nàng, An Thiếu Hàn rút thanh kiếm treo bên hông ra.

Mai Vũ xoay người, tiêu trong tay và kiếm của An Thiếu Hàn trong nháy mắt va chạm với nhau.

Bởi vì lực trùng kích quá lớn, cơ thể Mai Vũ đụng mạnh vào vách tường.

“Tại sao lại giết Thanh Vân?” Cả người An Thiếu Hàn toàn là sát khí, hung hăng hỏi.

Mai Vũ lạnh lùng bỏ qua Đông Thần Thanh Vân ở phía sau hán, ngược lại, nhìn vào trong mắt hán, nghiêm túc nói: “Ồ, thì ra là hàng thật ở trong đây à, không giết đúng người, thật là đáng tiếc!”

Kiểm của An Thiếu Hàn rời đi, lại mạnh mẽ chém tới.

“Ta hỏi ngươi lần nữa! Vì sao?” An Thiếu Hàn hỏi lại.

Lửa giận như đang thiêu đốt hần!

Đang làm cái gì vậy, nữ nhân này đang làm cái gì vậy?

Không phải đã nói là sẽ không chọc đến hần nữa hay sao? Tại sao không để cho hần cứ như vậy quên nàng đi? Nhất định phải làm cho hần hận nàng sao!

Không phải nàng nói muốn hần hạnh phúc sao? Bây giờ lại đang làm cái gì đây?

Đông Thần Thanh Vân đứng ở ngoài cửa, hai tay run run che miệng lại.

Mai Vũ, tại sao lại phải nói dối? Tại sao!

Tại sao ngươi lại không giải thích, tại sao lại để âm mưu này tiếp diễn.

Tim của Đông Thần Thanh Vân, giống như đang bị ai đó siết lại.

Mai Vũ, thật xin lỗi, ta chọn An Thiếu Hàn, trả giá bằng tình bằng hữu của chúng ta.

“An Thiếu Hàn, ta là sát thủ, ta đã nhận yêu cầu giết Đông Thần Thanh Vân, nếu hôm nay ta không thất bại, nhất định phải lấy mạng của nàng.” Mai Vũ lớn tiếng nói, tiêu ở trong tay, đón lấy sát khí của hần.

An Thiếu Hàn đột nhiên cười, một nụ cười lạnh lẽo. Trong đôi mắt hần, thủy triều màu đen mãnh liệt lắng đọng lại.

“Ha ha, hay, hay lắm. Hay cho một sát thủ, vậy hôm nay bốn vương sẽ khiến ngươi thất bại.” Kiểm của An Thiếu Hàn, trong lúc nói câu này, không cần tốn nhiều sức đâm vào cơ thể Mai Vũ.

Mai Vũ cảm thấy đau, nhưng cũng không ngoài ý muốn.

Không ngoài ý muốn, thật sự, An Thiếu Hàn mạnh bao nhiêu, tuy rằng nàng chưa từng thấy qua, nhưng nàng biết.

Đông Thần Thanh Vân, những gì ta đã nói, ta sẽ giữ lời.

Nhưng từ giờ phút này, chúng ta không còn là bằng hữu.

Trên mặt An Thiếu Hàn giăng đầy u ám, nhìn khuôn mặt trắng bệch của nàng, có chút thay đổi. Thủy triều màu đen trong mắt cũng thay đổi rõ ràng.

Máu từ trong cơ thể nàng tuôn ra mãnh liệt.

Mai Vũ lùi từng bước về phía sau, âm thanh khi kiếm rút ra khỏi cơ thể hết sức chói tai.

Môi của An Thiếu Hàn có chút trắng bệch.

Lại một lần nữa, một lần nữa, làm tổn thương nàng, là kiếm trên tay hần.

Tiểu Vũ, rốt cuộc ngươi muốn như thế nào.....Ta sắp điên mất rồi..

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 43: Mai Vũ, Bây Giờ Ngươi Là Của Ta

Máu chảy ra, miệng vết thương rất đau.

Mai Vũ không nhịn được tự rửa thầm trong lòng, mình đúng là một người thích bị ngược đãi mà.

Đúng vậy, dựa theo số lần nàng bị thương mà tính, đúng là có thể trở thành một người thích bị ngược đãi hợp cách.

Mai Vũ lao đảo vịn vào bức tường phía sau, đối mặt với An Thiếu Hàn.

Máu trên thanh kiếm của An Thiếu Hàn, rơi từng giọt xuống mặt đất phát ra âm thanh nho nhỏ. Nhưng truyền vào tai An Thiếu Hàn lại khuếch tán ra gấp mấy lần.

Mai Vũ ngã trên mặt đất, suy nghĩ có chút mơ hồ.

A, thờ ra, là nóng, nhưng cơ thể lại lạnh.

Âm mưu của Đông Thần Thanh Vân, thật ra nàng đã biết được.

Hắn là Đông Thần Hạo đã dạy nàng ấy mưu kế kia.

Một mưu kế làm nàng không thể lui bước.

Hôm nay nàng có tới hay không, kế hoạch Vô Hoan ám sát An Thiếu Hàn sẽ không thay đổi.

Nàng đến, vậy nàng sẽ rơi vào tuyệt cảnh. Nàng không đến, An Thiếu Hàn sẽ rơi vào tuyệt cảnh.

Bất kể như thế nào, kết cục, đều là Đông Thần Hạo thắng.

Tuy nàng không rõ tại sao Đông Thần Hạo phải làm như vậy, nhưng nàng không thể mặc kệ An Thiếu Hàn.

Còn Đông Thần Thanh Vân thì sao?

Tại sao phải giúp nàng ấy đây?

Bởi vì ít nhất nàng ấy thích hắn, sẽ không làm hại đến hắn.

Ngửa đầu, Mai Vũ thở một hơi, khí huyết dâng trào, Mai Vũ lập tức phun ra một ngụm máu.

Sớm biết rằng, Vô Hoan thật lòng với An Thiếu Hàn.....

Cũng không phiền toái như vậy.

Thật hối hận quá.

Bóng dáng của người trước mặt dần trở nên mơ hồ.

Mai Vũ không biết, vận mệnh đang chờ đợi nàng phía trước.

Là tử vong, là đau khổ.

Vương Phủ này, vốn sắp trở thành nơi nàng táng thân, hay sẽ trở thành nhà giam của nàng một lần nữa.

An Thiếu Hàn, ngươi muốn như thế nào?

“Mai Vũ, những lời ngươi đã từng nói, ngươi còn nhớ chứ?” An Thiếu Hàn bước từng bước về phía trước, vô tình nói.

Ta nói, nếu nàng lại đến trên chộc ta, ta sẽ không cho nàng đường lui.

Đây là nàng bức ta, Mai Vũ.

Mai Vũ trống rỗng nhìn về phía trước, trả lời theo bản năng: “Ừ.....Ta nhớ rõ, bất kể An Thiếu Hàn làm gì, Mai Vũ đều chỉ có một câu: cam tâm tình nguyện.”

An Thiếu Hàn đi đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, khoe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn: “Như vậy, Mai Vũ, bây giờ ngươi là của ta, ta muốn ngươi làm bất cứ việc gì, ngươi cũng phải nghe theo lời ta đây.”

Mai Vũ ngơ ngác nhìn hắn, cuối cùng không thể tỉnh táo nữa.

Trước khi mất đi ý thức, trong mắt Mai Vũ thu được.

Là nụ cười tà khí, nhưng lại mê hoặc đến không thể chống cự được.

Nguy hiểm, mê người.

Hắn....vừa có một khuôn mặt như vậy đây.

Đừng nói là ta nói những điều kì quái, ta biết hấn nhìn có vẻ dịu dàng như vậy, nhưng kỳ thật lại cực kỳ tàn nhẫn.

Nhưng mà, ta vẫn không cưỡng lại nổi sự mê hoặc. Nam nhân như ngươi, là loại đáng ghét nhất.

An Thiếu Hàn yên lặng nhìn Mai Vũ đã ngất xỉu, ngón tay co duỗi vài cái, cuối cùng cũng không có vuron ra.

Chỉ lớn tiếng kêu lên: “Hoa Vũ Đình, mang nàng đi trị thương đi.”

Cho dù là lúc giận dữ, hấn cũng không dùng đến năm phần công lực.

Có lẽ là, không nhẫn tâm đã thương nàng đi.

Hoa Vũ Đình đã sớm đứng ở ngoài cửa, nghe hấn nói xong, lách người vào.

An Thiếu Hàn nhìn Đông Thần Thanh Vân giả gục ở trên bàn, lại nói thêm một câu: “Thuận tiện kêu vài người đến, an táng nàng ấy thật tốt.”

Đi tới trước cửa, ánh mắt An Thiếu Hàn vô cảm liếc nhìn Đông Thần Thanh Vân, lạnh nhạt nói: “Trời đã tối rồi, mời Quận Chúa đi nghỉ ngơi đi.”

Đông Thần Thanh Vân run rẩy.

Lạnh lùng quá.

Ngay cả mỉm cười lễ phép như lúc trước cũng không có, thái độ của An Thiếu Hàn vô cùng lạnh nhạt.

Đông Thần Thanh Vân không nhận được căn môi, yên lặng xoay người lại, một mình rời đi.

Gió đêm thổi tới, thổi bay những nước mắt rơi xuống của Đông Thần Thanh Vân. Nhưng mà, nàng không có tư cách oán hận. Bởi vì kẻ đã dè tiện, vô si hãm hại Mai Vũ là nàng.

Nàng không có tư cách được voi đòi tiên.

Soạn ra vở kịch Mai Vũ muốn giết Đông Thần Thanh Vân. Nói dối là dùng thể thân để dụ rắn ra khỏi hang. Sau đó, trở lại khi hiện trường giết người bại lộ.

Ngay cả chính bản thân Đông Thần Thanh Vân cũng cảm thấy, mưu kế này, thật là cao siêu.

Đông Thần Thanh Vân, thì ra ngươi cũng chỉ là một nữ nhân độc ác, tầm thường như thế.

Nở một nụ cười trào phúng, Đông Thần Thanh Vân ôm theo tất cả cảm xúc, tự nhốt mình trong phòng.

Hoa Vũ Đình nâng Mai Vũ dậy, bất giác cười khổ, lẩm bẩm: “Ngươi nha, nữ nhân này, tại sao mỗi lần gặp mặt, đều là bộ dạng sắp chết này chứ.”

Thật là, Vương Gia cũng thật là khó hiểu.

Tại sao lúc nào cũng rồi rắm như vậy, đơn giản một chút không phải sẽ tốt hơn sao.

Lúc Hoa Tử Nguyệt tìm được Mục Vô Ca.

Hấn gục trên mặt đất, máu chảy đầy đất. Người không biết là còn sống hay đã chết.

Lúc ấy, Hoa Tử Nguyệt ngăn người đứng yên tại chỗ, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Cuống quýt lại gần lật hấn lại, Hoa Tử Nguyệt thấy hấn còn một chút mạch đập.

Rốt cuộc trái tim lơ lửng mới hạ xuống.

Cũng may, chỉ là bị ngất mà thôi.

Vừa kiểm tra vết thương của Mục Vô Ca, Hoa Tử Nguyệt vừa miên man suy nghĩ.

Bây giờ, việc tốt nhất nên làm, chính là nhân cơ hội diệt trừ cái uy hiếp lớn này đi.

Diệt trừ Mục Vô Ca, cơ hội để hấn và Mai Vũ thành đôi sẽ lớn hơn rất nhiều.

Ở trên con đường lạnh lẽo, trong lúc nhất thời, Hoa Tử Nguyệt luyến tiếc thở dài.

Khiêng Mục Vô Ca lên, Hoa Tử Nguyệt không nhận được mắng một câu: “Mẹ nó! Nặng quá!”

Ôi, ôi, đi theo Mai Vũ, đầu óc của Hoa Tử Nguyệt hẳn cũng bắt đầu trở nên không bình thường rồi.

Hoa Tử Nguyệt độc lai độc vãng, lòng dạ độc ác, lại vô lương tâm.

Cũng sẽ nghĩ, có một bằng hữu cũng không tồi.

Ném Mực Vô Ca lên ngựa, Hoa Tử Nguyệt mang hấn đi mất.

Về phần Đông Thần Thanh Vân, hẳn không quan tâm lắm.

Mực Vô Ca bị thương, như vậy Đông Thần Thanh Vân chỉ có hai kết cục.

Tốt nhất là nữ nhân đó chết đi, nếu như nàng ta không chết, vậy hẳn phải nhanh chóng đến bên cạnh Mai Vũ.

Lúc Mai Vũ tỉnh lại, An Thiếu Hàn đang đứng trước cửa sổ, nhìn phong cảnh bên ngoài.

Mai Vũ nhìn xuyên qua bóng dáng màu đen đỏ, thấy được một chút ánh mặt trời bên ngoài.

Hơi chói mắt, Mai Vũ lấy tay che mắt lại.

Mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Tỉnh rồi?” Nghe được tiếng động của nàng, An Thiếu Hàn xoay đầu lại, hỏi.

Đôi môi Mai Vũ khô khốc, trả lời bằng giọng nói yếu ớt: “Dạ, Vương Gia.”

An Thiếu Hàn chấp tay sau lưng, trên mặt vẫn luôn lạnh lùng, đi đến bên giường của nàng, nhìn xuống nàng: “Thế nào, thấy Vương Gia không cần quý sao? Ngươi thật là to gan.”

Mai Vũ nghe xong, đôi mắt đờ đẫn, chống đỡ thân thể suy yếu, ngã lệch từ trên giường xuống.

Chịu đựng đau đớn cả người, quỳ trên mặt đất, môi Mai Vũ tái nhợt, run run, hành lễ với hấn: “Mai Vũ tham kiến Vương Gia, Vương Gia thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

An Thiếu Hàn ngồi xổm xuống, kéo cằm của nàng, khoe môi nhếch lên nụ cười tàn nhẫn, nói: “Mai Vũ, ta sẽ không hỏi ai kêu ngươi tới giết Đông Thần Thanh Vân, vì đó là chuyện của ngươi. Nhưng mà, ta cảnh cáo ngươi, nàng ấy là Vương Phi của ta, đừng vọng tưởng đụng đến một ngón tay của nàng ấy, nếu không, ngươi biết hậu quả của việc chọc giận ta rồi đấy.”

Ánh mắt Mai Vũ yếu ớt nhìn xuyên qua hấn, dừng ở cái cây bên ngoài, trên lá cây đang không ngừng lay động.

Ánh sáng rơi trên phiến lá, dáng vẻ rất đẹp.

Trong lòng Mai Vũ mệt mỏi, nói cho có lệ: “Dạ, nô tỳ đã biết.”

Tay An Thiếu Hàn gia tăng sức lực, đôi mắt Mai Vũ vẫn không nhìn về phía hấn.

Trong lòng tức giận đột nhiên tăng lên.

Đây là đang tính toán cái gì? Là nàng đến trên chộc ta, đừng tỏ vẻ như người bị hại chứ.

Đừng có không nhìn ta.

Mai Vũ cảm giác được đau đớn, cười khổ trong lòng.

An Thiếu Hàn vẫn ngây thơ như vậy.

Làm ơn, đừng bức bách ta phải nhìn khuôn mặt tàn nhẫn kia của ngươi.

Ta sợ sẽ làm ra hành vi quá khích nào đó.

Điều Mai Vũ từng mong muốn nhất, chính là ngang hàng với An Thiếu Hàn.

Nàng không muốn làm món đồ chơi bị hấn đùa bỡn, nàng muốn nói chuyện ngang hàng với hấn.

Đêm mưa ở thành Dương Châu, nàng đã làm được. Bây giờ, sự cân bằng này đã bị nàng phá hủy.

Sau này, nếu không còn tồn tại cái gọi là bình đẳng.

An Thiếu Hàn lại trở về với vẻ cao cao tại thượng, nàng chán ghét, ghét cái dáng vẻ cao cao tại thượng này.

Huống chi, hần nói: Đừng vọng tưởng đến một ngón tay Vương Phi của hần.

Thì ra, Vương Phi của người quan trọng như thế.

Mai Vũ không thể động dù chỉ là một ngón tay, Mai Vũ chỉ là đứa bé hư hỏng mà thôi.

Mặc kệ người muốn rạch trên lưng nàng mấy đao, mặc kệ người muốn chém nàng mấy kiếm.

Mai Vũ nghe rõ ràng tiếng trái tim mình tan nát.

Điều khổ sở nhất, không phải là Đông Thần Thanh Vân sắp trở thành Vương Phi của hần. Mà là chính miệng hần nói với với nàng.

Mai Vũ, người không nhìn ta đúng không, không nhìn đúng không.

Được lắm, ta muốn người phải trả cái giá lớn.

“Tối nay, ta muốn mở tiệc đãi khách, người hãy làm vũ cơ giúp vui đi. Có thể làm được chứ.” An Thiếu Hàn nói.

Đôi mắt Mai Vũ giống như hồ nước lạnh lẽo không một gợn sóng, thản nhiên trả lời: “Dạ, Vương Gia.”

Đèn đánh cá, đèn đánh cá, Mai Vũ là đèn đánh cá, mà An Thiếu Hàn, ngay cả bọt biển khơi cũng không phải, chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Trong sự thất vọng và đau khổ, bây giờ nàng đã hiểu rõ rồi, với An Thiếu Hàn, cho tới tận bây giờ, nàng không phải là cái gì cả.

An Thiếu Hàn buông nàng ra, bước nhanh ra ngoài.

Bước thật nhanh, cũng không ngăn được trái tim đang phập phồng.

Rốt cuộc là thế nào đây?

Bên ngoài thì ra về tức giận, nhưng sự đau lòng khó hiểu này, rốt cuộc là tại sao?

Tiểu Vũ, rõ ràng ta muốn tàn nhẫn với nàng.

Muốn trừng phạt, ta muốn độc ác với nàng.

Nhưng mà, vì sao ta lại cảm thấy, ta độc ác với nàng, chính là độc ác với chính mình chứ?

Rốt cuộc ta.... nên làm như thế nào đây....

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 44: Đêm Nay, Sự Tàn Nhẫn Của Người, Mai Vũ Nhận

“Cơ thể của người như vậy chắc chắn không thể được, mấy hôm nay trời sẽ mưa, người không chịu nổi đâu.” Hoa Vũ Đình đứng trước cửa, khuyên can nữ tử trước mặt.

Mai Vũ lắc đầu, điểm son lên đôi môi tái nhợt.

“Không sao cả, ta có thể.” Mai Vũ nở nụ cười, cảm tạ ý tốt của hần.

Mặt Hoa Vũ Đình tối lại.

Là một bệnh nhân, nàng không có quyền từ chối. Hần không cho phép một bệnh nhân nào chết trên tay hần. Trước mắt, với tình trạng cơ thể của nàng ấy, thời tiết này, không thể nằm trên giường cũng đã rất quá đáng rồi, huống chi còn phải khiêu vũ.

“Ta đi nói với hần cho người.” Hoa Vũ Đình không nề mặt, nói.

Mai Vũ lắc đầu, nói: “Không cần phiền phức như vậy. Ta chịu được.”

Hoa Vũ Đình cất cao giọng nói: “Cơ thể của ngươi có chịu đựng nổi hay không, ta còn rõ hơn ngươi.”

Rốt cuộc tại sao nữ nhân này lại như thế, không ai dạy nàng phải nghe lời đại phu nói hay sao?

Nắm chặt nắm tay, Mai Vũ cúi đầu, lớn tiếng nói: “Đừng! Ta không muốn cầu xin hần!”

Ta không muốn cầu xin hần, không cần hần bổ thí!

Đừng đi, ta không muốn trở nên hèn mọn trước mặt hần.

Hoa Vũ Đình dừng bước, xoay người, nhìn chằm chằm nàng.

Bóng dáng suy yếu đến run rẩy, lại vô cùng kiên định.

Thờ dãi, nói: “Được, ta không đi. Ta sẽ chờ một bên, tuyệt đối sẽ không để ngươi xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Bệnh nhân của hần, tuyệt đối không thể xảy ra bất cứ việc gì dưới tay hần.

Đêm đến, Mai Vũ cầm lấy y phục mà nha hoàn mang đến, yên lặng mặc vào.

Y phục kia, không phải màu sắc của nàng.

Màu sắc rực rỡ như áng mây chiều, lại không phải màu sắc dành cho nàng.

Màu sắc thích hợp với nàng, chỉ có màu đỏ.

Mai Vũ ngồi trước cửa sổ, chải tóc.

Như vậy, tối nay, nàng cũng không phải là Mai Vũ.

Cột tóc lên.

Mai Vũ mặc Thái Y (*) mở cửa, trong ánh mắt kinh ngạc của nha hoàn, bước ra khỏi phòng.

(*) Thái Y = y phục màu sắc rực rỡ.

Nha hoàn dẫn nàng đi thẳng một đường.

Gió đêm, hơi lạnh. Mai Vũ đi theo nha hoàn trên hành lang dài, khẽ hỏi: “Đây là đang đi đâu vậy?”

Nha hoàn quay đầu, nói: “Đi tới Nguyệt Đình, hôm nay Vương Gia muốn cùng khách khứa ngắm hoa ở đó.”

Tìm Mai Vũ như vang lên tiếng “lộp bộp”.

Ngắm hoa?

Ha ha, thời tiết như vậy, ngắm hoa chỉ là giả mà thôi.

An Thiếu Hàn, nhất định là đã chuẩn bị gì đó, đang chờ đợi nàng rồi.

Đi vào, lúc tầm nhìn trống trải, Mai Vũ thấy được ở trên ghế chủ vị có An Thiếu Hàn và Đông Thần Thanh Vân.

Nha hoàn đứng ở bên cạnh Đông Thần Thanh Vân, hình như có chút quen mắt. Chắc là Đông Thần Hạo rồi.

Mà những khách khứa trong buổi tiệc, Mai Vũ hoàn toàn không biết.

Tóm lại, chắc là một số tướng quân....người trong cung.

Dựa theo những quy cũ mà nha hoàn đã nhấn nhủ trước đó, Mai Vũ đi đến trước bậc thềm ngoài đình, quỳ xuống: “Tiểu Vũ tham kiến Vương Gia.”

Khoảnh khắc ánh mắt An Thiếu Hàn nhìn Mai Vũ, như sáng lên.

Rất đẹp, thật sự rất đẹp.

Chỉ là nếu nàng mặc Hồng Y, nhất định sẽ đẹp hơn.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong đình hít thở không thông.

Thậm chí có người còn khẽ phát ra lời ca ngợi.

Sau một hồi im lặng, có người giọng chèn nói với An Thiếu Hàn: “Vương Phi tương lai xinh đẹp như thế, không ngờ tới vũ cơ của Vương Gia cũng không phải người phạm. Ánh mắt của Vương Gia, quả nhiên là độc đáo nha.”

An Thiếu Hàn cười, giọng chèn lên trả lời: “Chỉ là một vũ cơ mà thôi, tướng quân quá khen rồi. Vũ cơ của ta còn có một bản lĩnh đó, bảo vật của ta giấu ở nơi nào, nàng đều có thể tìm được.”

Lông mày của Đông Thần Hạo hơi nhíu lại.

Làm cái gì, thân thể của nàng vừa mới tốt lên, Vương Gia này còn muốn cho nàng làm gì?

Mai Vũ nghe lời hần nói xong, trong lòng hơi rung động.

Hần nói những lời này, là muốn làm gì?

Nam tử được gọi là tướng quân kia, nhìn Mai Vũ cảm thấy hứng thú, cố ý nghi hoặc hỏi: “Ồ? Cái này ta thấy thật khó tin đó.”

Quét mắt nhìn nữ tử im lặng quỳ bên dưới, An Thiếu Hàn lên giọng, để nàng có thể nghe rõ ràng mệnh lệnh dành cho mình: “Tiểu Vũ, trong viện này, có giấu một cây trầm bảo thạch tặng cho Vương Phi. Trong thời gian một điệu múa, hần là người có thể tìm ra chứ?”

Mai Vũ cúi đầu, không nhìn hần, cung kính trả lời: “Dạ, Vương Gia.”

Nàng vốn không biết đồ vật kia để ở đâu, nhưng nàng chắc chắn rằng, nhất định An Thiếu Hàn sẽ làm cho nàng tìm được nó.

Vỗ tay, âm nhạc dần vang lên.

Mai Vũ nghe ra tiếng nhạc này là đang tấu khúc “Đông Phong Lâu”.

Khóe miệng nở nụ cười, ống tay áo của Mai Vũ xòe ra như sóng nước, mở miệng hát, nhưng không phải bài hát mà hôm đó hần nghe.

Thùy họa liễu nùng mặc, tại tha nhân lý mi gian

Hứa sinh thể thiên nhai, tổng dư tha bách lý đồng hành.

Na niên liên hoa lạc liễu không trần

Ngã hựu thị thùy đích mặc họa.

Ngã bất quá nhất thụ điệp hoa

Khai tại Dạ Quế chi nha

Thùy phóng liễu thái đa thương hoài

Ngã hựu vi thùy tương hồng đậu thành sa.

Liên Hoa, Liên Hoa

Hóa tại tam lưỡng Mạnh Bà thang hạ

Bất quá nhất thể, mộng đoạn thành không. Đào hoa tam nguyệt xuân tương noãn

Văn Phong lưu lạc thanh lai văn

Mạc tương Hành Vân không thư triển

Dạ lai tiêu ngữ trường đình đoán

Vô Ca túy lạc Đông Lâu ngoại

Thùy dữ Tử Nguyệt hợp thước kiều.

An Thiếu Hàn, ta sẽ không hát bài hát đêm đó nữa.

Đèn đánh cá và bọt biển khơi, đều biến mất trong đêm đó.

Tất cả những điều đặc biệt từng có, cũng đã tiêu tan.

An Thiếu Hàn nắm cái chén trong tay, siết chặt.

Trong lòng lửa giận cuộn cuộn.

Chết tiệt! Nàng đang hát cho hắn nghe.

Ở trước mặt hắn, nhớ đến nam nhân khác.

Mai Vũ, người thật to gan.

Cho dù trong tình huống như vậy, người cũng không nói ra một câu cầu xin tha thứ, chỉ có quật cường thôi sao?

Hắn phẫn nộ, nhưng một câu cũng không nói nên lời.

Trong trường hợp này, hắn chỉ có thể nở nụ cười cứng ngắt, xem nàng múa, nghe nàng hát bài bát nhớ đến người khác.

Bên ngoài mưa rơi lất phất, Mai Vũ cũng không có ý dừng lại, An Thiếu Hàn cũng không có ý cho nàng dừng lại.

Mưa phùn triền miên, bóng dáng uyển chuyển.

Mê hoặc tâm trí mọi người.

Đông Thần Hạo nhìn chằm chằm hình bóng của nàng, lông mày càng nhíu chặt hơn.

Tay cầm ly rượu của Đông Thần Thanh Vân cũng run lên.

Nàng ấy bị thương còn chưa khỏe, mặc mưa như vậy, thật sự không có chuyện gì chứ?

Mai Vũ hứng chịu những giọt mưa nhỏ vun, dưới chân như đang đập trên lưỡi dao.

Nàng lại nghĩ đến truyền thuyết về người cá. (*)

(Chú thích: Truyền thuyết về người cá này đã được nhắc đến ở chương 11 của quyển 2, phần đó edit không rõ lắm nên mình sẽ kể lại. Theo truyền thuyết, ở Nam Hải có người cá, lệ rơi thành trân châu, người cá yêu con người, khi hướng về phía ánh trăng rơi giọt lệ đầu tiên, nửa người dưới sẽ biến thành đôi chân. Nếu như người nàng yêu để nàng phải rơi giọt lệ thứ hai, đôi chân sẽ biến trở lại thành đuôi cá. Từ đó, dù mỗi tháng nước mất vẫn rơi, nước mất người cá thành trân châu, cũng mãi mãi không thể ở bên cạnh người yêu.)

Lần đầu tiên rơi lệ, lần thứ hai rơi lệ, và đuôi cá.

Phải chăng, nàng thật sự phải cho An Thiếu Hàn tất cả, cho đi mọi thứ, mới có thể lên bờ một lần nữa? (Chỗ này vì Mai Vũ vốn là người, nên lúc nhớ đến truyền thuyết người cá thì suy nghĩ hơi ngược lại truyền thuyết một tí.)

Chân của nàng đang rất đau đấy, nhảy xuống nước, nỗi thống khổ này có bớt đi hay không?

Xoay người, Mai Vũ nhảy vào trong cái ao bên cạnh.

Giữa những đóa sen nở rộ khắp hồ, Mai Vũ như con thoi trong nước.

Mọi người trong đình đều giật mình đứng lên.

An Thiếu Hàn vung tay lên, ngăn cản đúng lúc nói: “Xem ra, nàng lại không làm ta thất vọng, tìm được bảo vật.”

Đông Thần Hạo thật là muốn đi lên giết chết tên nam nhân này.

Đáng chết, người lại dám đối xử với nữ nhân của ta như vậy. An Thiếu Hàn, ta nhất định sẽ không tha cho người.

Không ngừng bơi qua lại trong nước, Mai Vũ với lấy một đóa hoa sen, tìm được cây trầm kia.

Cây trầm mỹ lệ, lấp lánh ánh sáng màu xanh. Lúc Mai Vũ cầm lấy nó, tay bị cắt mạnh qua.

Ở dưới nước, khẽ cười.

Thì ra, những thứ xinh đẹp, đều đã thương người như vậy.

Có thứ sắc bén, nhưng lại có vẻ ngoài xinh đẹp.

An Thiếu Hàn, cũng là như vậy sao?

Trong nháy mắt lúc nổi lên mặt nước, nàng giống như yêu tinh biến thành hình người làm cho người ta kinh diễm.

Ánh mắt An Thiếu Hàn có chút say mê.

Giống như trước kia, trong đầu vang lên giọng nói của mình dịu dàng gọi nàng: tiểu yêu tinh.

Yêu tinh, Mai Vũ, người chắc chắn là yêu tinh rồi. Cho nên mới mê hoặc trái tim ta, không chế cảm xúc của ta.

Ta muốn cố gắng, đoạt lại trái tim của mình.

Đứng lên, An Thiếu Hàn ra lệnh cho thị vệ: “Mời các vị tướng quân trở về phòng đi.”

Những vị khách nghe xong, đều phục hồi lại tinh thần từ một màn kinh diễm kia, nói: “Trời đã tối, không quấy rầy Vương Gia nữa, chúng ta về trước đây.”

Nói xong, theo thị vệ rời khỏi đình.

Mai Vũ ngâm mình trong nước, lúc thì lạnh, lúc lại nóng.

Nàng không muốn ra ngoài lúc này, quần áo ướt đầm, thật là chật vật.

An Thiếu Hàn cũng không giữ lại, chỉ cùng Đông Thần Thanh Vân cười tiễn mọi người. Đợi lúc tất cả mọi người đã rời khỏi, An Thiếu Hàn mới từ trong đình bước xuống, đi về phía nàng, vươn tay.

Mùi Mai Vũ có chút chua xót, nàng biết, cái tay đang vươn ra kia, không giống như trong mơ.

Đôi tay này, không phải hướng về phía nàng, mà là hướng về phía cây trâm trong tay nàng.

Mai Vũ ngẩng đầu, nhìn hấn thật kỹ.

Trái tim An Thiếu Hàn run lên, cảm thấy ánh mắt của nàng có chút khác thường. Nhưng cũng không hỏi gì cả, để mặc cho nàng nhìn.

Mai Vũ mỉm cười, giơ tay lên, sắc mặt tái nhợt, ở trong mưa, không biết tại sao, thống khổ vô cùng, môi lại quật cường nở nụ cười.

Vì sao, người có thể dung hợp sự yếu ớt và kiên cường với nhau như vậy chứ, Tiểu Vũ?

Mai Vũ nhẹ nhàng đặt cây trâm ngọc bích đang cầm trong tay vào tay hấn.

An Thiếu Hàn ép mình phải giữ gương mặt lạnh lẽo, xoay người nhận lấy cây dù từ thị vệ, đi đến bên cạnh Đông Thần Thanh Vân, cười dịu dàng với nàng: “Cẩn thận, đừng để mưa làm cho nàng bị bệnh.”

Nhắm mắt lại, nước mắt rơi.

Tóc Mai Vũ bung ra, cùng với nước mắt của nàng rơi vào trong nước.

An Vương, An Thiếu Hàn, Thiếu Hàn.

Bất kể là ai.

Ta.....Đều muốn quên đi.....

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 45: Mai Vũ, Ta Sẽ Đến Bên Cạnh Người Nhanh Thôi, Chờ Ta

Cuối cùng, chỉ là vận mệnh của người cá.

Mai Vũ nghĩ, có lẽ mình thật sự là người cá. Chỉ là nước mắt của nàng không đủ quý báu, nên không thể biến thành trân châu.

Không quan tâm, người kia hoàn toàn không quan tâm đến nàng.

Hắn mặc kệ nàng ở trong mưa, bị mưa xối, lại dịu dàng nói với Vương Phi của hắn: Cẩn thận, đừng để mưa làm cho nàng bị bệnh.

Trong lúc đau thấu tâm can, rốt cuộc Mai Vũ đã có thể đối mặt với thực tế tàn nhẫn.

Nàng muốn buông tay, buông tất cả những thống khổ này ra.

Từng ở trong mơ, vô số lần nhìn thấy trong mơ, buổi chiều ngày hôm ấy, hắn mỉm cười vươn tay với mình ở trong nước.

Như vậy, Mai Vũ gặp được An Thiếu Hàn mê người nhất.

Có lẽ đã có quá nhiều thứ lần lượt mất đi một cách tàn nhẫn, nàng mới có thể chân chính hiểu được, giấc mơ giống với buổi chiều kia, đã qua.

Tối nay, An Thiếu Hàn không nắm lấy tay Mai Vũ.

Mai Vũ cũng bắt đầu chính thức thanh tỉnh.

Không có cơ hội.

An Thiếu Hàn, ta không bao giờ có cơ hội vươn tay ra với người nữa.

Cho dù....

Ta chết....

Thân thể dần trở nên mềm nhũn, Mai Vũ nhắm mắt lại, chìm vào trong nước.

Nỗi bi thương sâu trong Nam Hải, có phải giống như nàng hay không?

Máu chảy ra khỏi cơ thể, sẽ tán ra thành vầng huyết hoa (*) sao? Nếu như có thể, lan ra thành hình dáng gốc cây mây được không?

(*) Huyết hoa = hoa máu.

Ta thích loại hoa này.

An Thiếu Hàn nghe thấy ở phía sau, có tiếng bọt nước thật nhỏ.

Hình như linh cảm được gì đó, cơ thể không tự chủ được dừng lại, tay cầm dù không ngừng run rẩy.

“Mai Vũ!” Phía sau, vang lên tiếng kêu to của Hoa Vũ Đình, như xuyên thấu thân thể hắn đến tận xương.

An Thiếu Hàn cứng ngắc ngoái đầu nhìn lại, trong ao trống trơn, có một mảng lớn huyết hoa đang nở rộ.

Làm đau đôi mắt lạnh lùng của An Thiếu Hàn.

Mới vừa rồi, nữ tử kia, vươn tay.

Có lẽ, đó là nàng đã cố lấy hết tất cả dũng khí để vươn tay ra.

Nâng mắt nhìn, khuôn mặt tái nhợt thốt khỏi nhìn hắn.

Có chút hiểu được, hàm nghĩa kia.

Chính là, thứ mình cầm, không phải là tay nàng, mà là cây trâm kia.

Là chính mình, lại cự tuyệt nàng một lần nữa, đẩy nàng về phía vực sâu.

An Thiếu Hàn gần như không thể khống chế được sự run rẩy của chính mình.

Trong đầu, tất cả đều là nụ cười tái nhợt như ngọc của nàng.

Ở trong nước, vươn tay với hắn.

Đông Thần Thanh Vân cũng nhìn theo, không nhìn được há to miệng.

Rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì?

Hoa Vũ Đình đã nhảy vào trong nước.

Dù rơi trên mặt đất, An Thiếu Hàn giống như nổi điên xẹt qua bên cạnh Đông Thần Thanh Vân, nhảy thẳng vào trong ao.

Đông Thần Thanh Vân và Đông Thần Hạo ngẩn ngơ đứng yên tại chỗ.

Một lúc sau, Đông Thần Thanh Vân mới thống khổ che mắt lại.

Rốt cuộc, ta đã làm gì nàng ấy?

Nàng không muốn nàng ấy chết đâu.

Ở dưới nước, lo lắng tìm kiếm hình bóng của Mai Vũ.

Tìm tòi một lúc, An Thiếu Hàn nhìn thấy trong nước, hình bóng của nàng đang từ từ chìm xuống.

Tìm như nứt ra một lỗ hổng thật to.

Boi đến, ôm lấy thiên hạ yếu ớt kia. An Thiếu Hàn dùng sức ngoi lên mặt nước, trèo lên bờ. Ôm chặt nàng vào trong ngực.

Trong lòng An Thiếu Hàn tràn đầy sợ hãi.

Đừng chết, Mai Vũ, nàng đừng chết.

Ta không biết mình đang làm gì nữa, thật sự không biết.

Bây giờ ta nên làm cái gì, nên làm cái gì bây giờ?

Hoa Vũ Đình đi đến bên cạnh hắn, lạnh lùng cất giọng nói: “Nếu như muốn nàng sống, thì giao nàng cho ta đi.”

Tóc An Thiếu Hàn dính trên trán, tay không ngừng run lên.

Buông ra, có phải nàng sẽ không trở về nữa hay không?

Trong mắt Hoa Vũ Đình chứa đầy lạnh lẽo, lạnh lùng đoạt Mai Vũ đi, lớn tiếng nói: “Nếu như nàng chết, An Thiếu Hàn, chính tay ngươi đã giết chết nàng.”

Trên đời, tại sao lại có người tàn nhẫn như vậy chứ.

Trên người đột nhiên mất đi độ ấm, khiến cho An Thiếu Hàn sợ hãi.

Điều khiến cho An Thiếu Hàn càng sợ hơn, là những lời nói của Hoa Vũ Đình.

Tự tay.... giết chết nàng....

Nếu nàng chết đi, nhất định là lỗi của mình.

Nhận thức được điều này suýt nữa làm An Thiếu Hàn sụp đổ.

Một lần lại một lần, An Thiếu Hàn thật sự không biết hắn phải làm như thế nào mới tốt.

Tình yêu là thuốc độc, tình yêu là thuốc độc.

Như vậy, An Thiếu Hàn đã bị trúng độc rồi. Hắn liều mạng chống lại, nhưng trong quá trình chống lại thứ chất độc này, hắn đã làm tổn thương nữ tử kia, hay là chính mình đây?

Mai Vũ đang hôn mê không thể hiểu được, An Thiếu Hàn cũng không cách nào hiểu được.

Mục Vô Ca nằm mơ thấy Mai Vũ, cả người đầy máu đứng trước mặt hắn.

Bộ dạng thê thảm như vậy, đột nhiên Mục Vô Ca gào thét, bật dậy.

Hoa Từ Nguyệt ngồi bên cạnh, đang ngủ ngon lành.

Bị giật mình, đứng lên.

“Chuyện gì! Chuyện gì!” Hoa Tử Nguyệt quay trái quay phải, cuối cùng quay về phía Mục Vô Ca.

“Này! Ngươi la hét cái quỷ gì chứ?” Bực dọc nói một câu, Hoa Tử Nguyệt lại ngồi xuống.

Mục Vô Ca thở dốc một lúc, dần dần bình tĩnh lại. Nhìn thấy Hoa Tử Nguyệt, từ từ hiểu ra mình không phải đang ở Diêm Vương Điện.

Nằm ở trên giường, Mục Vô Ca nói: “Ta mơ thấy Mai Vũ cả người đều là máu.”

Hoa Tử Nguyệt cau mày, nói: “Đừng có nói mấy câu xui xẻo như vậy chứ.”

Mục Vô Ca này, không thể mơ thấy năng tốt chút nào sao.

Mục Vô Ca cắn môi, nói tiếp: “Ngươi đã trở về, nàng đâu rồi?”

Hoa Tử Nguyệt cúi đầu, thở dài: “Nàng ở trong Vương Phủ, bị An Thiếu Hàn giam giữ. Ta thăm dò được chút tin tức, nói là nàng bị thương, đang hôn mê, tạm thời không bị nguy hiểm đến tính mạng.”

Mục Vô Ca chợt ngồi dậy, kêu to: “Không nguy hiểm đến tính mạng? Đông Thần Thanh Vân muốn hãm hại nàng, sẽ để nàng sống trên cõi đời này sao?”

Hoa Tử Nguyệt nghiêm túc nhìn hắn, nói: “Ta đang muốn hỏi ngươi về chuyện của Đông Thần Thanh Vân. Ngươi yên tâm, trong Vương Phủ có người chăm sóc cho Mai Vũ, nàng không sao đâu.”

Thật ra, Hoa Tử Nguyệt không muốn gặp mặt người kia. Dù sao trong ba huynh đệ, người kia cũng được xem là người kì quái nhất.

Làm sát thủ không tốt hay sao, nhất định đi làm đại phu. Thật là đáng ghét.

Người kia, đương nhiên là một người khác của Hoa gia- Hoa Vũ Đình.

Quên đi, người người cùng làm luôn dễ dàng hơn.

Mục Vô Ca vì kích động đã tác động đến miệng vết thương, đau đớn rên lên, xoay người thống khổ nằm xuống, khẽ nói: “Đông Thần Thanh Vân và Đông Thần Hạo liên thủ tính kế Mai Vũ. Vu oan nàng muốn giết Đông Thần Thanh Vân. Đông Thần Hạo muốn đem Mai Vũ về Đông Thần Quốc. Mà Đông Thần Thanh Vân lại muốn An Thiếu Hàn. Từ trong Hoàng Thất đi ra, quả nhiên không có người nào tốt.”

Khóe miệng Hoa Tử Nguyệt nở một nụ cười nguy hiểm. Nhìn vào đôi mắt trên gương mặt hắn, còn lưu lại một chút âm u đáng sợ.

Đông Thần Thanh Vân, ngươi dám đụng đến nàng.

Được, xem ra ngươi đã chuẩn bị tốt việc gánh chịu hậu quả.

Mục Vô Ca cảm thấy toàn bộ căn phòng đột nhiên tràn đầy sát khí, dịch người vào trong.

Nhắc nhở hắn: “Thật xin lỗi, bây giờ ở trước mặt ngươi không phải là Đông Thần Thanh Vân, mà là Mục Vô Ca bị thương, xin ngươi hãy giữ bình tĩnh.”

Thật là, có cần đáng sợ như vậy không chứ.

Hắn cũng muốn giết chết nữ nhân đó thật nhanh.

Hoa Tử Nguyệt liếc nhìn hắn, bưng chén thuốc đầy trong tay đưa cho hắn. Mùi hương kì quái truyền đến, Mục Vô Ca không nhận được gào to: “Đây là cái gì?”

“Thuốc.” Hoa Tử Nguyệt mỉm cười.

“Ta không uống.”

“Này! Này! Bỏ cái tay bẩn của ngươi ra, mặt của bổn thiếu gia chỉ có thể cho nữ nhân chạm vào thôi! Ô! Ô!”

Kết quả, dưới con giận dữ của Hoa Tử Nguyệt, Mục Vô Ca bị ép buộc uống thuốc.

Hoa XX, ngươi chờ đó, ta sẽ trả thù.

Ban đêm, Hoa Tử Nguyệt và Mục Vô Ca đã thỏa thuận với nhau. Hoa Tử Nguyệt đi vào trong Vương Phủ, nghĩ cách cứu người. Còn hắn tiếp ứng ở bên ngoài.

Giữ liên lạc khi có thể.

Ban đêm, Hoa Vũ Đình uống rượu một mình, bị người khác cưỡng ép kéo vào trong hẻm nhỏ.

Con dao màu bạc đặt trên cổ, tên cướp kia nói với hắn: “Nghĩ cách cho ta vào Vương Phủ đi.”

Hoa Vũ Đình bắt đầu đi.

Chết tiệt, sớm biết như vậy sẽ không nói cho hắn biết mình ở trong Vương Phủ.

“Không thể nào.” Hoa Vũ Đình dứt khoát từ chối.

Nhưng mà, nếu như người cầu xin ta, cũng có thể.

Dù sao chúng ta cũng là huynh đệ Hoa gia, dù sao thì phụ thân của người cũng gọi phụ thân của ta một tiếng đại ca.

Nếu như người gọi ta một tiếng đại ca, có lẽ ta sẽ miễn cưỡng đáp ứng.

Con dao nhỏ màu bạc trong tay Hoa Tử Nguyệt tiếp tục ép vào trong một chút, mỉm cười, giọng nói truyền vào tai Hoa Vũ Đình hình như có chút sung sướng.

“Người dám nói một chữ ‘Không’, ta sẽ giết người đó nha.”

Hoa Vũ Đình run rẩy.

Mẹ nó! Tiểu tử đáng ghét, đừng có cười đáng sợ như vậy chứ!

“Được rồi, chỉ là, người phải cùng ta đi đổi quần áo khác. Ta sẽ nói người là đệ đệ của ta ở dưới quê, đến Vương Phủ tìm việc làm kiếm sống. Còn nữa, quan trọng nhất là phải che giấu gương mặt của người.” Hoa Vũ Đình vừa nói, vừa đẩy cây dao trên cổ ra xa.

Lớn lên khỏi ngô tuấn tú như vậy làm gì chứ, thật là đáng ghét.

Nhất định phải phá hủy hình tượng của người.

Tuy rằng Hoa Tử Nguyệt rất muốn phản bác. Nhưng mà không còn cách nào khác, bây giờ hắn nhất định phải đến bên cạnh nàng.

Cho nên chỉ có thể nhịn. Cười lên, vờ vai Hoa Vũ Đình nói: “Ha ha, vẫn là huynh đệ nhà mình tốt nhất.”

Đại đầu quý, người được lắm! Chờ đó cho bốn thiếu gia.

“Đó là đương nhiên rồi.” Hoa Vũ Đình cười ha ha.

Tiểu tử, người còn non lắm!

Hai người nói xong đi về hướng tửu lâu.

Cứ như vậy, Hoa Tử Nguyệt coi như đã bước được một chân vào Vương Phủ.

Nữ tử kia, đang ở nơi này chờ hắn.

Mai Vũ, chờ ta, ta sẽ đến bên cạnh người nhanh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 46: Đại Phu Vô Lương Tâm Đáng Ghét Và Cỗ Làm Quên Hết Mọi Thứ

Sau khi mở mắt, Mai Vũ lại nhắm mắt lại theo thói quen.

Ánh mặt trời chiếu vào từ ngoài cửa sổ, ấm áp.

Mai Vũ ngửi hương hoa thơm ngát.

Còn sống sao?

Lại một lần nữa trở về từ Quỷ Môn Quan sao?

Thật là, mệt mỏi quá.

Nhắm mắt lại, nằm ở trên giường, trong đầu Mai Vũ trống rỗng.

Đêm hôm đó là sự thật, nàng hoàn toàn không muốn nhớ đến.

Có một số thứ, đến lúc phải buông tay thôi.

Mệt mỏi như thế, rồi rã như thế, nhưng ngay cả một chút bọt biển cũng không đòi lấy được.

Rốt cuộc nàng kiên trì vì cái gì chứ.

An Thiếu Hàn, ta luôn nói là ta không hối hận.

Nhưng mà trên đời này, làm gì có ai có thể làm bất cứ việc gì cũng không hối hận chứ?”

Nói trắng ra, chính là ta hối hận.

Hối hận vì đã gặp chàng, hối hận vì ta đã lựa chọn tin tưởng chàng hết lần này đến lần khác, hối hận vì đã hết đến bên cạnh chàng hết lần này đến lần khác, tìm chàng để rồi nhận lấy đau khổ.

Mai Vũ không phải là Thánh Nhân, cũng không phải là Bồ Tát.

Mai Vũ có sự kiên trì của Mai Vũ, nhưng mà, cũng có việc mà Mai Vũ không thể chịu đựng được.

Đã từng thật sự rất thích chàng, thích những lúc chàng dịu dàng đến không ngờ.

Cũng từng thật sự nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì chàng.

Nghe thấy chàng có thể sẽ chết, cho dù là biết có cạm bẫy nhưng Mai Vũ vẫn nhảy vào trong đó.

Mai Vũ không thể ở bên cạnh chàng, đã nghĩ rằng sẽ vĩnh viễn thích chàng, làm tất cả mọi chuyện vì chàng.

An Thiếu Hàn, là chàng đã buông tay ta ra, cho nên, ta quyết định như thế nào, cũng không liên quan đến chàng nữa.

“Có loại thuốc nào.....có thể làm quên đi một người hay không?” Khe khẽ, giọng nói của Mai Vũ khuếch tán trong không khí.

Hoa Vũ Đình đứng bên cửa sổ phơi thuốc, nhíu mày, quay đầu về phía nàng: “Có.”

Mai Vũ cảm thấy trong lòng thật khó chịu, nước mắt mãnh liệt trào ra khỏi khóe mắt, ngay cả cái mũi cũng cảm thấy vô cùng chua xót.

Có sao? Trên đời thật sự có loại thuốc như vậy sao?

Như vậy, xin hãy cho ta đi.

“Xin hãy làm cho ta quên An Thiếu Hàn đi.” Lòng mi không ngừng run rẩy yếu ớt, Mai Vũ lấy hết dũng khí, mở mắt nhìn về phía Hoa Vũ Đình.

Xin hãy làm cho ta quên hẳn đi, ta không muốn phải đau đớn vì hắn nữa.

Ta sợ rằng mình không đủ kiên định, cho nên, người hãy giúp ta.....quên hẳn đi.

Bì thương hòa vào trong nước mắt của nàng, chảy xuống.

Tay của Hoa Vũ Đình run rẩy.

Xoay về phía cửa sổ, cúi đầu, tay vuốt ve cây thảo dược trên cửa sổ.

“Người chắc chứ?” Hoa Vũ Đình hỏi.

Mai Vũ cắn môi, dùng tất cả hơi sức, nói: “Đúng vậy, ta chắc chắn.”

“Ừ. Nhưng mà, thảo dược kia có thể sẽ gây ra một chút tác dụng phụ.”

“Không sao, ta có thể chịu đựng.”

Nam Hải có người cá, lệ rơi thành trân châu. Lần đầu tiên rơi lệ, đó là lúc nàng yêu một người. Mà lần thứ hai rơi lệ, thì chẳng thể nào gần người mình yêu được nữa. Đuôi cá không thể biến thành đôi chân một lần nữa.

Nàng là người cá, ở sâu trong vùng biển tên là An Thiếu Hàn.

Đã không còn đôi chân, nàng chỉ có thể phiêu du trong đại dương này.

Để phá tan tất cả lời nguyện, chỉ có một cách, đó chính là: Quên đi.

Chỉ cần quên đi tất cả, như vậy là có thể thoát ra.

An Thiếu Hàn, sau khi đã làm tổn thương ta sâu như vậy, hãy để cho ta đi đi.

Hoa Vũ Đình giương mắt nhìn mặt trời, nói: “Trước hết hãy ăn cái này đi.”

Quay đầu, nhìn nữ tử vẫn đang rơi lệ, Hoa Vũ Đình mỉm cười....lấy ra một cây cỏ.

.....

Mai Vũ ngừng khóc, nhìn hẩn bằng vẻ mặt vô cảm.

“Người đang đùa ta à?” Mai Vũ nghiêm túc hỏi hẩn.

Cho dù lúc trong lòng đang đau khổ, Mai Vũ cũng không nhịn được nỗi giận xanh.

Một cây cỏ?

Một cây cỏ có thể làm nàng quên đi tất cả?

Nếu thật sự có tác dụng, bây giờ nàng lập tức lao ra ngoài ăn hết sân cỏ lớn bên ngoài.

Hoa Vũ Đình nghiêm túc nhìn nàng, nói: “Cho dù người có ăn hết cỏ ngoài đó, cũng sẽ không quên hết tất cả được.”

Mai Vũ giận: “Vậy người đưa cây cỏ này cho ta làm gì?”

Hoa Vũ Đình dùng vẻ mặt chịu thua nhìn Mai Vũ.

“Này, người chưa từng nghe nói tới Vong Ưu Thảo hay sao?” Lắc lắc cây cỏ trong tay, Hoa Vũ Đình cố gắng giải thích cho nàng.

Cau mày suy nghĩ một lúc, Mai Vũ lắc đầu, nói: “Chưa từng nghe qua, chưa từng nhìn thấy, càng chưa từng ăn.”

.....

Được rồi, coi như hẩn chưa nói cái gì hết.

Đặt cây cỏ vào trong tay của nàng: “Tóm lại, người chỉ cần ăn nó là được. Chỉ cần ăn hơn mười ngày, người có thể quên được hẩn.”

Mai Vũ nhìn chằm chằm cây cỏ trong tay, trong lòng không nhịn được cảm thấy ngửi vị tạp trần.

Một cây cỏ nhỏ nhỏ như vậy, có thể làm cho ta quên tất cả mọi thứ về chàng.

Thiếu Hàn, chàng xem, giữa chúng ta, yếu ớt tới cỡ nào chứ.

Yếu ớt và bất đắc dĩ như thế.

Ta lại luôn níu kéo không chịu buông ra, thật ngu ngốc mà. Há miệng, Mai Vũ nuốt cây cỏ vào.

Ặc! Khó ăn quá!

Khó ăn đến nỗi nàng không thể buồn đau gì được nữa!

A a a! Tên đại phu đáng chết này, thật sự không phải đang đùa nàng chứ!

Hoa Vũ Đình nhìn nàng ăn, kéo cái ghế ngồi ở một bên, mỉm cười nói: “Đúng rồi, quên nói cho người biết một chút tác dụng phụ.”

Mai Vũ thật vất vả nuốt xuống, đang che miệng lại chờ vị giác trở lại bình thường, lại nghe Hoa Vũ Đình nói một câu như vậy.

Trong lòng không nhịn được hoảng sợ.

Tại sao nàng lại có một dự cảm xấu vô cùng.

“Thứ nhất, sẽ xuất hiện chứng thần kinh cười không bình thường, cười to như bị động kinh.” Hoa Vũ Đình nói.

Ngay lúc đó, Mai Vũ thật sự cười như bị động kinh.

“Ha ha ha!!! Ha ha ha!! Chết mất!!! Ha ha ha!! Tên đại phu chết tiết!! Ha ha, nguoi, ha ha ha, sao lại không nói sớm cơ chứ!”

Mai Vũ cười đến mức ruột gan như bị rút lại.

Đáng chết, hu hu~~~ rõ ràng là nàng đang đau lòng, sao còn đựng phải chuyện khó đỡ như vậy chứ.

Cái này thật ra là một cây cò gây cười mới đúng.

Tên đáng chết, hu hu~~~

Sau khi Hoa Vũ Đình vỗ tay một cái, rốt cuộc Mai Vũ cũng ngừng cười.

“Thứ hai, không thể nghe, cũng không thể nhìn thấy người kia.”

Khóe miệng Mai Vũ co rút.

“Mẹ nó! Sẽ có loại tác dụng phụ kì quái như vậy sao!”

Nhất định người này đang giở trò với nàng.

Hoa Vũ đình mỉm cười vui vẻ, nói: “Hay là làm một thí nghiệm đi, nguoi sẽ không nhìn thấy Hoa Tử Nguyệt, cả người vô lực, đổ mồ hôi lạnh.”

Vừa dứt lời, cửa lập tức mở ra.

Mai Vũ đang buồn bực tại sao hẳn lại biết Hoa Tử Nguyệt.

Thì nhìn thấy có một nam tử bước ra từ trong ánh mặt trời.

Mặc dù cải trang thành một người xấu xí, y phục mặc trên người cũng là của hạ nhân.

Thế nhưng người giống như bò công anh này, hình như mang đến cảm giác tốt đẹp, mềm mại,飄飄.

Không sai, nhất định là đúng rồi.

Tìm Mai Vũ, giống như muốn nhảy ra ngoài.

Tử Nguyệt, Tử Nguyệt, nguoi thật sự đến cứu ta. Thật sự đến đây.

Ta..... rất vui.

Kèm theo sự vui vẻ, một loại cảm giác gọi là vô lực cũng ập đến.

Cả người Mai Vũ bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Mai Vũ suy yếu há miệng thở, tức giận hỏi Hoa Vũ Đình: “Đại phu chết, chết tiết, nguoi đã làm gì?”

Hoa Tử Nguyệt nhìn thấy tình trạng của nàng, tức giận đến méo mặt: “Hoa Vũ Đình đáng chết, nguoi đã làm gì nàng?”

Mai Vũ nhìn thấy Hoa Tử Nguyệt tiến về phía trước, lập tức kêu to, ngăn cản hẳn: “A a! Tử Nguyệt, dừng lại gần đây. Dừng lại gần đây.” Tha cho nàng đi, đề “tác dụng phụ” này mất đi đã.

Hoa Vũ Đình nhìn hai người, cuối cùng tầm mắt nhìn về phía Mai Vũ.

“Ta quên nói một câu. Vừa nãy á, không phải là tác dụng phụ, chỉ là ta làm một chút ám hiệu với nguoi thôi.”

Cười sáng lạn, rục rỏ tới đáng đánh đòn!

Chết tiết a a a!

Cái tên đại phu đáng chết này, muốn đưa đại cũng phải xem tâm trạng người khác mới được chứ.

Hoa Tử Nguyệt đen mặt.

Nói đến cùng, tên đại phu sát thủ vô đạo đức này, lại làm chuyện gì kì quái nữa rồi.

Thật ra, Hoa Vũ Đình có hai thân phận.

Một là đại phu.

Một là sát thủ.

Y thuật của hắn đương nhiên không thể soi mói. Nhưng nói về võ công của hắn thì sao? Hắn có vẻ am hiểu về thuật thôi miên, hoặc là ám hiệu. Vừa rồi rất không đúng lúc, Mai Vũ bị đặt ám hiệu kia. Trừ khi Hoa Vũ Đình hắn vui vẻ, nếu không cả đời này nghe thấy: “Tác dụng phụ thứ nhất, tác dụng phụ thứ hai.”

Thân thể lập tức sẽ tự nhiên xuất hiện phản ứng.

Ôi, Mai Vũ đáng thương.

Đối mặt với sát khí lưu động trong không khí, Hoa Vũ Đình mặt không đổi sắc, nói: “Gọi đại ca.”

Như vậy, hình như chỉ cần hắn không gọi, sẽ không để cho hắn và Mai Vũ gặp nhau.

Ái chà, Hoa Tử Nguyệt nặn ra một câu: “Đại ca.”

Được rồi, được rồi, đây là thời khắc đặc biệt. Gọi một tiếng đại ca cũng không chết. Nếu bàn về bối phận cũng nên gọi hắn là đại ca.

Không có lỗi, không có lỗi.

“Nói Hoa Vũ Đình là nam nhân tuần tú nhất trên đời.” Hoa Vũ Đình tiếp tục cười.

Lần này, ngay cả Mai Vũ cũng nghe không lọt tai nữa.

Run rẩy kéo vạt áo của Hoa Vũ Đình, ở trong ánh mắt nghi hoặc của đối phương. Mai Vũ thống khổ gào to: “Tử Nguyệt, ngàn vạn lần đừng nói, thật đáng ghét!”

Trời ơi! Ông trời ơi!

Không chừng cái này sẽ trở thành con ác mộng của Mai Vũ mất.

Nam nhân tự kỷ đáng chết a a a!!!

Lúc này, ở trước mặt nam nhân quý quái này, rốt cuộc Mai Vũ cũng ý thức được. Tâm tình buồn rầu của nàng, sẽ theo lời nói của nam nhân này biến mất trong không khí.

Thật là, thỉnh thoảng không thể để nàng làm một nữ nhân ưu thương được sao?

Hoa Vũ Đình chết tiệt! Đại phu vô lương tâm!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 47: Tên Đại Phu Tự Kỷ Và Thằng Nhóc Vô Lương Tâm

Vậy mới nói, con người ta sống trên đời, phải tuân theo một số quy cũ bất thành văn trong cuộc sống, cái gì gọi là mọi chuyện đều có thể thương lượng chứ! Nếu gọi ta là nam nhân tuần tú nhất trên đời khó khăn như vậy, thì ta lùi lại một bước là được chứ gì.

Nói ta là nam nhân tuần tú thứ hai trên đời chắc là có thể chứ.

Trong sát khí bức người của Hoa Tử Nguyệt, trong tiếng rên rỉ thống khổ của Mai Vũ. Hoa Vũ Đình bắt đầu đi ngược mắt nhìn trời.

Nếu không phải vì hai người kia muốn khỏe mạnh, nhất định sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

“Như vậy đi, Hoa Từ Nguyệt, nói ta là nam nhân tuấn tú được chứ?” Buông tha, Hoa Vũ Đình nhượng bộ lần cuối cùng.

Từ nhỏ, đứa bé nhà đệ đệ của phụ thân (*) luôn làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu.

(*) đứa bé nhà đệ đệ của phụ thân: cái này ý nói là con trai của em trai của cha, tức là em họ đó, nhưng mà ghi nhiều chữ của sẽ gây khó chịu nên mình để như vậy luôn.

Lúc nào cũng ra vẻ cao cao tại thượng (*) thì thôi đi, lại còn thích trêu chọc hắn.

(*) cao cao tại thượng: tỏ vẻ mình là người ở trên, cao ngạo, cho mình hơn người.

Đáng hận nhất chính là, cái tên đáng chết này vô cùng thích giành đồ của người ta.

Muốn nhắc tới chuyện này phải trở về rất, rất nhiều năm về trước.

Lúc ấy, Hoa Vũ Đình thích nữ nhi của ai đó bên nhà hàng xóm. Có lần, hắn nhìn lên nữ tử kia từ xa, tình cờ bị Hoa Từ Nguyệt bắt gặp. Kết quả là, không bao lâu sau, nữ tử kia đã nằm trên giường Hoa Từ Nguyệt.

Mỗi lần Hoa Vũ Đình nhớ tới, đều cảm thán tại sao lúc đó mình lại ngây thơ như vậy, hối hận không thôi.

Ấn tượng về Hoa Từ Nguyệt, từ khi đó chỉ có “thằng nhóc vô lương tâm” và “thằng nhóc vô lương tâm ngay cả nữ nhân của huynh đệ cũng tranh giành.”

Tóm lại, đối với Hoa Từ Nguyệt, hắn chỉ có một chữ: Thối (*).

(*) Thối: ở đây là thối tha, mục nát, bại hoại.

Theo lý mà nói, nếu là trước kia, cho dù Hoa Từ Nguyệt cầu xin hắn chuyện gì, hắn nhất định cũng sẽ quả quyết từ chối.

Bởi vì trong ấn tượng của hắn, Hoa Từ Nguyệt chưa bao giờ cầu xin người khác.

Gia huấn của Hoa gia đã dạy bọn hắn: Làm người phải sống vì mình.

Mà hình như từ lúc Hoa Từ Tiêu chết đi, Hoa Vũ Đình và Hoa Từ Nguyệt, cũng đã thay đổi rất nhiều.

Tình nghĩa huynh đệ mong manh, hình như cũng đậm đà hơn so với trước kia một chút.

Vốn dĩ, Hoa Vũ Đình cho là, Hoa Từ Nguyệt chỉ vì tranh giành thứ gì đó với Hoa Từ Tiêu, nên mới đi theo bên cạnh Mai Vũ. Lúc đó, còn oán hận nói là: “Ca ca cũng đã chết rồi, còn so đo như thế. Có lương tâm hay không chứ!”

Nhưng mà mấy ngày nay, xem ra, hình như cũng không giống như những gì mà hắn tưởng tượng.

Vì nữ tử này, Hoa Từ Nguyệt đã cầu xin hắn, vì nàng mà tiến vào trong Vương Phủ nguy hiểm này, cam tâm tình nguyện vứt bỏ ngạo khí của hắn, cải trang thành một hạ nhân.

Nhưng mà, hắn cũng có thể hiểu được. Nữ nhân này, đúng là rất đặc biệt.

Cũng được, ai bảo Hoa Từ Nguyệt không có tự chủ như Hoa Vũ Đình chứ.

Hoa Từ Nguyệt nhìn gương mặt đang lóe sáng của Hoa Vũ Đình, lạnh lùng nói: “Này, có phải ngươi lại lâm vào trong cái ảo tưởng tự kỷ nào nữa hay không?”

Hoa Vũ Đình ho khan, nghiêm mặt nói: “Rất cuộc ngươi có nói hay là không?”

Hoa Vũ Đình nhìn bộ dạng yếu ớt của Mai Vũ, quyết định phải làm bằng bất cứ giá nào.

Hừ! Ta sẽ làm bằng được! Cùng lắm thì mất ới thêm mấy ngày.

“Hoa Vũ Đình là nam nhân tuấn tú nhất.” Hoa Từ Nguyệt chịu đựng cảm giác mất ới, nói ra.

Một nam nhân tuấn tú không thể chịu đựng được việc gì nhất?

Một nam nhân tuấn tú cao ngạo không thể nào nhịn được cái gì nhất?

Một người cho đến bây giờ vẫn luôn keo kiệt trong việc tán thưởng người khác tuấn tú như Hoa Từ Nguyệt không nhịn được cái gì nhất?

Không sai, đó chính là ca ngợi một nam nhân không tuấn tú bằng mình.

Hoa Từ Nguyệt cảm thấy, ít nhất là hần không thể ăn cơm ngon trong 3 ngày.

Hoa Vũ Đình nghe được câu trả lời vừa ý, rất thông khổ vỗ tay một cái.

Cảm giác vô lực tràn ngập quanh thân Mai Vũ dần dần biến mất, Mai Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Hoa Vũ Đình vén tóc, vô cùng tự kỳ nói một câu: “Ta vốn rất là tuấn tú.”

Mai Vũ cảm thấy, dạ dày cuộn cuộn, mồ hôi chảy đầy người rồi....

Hoa Từ Nguyệt trong bộ dạng cải trang đi đến bên cạnh Mai Vũ.

Mai Vũ nghiêng đầu, cảm động đến nỗi nước mắt lưng tròng: “Từ Nguyệt, vất cho cho người rồi.”

“Răng rắc.” Một tiếng, thảo dược trong tay Hoa Vũ Đình biến thành bột phấn.

Lời nói của nữ nhân này, làm cho người ta nghe thấy thật khó chịu.

Hoa Từ Nguyệt lau mồ hôi trên trán nàng, dịu dàng nói: “Mai Vũ, ta đã đến rồi.”

Mai Vũ, ta đã đến rồi, ta đã đến bên cạnh nàng rồi. Cho nên, cho dù nàng có đau khổ như thế nào, ta sẽ chịu đựng thay nàng.

Nàng có biết hay không, lúc nàng hôn mê, ta đứng ngoài cửa sổ nhìn nàng ngủ, ta đã sợ rất nhiều thứ.

Ta sợ nhất là nàng cứ ngủ mãi như vậy, không bao giờ tỉnh lại nữa, không bao giờ mỉm cười nữa.

Thật may, thật may là nàng không sao.

Dường như Mai Vũ cảm thấy được sự lo lắng của Hoa Từ Nguyệt, khẽ mỉm cười: “Từ Nguyệt, ta không sao hết.”

Hai người nhìn nhau, sau đó cùng lúc quay về phía Hoa Vũ Đình.

“Nếu như không có chuyện gì, người có thể đi ra ngoài được không?”

Thật là càng nhìn người này càng thấy khó chịu.

Hoa Vũ Đình mếu máo.

Mẹ nó, đây chính là thái độ đối xử với ân nhân hay sao?

Thật đúng là kém cỏi mà.

Ca ca ta đây, ghét nhất là tiểu hài tử (*) không nghe lời.

(*) tiểu hài tử: con nít.

Hoa Vũ Đình xoa người vừa khoát tay vừa đi ra ngoài: “Tóm lại các người nhanh lên đi, nếu không tý nữa sẽ có người đến đó.”

Hoa Từ Nguyệt gạt đầu, lại tiếp tục nhìn Mai Vũ.

Trong phòng yên tĩnh hơn rất nhiều, Mai Vũ nhìn Hoa Từ nguyệt, không nhịn được hỏi: “Từ Nguyệt, sau khi ta hôn mê, đã xảy ra chuyện gì? Người và tên đại phu đó có quan hệ gì? Vô Ca sao rồi?”

Hoa Từ Nguyệt thở dài: “Đừng có gấp, bây giờ không có nhiều thời gian, ta sẽ lựa thời điểm thích hợp để nói cho nàng nghe. Vô Ca bị thương, nhưng không nghiêm trọng. Bây giờ đã khỏe rồi. Ta và Hoa Vũ Đình coi như là huynh đệ. Là ta nhờ cậy hần đưa ta vào. Bây giờ, Mai Vũ, ta muốn đưa người đi.”

Tóc của Mai Vũ che đi đôi mắt.

Trong đầu toàn là chuyện Vô Ca bị thương.

Vô Ca, bị thương.....

“Từ Nguyệt, Vô Ca là bị Đông Thần Thanh Vân làm bị thương sao?” Mai Vũ khẽ hỏi Hoa Từ Nguyệt.

Hoa Từ Nguyệt vốn không muốn nói cho nàng biết, nhưng mà, khi hần thấy tên khốn Vương Gia và Đông Thần Thanh Vân ở cùng một chỗ, lại suy nghĩ

đến lúc Mai Vũ nằm hôn mê ở trên giường.

Hắn ngoại trừ muốn giết Đông Thần Thanh Vân ra, còn muốn Mai Vũ tỉnh táo lại.

Nữ nhân kia, không phải là bằng hữu, Mai Vũ, nàng ấy là địch nhân.

“Ừ, Vô Ca bị nữ nhân kia đâm từ sau lưng, xem chút nữa là chết rồi. Nếu không phải nguoi nói muốn ta quay trở về, thì bây giờ trên cõi đời này đã không còn Ngân Hồ Mộc Vô Ca.”

Về mặt Mai Vũ vô cảm nhìn chăm chăm lên xà nhà. Trong đầu tràn đầy hình ảnh khuôn mặt mỉm cười của Vô Ca.

Màu bạc, giống như ngôi sao chỉ đường trên bầu trời vĩnh viễn không bao giờ rơi xuống.

Đông Thần Thanh Vân, món nợ này, ta nhớ kỹ.

Ta có thể chấp nhận việc nguoi tính kế ta. Nhưng Vô Ca của ta, không phải là nguoi nguoi có thể chạm vào dù chỉ là một ngón tay.

Hoa Từ Nguyệt thở dài, giọng lên giọng: “Nguoi nha, lo cho bản thân mình đi thì hơn. Sao lại thành cái bộ dạng này hả?”

Trong giọng nói của Hoa Từ Nguyệt, tràn đầy đau lòng. Nha đầu này, cho tới bây giờ nhất định chưa bao giờ suy nghĩ cho chính mình, luôn làm người khác phải lo lắng.

Mai Vũ ranh mãnh cười nói: “Sao nào? Từ Nguyệt của chúng ta đau lòng sao?”

Sắc mặt Hoa Từ Nguyệt khẽ biến thành màu đỏ ửng, quay đầu sang chỗ khác, giải thích: “Chỉ là cảm thấy hỗn loạn mà thôi.”

Lòng ta đau, rất đau đấy.

Mai Vũ nắm tay hắn, cảm thụ sự ấm áp truyền tới từ bàn tay kia, đặt lên gò má, nhiệt lượng trên đó, hình như truyền từ gò má đến sâu trong lòng.

Mai Vũ, là một người nhát gan.

Dũng khí của Mai Vũ, không thể nào tự phát huy được. Mai Vũ có dũng khí là nhờ người khác cho.

Cho nên khi chàng ở bên cạnh, ta lập tức cảm thấy tràn đầy sức mạnh.

Giờ khắc này, từ trong sự ấm áp của Hoa Từ Nguyệt, Mai Vũ dần có nhiều dũng khí hơn.

Nàng không hề sợ việc quên nam tử kia nữa, mà nàng cảm giác rõ ràng mình có thể quên nam tử kia đi.

“Từ Nguyệt, sau này, ta sẽ không làm cho mình thảm hại như vậy nữa.” Mai Vũ nắm lấy tay hắn, nở nụ cười tươi rói.

Từ Nguyệt, nhờ có nguoi đến đây, mà ta có thêm dũng khí.

Cảm ơn nguoi, bỏ công anh của ta.

Gió thổi qua, hoa không ngừng rơi ngoài cửa sổ, xuyên qua ánh sáng, nữ tử đang nắm lấy tay hắn nở nụ cười thật xinh đẹp, trở thành điều đẹp nhất trong đời Hoa Từ Nguyệt.

Hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên nàng xinh đẹp như vậy.

Khi ta thấy được nụ cười của nàng, lúc tay trong tay, lưu giữ khoảnh khắc đẹp đẽ này của nàng. Lúc này, ta cảm thấy hạnh phúc.

Ta không nhận được cảm thán: Đây chính là nữ nhân mà ta muốn bảo vệ, xinh đẹp như thế đấy.

Mai Vũ, ta nguyện dùng cả sinh mệnh của ta, để đổi lấy nụ cười của nàng.

Sau khi dặn dò một số chuyện, Hoa Từ Nguyệt lập tức đứng dậy rời đi.

Hoa Vũ Đình dựa vào cạnh cửa, nhìn nàng.

Mai Vũ cố gắng nhịn, rốt cuộc vẫn không nhịn được, hỏi hắn: “Cái cô đó của nguoi, có tác dụng thật sao?”

Không phải là nàng suy nghĩ quá nhiều nha.

Thật sự là nàng cảm thấy có quá nhiều chỗ sơ hở.

Nếu như là Vong Ưu Thảo, không phải là sẽ quên hết tất cả mọi thứ sao? Chẳng lẽ còn có thể chỉ định muốn quên ai là quên hay sao!

Hoa Vũ Đình cười: “Dĩ nhiên..... là không rồi.”

Mặt Mai Vũ vô cảm theo dõi hắn.

“Ngươi rất muốn thử một chút rượu của bồn cô nương phải không?”

Đáng chết! Lúc này còn nói tốt như vậy! Hữu dụng như vậy! Chờ bồn cô nương phản ứng kịp ngươi lại vui vẻ nói là không phải.

Giết ngươi! Ta cực kì muốn giết chết ngươi!

Hoa Vũ Đình chọc nằng đủ rồi, nói tiếp: “Cỏ mà ta cho ngươi, chẳng qua chỉ là phụ trợ. Ta sẽ thôi miên ngươi, để ngươi quên hết mọi thứ, nếu không có cơ hội, ngươi sẽ không nhớ tới hắn.”

Mai Vũ cắn răng, dùng sức gật đầu: “Ừ, vậy thì....nhờ cả vào ngươi.”

Nhờ ngươi, làm hắn biến mất trong trí nhớ của ta đi. Làm cho trí nhớ, tất cả khổ sở và nỗi đau tận tâm can kia biến mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 48: Đại Phu Vô Lương Tâm, Không Ngờ Ngươi Là Một Người Tốt

Hoa Vũ Đình lúc nào cũng ở bên cạnh mấy cây thuốc của hắn. Lúc xế chiều, khi tinh thần khá hơn, Mai Vũ lấy băng ghế nhỏ ngồi bên cạnh những cây hoa cỏ của hắn, nhìn hắn bận rộn.

“Này, đại phu vô lương tâm, tại sao ngươi lại muốn thôi miên giúp ta? Ngươi không sợ An Thiếu Hàn sao?” Mai Vũ nghịch ngợm cây thảo dược nhỏ trong tay, hỏi.

Hoa Vũ Đình bận rộn dọn cỏ dại cho thảo dược của hắn, không quay đầu lại, nói: “Thứ nhất, ta là một đại phu có đạo đức, đừng có kêu lung tung. Thật ra thì, ta giúp ngươi chỉ vì cảm thấy ngươi là bệnh nhân của ta. Thân thể của ngươi xảy ra vấn đề, ta lập tức chữa bệnh. Lòng ngươi có vấn đề, ta cho ngươi tâm dược, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Mai Vũ duỗi tay, bứt một cây thảo dược nhỏ, lại duỗi, lại bứt. Cảm thấy như vậy rất thú vị, Mai Vũ vừa nói chuyện phím với Hoa Vũ Đình, vừa bứt những cây thảo dược mà Hoa Vũ Đình cực khổ chăm sóc kia.

“Ồ, không ngờ, ngươi là người tốt như vậy nha.”

“Sai rồi, phải nói ta là nam nhân vô cùng tuấn tú.”

“Ngươi đừng làm ta mắc ói có được không, nói sao thì ta cũng là bệnh nhân, ngươi không muốn thân thể ta vừa khỏe thì lại hư dạ dày chứ.”

Hoa Vũ Đình ưỡn lưng, lau mồ hôi, nói: “Ngươi nha, cái nữ nhân này, thật là không biết thương thức. Nên biết là đại phu tuấn tú, mặc kệ đối mặt với bất kì nữ nhân nào cũng rất được yêu mến như ta, biết đi đâu mà tìm nha.”

Mai Vũ liếc mắt: “Đại ca, ngươi đừng kiêu ngạo như vậy chứ.”

Hoa Vũ Đình cười: “Có nguyên nhân cả thôi. Đúng rồi, ngươi cẩn thận một chút, đừng đạp lên thuốc của ta, những thứ này rất đắt tiền, có bán mười ngươi cũng chưa chắc mua được những thảo dược này đâu, người bình thường cũng không có mà xài.”

Trong tay Mai Vũ, lúc này đang cầm một cây thảo dược nhỏ vừa hy sinh oanh liệt.

Ngẩng đầu nhìn Hoa Vũ Đình đang bận rộn, cúi đầu nhìn một mảng lớn thảo dược đã hy sinh dưới chân.

Thấy sau lưng không có tiếng động nào, Hoa Vũ Đình nghi ngờ hỏi: “Sao?”

Mai Vũ quả quyết kéo băng kẻ đang ngồi, che đi “thi thể” của đám thảo dược kia.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy mấy cây cỏ này thật là yếu ớt.”

Lúc Hoa Vũ Đình xoay đầu lại, Mai Vũ vẫn ra vẻ bé ngoan.

Người ta không có làm cái gì hết á.

Hoa Vũ Đình gãi gãi đầu, tiếp tục làm việc.

Mai Vũ đổi sang chỗ khác, tiếp tục gieo rắc tai ương cho những cây thảo dược nhỏ đáng thương.

“Đại phu vô lương tâm, người có thảo dược nào thật lợi hại hay không?” Mai Vũ hỏi.

Khóe miệng Hoa Vũ Đình nhếch lên một nụ cười kiêu ngạo: “Đương nhiên là có rồi.”

Mai Vũ nghe thấy, ánh mắt lập tức lóe sáng~

“Có thảo dược nào thấy máu là chết không?”

“Ngại quá, cái này không có.”

“Vậy, chỉ cần chạm vào đầu lưỡi là chết ngay?”

“Không có loại thảo dược này, thật là xin lỗi.”

“Cái gì cũng không có.....Hừ.” Mai Vũ bĩu môi, nói một câu.

Hoa Vũ Đình nhủ thầm: “Ai có thể tìm ra loại thảo dược kinh khủng như vậy chứ! Cái này rõ ràng là độc dược đó. Không đúng, coi như là độc dược cũng không ai có thể làm ra loại kinh khủng như vậy!”

Mai Vũ cúi đầu, không nhìn hắn, tiếp tục bứt mấy cây thảo dược nhỏ.

Hoa Vũ Đình hoàn toàn co rút.

Này...

Người đứng có ngây thơ như vậy chứ. Nghe không được lời mình muốn nghe lại tự động im lặng.

Còn nữa, người đang làm gì đó?

“Này, Mai Vũ! Đừng chà đạp mấy cây thảo dược của ta!” Hoa Vũ Đình ném thứ đang cầm trong tay ra, chạy về hướng nàng.

Mai Vũ nắm lấy một cây thảo dược, bứt lên, bỏ chạy.

“Cho ta một cây thảo dược hữu dụng, nếu không ta sẽ ăn hết toàn bộ!” Mai Vũ làm mặt quỷ, uy hiếp hắn.

Hoa Vũ Đình thật sự không thể nào tưởng tượng ra là nàng lại ngây thơ như vậy!

Rốt cuộc người bao nhiêu tuổi rồi chứ! Cô Nương!

Hơn nữa, với sức ăn của người, ta bảo đảm người sẽ chảy máu cam hơn mười ngày đó!

Cuối cùng, Hoa Vũ Đình bị nàng quấy rầy, không còn cách nào khác đành cho nàng mấy cây cỏ có thể cứu mạng, lúc này mới coi như là đuổi được nàng đi.

Dưới bóng cây, có một người yên lặng đứng nhìn. Khóe miệng mỉm cười.

Đứng xa xa nhìn nàng như vậy, đã hạnh phúc lắm rồi.

“Này! Tên Tiểu Nguyệt Từ kia, đứng ngây ra đó làm gì, làm việc nhanh đi. Người phải dọn cho xong vườn hoa này đó.” Chủ quản đi qua nơi nào đó, thấy một hạ nhân lười biếng.

Lập tức nghiêm nghị la lên.

Hoa Từ Nguyệt bĩu môi.

Hừ, người có thể không tin mục đích bọn thiếu gia đến đây, nhưng không thể nghi ngờ năng lực của bọn thiếu gia.

“Chủ quản, ta đã sớm làm xong rồi ạ.” Hoa Từ Nguyệt xoay người, cười nói.

Chủ quản ngi ngờ nhìn hắn, cuối cùng vẫn không tin: “Dẫn ta đi xem một chút.”

Hoa Từ Nguyệt dẫn Chủ quản đến vườn hoa.

Hừ, ta sẽ cho ngươi xem một chút, nghệ thuật là như thế nào.

Vườn hoa hiện ra trước mắt Chủ quản giống như chốn địa ngục to lớn.

Khóe miệng co giật, Chủ quản không khỏi nghĩ, nơi này vừa có một trận bão cuốn qua chăng?

Chỉ thấy cánh hoa màu đỏ rơi đầy đất, giống như một mảng máu lớn. Giống như một bãi chiến trường.

Nhưng mà, cũng khá là may mắn.

Ví dụ như, người nào đó xoa tay, cười với dáng vẻ kì quái.

“Ý nghĩa của cảnh này, là nhiều năm trước, trên chiến trường có một loại binh khí làm người ta nghe tin là đã sợ vỡ mật...” Hoa Từ Nguyệt hăng hái bùng bùng chuẩn bị giảng bài cho Chủ quản.

Chủ quản lạnh người, trên thân thể hơi mập mạp, từng thớ thịt đều run rẩy.

“Hoa Từ Nguyệt! Ta gọi ngươi tới không phải là để ngươi giảng giải ầm ỹ! Khôi phục vườn hoa lại như cũ nhanh lên!” Chủ quản nói xong, run rẩy bước đi.

Để lại Hoa Từ Nguyệt một mình nhún vai.

Hừ, đúng là người không biết thương thức!

Tối đến, Mai Vũ bị An Thiếu Hàn gọi tới.

Theo lời người ta nói là, Vương Gia muốn khen thưởng cho biểu hiện của nàng hôm đó.

Mai Vũ cười cười, không nói gì cả.

Mặc kệ đám nha hoàn đang hưng phấn kêu nàng phải phục vụ thật tốt.

Mai Vũ đi trên hành lang dài, ở vườn hoa, nàng và Hoa Từ Nguyệt nhìn nhau.

Bước chân của Mai Vũ, bất giác dừng lại.

Hoa Từ Nguyệt hơi lo lắng nhìn nàng.

Từ Nguyệt của ta, đứng trong vườn hoa thật đẹp. Tay bắt loa, dùng khẩu hình nói.

Hoa Từ Nguyệt bật cười, bắt chước dáng vẻ của nàng, dùng khẩu hình nói: “Ta chờ ngươi trở lại.”

Mai Vũ gật đầu, dưới sự thúc giục của nha hoàn, tiếp tục đi về phía trước.

Trong phòng, An Thiếu Hàn và Đông Thần Thanh Vân đang ngồi.

Mai Vũ vẫn luôn cúi đầu, không nhìn về phía trước.

Cung kính hành lễ. Nghe An Thiếu Hàn vừa nói gì đó, nhưng nàng hoàn toàn không biết hắn nói cái gì.

Về mặt của An Thiếu Hàn rất phức tạp, Mai Vũ không nhìn thấy chút gì, mà cũng không muốn nhìn thấy.

Tất cả về An Thiếu Hàn, nàng không bao giờ.... muốn chạm tới nữa.

Mai Vũ tiếp nhận thứ gì đó từ An Thiếu Hàn. Quỳ một chân trên đất, cúi đầu, nói: “Tạ ơn Vương Gia.”

Tay An Thiếu Hàn nắm cái ghế hơi cứng lại.

Dù sao vẫn cảm thấy trong lời nói của nàng, tràn đầy châm chọc.

“Nếu không còn việc gì khác, nô tỳ xin được phép cáo lui.” Mai Vũ ôm một đồng châu báu.

“Ta phải người đưa đồ đến chỗ ngươi vậy.” An Thiếu Hàn nói.

Mai Vũ nhìn châu báu long lánh rực rỡ, nói: “Không cần đâu, ta rất thích những thứ châu báu này, ta ôm là được rồi.”

An Thiếu Hàn thở phào nhẹ nhõm.

Nàng thích là tốt rồi.

Không biết, phải làm sao mới bù đắp được cho nàng, ít nhất, tặng nàng những thứ nàng thích.

Khóe miệng Mai Vũ cong lên một nụ cười, xin phép cáo lui, rồi lui ra khỏi phòng.

Ra khỏi phòng, dường như tâm tình của Mai Vũ đặc biệt tốt. Đột nhiên nổi hứng hát vang.

Ngồi trên ghế, An Thiếu Hàn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng hát kia.

“Tóc đen thành tóc trắng, mỹ nhân giờ đã già. Trong một thu xáo xác, lại hát khúc chia ly. Từ xưa, mỹ nhân đến già, ân liền dứt. Trước giờ, tiêu lang bạc tình, cũng không lạ. Tiễn đưa Thiên Kim, không thể bạc đầu. Từ đó Thiên Kim vắng bóng, không mong người bạc nghĩa bạc tình.”

Má hồng chưa nhạt, ân tình dứt, từ đây tiêu lang chỉ là người qua đường.

Mai Vũ hiểu rõ hàm nghĩa của những lời này. An Thiếu Hàn, thì ra cũng có một ngày, nguoi cho rằng có thể dùng những thứ đồ này để mua chuộc ta.

Ha ha, nguoi cho rằng Mai Vũ là ai?

Tiếng cười và tiếng hát của Mai Vũ, từ đây lan ra khắp Vương Phủ.

Tay của An Thiếu Hàn, vẫn luôn khẽ run.

Từ đó Thiên Kim vắng bóng, không mong người bạc nghĩa bạc tình....

Hắn không làm gì cả, sao lại đau lòng như vậy chứ?

Mai Vũ đi thẳng, đưa tất cả châu báu trên tay, cho nha hoàn và bọn hạ nhân trên đường.

Mọi người kinh ngạc nhìn nàng, nàng cười nói: “Bỏn cô nương hôm nay phát tài, những thứ này tặng cho các nguoi, cùng nhau vui vẻ một chút đi.”

Bọn hạ nhân hưng phấn nói cảm ơn, rồi rời đi.

“Các nguoi cũng lui xuống đi.” An Thiếu Hàn ngồi trên ghế, một mõi nói với Đông Thần Thanh Vân và nha hoàn xung quanh.

Đông Thần Thanh Vân muốn nói gì đó, lại không thể mở miệng.

Chỉ có thể đứng dậy cáo lui.

An Thiếu Hàn ngồi trong phòng một mình.

Bên ngoài phòng, truyền đến tiếng nha hoàn cười đùa.

“Nè, hôm nay đúng là trời ban phúc lạ nha.”

“Nhưng mà, nàng ấy thật kỳ lạ. Nghe nói, Vương Gia khen thưởng, nàng ấy đến vườn hoa thì tặng sạch. Một chút cũng không chừa lại.”

“Nhiều bảo bối như vậy, tại sao lại không cần chứ?”

“Ai mà biết?”

Gió thổi qua, An Thiếu Hàn cảm thấy rất lạnh.

Tim của hắn rất đau.

Nhắm mắt lại, An Thiếu Hàn cảm thấy có thứ gì đó, vỡ tan.

Hắn thật là ngu ngốc, mới có thể cho rằng nàng cần những thứ châu báu kia.

Nhất định là ngu rồi, mới có thể lại tổn thương nàng như vậy một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 49: Muốn Từ Chối Thì Giả Làm Thái Giám Đi

Không chỉ có thân thể mệt mỏi, mà tim cũng vậy. Những thứ châu báu kia, nặng nề giống như những xiềng xích vô hình.

Đến khi cho đi hết tất cả mọi thứ xong, Mai Vũ mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong vườn hoa, Hoa Từ Nguyệt đang đợi nàng.

Mai Vũ đi tới, lập tức nằm trên cỏ.

Tối nay trên trời có đầy sao, đúng là một đêm tuyệt đẹp.

Hoa Từ Nguyệt cũng ngồi xuống, cứ như vậy nói chuyện.

“Từ Nguyệt, ngươi có phải là bồ công anh hay không?”

“Ha ha, tại sao lại hỏi như vậy?”

“Đâu có gì đâu, chỉ là cảm thấy, ngươi là bồ công anh. Bay bay, đáng vẻ rất đẹp.”

“Ngu ngốc, ta là một tên sát thủ, lấy đâu ra đáng vẻ tốt đẹp?”

“Hừ, ngươi nói cái đó không tính. Dù sao ta vẫn cảm thấy Từ Nguyệt là bồ công anh.”

Giống như cây bồ công anh, luôn luôn bay bổng trên không trung, chỉ chọn đúng chỗ, mới đáp xuống.

“Đồ ngốc...”

“Từ Nguyệt, cho ta dừng khí đi.”

“Cần nhiều hay ít đây?”

“Cho ta mượn hết, có được không? Ta cần rất nhiều. Ta muốn ngươi cho ta mượn tất cả dừng khí của ngươi.”

Ta cần rất nhiều dừng khí để quên đi tất cả mọi thứ. Thì ra muốn quên đi một chút, so với nhớ ngay lập tức thì khó khăn hơn nhiều.

Luôn phải nhớ rằng, muốn quên đi người này. Tim cứ đau đớn như vậy.

Hoa Từ Nguyệt đứng dậy, mỉm cười nhìn nàng: “Được, nhưng muốn lấy dừng khí của ta, phải trả giá thật lớn đó.”

Mai Vũ nằm trên cỏ, vẫn không nhúc nhích, giương mắt nhìn những ngôi sao trên bầu trời.

“Cái gì mà giá cao chứ?”

Đúng là, quý hiếm, cần chút dừng khí của ngươi thôi mà cũng đòi giá cao.

Hoa Từ Nguyệt đón gió mà đứng, nói: “Mai Vũ, không được cử động đó.”

Hoa Từ Nguyệt cất tiếng cười thần bí, Mai Vũ ngoan ngoãn nằm tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Hoa Từ Nguyệt lập tức chạy mất.

Mai Vũ còn đang nghi hoặc, chỉ thấy gió nhẹ nhàng thổi tới.

Vô số cánh hoa màu đỏ tung bay, bay về phía nàng trong đêm đen.

Mưa cánh hoa màu đỏ, bay bổng theo gió.

Nam tử kia đứng trong làn hoa, ngón tay cử động, cánh hoa giống như có cảm giác, bay theo chuyển động của ngón tay hắn.

Mai Vũ nhìn đến ngây người.

Thật là đẹp.

Vô tình cảm thấy, ngón tay của nam tử kia cũng rất đẹp.

Dài nhỏ, thanh mảnh. Thật là làm cho người ta ghen tỵ nha.

Lập tức, cánh hoa lại bay về hướng nàng, bay lên rồi rơi xuống người nàng.

Hoa Tử Nguyệt nhìn xuống nàng, mỉm cười, một cánh hoa màu đỏ rơi trên môi Mai Vũ.

Hoa Tử Nguyệt cứ như vậy cúi xuống, cách cánh hoa hôn lên trán nàng.

Nếu ta là đóa hoa yếu ớt xinh đẹp, Mai Vũ, vậy sức mạnh của ta có đủ truyền cho người hay không?

“Thù lao đã tới tay, như vậy, Mai Vũ, hãy đừng cảm quên hân đi, đừng quên là người còn có chúng ta.” Hoa Tử Nguyệt nói, những sợi tóc đen của hân rũ xuống, đôi mắt xinh đẹp khẽ hép lại, dịu dàng đến mê người.

Mai Vũ nhắm mắt lại, thống khổ nằm trong ngực hân.

Tử Nguyệt, người hiểu ta quá.

Hiểu sự vùng vẫy và hèn yếu của ta.

Nhưng mà ta mặc kệ, ta đã mượn được dũng khí.

Người nói đúng, ta còn có người, có Vô Ca nữa. Còn có Tạ Văn Phong sẽ rất nhanh tìm đến đây kia.

Khi vừa mới ngủ dậy, quả nhiên tinh thần tốt hơn nhiều.

Mai Vũ cảm thấy mình tinh thần phấn chấn, thân thể tràn đầy lực lượng.

Đêm qua nàng và Hoa Tử Nguyệt đã cùng nhau lập ra kế hoạch “Mười mặt trời mọc trên Vương Phủ”.

Cái kế hoạch này chính là, trong vòng mười ngày, chạy thoát khỏi Vương Phủ này.

Cuộc sống, quả nhiên là rượt đuổi và giãy dụa trong lúc bị rượt đuổi.

Mai Vũ nốc nốc lỗ tai, đối mặt, nói chuyện với Hoa Vũ Đình.

Hoa Vũ Đình uống một ngụm trà, liếc mắt nhìn nàng: “Tại sao ta lại phải giúp các người?”

Có nhầm không vậy? Muốn hân giúp nàng ấy trốn thoát khỏi Vương Phủ?

Hân có thể mang Hoa Tử Nguyệt vào trong đây đã là đại kỳ tích từ trên trời giáng xuống rồi có được chưa?

Nói trắng ra là lúc đó An Thiếu Hàn khá là mệt mỏi. Vốn không có tâm tình nhìn qua cái gì mà tiểu đệ dưới quê của hân.

Thuận miệng đáp ứng. Bằng không, chỉ sợ Hoa Tử Nguyệt không thể lọt vào dễ dàng như vậy.

Hân đã phát huy thiện tâm và tình huynh đệ của mình ở mức lớn nhất để đưa tên kia vào, bây giờ lại muốn hân đưa bọn họ ra ngoài?

Một câu thôi: Không có cửa đâu.

“Hoa Vũ Đình, không lẽ người không biết bây giờ chúng ta đang bị cột chung trên một sợi dây à? Từ lúc người nói Hoa Tử Nguyệt là tiểu đệ dưới quê của người thì giờ khắc này đã định rồi.” Mai Vũ không nhanh không chậm nhàn nhai nói.

Hoa Vũ Đình thẳng lưng, nghiêm túc nói: “Mai Vũ, người đừng quên, người vẫn còn cần ta trị liệu, chỉ cần hơi sai sót một chút, ta có thể sửa lại trí nhớ của người.”

Hừ, ta không tin là người không sợ hãi.

Mai Vũ nghe thấy, chân mày nhíu lại, nói: “Hoa Vũ Đình, người cũng đừng quên, ít nhất bây giờ ta còn đang vui vẻ, một khi đàm phán thất bại, ta sẽ chà đạp tất cả thảo dược của người. Hơn nữa, mạng của người cũng sẽ bị bóp nát trong tay Tử Nguyệt.”

Tiểu tử, bốn cô nương đã không còn sợ bất cứ thứ gì.

“Mai Vũ, người đừng có mà được voi đòi tiên.”

“Hoa Vũ Đình, người rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt phải không?”

“Người, nữ nhân này, không biết là có ân phải báo sao?”

“Ngại quá, bồn cô nương không phải là nữ nhân tốt biết cái gì gọi là có ân phải báo.”

Hừ, dù sao Mai Vũ nàng là một sát thủ, biết có ân phải báo để làm gì?

Cũng phải xem tâm tình bồn cô nương đã chứ. Bồn cô nương đang trong cảnh nước nước sôi lửa bỏng, lấy đâu ra tâm trạng mà báo ân chứ.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy....

Hai bên đều nắm được nhược điểm của đối phương, cũng bám vào điểm yếu của nhau.

Bây giờ, phải xem ai là người ra một kích cuối cùng.

Cái bộ dạng này, điệu bộ này.

Nhất định là....

Nhất định là....

Con gà chọi!

Ách, được rồi, cái ví dụ này đúng là rất đáng đánh đòn!

Hít sâu, Hoa Vũ Đình nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.”

“Hừ, vậy ngươi để mạng lại đây đi.” Mai Vũ nói.

Trong lúc nơi này đang đi đến hồi kết, chỉ mảnh treo chuông, Hoa Tử Nguyệt thông thả mở cửa bước vào.

Dựa vào cửa, chỉ nói một câu.

Lúc đó Mai Vũ lập tức cảm thấy phục sát đất.

Tử Nguyệt, tại sao trước kia ta lại không biết, ngươi còn có bản lĩnh như vậy nha.

Về mặt Hoa Vũ Đình đây thông khổ nằm trên bàn.

Hoa Tử Nguyệt! Coi như thằng nhóc đáng chết nhà ngươi đủ ngoan độc.

Cứ như vậy, ba người chính thức lập thành đồng minh.

Nhân tiện nhắc lại, câu nói kia của Hoa Tử Nguyệt là: “Hoa Vũ Đình, nếu như ngươi từ chối, cả đời này ngươi hãy giả làm thái giám đi.”

Ý tứ rất rõ ràng, đó chính là: “Nếu như ngươi từ chối, mặc kệ sau này ngươi có qua lại với bao nhiêu nữ nhân, đều sẽ tới trên giường của ta.”

Mỹ nam Hoa Tử Nguyệt ra chiêu tất sát, thu được toàn thắng.

Mặc dù chuyện này về sau đã để lại di chứng không nhỏ.

Mai Vũ cười suốt mấy canh giờ, mới được Hoa Vũ Đình thả đi.

Sau khi vừa lấy lại tự do, Mai Vũ lập tức nhỏ một bó to, nghe nói là thảo dược vô cùng trân quý rồi bỏ chạy.

Có lẽ là An Thiểu Hàn bận rộn, không có thời gian để ý tới nàng, hình như hôm nay đặc biệt thanh nhàn.

Mai Vũ hướng về phía bờ sông đi tới theo thói quen.

Nước sông mênh mông gợn sóng vỗ vào bờ, rãnh rỗi ngủ một giấc, đúng là vô cùng dễ chịu.

Điều kiện tiên quyết là....

Điều kiện tiên quyết là....

Nàng có thể thuận lợi đi tới bờ sông.

“Vị cô nương này, có thể nhường đường hay không?” Mai Vũ nhìn xuống xúc động muốn nhào lên xé nát gương mặt đó. Cố gắng giả bộ không nhận ra nha hoàn đang cố ý chặn đường trước mắt này chính là Đông Thần Hạo.

Đông Thần Hạo mỉm cười, nói từng chữ êm ái: “Ta không muốn.”

Mai Vũ liếc mắt, người quái dị mặc trang phục nữ nhân, người không muốn, bốn cô nương sợ hãi?

Cùng lắm thì bốn cô nương đi đường vòng.

Queo trái, bộ trang phục nữ nhân dịch sang trái.

Queo phải, bộ trang phục nữ nhân nhích sang phải.

Vị thiếu niên biến thái này.

Đây là người muốn chết, muốn tìm cái chết đúng không, muốn tìm cái chết có đúng không?

Mai Vũ bỏ cuộc, dừng lại, nghiêm túc nhìn hắn: “Người muốn sao đây?”

Đông Thần Hạo cười: “Người biết ta đúng không?”

“Không, ta không quen biết người.” Mai Vũ quyết định giả bộ đến cùng.

Đông Thần Hạo vẫn cười, nói: “Ta biết là người nhận ra ta. Ta là Đông Thần Hạo, chính là Hạo Thiên hôm đó đã từng gặp người ở thanh lâu.”

Mai Vũ nắm chặt nắm tay, trực giác nói cho nàng biết, nếu trở mặt, sẽ không có quả ngon để ăn.

Mỉm cười, treo lên nụ cười cứng ngắc trăm phần trăm.

Mai Vũ tiếp tục giả bộ: “Ha ha, ha ha, vừa nghe tên Hạo Thiên đã biết là nam nhân, người là một nữ nhân đó. Ta không biết người đang nói cái gì nữa.”

Đông Thần Hạo cười, đột nhiên kéo váy lên, hơn nữa còn tiếp tục kéo lên cao.

Vừa kéo vừa nói: “Người có muốn kiểm tra một cái hay không?”

Một trận gió thổi tới. Mai Vũ bị Thiên Lôi hoành tráng bỏ cho một nhát.

Kiểm tra?

A ha ha ha ha ha ha.

Người này vừa nói cái gì?

Nói kiểm tra hả?

Tên thiếu niên biến thái đáng chết này!

“Thật vô cùng xin lỗi, ta đã nhớ ra tất cả rồi.” Về mặt đau khổ, Mai Vũ dùng tất cả dũng khí của mình nói.

Ông trời ơi, tại sao nàng lại gặp phải một tên biến thái như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 50: Cái Tên Chết Tiệt, Biến Thái, Cải Trang Nữ Nhân Quái Dị!

Vị Vua tiếp theo của Đông Thần Quốc là một tên biến thái thích cải trang nữ nhân đó!!!

Mai Vũ, thật sự rất muốn la to lên như vậy.

Nếu như có thể, nàng vô cùng không muốn ở trước mặt tên biến thái đáng chết thích cải trang nữ nhân này. Nhưng mà, vì đảm bảo cho mắt của nàng không vì tên bỉ ổi nào đó mà bị mù. Cuối cùng, Mai Vũ đành thỏa hiệp với tên thiếu niên đang có vẻ mặt và động tác không biết xấu hổ này.

Nàng nói, nói là đã nhận ra hắn.

Cho nên, không thể tránh khỏi việc phải tiếp xúc với tên đáng chết này.

“Như vậy mới ngoan chứ, nói sao thì chúng ta cũng xem như là không đánh nhau thì không quen biết.” Đông Thần Hạo nói.

Mai Vũ nhú mày.

Vô cùng xin lỗi, bây giờ ta mới nhớ ra ta đã từng đụng chạm tới một người bi ối như ngươi, ta xin thề, da gà gai ốc nổi đầy cả người rồi.

“Ngươi muốn sao đây?” Mai Vũ không nhịn được hỏi.

Đông Thần Hạo tiến về phía trước từng bước: “Muốn làm bằng hữu của ngươi.”

Thật là ngại quá, ta không muốn trở thành bằng hữu của ngươi.

Lui từng bước về phía sau, Mai Vũ quả quyết vạch rõ ranh giới với đối phương.

“Ngại quá, ta nghĩ tính tình của chúng ta không hợp nhau, hành động cũng khác nhau quá lớn, cho nên ta cảm thấy chúng ta không làm bằng hữu thì tốt hơn.”

Dường như Đông Thần Hạo không nghe thấy sự kiên định trong giọng nói của nàng, vẫn mỉm cười tiến về phía trước.

“Ta có thể giúp ngươi thoát khỏi Vương Phủ.”

Mai Vũ dừng bước.

Giúp nàng thoát khỏi Vương Phủ?!!

Đầu của người này không phải bị hư rồi chứ.

Nếu không thì do mặc trang phục nữ nhân quá lâu, đã trở thành biến thái hoàn toàn rồi.

Đúng, nhất định là như vậy rồi.

Mai Vũ liếc mắt nhìn hắn, từ chối thẳng: “Không, ta rất thích những ngày tháng ăn không ngồi rồi này. Vì vậy, xin cảm ơn ý tốt của các hạ, bây giờ Mai Vũ không có phúc hưởng thụ.”

Hình như Đông Thần Hạo không hề kinh ngạc với câu trả lời của nàng. Hoặc phải nói là, nếu Mai Vũ thật sự đồng ý, Đông Thần Hạo mới thấy lạ đó.

Động tác của Đông Thần Hạo ưu nhã, nhẹ nhàng ngắt cành hoa.

Mai Vũ không thể chịu đựng nổi cái dáng vẻ tự tin, cao cao tại thượng kia của hắn.

Nhú mày, Mai Vũ chờ hắn trả lời.

Rút kinh nghiệm từ trước đến nay, nàng biết. Từ chối là vô ích.

Quả nhiên, Đông Thần Hạo hơi nghiêng đầu, nở một nụ cười sáng lạn.

“Bây giờ ngươi có lý do gì mà từ chối chứ. Bởi vì, ta muốn dẫn ngươi ra ngoài.”

Mai Vũ giống như bị ai đó dùng gậy đập vào đầu, muốn xỉu.

Khóe miệng co giật, Mai Vũ mặc niệm ở trong lòng: Vừa rồi mình nghe lầm rồi, chắc chắn là nghe lầm rồi.

“Ngại quá, lúc này tai của ta không được tốt cho lắm, ngươi có thể nói lại một lần nữa được không?” Mai Vũ run rẩy hỏi hắn.

Đông Thần Hạo cũng không ngại, ngẩng đầu, lớn tiếng tuyên bố lần nữa: “Mai Vũ! Ta muốn dẫn ngươi ra khỏi Vương Phủ, muốn ngươi làm nữ nhân của ta.”

Bây giờ, Mai Vũ không chỉ cảm thấy cả cơ thể mình đang bị chuột rút, mà ngay cả nội tạng cũng bắt đầu rút lại.

Nói đùa à, chắc là nói đùa.

Tên quái dị cái trang nữ nhân đáng chết này, lại có thể trưng ra vẻ mặt “Ngươi là người của ta” như vậy.

Làm ơn, tha cho nàng đi.

Rốt cuộc hấn lấy cái sự tự tin đó ở đâu ra vậy?

Trang phục nữ thần kỳ vậy sao? Hay là do kiểu tóc nha hoàn điển hình đó?

Thiếu niên, ngươi có thể nói lời này cho giống nam nhân một chút có được hay không?

Bỏn cô nương thật nghi ngờ, tại sao Đông Thần Quốc lại có thể chọn một nam nhân mặc nữ trang cũng không giống nam nhân như ngươi lên làm Vua?

Vốn là Mai Vũ muốn kiềm nén lửa giận trong lòng. Nhưng bộ dạng của hấn đáng đánh như vậy, biết làm sao?

Cho nên, Mai Vũ dứt khoát tiến lên ba bước, hung hăng đạp một cước xuống.

Hung ác nhìn chằm chằm Đông Thần Hạo, Mai Vũ nói từng chữ một: “Bỏn cô nương nhất định sẽ không đi theo ngươi!”

Nói xong, đi lướt qua hấn.

Để lại Đông Thần Hạo ôm chân mà nhảy: “Ta sẽ chờ câu trả lời của ngươi.”

Không cần chờ! Bây giờ bỏn cô nương tặng ngươi ba chữ: Đi chết đi!

Bước chân, mắt thẳng bằng, lập tức Mai Vũ bị trượt xuống, chỉ nghe một tiếng: “tôm”.

Sau màn cá chép vượt long môn hoa lệ, Mai Vũ đã rớt xuống nước.

Trên bờ, một tiếng cười thanh thúy không ngừng truyền đến.

Mai Vũ từ dưới nước ngoi lên, ngay cả cảm giác muốn chết cũng có.

Hu hu~ Nàng nhìn thấy! Nhìn thấy!

Trong bụi cỏ kia, rõ ràng có chôn một cái bẫy.

Nhất định là do cái tên quái dị cái trang nữ nhân đáng chết làm rồi.

Đón lấy ánh nắng chiều, Mai Vũ đưa tay về phía nam từ đang không ngừng cười trên bờ kia.

“Này, có thể kéo ta lên không?”

Ngươi cũng phải xuống đây, Mai Vũ nở nụ cười gian xảo.

Ánh nắng mặt trời màu vàng kim tươi đẹp, chiếu lên người nàng trong sóng nước mênh mông, tiểu yêu tinh này đúng là mê người.

Đông Thần Hạo tiến về phía trước, khom lưng kéo tay nàng.

Lông mày của Mai Vũ vui vẻ nhướn lên, dùng sức, kéo Đông Thần Hạo xuống.

“Ha ha, tằm đi tên quái dị, biến thái, thích cái trang nữ nhân!” Mai Vũ cười to.

Hừ, bỏn cô nương có thể có ân không báo, nhưng có oán thì nhất định phải báo!

Mai Vũ nói xong, vừa định lên bờ, lại đột nhiên bị tên quái dị cái trang nữ nhân ở trong nước kéo lại.

Đông Thần Hạo mỉm cười, có lẽ, chính vì muốn nhìn thấy nàng nở nụ cười gian trá khi gian kế được như ý như vậy.

Cho nên, hấn mới cam tâm tình nguyện để nàng kéo xuống nước.

“Muốn đi lên à, không dễ như vậy đâu.” Dùng một chút sức lực, Mai Vũ bị Đông Thần Hạo kéo xuống nước lại.

Vậy mới nói, cuộc sống, chính là không ngừng giãy dụa mà.

Mai Vũ và Đông Thần Hạo đánh nhau ở trong nước hồi lâu, mới cùng nhau lên bờ, Mai Vũ trợn mắt nhìn Đông Thần Hạo một cái, rồi phát tay áo bỏ đi.

Đông Thần Hạo bịt miệng lại, không nói gì cả.

Vừa nãy, hình như....

Cái đó....

Thấy được rất rõ cái gì đó phía trước. (mình nghĩ là đang nói ngực Mai Vũ chứ gì = __ =)

Trên tay có cảm giác ẩm ướt, Đông Thần Hạo hơi dơ ra.

Giơ tay ra nhìn, trên trán Đông Thần Hạo chảy xuống một đồng vạch đen.

Máu mũi? Máu mũi? Lại có thể là máu mũi?

Đông Thần Hạo chuyên đùa giỡn nữ nhân lại có thể vì một điểm hấp dẫn nhỏ xíu của nữ nhân này mà bị chảy máu mũi?

Lắc đầu thật nhanh, Đông Thần Hạo xoay người bước đi.

Ảo giác, ảo giác, tất cả đều là ảo giác!

Mai Vũ cả người ướt sũng xông vào trong phòng, hung hăng đóng cửa lại.

Hoa Vũ Đình ở ngoài vườn thảo dược, đi đến trước cửa sổ, cười nói: “Ha ha, sao đi ra ngoài một chuyến lại bị ướt sũng rồi? Xem ra ngươi rất thích nước nha, lúc nào cũng ướt nhẹp. Này, không phải ngươi là do cá chép nhỏ biến thành đó chứ?”

Trong lòng Hoa Vũ Đình rất vui.

Đáng lắm, ai kêu ngươi bứt thảo dược của bốn thiếu gia.

Về mặt Mai Vũ vô cảm, bước từ từ đến gần cửa sổ, mở cửa, lấy thảo dược phơi gần đó, hất lên khuôn mặt đang cười không ngừng của Hoa Vũ Đình.

Sau đó, quyết đoán đóng cửa sổ lại.

Hu hu! Nữ nhân đáng chết, ta nguyện rửa ngươi bị hôi miệng, ba ngày không thể ăn cơm ngon!

Giang Nam, đã lâu thật lâu, lại trở về lần nữa.

Trước khi đi tìm nàng, Tạ Văn Phong đưa Liễu Hành Vân đến nơi mà hắn và Mai Vũ gặp nhau lần đầu tiên một chuyến.

Đứng cách đó không xa lắm, từ xa xa Tạ Văn Phong nhìn về hướng cái cây kia.

Tiếng gió thổi tới “xào xạc”, “xào xạc”.

Ở trên cây kia, hình như có một bạch y nam tử, mà dưới tàng cây, có một hồng y nữ tử đang ngồi.

Gió thổi bay tóc của hai người.

Ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua những khe hở của tàng cây xanh biếc.

Đẹp dễ như vậy, đẹp đến mức làm người ta không dám nhìn.

Tạ Văn Phong cười, chỉ vào cái cây kia.

“Hành Vân, ta đã gặp nàng ở chỗ này đấy. Khi đó, ta có việc gấp phải làm, buổi chiều nghỉ ngơi ở nơi này, nàng ngồi dưới tàng cây, nói cái gì mà: Lớn lên xinh đẹp cũng là một loại phiền phức. Ta bị nàng làm cho mắc ói không nhẹ, không nhịn được nên đã trêu chọc nàng. Ngươi có biết, sau khi nàng nhìn thấy ta, câu đầu tiên nàng nói là gì không?”

Liễu Hành Vân lắc đầu.

Nàng quá khó đoán, hắn không nghĩ ra được.

“Nàng nói: Ngươi là tiên sao?”

Khi đó, đôi mắt kia, hắn không thể nào quên được.

Lớn lên xinh đẹp cũng là một loại phiền phức.

Lúc đầu, hắn luôn cười nàng. Nhưng sao lại cảm thấy nàng nói không sai chứ?

Nữ tử này, tại sao lại đẹp như vậy chứ?

Tạ Văn Phong không biết, nhưng lại không nhịn được tự hỏi mình.

Liễu Hành Vân nhìn dáng vẻ xuất thần của hắn, thở dài.

“Văn Phong, người đang sợ hãi.” Liễu Hành Vân nói.

Hắn dùng giọng điệu khẳng định, hẳn biết, Tạ Văn Phong rất sợ hãi. Giống như hắn vậy.

Đã nói ra lời thề son sắt là sẽ bảo vệ nàng. Nhưng lại không thể bảo vệ nàng thật tốt.

Chính tay làm tổn thương người mình phải bảo vệ.

Ai cũng không muốn nhớ lại ký ức như vậy.

Nhưng mà, không thể không tiến về phía trước, phải đi về phía trước bỏ lại quá khứ chứ.

“Văn Phong, ta rất sợ đến bên cạnh nàng, ta sợ ta làm sao cũng không thể bù đắp lại những tổn thương của nàng. Nhưng mà, không đi không được, cho dù là ta sợ hãi, nhưng trái tim của ta, thậm chí là linh hồn của ta, đều đang kêu gào muốn đến bên cạnh nàng. Không biết từ lúc nào, nàng đã trở thành một phần trong sinh mạng của Liễu Hành Vân. Cho dù có xa cách bao nhiêu lần, nơi mà ta muốn tới cuối cùng, vẫn là bên cạnh nàng.” Bước lên lưng ngựa, đón lấy ánh mặt trời, lắc đầu.

Tạ Văn Phong nhìn về phía cây kia một lần nữa, cũng leo lên ngựa.

“Người nói không sai, linh hồn đang kêu gào.”

Mai Vũ, chúng ta đến đây.

Hãy ước hẹn một lần nữa có được không?

Lần này, là chính thức ước hẹn phải cùng nhau đi đến chân trời góc biển.

Thời điểm chúng ta gặp nhau, là vô cùng đẹp đẽ. Tạ Văn Phong đảm bảo, sẽ không để nàng hối hận vì chúng ta đã từng gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 51: Phòng Tắm Kinh Hoàng, Tên Cuồng Khoe Thân Này!

Sống trên đời này, nếu là con người, thì khó tránh khỏi phải gặp những người kỳ quái.

Người ta thường chia những người kỳ quái này thành rất nhiều loại.

Biến thái, chính là một trong những loại người kỳ quái đó.

Loại này, lại được chia ra thành rất nhiều loại nhỏ.

Họ là hóa thân của sự kết hợp giữa bỉ ổi và ngu ngốc, lấy vũ khí là sự ghê tởm và chán ghét, có mặt ở tất cả các thôn lớn nhỏ, các thành, các quốc gia.

Họ còn chia ra rất nhiều loại hình. Phái hành động, phái kỳ quái, phái kín đáo, phái khoe thân,... biến thái từ trong lòng ra tới bên ngoài. Nói chung là biến thái tràn lan mọi góc ngách.

Mà bây giờ, Mai Vũ đang gặp một người. Là một người tập hợp tất cả tính chất của biến thái.

Thứ nhất, thích cái trang nữ nhân.

Thứ hai, biến thái từ trong lòng!

Thứ ba, cuồng khoe thân!

Cái rổ đựng đầy cánh hoa trên tay rơi xuống đất.

Mai Vũ tròn mắt há mồm nhìn thiếu niên đang ở trong bồn tắm trước mặt.

Thiếu niên kia, ở trong bồn tắm, lộ ra cánh tay mạnh mẽ hoàn toàn khác với lúc hắn mặc y phục.

Hai tay dang rộng để trên bồn tắm, tóc rơi xuống, tản ra trong nước, nở nụ cười vô cùng tà ác với nàng.

Tim của Mai Vũ muốn nhảy bắn ra ngoài.

Ông trời ơi!!!

Hắn đang tắm, không mặc cái gì cả?

Trong đầu, lại nhớ tới lúc đi, Hoa Vũ Đình mỉm cười nói.

“Đã trễ như vậy rồi còn đi tắm, coi chừng gặp ma đó.”

Hoa Vũ Đình, ta cảm ơn lời chúc tốt lành của ngươi, thay mặt ta cảm ơn tổ tông mười tám đời của ngươi.

Gặp ma? Bây giờ nàng tình nguyện gặp ma!

Sống lâu như vậy rồi, bây giờ Mai Vũ mới biết, không có xui xẻo nhất, chỉ có xui xẻo hơn, sao lại xảy ra việc này chứ.

Mai Vũ nàng ----- sao lại hăm hiu như vậy chứ!!!

Chuyện này, phải trở lại một đoạn thời gian trước. Sau khi biết được tin tức buổi tối An Thiếu Hàn sẽ rời Vương Phủ, tâm tình của Mai Vũ có một chút nhẹ nhõm.

Đi hái một ít cánh hoa, muốn đợi lúc nửa đêm không có một bóng người để tắm cho đã. Tối đến, nàng đi tìm một cái bồn tắm bằng gỗ. Nhưng mà không biết tại sao, nha hoàn xung quanh nói với nàng, chỉ có thể dùng bồn tắm trong cái nhà ở rừng trúc.

Bởi vì nàng nói hơi trễ, nên tất cả bồn tắm đều đã được bố trí cả rồi.

Mai Vũ nghĩ, rừng trúc yên tĩnh, phong cảnh lại đẹp, cũng không thiệt gì. Hứng thú bưng bưng đi tới.

Lúc đi còn bị Hoa Vũ Đình cười, nói là sẽ gặp ma. Lúc đó Mai Vũ vẫn cứ vui vẻ. Trên đời này nếu mà có ma, Mai Vũ sẽ lập tức đưa nó một ly rượu. Bảo đảm nó sẽ sống lại ngay lập tức.

Kết quả, ma đâu không thấy, lại gặp một người sống.

Vốn dĩ nàng đang nghi ngờ có nên đi vào hay không. Sau đó lại thấy dưới đất có y phục của nữ nhân.

Nàng nghĩ, cùng là nữ nhân, mà bây giờ nàng muốn đi tắm. Vào hỏi một chút xem khi nào nàng ấy tắm xong, cũng không đến nỗi hù dọa người ta. Cùng lắm thì chia cho nàng ấy một ít cánh hoa.

Nhưng, nàng không ngờ tới, chưa từng nghĩ tới dù chỉ là một chút.

Mặc y phục nữ nhân, không nhất thiết phải là nữ nhân. Còn có biến thái thích cải trang nữ nhân nữa.

Hu hu! Mai Vũ chỉ muốn khóc.

Cái chuyện gì vậy chứ.

Mà Đông Thần Hạo thấy nàng đến, lại vô cùng vui vẻ.

“Sao vậy, ngươi tới đây là muốn tắm chung với ta à?” Đông Thần Hạo cong môi, mở miệng nói.

Dáng vẻ đó, Mai Vũ không thể không thừa nhận, đã đập tan cái ấn tượng nhìn như thiếu niên của hắn lúc trước. Có chút hấp dẫn.

Hấp dẫn?

Trời ơi, Mai Vũ, đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng, ngươi còn lên cơn thần kinh nghĩ tới hấp dẫn cái gì chứ.

Bây giờ phải chạy trốn mới là thượng sách nha.

Run rẩy, Mai Vũ lúng túng không dám mở mắt: “Thật xin lỗi, ta không có cố ý bước vào đây.”

“Không sao đâu, ngươi cố ý cũng được mà.” Đông Thần Hạo nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng, nói.

Khóe miệng Mai Vũ co giật.

“Yên tâm, ta hoàn toàn không có cố ý. Ta không có hứng thú với thiếu niên.” Mai Vũ lập tức hết đỏ mặt, cố ý vẫn đậm phong khinh (*) nói.

(*) vẫn đậm phong khinh: nhạt như mây, nhẹ như gió => tỏ vẻ không quan tâm, khá giống với “nhẹ tựa lông hồng.”

Hừ, bổn cô nương sẽ không để tên thiếu niên như ngươi trêu chọc đâu.

Con nít nên ngoan ngoãn về nhà mà ôn đồ chơi đi.

Khuôn mặt tươi cười của Đông Thần Hạo, giống như nứt ra khi trúng phải lời này.

Mai Vũ vô tình nhìn thấy vẻ mặt như bị nứt ra kia.

Trong lòng nhịn không được cười ha ha.

Này! Gương mặt như vậy đúng là quá biểu cảm rồi!

Gương mặt Đông Thần Hạo đen lại, ánh mắt như dao bắn về phía Mai Vũ.

“Có phải thiếu niên hay không, bây giờ ta lập tức cho ngươi nghiệm chứng thử xem.” Đông Thần Hạo trầm giọng nói.

Nghiệm chứng?

Nghiệm chứng?!!

Hắn vừa mới nói cái từ này?

Mặt Mai Vũ đổi màu trong chớp mắt: “Làm sao, làm sao để nghiệm chứng?”

Mai Vũ nói xong, đúng là muốn cho mình một bạt tai.

Hu hu!

Cái tên bi ổi!

Nói nghiệm chứng gì chứ!

Nói nghiệm chứng cái gì chứ!

Đông Thần Hạo vui vẻ, làm bộ như muốn đứng lên từ trong nước. Nói: “Dùng đôi mắt của ngươi nghiệm chứng, hoặc dùng thân thể nghiệm chứng cũng được nha.”

Mai Vũ hoảng sợ lấy tay che kín đôi mắt, la to: “Không cần, không cần nghiệm chứng.”

“Không được, nhất định phải nghiệm chứng mới được chứ.” Đông Thần Hạo nói.

Tim của Mai Vũ như muốn nhảy ra ngoài.

“Đừng! Làm ơn đi, ngươi không cần như vậy đâu! Mắt ta sẽ bị mù mất!”

Đừng mà, cái tên cuồng khoe thân, bổn cô nương không muốn bị đau mắt đâu!

Đông Thần Hạo giận: “Nữ nhân đáng chết! Ta nhất định phải cho ngươi xem dáng người hoàn mỹ mà bao nữ tử Đông Thần muốn xem của bổn Hoàng Tử! Ngươi được lợi rồi!”

Gương mặt của Mai Vũ đã tiến vào trạng thái nửa tê liệt: “Vậy ngươi trở về Đông Thần đi! Ta cũng đâu phải là nữ tử Đông Thần chứ!”

“Không, ta nhất định phải cho ngươi xem!”

Đông Thần Hạo không tin nổi sự bất thường này.

Hắn là Tam Hoàng Tử điện hạ mê đảo tất cả nữ nhân của Đông Thần.

Vậy mà không giải quyết được nữ nhân ngu ngốc này sao?

Nữ nhân đáng chết, nhất định phải cho ngươi biết dáng người của bổn hoàng tử hoàn mỹ như thế nào.

Tim của Mai Vũ như muốn nhảy ra.

Sao mọi chuyện lại càng ngày càng đáng sợ như vậy.

Nàng chỉ muốn tắm thôi mà, đúng là quá bị kịch.

Đông Thần Hạo bước ra khỏi bồn tắm.

Nghे được tiếng nước chảy, tìm Mai Vũ “thình thịch” từng cái.

Run rẩy, ánh mắt không chịu nghe lời quét về một hướng.

Đập vào mắt, là một lồng ngực trắng kiệп.

Ánh mắt của Mai Vũ phản xạ có điều kiện nhìn xuống dưới. Lúc chỉ mảnh treo chuông.

Trong rừng trúc đột nhiên truyền tới một giọng nói thanh thúy.

“Ngại quá, nước nóng tới đây.” Một bóng dáng lập tức nhảy vào từ cửa sổ.

Trong nháy mắt lúc Đông Thần Hạo và Mai Vũ ngẩng ra, một cánh tay đẩy Đông Thần Hạo trở lại bồn tắm.

“Ngại quá, ta lập tức dâng nước nóng lên cho ngài đây.” Người đột nhiên xông vào nói, nhắc thùng nước lên.

“Ào ào” Một thùng nước lạnh đổ xuống.

Vốn là Đông Thần Hạo đang mắng cái người không có mắt này trong lòng.

Vừa định ngẩng đầu lên xem là ai đáng chết như vậy, đám phá hư chuyện của hắn.

Vừa ngửa đầu, nước lạnh lại xối xuống người hắn.

Mặt Đông Thần Hạo hoàn toàn đen lại.

Mà cái người kia cúi đầu nhìn vào mắt hắn, lại nói: “Á, nhầm rồi. Bây giờ đổi thành nước nóng.”

Vừa nói vừa đổ xuống, cũng không quan tâm xem Đông Thần Hạo có bị nước nóng nấu chín hay không.

Tim của Đông Thần Hạo suýt chút nữa là ngừng đập.

Thật may mắn, từ nhỏ hắn đã được huấn luyện để cơ thể hành động nhanh nhẹn, có bị nước nóng đổ lên người cũng không sao.

Nhưng mà....

Vẫn cảm thấy nóng quá!!!!

“Á! Nóng quá! Nóng quá!” Đông Thần Hạo hét to, từ trong nước nhảy dựng lên, giương mắt, muốn hung hăng dạy dỗ cái người mà hắn không biết từ đâu chui ra kia.

Lúc hắn nhìn lại, bốn phía không còn một ai.

Ngay cả Mai Vũ cũng biến đâu không thấy.

Đáng giận, đừng để ta bắt được ngươi! Tên đáng chết.

Mai Vũ bị Hoa Vũ Đình kéo đi, cứ chạy, cứ chạy.

Chạy thẳng về chỗ đồng thảo dược của hắn, hai người mới dừng lại.

Thở hổn hển một hồi lâu, hai người mới nhìn nhau. Cùng nở nụ cười.

“Ha ha ha ha ha ha, về mặt của hắn lúc này, tuyệt!”

“Đúng đó, đúng đó.”

Một lúc lâu sau, Hoa Vũ Đình mới nói: “Hắn là ai vậy?”

Lông mày của Mai Vũ hơi nhíu lại: “Ngươi....không biết à..”

Hoa Vũ Đình nở nụ cười vô cùng ngây thơ: “Không biết. Chỉ là ta nghĩ rằng có thể ngươi sẽ gặp nguy hiểm cho nên đã giải quyết đối phương. Phải nói là tên nam nhân kia đáng người cũng không tệ.”

Khóe mắt của Mai Vũ giật giật.

“Ồ, mắt ngươi bị sao thế?” Hoa Vũ Đình hỏi.

Mai Vũ nặng nề vỗ vai hắn: “Có lúc, không biết thì tốt hơn.”

Thật xin lỗi nha, Hoa Vũ Đình.

Thật ra ta cũng chỉ là muốn tốt cho ngươi thôi.

Nếu như ngươi biết người kia là Vua tương lai của Đông Thần Quốc, mà ngươi lại đối xử với hắn như vậy, bị hắn bắt được chắc chắn sẽ chết.

Ta nghĩ, nhất định ngươi sẽ ăn không ngon, ngủ không yên.

Cho nên, ngươi không cần biết, Bỏ Tất.... Sẽ phù hộ cho ngươi.

“Hừ, sao ta lại cảm thấy ngươi đang gạt ta?”

Mai Vũ dùng ánh mắt thương hại nhìn hắn.

Hoa Vũ Đình run rẩy.

“Này, ngươi không có gạt ta à? Nhất định là có rồi, ngươi đang giấu ta một chuyện vô cùng tồi tệ chứ gì.”

Mai Vũ ngẩng mặt lên trời, thờ dài. Vô cùng đau thương nói: “Vũ Đình, hãy tận hưởng những ngày mà ngươi còn sống đi. Sau này, sẽ không có cơ hội nữa đâu.”

Tim của Hoa Vũ Đình ngừng đập.

Này...

Ngươi đừng như vậy chứ.

Ngươi có chuyện gì giấu ta.

Nói cho ta biết đi mà! Nha nha nha!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 52: An Thiếu Hàn, Ta Nói Cho Ngươi Biết, Đừng Có Được Voi Đòi Tiên

Mười ngày ra khỏi Vương Phủ.

Ái chà, kế hoạch này đúng là một kế hay.

Vấn đề là, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể ra ngoài?

Nhỏ lên một cây thảo dược, Mai Vũ đáng thương nhìn về phía Hoa Vũ Đình đang bận rộn.

“Ngươi nói một câu không được à?”

Ngươi mà còn không nói câu nào, bốn cô nương lập tức nhỏ sạch đám thảo dược nhỏ này.

Hoa Vũ Đình quay đầu lại, chỉ thấy nàng dùng hết sức nhỏ đám thảo dược nhỏ kia. Cả người cũng sợ run lên.

“Tác dụng phụ!” Hoa Vũ Đình quát to một tiếng, Mai Vũ lập tức cười lên.

Cười không ngừng.

“Ha ha ha ha! Ta sai rồi. Ta sai rồi. Dừng lại đi, dừng lại!”

Tiểu nhân hèn hạ! Dừng có lúc nào cũng dùng cái chiêu nhảm chán này chứ.

“Trong lòng ngươi đang nghĩ ta lại dùng cái trò nhảm chán chứ gì. Được rồi, hãy thỏa thuận đi, nếu mỗi lần ngươi buồn chán có thể không đến nhổ cỏ được của ta, ta cảm thấy là ta có thể không dùng cái chiêu không bình thường này.” Hoa Vũ Đình ngồi xổm trước mặt nàng nói.

Mai Vũ lập tức gật đầu: “Thành giao!”

Búng tay một cái, Mai Vũ ngừng cười điên cuồng.

Hoa Vũ Đình chuyển ghế đến ngồi bên cạnh nàng, hai người cùng ngồi chống tay lên má.

Rốt cuộc làm thế nào để thoát ra ngoài. Ai cũng không biết.

Vương Phủ canh phòng nghiêm ngặt, để cho Mai Vũ chạy thoát một lần, sẽ không để cho mỗi lần nàng chạy trốn đều thuận lợi như vậy đâu.

“Hoa Vũ Đình, hay là ngươi làm Vương Gia hôn mê đi.” Mai Vũ nói.

“Làm ơn đừng nghĩ những chuyện không thực tế, cảm ơn.” Hoa Vũ Đình không nhìn nàng, tiếp tục chăm sóc cỏ dại của hắn.

Nói giỡn, nếu An Thiếu Hàn dễ đối phó như vậy, thì hắn đã sớm đi Diêm Vương Điện rồi.

Mai Vũ cúi đầu, giọng nói trở nên có chút phiền muộn: “Vũ Đình à, hình như ta, đã dần không nhớ ra được chuyện của hắn.”

Hoa Vũ Đình nhìn chằm chằm, yên lặng vuốt ve cây cỏ dại trước mặt.

Một lúc lâu sau mới hỏi khẽ: “Hối hận sao?”

“Không biết nữa.” Mai Vũ đáp.

Không biết nữa, nàng đã dần không thể nhớ ra chuyện về hắn. Kiên trì trị liệu vài ngày, rốt cuộc nàng đã có cảm giác có thể quên hắn.

Ngay vừa nãy, nàng đã nghĩ không ra, tại sao An Thiếu Hàn và nàng lại quen biết nhau.

Hai ngày sau, nàng sẽ hoàn toàn quên đi người tên là An Thiếu Hàn này.

Như vậy, cầu xin vào ngày đó, hãy đưa ta ra ngoài đi.

“Này, này, tiểu thư xinh đẹp, lúc nào cũng cau mày sẽ xấu đi nha.” Hoa Từ Nguyệt đột nhiên bay đến, nhảy đến bên cạnh Mai Vũ nói.

Mai Vũ liếc mắt.

“Từ Nguyệt, ngươi có thể đừng xuất quỷ nhập thần như vậy được không? Thật là dọa người nha!”

“Không làm như vậy không được đâu. Vương Phủ đúng là ẩn giấu nguy cơ khắp nơi. Nói chuyện nghiêm túc đi, ta tới là muốn nói cho ngươi biết một chuyện.”

Mai Vũ nhở lên một bụi cỏ theo thói quen, vừa muốn bỏ vào miệng, lập tức bị Hoa Vũ Đình cướp đi.

“Chính sự gì vậy?” Mai Vũ vừa hỏi, vừa tranh giành cỏ dại với Hoa Vũ Đình.

“Vô Ca vừa trực tiếp nhận được một tin tức. Tam hoàng tử của Đông Thần Quốc, lập kế hoạch muốn ám sát An Vương vào ngày kia.” Hoa Từ Nguyệt nói ra một câu kinh người.

“Không thể nào, không phải là Đông Thần Hạo phải chờ tới lúc bọn họ thành thân mới ra tay sao?” Mai Vũ cắn răng nói.

Nàng đã viết sẵn một lá thư, chuẩn bị trước khi đi, để lại cho An Thiếu Hàn, nhắc nhở hắn phải cẩn thận.

Tuy rằng từ nay về sau, bọn họ sẽ thành người xa lạ, nhưng trước khi quên đi, Mai Vũ vẫn muốn làm chút gì đó cho hắn vào lúc cuối cùng. Ít nhất, không muốn hắn chết.

Với thân phận và năng lực của Đông Thần Thanh Vân, nhất định không thể ngăn cản được Đông Thần Hạo, như vậy nàng chỉ có thể nói tất cả cho An Thiếu Hàn.

Hoa Từ Nguyệt thở dài: “Đúng vậy, vốn dĩ kế hoạch là như vậy. Nhưng chẳng ai nghĩ tới, Đông Thần Quốc nội loạn, Phái Thủ Hòa và Phái Cử Công (*) bất đồng ý kiến, cho nên mấy ngày trước, đột nhiên căng thẳng quyết liệt. Đại tướng quân thuộc Phái Thủ Hòa của Đông Thần Quốc, cha của Đông Thần Thanh Vân là Đông Thần Ngô lên nhiếp chính, phái người đến, muốn đàm phán với An Thiếu Hàn, muốn bắt Tam hoàng tử làm con tin, cầu mong

thiên hạ thái bình. Mà Phái Cừ Công đã cùng bắt tay với Đông Thần Hạo. Cho nên bây giờ, nếu Đông Thần Hạo không có hết sức giết An Thiếu Hàn, theo kế hoạch đã định, hai ngày sau, sẽ là lúc An Thiếu Hàn sản hấn.”

(*) Phái Thủ Hòa ủng hộ hòa bình, Phái Cừ Công ủng hộ chiến tranh.

Mai Vũ há hốc mồm.

Nội loạn!

Nàng thật sự không ngờ là, nàng không chỉ bị cuốn vào một âm mưu ám sát, mà còn náo động cả một quốc gia.

“Cái đó chưa phải là trọng điểm. Trọng điểm là, Phái Cừ Công muốn giết Đông Thần Thanh Vân. Mà An Thiếu Hàn nhận được tin tức, cho rằng đó là phản tặc trong Tây Thục Quốc.” Hoa Tử Nguyệt phiên muộn nhìn nàng.

Mai Vũ cúi đầu, đột nhiên hiểu ra, mục đích Tử Nguyệt nói điều này.

Từ xa, một nha hoàn cầm đèn đi tới, hướng về phía Mai Vũ thì lễ: “Mai Vũ, Vương Gia gọi người qua đó.”

Mai Vũ đứng lên, mỉm cười đi thẳng về phía trước.

“Đừng đi.” Hoa Tử Nguyệt bắt lấy tay nàng, ý muốn ngăn cản nàng.

Hắn nói cho nàng biết điều này, không phải muốn nàng đi chịu chết, mà là muốn nàng cẩn thận An Thiếu Hàn.

Mai Vũ rút tay ra, mỉm cười: “Tử Nguyệt, đây không phải là một cơ hội tốt hay sao. Hoa Vũ Đình, người dự định cần bao nhiêu thời gian?”

Đôi mắt xinh đẹp của Hoa Vũ Đình híp lại thành một đường ngang: “Bảo đảm hai ngày sau người sẽ quên. Nhưng mà, sau khi trở về, người phải cho ta cơ hội.”

Mai Vũ cười gật đầu, đi theo nha hoàn.

Mai Vũ không có bị dẫn thẳng đến chỗ của An Thiếu Hàn, mà là bị nha hoàn dẫn đi thay đổi quần áo và trang sức.

Trong gương đồng phản chiếu ra một người, là Đông Thần Thanh Vân, không phải Mai Vũ.

Khẽ mỉm cười, Mai Vũ xoay một vòng.

Ha ha, làm Quận Chúa, đúng là có cảm giác khác nha.

Mai Vũ và An Thiếu Hàn, chỉ có hai người gặp nhau ở trong phòng.

Bốn phía không có ai, chỉ có hai người họ.

An Thiếu Hàn ngồi đối diện nàng, đôi mắt lóe lên tia sáng lạnh như hầm băng, nói: “Người có biết vì sao ta cho người mặc y phục này không?”

Mai Vũ cúi đầu nhìn hoa phục trên người, nói một cách trào phúng: “Đương nhiên là việc.....chấn đạo kiếm cho Quận Chúa. Chẳng lẽ để cho ta mặc vào y phục này, đi hưởng thụ cuộc sống của quận chúa sao?”

Sắc mặt của An Thiếu Hàn có chút khó coi: “Đúng vậy, đó chính là việc người phải làm.”

“Dạ, nô tỳ sẽ cố hết sức chấn kiếm cho quận chúa.” Mai Vũ cũng không nhìn hắn, nói một cách không nghiêm túc.

An Thiếu Hàn có chút tức giận đến trước mặt nàng, khiến cho nàng nhìn thẳng hắn, nói từng chữ một: “Người tôn trọng Bồn Vương một chút!”

Mai Vũ cũng nóng nảy lên, một cái tát đập tới, đánh An Thiếu Hàn không kịp trở tay.

Mai Vũ vừa thét lên vừa dẫm lên bàn, trong lòng lửa giận quay cuồng, giống như muốn thiêu đốt nàng.

An Thiếu Hàn, rút cuộc người đang mưu tính cái gì!

“An Thiếu Hàn, ta nói cho người biết, đừng có được voi đòi tiên, Mai Vũ ta đây chỉ vì thua người, mới để cho người sử dụng. Chấn kiếm cho nữ nhân mà ta ghét nhất, ta có ngu mới có thể cười nói ta đồng ý! Nói cho người biết, bốn cô nương không sợ gì người, cũng không thèm khát bất cứ thứ gì của người. Ta nghe lời người, chỉ là sợ người làm tổn thương đến những người rất quan trọng với ta. Cho nên người làm ơn đừng tưởng là mình rất quan trọng.”

Trong lòng Mai Vũ như bị rách ra một vết thương lớn.

Vì nam nhân tàn nhẫn trước mặt này nói muốn nàng chấn kiếm cho Vương Phi của hắn.

Trí nhớ đã tan vỡ không còn nguyên vẹn, nhưng đau lòng vẫn còn tồn tại.

Mà thứ sẽ không còn tồn tại trong trí nhớ, là tình cảm nồng đậm không nên có này.

Sẽ phai nhạt, thời gian, trí nhớ, cảm giác. Điều sẽ bị lãng quên.

Trong mắt An Thiếu Hàn, bắn ra sát khí rét lạnh.

Mai Vũ ngẩng đầu, đón nhận sát khí.

“Mai Vũ, tốt nhất là ngươi nên cầu nguyện bây giờ ta sẽ không động thủ giết ngươi.” An Thiếu Hàn nói.

Mai Vũ cười: “Ngươi sẽ không, bởi vì ngươi còn muốn lợi dụng ta mà. Có lẽ sau khi lợi dụng xong ngươi sẽ làm vậy, ngươi cầu nguyện đi, cầu nguyện ta sẽ không chết vì nữ nhân đó. Như vậy mới có mạng quay về để bị ngươi giết chết.”

Nét giận dữ trong ánh mắt lạnh lùng của An Thiếu Hàn đột nhiên tan đi.

Hắn có tư cách gì chứ? Lấy tư cách gì mà muốn chém, muốn giết, muốn bóc lột nàng?

Hắn vốn muốn nói với nàng là, đừng sợ, hắn sẽ bảo vệ nàng.

Hắn làm như vậy, cũng chỉ vì muốn tránh cho Đông Thần và Tây Thục vì sự việc như vậy mà khơi dậy chiến tranh.

Mở miệng như muốn nói gì đó, nhưng An Thiếu Hàn cái gì cũng không nói nên lời.

Hắn suy nghĩ kỹ suốt mấy ngày, rồi cuộc quyết định, giải trừ hôn ước với Đông Thần Thanh Vân.

Hắn chậm chạp không có mở miệng, là vì phải đợi mấy ngày nữa, Đông Thần Thanh Vân an toàn trở về Đông Thần mới được.

Mai Vũ, nàng có biết hay không, ta làm tất cả những việc này, rồi cuộc là vì cái gì?

Hôm đó, lúc nàng cả người lạnh như băng ngã vào lòng ta, ta biết ta không thể lừa gạt chính mình.

Một lúc nữa là tốt rồi, đã nhiều ngày trôi qua, chờ sau khi Đông Thần Thanh Vân đi rồi, ta sẽ nói cho nàng biết tất cả có được không?

An Thiếu Hàn xoay người, đi về hướng cửa, nói với nàng: “Ngươi còn muốn nói cái gì không?”

“Ta muốn gặp mặt Đông Thần Thanh Vân.” Mai Vũ nói.

“Được.” An Thiếu Hàn trả lời, đi ra ngoài.

Thời gian, không chờ đợi một ai.

Cho đến tận bây giờ An Thiếu Hàn vẫn không ngờ tới, bỏ lỡ một khoảnh khắc, chính là bỏ lỡ tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 53: Xin Hãy Giải Trừ Hôn Ước Với Ta Đi

Đông Thần Thanh Vân ngồi đối diện với Mai Vũ, nhìn xiêm y của Mai Vũ, gạt mình đến mức cái miệng nhỏ nhắn mở to ra.

Mai Vũ mỉm cười: “Đừng sợ, tay của ta đã bị trói, cho nên sẽ không làm hại ngươi.”

Đùng đưa dây thừng trên tay, Mai Vũ nói.

An Thiếu Hàn đứng là quá cẩn thận rồi, sợ nàng làm hại Vương Phi của hắn.

Yên tâm, cho dù có bị trói, nếu Mai Vũ muốn làm hại nàng, cũng dễ như trở bàn tay.

Đông Thần Thanh Vân cắn môi, ngồi xuống, cúi đầu nói nhỏ: “Mai Vũ, ngươi, ngươi.”

Mai Vũ cười nói: “Này, Quận Chúa đại nhân, người làm ơn đừng có gọi tên của ta, ta cảm thấy thật ghê tởm.”

Bà vai của Đông Thần Thanh Vân run rẩy, Mai Vũ không nhìn phản ứng của nàng, nói tiếp: “Hôm nay ta gọi người đến, không phải là để nhìn người giả vờ yếu đuối. Ta có chút việc, muốn nhờ người làm một chút. An Thiếu Hàn muốn ta chấn kiểm cho người, bản thân ta không hề phản đối. Chỉ là muốn nói cho người biết, Đông Thần Hạo sẽ xuống tay với An Thiếu Hàn. Xin người hãy nói tất cả cho An Thiếu Hàn.”

Đông Thần Thanh Vân ngẩng đầu, dùng sức nắm lấy cạnh bàn, phản bác: “Không thể nào, hắn nói sẽ không lấy mạng An Thiếu Hàn, bởi vì....”

Hình như do dự cái gì đó, Đông Thần Thanh Vân nói tới đây, đột nhiên dừng lại.

Mai Vũ mỉm cười, nói tiếp: “Bởi vì, hắn nói là làm trao đổi, người có được An Thiếu Hàn, hắn có được ta có đúng không? Ta biết rồi.”

Đông Thần Thanh Vân giật mình nhìn nàng: “Làm sao người biết được?”

Mai Vũ nhìn nàng chăm chọc: “Đương nhiên là nhờ Vô Ca. Thế nào, người cho là hắn đã chết? Hắn chưa có chết, ta thật đúng là muốn thay Vô Ca nói câu thật xin lỗi nha.”

Giật giật tay, dây thừng trên tay Mai Vũ mở ra.

Đông Thần Thanh Vân nhìn dây thừng rơi xuống, hoảng sợ bịt miệng lại.

Mai Vũ chớp chớp hàng lông mi xinh đẹp.

Muốn trách thì trách cái người cột dây kỹ thuật quá kém đi, cột lỏng như vậy.

“Thật xin lỗi, ta không muốn làm hại hắn.” Đông Thần Thanh Vân cố gắng giải thích.

Mai Vũ nói tiếp: “Đúng rồi, người chỉ muốn giết hắn mà thôi. Đông Thần Thanh Vân, ta hối hận vì đã trở thành bằng hữu của người.”

Tiến tới từng bước, Mai Vũ bước tới bên cạnh Đông Thần Thanh Vân, tát mạnh một cái.

“Đây là thay Vô Ca dạy dỗ người.”

Đông Thần Thanh Vân nhắm mắt lại, ngoan cố đón nhận.

Mai Vũ, nếu như làm vậy khiến người cảm thấy thoải mái hơn, Đông Thần Thanh Vân sẽ đón nhận cái tát này.

“Người đúng là quá ngây thơ, Đông Thần Hạo không hề trao đổi đồng giá với người, bởi vì ta không phải là của An Thiếu Hàn, An Thiếu Hàn cũng không phải là của ta. Cho nên cái thỏa thuận này có thể hủy bỏ bất cứ lúc nào. Đông Thần Thanh Vân, hiện nay quốc gia đang khủng hoảng. Người nên thông minh hơn một chút đi, bây giờ ngã bài với An Thiếu Hàn còn kịp.” Mai Vũ nói xong, ngồi lại chỗ của mình.

Giống như cái tát kia chưa từng có.

Khóe miệng của Đông Thần Thanh Vân hơi nứt ra, nhưng nàng biết, Mai Vũ không quá mạnh tay.

Chỉ là nàng ấy mềm lòng, nên mới có thể bị mình lợi dụng.

“Được, ta biết rồi.” Đông Thần Thanh Vân nói.

Mai Vũ nhìn lên trần nhà, nói: “Nếu không còn chuyện gì khác thì người ra ngoài đi.”

Đông Thần Thanh Vân đứng dậy, ra khỏi phòng.

“Mai Vũ, nếu như, ta chỉ nói là nếu như ta không động thủ với Vô Ca, như vậy, lời người đã nói, có tính hay không?” Đông Thần Thanh Vân run rẩy đưa tay về phía cửa.

Mai Vũ cười: “Nếu như lời của người là thật, vậy ta sẽ giữ lời.”

Đông Thần Thanh Vân, lỗi của người là ra tay với người quan trọng với ta.

Nếu người không có, như vậy người sẽ là nữ bằng hữu đầu tiên của ta đấy.

Đông Thần Thanh Vân nước mắt lưng tròng.

Như vậy là đủ rồi, Mai Vũ, có những lời này của người là đủ rồi.

Vì bằng hữu rút đao tương trợ, vì thân nhân vượt lửa băng sông.

Mai Vũ, ta sẽ không quên những lời ngươi đã nói.

Mở cửa, An Thiếu Hàn đang đứng ở bên ngoài. Thấy gương mặt sưng đỏ của nàng, cũng không nói lời nào, lạnh lùng xoay người đi.

Thân thể của Đông Thần Thanh Vân cứng lại, đứng yên tại chỗ.

Vì người mình yêu, phải không từ thủ đoạn.

Mai Vũ, ngươi đúng là một kẻ lừa gạt.

Thì ra không từ thủ đoạn, là không chiếm được bất cứ thứ gì.

Duyên phận chỉ tồn tại trên người hữu duyên mà thôi. Cho dù nàng cưỡng cầu như thế nào, cũng không có được.

Mai Vũ, ta ghen tỵ với ngươi.

Từ trước đến nay vẫn luôn ghen tỵ với ngươi. Bởi vì ngươi không thấy được sự dung túng của nam tử kia dành cho ngươi.

Hắn ở trước mặt ngươi giả vờ như rất tốt với ta, thật ra, tầm mắt của hắn luôn đặt trên người ngươi.

Đông Thần Thanh Vân không phải người hèn hạ, sẽ không từ mọi thủ đoạn, chỉ vì ghen tỵ với ngươi.

Ta cho là, chỉ cần cố gắng là có thể làm hắn thích ta.

Ta cho là, chỉ cần làm ngươi trở thành một nữ nhân xấu xa, hắn sẽ không đặt ngươi trong mắt nữa.

Nhưng mà, ta đã sai rồi, ánh mắt của hắn vẫn đặt trên người ngươi, bất kể ngươi là nữ nhân như thế nào. Chỉ cần ngươi là Mai Vũ, hắn sẽ nguyện ý ở lại vì ngươi.

Nhắm mắt lại, hít sâu, đau đớn tràn ra từ trong ngực. Đông Thần Thanh Vân lại mỉm cười.

Rốt cuộc, thua trận đánh cuộc này. Lại vui vẻ ngoài ý muốn.

Yêu một người khó như vậy, thì ra đau lòng, buông tay, đè nén tất cả tình yêu, lại dễ dàng hơn.

Đuổi theo, Đông Thần Thanh Vân lấy tất cả dũng khí, kéo tay hắn lại.

An Thiếu Hàn nghi ngờ quay đầu lại nhìn nàng.

Đông Thần Thanh Vân mỉm cười, nước mắt màu trắng tinh khiết lóe lên nơi khóe mắt.

An Thiếu Hàn, tầm mắt của ngươi, cuối cùng cũng đặt trên người ta. “Xin hãy giải trừ hôn ước với ta đi.”

Mỉm cười đi, An Thiếu Hàn, ít nhất một lần, hướng về phía ta mỉm cười đi.

An Thiếu Hàn kinh ngạc đến ngẩn ngơ, sau đó tiếp thu tâm ý của nữ tử kia.

Mắt sáng rực lên, khóe miệng An Thiếu Hàn cong lên một độ cong tươi đẹp.

Tiến lên, nhẹ nhàng ôm nữ tử nàng.

“Cảm ơn ngươi.”

Cảm ơn ngươi đã làm như vậy.

Mai Vũ, Mai Vũ. Ta sẽ lấy lại tự do nhanh thôi.

Sau đó, ta sẽ nói rõ tất cả với ngươi.

Chờ ta.

Đông Thần Thanh Vân cắn môi, dựa vào vai hắn, yên lặng khóc.

Rất lâu sau.

Mai Vũ, ngươi cũng sẽ không biết.

Lần đầu tiên hắn cười với ta, là vì ngươi.

Cái ôm đầu tiên của hắn, là vì ta cho hắn tự do, để hắn có thể đến bên cạnh ngươi.

Nếu như có một ngày ngươi biết được tất cả, đối với Đông Thần Thanh Vân hèn hạ này, ngươi có thể hiểu một chút hay không?

Mai Vũ, Mai Vũ. Ngươi biết tất cả, ngươi hiểu tất cả. Nhưng lại không biết, ta ghét ngươi tốt đẹp như vậy.

Ta không phải là thánh nhân, cho nên, ta tình nguyện bị ngươi ghét cũng muốn đánh cuộc một lần. Dù có thua, ít nhất, ta xem như đã yêu một cách oanh liệt.

Mặc dù, cho đến cuối cùng, ta vẫn không nói ra câu: An Thiếu Hàn, ta thích ngươi.

Mai Vũ thần thờ nhìn bọn họ ôm nhau, xoay người, đi về chỗ ở của Hoa Vũ Đình.

An Thiếu Hàn, ngươi phải hạnh phúc đó. Sau đó, đừng có bất kỳ liên hệ gì với ta nữa.

—

Tạ Văn Phong thật là muốn chết.

Nàng lại đến An Vương Phủ.

Lại đến An Vương Phủ.

Đường xá trắc trở, tìm được Mục Vô Ca, dây dưa hồi lâu, giải thích rõ ràng, với biểu hiện của họ, Mục Vô Ca cũng không chán ghét.

Thật ra thì, cũng không hoàn toàn tha thứ cho họ.

Dùng lời của hắn nói là: “Bất kể là như thế nào, kết cục đã định rồi.”

Sau một thời gian, rốt cuộc ba người cũng hòa bình ngồi chung một chỗ.

Sau đó, Mục Vô Ca ném ra một câu: “Mai Vũ à, nàng ở An Vương Phủ.”

Sấm sét giữa trời quang, nổ cho Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân nhém chút nữa thì hy sinh tại chỗ.

Lại có thể đi vào đó.

Chỉ có thể nói, một nữ tử góc nghệch.

Mục Vô Ca tốn chút thời gian nói nguyên nhân hậu quả cho bọn hắn nghe. Sau đó, ba người than thở.

Nhất trí lắc đầu.

Nói là cứu người, phải cứu như thế nào chứ!

Lúc ba người đang phiền muộn, Hoa Tử Nguyệt thần bí xuất hiện.

“Cơ hội tới, nhưng mà, có thể sẽ có chút nguy hiểm.” Hoa Tử Nguyệt dựa vào cửa sổ.

Tạ Văn Phong nhìn hắn, trong đầu nhảy ra.

Mẹ nó, thấy mà ghét.

Tên lừa gạt.

Hoa Tử Nguyệt biau môi. Thật là ngại quá, ta cũng ghét ngươi.

“Cơ hội gì?” Mục Vô Ca hỏi.

“Ngày mốt, An Thiếu Hàn sẽ đi săn, Mai Vũ sẽ cải trang thành Đông Thần Thanh Vân. Đến lúc đó chắc chắn sẽ có bọn cướp tới. Sau đó, phải xem các ngươi.” Hoa Tử Nguyệt nói.

Ba nam nhân nhìn nhau cười.

“Nhất định phải cứu nàng ra ngoài.”

—

Mỗi người đều có kế hoạch của mình.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, có người đã chuẩn bị tất cả, chờ bọn họ nhảy vào.

Đông Thần Hạo nhìn bàn cờ trước mặt, khẽ cười.

“Mọi việc đã sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội. Ha ha, Mai Vũ, ta đã nói là muốn đưa ngươi ra khỏi Vương Phủ mà. Chắc chắn sẽ không nuốt lời.”

Ai cũng không nghĩ tới.

Đại hôn gì đó, hoàn toàn không tồn tại.

Vốn dĩ, hắn cũng không muốn chờ tới ngày đại hôn của An Thiếu Hàn để tiến hành tiến công quy mô lớn.

Tất cả, đều là kế hoạch của hắn.

Vì ----- thống nhất thiên hạ!

Ha Ha Ha! Đám ngu xuẩn các ngươi, hãy để vua tương lai của các nói cho các ngươi biết thế nào là mưu lược đi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 54: Trước Khi Âm Áp Biến Mất, Muốn Gặp Lại Ngươi Một Lần Nữa

“Ngươi muốn quên hẳn sao? Hình dáng của hắn, kỷ niệm về hắn, ngươi chắc chứ?”

“Ta chắc chắn. Nếu như có thể, ta cũng không muốn quên hẳn, nhưng lòng ta không đủ kiên cường. Nếu chỉ mang đến thông khổ, không thể mang đến niềm vui cho hắn. Vậy, ta nghĩ là nên buông tay.”

“Thế thì, ta sẽ giúp ngươi. Nói cho ta biết thời cơ mà ngươi muốn, đời này, nếu có một ngày, thời cơ đến, thì tất cả thôi miên và ám hiệu đều sẽ biến mất, ngươi sẽ nhớ tới hắn lần nữa. Nếu như thời cơ vĩnh viễn không đến. Vậy hắn sẽ mãi mãi bị chôn giấu sâu trong trí nhớ của ngươi.”

Rèm cửa sổ che đi ánh sáng mặt trời rực rỡ ngoài kia, bốn phía hơi u ám, Mai Vũ ở trong bóng tối âm đạm, nhìn một vật đang treo ngược trong tay nam tử kia.

Thống khổ, vui buồn về An Thiếu Hàn, tất cả sẽ phải biến mất sao?

Lúc nào cũng muốn nắm chặt thời cơ, rồi nhất định phải bắt đắc dĩ buông tay.

Nàng đã cố gắng đến gần hắn, nhưng lúc nào cũng thương tích đầy mình.

Không mong hắn nói câu đầu bạc răng long, cũng không mong một chút dịu dàng từ hắn. Nhưng mong hắn đừng tổn thương nàng. Lúc nào cũng cố gắng, luôn không tự chủ mà truy đuổi.

Là cát ở trên tay, vô cùng mềm mại, lại dễ dàng trôi đi.

Nếu Mai Vũ không thể làm như không thấy chàng, thì đành quên chàng đi. Vậy thì, cho dù có nhìn thấy, cũng sẽ không có những thứ tình cảm phức tạp kia.

Nếu Mai Vũ không có đủ dũng khí để quên đi chàng, thì mượn dũng khí để quên chàng đi.

Chớp mắt một cái, nước mắt rơi vào trong bóng tối trước mặt, cuối cùng, Mai Vũ nói: “Thời cơ, chính là lúc An Thiếu Hàn nói với Mai Vũ: Mai Vũ, ta không thể không có ngươi...”

Lời nói thật buồn cười làm sao.

Chàng không thể không có ta sao?

Không, cho tới bây giờ chàng vẫn luôn không cần ta.

Ta là món đồ chơi, là người chàng có thể xuống tay, là người có thể hy sinh để bảo vệ Vương Phi của chàng. Là người vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm chàng cảm thấy đau lòng.

Ta biết, ta thật ngu ngốc, ta vẫn muốn một lúc nào đó, có thể nhớ lại sự tồn tại của chàng.

Nhưng mà, ta không thể để mặc mình chịu tổn thương thêm nữa.

Đây là một lời nguyện.

Nếu có một ngày, chàng nói lên lời nguyện này. Vậy thì, cho dù Mai Vũ có ở trên Thiên Đàng hay dưới Hoàng Tuyền, cũng sẽ nhớ đến chàng.

An Thiếu Hân, chàng hãy nhớ lấy.

Khi tỉnh lại lần nữa, Hoa Vũ Đình đã làm xong tất cả.

Mở cửa ra, Hoa Vũ Đình đón lấy ánh mặt trời, nói với nàng: “Hôm nay sau khi mặt trời lặn khuất sau Tây Sơn, trí nhớ sẽ giống như xe ngựa lướt qua trong đầu người một lần. Sau đó, người có thể quên hẳn.”

Đứng lên, Mai Vũ nhìn quần áo trên người, hỏi Hoa Vũ Đình: “Ta có giống Đông Thần Thanh Vân hay không?”

Hoa Vũ Đình tức giận tiến tới, vỗ vào đầu nàng.

“Người đừng có nói là muốn chết vì nàng ta đó chứ?” Hoa Vũ Đình nói.

Mai Vũ le lưỡi: “Sao lại vậy chứ, ta ghét nữ nhân kia.”

Ta ghét nữ nhân kia nhất.

Nhưng mà, mọi người đều nói, thật ra, bạn tốt đều ghét nhau.

Ta hâm mộ người, ta ghét người, nhưng làm bằng hữu của người, ta rất sẵn lòng.

Người sống trên đời, luôn kỳ quái, mâu thuẫn như vậy.

Hoa Từ Nguyệt lần thứ hai hoa lệ nhảy vào từ ngoài cửa sổ.

“Mai Vũ, ta mang tới tin tốt đây.” Hoa Từ Nguyệt vừa tiến vào phòng thì vô cùng hào hứng nói với Mai Vũ.

Mai Vũ suy nghĩ một lúc, thực sự không nghĩ ra là chuyện tốt lành gì.

“Bây giờ ta đang xui xẻo như vậy, có chuyện gì tốt?” Mai Vũ bĩu môi, hơi ừ ừ nói.

Làm ơn, người đừng có nói với ta, có kẻ thù tìm tới, muốn giết ta.

Đó quả đúng là chuyện vô cùng “tốt”.

Hoa Từ Nguyệt thấy đáng vẻ ừ ừ của nàng, giơ tay lên xoa tóc nàng: “Nha đầu đáng chết kia, không nghĩ tới chuyện tốt một chút được à?”

Mai Vũ la to: “Oa, kiểu tóc ta mới vừa làm xong!”

“Bọn họ đến rồi.” Hoa Từ Nguyệt nói.

Tìm Mai Vũ rung động.

Ngoài cửa sổ, Hồ Điệp bay nhanh qua bụi hoa, dưới ánh nắng xinh đẹp.

Mai Vũ hơi run rẩy. Kích động từ trong ngực lan tỏa ra tứ chi.

Mai Vũ không xác định nắm tay Hoa Từ Nguyệt, run rẩy hỏi: “Ai? Bọn họ là ai?”

Đôi mắt đẹp đề màu nâu nhạt của Hoa Từ Nguyệt híp lại thành một đường cong, giống như ánh mặt trời tháng sáu rực rỡ ngoài cửa sổ.

“Mai Vũ, bọn họ đến rồi. Là Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân.”

Mặc dù ta không thích bọn họ, nhưng ta biết là nàng sẽ vui. Cho nên ta mới bằng lòng nói cho nàng tin tức này. Chỉ vì muốn nhìn thấy nụ cười của nàng.

Ngoài cửa sổ, Hồ Điệp bay nhanh qua bụi hoa, có thể nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trên cánh Hồ Điệp.

Tim Mai Vũ đầy thỏa mãn, khẽ đứng lên. Giống như là muốn bay đi.

Ta muốn bay đi, bay đến bên cạnh hai người kia.

Trước tất cả, Mai Vũ không thể bình tĩnh được nữa, trở nên hồi hộp, hồi hộp đến nỗi tay nắm chặt lấy vạt áo.

“Tử Nguyệt, ta, ta phải làm gì đây?” Sắc mặt Mai Vũ hồng hồng, nắm lấy tay Hoa Tử Nguyệt hỏi.

Hình ảnh nàng dè dặt như thể rơi vào trong mắt Hoa Tử Nguyệt, bất ngờ làm đau lòng người.

Mai Vũ của ta, nàng sợ hãi cái gì chứ? Nàng nên tin tưởng, không phải sao?

Tin tưởng rằng cuối cùng bọn họ đã nhìn thấu tất cả, trở lại bên cạnh nàng.

“Mai Vũ, bọn họ tới cứu ngươi. Không phải ngươi mới mượn dũng khí từ ta sao, đừng cảm đến bên cạnh họ đi.” Hoa Tử Nguyệt nắm chặt lấy bàn tay mảnh khảnh của nàng.

Mai Vũ, đừng sợ, đến bên cạnh họ đi.

Mai Vũ cắn môi, gật đầu thật mạnh.

“Tử Nguyệt, cảm ơn.” Mai Vũ cười rạng rỡ, nói.

“Này, có phải cũng nên nói tiếng cảm ơn với đại soái ca ta đây hay không?” Hoa Vũ Đình khó chịu ở phía sau kêu gào.

Thiệt là, không biết lần này thả bọn họ đi rồi, hắn có thể ở lại Vương Phủ nữa hay không đó.

Mai Vũ liếc nhìn hắn, đi thẳng ra ngoài cửa.

.....

Mẹ nó! Không thèm nhìn ta à! Nữ nhân đáng chết!

Mở cửa, trong không khí ẩm áp, Mai Vũ nghiêng đầu, nói với người phía sau: “Tử Nguyệt, lần này, nhờ các ngươi bảo vệ hắn.”

Hoa Tử Nguyệt muốn phản bác, nhưng nghĩ đến lúc đó, nàng sẽ quên đi người kia.

Nhớ đến lúc nàng thống khổ, Hoa Tử Nguyệt đành nhin xuống.

Lần này, vì để nàng không còn tiếc nuối mà quên đi người kia.

Mai Vũ dùng tay che, nhìn ngắm ánh mặt trời, đi thẳng ra ngoài.

Ngoài cửa, đang có một nha hoàn xinh đẹp cầm một cái đèn đang đứng.

Nàng ấy luôn cầm đèn theo, Mai Vũ không biết, tại sao ban ngày mà nữ tử này cũng cầm đèn theo. Làm cho nàng không nhận được nhớ đến hoa đăng của Tử Nguyệt.

Hắn cũng thường xách theo cây đèn kia, trên đó vẽ đầy những đám mây.

Hắn đi trên đường cái như vậy, lúc nào cũng có nữ tử đưa thư tình cho hắn.

Lúc Mai Vũ thấy hắn quăng thư tình xuống sông, để chúng trôi theo dòng nước, cười hắn: “Này, ngươi xách đèn theo, có thể người ta cho là ngươi bán đèn. Trên thư có lẽ là địa chỉ đó.”

Hắn cười thật dịu dàng.

“Tại sao ngươi lại luôn mang theo đèn? Bây giờ cũng không phải là ban đêm.” Mai vũ không nhận được tò mò hỏi.

Nha hoàn lắc lắc cái đèn, nói: “Cô nương sao lại phải kinh ngạc chứ, mỗi người đều có chuyện muốn quên đi, nhưng lại không nỡ quên. Muốn quên một người, lại không nhận được muốn giữ lại một thứ gì đó của họ.”

Không biết nha hoàn cố ý hay là vô ý, nhìn sợi dây màu đỏ trên cổ Mai Vũ.

Mai Vũ cúi đầu, sợi dây đỏ như một vết phỏng.

Trên sợi dây kia, có thứ thuộc về An Thiếu Hàn.

Muốn quên một người, lại không nhìn được muốn giữ lại thứ một thứ gì đó của họ.

Tiểu nha hoàn này, lời nói thật là sắc bén nha.

Mai Vũ đi tới, gặp An Thiếu Hàn ở trong vườn hoa.

An Thiếu Hàn đứng trước mặt nàng, nha hoàn chủ động lui xuống.

Cánh hoa tung bay bốn phía, Hồ Điệp bay bay.

Mai Vũ nghiêng đầu cười, thời khắc này, dịu dàng khác thường: “Thiếu Hàn, ta phải đi đây.”

Một lần cuối nữa thôi. Trước khi âm áp biến mất, muốn gặp lại chàng một lần nữa.

Không còn là cái gai của chàng nữa, không còn phải giả bộ kiên cường nữa, lại càng không cần buồn bã nữa.

Ta muốn nhẹ nhàng thoát mái bước ra khỏi thế giới của chàng.

Tim của An Thiếu Hàn, rung động.

Nhắm mắt lại, khôi phục sự bình tĩnh.

“Ừ, chú ý an toàn, ta sẽ phái người bảo vệ ngươi.” An Thiếu Hàn trả lời.

Tiểu Vũ, đừng sợ.

Ta đảm bảo sẽ không để ngươi bị thương, sẽ phái thủ hạ tốt nhất bảo vệ cho nàng.

Hãy tha thứ cho ta, vì quốc gia này, đây là chuyện ta cần phải làm.

Mai Vũ tiến về phía trước, mỉm cười ôm lấy hắn.

Từ trên người hắn, truyền tới mùi Dạ Lan Hương mát mẻ.

Tháng sáu, mùi trên người của chàng, ta nhớ kỹ rồi. Nhưng sợ rằng, sẽ quên đi nhanh thôi.

Trước kia, ta không dám đưa tay về phía chàng như vậy.

Băn khoăn thật nhiều, do dự thật nhiều. Không ngờ, lúc ta có thể ôm chàng như vậy, cũng là lúc ta sắp buông tay.

Thiếu Hàn, tạm biệt, tạm biệt.

An Thiếu Hàn đưa tay, vừa muốn giữ nàng lại thì nhiệt độ của nàng trong ngực đã tan đi.

Sát qua vai hắn, Mai Vũ đi về phía bên kia.

Không sao, sau khi nàng trở về, ta lại ôm tiếp.

An Thiếu Hàn, nếu lúc này, ngươi biết sau khi nàng đi rồi, sẽ không bao giờ... trở lại nữa.

Vậy, giữa quốc gia và Mai Vũ, ngươi chọn ai?

Có lẽ ngươi sẽ chọn quốc gia. Nhưng mà, nếu ngươi biết, trước khi nàng đi mất, ít nhất, có lẽ ngươi sẽ cho nàng một cái ôm ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 55: Mai Vũ Không Đủ Thông Minh, Ta Cũng Vậy, Không Đủ Thông Minh Mà Thôi

Y phục giống nhau, trang sức giống nhau.

Nếu không phải hai khuôn mặt hoàn toàn khác nhau.

Thì khi hai người đứng đối diện với nhau, sẽ khiến cho người kia giống như ảo ảnh trong gương vậy.

Bây giờ, Mai Vũ và Đông Thần Thanh Vân mặt đối mặt, thì cho người khác loại cảm giác này.

Khẽ mỉm cười, Mai Vũ nâng váy, nhẹ nhàng xoay một vòng.

"Thế nào? Có đẹp không? Quà nhiên, muốn giả dạng thành người, màu vàng nhạt tương đối thích hợp."

Đông Thần Thanh Vân nhìn nàng dưới ánh mặt trời, cũng mỉm cười: "Đúng vậy, nếu muốn giả dạng thành Mai Vũ, màu đỏ vẫn là đẹp nhất. Nhưng mà cho dù có giả dạng giống đi chăng nữa, Mai Vũ vẫn là Mai Vũ, Đông Thần Thanh Vân vẫn là Đông Thần Thanh Vân."

Mai Vũ thở dài: "Đúng vậy, Quận chúa cao cao tại thượng và một sát thủ, sao có thể đánh đồng?"

Tiến về phía trước, Đông Thần Thanh Vân mỉm cười: "Tặng lễ vật cho người."

"Hả? Xem ra người thật sự muốn ta chết sớm, lúc này lại tặng lễ vật cho ta." Mai Vũ liếc mắt, thật ra là đang hoài nghi ý đồ của nàng.

Đông Thần Thanh Vân tiến tới một bước, nghiêm túc hỏi: "Mai Vũ, có thể nói câu nói kia một lần nữa được không?"

Mai Vũ hơi ngần ra, vốn là không muốn nói.

Nhưng lại không thể chống đỡ được đôi mắt trong veo như nước của nàng.

Thật là, nữ nhân như vậy, sao lại có thể có đôi mắt trong suốt thế này chứ.

"Vì bằng hữu rút đao tương trợ, vì huynh đệ không màng sống chết, vì thân nhân vượt lửa băng sông. Phải sống một đời oanh oanh liệt liệt." Mai Vũ nhìn nàng, nghiêm túc nói.

Lặp lại bao nhiêu lần, cũng sẽ không thay đổi.

Đông Thần Thanh Vân cười tươi như hoa, khuôn mặt như Phù Dung hơi đỏ lên.

Mai Vũ hơi ngần ra, trên đầu nàng.....không phải là miếng phấn trang điểm màu đỏ chứ. Cái đó không phải là trầm cài nhưng nàng ấy vẫn luôn cài nó sao?

Hất tay, Đông Thần Thanh Vân tung ra thứ gì đó trước mặt nàng.

Mai Vũ cau mày, vội vàng bật mũi lại: "Người làm gì đó!"

Mặc dù đã tận lực phòng tránh, nhưng vẫn hít vào không ít. Mai Vũ bắt đầu hơi choáng váng. Chuông báo động trong lòng vang lên.

Hồngбет, là thuốc mê!

Đông Thần Thanh Vân đã nhẹ nhàng lấy khăn che trên mặt, trước khi nàng té xỉu, nói câu cuối cùng: "Mai Vũ, những gì người nói, ta đều ghi nhớ. Vì bằng hữu không màng sống chết, sống cuộc đời oanh oanh liệt liệt, ta muốn, ít nhất một lần ta cũng có thể buông thả một cách hào hùng như vậy."

Mai Vũ muốn giữ nàng lại, muốn mắng nàng: "Đừng có làm chuyện điên rồ."

Nhưng mà, thật là choáng váng.

Đông Thần Thanh Vân, ta không cần lòng tốt của người! Người quay lại cho ta!

Nàng ấy xoay người, y phục màu vàng sáng, giống như một đôi cánh dài, chỉ một giây nữa, sẽ mang nàng ấy bay đi.

Đông Thần Thanh Vân, người trở lại đi. Người sẽ chết đó, trở lại đi!

Vậy mới nói, ta ghét nữ nhân này nhất.....

Bởi vì rõ ràng nàng ấy không đủ độc ác, nhưng vẫn cố đóng giả thành người như vậy. Thật là đối trá.

Rõ ràng nàng ấy ngốc nghếch như vậy, còn tự cho là mình rất thông minh. Nữ nhân ngu ngốc.

Màu sắc của linh hồn sao? Nàng ấy có một linh hồn thuần sắc trắng.

Mai Vũ....từ trước đến giờ vẫn luôn biết vậy.

Mọi người đều nói, trên cõi đời này có một loại hồ điệp có màu cánh là màu vàng trong suốt, mỏng như cánh ve.

Hồ điệp rất ngốc nghếch, lúc nào cũng tìm kiếm đại dương, nhưng lại không biết rằng, nó sinh ra ở nơi vừa cao vừa lạnh, cách đại dương rất, rất xa.

Hồ điệp bay mãi, bay mãi, cuối cùng kiệt sức mà chết trên đường đi.

Phật Tổ thương hại loài hồ điệp này, nên cho hồ điệp đầu thai chuyển kiếp lần thứ hai, trở thành người.

Nhưng Phật Tổ không biết, cho dù hồ điệp chuyển thế, vẫn không thể nào đến được đại dương.

Bởi vì, bọn họ vẫn giữ lại sự cố chấp, ngu ngốc, yếu ớt và kiên cường khi là hồ điệp.

Trái tim của Mai Vũ, khi ngã vào bóng tối, đau đớn mãnh liệt.

Đông Thần Thanh Vân, tại sao, ta lại ở sau lưng ngươi, thấy đôi cánh mỏng như cánh ve kia?

Lúc gặp Hoa Từ Nguyệt, Đông Thần Thanh Vân nở nụ cười, ở sau cái khăn che mặt, đối mặt với hắn, nói: "Các ngươi cẩn thận một chút. Đông Thần Hạo chắc không chỉ đơn giản là muốn cướp Mai Vũ thôi đâu. Nhất định là muốn uy hiếp An Thiếu Hàn. Hơn nữa, cho dù bây giờ Mai Vũ giả dạng thành ta, Đông Thần Hạo vẫn sẽ phái người truy bắt."

Hoa Từ Nguyệt nhìn vào mắt nàng, hỏi: "Tại sao lại muốn giúp chúng ta?"

Đông Thần Thanh Vân đi lướt qua hắn, giọng nói phiêu đảng trong gió: "Vì bằng hữu rút đao tương trợ, vì huynh đệ không màng sống chết, vì thân nhân vượt lửa băng sông. Sống cuộc đời oanh oanh liệt liệt. Mai Vũ không đủ thông minh, ta cũng vậy, không đủ thông minh mà thôi."

Hoa Từ Nguyệt quay lưng về phía nàng, tiến về phía Mai Vũ.

Khóe miệng cong lên một đường cong đẹp mắt.

Hai nữ nhân ngốc nghếch.

Nhưng mà, Đông Thần Thanh Vân, có những lời này của ngươi, là đủ rồi.

Ta sẽ không để cho ngươi chết như vậy.

Theo ước định, An Thiếu Hàn đi đến chỗ sẵn sẵn. Mai Vũ giả dạng thành Đông Thần Thanh Vân sẽ xuất phủ đến điện Nhân Duyên. Đông Thần Thanh Vân chân chính, sẽ xuất phủ từ cửa sau, bí mật trở về Đông Thần.

Bây giờ, tất cả mọi thứ đã thay đổi.

Màn kịch ly miêu hoá Thái tử, đã bị đảo ngược lại.

Ở trước điện Nhân Duyên, bị bắt cóc, là Thanh Vân Quận Chúa chân chính.

Mà, người bị truy đuổi kia, là Mai Vũ.

Ở trong chỗ sẵn sẵn, Đông Thần Hạo đã an bài một lượng lớn sát thủ.

Đầy ngả quân cờ cuối cùng, khóe miệng Đông Thần Hạo nở nụ cười quỷ dị.

Ha ha, hôm nay, Giang Nam này, chính là nơi sẵn sẵn của ta, An Thiếu Hàn.

Ta muốn đưa Mai Vũ đến trước mặt ngươi, đích thân đâm kiếm vào người ngươi.

"Bệ hạ, có thư từ Đông Thần. Đông Thần Ngô nói, tất cả đều đã nằm trong lòng bàn tay." Một hạ nhân báo cáo từ bên ngoài xe ngựa.

Đông Thần Hạo không nhịn được lộ ra vẻ mặt cao cao tại thượng.

Thiên hạ này, cứ bị hắn đùa giỡn trong lòng bàn tay như vậy đấy.

Phái Thủ Hòa và Phái Cừ Công.

Thật ra thì, chỉ cần một câu nói của Đông Thần Hạo, hai phái này, sẽ trở nên vui vẻ hòa thuận.

Bởi vì Đông Thần Hạo hấn —— chính là lãnh đạo của hai phái này.

Hấn muốn, trước khi hấn đăng cơ, tạo ra thế cục không hòa bình này.

Nếu không rối loạn như thế, sao Hoàng đế có thể truyền ngôi lại cho Tam hoàng tử hấn đây?

Trên có hai Hoàng tử, đều được Hoàng đế sủng ái. Nhưng lại rất bình thường. Nếu bây giờ Đông Thần thái bình, thì ngôi Hoàng đế nhất định không phải của hấn.

Càng náo động càng tốt, hấn đã có chút không thể chờ đợi được mà muốn trở về thừa kế ngôi vị Hoàng đế rồi.

"Bây giờ chúng ta lên đường, đi đón Hoàng Tử Phi của chúng ta, không đúng, sắp phải gọi là Hoàng hậu rồi đấy." Đông Thần Hạo bước ra khỏi xe ngựa, húng khởi sải bước đi ngằn dặm.

Hấn không phải là An Thiếu Hân, sẽ không do dự nhiều như vậy. Chờ giết hấn ta rồi, hấn sẽ mang Mai Vũ trở về Đông Thần, nói với tất cả con dân của Đông Thần là Mai Vũ đã giết An Thiếu Hân. Như vậy, sẽ không có ai phản đối Mai Vũ làm Hoàng hậu.

Hôm nay, hấn còn cố ý mặc y phục màu đen.

Mai Vũ, nàng sẽ biết.

Ai mới là lựa chọn tốt nhất của nàng.

Lúc Mai Vũ tỉnh lại, đã là giữa trưa.

Mai Vũ phát hiện mình đang ngồi trong xe ngựa, đầu hơi choáng váng.

Hình như nàng đang nằm trong lòng người nào đó.

Mở to mắt nhìn, Mai Vũ hơi mê man nhìn người bên cạnh.....

Chớp mắt, lại chớp mắt.

Nhìn đối phương hồi lâu, Mai Vũ mới trợn mắt há miệng tỉnh táo lại.

Sau đó, sau đó.

Bây giờ khoan hãy nói gì khác.

Ai đó hãy nói cho nàng biết, chuyện gì đã xảy ra?

Người mặc bạch y kia, đôi mắt hoa đào xinh đẹp, còn có cảm giác giống như bất cứ lúc nào cũng lay động kia.

Tạ, Tạ, Tạ Văn Phong?

Không sai, bạch y nam tử trước mặt này, chính là người mà nàng đã lâu không gặp, là nam tử mà nàng luôn nhung nhớ.

Nhìn nhau, trong lúc nhất thời, ai cũng không biết nên nói gì.

Dù Tạ Văn Phong có thiên ngôn vạn ngữ, nhìn vào đôi mắt thu thủy của nàng, làm sao cũng không tìm được một câu phù hợp.

Nên nói cái gì đây?

Nói cái gì cho phải đây?

Mai Vũ, ta nên nói cái gì cho phải.

"Mai, Mai Vũ, thật xin lỗi." Tạ Văn Phong hít sâu nhiều lần mới lấy dũng khí nói ra những lời này.

Mai Vũ nghe xong, cảm thấy phức tạp trăm điều.

Trong lòng xúc động:

Tạ Văn Phong, lần đầu tiên lấp bắp.....

Đưa tay, Mai Vũ chạm nhẹ lên tóc hấn, dịu dàng mỉm cười: "Hoan nghênh trở lại, Văn Phong."

Ta không muốn nói gì cả.

Ta không muốn truy cứu trước kia đúng hay sai.

Ta chỉ biết, bây giờ người đang ở bên cạnh ta.

Tạ Văn Phong, người có thể hiểu tâm trạng của ta không?

Ta muốn cùng với người, chân trời hay góc bể, đều ở bên nhau.

Tạ Văn Phong vươn tay, kéo nàng vào lòng, ôm thật chặt, kiềm nén, run rẩy nói: "Ta đã trở về, thôn cô."

Mai Vũ cười.

Thật hoài niệm xưng hô này.

Tên mất hoa đào đáng đánh này, không được gọi ta là thôn cô.

Linh hồn của Tạ Văn Phong, vào thời khắc này, cuối cùng cũng theo nữ nhân này trở lại.

Việc đó luôn là khúc mắc của Tạ Văn Phong, là một con ác mộng.

Tạ Văn Phong ở bên Mai Vũ, mới là Tạ Văn Phong phóng khoáng, tiêu sái phong lưu trong thiên hạ.

Là một phần không thể thiếu trong sinh mạng của Mai Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 56: Hãy Chiến Thắng Đông Thần Hạo Cùng Ta Đi

"Mai Vũ, Hành Vân đang ở bên ngoài." Buông cô gái ở trong ngực ra, ngón tay xinh đẹp của Tạ Văn Phong luồn vào tóc nàng, nhìn vào mắt nàng, nói.

Mai Vũ chuyển tầm mắt, nhìn về một bên xe ngựa.

Nàng không biết phải đối mặt với Liễu Hành Vân như thế nào, nói đúng hơn là, nàng không dám đối mặt với nam tử kia.

Trong trí nhớ vẫn còn lưu lại lúc hắn giương kiếm, nói với mình: "Nếu không rời đi, ta sẽ giết người."

Ánh mắt lạnh lẽo như vậy, Mai Vũ không dám nhìn lần thứ hai.

"Hành Vân bị Thượng Quan Diệu khống chế nên mới đối xử với nàng như vậy. Hắn một mực giả vờ. Càng về sau, do gây ra thương tổn cho nàng quá lớn, suýt chút nữa hắn đã vì chống lại được vật mà biến thành người thực vật. Mai Vũ, Hành Vân, hắn rất khó." Tạ Văn Phong không muốn nhìn thấy ánh mắt trốn tránh của nàng, giải thích.

Mai Vũ nghe xong, trái tim hơi co rút đau đớn.

Hành Vân, mặt trời của ta. Người phải chịu ân tình như vậy, vẫn luôn khổ sở một mình sao?

Gió cuốn bùng rèm lên, bóng lưng trên xe ngựa đó, gầy gò không còn như trước nữa.

Nước mắt của Mai Vũ trào ra, vén rèm lên, ôm lấy bóng dáng cô đơn đó từ phía sau.

Lưng của Liễu Hành Vân, cứng lại. Muốn xoay người, nhưng bị ngăn lại.

"Hành Vân, đừng nói gì cả, để ta ôm người đi, cái gì cũng đừng nói." Mai Vũ nhắm mắt lại, hít lấy hương cỏ mang mùi vị của ánh mặt trời từ trên người hắn.

Hành Vân thân yêu của ta, người trở lại là tốt rồi.

Mặt trời của ta, còn có thể ôm người như vậy, thật tốt.

Tóc của nàng cọ trên lưng của hắn, truyền vào trong lòng.

Liễu Hành Vân cắn môi, cố sức chịu đựng, nhưng bà vai lại không ngừng run rẩy.

Buổi chiều yên tĩnh, lặng lẽ ôm, khóc trong yên lặng.

Thời khắc này, trái tim trôi dạt cuối cùng đã có nơi để trở về.

Ba người, lại ở cùng một chỗ giống như trước kia.

Nhưng lúc này, không phải là lúc để ôn chuyện. Đông Thần Thanh Vân, e rằng sẽ gặp nguy hiểm.

Mai Vũ tháo một con ngựa ra, nhảy lên trên, hơi nóng này nói: "Ta muốn đi cứu người, Hành Vân, Văn Phong, chúng ta đi cứu người trước, sau đó hãy ôn chuyện."

Tạ Văn Phong lắc đầu: "Mai Vũ, Hoa Tử Nguyệt bảo ta nhắn với nàng, Đông Thần Thanh Vân nói cho hắn biết, Tam Hoàng Tử của Đông Thần vốn muốn bắt nàng để uy hiếp An Thiếu Hàn, cho nên bây giờ, chỗ An Thiếu Hàn sẵn sẵn, sẽ là nơi cuối cùng hắn tới."

Mai Vũ nhú mày: "Nói cách khác, ngay từ đầu vốn không có bất cứ gì cả?"

Tạ Văn Phong lắc đầu: "Có, nhưng bọn cướp là Đông Thần Hạo."

Thân thể Mai Vũ cứng ngắc.

Sao nàng lại không nghĩ đến, từ trước đến giờ Đông Thần Hạo không làm chuyện gì mà không nắm chắc.

Hắn không sợ bất kỳ biến cố nào, luôn nắm lấy thứ đáng giá nhất mà lợi dụng một chút, đánh bại tất cả.

Hắn vốn dĩ không sợ Đông Thần Thanh Vân làm ra chuyện gì.

Bởi vì cho dù có xảy ra vấn đề.

Chỉ cần An Thiếu Hàn ở chỗ sẵn sẵn....

Thì bắt được Mai Vũ hay Đông Thần Thanh Vân đều không sao cả.

Hơn nữa, hắn cũng không ngại cho rằng nàng hay Đông Thần Thanh Vân có thể uy hiếp đến An Thiếu Hàn. Bắt Mai Vũ, chẳng qua là bởi vì hắn muốn Mai Vũ. Bắt Đông Thần Thanh Vân, như vậy, giết nàng, thì sẽ có lý do hợp lý để gây chiến rồi.

Đồ đệ tiện! Nàng không sao ngờ được, đây là một ván cờ.

Không ai có thể thoát khỏi trận tranh đấu này, mấu chốt là ở nơi sẵn sẵn, nếu nàng muốn thắng, nhất định phải thắng được trận cuối cùng này.

Cúi đầu, Mai Vũ mỉm cười: "Có thể đi cùng ta không?"

Tháo ngựa ra, Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân đáp lại bằng nụ cười.

"Dĩ nhiên rồi."

Mai Vũ vung roi, ngựa hất lên một vòng bụi đất trên đường.

Muốn đi.

Muốn đến bên cạnh nam tử kia.

Trước khi hoàng hôn buông xuống, trước khi trí nhớ biến mất, muốn nhìn lại một lần nữa, gương mặt kia.

"Chủ tử, người bị bắt được là Quận chúa Đông Thần, không phải là Mai Vũ." Bên ngoài xe ngựa, hạ nhân báo tin.

Đông Thần Thanh Vân gãy gập, hung hăng trừng mắt nhìn người trước mặt. Trong lòng không khỏi thất kinh.

Thật may là Mai Vũ không tới.

Từ đầu, nàng đã nghe thấy, Đông Thần Hạo sẽ sắp xếp một nội gián bên trong An Vương Phủ.

Bồi dưỡng rất nhiều năm, chỉ chờ đến thời khắc mấu chốt.

Sau đó, nàng luôn dò xét xem người kia là ai. Nhưng vẫn không tìm ra được.

Nàng vẫn luôn nghĩ, sẽ là cao thủ như thế nào, mà lợi hại như vậy, ngay cả An Thiếu Hàn cũng không phát hiện được.

Thì ra là, hắc ám thân trong đội ngũ ảnh vệ của An Thiếu Hàn. Cũng là cao thủ An Thiếu Hàn phái tới bảo vệ Mai Vũ.

Tất cả người được phái tới bảo vệ Mai Vũ, đều chết hết. Bị phản đồ kia giết chết.

Đông Thần Hạo ở trong xe ngựa, nhẹ nhàng uống một hớp trà.

Khóe môi cong lên, hình như kết quả này cũng không ngoài ý muốn.

"Mời Quận Chúa Đông Thần vào đây ngồi đi."

Rèm xe ngựa mở ra, Đông Thần Thanh Vân cũng không nhìn nhỏ, nhấc chân bước lên.

"Đông Thần Hạo, có lẽ ngươi nên thu tay lại đi." Đông Thần Thanh Vân lạnh lùng nói.

Đông Thần Hạo mỉm cười, nhướn mày lên: "Ngươi cho rằng nàng sẽ đi sao?"

"Nàng đã đi rồi." Đông Thần Thanh Vân nói.

"Không, nàng sẽ trở lại, nhất định sẽ đi gặp người kia." Đông Thần Hạo đặt chén xuống, kiên định nói.

Đông Thần Thanh Vân cười châm chọc: "Vậy thì đã sao? Nàng đâu phải đi gặp ngươi. Đông Thần Hạo, ngươi phải hiểu là, ở Đông Thần, mặc dù ngươi một tay che trời, nhưng mà uy tín của Đông Thần Thanh Vân cũng không phải là giả. Từ trước đến nay thái độ của Đông Thần với Nam Đế và Nữ Đế là như nhau. Nếu ta và ngươi trở thành đối thủ, ngươi tự tưởng tượng hậu quả đi."

Thật ra thì, nàng có hơi căng thẳng, nhưng trong ngực của nàng, trái tim đang đập vì bằng hữu kia, đang nhắc nhở nàng, giữ vững dũng khí.

Đông Thần Hạo cười, giống như nghe được chuyện gì buồn cười lắm, khóe môi nở nụ cười càng thêm tà ác, bờ môi tươi đẹp kia, giống như sẽ nở ra máu.

"Không sai, không thể không diệt trừ Đông Thần Thanh Vân. Cho nên, ngươi cảm thấy ngươi còn có thể trở lại Đông Thần sao?"

Nhịp tim của Đông Thần Thanh Vân chùng xuống, hai tay siết vạt áo, cố gắng giữ cho mình mỉm cười.

"Đông Thần Hạo, ta đã gửi thư về Đông Thần, sinh mạng giao cho Đông Thần Hạo bảo vệ. Ngươi cảm thấy, ta chết, sẽ có lợi cho ngươi sao?"

Có rất nhiều người đang chờ hắc phạm sai lầm.

Đông Thần Hạo không ngu ngốc, sẽ không tự cắt đường lui.

Đông Thần Hạo ngăn người một lúc, đột nhiên cười thật lòng: "Đông Thần Thanh Vân, sao ta lại cảm thấy ngươi đột nhiên trở nên dũng cảm thông minh chứ?"

Vấn cớ này, nàng đi đúng rồi. Chỉ bằng những lời này, hắc sẽ bảo vệ nàng đến cùng.

Trong từ điển của Đông Thần Hạo, không cho phép tồn tại sai lầm.

Trong tay, là miếng ngọc Hồ Điệp rất hợp với nữ tử kia.

Nếu như nói là nàng có một đôi cánh Hồ Điệp trong suốt.

Thì, thứ lấp lánh trên người Mai Vũ, chính là một đôi cánh màu sắc rực rỡ.

Chói mắt, ánh sáng lung linh kỳ ảo.

Bởi vì linh hồn chói mắt này, có thật nhiều người, bị khuynh đảo, trở nên thay đổi.

Mai Vũ, ngươi có phát hiện màu sắc linh hồn của mình hay không?

Ta nhìn thấy đó.

Là màu sắc rất xinh đẹp, chói mắt.

Là nữ tử kia, đã cho nàng thứ gọi là dũng khí.

Phải sống cuộc đời oanh oanh liệt liệt.

Chúng ta hãy hứa đi, phải cùng sống một đời oanh oanh liệt liệt.

"Đông Thần Hạo, có muốn đánh cuộc hay không?" Đông Thần Thanh Vân ngẩng đầu lên, kiên định hỏi.

Hơi nhũ mày, đôi mắt của Đông Thần Hạo khẽ nheo lại: "Sao? Thú vị đấy, nói nghe thử xem?"

"Còn mấy canh giờ trước khi trời tối. Nếu mặt trời hoàn toàn khuất bóng sau núi, mà ngươi vẫn không thể lấy được mạng của An Thiếu Hân, coi như ngươi thua, cái giá phải trả là ngươi phải lập tức trở về Đông Thần cùng ta. Ta có thể bảo đảm tại đây, sẽ không tiết lộ bất kì tin tức gì của ngươi cho An Thiếu Hân." Đông Thần Thanh Vân nói.

Mai Vũ, có đôi khi, người không thấy rõ mọi chuyện là người.

An Thiếu Hân, còn mạnh hơn trong tưởng tượng của ngươi rất, rất nhiều.

Chỉ ở trước mặt ngươi hắn mới không thể khống chế được, mới có thể luống cuống.

Trên thực tế, hắn cũng không cần ngươi bảo vệ. Mà ngươi, luôn giống như đứa ngốc bảo vệ hắn, mà không cho hắn biết.

Hãy nhìn rõ ràng đi, nhìn cho rõ nam tử kia, mạnh như thế nào.

Mạnh đến mức, nếu như ngươi nguyện ý, không cần biết mưa gió như thế nào, cũng có thể chống đỡ vì ngươi.

"Đông Thần Thanh Vân, còn nếu ngươi thua?" Đông Thần Hạo ngắm nghía cái chén lưu ly trong tay, trong mắt lóe ra ánh sáng hung tàn.

Thầm than trong lòng, Đông Thần Thanh Vân không thể không thừa nhận. Với bản lĩnh của hắn, nhất định sẽ là một Hoàng đế tốt.

Hoàng thượng, luôn dùng ánh mắt thương thức và tiếc hận nhìn hắn.

Không sai, là thương thức và tiếc hận.

Hắn đủ thông minh, có mưu kế. Nhưng lại không biết, người nhân từ mới có thể có được thiên hạ.

Đây cũng chính là lý do vì sao, An Thiếu Hân là Vương Gia, mà không phải Hoàng đế.

Bởi vì bọn họ đều thiếu một trái tim âm áp.

"Đông Thần Hạo, nếu ta thua, mạng của ta sẽ cho ngươi. Ngươi muốn lấy lúc nào thì lấy." Nhắm mắt lại, Đông Thần Thanh Vân dùng giọng nói mềm mại nói ra những lời này.

Trái tim giống như lá cây đang bay lơ lửng ngoài cửa sổ. Bay thẳng lên không trung.

Mai Vũ, ta tin tưởng ngươi, cũng tin tưởng nam tử kia.

Cho nên, hãy chiến thắng Đông Thần Hạo cùng ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 57: Ta Đã Từng Cuồng Si Chàng Như Vậy

Chạy đi, chạy về hướng ánh Mặt Trời.

Rồi sẽ đến được bên cạnh nam tử kia.

Nàng suy nghĩ, rồi lại không khỏi hoài nghi. Hắn mặc một bộ y phục màu đen như vậy, có bị ánh mặt trời che mắt hay không?

Không tìm được, sao lại không tìm được hắn chứ?

Rõ ràng là nàng đã liều mạng vì hắn mà đến đây, tại sao lại không tìm được....

Trước khi mặt trời khuất núi, hãy cho ta được nhìn chàng một lần nữa đi. Ta không thể khống chế được nỗi nhớ và sự chua xót đang lớn dần lên trong lòng nữa.

Trước khi mặt trời khuất núi, hãy cười với ta một lần nữa đi, có được không? Bởi vì khi bóng tối phủ xuống, ta sẽ phải quên chàng.

Xuyên qua rừng núi, Mai Vũ tìm kiếm hình bóng của An Thiếu Hàn khắp nơi.

Hôm nay, nơi này đáng lẽ phải náo nhiệt, nhưng hình như, lại bình tĩnh lạ thường.

Mai Vũ nhảy qua một nhánh cây khác, nhìn ra phía xa xa.

Thiếu Hàn, chàng đang ở đâu?

Tìm xung quanh không thấy, Tạ Văn Phong không khỏi cau mày: “Chúng ta nên tìm ở nơi khác thì hơn. Nơi này có một bãi đất trống rất lớn. Ta nghĩ là An Thiếu Hàn đã biết được âm mưu của Đông Thần Hạo rồi.”

Hắn và An Thiếu Hàn đã từng quen biết, biết rõ dù bề ngoài nam tử kia bất động thanh sắc, nhưng lại rất lợi hại.

Dù sao cũng là Chiến Thần trên chiến trường, nhất định không phải là kẻ có tiếng mà không có miếng.

Mai Vũ cắn môi suy nghĩ, gật đầu một cái.

Tiếp tục đi vào sâu hơn.

Qua một đoạn đường trắc trở, Mai Vũ nhìn xuyên qua rừng cây, thấy bên dưới có rất nhiều bóng người. Trong nhiều người đứng ở đó, có thể thấy dáng người cao ngất của nam tử kia ở phía trước.

Gió thổi bay mái tóc đen của hắn, dáng vẻ cực kỳ mê người.

Sau đó, nàng không chỉ nhìn thấy Đông Thần Thanh Vân mà còn có Đông Thần Hạo.

“Sao rồi?” Liễu Hành Vân tiến lên hỏi.

Mai Vũ ra dấu “Suyt”, chỉ chỉ phía dưới.

Im lặng, hình như những người đó đang nói gì đó.

Mai Vũ cau mày, hình như bọn họ đang dùng Đông Thần Thanh Vân để bàn điều kiện với An Thiếu Hàn.

Nhưng mà khoảng cách quá xa, nàng không thể nghe rõ bọn họ đang nói những gì.

Chỉ thấy là An Thiếu Hàn không cử động, thủ hạ ở phía sau cũng đứng im bất động.

“Không nghe được bọn họ đang nói gì cả. Bây giờ chúng ta phải làm sao?” Tạ Văn Phong hỏi.

Mai Vũ lắc đầu: “Không biết, yên lặng theo dõi kỳ biến đi. Từ Nguyệt cũng ở đây, nhất định sẽ có cách.”

Đông Thần Hạo và Đông Thần Thanh Vân có giao ước.

Dựa vào giao ước chung, hai bên nhất định phải tuân thủ quy tắc.

Nói cách khác, bây giờ trước mặt An Thiếu Hàn, vẫn là “Mai Vũ”.

“An Thiếu Hàn, bây giờ ngươi muốn ngươi chết trước mặt ta, hay là nàng chết trước mặt ngươi đây?” Đông Thần Hạo hỏi.

Hàng lông mày đẹp đẽ của An Thiếu Hàn khẽ nhú lên, môi mím lại thành một đường thẳng.

Bình tĩnh nhìn cô gái bị trói trước xe ngựa kia.

Ngần tính vạn tính, vẫn không tính tới, tâm phúc lại có thể phản bội mình.

Đến lúc phải lựa chọn sao?

An Thiếu Hàn chinh chiến cả đời, nhưng đến cuối cùng, lại chết vì một nữ nhân sao?

Hắn phải cự tuyệt thôi, phải cười nói: “Ngươi cho rằng có thể dùng nữ nhân này để uy hiếp ta sao?”

Nhưng mà, hắn lại không có cái dũng khí đó.

Tam Hoàng Tử của Đông Thần hi nộ vô thường (*), làm việc quỷ dị, lơ đãu chọc hấn mất hứng.

(*) Hi nộ vô thường = vui giận bất thường.

Vậy thì Mai Vũ sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Tình yêu là rượu độc, tình yêu là rượu độc.

Nhưng nếu đây là ly rượu nàng mang đến, hấn nguyện ý vui vẻ uống hết.

Tiểu Vũ, là ta tôn thương nàng, thật ra, mỗi lần như vậy ta cũng rất đau.

Tiểu Vũ, ta nói nàng là món đồ chơi của ta, nhưng ta rất thích nàng.

Nàng là đặc biệt, ta đã thừa nhận.

Chỉ là không thể chính miệng nói cho nàng biết, thật là đáng tiếc.

“Đông Thần Hạo, tự sát không phải là tác phong của ta. Vậy ngươi hãy giết ta đi!” An Thiếu Hàn cười, vẫn đậm phong khinh quăng kiểng ra.

Hoa Tử Nguyệt núp ở cách đó không xa nghe được, khước miệng cong lên.

An Thiếu Hàn, nếu ngươi mở miệng nói một chữ không, ta nhất định sẽ giết ngươi. Nhưng xem ra, ngươi cũng coi như là ngươi tốt.

“Vương gia!” Chúng thuộc hạ kêu lên.

An Thiếu Hàn liếc mắt: “Lui ra!”

Hấn đã quyết, không ai có thể ngăn cản được.

Mai Vũ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy An Thiếu Hàn quăng kiểng ra.

Tim không khỏi cảm thấy phiền chán.

Nhất định là vì Vương Phi của hấn rồi.

Vì Vương Phi của hấn, đúng là cái gì hấn cũng có thể làm.

“Mai Vũ! Ngươi ở đây à?” Đột nhiên có một tiếng gọi lớn truyền vào tai Mai Vũ.

Cái giọng này, là Tử Nguyệt?

Tử Nguyệt, ngươi đang ở đâu?

Tim xung quanh, nhưng lại không tìm được người.

Những người đứng ở vùng đất trống bên dưới cũng rời rít tìm kiếm nguồn gốc thanh âm kia.

An Thiếu Hàn cau mày, Mai Vũ?

Chẳng lẽ nữ nhân đối diện này không phải là Mai Vũ?

Hoa Tử Nguyệt đang trốn, bấu môi.

Không cần tìm, Tấn Âm Công của bốn thiếu gia không phải là luyện chơi.

“Mai Vũ! Nếu như ngươi có ở đây, hãy dùng cách của ngươi để chứng minh đi!” Hoa Tử Nguyệt còn nói.

Mai Vũ tìm kiếm xung quanh, vẫn không tìm được người.

Liễu Hành Vân vỗ vai nàng, nói: “Không tìm được đâu, hấn trốn rất kỹ.”

Mai Vũ cắn môi, đang suy nghĩ bây giờ nên làm cái gì. Lao xuống dưới, tuyệt đối là không sáng suốt.

Lúc này, có một tia sáng bạc đột nhiên bay tới.

Tạ Văn Phong đưa tay chụp lấy, bắt được một vật nhỏ đang chạy trốn, nhìn kỹ lại, là Tiểu Ngân.

Vùng vấy một chút, Tiểu Ngân hung hăng trợn mắt nhìn Tạ Văn Phong.

“Tiểu Ngân? Vô Ca ở đây sao?” Mai Vũ nhìn ra xa xa, thấy có một vật áo màu bạc hơi lộ ra một chút, người kia đang núp ở phía sau cái cây, vấy vấy cây cung về phía nàng.

Nở nụ cười hiểu ý, Mai vũ đưa tay nhận lấy Tiểu Ngân, tháo cái gì đó từ trên người Tiểu Ngân xuống, thả vào tay của Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân.

“Phải xem bản lĩnh của các người rồi.”

“Ha ha, cho người biết một chút về sự lợi hại của Tạ Văn Phong.”

“Này! Tên hoa đào chết tiệt, đừng có mà khoe khoang.”

Mai Vũ lấy đà, nhảy lên một cái cây tương đối cao.

Chọn một cành cây khá to. Mai Vũ ngồi xuống, nhẹ nhàng thổi tiêu.

Nàng không biết tại sao Từ Nguyệt lại muốn nàng lộ diện, nhưng nàng biết Từ Nguyệt có cách của Từ Nguyệt.

Tiếng tiêu trầm bổng, du dương tung bay theo gió.

Tất cả mọi người đều tìm kiếm hình bóng của nàng.

Mà An Thiếu Hàn đã sớm thấy được nàng.

Nữ tử nhanh nhẹn, xinh đẹp giống như Hồ Điệp kia.

Tiểu Vũ, người không sao, thật tốt.

Hắn không quan tâm sự sống chết của Đông Thần Thanh Vân. Hắn chỉ muốn Mai Vũ bình an.

Một thứ màu bạc bay vút tới, trực tiếp cắm vào người tên đang bắt giữ Đông Thần Thanh Vân.

Một chiêu miểu sát (*).

(*) miểu sát: ngay lập tức giết chết.

Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt. Đông Thần Hạo tiến lên ba bước, đạp lên xe ngựa, bay lên, lao về hướng Mai Vũ.

An Thiếu Hàn cũng bay vút qua, cầm lại kiếm, vuron mình lên, nghênh hướng Đông Thần Hạo.

Lợi kiếm va chạm trên không trung.

An Thiếu Hàn giao thủ với Đông Thần Hạo.

Đây giống như một loại tín hiệu khai chiến. Thuộc hạ song phương cũng tinh thần phấn chấn bắt đầu chém giết.

Hoa Từ Nguyệt xông tới, dẫn Đông Thần Thanh Vân chạy đi.

Có người không ngừng truy đuổi phía sau.

Nhưng mà, đều bị tên bắn ngã.

Hoa Từ Nguyệt nhếch môi cười, rửa thẳm trong lòng: Mẹ nó, đây là lần đầu tiên hắn giao sau lưng cho người khác, mà còn là tình địch.

Mai Vũ thổi tiêu, từ trên cây nhìn xuống chiến trường bên dưới.

Chẳng biết tại sao trong lòng lại thờ phào nhẹ nhõm.

Cảm thấy, dù sao thì đây cũng là sân nhà của An Thiếu Hàn, không có ai có thể khống chế.

Quả nhiên, dù sao Đông Thần Hạo cũng không am hiểu mặt đối mặt đối phó với địch nhân.

Dần dần rơi vào thế yếu.

Lần đầu tiên, chân chính ý thức được, nam tử này không cần nàng bảo vệ.

Hoàng hôn rực rỡ dần buông xuống.

Mai Vũ nhìn ánh tà dương ở phía xa xa, khẽ mỉm cười.

Nàng nhìn thấy, nam tử này anh dũng biết bao. Không còn gì nuối tiếc.

Mặt trời dần khuất sau Tây Sơn.

Vào thời khắc này, ký ức mãnh liệt ủa về.

Lòng Mai Vũ rất đau.

Nàng lại thấy được.

Trong cơn mưa phùn buồn bã, hình bóng hần giục ngựa đi.

Đỏ mặt, nói với nàng: “Ta không phải là kẻ bạc tình.”

Buổi chiều, gương mặt hần dưới tàng cây hoa đào.

Dưới ánh hoàng hôn, bóng lưng ấm áp.

Vì nàng mà đốt vô số đèn.

Dáng vẻ hần mang mặt nạ vươn tay về phía nàng.

Vì nàng mà thắt dây tơ hồng.

Còn có lúc hần đuổi theo trong mưa.

Máu chảy đầy đất.

Hần mang đến ấm áp, hần mang đến khổ đau.

Vào thời khắc này, tất cả dồn dập ủa đến.

Sau cùng, thời gian dừng lại trong hồ nước mênh mông chiều hôm ấy, hần đứng trong Phủ, hoa đào bay đầy trời.

Hần đứng trên bờ sông, vươn tay về phía nàng. Nở nụ cười khuyên thành mê hoặc nàng, nàng đưa tay, nắm lấy bàn tay kia....

Một giọt lệ rơi xuống.

Hãy cho ta được nhìn chàng thêm một lần nữa đi, có lẽ sau này sẽ không được nhìn nữa.

Hãy để trước khi trí nhớ của ta biến mất, được tự nhủ với mình một lần nữa: Ta đã từng cuồng si chàng như vậy.

Thời gian trôi đi, những thứ tốt đẹp không thể quay trở lại.

Hần là khởi đầu cho những sai lầm của nàng, những tháng ngày sai trái.

Là người mà đến cuối cùng, nàng không muốn nhớ nhất, cũng là tình yêu mà nàng phải từ bỏ.

Đột nhiên, ký ức bắt đầu nhạt phai.

Lòng Mai Vũ rất đau.

Thiếu Hân, tạm biệt, tạm biệt.

Từ nay về sau, ta sẽ không tham luyến sự dịu dàng của chàng nữa, như vậy là có thể chịu đựng được sự tàn nhẫn của chàng chăng.

“Tạm biệt, vĩnh biệt, Thiếu Hân.” Nhắm mắt lại, Mặt Trời cuối cùng cũng lặn xuống Tây Sơn.

Từ trên cây, Mai Vũ rơi xuống như một cơn gió.

Đêm tối lại đến, cho nên.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 58: Tiểu Yêu Tinh Của Lòng Ta, Lần Này Lại Để Cho Nàng Tự Do VẬY

Edit: Renni.

Từ trên cây, nàng nhẹ nhàng rơi xuống.

Như đoá hoa mềm mại. Ánh mắt của An Thiếu Hàn bị hấp dẫn, không tự chủ vươn tay về phía nàng.

Kiểm của Đông Thần Hạo đâm vào bả vai hắn, hắn cũng không hay biết chút nào. Chỉ là theo bản năng đâm ngược lại.

Tại sao hắn lại cảm thấy có thứ gì đó bị lấy đi đây?

Nàng đang bay, sắp bay đi đâu vậy?

Trong lòng có cảm giác giống như bị mất đi thứ gì đó, là vì sao vậy?

Có người bay lên, tao nhả đón lấy nàng.

Là Tạ Văn Phong.

Hoa đào của nàng.

Là người mà lúc đầu hắn muốn giết chết, nhưng vì biết rằng nàng còn sống, nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sợ rằng nếu giết hắn ta, thì sẽ không bao giờ có thể đến gần nàng được nữa.

Thì ra là An Thiếu Hàn cũng có nhiều băn khoăn như vậy.

Tóc đen và bạch y của Tạ Văn Phong tung bay trong gió, dáng vẻ ôm Mai Vũ trong lòng, giống như trích tiên hạ phàm.

Hình ảnh như vậy, thật làm cho người khác ghen tỵ.

Đông Thần Hạo che bả vai chảy máu, cắn răng nói: “Đông Thần Thanh Vân, người thắng.”

Phất tay, binh lính của Đông Thần Hạo nhanh chóng rút lui.

Đông Thần Thanh Vân đứng bên ngoài khoảng sân hỗn loạn, yên lặng đứng thẳng, không cười, cũng không nói gì.

Thắng sao?

Hắn là vậy.

Nhưng nếu thua.

Sẽ mất đi An Thiếu Hàn, cả Mai Vũ nữa.

Đông Thần Hạo nhìn An Thiếu Hàn, nói: “Trận đánh hôm nay, chỉ là vì Mai Vũ. An Vương, hẹn gặp lại. Lần sau, hãy phân thắng bại ở trên chiến trường đi.”

Ánh mắt An Thiếu Hàn vẫn luôn nhìn về phía Mai Vũ, nghe lời hắn nói, nhìn vào mắt hắn, lạnh lùng nói: “Đến lúc đó, tại hạ nhất định phụng bồi, Tam Điện Hạ đi cẩn thận.”

Hắn không muốn nhìn thấy nam nhân đáng ghét này nữa. sợ là chỉ không nhìn một lát, nữ tử kia sẽ chạy mất.”

Đông Thần Hạo leo lên ngựa, vung tay, dẫn người rời khỏi.

“Người cũng nên đi thôi.” Hoa Từ Nguyệt vỗ vai Đông Thần Thanh Vân, nói.

Đông Thần Thanh Vân lưu luyến nhìn An Thiếu Hàn.

Cuối cùng, lấy dũng khí nói với An Thiếu Hàn: “Mai Vũ bị ta gài bẫy. Ta nói cho nàng ấy biết, Đông Thần Thanh Vân giả muốn giết chàng. Nhờ nàng ấy cứu chàng, muốn nàng ấy đưa ta đến bên cạnh chàng. Tất cả đều là lỗi của ta.”

Thế này là tốt rồi, nàng đã nói ra tất cả.

An Thiếu Hàn, mọi việc còn lại giao cho chàng.

Ta thua, thua thật thê thảm.

Nhưng mà, chàng sẽ thắng ư?

Những người xung quanh nàng ấy, ai cũng dịu dàng hơn chàng. Chàng có thể thắng được sao?

Trái tim của chàng có thể chiến thắng thế tục, chiến thắng địa vị của chàng, chiến thắng những người này sao?

An Thiếu Hàn, nếu chàng có thể, vậy, hãy chạy về phía trước, ôm nàng ấy thật chặt đi.

Lên ngựa, Đông Thần Thanh Vân giục ngựa phi đi.

An Thiếu Hàn nhìn theo bóng lưng nàng.

Nhờ ánh sáng từ ngọn đuốc mà bọn thuộc hạ vừa đốt lên, nhìn về phía bóng người kia.

Thật ra thì, người có nói những thứ này cho ta biết hay không, cũng không có ý nghĩa gì cả. Nhưng mà ta vẫn muốn cảm ơn người, vì người đã nói cho ta biết chân tướng. Ít ra, ta đã biết được là nàng ấy rất quan tâm, lo lắng cho ta.

Người ta cần, là Mai Vũ, mặc kệ nàng ấy tốt hay xấu.

Ta vẫn cần nàng ấy.

Nhưng ta không biết, bây giờ ta nên xông tới đoạt lấy nàng ấy, hay là chờ đợi để đường đường chính chính tỏ tình một lần.

Hoa Từ Nguyệt cầm hoa đăng, đứng cách đó không xa, xoay người, chậm rãi đi về phía Mai Vũ.

Vừa đi vừa nói: “An Vương, có một chuyện ta vẫn chưa nói với ngài. Xin ngài nhất định hãy nghe cho thật kỹ.”

An Thiếu Hàn cau mày, tóc đen bay bay, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Hoa Từ Nguyệt nghiêng đầu, nhẹ nhàng nói: “Nàng, đã quên người rồi.”

Tay của An Thiếu Hàn nắm chặt lại, lạnh lùng hỏi: “Có ý gì?”

Hoa Từ Nguyệt nở nụ cười, hoa đăng trong tay khẽ nhấp chòn, phát ra ánh sáng màu đỏ ấm áp.

“Ý là, hôm nay, sau khi mặt trời lặn, người đã biến mất khỏi trí nhớ của nàng. Nàng đã chủ động muốn quên người đi. Trước ngày hôm nay, người vẫn còn cơ hội. Nhưng thật là đáng tiếc, người đã bỏ qua cơ hội. Người nên biết rằng, ta không lừa người làm gì. Dù sao, người làm cho nàng phải nhẫn tâm như vậy, là người, An Vương à.”

Trong đêm tối, có thật nhiều ánh đuốc.

Tìm An Thiếu Hàn chùn xuống.

“Không thể nào!” Cấn rằng, An Thiếu Hàn hung hăng phản bác.

Không thể nào, ta còn nhiều lời phải nói với nàng như vậy, tại sao nàng còn chưa nghe đã muốn quên đi?

Hoa Từ Nguyệt lắc đầu: “Người là người biết rõ nhất có thể hay không mà.”

An Thiếu Hàn lơ mơ nhớ đến ban ngày, nàng mỉm cười, dịu dàng nói với hắn: “Tạm biệt, Thiếu Hàn.”

Có phải nàng thật sự đã quyết định muốn quên hắn đi, nên mới có thể dịu dàng mỉm cười với hắn như vậy không?

Nhiệt độ từ cái ôm của nàng tiêu tán trong gió. Làm cho người ta say mê. Muốn ôm nàng vào lòng một lần nữa, nhưng không còn cơ hội nữa sao?

Tiểu Vũ, ta đã sai rồi sao?

Hắn là do ta, là ta đã nhẫn tâm tổn thương nàng.

Nhưng tại sao nàng lại tàn nhẫn như vậy? Ta thà là nàng hận ta, cũng không muốn nàng quên ta.

Nhẹ nhàng bước nhanh, Hoa Tử Nguyệt như một cây bồ công anh trong gió bay đến chỗ Mai Vũ.

Nơi đó, An Thiếu Hàn ngửa đầu, có thể thấy Tạ Văn Phong, Liễu Hành Vân và Mục Vô Ca.

Ở bên cạnh nàng, không thiếu người bảo vệ.

Nhớ lại như đêm pháo hoa đó, trong mắt nàng như có đầy ngôi sao buồn rơi xuống.

Nếu ta không thể mang hạnh phúc đến cho nàng, có phải chỉ có thể buông tay hay không?

“Tiểu Vũ, tạm biệt.” Giọng nói nghẹn ngào, thiếu sức sống đến không thể nghe rõ kia, do An Thiếu Hàn phát ra.

Không ngờ, An Thiếu Hàn chưa bao giờ rơi nước mắt, lại vì một nữ tử mà có cảm giác muốn khóc.

Không cam lòng, thật là không cam lòng.

Nếu như nàng muốn, hẳn có thể cản hết tất cả áp lực vì nàng, An Thiếu Hàn nói được làm được.

Nhưng mà nàng lại lựa chọn quên đi.

Đây là một lời khấn cầu đau khổ.

Vạn xin hẳn đừng làm tổn thương nàng nữa.

Trái tim của An Thiếu Hàn, từ trước đến nay cũng chỉ mềm lòng với Mai Vũ.

Tiểu yêu tinh của lòng ta, lần này lại để cho nàng tự do vậy.

Nhưng, đừng trở lại trêu chọc ta.

Lần này quyết định như vậy đi.

Giống như lúc đầu, ta vẫn là An Vương không màng thế tục kia.

Ít nhất, có thể xem như vẫn là như vậy.

Xoay người, trong buổi tối gió đêm dai dẳng, An Thiếu Hàn dần thuộc hạ rời đi.

Hắn không quá dịu dàng, nhưng vì tiểu yêu tinh xinh đẹp này, hắn đã dùng hết tất cả.

Mà Mai Vũ được Tạ Văn Phong ôm vào lòng, đi về hướng khác.

Từ đó về sau, Mai Vũ là sát thủ kỳ quái truyền kỳ trong giang hồ, mà An Vương, là người qua đường chỉ nghe được qua lời đồn, ở một nơi rất xa.

Thì ra, không phải câu chuyện nào cũng có hồi kết. Không phải tình yêu nào cũng có được kết quả.

Hoa nở, rồi sẽ tàn. Có hoa sẽ kết trái, nhưng có hoa chỉ héo tàn mà thôi.

Lúc tỉnh lại, Mai Vũ cảm thấy hơi nhức đầu, giống như đã mơ một giấc mơ rất dài.

Sau khi tỉnh lại, mọi người đều có mặt đầy đủ ở bên ngoài. Đang mắt to trừng mắt nhỏ với nhau.

Mai Vũ nhìn chằm chằm bốn đại soái ca ngồi trước bàn.

Không nhịn được cảm thán trong lòng: Sáng sớm quá nhiên không nên nhìn những thứ quá kích thích, sẽ bị chảy máu mũi.

Này, này, mấy người đừng có ngồi một chỗ như vậy nha!

Có phải rảnh quá hay không vậy?

Đáng ghét, rảnh như vậy sao không tới đây với nàng chứ.

Mai Vũ lắc lắc đầu, hung hăng hỏi: “Bốn người các người ngồi chung với nhau, muốn đánh mặt chược à? Cần bốn cô nương chuẩn bị bộ bài cho các người không?”

Ai ngờ bốn người kia vẫn tiếp tục trừng nhau, không ai để ý tới nàng.

Khóe miệng Mai Vũ giật giật.

Chẳng lẽ đang so xem ai tròng mắt lâu hơn thật?

Này, các người đừng có ngây thơ như vậy chứ.

“Các người....đang làm gì thế?”

Hình như vẫn không có ai để ý tới nàng.

Bốn người vẫn tròng nhau đến quên cả trời đất.

Này! Đừng có xem thường bốn cô nương chứ!

Lúc Mai Vũ đang muốn bạo phát, trong bốn người, rốt cuộc cũng có người cử động.

Sau đó, Tạ Văn Phong lập tức la to: “Ha ha! Người thua!”

Khuôn mặt Mục Vô Ca đau khổ, kêu lớn: “Không được đâu, không được đâu, vết thương của ta mới khỏi, ta không đi được đâu.”

Liễu Hành Vân giận: “Đừng có chơi ăn gian.”

Mai Vũ cảm giác hắc tuyến của mình ngày càng nhiều. Rốt cuộc không nhịn được thét lên: “Ai nói cho ta biết các người đang làm cái gì vậy?”

Liễu Hành Vân hưng phấn nhào tới, kêu lên: “Là như vậy nha, Mai Vũ, chúng ta đang bàn kế hoạch tiếp theo nên đi đâu. Lúc này là đang tranh tài, ai thua người đó phải đi tìm nơi chơi vui nhất, thú vị nhất.”

Mai Vũ liếc mắt, khinh miệt.

“Thì ra các người ham chơi như vậy, nên mới không quan tâm đến ta. Tại sao cả ngày các người chỉ muốn chơi chứ!” Gương mặt Mai Vũ đầy đau khổ, nói tiếp: “Nếu thời trẻ không cố gắng, lúc già sẽ không có của cải. Các người phải kiếm tiền, liều mạng kiếm tiền mới đúng.”

Bốn người cau mày lại.

Cái này...

“Người thích chơi nhất là người đó!” Bốn người đồng thanh hét to.

Đáng chết, nha đầu này thiếu tiền như vậy à.

Còn nữa, là ai dạy nàng.

Thời trẻ không cố gắng, lúc già không có của cải.

Mai Vũ móc móc lỗ tai, trong lòng cười trộm.

Một đám ngốc, có một bầy cao thủ bên cạnh, đương nhiên không thể không chơi trò kích thích rồi.

Đương nhiên là phải chơi trò nào vừa vui vừa kích thích, lại kiếm được tiền.

Nàng, đã sớm có cái ý này.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 1: Cùng Nhau Đi Khắp Nơi Tìm Kho Báu Đi

Ngoài cửa sổ, ve không ngừng kêu, bên trong cửa sổ, yên lặng như tờ.

Trên trán Mai Vũ rịn ra đầy mồ hôi.

“Cái phản ứng này, đúng là bất thường nha.” Mai Vũ kêu to.

Thật là. Một nàng hăng hái bùng bùng nói ra.

Biểu tình của bốn người này là sao đây chứ?

Thật là thiếu sinh khí!

Đôi mắt hoa đào của Tạ Văn Phong híp lại, mười phần khinh bỉ nhìn về phía Mai Vũ: “Thôn cô đúng là thôn cô. Cái gì mà tìm kho báu, rồi tìm rỗng, toàn là những tin đồn chỉ có con nít và những nữ nhân muốn phát tài đến ngu ngốc mới tin mà thôi.”

Lông mày Mai Vũ nhăn lại.

Về mặt Liễu Hành Vân u ám, kéo kéo vạt áo Tạ Văn Phong

Đại ca à, bọn ta không muốn chết, ngươi đừng có nói nữa mà.

Chết tiết! Ý hấn nói là nàng rất ngây thơ?

Hừ! Ta sẽ làm cho thành viên mới gia nhập biết một chút, rốt cuộc ai mới là người ngây thơ.

Cũng không biết hôm nay Mai Vũ lại lòi ra cái thứ vũ khí gì.

Chỉ thấy Mai Vũ nhảy xuống giường, một bước vọt tới trước mặt Tạ Văn Phong.

Ba người bên cạnh Tạ Văn Phong lập tức thức thòi nhảy ra.

Huynh đệ, một người chết còn hơn chết cả ồ, ngươi hãy bảo trọng.

Mai Vũ nhe răng trợn mắt, giống như con mèo nhỏ bị điên, đột nhiên móc ra một chiếc dũa, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đâm vào người của Tạ Văn Phong.

Ách, đương nhiên, chỉ là cầm một cái.

Nhưng, Tạ Văn Phong sợ nhất là cái gì?

Đương nhiên là hấn_____ sợ đau nhất!

A a a!!!

“Đau! Đau quá! Đau quá!” Tạ Văn Phong hét to.

Tạ Văn Phong dường như muốn chết.

Thôn cô này, đúng là chuyên tấn công nhược điểm của hấn mà.

Trước kia sao lại không phát hiện nha đầu này hư như vậy, tội cho những người đi theo nàng, cũng bị nàng làm hư theo.

Hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Tử Nguyệt và Mục Vô Ca.

Hai người đồng loạt nhún vai. Tô về: Không liên quan đến ta.

Mai Vũ kiêu ngạo vỗ tay, nói: “Ha ha, Tạ Văn Phong, hãy để cho tất cả mọi người chứng kiến gương mặt thật của ngươi đi. Thiếu hiệp ngây thơ đã lớn như vậy rồi mà còn sợ đau.”

Tạ Văn Phong cắn răng: “Thôn cô đáng chết, là ai thấy thiếu hiệp sợ đau còn trưng về mặt sùng bái hỏi: Ngươi là tiên sao? Ngươi là tiên sao?”

Mai Vũ đen mặt.

Thằng nhóc chết tiết, ngươi không nhắc thì ta cũng quên mất chuyện đó.

Ngươi đúng là gan thật, cũng vì cái vẻ ngoài đáng chết này của ngươi, làm hại bốn cô nương phải ở chung một chỗ với con ác mộng như ngươi tới tận bây giờ.

Xem ta có xé nát cái miệng của ngươi ra không.

Xông tới, Mai Vũ quả quyết nhéo mặt của Tạ Văn Phong.

Khỏe miệng của Tạ Văn Phong giật giật, hung hăng lấy tay đẩy mặt nàng ra.

“Tên mất hoa đào đáng chết, ta muốn xé nát cái miệng của ngươi.” Mai Vũ gào thét.

“Thôn cô, để bổn thiếu gia cho ngươi đẹp mặt!” Tạ Văn Phong phản bác lại.

“A, thân thể bình phục rồi ha!” Mục Vô Ca cảm thán.

“Hơn nữa tinh thần cũng rất tốt.” Hoa Từ Nguyệt phụ họa.

Liễu Hành Vân lắc đầu: “Ta thật nhớ đáng về yên tĩnh nằm trên giường của nàng.”

Náo loạn một hồi, Mai Vũ và Tạ Văn Phong mới ngưng ngất chéo nhau.

Nhất trí thông qua biểu quyết cuối cùng, vẫn quyết định đi tìm bảo vật.

“Tóm lại phải tìm bảo tàng gì đây?” Mục Vô Ca hỏi.

Tốt nhất là đừng quá gần. Hẳn nhận được tin tức, hình như Thương Lam phái người tới bắt hấn.

Bây giờ toàn bộ Ngân Nguyệt sơn trang đã nhất trí nhắm đến một mục tiêu duy nhất: Bắt Mục Vô Ca trở về.

Nếu như đến quá gần. Hẳn nhất định sẽ bị bắt trở về.

Đôi mắt Mai Vũ đảo quanh, cau mày.

Mặc dù nói là săn lùng bảo vật nhưng hình như lại không có mục đích rõ ràng.

Chuyện liên quan đến tính mạng thì nhất định không làm. Chuyện quá đơn giản cũng tuyệt đối không làm.

Chuyện gì khó cũng không làm. Từ đầu tới cuối chẳng tìm được việc gì để làm.

Trời ơi ~~~ thật là khó tìm quá đi.

Liễu Hành Vân vắt chân suy nghĩ một lúc, đột nhiên đề nghị: “Hay là chúng ta đi tìm hoa Vân Chu đi. Trên giang hồ đã sớm đồn đãi là có người nhìn thấy hoa Vân Chu ở Thiên Sơn Tuyết Nguyên (*). Nhưng vì nó sống ở vách đá, người ta không lên hái được, nên chỉ nghe nói là có đóa hoa đó, nhưng lại không mấy người tới hái. Nhưng cũng từng có đại phu đã dùng nó để cứu người.”

(*) Thiên Sơn Tuyết Nguyên: Cánh đồng tuyết ở Thiên Sơn, nhưng để cánh đồng tuyết này nọ không hay nên mình để nguyên.

Mắt Mai Vũ sáng lên: “Ngươi đang nói đến Độc Mẫu. Vì cứu người mình yêu nên đã hái hoa Vân Chu, tìm Linh Chi, Tuyết Cáp (*) trong Bách Độc Cốc. Sau này ử thành rượu, cứu sống trượng phu đã chết hơn bảy ngày?”

(*) Tuyết Cáp: còn gọi là Tuyết Giáp, Nhái Tuyết >> cái này bạn nào muốn biết thì hỏi bác GG nha.

Liễu Hành Vân gật đầu: “Không sai, ta nghĩ chúng ta có thể đi thẳng đến Thiên Sơn Tuyết Nguyên. Nhưng Thiên Sơn Tuyết Nguyên lại ở biên giới của Tây Thục và Đông Thần, ta sợ...”

Mục Vô Ca tán đồng vỗ vỗ vai hấn, nói: “Nơi xa như vậy, đúng là hợp ý ta. Hơn nữa, dọc đường có thể tìm thấy rất nhiều bảo tàng. Huống chi, biết đâu chúng ta có thể tìm thấy chôn giấu lại bí ẩn nào đó, nếu vận khí tốt, còn vào được tiên lâm (tiên lâm: rừng cây của thần tiên), hái được tiên quả đó.”

Đúng là hợp ý ta nha! Như vậy thì đám người kia chắc chắn không thể bắt được ta.

Đôi môi mỏng xinh đẹp của Tạ Văn Phong khẽ mở: “Cũng được.”

Mai Vũ liếc mắt.

Nam nhân môi mỏng đều bạc tình. Mẹ nó, Tạ Văn Phong, ngươi chắc chắn là một nam nhân bạc tình.

Hoa Từ Nguyệt nhìn đám người đang khí thế bưng bưng thảo luận một vòng, ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mai Vũ len lén nhìn hấn, dùng tay huých vào người hấn: “Từ Nguyệt, tại sao ngươi lại không nói chuyện?”

Hoa Từ Nguyệt quay đầu lại, áy náy nở nụ cười.

“Mai Vũ, thật xin lỗi, ta có một số việc phải làm. Có lẽ là phải đi sau rồi.” Hoa Từ Nguyệt hơi bất an.

Hình như có rất nhiều tâm sự.

Mai Vũ nắm lấy tay hắn: “Tử Nguyệt, nếu có chuyện gì, hãy nói cho ta biết. Ta sẽ giúp ngươi.”

Vỗ ngực đảm bảo, tử dáng vẻ đến nét mặt tỏ ra sự thành thật đáng yêu.

Làm cho Hoa Tử Nguyệt không thể nhìn cười.

Hắn cười.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ.

Chiếu lên mái tóc màu nâu của hắn, phản xạ ra ánh sáng chói mắt. Đôi mắt mê hoặc khẽ híp lại. Cực kỳ đẹp mắt.

“Nha đầu, có những lời này của ngươi là đủ rồi.” Xoa xoa tóc nàng, Hoa Tử Nguyệt nói.

Nha đầu, ta không thể nói cho ngươi biết được.

Ngươi nhất định sẽ không cho ta đi.

Ta đã đồng ý làm thân thủ hộ của ngươi. Bất kỳ nhân tố nào có thể uy hiếp đến ngươi, ta sẽ diệt trừ nó cho ngươi.

Ngoài cửa sổ, thật nhiều bồ công anh tung bay.

Tử Nguyệt, ngươi là bông hoa nào trong đó vậy?

Mai Vũ có tài đức gì.

Mà được ngươi và Tử Tiêu đối xử tốt như vậy?

Ta may mắn cỡ nào, mới gặp được Tử Nguyệt và Tử Tiêu như vậy chứ.

Mai Vũ không biết rằng, lúc nàng đang mơ ước cuộc sống tốt đẹp.

Có người đang vì nàng, làm một số việc không muốn để nàng biết.

Ngay lúc tin tức Mai Vũ còn sống lan ra.

Những kẻ thù kia, còn có một số tên thợ săn đã nhìn chăm chăm nàng.

Trong giang hồ, Mai Vũ bị treo thưởng không nhỏ.

Có thể nói, mặc dù Mai Vũ không giết nhiều người, nhưng lại có rất nhiều kẻ thù.

Bởi vì năm đó, Hoa Tử Tiêu là sát thủ danh chấn tứ phương.

Oan hồn trong tay vô số, kẻ thù cũng đếm không hết.

Nhưng có lẽ bởi vì lúc ấy Mai Vũ vừa tỉnh lại đã đến Vương Phủ cho nên cũng không biết có nhiều người đang đuổi giết nàng như vậy.

Hơn nữa, càng không biết, người đã cho nàng hưởng thụ cuộc sống yên ổn như người bình thường, là nam tử đã từng vô cùng thương nàng.

Hắn huyền một lúc, tất cả mọi người đều ra ngoài làm việc của mình.

Lúc ra khỏi phòng, Tạ Văn Phong do dự, nói: “Mai Vũ, ngươi có nghe nói chuyện An Vương và Quận Chúa Đông Thần Thanh Vân muốn giải trừ hôn ước hay không?”

Mai Vũ nằm trước cửa sổ, cẩn thận suy nghĩ, bĩu môi: “Không biết. Có điều Đông Thần Thanh Vân thật đáng thương, nàng ấy chắc là rất thích hắn. Nhưng mà chuyện của Vương Phủ liên quan gì đến chuyện của người trong giang hồ chúng ta, từ khi nào ngươi trở thành nam nhân nhiều chuyện rồi?”

Nghi hoặc quay đầu, Mai Vũ khinh bỉ nhìn hắn.

Tạ Văn Phong bị nhìn đến mức toàn thân sợ hãi, lúng túng nói: “Chỉ là cảm thấy nữ nhân tốt như vậy mà lại vứt bỏ, tên Vương Gia đó thật ngu ngốc. Hơn nữa, hình như ngươi biết Quận Chúa đó mà.”

Tạ Văn Phong thật muốn cắn lưỡi mình.

Đáng chết, tại sao lại muốn thử nàng chứ!

Lỡ đâu nàng chưa hoàn toàn quên hết, không phải là nhắc tới chuyện buồn hay sao!

Mai Vũ bĩu môi, tiếc nuốt lắc đầu: “Đúng, đúng. Thật đáng tiếc, Đông Thần Thanh Vân là một nữ tử tốt đó. Sao? Ngươi muốn làm quen?”

Chuyển tầm mắt, trong giọng nói của Mai Vũ mang theo kinh hãi.

Tạ Văn Phong thờ phào nhẹ nhõm, xoay người bước ra khỏi cửa.

Lúc gần đi còn nói: “Quên đi, nếu ta biết nữ nhân kia, không phải ngươi sẽ thành người không ai thêm sao.”

Mai Vũ hung hăng nhìn chằm chằm cửa.

Mẹ nó, ai nói bốn cô nương không có ai thêm?

Hơn nữa, ta cũng không yêu thích gì ngươi cái tên mất hoa đào đáng ghét.

Đáng chết, hắn còn dùng câu khẳng định! Nhất định phải ghi nhớ mối thù này!

Tạ Văn Phong đi trong ánh hoàng hôn.

Không khỏi thở dài.

Đúng là, chỉ quên một mình hắn thôi.

Tất cả niềm vui và thống khổ, nàng quên hết tất cả.

Chắc cũng sẽ hơi khổ sở đi. Nam tử kia, rõ ràng có quan tâm đến nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 2: Hắn Chỉ Là Quá Khứ, Hắn Là Người Xa Lạ. Bọn Họ Hiểu

Đêm lại đến.

Kẻ giết người lẩn vào trong đêm tối, mặc dù đang trời đang rét lạnh như vậy, hắn vẫn yên lặng bước đi trên con phố tiêu điều.

Cánh tay, hình như bị thương rồi. Nhưng lại không cảm thấy đau.

Ngửa đầu, nhìn ánh trăng trên cao, khi trăng tàn, nỗi nhớ tràn lan như thủy triều, cắn nuốt hắn.

Hắn đã trải qua bao nhiêu đêm như thế này đây?

Hắn không nhớ rõ nữa.

Hình như là từ sau khi nàng rời khỏi, ngày cứ trôi qua như vậy.

Mai Vũ tiếp nhận kẻ thù của Hoa Tử Tiêu, mà hắn yên lặng tiếp nhận kẻ thù của Mai Vũ.

Thì ra cũng có một ngày như vậy.

Hắn dùng những năm tháng thanh xuân mà hắn từng quý trọng, dùng những tháng năm hắn đã từng muốn dùng để chấn động gian hồ, để trả nợ một người.

Mai Vũ, sư muội.

Khi nửa đêm tỉnh giấc, lúc nào hắn cũng nhớ đến cái tên này, xưng hô này.

Nàng nghịch nước, hát: Năm năm tháng tháng, trúc mã thanh mai.

Một câu hát, nhẹ nhàng bóp nát trái tim hắn.

Bây giờ nhìn lại những gì đã từng trải qua, mới phát hiện, vậy mà lưu lại trong trí nhớ, tất cả đều là nàng.

Vẫn luôn tồn tại trong trí nhớ, đều là nàng.

Con người, lúc nào cũng phải đến thời điểm không thể cứu vãn được nữa, mới đột nhiên phát hiện, mình chỉ vì đối phương mà tồn tại.

Thanh mai đã rời xa, trúc mã còn ở lại. Đối với Vân Kinh mà nói, nàng không chỉ là người không thể quên, mà còn là người không thể chạm vào nữa.

Trải qua nỗi đau, tổn thương quá lớn. Hắn đã không thể cùng nàng đi trên một con đường nữa.

Mai Vũ đã cho hắn cơ hội, chính hắn đã bỏ lỡ nó.

Còn nhớ năm xưa, khi hắn sáng lập Vô Vân Lâu, hắn đã từng ngạo nghễ nói với Hoa Từ Tiêu rằng: “Vân Kinh ta, muốn Vô Vân Lâu lu mờ với hậu thế, nhưng lại không muốn mai danh ẩn tích. Ta muốn bắt đầu từ Phù Vân Sơn này, chỉ có Vân Kinh ta, được tất cả cao thủ trên đời này bái lạy.”

Vân Kinh hào khí vạn trượng, Vân Kinh trẻ tuổi kinh cuồng, cũng chính vì vậy mà tự tay chôn vùi tình yêu của mình.

Nhắm mắt lại, thậm chí có lúc Vân Kinh có suy nghĩ khá buồn cười. Nếu hắn cũng chết đi như Hoa Từ Tiêu, có phải nàng vĩnh viễn sẽ nghĩ đến hắn, nhớ đến hắn hay không?

“Lại giết người à?” Ánh nến đỏ lập lòe, có một người chậm rãi bước đến.

Trên lồng đèn, có hoa Vân Chu màu đỏ xinh đẹp.

Vân Kinh đứng thẳng, lạnh lùng liếc nhìn vết thương đang chảy máu: “Sao? Ngươi quyết định rồi à?”

Hoa Từ Nguyệt mỉm cười: “Đừng hỏi như vậy, ngươi biết nhất định ta sẽ tới mà.”

Vân Kinh ngẩng đầu, hừ một tiếng: “Đúng, ta biết. Phản bội Vô Vân Lâu mà vẫn còn sống, ngươi là người đầu tiên. Hoa Từ Nguyệt.”

Hoa Từ Nguyệt lắc đầu: “Không, ta không phải. Thượng Quan Diêu mới là người đầu tiên.”

Vô Vân Lâu chủ, cũng không phải là người lòng dạ sắt đá. Sự dịu dàng như suối kia, vẫn có thể làm người khác mềm lòng.

Vân Kinh chớp mắt: “Ngươi muốn chết ở đây sao?”

Cho dù là cô độc, Vân Kinh cao ngạo cũng không cho bất kỳ kẻ nào xúc phạm hắn.

Hoa Từ Nguyệt cười khò.

Vẫn cao ngạo như vậy, cái tên Lâu chủ cô độc lạnh lùng này.

“Đi uống một chén đi.” Hoa Từ Nguyệt lắc lắc hoa đăng trong tay, nói.

Vân Kinh không nói lời nào, lướt qua hắn đi về phía trước, Hoa Từ Nguyệt đi theo.

Dưới ánh trăng yên tĩnh, thật lâu sau, mới có tiếng hỏi thăm yếu ớt của hắn truyền đến: “Người kia, có ổn không?”

Hoa Từ Nguyệt dịu dàng nở nụ cười: “Ừ, cũng không quá tệ.”

“Cái gì mà cũng không quá tệ? Cũng không quá tệ là tốt hay không tốt?” Người trước mặt nổi giận, nói.

“Tốt, nàng rất ổn.” Hoa Từ Nguyệt bất đắc dĩ trả lời hắn.

Thật là, ngươi có cần phiền như vậy hay không chứ?

“Vậy thì tốt.” Vân Kinh khẽ nói.

Thật ra thì, ngay từ lúc Mai Vũ bước chân vào Giang Nam, đã có người theo dõi nàng.

Vân Kinh cũng vẫn luôn đuổi theo sau nàng.

Âm thầm giết chết những kẻ thù có uy hiếp tới nàng kia.

Mỗi đêm, sau khi giết một người, lại tự mình chìm vào bóng tối.

Những tổn thương nàng đã nhận trước kia, hắn muốn đền lại tất cả. Cho nên, hắn hẹn Hoa Từ Nguyệt, kết thúc tất cả với kẻ thù của Mai Vũ tại Liên Vân Sơn.

Không mong nàng biết được, chỉ mong mình có thể cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Sư muội, chỉ cần nguoi bình an là tốt rồi.

Có lẽ vĩnh viễn Mai Vũ cũng sẽ không biết, nam tử này, cũng sẽ như vậy vì nàng.

Nếu nàng biết, nhất định sẽ tha thứ cho những lỗi lầm mà hắn đã gây ra.

Dù sao, lúc đầu hắn đã từng là người nàng thích nhất.

Thông khổ hay ngọt ngào, vui vẻ hay bi thương. Là bông bột hay trưởng thành cũng chỉ còn là quá khứ.

Hắn ----- Là một phần không thể thiếu.

Mai Vũ muốn một cước đá chết tên Liễu Hành Vân ngu ngốc này.

Rõ ràng chính hắn đề ra lộ trình.

Đáng chết là trước khi xuất phát một ngày lại có thể nói với nàng rằng: “A, thật xin lỗi nha. Ta không biết phải đi như thế nào.”

Đánh chết hắn đi, đánh chết hắn là tốt nhất, nhất định phải đánh chết hắn!

“Liễu Hành Vân! Ta nhất định phải nghiền chết nguoi!” Mai Vũ hét to.

Liễu Hành Vân ôm đầu, đáng thương gào to: “Ai đã nói với ta là không cần vẽ bản đồ. Còn nữa, không phải các nguoi nói là vừa đi vừa tìm bảo vật sao?”

“Chúng ta từng nói là vừa đi vừa tìm bảo vật, nhưng không có nói là không cần bản đồ.” Mục Vô Ca liếc mắt.

Thật không hiểu sao hắn có thể trở thành thần trộm được.

Sau đó, Mai Vũ phải tốn cả buổi tối để vẽ bản đồ.

Có lẽ, nếu như đi qua các cửa khẩu thì cũng không phiền phức như vậy. Nhưng mà nàng không thể đi qua các cửa khẩu nha. Đi đường lớn tầm thường như vậy có thể tìm ra bảo vật gì chứ.

Muốn đi thì phải đi đường nào toàn là đất hoang. Nói cách khác, cho dù phải trèo đèo lội suối, cũng không đi qua các cửa khẩu.

Sau một đêm mệt nhọc, bọn nguoi Mai Vũ trì hoãn một ngày sau mới lên đường.

Lúc rời khỏi khách điếm, ngoài trời, mưa bụi bay bay.

Giang Nam chìm trong cơn mưa lất phất dịu dàng.

Mai Vũ cầm cây dù đỏ, bước đi trong mưa.

Tạ Văn Phong than vãn: “Tại sao lại lên đường lúc trời mưa chứ?”

Mai Vũ nghiêng đầu suy nghĩ một lúc.

Tại sao lại như vậy?

Cũng không biết nữa.

Chỉ là cảm thấy, nếu như muốn nói lời tạm biệt với Giang Nam thì nên đi khi trời mưa.

“Chỉ là cảm giác, mưa ở Giang Nam mang cảm giác ly biệt.” Mai Vũ cười khẽ, xoay dù, dịu dàng nói.

Tìm Tạ Văn Phong đau nhói, cúi đầu trầm mặc.

Mưa ở Giang Nam mang cảm giác ly biệt sao....

Đúng rồi, mỗi lần ly biệt với An Thiếu Hàn, đều là trong cơn mưa của Giang Nam.

Thì ra là, dù có quên đi, vẫn có thứ dư âm khắc cốt ghi tâm nào đó tồn đọng lại.

Tại sao hắn lại cảm thấy đau khổ như vậy?

Hiểu được dù quên đi tất cả, Mai Vũ vẫn còn giữ lại cảm giác gì đó, có ưu thương nhàn nhạt.

Đi tới, Mai Vũ đột nhiên dừng lại ở một chỗ bán ô mai.

“Oa, là ô mai. Ta muốn mua.” Nhảy dựng lên, Mai Vũ hào hứng chạy tới.

Lúc Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân chuyển hướng nhìn về phía cửa hàng hoa quả khô có bán ô mai, đồng loạt biến sắc.

Người mặc đồ đen, tay cầm dù đen, tại sao lại nhìn quen mắt như vậy?

Mai Vũ... Dừng lại, đừng đi.

Liễu Hành Vân muốn lớn tiếng ngăn nàng lại, nhưng hình như đã chậm.

“Lão bán, cho ta một cân ô mai.”

Có người dùng thanh âm đủ để phá hủy màng nhĩ của hắn để nói chuyện.

Nhịp thở quen thuộc kia, mùi hương thom ngát mê người và giọng nói kia.

Làm cho cả người An Thiếu Hàn cứng lại tại chỗ.

“Cô nương, tất cả ô mai đã được vị nam tử này mua rồi.” Lão bán không hề nhận thấy sự thay đổi của An Thiếu Hàn, áy náy nói.

Mai Vũ bước về phía trước một bước, quay đầu nhìn công tử toàn thân mặc đồ đen kia.

Tim An Thiếu Hàn giống như muốn nhảy ra ngoài.

Tiểu Vũ, là ta đây, gọi tên ta lần nữa đi.

Trong lòng mong mỏi, An Thiếu Hàn nhìn Mai Vũ, một câu cũng không dám nói.

Mai Vũ nghiêng đầu nhìn hắn.

Dáng dấp của công tử này thật là đẹp.

Áo đen tóc đen, tất cả đều đen, lại có đôi môi đỏ tươi và đôi mắt vô cùng đẹp.

Đúng là một công tử mê người.

Nhưng trên người, dường như đang tản ra hơi thở nguy hiểm nào đó.

Chắc chắn là một người không dễ chọc.

Mai Vũ cười, lễ phép nói: “Vị công tử này, ô mai của người có cần dùng gấp hay không? Ta rất thích ô mai ở đây, có thể nhường cho ta một ít được không?”

Ngón tay An Thiếu Hàn rung động. Tim chìm thẳng xuống đáy hồ, không vớ được cọc.

Quên ta, nàng quên ta thật rồi.

Ta không hề muốn tự lừa dối mình rằng nàng vẫn còn nhớ đến ta, ta chỉ muốn, dù chỉ một chút xíu, cảm thấy ta nhìn quen mắt. Ta cũng sẽ rất vui.

Dừng hoàn toàn quên mất ta như vậy, ta sẽ... không cam lòng.

Trong mưa bụi bay bay, An Thiếu Hàn dịu dàng nở nụ cười.

Ta sẽ tha thứ cho người, tiểu yêu tinh của ta.

Nhưng mà phải trừng phạt, ta muốn người nhớ đến ta.

Dù cho có trở thành người xa lạ....

Dường như trong khoảng khắc nụ cười kia nở rộ, tất cả mọi thứ xung quanh đều thất sắc, làm lóa mắt Mai Vũ.

Đưa tay lấy một túi ô mai, An Thiếu Hàn bỏ vào tay nàng.

“Tặng nàng.” Dè nén tình cảm đang điên cuồng tràn dâng trong lòng, An Thiếu Hàn dịu dàng nói.

Mai Vũ cười vui vẻ: “Cảm ơn người, công tử, người thật tốt.”

Nói xong, xoay người chạy đi.

An Thiếu Hàn nhìn bóng dáng nàng chạy xa.

Vẫn mỉm cười, nhưng lại có thứ gì từ trong mắt rơi xuống.

Ta và nàng, dừng lại ở đây thôi...

Tiểu yêu tinh xinh đẹp... của ta.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 3: Vì Yêu Người, Ta Có Thể Làm Được

Lúc Mai Vũ rời đi, không nhận được quay đầu nhìn người kia một lần nữa.

Vị công tử tuần tú đó thật là kỳ quái nha. Hắn vẫn đứng bất động, không biết đang làm gì.

Liễu Hành Vân cảm thấy trong mũi chua xót, âm thầm kéo nàng đi: “Mai Vũ, đi nhanh đi.”

Mai Vũ mỉm cười gật đầu, nhanh chân đuổi theo.

Dọc đường, Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân đều không nói lời nào.

Không biết tại sao, khi thấy gương mặt tươi cười chân thật của Mai Vũ và nụ cười ẩn nhẫn của An Thiếu Hàn, hai người lại cảm thấy khó chịu như vậy. Cảm thấy như bị cái gì đó chèn ép, nặng nề đến không thở nổi.

Những ký ức chung của hai người, đột nhiên có một ngày chỉ còn một người nhớ. Đối với An Thiếu Hàn mà nói, như vậy cũng là một loại thống khổ.

Lúc trước họ luôn hận tên Vương Gia nhẫn tâm này, nhưng bây giờ mới phát hiện, trong con người màu đen kia, cũng có trái tim dịu dàng.

Nếu đổi lại là bọn họ bị Mai Vũ quên đi, sẽ im lặng mỉm cười như vậy sao?

Chắc sẽ không làm được đâu...

“Công tử, công tử, ô mai của người.” Lão bản gọi vị công tử đang ngăn người kia.

Thật là kỳ lạ, đang tốt đẹp, sau khi nhìn thấy nữ tử kia, sao công tử tuần tú này lại biến thành tên ngốc rồi?

An Thiếu Hàn nhìn chằm chằm điểm đỏ kia dần đi khuất, mới yên lặng quay lại trả tiền. Xoay người, từ từ bước đi trong cơn mưa.

Có tính là thu hoạch ngoài ý muốn hay không đây?

Hắn rất nhớ nàng, lại nhớ tới nàng thích ăn ô mai nên quyết định ra ngoài mua ô mai. Lại không ngờ rằng sẽ gặp được nàng.

Hình như mỗi lần biệt ly, đều là trong cơn mưa ở nơi này. An Thiếu Hàn thấy biết ơn tiết trời như vậy. Đến lúc cuối, có thể đích thân tiễn nàng rời đi, hắn đã rất thỏa mãn rồi. Cho dù là hắn sẽ khổ sở, sẽ đau lòng. Ít nhất, xem như là nàng đã quen biết hắn. Không phải lãng lãng, vội vàng bước vào sinh mạng hắn rồi lại vội vàng rời đi.

Đưa tay mở túi, An Thiếu Hàn bỏ ô mai vào miệng.

Lại giống như nhìn lại ngày đó, trong Vương Phủ, hoa tháng tư nở rộ, hoa Thiên Lý khẽ rì rào trong đêm yên tĩnh. Nàng ngồi trên cây đào, đưa ô mai cho hắn.

Tiểu yêu tinh giao hoạt, chỉ vì chạy trốn nên mới đưa ô mai cho hắn chứ gì? Nhưng mà, ô mai đúng là ăn rất ngon. Từ trước đến giờ hắn chưa từng ăn qua.

Chua chua ngọt ngọt, giống như cảm giác nàng mang đến cho người ta vậy.

Trên đường, người đi tấp nập, An Thiếu Hàn lại cảm thấy, cả thế giới này chỉ còn lại mình hắn.

Tiểu Vũ, rõ ràng ta đã quyết định sẽ để nàng tự do. Rõ ràng ta đã quyết định phải quay về làm một Vương Gia lạnh lùng. Rõ ràng ta đã cảnh cáo bản thân rằng không được lưu luyến nàng nữa. Nhưng mà, tại sao ta lại đau lòng như vậy chứ? Đau đến nỗi cả trái tim như tan nát.

Yên lặng ngồi xổm xuống, An Thiếu Hàn nín chặt ngực trái. Ở đó có một ngọn đuốc đang cháy, nóng rực.

Người qua đường tò mò liếc nhìn hắn mấy lần, rồi lạnh lùng bước đi.

Ô mai rơi đầy đất, tóc đen của An Thiếu Hàn phủ xuống, che đi gương mặt đang cố gắng chịu đựng nỗi đau kia.

Đề ta ở đây một lúc thôi, rồi sẽ ổn.

Hãy cho ta..... yếu đuối một lúc thôi...là ổn rồi.

Giang Nam hai hướng, hai chiếc dù lay động.

Một chiếc màu đỏ, một chiếc màu đen.

Vào thời khắc này, Giang Nam kia xinh đẹp bao nhiêu, lại tràn ra bấy nhiêu bi thương dai dẳng.

Nhớ chứ? Giang Nam có nhớ hay không?

Suốt một ngày, mưa rơi không dứt. Nam tử kia, dù không lộ ra dáng vẻ khổ sở đến tê tâm liệt phế nhưng lại làm cho người ta nhìn thấy cũng phải bi thương.

Nếu hắn đã sai, vậy hãy cho hắn thêm một cơ hội nữa đi.

Nếu hắn đã từng làm tổn thương nàng, vậy hãy cho hắn đền bù đi.

Nhưng tại sao nữ tử kia lại có thể quên hắn chứ?

Tại sao lại có thể.....

Ngoài thành, đám người Mục Vô Ca chia tay Hoa Từ Nguyệt. Mai Vũ cười ngửa, không yên lòng hỏi lại lần nữa: “Từ Nguyệt, ngươi sẽ sớm đuổi theo có phải không? Chúng ta sẽ đi chậm một chút, tới Lạc Vân Sơn trước để chờ ngươi.”

Hoa Từ Nguyệt lắc đầu: “Nơi đó rất nguy hiểm, khắp nơi toàn là sơn tặc, các ngươi không nên đi qua đó thì hơn.”

Mai Vũ bĩu môi, mắt húng nói: “Ta vốn là sát thủ mà lại sợ sơn tặc sao? Quyết định gặp ở đó đi.”

Tạ Văn Phong khinh bỉ nói: “Sát thủ? Đúng nha, thôn cô sát thủ hiếm thấy. Tất nhiên là ngươi không sợ rồi, bởi vì lúc đó sẽ có ba đại soái ca thay ngươi đỡ kiếm.”

Mai Vũ căm tức nhìn hắn đầy ý cảnh cáo.

Tạ Văn Phong, ngươi nói nữa đi, ta sẽ ghim cho ngươi một cây đũa ngay lập tức. Làm cho ngươi sinh ra ác ảnh với một chiếc đũa.

Tạ Văn Phong rung mình, thức thối ngậm miệng lại.

Hắn không muốn thử lại cảm giác bị chiếc đũa đâm vào người lần nữa. Thật là làm cho người ta khó chịu.

Mục Vô Ca cất dù, cười cười: “Trời ạ, quả nhiên bốn thiếu gia không có tính sai. Chúng ta hãy đi Lạc Vân Sơn chờ đi. Hình như gần đây nơi đó xảy ra chuyện mới mẻ gì đó, rất náo nhiệt.”

Mắt Mai Vũ sáng lên: “A! Phải không? Ta thích nhất là tham gia náo nhiệt.”

Thật sự rất là thích! Nàng rất ưa thích tham gia náo nhiệt.

Liễu Hành Vân liếc nhìn Tạ Văn Phong, khóe miệng giật giật theo thói quen.

Quả nhiên là thôn cô mà, bản tính khó đời.

Mai Vũ liếc nhìn hai người, lạnh lùng nói: “Các ngươi, có phải đang suy nghĩ chuyện không tốt gì hay không?”

“Không, không có, là do người tưởng tượng thôi.” Liễu Hành Vân lập tức giải thích.

Mai Vũ bĩu môi, nói: “Mặc kệ các người nghĩ cái gì, bản cô nương thấy hài lòng là được. Được rồi, lên đường thôi.”

Khỏe miệng mấy người vẫn giật giật, giục ngựa tiến về phía trước.

Hoa Tử Nguyệt mỉm cười vẫy tay với nàng, nói: “Mai Vũ, hẹn ở Lạc Vân Sơn.”

Sau khi thoát ần thoát hiện vài lần thì khuất bóng. (Khinh công đẩy, vèo vèo rồi mất tiêu.)

Mai Vũ giục ngựa, vừa định xoay người đi. Trong lòng lại xuất hiện cảm giác khác thường.

Có một giọng nói rằng: Nói tạm biệt đi, một lần cuối cùng, nói tạm biệt đi.

Nói tạm biệt? Tại sao lại như vậy chứ? Nói với ai?

Như bị khống chế, ánh mắt nhìn vào trong thành Giang Nam.

Sau cơn mưa, Giang Nam mát mẻ, xinh đẹp.

Thành thị xinh đẹp như vậy, lại phải nói tạm biệt nó.

Mai Vũ không biết đây là loại cảm giác gì. Chỉ là hơi đau trong lòng. Muốn nói lời tạm biệt, lại chẳng biết nói cùng ai.

Trong lòng bách vị tạp trần, Mai Vũ khẽ cười: “Hẹn gặp lại, Giang Nam.”

Giục ngựa xoay đi, Mai Vũ đuổi theo bọn người Tạ Văn Phong.

Hoa Tử Nguyệt đứng bên cạnh Vân Khinh, yên lặng lắc đầu, chờ hần nhìn đủ rồi mới mở miệng nói: “Như vậy có thật là được hay không?”

Vân Khinh không nói, dùng ánh mắt tiễn Mai Vũ rồi đi. Xoay người đi vào bóng tối.

“Không có cái gì là có được hay không, nên đi làm chính sự thôi.” Tóc của Vân Khinh rũ xuống, che đi một bên mặt, gió lướt qua, y phục bay bay.

Vân Khinh cười, trong lòng thầm nói: Sự muộn, tạm biệt. Người phải hạnh phúc đó, lấp đầy cả những bi thương trước kia bằng niềm vui.

Hoa Tử Nguyệt bĩu môi: “Nếu nàng biết tất cả những điều người đang làm bây giờ, nhất định nàng sẽ tha thứ cho người.”

Vân Khinh dừng bước, gió thổi bay tà áo sau lưng hần, bóng hần kéo dài trên đất.

“Người cho rằng ta hy vọng nàng sẽ biết sao?” Vân Khinh không quay đầu lại, hỏi hần.

Hoa Tử Nguyệt bất đắc dĩ nhún vai: “Chính vì cảm thấy người không hy vọng điều đó nên mới không hiểu.”

Nếu thích, đã biết lỗi rồi. Người cũng đã làm đến nước này, tại sao lại không thể dứt khoát đến trước mặt nàng để xin nàng tha thứ?

Nếu là nàng, nhất định sẽ tha thứ cho người.

Vân Khinh cười, đôi môi tái nhợt.

Nếu có thể, ta cũng muốn nàng tha thứ cho ta. Nhưng mà ta không thể đi. Nếu ta đi, sao ta có thể đối mặt với nàng?

“Hoa Tử Nguyệt, người có biết là nàng ngốc lắm không? Nàng không biết cự tuyệt, nên mới luôn bị tổn thương như vậy. Nàng luôn suy nghĩ vì người khác mà quên luôn chính mình.” Nhỏ giọng nói, tiếng nói của Vân Khinh mang đầy bi thương.

“Ta biết, cho nên mới cảm thấy là nàng sẽ tha thứ cho người.” Hoa Tử Nguyệt nhìn về phía ánh mặt trời, thờ dãi nói.

Ta biết, ta luôn biết như vậy.

Vân Khinh lắc đầu: “Bởi vì nàng nhất định sẽ tha thứ cho ta nên ta không thể đi. Ta giết người của Liễu Gia thôn, đó là những người quan trọng nhất đối với Liễu Hành Vân. Nếu Mai Vũ tha thứ cho ta, nàng phải đối mặt với Liễu Hành Vân như thế nào đây?”

Nếu ta cầu xin nàng, nhất định nàng sẽ tha thứ cho ta. Nhưng mà ta không muốn nàng đối mặt với người nàng quan tâm bằng tâm trạng thống khổ.

Ta không muốn tổn thương nàng thêm nữa.

Ta tổn thương nàng rất sâu, tổn thương đến mức làm cho nàng hận thấu xương. Cho nên không muốn tiếp tục như thế nữa.

Cuộc đời như áng mây trôi, riêng nàng là đóa hoa xa lạ bên đường.

Từ nay về sau, Vân Khanh không muốn liều mạng nắm lấy đóa hoa kia trong tay nữa. Mà chỉ muốn âm thầm bảo vệ.

Sự muộn, ta biết, chỉ cách xa như vậy, mới là kết cục tốt nhất cho chúng ta.

Nếu như ở cùng một chỗ nhưng lại chỉ có đau khổ, như vậy chỉ bằng tách ra.

Ta chỉ hối hận, hối hận là lúc trước cho dù là hư tình giả ý, sao lại không giả bộ tốt với nàng hơn chút nữa.

“Hoa Từ Nguyệt, nếu như ta chết, nhất định không được nói cho sự muộn biết.” Khẽ phát tay về phía sau, nắng chiều rực rỡ đọng đầy trong đôi mắt Vân Khanh.

Hoa Từ Nguyệt siết chặt nắm đấm, lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, chân thành hành lễ với hắn: “Tuân lệnh, Lâu chủ.”

Danh hiệu Vô Vân Lâu Chủ là thứ mà hắn luôn kiêu ngạo.

Hoa Từ Nguyệt lần đầu tiên kính nể nam tử này từ tận đáy lòng.

Vì nữ nhân mình yêu mà vượt lửa băng sông, lại không cần chút hồi báo nào. Dù cho có thương tích đầy mình, vẫn là nam nhân vững vàng, không gục ngã. Thời khắc này, Vân Khanh rất đáng được tôn kính.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 4: Người Không Biết Là Không Thể Trêu Chọc Người Lãnh Đạo Tối Cao Hay Sao!

Con người sống trên cõi đời này, luôn khó tránh khỏi một số thứ phạm tục.

Ví dụ như khi đến miếu nhân duyên, chắc chắn sẽ có một hòa thượng trông rất có tiên khí nói với người những câu không thể giải thích được.

Hay là khi đánh sơn tặc, nhất định sẽ có một người rất thần bí đánh mãi không chết, rồi được trở thành truyền kỳ.

Bởi mới nói, chuyện đụng phải sơn tặc, sống trên đời này, là chuyện không thể tránh khỏi.

Nhưng mà, Mai Vũ nàng đúng là xui tám kiếp mới có thể gặp nhiều sơn tặc cùng một lúc như vậy.

Đúng là kiếp người quá đáng mà.

Người ta gặp một đám sơn tặc, nhiều lắm thì cũng mười mấy người, cướp xong rồi thả, chỉ vậy thôi. Nếu không thì chiếm lấy một đỉnh núi, cướp đồ của người qua đường.

Nhưng tại sao nàng lại xui xẻo như vậy? Lại có thể gặp một đám sơn tặc đang sống mái với nhau.

Bây giờ nàng đã hiểu được, đừng bao giờ tự an ủi mình rằng người đã xui xẻo lắm rồi. Bởi vì sau đó, chắc chắn người sẽ gặp được chuyện còn xui xẻo hơn.

“Mục Vô Ca, chuyện thú vị mà người nói là chuyện sơn tặc đánh nhau sao?” Mặt mũi của Mai Vũ vận vẹo, gần như là dữ tợn hỏi hắn.

Mục Vô Ca sợ hãi rút cổ lại, lau mồ hôi, nói: “Đầu, đầu phải. Chắc là phản ứng dây chuyền đó.”

Chuyện này không thể trách hắn nha, phát hiện bảo tàng ở Lạc Vân Sơn, ai mà không muốn được chia một phần chứ?

Những sơn tặc này trước kia canh giữ một phương, bây giờ biết được trong núi có bảo tàng, nhưng lại không biết cụ thể là chỗ nào ở trong núi. Nhất định là muốn biến ngọn núi này thành của mình, sau đó mới xuống tay. Cho nên sinh ra một loạt phản ứng dây chuyền như vậy cũng là bình thường.

Tạ Văn Phong than vãn: “Bây giờ không phải lúc thảo luận chuyện này, vấn đề bây giờ là, chúng ta đã bị bao vây.”

Đúng! Bị bao vây.

Đưa mắt nhìn lại, bốn phía xung quanh bọn họ đông nghịt người là người.

Tất cả son tặc nhất trí chống ngoại xâm.

Liễu Hành Vân rất muốn nói với đám son tặc rằng, bọn họ chỉ là người qua đường. Nhưng hắn có dự cảm là, cho dù hắn nói thật thì cũng chẳng có ai tin. Nhưng mà, nếu không giải thích, không biết bọn họ có diệt hết đám sợ tặc này được hay không đây?

Rất _____ rất là nhiều luôn á!

Nhìn xung quanh một vòng, Liễu Hành Vân quyết định thử bắt chuyện.

“Này! Bỏn cô nương nghe nói ở đây có chuyện vui, cho ta tham gia náo nhiệt với.” Một nữ nhân mỉm cười, đứng trước mặt Liễu Hành Vân nói một câu kinh thiên động địa, quý khí逼人.

Gió lạnh thổi qua.

Có ba người đã bị đóng băng.

Rốt cuộc là người ngốc tới mức nào vậy hả!

Bây giờ mà còn xem náo nhiệt gì chứ, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn mà!

Bọn son tặc nhìn nhau, nữ nhân này quả là không sợ chết nha!

Dáng dấp rất đẹp nhưng mà đầu óc lại không được bình thường.

Có vài người bắt đầu khề bàn tán. Lúc này, trong đám son tặc chung quanh, có một người bước ra.

Người đó mặc đồ không giống son tặc mà lại giống thư sinh hơn. Dáng vẻ cũng trắng trẻo, sáng sủa.

Mai Vũ cảm thán trong lòng, đời đúng là tàn nhẫn, lại có thể ép thư sinh làm son tặc.

Đây là nỗi buồn của Quốc Gia, là nỗi đau của Tổ Quốc mà.

Người giống như thư sinh kia cầm một cây quạt, nhìn lướt qua từng người một rồi hỏi: “Đây có phải là Vũ Thần, Ngân Hồ, Thiên Diện Đào Hoa và Bách Lý Thâu Phong hay không?”

Mai Vũ héch mếu, mỉm cười: “Thư sinh, người thật là tinh mắt.”

Hơn nữa, lại có thể nhớ được danh hiệu của bốn sát thủ, tiểu tử, người rất có tiền đồ nha.

Tạ Văn Phong nhìn cái người giống như thư sinh kia mấy lần, tầm mắt của hai người chạm nhau.

Khi tách ra, Tạ Văn Phong cười: “Ta cứ tưởng là ai. Đây chẳng phải là Ngọc Diện Thư Sinh sao?”

Nam tử kia khề vuốt cằm: “Ta đại hiệp.”

Sau đó, nam tử kia nói với những người đứng xung quanh: “Những vị này là bằng hữu cũ của ta, mong các vị cho chút mặt mũi, hôm nay tới đây thôi.”

Bọn son tặc nhìn nhau, rồi lại nhìn hắn: “Được, hôm nay tới đây thôi.”

Nói xong, tất cả đều lui lại như đã được huấn luyện từ trước.

Mai Vũ tám tắc khen: “Thật là lợi hại nha, bây giờ son tặc đều có tổ chất như vậy sao?”

Mất Mực Vô Ca gần như trợn trắng lên, gõ đầu nằng: “Người không cảm thấy một chút nguy hiểm nào hay sao hả?”

Mai Vũ vẫn cười vô tâm vô phế như cũ, cười ha ha vỗ vai Tạ Văn Phong: “Sợ cái gì chứ. Tạ Văn Phong của chúng ta quen biết vị thư sinh đây. Vừa nhìn đã biết là người lãnh đạo rồi.”

Đúng rồi, người xem, những son tặc kia đều nghe lời hắn. Mà Tạ Văn Phong là bạn cũ của hắn, như vậy những son tặc kia sao dám chạm vào họ?

Tạ Văn Phong vẫn luôn cúi đầu, yên lặng hồi lâu rồi nói: “Ta không quen hắn.”

Hôm nay gió thật là lạnh à nha.

“Người nói đùa à? Người không quen hắn, vậy sao còn chào hỏi hắn?” Mai Vũ xụ mặt, hỏi hắn.

Đúng rồi, không phải người rất bình tĩnh chào hỏi người ta sao?

“Ta cảm thấy hần muốn ta làm như vậy.” Tạ Văn Phong đáp. Đây là sự thật, kinh nghiệm nhiều năm hành tẩu giang hồ đã nói cho hần biết như vậy.

“Vậy sao ngươi biết hần là Ngọc Diện Thư Sinh?”

“Trực giác, đáng vẻ như thư sinh, cầm một cây quạt thì võ lâm nhân sĩ đều gọi là Ngọc Diện Thư Sinh.”

Mai Vũ cảm thấy, có một đạo sấm sét từ trên trời bổ xuống, mạnh mẽ đánh xuống người nàng.

“Tạ Văn Phong, nói cách khác, ngươi hoàn toàn không quen biết người ta.” Liễu Hành Vân lạnh lùng nói.

“Hoàn toàn không biết đối phương là ai.” Mục Vô Ca nói.

“Mẹ ngươi không có dạy ngươi là không được tùy tiện nói chuyện với người lạ sao?” Mai Vũ nói.

Một cơn gió lạnh thổi mạnh qua.

Tạ Văn Phong! Ngươi không biết là không thể trêu chọc người lãnh đạo tối cao hay sao!

Từ trước đến nay, tiêu lâu la luôn rất vô dụng, người lãnh đạo thì rất lợi hại nha.

Ta đã nói nhìn như thế nào người này cũng giống cầm thú đội lốt thư sinh.

Mấy người bị tráng nhìn về phía Ngọc Diện Thư Sinh kia.

Đối phương mỉm cười, nói: “Các vị yên tâm, ta chỉ muốn mời các vị đến tể xá ngồi một lát.”

Trong lòng bốn người, đồng loạt xuất hiện một cụm từ: Hồng Môn yến.

Khóc! Cho dù là Hắc Môn Yến cũng phải đi!

Nếu không hần lại dùng một câu gọi đám sơn tặc kia trở lại, bọn họ sẽ còn chết thảm hơn.

Đối phó một người đỡ hơn phải đối phó với một đám người.

Hung hăng trợn mắt nhìn Tạ Văn Phong, Mai Vũ dẫn đầu đi về phía trước.

Thân thiết nói: “Ha ha, công tử có ý tốt, tất nhiên chúng ta sẽ không từ chối. Không biết nên xưng hô với công tử như thế nào?”

Ngọc Diện Thư Sinh dẫn đường cho bọn họ: “Tại hạ là Bạch Ưu, ở Lạc Vân Sơn này đã vài ngày rồi.”

“À, chúng ta đang trên đường đi ngang qua đây, mạo muội hỏi thăm, lúc này có chuyện gì đã xảy ra? Gần đây hình như Lạc Vân Sơn đặc biệt náo nhiệt nha.” Mai Vũ thuận miệng hỏi.

Bây giờ, việc quan trọng nhất là dò xét tình hình của địch.

Hơn nữa, tên của cái tên thư sinh này cũng thật kì lạ.

Bạch Ưu ----- ưu sầu vô dụng, Bạch Ưu.

Ai đặt vậy chứ.

Bạch Ưu cười: “Đến nhà ta, ta sẽ nói cặn kẽ cho các vị biết. Các vị, bên này, mời.”

Mục Vô Ca cảm thán ở trong lòng, nữ nhân này đúng là thay đổi quá nhanh.

Chưa gì đã thân thiết với người ta như vậy rồi.

Nữ nhân dễ thay đổi, thật là đáng sợ.

Đi qua một đoạn đường trắc trở, mọi người theo Bạch Ưu tới một gian nhà trúc.

“Mời vào.” Bạch Ưu dẫn mọi người vào nhà, pha trà rồi ngồi xuống.

Mai Vũ nhìn quanh, phát hiện thiết kế của căn nhà trúc này rất có phong cách.

“Ngại quá, đường đột mời các vị tới đây là vì ta cảm thấy các vị có thể giúp đỡ ta.” Bạch Ưu nói.

Mục Vô Ca nhíu mày.

Giúp hắn?

Ngại thật, chúng ta sợ nhất là phiền toái.

Mới vừa định từ chối, Mai Vũ lại cười nói: “Bạch công tử, chúng ta không phải đại thiện nhân nên sẽ không giúp đỡ người khác vô điều kiện. Nhưng mà, ta tin tưởng, nếu Bạch công tử đã nói ra những lời này, đều là người trong giang hồ, hẳn phải hiểu được điều này chứ?”

Bạch Ưu mặc y sam màu lam, ống tay áo màu lam che kín bàn tay thon dài, khẽ vuốt mái tóc.

“Đương nhiên rồi. Không thể để cho các vị làm việc không công được.”

Tạ Văn Phong nhíu mày: “Chúng ta nói thẳng đi, trừ bảo tàng Lạc Vân Sơn ra, những thứ khác, không lọt nổi vào mắt xanh của bọn ta.”

Tầm bảo, tầm bảo, không tìm cái lớn nhất thì thật là vô nghĩa.

Bạch Ưu có vẻ rất ngạc nhiên: “Ta cũng đang muốn nói về chuyện bảo tàng.”

Từ trong miệng Bạch Ưu, Mai Vũ biết được bảo tàng trong Lạc Vân Sơn là từ đâu mà có.

Lạc Vân Sơn được gọi là Lạc Vân Sơn bởi vì tương truyền rằng vào thời thượng cổ, trên ngọn núi này có đám mây từ trên trời rơi xuống nên được đặt tên là Lạc Vân Sơn.

Chuyện là năm đó Thái Bạch Kim Tinh ngủ trên núi này, mang theo đám mây xuống núi để đánh thức hắn.

Vì gấp gáp tham dự buổi triều sớm, Thái Bạch Kim Tinh vội vàng rời khỏi. Đánh rơi Linh Ngọc nhuộm đầy tiên khí hay mang trên người. Nhờ vậy mà Linh Ngọc hóa thành người. Sau đó Đế Vương đương triều tìm thấy nàng ở đây, nên phong là: Linh phi.

Sau đó, vì bị gian thần làm hại, Linh phi thất sủng. Trong lúc nản lòng thoái chí, đã trộm trân bảo Kỳ Lân Tường Ngọc đến Lạc Vân Sơn ẩn cư.

Mà giờ đây, Kỳ Lân Tường Ngọc hiện thế, cho nên cả đám sơn tặc mới có thể đại loạn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 5: Bạch Ưu Uy Hiếp, Bị Ép Hợp Tác

Bạch Ưu nói, bảo vật kia, hắn chưa từng nhìn thấy. Người trong sơn trại cũng chưa thấy bao giờ. Không một ai có thể chứng minh sự tồn tại của nó. Nhưng tất cả mọi người đều tin rằng nó tồn tại.

Có rất nhiều loại chuyện kể khác nhau về việc Kỳ Lân Tường Ngọc tái thế. Nghe nói vào đêm hôm đó, Linh phi cũng tái thế.

Đó là một đêm như bao đêm khác, mọi người đang ngủ trong sơn trại.

Đêm đó, có một tiếng hát du dương như tiếng sơn ca hót vang lên.

Có người đang hát trong núi này, tiếng hát vang vọng mỗi góc nhỏ trong núi.

Mọi người nhanh chóng tỉnh dậy từ trong mộng, ra ngoài xem.

Thì thấy trên đỉnh núi có một vùng ánh sáng lóng lánh, sau đó lan dần ra, từ từ lan ra. Lướt qua nhiều nơi. Những người trong sơn trại, kể cả Bạch Ưu đều nhìn thấy ánh sáng kia.

Theo truyền thuyết thì năm đó Linh phi vì ưu thương quá độ, tổn hao hết tiên phí mà chết. Lúc chết, bởi vì oán niệm rất nặng, nên biến thành quỷ linh. Đã hạ xuống một lời nguyền:

“Ta sẽ tái thế, làm cho thiên hạ đại loạn. Nếu ai có được Kỳ Lân Tường Ngọc của ta, ta sẽ giúp người đó trở thành Vua, chiếm được cả Thiên Hạ.”

Nàng nói xong thì biến mất tại Lạc Vân Sơn.

Mà đêm đó, giống như làm chứng cho những gì đã xảy ra.

Kỳ Lân Tường Ngọc phát ra hào quang thất sắc, vô cùng rực rỡ.

Ánh sáng đó như một vòng xoáy, biến cả tâm nhỏ nhỏ của mọi người trong sơn trại thành tâm ma, lòi ra ngoài.

Cướp lấy Giang Sơn, rồi trở thành Vua, hưởng thụ sự giàu có và mỹ nhân trong Thiên Hạ. Đó điều mà hầu như nam nhân nào cũng mơ ước.

Mà ai ai trong sơn trại cũng đều cảm thấy mình có tư cách sở hữu Kỳ Lân Tường Ngọc.

Cho nên, từ đêm sau đó, trong sơn trại bắt đầu xuất hiện tình trạng chém giết lẫn nhau.

Bạch Ưu vốn dĩ đang ẩn cư ở đây, có quan hệ không tệ với các vị huynh đệ trong sơn trại. Lúc này cũng vạn phần nóng nảy.

Sau đó lập ra: Đấu chữ trên đỉnh núi để tập hợp mọi người lại.

Mọi người cùng lập lời thề.

Minh Đẩu, dùng thực lực để tranh đoạt.

Bảo vệ bí mật này, không để cho nhiều người than gia hơn nữa.

Bạch Ưu rất thông minh, bởi vì hắn đồng ý làm quân sư cho người có được Kỳ Lân Tường Ngọc nên miễn được trận tranh đấu này, cũng trở thành người phân xử.

Nghe những chuyện này xong, đôi mắt hoa đào của Tạ Văn Phong mở to, nhìn chăm chăm hắn: “Người không sợ chúng ta sẽ tham gia cuộc tranh đấu này sao?”

“Ha ha, không sao cả, nếu các người lấy được Kỳ Lân Tường Ngọc, tranh đấu hay không, kết quả không phải là cũng như nhau sao?”

Mùi trà Lài thơm lượn lờ trong phòng trúc.

Trong một khoảnh khắc, nơi này an tĩnh như có thể nghe được tiếng lá trúc xào xạc từ rừng trúc xa xa ngoài cửa sổ.

“Ha ha, Bạch công tử đúng là cao nhân, liệu sự như thần. Không sai, chúng ta muốn có bảo vật, nhưng không muốn chết. Nếu muốn chúng ta tham dự trận tranh đấu này, công tử vẫn nên mời cao nhân khác thì hơn.” Mai Vũ cười, để cái chén xuống, xoay người muốn đi.

Đôi mắt của Bạch Ưu khẽ chớp, vẫn nhìn chăm chăm vào chén trà.

“Cô nương, trong trà có độc hay không?” Bạch Ưu hỏi.

Khóe môi Mai Vũ nở nụ cười: “Hừ, quả đúng là vậy. Bạch Ưu, thật ra thì người cũng không cần phải cưỡng ép bọn ta giúp một tay, mà là chúng ta nhất định phải giúp chuyện này rồi.”

Xoay người, tà áo trắng khẽ bay bay, Mai Vũ rút tiêu ra, chuẩn bị thể công.

Mục Vô Ca và Tạ Văn Phong cũng rút binh khí ra.

Bạch Ưu vẫn không nhúc nhích, chỉ nhướng mày nói một câu: “Xem ra các vị rất bất mãn với trà của ta.”

Đao của Liễu Hành Vân hơi nghiêng về phía trước một chút, trả lời hắn: “Xin lỗi, người nào đó đã dạy chúng ta là không nên tùy tiện uống trà người lạ cho.”

Bạch Ưu buông cái chén xuống, ngẩng đầu nhìn Mai Vũ, nở nụ cười, trên gương mặt trắng nõn mang theo một chút đáng vẻ như nắm chắc phần thắng.

Mai Vũ đột nhiên phát giác hương hoa Lài quá nặng.

Dẫn phát nội lực.

Quả nhiên không có một chút sức lực nào.

“Độc, không có ở trong trà đâu.” Hắn cười.

“Đáng chết! Mùi thơm này có độc!” Mục Vô Ca lo lắng kêu to.

Mai Vũ thu vũ khí, xoay người lại, ngồi xuống, phát tay: “Vô Ca, Hành Vân, Văn Phong, bỏ vũ khí xuống đi. Xem ra nếu hôm nay không nói rõ, chúng ta không thể rời khỏi Lạc Vân Sơn rồi.”

Bình thường, khi đi dọc bờ sông, chắc chắn sẽ ướt giày, nhưng Mai Vũ lại thoải mái hơn rất nhiều.

Bây giờ người ta còn lợi dụng năng nên sẽ không động thủ giết nàng, không bằng thoải mái nghỉ ngơi.

Ánh mắt Bạch Ưu toát ra vẻ tán thưởng.

Nữ tử này, khá to gan.

“Bạch công tử, mời người nói rõ, người muốn chúng ta hỗ trợ làm gì?” Mai Vũ nghiêm túc nhìn hấn, nói.

Tóm lại, trước hết phải lừa được giải được rồi nói.

“Thật ra thì, tại hạ cũng không muốn các vị xen vào cuộc tranh đấu, chẳng qua là muốn các vị tìm Kỳ Lân Tường Ngọc, sau đó lặng lẽ mang đi.”

Mai Vũ nhú mày.

Chuyện này đúng là mới mẻ, chẳng lẽ người này là Phật Tổ chuyển thế, vì phổ độ chúng sanh mà đến đây?

“Bạch công tử, chuyện tốt như vậy, người lại cho bọn ta lấy được sao?” Liễu Hành Vân hí hóp mắt, giống như nghe được một chuyện vô cùng buồn cười. Không, cái này đúng là chuyện vô cùng buồn cười.

Bạch Ưu uống một ngụm trà, tiếp tục nói: “Mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó, ta không nhất thiết phải nói hết tất cả cho các vị. Lợi ích nhận được các vị muốn lấy thì lấy. Lạc Vân Sơn là nơi ta ở. Ta không muốn nó vì một cái Kỳ Lân Tường Ngọc mà bị hủy diệt. Lại nghĩ, các vị không phải loại người ham muốn Thiên Hạ, địa vị nên muốn ủy thác. Mong các vị sẽ nhận lấy nhiệm vụ này, thuận theo nhu cầu của mỗi người cả thôi.”

Trong phòng vẫn an tĩnh như cũ.

Mai Vũ vươn tay, bưng chén lên hộp một hơi.

Vẫy vẫy tóc đen, nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta sẽ không khách khí. Giải được đặt ở trước mặt, không uống là kẻ ngốc. Lợi ích cho không, không lấy là kẻ vô cùng ngu ngốc. Bọn ta tự nhận mình là người thông minh.”

Nàng không thể không thừa nhận là Bạch Ưu rất lợi hại.

Trà và hương trà, lại có thể phối hợp lẫn nhau, rồi lại chia ra thành giải được và độc được.

Nhân vật lợi hại như vậy, cả bây giờ lẫn sau này không nên đắc tội thì hơn.

Chi bằng cứ nhận lời trước đi, rồi hãy xem xét lại.

Chi không ngờ là, có một ngày Mai Vũ nàng lại giống người ngốc như vậy. Lại bôn ba vì một cái bảo vật mà chưa từng có người nhìn thấy. Đúng là không phù hợp với tính cách của nàng.

Ba nam nhân liếc mắt nhìn nhau, cầm trà lên uống. Dường như một cuộc giao dịch cứ vậy mà kết thúc.

Bạch Ưu an bài chỗ ở cho mọi người.

Sắc trời đã không còn sớm. Mai Vũ trở về phòng liền buồn ngủ.

Nằm trên giường, thân thể vô cùng mệt mỏi nhưng đầu óc lại vô cùng tỉnh táo.

Linh Phi tái thể vào đêm?

Ha ha, nàng thật sự rất có hứng thú với điều này.

Nơi này có quá nhiều nghi vấn.

Nàng là người từng đi qua Hoàng Tuyền một lần, dĩ nhiên hiểu rằng trên đời này không phải là không thể có Quỷ hồn.

Nhưng mà, có chút gì đó, rất khả nghi. Đó chính là, Bạch Ưu nói, đêm đó tiếng hát truyền khắp sơn trại, tất cả mọi người tỉnh dậy, mở cửa lắng nghe.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Tiếng hát của Quỷ hồn có uy lực như vậy hay không thì nàng không biết.

Nhưng mà nàng biết, làm tiếng hát truyền khắp sơn trại, không phải là không thể.

Thay vì nói bây giờ nàng đang tầm bảo, không bằng nói nàng đang phá án.

Bảo vật khó tìm của quý. Đúng lúc lại có nhiều người truy tìm bảo vật.

Hon nữa, Bạch Uú, người này rất khả nghi.

Nàng không tin trên đời này lại có người hờ hững và lạnh nhạt như vậy.

Những người lạnh nhạt, không phải từng trải qua sóng to gió lớn thì là lưng gánh gì đó. Hần nói Lạc Vân Sơn này là nơi hần sống.

Lấy bản lĩnh của hần, nếu không chu du đại giang nam bắc mà lại lợi hại như vậy, không bái sư lại có thể tạo ra loại độc lợi hại như vậy.

Có thể sao?

Huống chỉ một người nơi thôn dã, cách bố trí gian phòng, lại có thể tao nhã như thế.

Trừ phi hần là thần tiên từ trên trời giáng xuống.

Nếu không, đánh chết Mai Vũ cũng không tin.

“Mai Vũ, người đã ngủ chưa?” Một giọng nói vang lên từ bên ngoài cửa sổ.

Mai Vũ lật người, trừng mắt, hung hăng khế nói: “Không phải ta đã nói với người là ban đêm không được tùy tiện xông vào phòng khuê nữ hay sao? Hon nữa, còn vào bằng cửa sổ!”

Mục Vô Ca lùi lại, cẩn thận mở cửa sổ ra, nhảy vào trong.

Quyển rũ nói: “Ta mang rượu ngon tới.”

Mai Vũ vừa nghe thấy có rượu ngon, trong lòng lập tức vui vẻ.

Cái này thì được.

Mục Vô Ca để ly rượu lên bàn, cùng Mai Vũ nâng chén trong màn đêm.

“Người tin những lời Bạch Uú đã nói sao?” Mục Vô Ca hỏi.

Mai Vũ uống một hớp rượu, lắc đầu: “Một nửa thôi.”

“Người nói xem, chúng ta thật sự phải đi tìm Kỳ Lân Tường Ngọc à?” Mục Vô Ca khổ não hỏi.

Hần luôn cảm thấy đây là một âm mưu lớn.

“Không tìm thì sao? Người cảm thấy chúng ta có thể chạy thoát hay sao?” Mai Vũ tròn trắng mắt.

Sao nàng lại không biết đây là một âm mưu lớn chứ. Nhưng chỉ cần một ngày không tìm được Kỳ Lân Tường Ngọc, bọn họ chắc chắn không thể thoát khỏi đây được.

Bạch Uú mặc kệ bọn họ như thế, nhất định có biện pháp để diệt bọn họ lúc họ chạy trốn.

Đúng là xui xẻo mà.

Hôm nay, một đêm không yên tĩnh lại trôi qua.

Mai Vũ chỉ tự cảm thán: Tự nhiên ở đâu lòi ra sự kiện khó giải thích như vậy chứ, lúc nào thì mới có thể kết thúc đây.

Nàng thật sự là.... nhức đầu quá!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 6: Người Là Ánh Mặt Trời Tháng Năm Của Ta, Âm Áp Và Rực Rỡ

Đêm nay, lại là một đêm bình thường đến không thể bình thường hơn.

Mai Vũ cảm thán: tự nhiên ở đâu lòi ra một sự kiện rồi ren như vậy, lúc nào mới thoát khỏi đây cơ chứ.

Nàng thật là nhức đầu quá à!!!

Ban đêm không chịu ngủ, mấy tên này đúng là thích ban đêm mò vào phòng nữ nhân mà.

Mai Vũ nhìn chằm chằm hai người vừa leo vào từ ngoài cửa sổ, trợn mắt: “Ta nói, không phải các ngươi có sở thích đặc biệt gì đó chứ?”

Tạ Văn Phong bĩu môi, bày ra gương mặt tự luyến: “Trước kia dù ở đâu, ban đêm cũng sẽ có người xông vào phòng ta, nên ta cũng muốn thử cảm giác xông vào phòng của người khác.”

Lông mày Mai Vũ giật giật, gần như không thể kiềm chế cảm giác muốn đánh người.

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Lúc này mình cần phải tỉnh táo!

Hít sâu vài lần, Mai Vũ mới kiềm nén được nỗi xúc động muốn rút chiếc đũa ra.

Liễu Hành Vân thực sự không chịu nổi tên hoa đào chết tiệt kia, né xa hẳn ra, đi về phía Mai Vũ.

“Ta cảm thấy chúng ta nên thử thăm dò Lạc Văn Sơn vào buổi tối xem sao.” Liễu Hành Vân nói.

Mai Vũ đảo mắt, đột nhiên nghĩ đến thứ gì đó. Nhìn Liễu Hành Vân bằng đôi mắt long lanh.

Cả người Liễu Hành Vân run rẩy.

Tại sao hắn lại có một dự cảm vô cùng xấu?

Mai Vũ duỗi tay, quàng qua cổ Liễu Hành Vân, xảo trá cười: “Hành Vân, cũng đã lâu rồi chúng ta không ôn lại buổi tối tốt đẹp đó.”

“Mai Vũ, ngươi đừng nói những lời mập mờ như vậy chứ.”

Nếu như có thể, hắn cũng hy vọng có thể xem những ngày đó là những ngày tốt đẹp.

Nhưng mà....đó không phải. Không phải. Hoàn toàn không phải!

Đó là cái đêm gà và tiên điểu bay đầy trời. Cũng là cái đêm đáng buồn mà Bách Lý Thâu Phong Liễu Hành Vân trở thành Bách Lý Thâu....Gà!

Không, đó không phải buổi tối tốt đẹp của hắn, chỉ là buổi tối tốt đẹp của Mai Vũ mà thôi!

Liễu Hành Vân nhắm mắt, liên tục ném ánh mắt cừu cú về phía Mục Vô Ca ở sau lưng hắn.

Mục Vô Ca im lặng lắc đầu.

Làm ơn đi, đừng có kéo bốn thiếu gia xuống nước.

Mặc dù không biết rốt cuộc là buổi tối tốt đẹp kia đã có chuyện gì xảy ra nhưng trực giác cho hắn biết, tuyệt đối chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Nói thẳng ra, có phúc cùng hưởng, có họa tự chịu.

Trong mắt Mục Vô Ca đây mới là tình bằng hữu của nam nhân.

Mai Vũ tiếp tục cười gian, nhìn về phía Tạ Văn Phong: “Văn Phong, ngươi sẽ không phản đối Hành Vân làm một chuyện vĩ đại cho chúng ta chứ?”

“Tất nhiên rồi, Hành Vân, nhiệm vụ vĩ đại, gian khổ này đành giao cho ngươi vậy.” Dựa vào cửa sổ, Tạ Văn Phong rất nể tình nói.

Đùa à, nếu Liễu Hành Vân không đi, vậy người xui xẻo sẽ là hắn.

Hắn không muốn, thà hủy hoại hình tượng của cái tên vốn đã không còn hình tượng như Liễu Hành Vân còn hơn là tự hủy hoại hình tượng của chính mình.

Liếc Tạ Văn Phong một cái, Liễu Hành Vân quyết định hoặc là không làm, nếu làm thì phải làm đến cùng, phải kéo thêm một người nữa cùng xuống nước.

“Mai Vũ, để tổ chức một bữa tiệc chào mừng thành viên mới gia nhập, chúng ta nên giao nhiệm vụ này cho Mục Vô Ca mới đúng nha. Đây là một cơ hội để hắn thể hiện đó.”

Mục Vô Ca nhìn chằm chằm Liễu Hành Vân, mắng: “Này! Liễu Hành Vân, ngươi đừng có mà đùn đẩy trách nhiệm.”

Liếc mắt, Mai Vũ bắt đắc dĩ nhún vai.

Nam nhân, đúng là thích đùn đẩy trách nhiệm. Vì một người đã sớm mắt, hoặc là căn bản không có cái gọi là thể diện mà đẩy một thực nữ vào khó cảnh.

Được rồi, đây chính là lúc nàng ra mặt.

“Vô Ca, vậy ngươi làm đi.” Mai Vũ dứt khoát quyết định.

Mục Vô Ca mở miệng, hỏi rõ chuyện hần đang muốn hỏi nhất: “Xin hỏi, trong buổi tối tốt đẹp phải làm những gì?”

Mai Vũ nở nụ cười đáng yêu, nói: “À, việc đó hả? Không có gì đâu. Chỉ là tìm bắt gà, sau đó uống rượu. Ở đây có sẵn nguyên liệu từ thiên nhiên. Vô Ca, nhờ ngươi đi tìm nguyên liệu cần thiết vậy.”

Mục Vô Ca ngây người.

Nói cách khác.... là kêu hần đi bắt gà?

Không phải chứ! Mục Vô Ca hần là ai? Là Mục Vô Ca! Là Mục Vô Ca đó!

Vậy mà lại muốn hần đi làm mấy cái chuyện mắt mặt như bắt gà?

Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân tiến lên, vỗ vai hần.

“Bốn thân trộm cũng đã từng làm như vậy.”

“Chúc mừng ngươi gia nhập tổ chức.”

“Đừng chống đối vô ích.” Mai Vũ vừa nói, vừa dẫn đầu nhảy ra ngoài cửa sổ.

Bắt đắc dĩ lắt đầu, Mục Vô Ca cũng nhảy ra ngoài theo.

Cho dù có muốn phản đối, hần cũng không thể nói ra được. Đi theo Mai Vũ, tức là phải chuẩn bị tinh thần bị chinh.

Hần phải tập làm quen thôi.

Bốn người cứ như vậy đi về phía ngọn núi.

Trong một gian phòng, có một người đang ngồi trước cửa sổ, khẽ mỉm cười. Đi đi, hãy vào trong núi đi. Rồi các ngươi sẽ được gặp Linh Phi.

Mùi thơm của Hoa Lài phiêu tán, Bạch Ưu đặt quyển sách lên bàn.

Đó là cuốn “Liêu Trai”, từ khe cửa sổ, gió thổi vào, lật từng trang sách.

Bên trong quyển sách, có vẽ một nữ nhân. Hần thích câu chuyện xưa trong quyển sách này.

Chuyện kể rằng, ngày xưa có một nữ tử không có mặt, có thể thay gương mặt của người khác thành của mình.

Nữ quý dù có xinh đẹp, vẫn là nữ tử không mặt mang gương mặt của người khác.

“Mặt nạ ơi, mặt nạ à, ai là người vẽ mặt nạ đây?” Nhỏ giọng nói một câu như vậy, Bạch Ưu lại tiếp tục cúi đầu uống trà.

Thăm dò Lạc Vân Sơn vào ban đêm sao?

Xin lỗi nha, nàng không thích làm chuyện nhàm chán như vậy. Nàng đồng ý là bởi vì nàng muốn ăn gà.

Hơn nữa, nàng không tin là Bạch Ưu không biết bọn họ đã ra ngoài.

Bạch Ưu coi bọn họ là những kẻ ngu, nhưng điều đó không có nghĩa là họ ngu thật.

Nhất định là tối nay sẽ phát sinh ra chuyện gì đó.

Mai Vũ ngồi chồm hổm bên bờ sông, trên tay cầm một cọng cỏ, đung đưa trên mặt nước.

Tạ Văn Phong đi tìm củi đốt, còn Mục Vô Ca thì đi bắt gà.

Bên bờ sông chỉ còn lại nàng và Liễu Hành Vân.

Không biết tại sao nàng lại cảm thấy hồi hộp.

Đã lâu rồi không hai người không có ở riêng với nhau. Nhất là đây là lần ở riêng đầu tiên sau khi hắn trở về.

Loại cảm giác này rất khó hình dung, Mai Vũ không biết nên nói gì, nên làm gì.

Hình như Liễu Hành Vân cũng không biết nên nói gì hay nên làm gì cả.

Ban đêm, đom đóm bay múa theo dòng nước. Mai Vũ nhìn theo hướng bay của chúng, cảm thấy hâm mộ.

Những con đom đóm này hay thật. Có thể phát sáng, chiếu sáng chính mình.

“Làm một con đom đóm, thật hay.” Mai Vũ không khỏi cảm thán.

Liễu Hành Vân đang rầu rĩ không biết nên mở lời như thế nào, nghe nàng nói như vậy, khó hiểu hỏi: “Làm đom đóm thì có gì hay?”

Mai Vũ mỉm cười, nhúng tay vào dòng nước.

“Có thể phát sáng, rọi sáng đường đêm. Cũng có thể phát ra hơi ấm, tự sưởi ấm mình. Như vậy, chúng không đáng được hâm mộ hay sao?”

Ta thì rất hâm mộ đấy. Bởi vì ta nghĩ, con đường tối om phía trước mà ta cần phải đi, ai sẽ soi sáng nó cho ta? Nếu ta lạnh, ai là người sẽ sưởi ấm cho ta?

Liễu Hành Vân đang nằm trên cỏ, chăm chú nhìn những vì sao.

Lập tức ngồi dậy, bước tới bên cạnh nàng.

Mai Vũ ngửa đầu thì thấy hắn nở nụ cười như ánh mặt trời rực rỡ.

“Ừm” một tiếng.

Mai Vũ kinh ngạc nhìn nam tử đang mỉm cười kia đột nhiên nhảy xuống nước.

Đầu óc nhất thời trống rỗng.

Hắn muốn làm gì vậy?

Đêm cuối tháng sáu, nước hơi lạnh. Hắn rẽ nước, bơi ra xa hơn.

“Hành Vân, ngươi làm cái gì đó? Dưới đó rất lạnh đó.” Mai Vũ kêu to.

Liễu Hành Vân ngẩng đầu, cười với nàng một cái, rồi vươn tay, bắt một con đom đóm đang chậm chạp bay qua.

Dưới ánh trăng, tóc đen bị nước làm ướt tán ra quanh người hắn, làm nổi bật gương mặt anh tuấn.

Hắn đang giữ một con đom đóm, dường như ánh sáng của tất cả ngôi sao trên bầu trời đều rơi vào trong đôi mắt hắn.

Hắn vui vẻ đi về hướng Mai Vũ ở bên bờ sông, cẩn thận đưa tay ra trước mặt nàng.

Mỉm cười nói với nàng: “Mai Vũ, đừng hâm mộ chúng. Ngươi xem, mặc dù chúng tự phát sáng, nhưng vì ngươi, ta có thể dùng chúng để chiếu sáng đêm tối cho ngươi. Mai Vũ, tuy ta không thể tự phát ra ánh sáng. Nhưng ta sẽ bắt lấy ánh sáng cho ngươi. Cho dù mỗi lần chỉ bắt được một con, ta cũng sẽ vì ngươi mà bắt từng con một, xua tan đi bóng tối của ngươi.”

Tim khẽ nhói đau, giống như bị ngọn lửa ấm áp đốt đến đau đớn.

Nam tử kia, đứng dưới dòng sông lạnh như băng, cẩn thận giữ lấy đom đóm. Nghiêm túc nói với nàng những lời này.

Thật đáng ghét. Nàng ghét nghe hắn nói những lời này.

Tại sao lại làm nàng cảm động như vậy chứ! Như vậy, nàng sẽ khóc đó.

Thật ra thì, Hành Vân, ngươi cũng tự phát sáng đó. Không phải là ta đã từng nói rồi sao, ngươi là ánh mặt trời tháng năm của ta, ấm áp và rực rỡ.

Cho nên, đừng nói những lời khiến ta đau lòng như vậy, có được không?

“Hành Vân, ta biết, ta biết ngươi sẽ xua tan bóng tối cho ta. Cho nên ta không cần ánh sáng yếu ớt của đom đóm, ta chỉ cần ngươi, Hành Vân.” Mai Vũ vươn tay, nói với hắn.

Không thể nào kháng cự nổi. Lúc nàng nhìn hắn bằng đôi mắt thu thủy như đang lấp lánh ánh nước.

Liễu Hành Vân không thể nào kháng cự, nắm lấy tay nàng.

Khẽ động, nàng cúi đầu xuống, hắn ngẩng đầu lên, hôn lên đôi môi nàng.

Đêm, sâu thẳm miên, bóng dáng của nam tử và nữ tử kia được đom đóm vờn quanh, trở thành một bức tranh đêm tuyệt mỹ không gì sánh được.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 7: Chúng Ta Đã Hứa Hẹn Rồi Mà, Ta Muốn Mãi Mãi Ở Bên Cạnh Nàng

Từ lần đầu tiên hôn nàng vào sáng sớm hôm đó, Liễu Hành Vân đã biết rằng đời này nhất định hắn phải luân hãm bên nàng.

Trong ngực hắn vẫn còn cất giấu cây trầm màu tím kia.

Hắn đã từng nói, cây trầm này chỉ thuộc về một mình nàng.

Từ trước đến nay, và cả sau này nữa, cây trầm này cũng chỉ thuộc về một mình nàng mà thôi.

Nếu như có thể, hắn hi vọng sau này khi tóc nàng đã bạc trắng, hắn vẫn có thể cài cây trầm này cho nàng.

Cho dù nàng xinh đẹp hay là xấu xí, cho dù nàng còn trẻ hay là nàng đã già, hắn chỉ muốn người đó là nàng mà thôi, người thích hợp nhất với cây trầm này.

Liễu Hành Vân đưa tay vào ngực, móc cây trầm ra, nhẹ nhàng cài lên tóc nàng.

Nếu như đã định trước là hắn phải luân hãm bên cạnh nàng, vậy đừng để cho hắn tỉnh lại.

Mai Vũ, Mai Vũ, nếu nàng cần ta thì ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nàng, cho đến khi sinh mạng của ta kết thúc, đến lúc linh hồn của ta tan biến.

Tìm Mai Vũ nhói lên.

Dường như có hình ảnh nào đó hiện lên trong đầu.

Bên hồ sóng nước mênh mông, nam tử trên bờ vươn tay về phía nàng. Nàng ở trong nước vươn tay lên.

Chuyện tương tự như thế này đã từng xảy ra ở đâu nhỉ?

Nàng nhớ đã có chuyện như thế xảy ra, nhưng không nhớ ra được.

Môi nàng mềm mại, lại có mùi hương của cô, cảm giác môi kề môi kéo tâm trí nàng trở lại.

Tay chạm vào cây trầm màu tím kia, Mai Vũ nở nụ cười ngọt ngào.

“Lần này, ta là chủ nhân của cây trầm này sao?” Mai Vũ hỏi hắn.

Cây trầm này chứa đựng thật nhiều kỷ niệm. Có cả kỷ ức tốt đẹp nhất của nàng và Liễu Hành Vân.

Liễu Hành Vân mỉm cười: “Mai Vũ, cây trầm này chỉ thuộc về một mình nàng. Nàng nên nhớ, ta là mặt trời tháng năm trên miệng giếng, chỉ tỏa sáng cho một mình nàng. Cho đến khi ta không thể phát ra ánh sáng mặt trời nữa.”

“Đây là một lời thề sao?”

“Không, đây không phải là một lời thề, mà là một lời hứa. Chúng ta đã hứa với nhau rồi mà, ta sẽ luôn ở cạnh nàng, mãi mãi.”

Ta biết, nàng rất sợ chia ly và cô đơn. Mai Vũ, đây là hứa hẹn giữa hai ta.

Ràng buộc ta, cũng ràng buộc nàng.

Ta có thể chấp nhận người khác cũng thích nàng như ta. Nhưng tuyệt đối không cho phép người khác độc chiếm nàng.

Bởi vì Liễu Hành Vân cũng biết ghen tỵ, cũng sợ cô đơn.

Cảm giác thích một người. Không chỉ có ngọt ngào mà còn có thống khổ.

Ta có thể chịu đựng những đau đớn này vì nàng. Nhưng ta muốn trong mắt, trong lòng nàng đều phải có ta.

Từ trước đến nay Liễu Hành Vân chưa từng buồn bán lỗ vốn.

“Ừ. Hứa hẹn giữa hai chúng ta. Dưới kia lạnh lắm, Hành Vân, người mau lên đây đi.” Mai Vũ hạnh phúc gật đầu.

Liễu Hành Vân khịt khịt mũi, nở nụ cười rục rịch: “Không sao, ta không sợ lạnh, ta còn có thể biểu diễn tuyệt kỹ nữa cơ!”

Mai Vũ tròn mắt. Thằng nhóc chết dầm này, thật là đáng yêu.

Còn biểu diễn tuyệt kỹ nữa.

Rồi đến lúc bị phong hàn, nàng lại phải chăm sóc hần.

Liễu Hành Vân thấy nàng không tin, hai tay xòe ra trước mặt nàng, nói: “Nhìn đi, không có gì cả.”

Mai Vũ lại tròn trắng mắt: “Đúng rồi, không có gì cả.”

Liễu Hành Vân bỏ 2 tay vào trong nước, đột nhiên khuấy động dòng nước, sau đó rút 2 tay lên.

Trong nháy mắt, đôi mắt của Mai Vũ sáng lên.

A! Cá!

“Này! Hành Vân, ta không biết là người biết bắt cá đấy.” Mai Vũ phấn khích vỗ tay khen hay.

Xem ra không chỉ có thể bắt gà, mà còn có thể nướng cá nha.

Liễu Hành Vân không biết tính toán nhỏ nhò trong lòng nàng. Đặc ý nói: “Đúng rồi, bắt thêm mấy con nữa, tối nay chúng ta có thêm đồ ăn rồi.”

Đợi đến lúc Tạ Văn Phong và Mục Vô Ca trở lại thì Liễu Hành Vân đã xử lý cá xong.

Mục Vô Ca quan sát cái tên Liễu Hành Vân cả người ướt đẫm mà vẫn cười ngốc nghếch kia một lát.

Đột nhiên kêu gào với Tạ Văn Phong: “Này! Nhìn nụ cười của hần, ta đánh hơi thấy có gì đó hơi bất thường. Hình như có người nào đó trước khi chúng ta trở lại đã dùng thủ đoạn hèn hạ để mê hoặc lòng mỹ nhân nha.”

Trong tay Liễu Hành Vân đang cầm một cành cây để xiên cá. Hung hăng trừng mắt: “Mục Vô Ca, người đừng có nói nhảm!”

Tạ Văn Phong nhú mày, lập tức xông tới túm lấy cổ áo hần.

“Nói, người đã làm chuyện bí ối gì hả?!” Tạ Văn Phong ép hỏi.

Mặt của Liễu Hành Vân hơi đỏ lên, kêu to: “Ta không có!”

Tạ Văn Phong nhìn mặt hần, trong lòng hần âm thầm kêu khổ.

Người nha, đúng là huynh đệ “tốt”! Ta đây một chút hương cũng không trộm được, sao người lại có thể như vậy chứ!

Hung hăng đâm một cú lên người Liễu Hành Vân, Tạ Văn Phong lại u oán tiếp tục nhóm cùi. Thi thoảng còn dùng ánh mắt úy khuất nhìn Mai Vũ.

Mai Vũ liếc mắt, lại liếc mắt.

Chịu hần luôn.

Làm ơn đi, người bao nhiêu tuổi rồi mà còn lòi ra cái vẻ mặt đáng thương như một con cún con vậy?

Mai Vũ liếc nhìn hần mấy lần, cuối cùng đành bắt đắc dĩ ngoắc ngoắc tay.

Tạ Văn Phong nghiêng đầu sang.

Mai Vũ ngẩng đầu lên, hôn lên môi hắn một cái thật nhanh.

Đôi môi mềm mại như cánh hoa, đó là cảm giác mà Tạ Văn Phong nếm được.

Bắt ngờ, hắn lập tức đỏ mặt.

Dù chỉ là nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, cũng là do nàng cho nha. Tối tận bây giờ Tạ Văn Phong vẫn chưa từng nghĩ tới người lẫn lộn tình trường như hắn lại có thể đỏ mặt chỉ vì một nụ hôn.

Có lẽ....đây là cảm giác thích một người chẳng? Vì quan tâm nên ngại ngùng. Lại có thể vì một động tác thân mật mà kích động không thôi.

Nhưng mà, hắn có chút đắc ý vì đã thực hiện được gian kế. Há há, giả bộ đáng thương đúng là hữu dụng mà.

Từ đầu đến cuối, Mai Vũ vẫn luôn giữ nụ cười trên môi.

Tạ Văn Phong cũng có mặt ngây thơ như vậy đúng là hiếm thấy nha.

Mai Vũ đến tận bây giờ vẫn chưa biết được cảm giác yêu. Đối với người khác cũng chỉ giới hạn ở việc thích và rất thích.

Nàng biết, thích và yêu còn có một khoảng cách.

Nhưng bây giờ nàng vẫn chưa rõ ràng lắm cái gì gọi là yêu.

Chẳng qua là biết mình thích họ, muốn cùng bọn họ mãi mãi bên nhau.

Có lẽ bây giờ nàng vẫn luôn tìm kiếm.

Một loại tâm tình, một loại cảm giác.

Sẽ có một ngày, nàng tìm được nó. Một phần tình cảm không thể thiếu trong sinh mệnh.

Nàng không gấp, thật sự là vậy. Bởi vì bên cạnh nàng luôn có những người bạn này.

Từ Nguyệt, nhanh quay lại đi, chỉ còn thiếu người thôi.

Có lẽ chỉ cần bọn họ ở bên cạnh nàng, cho dù nàng không tìm được tình yêu, cũng sẽ không có tiếc nuối.

Đốt lửa lên, mùi thức ăn thơm ngào ngọt lan tỏa.

Mai Vũ nhìn đống lửa kia, giống như nhớ lại chút gì đó.

Không có tiếc nuối sao? Hình như cũng không phải như vậy.

Sâu trong trí nhớ hình như có cất giấu thứ gì đó làm cho nàng lưu luyến, để lại cho nàng một bóng lưng bi thống.

Mái tóc buộc gọn, trên người mặc bạch sam, hàng lông mày rừ xuống, đôi môi lúc nào cũng khẽ cong lên.

Đó là một ít trí nhớ nàng không muốn nhớ lại nhưng lại không thể quên đi.

Vân Khinh, huynh có khỏe không? Chắc là huynh vẫn khỏe.

Không có ta, huynh sẽ trở thành Thiên Hạ Đệ Nhất sát thủ. Ha ha, huynh kiêu ngạo như vậy, nhất định có thể làm chấn động giang hồ. Ta đang chờ mong ngày đó đến.

Ta sẽ ở phía xa, yên lặng ngắm nhìn huynh.

Mà trong lòng vẫn còn một chỗ bị thiếu nữa, nhưng Mai Vũ làm sao cũng không thể nhớ ra.

Hình như... còn có ai đó chiếm một chỗ rất lớn trong lòng nàng. Nhưng nàng lại không có chút ký ức nào cả.

Chỉ còn lại chỗ trống trong trái tim.

Trước mặt đột nhiên có một con cá xuất hiện. Mai Vũ nghiêng đầu, Mục Vô Ca mỉm cười nhìn nàng: “Lúc đang vui vẻ thì đừng nên nghĩ linh tinh.”

Mỉm cười, Mai Vũ nhận lấy rồi cắn một cái.

Cảm thán: “Quả nhiên món ăn thôn dã là ngon nhất. Lúc này phải vừa ăn vừa uống rượu, vừa kể chuyện ma.”

Tạ Văn Phong cười to: “Tốt, vậy chúng ta hãy nghe Mai Vũ kể trước đi.”

Mai Vũ nhưn mảy khiêu khích.

Mẹ nó! Bỏn cô nương chưa từng sợ ai đâu.

Mấy thứ cua hờn dĩa quý, nữ thi không đầu gì đó đối với nàng đều là mây trôi.

“Vậy kể cho các ngươì nghe chuyện “Họa bĩ” đi.” Mai Vũ nói.

Tạ Văn Phong lập tức phản đối: “Giữ chứ cái này ai cũng biết. Cái nào mới mẻ hơn đi.”

Mai Vũ liếc mắt cảnh cáo.

Tên này muốn chết à? Nếu kể chuyện ma mà không lấy ra kể đi kể lại người ta còn thích nghe à?

“Vậy ngươì kể đi.” Mai Vũ nói.

“Ha ha, ta sẽ kể cho ngươì nghe chuyện nữ tướng không đầu.” Tạ Văn Phong đắc ý nói.

“Xin lỗi nha. Lúc sáu tuổi ta đã nghe qua rồi. Có cần bỏn cô nương kể lại một lần cho ngươì nghe không?” Mai Vũ cười nhạo nói.

Hừ, đầu với bỏn cô nương, không có cửa đâu.

Liều Hành Vân và Mục Vô Ca cùng nhau lắc đầu.

Ai da, lại bắt đầu rồi.

Đang nói thì ở phương xa đột nhiên tỏa ra hào quang ngũ sắc, xông thẳng lên trời cao.

Bốn người cũng bị ánh sáng kinh động.

Mai Vũ giật mình, nở nụ cười, mắt sáng rỡ lên.

“Còn nghe kể chuyện ma gì chứ, trước mặt chúng ta không phải có chuyện ma thật sao?” Mai Vũ nói.

“Xem ra Kỳ Lân Tường Ngọc đang kêu gọi chúng ta đấy.” Tạ Văn Phong nói.

Lúc này, có tiếng hát từ trên cao vọng xuống.

Lại một đêm quý dị, Linh Phi lại xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 8: Người Đứng Sau Sự Kiện Lạc Vân Sơn

Dưới bầu trời đêm, tiếng hát vang vọng.

Dường như ở rất gần, nhưng cũng có vẻ như ở rất xa.

Mai Vũ lắng tai nghe, tiếng hát kia quả thật là vô cùng tuyệt mỹ.

Hình như nàng đang lặp lại lời hát: Hồng nhan chưa già, lòng Hầu (*) đã đổi. Đêm qua vẫn còn được quý trọng ở Đông Surong, bây giờ lại ngồi đếm hoa ở Tây Phòng hù quanh.

(*) Hầu: Tước hầu, các nhà đế vương đặt ra năm tước để phong cho bầy tôi, tước hầu là tước thứ hai trong năm tước. Đòi phong kiến, thiên tử phong họ hàng công thần ra làm vua các xứ, gọi là vua chư hầu, đòi sau nhân thế, mượn làm tiếng gọi các quan sang. Như quân hầu 君侯, ấp hầu 邑侯, v.v.

Mai Vũ cau mày, tiếng hát kia thật là bi thối.

Tạ Văn Phong nhìn quãng sáng đang chuyển động kia.

Nhanh quá. Di chuyển nhanh như vậy con người không thể nào làm được.

“Chúng ta có cần đuổi theo hay không?” Tạ Văn Phong hỏi Mai Vũ vẫn đang đứng yên bất động.

Mai Vũ lắc đầu: “Tốc độ nhanh như vậy, chúng ta có thể đuổi kịp. Nhưng mà... uống rượu quan trọng hơn.” Mai Vũ cười cười cầm bình rượu lên uống.

Bạch Uú ơi là Bạch Uú, nguoi cho rằng chỉ cần cho ta tận mắt nhìn thấy thì ta sẽ tin những lời nói về Linh Phi hiện thế của nguoi sao?

Ngươi sai rồi đấy.

Càng được tận mắt nhìn thấy ta lại càng cảm thấy đó là giả.

Đối với Mai Vũ, thứ có thể dùng mắt nhìn rõ hết thấy là thứ không đáng tin nhất.

Loại phản ứng bản năng này hoàn toàn là nhờ Văn Khinh ban tặng. Bởi vì phía sau cái mặt nạ mỉm cười kia luôn ẩn giấu những âm mưu.

Cho nên từ nhỏ Mai Vũ đã có một loại trực giác.

Thật là, không biết tại sao gần đây lúc nào cũng nhớ đến người kia.

“Mai Vũ, có phải nguoi đã phát hiện ra cái gì hay không?” Mục Vô Ca hỏi.

Mai Vũ cau mày, ra vẻ cúi đầu suy tư.

“Ừ, ta phát hiện...” Mai Vũ nhàu mày, ra vẻ cực kì nghiêm túc.

“Phát hiện gì cơ?” Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân tò mò, ríu rít hỏi.

“Đây chính là Linh Phi hiện thế.” Mai Vũ kêu to.

.....

“Cái này còn cần nguoi nói hay sao!” Ba người gào lại.

Mai Vũ gian trá cười cười.

Bây giờ vẫn chưa phải là lúc nói ra.

Nàng nghĩ Linh Phi này là người chứ không phải quỷ.

Nếu quả thật là Linh Phi hiện thế, tại sao lại hát là: Hồng nhan chưa già, lòng Hầu đã đứt? Nếu như nàng nhớ không lầm, thì phải hát là hoàng ân chưa đoạn chứ.

Nếu Linh Phi này là người, như vậy chứng minh rằng tất cả những thứ đang diễn ra ở đây là một âm mưu. Tất cả đều là âm mưu của Bạch Uú. Vậy thì rốt cuộc hẳn để một đám người trong sơn trại đánh đánh giết giết, rốt cuộc nhằm mục đích gì? Có bí ẩn hay nội tình gì chăng?

Có quá nhiều chỗ khó hiểu, trên ngọn núi có Kỳ Lân Tường Ngọc có rất nhiều nơi phát sáng, một người không thể lướt qua nhiều nơi trong thời gian ngắn như vậy. Thế thì chuyện gì đang xảy ra?

Nàng rất muốn biết Bạch Uú đang giờ trò quỷ gì.

Sau khi com nước no nê, Mai Vũ đứng lên quay người trở về, vừa hà hơi vừa nói: “Tốt, tốt lắm. Bỏ cô nương phải thu lợi ích lại.”

Trở lại nhà trúc, Mai Vũ cẩn thận hít không khí vào. Quả nhiên ngửi thấy mùi trà lái nhàn nhạt.

Nở nụ cười, Mai Vũ vào phòng đóng cửa lại.

Nửa canh giờ sau lại chui ra ngoài bằng đường cửa sổ.

Nàng muốn thăm dò Lạc Vân Sơn vào ban đêm, mà Bạch Uú cũng sẽ không ngờ rằng nàng sẽ lại ra ngoài lần nữa.

Mục Vô Ca đã chờ sẵn ở ngoài, thấy nàng leo ra, nở nụ cười với nàng.

“A, tại sao nguoi lại biết ta muốn ra ngoài?” Mai Vũ bật cười, hỏi hần.

Người này, đúng là như hình với bóng nha.

“Trực giác.” Mục Vô Ca cười.

Mai Vũ nhớ lại những nơi Kỳ Lân Tường Ngọc đã lướt qua, cùng đi với Mục Vô Ca.

Cuộc tìm kiếm trong đêm chỉ vừa mới bắt đầu.

Hai người đi cả đêm, đến sáng sớm ngày thứ hai mới ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Tại Lạc Vân Sơn, Bạch Ưu lại tổ chức cuộc đấu tranh giữa các sơn trại còn đang dở lần trước.

Chờ lúc Mai Vũ thức dậy đã là lúc mặt trời lên cao.

Cả bọn chạy tới xem chiến.

Ở xa xa, Mai Vũ tựa lưng vào đại thụ, lười biếng hỏi: “Vô Ca, sau khi những người này bị thua sẽ ra sao?”

“Bị giết. Vì để giữ bí mật, mọi người trong sơn trại đã nhất trí rằng người thua sẽ phải chết.” Mục Vô Ca nói. Mai Vũ nhún mày: “Quy tắc ác như vậy sao lại có người đồng ý chứ?”

Tạ Văn Phong cười nhạo nói: “Đồng ý chứ. Vì Bạch Ưu nói sẽ có năm mươi người sống sót. Năm mươi người thắng lợi cuối cùng sẽ không phải chết. Chọn một vị Vua, lãnh đạo những người khác.

Mai Vũ lại càng thêm rối rắm.

Chuyện này thật là buồn cười. Quá buồn cười. Chẳng lẽ bọn họ lại không hoài nghi Kỳ Lân Tường Ngọc có thật hay không? Không nghi ngờ Bạch Ưu?

Mặc dù nàng là sát thủ, nhưng lại không muốn những người này chết vô ích như vậy.

Ở đây có tới hàng trăm hàng ngàn người đó.

Liễu Hành Vân đứng bên cạnh, vỗ vỗ vai nàng: “Trong bọn họ có rất nhiều người là nông dân, những người thô kệch. Cũng không có mấy người biết chữ. Cho nên đối với kiến thức uyên bác của Bạch Ưu có vài phần kính nể. Hơn nữa, họ tận mắt nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ như vậy. Suy nghĩ của bọn họ bị hạn chế, vô cùng kích động vì phát tài. Hằng năm vật lộn trên lưỡi đao, đối với bọn họ mà nói, mạng sống không đáng tiền. Bọn họ chỉ muốn sống tốt hơn một chút mà thôi.”

Nếu không phải tình thế bất buộc, ai lại muốn làm phurong trộm cướp?

Mai Vũ dùng tay vẽ trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy rất phiền não.

Nhớ lại những người đã từng là cha mẹ của mình.

Cha mẹ đã vì tiền, vì tính mạng mà giao mình cho một người xa lạ. Cũng ngu ngốc giống như vậy.

“Vô Ca, gần đây bên ngoài có chuyện gì thú vị hay không?” Mai Vũ dựa vào người Tạ Văn Phong, tìm một chỗ thoải mái, cuộn mình như con mèo nhỏ, hỏi.

“Có, ở Giang Nam á, gần đây ở đó lưu hành loại đồ ăn mà người thích nhất đó.” Mục Vô Ca suy nghĩ, mặc dù cảm thấy mình nói những lời vô nghĩa nhưng vẫn không nhịn được nói cho nàng biết.

“À? Ta đã nói ô mai là ngon nhất mà. Nhưng mà tại sao vậy?”

“Bởi vì dạo gần đây đột nhiên An Vương Gia rất thích ăn ô mai.” Mục Vô Ca nở nụ cười nhạt nhẽo.

“Vương Gia mà cũng ăn ô mai sao?” Mai Vũ cười châm biếm.

“Há há, ai biết được.”

Không biết bắt đầu từ khi nào, đối mặt với một nàng không nhớ gì cả, hắn lại đột nhiên muốn nói cho nàng nghe tất cả những chuyện về vị Vương Gia kia.

Mai Vũ, nếu như có một ngày nàng nhớ ra, ít nhất trong lúc nàng quên đi hắn, hắn cũng không phải là khoảng trống.

Ở Giang Nam, đột nhiên ô mai nổi tiếng một thời.

Luôn có người, vào lúc hoàng hôn, nhìn thấy Vương Gia một mình nhàn nhã, tiêu sái đến chỗ bán ô mai, mua một túi ô mai, rồi từ từ trở về Vương Phủ.

Lúc đầu, rất nhiều người không thể tin được đó chính là Vương Gia.

Sau đó, có người lặng lẽ đi theo một đoạn, mới chứng nhận đây là sự thật.

Vương Gia thích ăn ô mai. Con dân Giang Nam lan truyền tin tức này khắp nơi. Trong lúc nhất thời, ô mai nổi tiếng.

Lại càng tôn kính Vương Gia hơn. Cảm thấy như vậy có thể gần gũi với Vương Gia thêm một chút. Cho nên rất nhiều người cũng đi mua ô mai ăn.

Hơn nữa, lúc hoàng hôn, những cô gái Giang Nam ăn mặc thật xinh đẹp bước chân ra đường. Mặc dù không thể nói với Vương Gia tuấn mỹ nửa câu, nhưng khát vọng có thể là người đầu tiên được ưu ái.

Hắn luôn mặc đồ đen, đi một mình.

Hắn luôn mua ô mai rồi rời đi.

Không ai biết vì sao Vương Gia lại thích ăn ô mai, cũng không ai biết vì sao hắn phải tự mình đi mua ô mai.

Nhưng nghe nói là, Vương Gia giải trừ hôn ước với Thanh Vân Quận Chúa. Chẳng nói tại sao. Chỉ là sau khi Quận Chúa Đông Thần trở về Đông Thần Quốc, song phương hòa bình giải trừ hôn ước.

Có một lời đồn rằng: Vương Gia yêu phải một người không nên yêu.

Vì thế, hắn mới đơn độc như bây giờ, là vì cái người không nên yêu đó sao?

Hoàng hôn ở Giang Nam đẹp như một bức tranh, theo sau bóng lưng tịch mịch của An Thiếu Hàn, không biết có bao nhiêu trái tim nữ tử đã vỡ nát.

Lại một buổi hoàng hôn, An Thiếu Hàn mua ô mai trở về.

Ảnh Tử báo tin: Nàng đến Lạc Vân Sơn.

“Chủ tử, như vậy kế hoạch có phải sẽ bị đảo loạn hay không?” Ảnh Tử lo lắng hỏi.

An Thiếu Hàn nhìn về phía ngọn núi xa xa, nói nhỏ: “Không sao, bảo bọn họ cẩn thận một chút, chớ ra ngoài làm loạn, đừng tổn thương nàng và người của nàng.”

Chờ Ảnh Tử lui xuống, An Thiếu Hàn không tự chủ lắc đầu.

Tiểu yêu tinh của ta, nàng trừng phạt ta như vậy, ta phải làm như thế nào mới đúng đây.

Hắn không tin nàng sẽ không gây rối. Con tiểu yêu tinh này, chỉ cần nhìn cái gì không vừa mắt, nhất định phải đá cho một cước.

Bỏ một viên ô mai vào miệng, An Thiếu Hàn thưởng thức vị chua ngọt kia.

Chạm tới cây lược Đào Mộc trong ngực áo, An Thiếu Hàn bất đắc dĩ cười, đáng cay tràn ra nơi khóe môi.

Vẫn còn chưa thể buông tay, đúng không?

Tiểu yêu tinh của ta, ta vẫn chưa thể buông nàng ra, bởi vì mỗi một ngày ta đều nhớ đến nàng.

Đến lúc nào thì ta mới có thể hoàn toàn buông tay?

Đừng nên chọc vào mấy phiền phức lớn. Đừng xảy ra sơ suất gì ở Lạc Vân Sơn.

Hắn rất sợ, An Thiếu Hàn rất sợ hắn không bảo vệ nổi Mai Vũ. Bởi vì hắn quá rõ tính cách của Mai Vũ.

Những chuyện đang xảy ra ở Lạc Vân Sơn đều do có người đứng phía sau điều khiển, hắn cũng là một phần tử trong đó. Mà người kia, là người mà ngay cả hắn cũng không thể nào khống chế được.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 9: Câu Đố Này, Nàng Sẽ Phá Giải Nó!

Cả đêm không ngủ được nên ra ngoài đi dạo một chút sao?

Mai Vũ che miệng Mục Vô Ca, núp sau một thân cây, trái tim đập loạn cả lên. Trong lòng liên tục cảm thán, cùng lúc ra ngoài đi dạo ban đêm thật là tình cờ. Càng lúc càng cảm thấy sôi trào, vô cùng kích động.

A! Gian tình! Phải tận mắt nhìn thấy gian tình!

Bình tĩnh, bình tĩnh, Mai Vũ yên lặng một lúc, có lẽ chút nữa còn có thể thấy được hình ảnh cảm kị đó.

Mục Vô Ca bị nàng bịt miệng đến khó chịu, kéo tay nàng ra, há miệng thở.

Làm cái gì vậy hả! Khó thở muốn chết!

Ló đầu ra ngoài nhìn, dưới gốc đại thụ bên kia.

Có hai người đang đứng, Mai Vũ không rảnh để ý đến Mục Vô Ca, toàn tâm toàn ý nhìn lên hai người kia.

Từ chỗ của nàng, có thể nhìn thấy nam tử kia chính là Bạch Ưu, mà nữ tử kia thì không thấy rõ.

Bạch Ưu lại có thể Kim Ô Tàng Kiều. Xem ra quả nhiên là nam nhân chẳng có ai tốt cả.

Mai Vũ lắng tai, có thể nghe loáng thoáng tiếng hai người nói chuyện với nhau.

“Ưu, ta lo lắng, có thật là không có chuyện gì hay không?”

“Không có chuyện gì đâu, nàng chỉ cần thực hiện tốt bổn phận của mình là được rồi. Đừng để họ lấy được thứ đó, Vương gia đã căn dặn, đừng để xảy ra bất kỳ sai lầm nào.”

“Được, ta biết rồi.”

Mai Vũ trốn sau cái cây, nghe chẳng hiểu gì cả. Thứ đó là cái gì? Quan trọng như vậy à? Còn nữa, Vương Gia ở đây là Vương Gia nào?

Mai Vũ muốn nghe thêm chút nữa, nhưng ai ngờ nữ tử kia và Bạch Ưu lại nhanh chóng bỏ đi.

Kết quả là một chút tin tức cũng không có thì thôi đi, ngay cả một chút hình ảnh kích thích cũng không có nốt.

Chờ hai người đi xa, Mai Vũ mới nói: “Vô Ca, ngươi đoán xem nữ nhân lúc này là ai?”

Mục Vô Ca liếc mắt, khinh thường nói: “Ngươi cho ta là đồ ngốc à, nữ nhân kia chắc chắn là Linh phi.”

Mai Vũ gõ đầu hắn: “Thông minh.”

Mục Vô Ca lắc đầu. Vấn đề quan trọng bây giờ là hắn phải hỏi xem nàng muốn làm gì?

“Mai Vũ, bây giờ ngươi hẳn không phải đang tìm Kỳ Lân Tường Ngọc ha? Mặc dù ta biết hồi sáng Văn Phong và Hành Vân đã cùng ngươi tìm ở đây. Nhưng thực ra họ vẫn biết những việc ngươi đang làm tối nay. Ta không có ý kiến việc họ dung túng ngươi. Nhưng ta muốn biết ngươi muốn làm cái gì?”

Mai Vũ nhú mày, tiện tay bứt một cọng cỏ, thuận miệng trả lời hắn: “Rất đơn giản. Ta muốn vạch trần âm mưu của Bạch Ưu. Ta biết những sơn tặc kia không hiểu gì cả. Nhưng chỉ cần ta bắt được Linh Phi còn sống sờ sờ kia trình diện lại sự kiện đó lần nữa, đồng thời giải thích cho bọn họ biết cách làm. Vậy thì họ sẽ có thể thoát khỏi âm mưu của Bạch Ưu.”

Mục Vô Ca há miệng thật to, ngơ ngác nói: “Ngươi điên rồi à?”

Đúng là điên thật, lúc này nàng không nghe Bạch Ưu nhắc tới Vương Gia hay sao? Bọn họ hẳn là thù hạ của Vương Gia. Chuyện này chắc là có liên quan đến Triều đình, Hoàng tộc, nàng muốn chết à?

Mai Vũ rất hứng nhết cọng cỏ trong tay vào miệng hắn: “Ngươi mới điên á. Ta không có điên, ta rất bình thường.”

“Ngươi mà bình thường? Ngươi không nghe hắn nói Vương Gia gì đó hay sao? Bọn họ chính là thù hạ của Vương Gia. Việc xảy ra ở nơi này có liên quan đến Hoàng tộc, chắc chắn chúng ta không thể quản được đâu.” Mục Vô Ca lắc lắc nàng, nỗ lực muốn làm cho nàng tỉnh táo lại.

Không phải là hắn sợ chết, chẳng qua là nếu đối kháng với Hoàng tộc, hắn không chắc có thể bảo vệ được nàng.

Mai Vũ nổi giận, hất tay hắn ra, nói: “Trên đời này không có Vương pháp hay sao? Đây là gọi là gì? Là lạm sát người vô tội đó!”

“Vô tội à? Bọn họ là sơn tặc! Làm gì có ai chưa từng giết người? Vô tội cái gì chứ?” Mục Vô Ca cố gắng thuyết phục nàng.

Không ngờ hắn lại nói đúng chỗ đau của Mai Vũ.

“Nói cách khác, một sát thủ như ta, chết chưa hết tội hay sao?” Mai Vũ đứng lên, bước nhanh về phía trước.

Trong lòng Mục Vô Ca hoảng hốt. Biết mình đã nói sai, hắn vội vàng đuổi theo.

Mai Vũ hất tay hắn ra, lớn tiếng nói: “Mục Vô Ca, nếu ngươi sợ chết thì ngươi hãy trở về đi. Mai Vũ ta chỉ có cái mạng quèn, ta không sợ.”

Mục Vô Ca sốt ruột, kéo nàng lại: “Mai Vũ, ta không có ý đó, ngươi hãy nghe ta nói. Ta chỉ lo lắng cho ngươi thôi mà.”

“Hừ, dối trá.”

“Mai Vũ, ngươi nghe ta giải thích đi!”

Đang lời lôi kéo kéo, đột nhiên dưới chân Mai Vũ xuất hiện lỗ hổng, kéo theo cả Mục Vô Ca ở phía sau.

Mục Vô Ca gào thét trong lòng: Tiêu rồi. Hắn vươn tay muốn níu lấy cành cây ở phía sau, nhưng trời quá tối.

Trong lúc hốt hoảng, Mục Vô Ca ôm chặt Mai Vũ trong lòng, lăn xuống dưới.

Lăn xuống, lại lăn xuống. Lúc ngừng lại, Mai Vũ nhanh chóng mở mắt ra.

Bởi vì được Mục Vô Ca ôm trong lòng nên Mai Vũ không bị một chút thương tích nào.

Sau khi tỉnh táo lại, Mai Vũ lập tức lay lay Mục Vô Ca.

“Vô Ca, Vô Ca, ngươi có sao không?” Tiếng gọi lo lắng kéo thần trí Mục Vô Ca trở lại. Mục Vô Ca mở mắt ra, cảm thấy hơi choáng váng, nở nụ cười yếu ớt, câu nói đầu tiên là: “Mai Vũ, ta thật tâm lo lắng cho ngươi, ngươi đừng giận.”

Trái tim nhói đau, Mai Vũ xoa xoa gương mặt tái nhợt của hắn, nói: “Đồ ngốc, ta biết chứ. Là do ta không tốt, là lỗi của ta. Ngươi sao rồi? Có bị thương ở đâu không?”

Mục Vô Ca giơ cánh tay lên, cười khò: “Cánh tay này bị thương rồi. Trời lại tối, chúng ta nhanh tìm cách lên trên thôi.”

Mai Vũ gạt đầu, ngắm nhìn bốn phía.

Mai Vũ móc một cái hộp quẹt từ trong ngực ra, soi quanh tứ phía.

Thật ngạc nhiên là ở đây lại là một cái sơn động. Cẩn thận tiến về phía trước xem thử, cả người Mai Vũ đơ ra.

Mục Vô Ca đứng dậy, đến gần nàng.

“Này, ngươi đơ ra đó làm gì?”

Mai Vũ vẫn duy trì vẻ mặt kinh ngạc. Đưa cái hộp quẹt soi sáng cho hắn.

Mục Vô Ca sợ hãi thiếu chút nữa là nhảy dựng lên. Mẹ nó! Hắn thấy quỷ?

Mai Vũ đột nhiên cất tiếng cười vang, sau đó hứng phấn nhào lên người hắn: “Tìm được rồi! Tìm được tất cả rồi Vô Ca!”

Mục Vô Ca hít một ngụm khí lạnh.

Vị cô nương này, thứ nhất, có một bộ phận rất hấp dẫn của ngươi đang cảm dỗ một nam nhân bình thường, ngươi làm ơn đừng cọ nữa có được không?

Thứ hai, cái tay thon dài của ngươi đang chộp lên bả vai ta đó, ta không có ý kiến gì. Nhưng ngươi đừng có đè lên miệng vết thương chứ!

Mai Vũ hưng phấn một lúc mới để ý đến vẻ mặt thống khổ của Mục Vô Ca, lúng túng buông hắn ra.

“Thật xin lỗi.”

“Không sao.”

Thật sự là không sao cả, tuy hắn đau nhưng vẫn vui vẻ.

“Ngươi tìm được cái gì?” Mục Vô Ca đợi đến lúc không cảm thấy đau nữa mới mở miệng hỏi nàng.

Mai Vũ ngoắc ngoắc tay với hắn: “Hãy hít thở đều đặn, đừng có thét lên chói tai vì kinh ngạc đấy.”

Mục Vô Ca bước tới gần nàng, chỉ thấy Mai Vũ soi sáng một khối vách tường trước sơn động, dùng tay phui phui vách tường màu xám tro.

Mục Vô Ca không hiểu, thắc mắc nhưng vẫn nhìn chăm chăm.

Không lẽ nàng có thể phui ra hoa à?

Nở nụ cười thần bí, Mai Vũ tiếp tục dùng nội lực phui quét, chỉ chốc lát sau, bức tường màu xám tro dần lộ ra màu sắc vốn có.

Mục Vô Ca vui mừng há to mồm.

Đây là?

Mai Vũ càng phui, màu xám tro trên vách tường cũng dần mất đi, rốt cuộc Mục Vô Ca đã có thể thấy rõ mặt tường.

Vậy mà lại là thủy tinh. Vách tường kiếng màu sắc rực rỡ.

Mai Vũ nở nụ cười tươi rói, quay đầu, kiêu ngạo nói với hắn: “Thấy ta lợi hại chưa? Gần đây ta luôn suy nghĩ, chuyện ngày đó Kỳ Lân Tường Ngọc phát ra hào quang thất sắc, nhanh chóng chuyển động trên núi. Ta đã giả thiết, nếu có thật nhiều Kỳ Lân Tường Ngọc vậy thì phải có rất nhiều người ở trên núi. Thế thì muốn giải thích cái hiện tượng đó thật quá dễ. Nhưng mà, ta biết chỉ có một cái Kỳ Lân Tường Ngọc. Cho nên, ta liền nghĩ, không biết thứ gì có thể thay thế cho nó đây? Sau đó, ta đã lập tức nghĩ đến thủy tinh. Nếu là màu sắc rực rỡ của thủy tinh, chỉ cần dùng đuốc và gương là có thể làm được. Ta nghĩ thứ đó có thể là thủy tinh, nhưng ta lại không ngờ ở đây lại có nhiều thủy tinh như vậy.”

Phải biết những thứ này là vô cùng quý hiếm.

Xem ra, bảo tàng ở Lạc Vân Sơn không phải là Kỳ Lân Tường Ngọc gì đó mà là thủy tinh màu sắc rực rỡ.

Mục Vô Ca gật đầu.

Chẳng trách sao hôm đó những nơi Kỳ Lân Tường Ngọc xuất hiện mà bọn họ đã thăm dò lại thấy mặt đất ở những nơi đó bằng phẳng dị thường. Ngay cả dấu chân động vật cũng không có.

Trên ngọn núi này, theo lý thuyết như vậy là không hợp lý. Bây giờ nhớ lại, ra là có người dọn dẹp tiêu hủy chứng cứ phạm tội.

“Vậy, người nói tìm được tất cả, là còn những thứ khác à?” Mục Vô Ca hỏi.

Khỏe môi Mai Vũ nở rộ một đường cong xinh đẹp.

“Đúng vậy, ta tìm được bí ẩn đằng sau tiếng hát của Linh Phi. Muốn đánh thức tất cả mọi người đang ngủ mê trong sơn trại, cho dù không phải Quỷ Hồn, cũng có thể làm được.”

Mục Vô Ca hứng thú nhướn mày, cười hỏi: “Vậy à? Vũ Thần của chúng ta đã phát hiện ra điều gì?”

“Ha ha, chính là cái sơn động này. Nơi này giống như mạch máu của cả ngọn núi, nếu đứng ở trung tâm của ngọn núi nói chuyện, thì giọng nói sẽ truyền đi khắp mỗi góc nhỏ trên núi.” Mai Vũ chỉ chỉ vào cái động, nói.

Nàng từng nghe đồn rằng, trong núi có sơn mạch, sẽ có một chỗ là trung tâm của cả ngọn núi. Giống như trái tim vậy. Nếu nói chuyện ở nơi mà các sơn mạch hội tụ, tiếng nói sẽ truyền qua các sơn mạch, lan ra khắp các ngõ ngách trên núi.

Dạo gần đây thứ nàng luôn tìm kiếm, chính là trái tim của Lạc Vân Sơn này.

Ha ha, bây giờ nàng đã tìm được rồi.

Câu đó về việc Linh Phi hiện thể đã bị nàng phá giải!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 10: Chỉ Có Lúc Đối Diện Với Mai Vũ, Mục Vô Ca Mới Là Quỷ Nhất Gan

Trong đêm tối đen, chỉ có cái hộp quẹt trong tay Mai Vũ tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Mục Vô Ca nhìn chằm chằm kia, nghiêm túc hỏi nàng: “Người đã chắc chưa? Người muốn vạch trần tất cả âm mưu ở đây, vì những người không quen biết kia? Cho dù có đắc tội với triều đình, thậm chí là mất đi tính mạng?”

Mai Vũ nhìn về phía bức tường thủy tinh tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Nàng có thể đoán được phần nào ý của triều đình.

Triều đình muốn bảo tàng ở Lạc Vân Sơn này. Mà đây lại là nơi sơn tặc tập tụ. Nếu triều đình khuyến khích tàn sát sơn tặc, có thể sẽ xuất hiện bạo loạn, những phần tử phản động kia sẽ có cơ hội dẫn phát chiến tranh. Dùng mưu kế thông minh như vậy để bọn họ tự tàn sát lẫn nhau, không biết vị cao nhân nào nghĩ ra biện pháp hay như vậy.

Mai Vũ không thể khẳng định rằng việc mà triều đình làm là sai trái. Có lẽ những thứ thủy tinh này nói không chừng sẽ trở thành nguồn cung cấp chi tiêu cần thiết để cứu trợ thiên tai trong tương lai. Nhưng mà, phải có biện pháp nào đó hòa bình hơn chứ.

Nhất định phải giết hết tất cả hay sao?

“Ta không phải là thánh nhân, nhưng ta nhìn thấy chương mắt nên nhất định phải nói ra. Cho dù không thể thay đổi bất cứ thứ gì, ta vẫn muốn cho bọn họ hiểu vì sao họ chết.” Mai Vũ bướng bỉnh ngẩng cao đầu.

Con người phải thuận theo tự nhiên, nàng biết, nên bây giờ nói ít đi thì hơn. Nhưng nàng vẫn cứ bướng bỉnh như vậy. Không có một chút lợi ích nào? Nàng biết chứ.

Bạch Ưu cũng vì muốn tốt cho bọn họ nên mới đuổi bọn họ đi.

Nhưng mà thật xin lỗi, muốn trách thì đành trách nàng là Mai Vũ đi.

Mục Vô Ca mỉm cười: “Được, chỉ cần ngươi muốn, ta sẽ theo ngươi đến cùng.”

Nụ cười của hắn đẹp như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm.

Hắn mặc y phục màu bạc, đó vẫn luôn là màu sắc của hắn.

Chói mắt như thế, làm người ta không thể coi thường. Hắn bước đến cạnh nàng, nụ cười vẫn nở trên môi. Mai Vũ ngẩng đầu, nói nhỏ: “Cảm ơn ngươi, Vô Ca.”

Cảm ơn ngươi vẫn luôn ở bên ủng hộ ta.

Mục Vô Ca vươn tay vuốt tóc nàng, khẽ thở dài: “Mai Vũ, sao ta có thể mở miệng nói chữ “không” với ngươi chứ?”

Mai Vũ vuốt hàng lông mày đang cau lại của hắn: “Vô Ca, ta thích nụ cười của ngươi.”

Ngón tay di chuyển xuống dưới, xuyên qua tóc nàng ra sau cổ, Mục Vô Ca xuống tay.

Mai Vũ cảm thấy một con đầu nhói, trước mắt bắt đầu mờ dần. Trong mơ hồ, nàng nghe được câu nói cuối cùng của hắn: “Mai Vũ, nếu ngươi đã muốn làm thì ta sẽ giúp ngươi làm.”

Tim của Mai Vũ như chìm vào hầm băng tối tăm.

Vô Ca! Ngươi định làm gì? Đây là quyết định của ta, tại sao ngươi lại xen vào?

Vô Ca, ta sai rồi. Ta không nên bốc đồng như vậy. Ngươi đừng làm điều gì điên rồ có được hay không?

Tại sao nàng lại có thể quên, ngôi sao yên tĩnh sẽ rơi xuống đâu?

Ánh sáng rực rỡ, lóng lánh vụt qua chỉ trong chớp mắt, chẳng phải là sao chổi hay sao? Rất đẹp nhưng chỉ trong thời gian rất ngắn.

Nàng sai rồi, đến tận bây giờ vẫn không nghĩ tới cảm nhận của hắn.

Hắn nói hắn không thể nói chữ “Không” với nàng.

Từ trước đến nay, chẳng phải hắn vẫn luôn yên lặng bên cạnh nàng hay sao?

Vô Ca, ngôi sao vẫn luôn soi sáng cho ta, có phải ta quá ngu ngốc, quá tàn nhẫn hay không? Trong lúc vô ý, rốt cuộc ta đã tổn thương ngươi sâu như thế nào?

Ôm cơ thể mềm mại của Mai Vũ, Mục Vô Ca nhẹ nhàng công nàng lên trên.

Thật là, sao lại nhẹ như vậy chứ? Phải ăn nhiều một chút mới được.

“Mai Vũ, nàng đừng nên trách ta. Có thứ nàng khẳng định muốn làm thì ta cũng có thứ mà ta nhất định phải làm.”

“Chúng ta là bằng hữu nên nàng sẽ không trách ta đâu nhỉ?”

“Mai Vũ, thật ra ta không muốn làm bằng hữu của nàng.”

“Mai Vũ, ta thích nàng. Không biết từ lúc nào, ta đã không thể điều khiển được trái tim mình.”

“Mai Vũ, ta không thể nói với nàng chữ “không”, nhưng ta lại càng không thể nói với nàng rằng ta thích nàng. Mục Vô Ca chỉ có lúc đối mặt với Mai Vũ mới trở thành quý nhất gan.”

“Mai Vũ à, nếu ta xảy ra chuyện gì, nàng cũng phải sống cho thật tốt.”

Đêm, vẫn còn rất dài.

Suốt đêm, hần đã bày tỏ tất cả với người con gái mà hần yêu mến, nhưng hần cũng rõ ràng tất cả những lời nói kia cũng chỉ mình hần nghe được.

Mục Vô Ca cười nhạo mình hèn nhất, nhưng trong lòng lại vô cùng thỏa mãn.

Ít ra hần có thể giả vờ như nàng đã nghe được.

Mai Vũ, ta thích nàng, nàng có nghe thấy không? Ha ha, cho dù nàng không nghe được, ta cũng sẽ giả vờ xem như nàng đã nghe thấy rồi nhé.

Sáng sớm, Bạch Ưu đang ngồi trong phòng.

Tạ Văn Phong gõ cửa, đứng dự vào cạnh cửa, nói: “Chúng ta đã tìm thấy Kỳ Lân Tường Ngọc, không biết Bạch Ưu có thể tuân thủ ước định cho bọn ta xuống núi hay không?”

Trên tay hần quả thật có ôm Kỳ Lân Tường Ngọc.

Đó là một khối ngọc Kỳ Lân màu sắc sặc sỡ, tản ra ánh sáng ấm áp.

Bạch Ưu mỉm cười, nói: “Đúng là một món bảo bối nhưng cũng là một vật nguy hiểm. Ta sẽ chuẩn bị một số thứ rồi tiễn các vị rời đi.”

Tạ Văn Phong nhíu mày, hỏi: “Ta nói này, nếu ta đem vật này ra khỏi đây thì sẽ không bị Linh Phi đuổi giết chứ?”

Bạch Ưu vẫn mỉm cười ôn hòa như cũ: “Nếu không có Kỳ Lân Tường Ngọc thì Linh Phi không thể rời khỏi Lạc Vân Sơn, càng không thể nhiễu loạn trần thế.”

Tạ Văn Phong gật đầu, xoay người đi.

Bạch Ưu để trà xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng không có bị phát hiện, như vậy xem như đã hoàn thành nhiệm vụ mà Vương Gia giao phó rồi.

Thật khó hiểu tại sao Vương Gia lại phải làm như vậy.

Lúc hần đang suy nghĩ thì cửa sổ đột nhiên mở ra. Bạch Ưu nhíu mày, xoay người, vừa muốn phóng ám khí ra lại bị gương mặt của người vừa xuất hiện làm cho khiếp sợ.

Không, không thể nào!

Tạ Văn Phong về phòng, Liễu Hành Vân và Mục Vô Ca đang chờ hần.

“Xong rồi à?” Mục Vô Ca hỏi.

“Ừ, hần không hề nghi ngờ.” Tạ Văn Phong nói.

Nhìn Mai Vũ nằm trên giường, Tạ Văn Phong thì thầm “Đúng là một nha đầu phiền phức.”

Mục Vô Ca cười: “Đúng vậy, nhưng là phiền phức mà người ta cũng không thể cự tuyệt được.”

Nàng không làm gì vĩ đại, nhưng lại luôn có sự bướng bỉnh nhỏ nhỏ khiến người ta phải cảm động.

Nàng không đủ kiên cường, nhưng chỉ cần người khác cho nàng dũng khí, nàng sẽ có lực lượng cường đại.

Nàng không đủ tà ác, nên nàng là một sát thủ thất bại. Nhưng nàng cũng không phải người tốt, chỉ là một tiểu nha đầu nghịch ngợm thích gây sự.

Thật là, rốt cuộc ta thích nào ở chỗ nào cơ chứ!

Hôn lên trán nàng một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước. Mục Vô Ca nói: “Mang nàng đi đi, những chuyện còn lại để ta làm.”

Liễu Hành Vân quả thật là muốn trọn trắng mắt.

“Ngươi muốn thể hiện mình là soái ca đấy à?” Hấn hỏi.

Mục Vô Ca lắc đầu: “Những việc này ta muốn thay nàng làm nên các ngươi đừng nhúng tay vào.”

Kéo thêm nhiều người nữa vào sẽ làm Mai Vũ thương tâm.

Liễu Hành Vân dường như còn muốn nói điều gì đó nhưng bị Tạ Văn Phong ngăn cản.

“Bây giờ hãy cùng nhau rời khỏi đây đã, những việc khác để sau này hãy nói.” Tạ Văn Phong nói.

Tên Mục Vô Ca này, không lẽ hấn lại không hiểu rằng đối với Mai Vũ thì thiếu một ai cũng không được sao?

Cả bọn được Bạch Ưu dùng xe ngựa đưa ra khỏi Lạc Vân Sơn.

Sau khi cáo từ Bạch Ưu, họ làm bộ thông thả đi một đoạn đường.

Rồi cả bọn lại vòng về Lạc Vân Sơn.

“Mẹ nó, thật là phiền phức.” Tạ Văn Phong nói.

Mục Vô Ca nhảy xuống xe ngựa, nói với Liễu Hành Vân và Tạ Văn Phong: “Hãy chiều cô Mai Vũ thật tốt, ta trở lại đó đây.”

Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân nhìn nhau, đồng thời cười rộ lên.

“Là chiều cô như thế này à?”

Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân chia nhau đỡ Mai Vũ vẫn còn đang ngủ mê man lên, sau đó tung một chưởng lên lưng nàng.

Mai Vũ cảm thấy lưng mình bị hai bàn tay lớn đánh vào.

Nghiến răng nghiến lợi tỉnh dậy.

“Các ngươi! Không thể nhẹ nhàng hơn một chút được à!” Quát to một câu, Mai Vũ tuyên bố nàng đã tỉnh lại.

Cầm của Mục Vô Ca như muốn rơi xuống đất.

Hai tên nam nhân đáng chết này, rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

Đây không phải là đẩy nàng vào nguy hiểm sao?

Mai Vũ đứng trên xe ngựa, nhìn hấn đứng ở dưới.

Nhìn hấn chăm chú.

Vô Ca, có thể bắt kịp ngươi thật tốt.

Cũng may là Hành Vân và Văn Phong không có ngờ ngẩn theo hấn, nếu không, nàng thật sự không có cơ hội.

“Vô Ca, ta chưa nói với ngươi một chuyện hay sao?” Mai Vũ nhảy xuống xe ngựa, nhỏ giọng hỏi hấn.

Mục Vô Ca có phản ứng không kịp.

Chuyện? Chuyện gì cơ?

Lắc đầu, Mục Vô Ca không biết nàng đang nói về cái gì.

Mai Vũ bước tới, kiên định nói: “Xem như ta chưa từng nói với ngươi. Nhưng bây giờ nói vẫn chưa muộn. Ta muốn nói, Mục Vô Ca, ngươi là người của ta, không được tùy hứng làm bậy như vậy nữa!”

Gió thổi mái tóc đen của hấn bay bay, cầm hấn thiếu chút nữa là rơi xuống đất.

Ai đó hãy tới nói cho hấn biết, rốt cuộc thì từ khi nào mà hấn đã trở thành người của nàng rồi?

Nhưng mà, nhìn cái mũi nhỏ kia của nàng đang héch lên, đôi mắt giảo hoạt như mèo con.

Lòng hần như tan ra thành một loại nước gọi là nhu tình.

“Tuân lệnh, đại tiểu thư của ta.” Mục Vô Ca cười đến mức cả ánh mặt trời cũng bị gương mặt anh tuấn của hần hấp dẫn.

Mai Vũ đột nhiên cảm thấy, thiếu niên trước mắt này, không biết từ lúc nào đã trở nên cao lớn hơn rất nhiều.

Nàng còn nhớ chiều hôm đó, tại thành Dương Châu, lúc hần hăng hái ở trên lưng ngựa vươn tay về phía nàng. Nhưng trong đôi mắt hần bây giờ còn lấp lánh thêm tia sáng âm áp và bao dung.

Thời gian ngắn ngủi, chỉ mới trải qua những năm thanh xuân đầu đời, tuy vẫn chưa hoàn toàn thành thực, nhưng hần cũng đã học được rất nhiều điều.

Vậy còn nàng?

Nàng vẫn tiếp tục tùy hứng như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 11: Muốn Chết Cũng Phải Chết Một Cách Rõ Ràng

“Vương Gia, bọn họ đã rời đi rồi.” Bạch Ưu quỳ một chân trên mặt đất, nói với nam tử áo đen.

Nam tử kia nhìn về phương xa, không nói câu nào. Gió thổi bay vạt áo của hần, bầu không khí tịch mịch, tiêu điều.

Bạch Ưu không thể ngờ rằng An Vương lại có thể đích thân đến Lạc Vân Sơn. Hơn nữa, mục đích còn là vì mấy người kia.

Hần đã sớm nghe nói rằng An Vương thích một nữ tử dân gian. Sau đó hần lại nhận được thông báo không được làm tổn thương mấy người kia.

Bạch Ưu đã mơ hồ đoán ra nữ tử dân gian mà An Vương thích có thể là Mai Vũ.

Nhưng đó chỉ là suy đoán của hần, Vương Gia yêu sát thủ, đây quả là một tin tức khiến người ta khó chấp nhận. Nhưng thời khắc này, Bạch Ưu đã tin đó là sự thật.

An Thiếu Hàn nhìn về phía xa xa, nở một nụ cười khổ: “Bạch Ưu, hãy chuẩn bị nhân thủ. Hôm nay, huyết tẩy Lạc Vân Sơn.”

Bạch Ưu kinh ngạc ngẩng đầu: “Vương Gia, bọn họ đã đi rồi. Sẽ không có vấn đề gì nữa đâu.”

An Thiếu Hàn lắc đầu, nhìn về phía ngọn núi mà bọn sơn tặc đang tụ tập, rồi lại nhìn về một hướng không biết tên nào đó một lúc, thở dài nói: “Hừ, từ trước đến nay nàng luôn là người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Dù có cho nàng một trăm lần cơ hội, nàng nhất định vẫn sẽ trở lại. Chắc chắn là vậy.”

Bạch Ưu nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn theo ánh mắt hần, chỉ thấy một điểm đen nho nhỏ càng lúc càng lớn dần, sử dụng tốc độ cực nhanh phóng về chỗ ở của bọn sơn tặc kia.

Nữ tử kia ngẩng đầu, đứng trên xe ngựa chỉ huy.

Khóe miệng Bạch Ưu xém chút nữa là co quắp lại.

Nữ tử này! Đàng hoàng rời đi không được hay sao? Còn trở lại nháo loạn cái gì chứ!

Phất tay, sau lưng An Thiếu Hàn lập tức xuất hiện rất nhiều hắc y nhân.

An Thiếu Hàn nhìn về hướng có Mai Vũ, nói: “Trước hết các người hãy mai phục cho thật kỹ, làm theo lệnh của ta.”

Tiểu Vũ, ta biết rằng nàng không thể mặc kệ họ, tiểu nha đầu nhà ngươi, lại mang rắc rối đến cho ta rồi.

Thật may là hần đã tới.

Nếu chuyện lần này bị người kia phát hiện, An Thiếu Hàn muốn thay Mai Vũ gánh vác tất cả.

Ta sẽ không để nàng bị tổn thương. Mai Vũ, ta sẽ bảo vệ nàng.

An Thiếu Hàn tung người, hướng về phía những người trên núi kia mà đi.

Có phải là bốc đồng hay không?

Hắn hoàn toàn không quan tâm.

Muốn làm gì thì làm cái đó, cuộc sống phải thoải mái như vậy mới là sống.

Con người sống vì cái gì?

Không phải vì không biết kết cục ra sao nên mới có dũng khí, mới có phần bốc đồng kia sao?

Ôm hy vọng có lẽ sẽ thành công, có lẽ sẽ đạt được mới có thể dũng cảm bước đi mà không tiếc trả giá, không phải sao?

Đứng trên xe ngựa, Mai Vũ ngửa đầu cảm thụ những làn gió mềm mại mang theo mùi hương của tháng bảy lướt qua gò má.

Mùa hè cuối cùng cũng đã kết thúc.

Trong trận so tài này, hãy để ta tỏa sáng như mặt trời kia đi.

“Các huynh đệ, hãy cùng ta tạo ra một trận đại loạn nào!” Mai Vũ hít vào không khí mới về, gào to.

“Tuân lệnh!” Ba nam nhân kia ồn ào hưởng ứng.

Xe ngựa xông thẳng về phía trước rồi dừng lại trước cửa sơn trại.

Mai Vũ nhìn về mặt khảm trướng của cả đám người, hít sâu, hét to: “Tất cả sơn tặc hãy nghe đây. Hôm nay ta muốn vạch trần câu đố về việc Linh Phi hiện thế. Tất cả các người đều bị gạt rồi, tên Bạch Ưu kia thật ra là người của triều đình, mục đích của hắn chỉ là giết các người mà thôi!”

Nàng hét rất to, sơn tặc nào cũng nghe thấy.

Trong nháy mắt, cả đỉnh núi yên tĩnh, không có một tiếng người.

Hồi lâu sau, rốt cuộc có người phản ứng.

“Nữ nhân xấu xí, không được chửi bới Bạch huynh đệ.”

“Đúng rồi, bọn ta ai cũng nhìn thấy Linh Phi hiện thế.”

“Đúng đó! Ngươi là bằng hữu của Bạch Ưu cơ mà, ngươi đang làm cái gì vậy?”

Mai Vũ khoanh tay, đứng trên xe ngựa, khoe môi nở nụ cười tự tin: “Ha ha, các người đang hoài nghi có phải hay không?”

Bốn phía an tĩnh.

Hoài nghi?

Đúng vậy.

Càng lúc họ càng nghi ngờ, chỉ toàn là chém giết, những thứ khác cái gì cũng không thấy.

Linh Phi từng xuất hiện chưa? Chỉ nghe giọng hát mà thôi. Kỳ Lân Tường Ngọc từng xuất hiện à? Chỉ nhìn thấy ánh sáng mà thôi.

Thật ra tất cả mọi người đã nghi ngờ từ sớm, chỉ là chẳng có ai có thể vạch trần sự thật.

Vì nếu nói ra, sẽ mất đi cơ hội có được thiên hạ. Nếu nói ra, có thể sẽ bị giết chết.

Cho nên họ kiên trì, lại kiên trì, ngay cả mình đang làm cái gì cũng không biết nữa.

Mai Vũ thấy không có ai lên tiếng, cất cao giọng nói: “Đúng vậy! Chúng ta phải nghi ngờ! Linh Phi hiện thế? Vậy tại sao lại chỉ nghe tiếng chứ không thấy người? Trên giang hồ cũng có các loại võ công thôi miên và truyền mật âm, có thể nghe được tiếng nói cũng chả có gì kỳ lạ. Thủy tinh thất sắc cũng có thể phát ra ánh sáng bảy màu. Hơn nữa, nếu ở đây không chỉ có một mình Linh Phi mà lại có rất nhiều người thì việc làm cho khắp nơi trên núi phát ra ánh sáng bảy màu cũng không phải là không thể làm. Nếu các người không tin, ta có thể tái hiện lại cảnh tượng đêm hôm đó.”

Trong rừng cây có một cái hang động. Bọn sơn tặc cầm vũ khí trong tay, cũng im lặng như Mai Vũ.

“Sao chúng ta lại phải tin ngươi? Ngươi không phải bằng hữu của Bạch Ưu hay sao? Làm sao chúng ta biết được ngươi có phải vì Kỳ Lân Tường Ngọc mà gạt chúng ta hay không?” Đột nhiên, rất nhiều người lớn tiếng hỏi tới.

Mai Vũ nghiêng đầu, nghịch tóc: “Bởi vì bọn ta vốn không phải bằng hữu của Bạch Ưu. Hơn nữa, Kỳ Lân Tường Ngọc chân chính đang ở trong tay ta.”

Mai Vũ nháy mắt ra hiệu, Tạ Văn Phong tiến lên phải trước, mở cái hộp trong tay ra.

Ánh sáng từ trong cái hộp phóng ra, Tạ Văn Phong cầm nó lơ lửng giữa không trung.

Mọi người nhìn cái thứ đang phát sáng kia, nhất thời, tất cả đều kinh ngạc.

Đó là Kỳ Lân Tường Ngọc!

Mai Vũ chỉ vào Kỳ Lân Tường Ngọc, nói: “Vốn dĩ chẳng có Linh Phi gì cả, Kỳ Lân Tường Ngọc đúng là trân bảo, nhưng không thể chinh phục thiên hạ. Các ngươi muốn lấy nó thì tới đây mà đoạt.”

Mục Vô Ca nở nụ cười xinh đẹp, chăm chú nhìn Mai Vũ.

Mai Vũ nháy mắt với hắn một cái.

Một khắc kia, trong lòng Mục Vô Ca xúc động. Hình như hắn đã hiểu điều Mai Vũ muốn làm.

Nhìn vào chỉ thấy lộn xộn, nhưng ý tưởng và cách làm của Mai Vũ lại vô cùng chính xác.

Nàng không nói về sơn mạch, cũng không nói về thủy tinh thất sắc. Chuyện của triều đình lại càng không nói.

Nàng chỉ nói những thứ nên nói.

Đúng vậy, nàng vốn chỉ muốn giải câu đố này.

Vốn chỉ muốn nói ra tiếng lòng mình.

Bọn sơn tặc ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta một lúc rồi lại nhìn Kỳ Lân Tường Ngọc. trong lòng hơi rục rịch.

Bây giờ Kỳ Lân Tường Ngọc đang ở trên tay nàng.

Nói cách khác, muốn lấy được nó chỉ có thể cướp?

Mặc dù không thể chinh phục thiên hạ nhưng chắc cũng có giá trị liên thành nha.

Suy nghĩ của bọn sơn tặc lỗ mãng này cũng chỉ có thế mà thôi.

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến nguyên do, chỉ biết hướng tới mục đích cuối cùng.

Đời người ngắn ngủi, có thể sống đơn giản như vậy cũng là một loại hạnh phúc.

Mai Vũ mỉm cười, ngẩng đầu khiêu khích nhìn những người đang cầm đao kia: “Chẳng phải các ngươi là sơn tặc hay sao? Tới đây đi, bọn cô nương chờ các ngươi qua đây cướp.”

Như vậy cũng tốt.

Đời người quả thật là rất ngắn. Mỗi người đều có kiếp số của mình. Khi đã giết người, đừng cho rằng bản thân vô tội. Khi đã nhuộm máu, đừng mong sống những ngày an ổn.

Nàng đã sớm chuẩn bị xong tất cả.

Đã sống thì phải sống cho vui vẻ.

Làm những thứ mình muốn, đến lúc chết đi, cũng phải chết cho thống khoái.

Nàng cũng biết, những tên sơn tặc ở đây đều đáng chết. Từ trước tới nay, nàng chưa từng nghĩ đến chuyện cứu người. Nhưng chỉ có một điều là nàng không thể chấp nhận được.

Đó là họ chết không rõ ràng.

Đã là con người sống trên cõi đời này, thì đến chết cũng phải chết có ý nghĩa.

Sau khi chết, xuống Địa Phủ bắt đầu một vòng luân hồi mới, kiếp sau hãy làm một người trong sạch. Đừng để khi chết rồi lại trở thành cô hồn dã quỷ.

Hãy để nàng tiễn họ lên đường đi.

Đỡ hơn bị tiểu nhân tính kế, chết rồi còn oán hận sai người.

Bọn sơn tặc động. Mai Vũ móc cây tiêu trong lòng ngực ra, giờ nó lên giữa ánh mặt trời đầu tháng bảy dịu dàng nhưng nóng bỏng.

Đây là cái chết oanh liệt sao?

Xem như là thế đi.

Trong lúc nhất thời, gió ngừng thổi, mắt thấy Mai Vũ và bọn sơn tặc đã chuẩn bị chạm trán với nhau.

Lúc này, đột nhiên lại có người xuất hiện.

Người kia từ từ tiến về phía vòng chiến. Mặc dù không nói một câu nhưng cả người lại toát ra loại hơi thở khiến người ta không thể bỏ qua.

Mai Vũ nhìn người đang tiến tới, há to miệng.

Là nam tử tuấn tú, tốt bụng ngày đó đứng trước tiệm ô mai ở Giang Nam.

Trời ạ! Vậy mới nói, nếu có một ngày bỗng nhiên người gặp một người vô cùng tuấn tú, vô cùng tốt bụng, tóm lại là một soái ca có khí thế.

Vậy nhất định hẳn không phải là một người bình thường.

Trong đầu Mai Vũ đột nhiên lại nhảy ra một câu như vậy.

Hắn là ai? Hẳn tuyệt đối không phải là người qua đường, vậy hắn đến đây với mục đích gì?

Trong đầu Mai Vũ xuất hiện rất nhiều câu hỏi cùng một lúc.

Mà người vừa đến dĩ nhiên là An Thiếu Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 12: Thiếu Hàn: Nếu Ta Nói, Nàng Sẽ Nhớ Chẳng?

Tiểu yêu tinh này, đã trưởng thành một chút rồi. Mặc dù trong đôi mắt kia vẫn giữ nguyên nét quật cường, nhưng đã biết lúc nào nên tiến, lúc nào nên lui. Như vậy, hẳn cũng yên tâm hơn. Ít nhất, nàng đã biết cố gắng bảo vệ bản thân mình.

Tim có chút đau, cũng có cảm giác hạnh phúc và chua xót.

Tiểu Vũ, là ai đã dạy nàng những điều này? Ta cảm thấy thật hâm mộ.

Y phục màu đen, tóc cũng đen, môi đỏ tươi. Một nam nhân như bước ra từ trong tranh tiến đến trước mặt đám người. Hơi nghiêng đầu, nói: “Kỳ Lân Tường Ngọc là vật DDLqđon của Hoàng Cung, mong vị cô nương này có thể trả lại nó cho ta.”

Ánh mắt của An Thiếu Hàn nhìn về phía Mai Vũ, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Trong lòng cuộn trào nhưng nhớ, nhưng ánh mắt vẫn tĩnh lặng như cũ.

Hắn đã học được cách đè nén tình cảm của mình.

Có thể liếc nhìn nàng một cái đã là tốt lắm rồi.

Cầm của Mai Vũ như muốn rơi xuống đất.

Vị công tử này đang làm cái gì vậy chứ! Kỳ Lân Tường Ngọc này là giả đó! Làm ơn đi, nếu người thật sự biết nó thì phải biết đây là đồ giả chứ!

Vị công tử này, người đừng có Ô Long như vậy chứ.

Không, không đúng! Nàng nghĩ lung tung cái gì thế, đầu tiên phải biết vị công tử này là ai đã!

“Bảo bối này bây giờ đang ở đây, ai cướp được là của người đó, vị công tử này, người muốn nuốt riêng một mình thì không dễ dàng như vậy đâu.” Không biết là ai trong đám sơn tặc đã nói một câu như vậy.

An Thiếu Hàn nhủ mảy, lắc mình một cái.

Không thấy bóng dáng hấn đã hành động như thế nào, nhưng Kỳ Lân Tường Ngọc đã đổi vị trí!

Tạ Văn Phong bắt đắc dĩ nghiêng cái hộp không về phía Mai Vũ, không phải là hấn cố ý nhường đầu nha, nhưng hấn muốn nhanh chóng đem thứ phiền toái này vứt ra ngoài, cảm giác quá tốt.

An Thiếu Hàn cầm Kỳ Lân Tường Ngọc, trên gương mặt như điêu khắc kia tràn đầy vẻ khinh thường: “Chỉ bằng các nguoi mà lại có thể cướp được bảo bối từ trên tay ta à?”

“Vị công tử này, xin hỏi ngài họ gì vậy?” Khóe miệng Mai Vũ ro rút, đè nén sự bất mãn với Tạ Văn Phong lại, hỏi.

“Nếu ta nói, nàng sẽ nhớ chăng?” Hấn hỏi nhỏ.

Nàng sẽ nhớ chứ? Sẽ không quên nữa chứ?

Nếu nàng đồng ý, ta sẽ nói cho nàng biết.

Đứng cách nhau một khoảng, Mai Vũ dường như cảm thấy mấy phần ưu sầu giữa hai hàng lông mày của vị nam tử kia. Không biết tại sao trái tim lại xúc động.

Tại sao hấn lại ưu sầu như thế? Sao lại dùng giọng nói bi thương như vậy để hỏi nàng?

“Ừ, chỉ cần nguoi nói cho ta biết, ta sẽ không quên.” Mai Vũ gật đầu, trả lời theo bản năng.

Đối với một câu hỏi kì quái như vậy, chính nàng cũng không biết tại sao mình lại muốn trả lời. Chỉ là cảm thấy không nói như vậy thì không được.

An Thiếu Hàn nhận được câu trả lời lại càng bi thương.

Sẽ không quên sao? Đừng có gạt nguoi. Nàng rõ ràng đã quên mất ra rồi.

“Ta tên là Thiếu Hàn, An Thiếu Hàn. An Vương của Tây Thục Vương Triều.” Phất tay, Bạch Ưu từ không trung rơi xuống, An Thiếu Hàn thả Kỳ Lân Tường Ngọc vào tay hấn.

Đi về phía Mai Vũ, vừa đi vừa nói.

Liễu Hành Vân quay đầu sang một bên, không đành lòng nhìn những hình ảnh như vậy.

Thà cứ dứt khoát chấm dứt chứ hấn không muốn thấy những hình ảnh rối rắm như thế này.

Trong lòng chôn giấu bí mật của người khác, cảm giác như thế thật là khổ sở.

Mai Vũ cúi đầu, nhìn nam tử đang ngẩng đầu lên kia.

Trong đầu, đột nhiên dần dần hiện ra cảnh hoa bay.

Hình như đó là vào buổi tối, có một bóng người rất đẹp đứng dưới tàng cây anh đào, ngẩng đầu nhìn nàng.

Nhưng gương mặt người kia lại rất mơ hồ, nàng cố gắng thế nào cũng không nhớ rõ.

Là ai vậy? Ai vậy chứ? Là chỗ trống kia trong lòng ta sao?

“Nguoi có nhớ ta không?” Hấn khẽ mỉm cười, gương mặt hơi tái, ánh sáng trong mắt như hoa đâm bụi thảng bầy xơ xác.

Nàng còn nhớ ta không? Tiểu Vũ.

Có nhớ gương mặt của ta chăng? Có nhớ thứ tình cảm hồ hững như nước sông Giang Nam của ta chăng?

Nàng phải nhớ ta đó, nàng đã quên ta một lần rồi. Lần này, nàng phải nhớ kỹ ta đó.

Nguoi có nhớ ta không? Lời nói của hấn như giọt nước rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng.

Mai Vũ gần như không nhận được muốn đưa tay chạm vào gương mặt tái nhợt của hấn.

Tại sao nguoi lại ưu thương như thế?

Rõ ràng là nguoi cao ngạo như vậy, nhưng ta lại có thể cảm thấy được nỗi đau của nguoi.

Ta không thể nói gì cả, bởi vì ta không biết người. Nhưng từ giờ khắc này, ta sẽ nhớ, nên người đừng buồn nữa có được không?

“Ta nhớ.” Mai Vũ nhu thuận gật đầu, trong lòng có cảm giác muốn chạm vào hắn.

An Thiếu Hàn cười. Nàng nhớ là tốt rồi.

Quay đầu nhìn về phía Mục Vô Ca, nói: “Nơi này không còn chuyện của các vị nữa. Những việc còn lại, hãy để ta tiếp quản.”

Mai Vũ cuống quýt nhảy xuống, la to: “Tại sao?”

“Bởi vì bốn vương phụng mệnh truy tìm tin tức của Kỳ Lân Tường Ngọc, bây giờ đã tìm được nên không còn liên quan gì đến các người nữa.” An Thiếu Hàn vừa nói vừa đi về phía Bạch Ưu.

Bọn sơn tặc vẫn bị lãng quên này giờ trùng to mắt.

“Cầu Vương Gia!” Không biết tên ngu ngốc nào lại vung đao xông tới.

Mai Vũ có chút giật mình, vừa muốn tiến lên đã thấy Bạch Ưu nhảy lên, rút ra một cây quạt, tên sơn tặc lập tức thăng thiên.

Sau đó bỗng có một đám người xuất hiện, tất cả đều mặc hắc y.

An Thiếu Hàn được đám người bảo vệ bên trong, đột nhiên Mai Vũ cảm thấy hắn rất xa xôi. Rõ ràng vừa lúc này chỉ cần nàng vươn tay là có thể chạm vào hắn mà bây giờ lại như cách thiên sơn vạn thủy (ngàn núi vạn sông.).

“Bạch Ưu! Cái tên phản đồ này!” Có sơn tặc hô lên.

Bạch Ưu cười: “Ta vẫn luôn là thù hạp của Vương Gia, vốn không cùng một loại với các người. Hôm nay. Các người hãy để mạng lại Lạc Vân Sơn đi.”

Mai Vũ quét mắt nhìn những sơn tặc đang thu hẹp vòng vây, bị người của An Thiếu Hàn bao vây.

Thật là đáng chết!

“Người định giết hết những người đó sao?” Mai Vũ kêu to.

Theo tình hình này, hắn muốn huyết tẩy Lạc Vân Sơn.

Đáng giận, rõ ràng nàng đã nghĩ ra biện pháp vẹn cả đôi đường, sao tên Vương Gia này lại với quấy rối chứ!

An Thiếu Hàn nhìn nàng, nhàn nhạt nói: “Người có biện pháp tốt hơn sao?” Giọng của hắn rất lạnh, giống như người mới vừa rồi không phải là hắn vậy.

Mai Vũ cảm thấy rét lạnh, lùi về phía sau từng bước. Sao lại muốn xa lánh nàng? Người vừa mới đến gần nàng không phải là hắn sao?

“Ta, ta không biết.” Mai Vũ lắc đầu, đầu óc loạn cả lên.

Nàng không biết biện pháp tốt hơn, nhưng mà: “Người cũng biết, những người này không phải tự nguyện làm sơn tặc. Họ cũng chỉ bị bắt buộc thôi, nếu như có thể chọn con đường tốt hơn, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm sơn tặc. Không phản kháng chút nào mà chết thì đối với họ thật không công bằng.”

Hắc y nhân đã xông tới.

Bọn sơn tặc cũng biết thù hạp của Vương Gia dĩ nhiên không phải người bình thường, không ai nói một lời, bọn họ chỉ lo lắng dựa vào nhau.

An Thiếu Hàn lạnh lùng, mặt không cảm xúc đáp lại: “Cuộc đời này vốn không công bằng.”

Cần răng, Mai Vũ tức giận thét to: “Tất nhiên là ta biết cuộc sống này vốn không công bằng! Nhưng người là Vương Gia mà! Người nhất định sẽ có cách.”

Nàng dùng ánh mắt quạt cường nhìn thẳng vào hắn.

Tròng mắt của An Thiếu Hàn co lại.

Nàng tin tưởng hắn sao? Bởi vì tin nên mới cho rằng hắn có cách?

Ánh mắt nàng quạt cường như vậy, là vì chấp nhất tin tưởng rằng hắn sẽ có cách sao?

Vui quá, Rất, rất vui.

Lúc này, An Thiếu Hàn phải ~~~Đđ Ⅲ Q qq Đônấm thật chặt quần áo của mình mới có thể kìm nén nội tâm đang mất khống chế.

Tiểu Vũ, người thắng.

Giơ tay lên, An Thiếu Hàn ngăn hành động của quân ảnh tử lại, nhìn Mai Vũ, khoe môi cong lên một độ cong thật nhỏ.

“Người thắng, ta đồng ý với người rằng sẽ không giết những người này. Ta sẽ đưa bọn họ vào quân ngũ, đến lúc đó, tội của họ sẽ luận theo quân pháp mà trị. Dĩ nhiên, ta sẽ cho họ một cuộc sống bình thường. Nhưng nếu họ dám phản kháng, ta vẫn sẽ giết. Người cảm thấy như thế nào?”

Mai Vũ đỏ mặt, lí nhí đáp: “Đương nhiên, được, quá được rồi. Nhưng mà, Quân tử nhất ngôn đấy.”

“Ha ha, được, Tứ mã nan truy.”

Trời ạ! Nhất định là nàng chê mình sống quá lâu rồi nên mới dám hô to gọi nhỏ với Vương Gia.

Người ta là Vương Gia đó! Còn là Vương Gia lợi hại nhất Tây Thục! Vậy mà mình lại dám quơ tay múa chân, hô to gọi nhỏ với nhân vật lớn như vậy.

Hồi tưởng lại một chút thôi Mai Vũ cũng cảm thấy sợ run.

Nhưng... nàng vẫn luôn không thể kiềm chế mà dõi theo hắn.

Hắn... thật là dịu dàng.

Nàng không thể kiềm chế được mà tin rằng, dù nàng có bất kính với hắn như vậy, vẫn sẽ được chấp thuận.

Cảm giác quen thuộc kia lượn lờ mãi không tan. Rốt cuộc hắn là ai? Có từng xuất hiện trong sinh mạng của nàng hay chưa?

Lắc đầu, Mai Vũ cười tự giễu. D d @\$! L!!Q@!Đ#@

Làm cái gì vậy chứ! Người tuấn mĩ như vậy, nếu mà nàng quên mất, không bằng tự từ đi cho rồi.

Tạ Văn Phong kéo tay áo nàng, nói nhỏ: “Nói tạm biệt đảng hoàng đi. Chúng ta nên đi rồi.”

Hắn không muốn ở lại đây nữa, không khí chua xót vô hình kia làm người ta thật khó chịu, hãy để nó sớm biến mất đi.

Bọn sơn tặc nhận được lời cam kết, rồi rút bỏ vũ khí xuống, bị ảnh tử và Bạch Uu dẫn đến chỗ khác.

Mai Vũ tiến lên phía trước, quyết định cùng vị Vương Gia tốt bụng này chính thức nói lời từ biệt.

Vương Gia, đúng là người tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 13: Xin Người Đừng Làm Những Chuyện Điên Rồ Vì Ta Nữa, Ta Không Chịu Nổi.

Nàng đi rồi, Lạc Vân Sơn trong mắt hắn âm ảm hẳn đi.

Lúc đi, nàng cười rộ rỡ với hắn, nói: “Vậy gọi người là Thiếu Hàn đi. Thiếu Hàn, tên ta là Mai Vũ, hẹn gặp lại.”

Thích.

Thích quá.

Hắn thích cách xưng hô này, thích nàng cười gọi hắn như vậy.

Trong khoảnh khắc, chỗ trống trong tim hắn như được lấp đầy.

Rốt cuộc hắn không cần cố gắng chống cự độc tình nữa, không phải cố gắng ép mình thanh tịnh nữa. Chìm sâu vào vực thăm tình yêu, đây chính là kết cục của hắn. Nhưng hắn không ngờ rằng, vực thăm này càng lúc càng sâu.

Hắn vĩnh viễn không thể chạm tới đáy vực. Rơi xuống, Rơi xuống. Là nữ tử kia dẫn hắn vào chốn tịch mịch không lối thoát.

Lúc nào cũng gây chuyện, nhưng lại là người duy nhất mà hắn kỳ vọng.

Độc tình, vì nữ tử kia, hắn cam tâm tình nguyện uống.

Nếu phải chờ, hắn phải chờ bao lâu nữa?

Một năm? Mười năm? Hay là một trăm năm? Một ngàn năm?

Mà hắn, có thể kiên trì được bao lâu?

Phải qua một quãng thời gian rất dài, hắn mới quen với việc hai người trở thành người xa lạ.

Phải cố gắng rất nhiều mới có thể đè nén tình cảm trong lòng xuống.

Mai Vũ, nếu ta vĩnh viễn không đợi được ngày nàng nhớ ra ta, thì ta phải làm sao đây?

Hoa Vũ Đình nói, #D DQdddÔN khi thời cơ đến, nàng sẽ nhớ ra. Nhưng ta lại không biết, thời cơ đó lúc nào.

Ta phải làm sao bây giờ....

“Vương Gia, phải xử lý những sơn tặc kia như thế nào?” Bạch Ưu bước đến, kéo hắn trở về hiện thực.

“Như lời ta nói lúc nãy mà làm. Đồng ý thì xung quân, phản kháng, giết.” An Thiếu Hàn nói.

Bạch Ưu có chút lẳng: “Nhưng mà những người này rất lỗ mãng, lỡ đâu...”

“Không có lỡ gì hết, đến quân doanh rồi thì quân lệnh như núi, nếu lúc đó bọn họ không nghe lời, vẫn có thể giết.” An Thiếu Hàn vuốt tóc, xoay người xuống núi.

Việc hắn đáp ứng nàng, hắn sẽ làm được. Nàng chắc cũng hiểu hắn vẫn có một ít nguyên tắc đi.

Bạch Ưu đứng nhìn nam tử kia từ phía xa.

Không nhận được cảm thán ở trong lòng. Chính là khí thế đó, sự tự tin tuyệt đối đó là thứ khiến hắn nguyện ý khuất phục.

Nhưng không ngờ là, một nam tử như vậy, cũng sẽ vì người mình yêu làm tất cả mọi việc.

Không biết lúc nào thì mình mới gặp được một nữ tử khiến mình nguyện ý làm tất cả vì nàng đây?

Truyền tin cho Hoa Tử Nguyệt, Mai Vũ và ba người Tạ Văn Phong tìm khách điểm để ở.

Vào giờ Ngọ, tại tửu lâu. @/@Đ LLqQĐôn~Bốn người đang nhàm chán ăn cơm.

Đột nhiên lại nghe thấy bàn trước đang bàn luận cái gì đó.

Mai Vũ nghiêng tai lắng nghe.

“Ngươi có nghe nói gì không? Lâu chủ Vô Vân Lâu mất tích rồi.”

“Đầu phải là mất tích, ta nghe nói Lâu chủ Vô Vân Lâu đã thoát ải. Bây giờ tất cả mọi việc đều là do thuộc hạ quản lý.”

“Cái này mà là tin mới gì chứ. Các ngươi chưa nghe nói sao? Nửa đêm hôm nay, ở Bách Thảo Huỳnh lại có đánh nhau đấy.”

“Gi? Lần này là mấy đánh mấy đây?”

“Ha ha, là hai đấu hai ngàn.”

“Không thể nào! Hai người đấu với hai ngàn người? Hai người kia chắc chắn sẽ bị đánh thành thịt vụn.”

“Các ngươi đúng là thiếu hiểu biết. Hai người kia là hai tuyệt thế cao thủ đấy.”

“Ồ? Là ai? Ai vậy?”

“Không biết.”

Mai Vũ tròn trắng mắt, vô cùng bức dọc thu tai về.

Mẹ! Nếu đã biết hai đấu với hai ngàn còn không biết hỏi thăm kỹ hơn một chút hay sao.

Thiệt là, nàng rất muốn biết hai người kia là ai mà lợi hại như vậy, hai người mà dám đấu với hai ngàn người.

Liễu Hành Vân buồn cười nhìn nàng: “Sao rồi? Con nhóc nhiều chuyện, không nghe được tin tức mặt như đưa đám rồi.”

Mai Vũ dùng đũa đâm chọc thức ăn trước mặt, kêu lên: “Nè! Hai đấu với hai ngàn! Đây là chuyện hiếm có ngàn năm một thuở đó! Đây là một tin tức đầy chấn động khó có thể bỏ qua có được chưa?”

Mục Vô Ca cười: “Ta đang định ra ngoài thăm dò chuyện này đây, hình như có chuyện gì đó khủng khiếp lắm.”

Mặt trời tháng bảy thật nóng, Mai Vũ cảm thấy choáng váng

Buồn ngủ quá.

“Được rồi, nếu người hỏi thăm được gì nhớ nói cho ta biết nha. Ta nhất định phải nhớ tên hai vị anh hùng này.” Mai Vũ vừa ngáp vừa đi về hậu viện.

Mang theo một cái ghế dài, ngồi trong tiểu viện đã được Liễu Hành Vân bao trọn.

Tìm một tàng cây, chuẩn bị ngủ trưa.

Mở mắt nhìn hoa Từ Vi nở rộ đang đung đưa trong gió.

Những cánh hoa tím làm say đắm lòng người.

Dường như ký ức xa xưa từ loài hoa này cũng tràn về.

Một buổi trưa tháng bảy bình thường.

Thiếu niên ngồi dưới tán hoa đọc sách, thiếu nữ ngồi trên cỏ đang trêu chọc một chú thỏ con.

Thỏ nhỏ là một trong DiedamLequy don những loài động vật không bị thiếu niên ghét bỏ.

“Vân Kinh sư huynh, huynh thích hoa gì vậy?”

“Ta không thích hoa.”

“À? Tại sao vậy? Ta rất thích hoa đó nha.”

“Hừ, chỉ có nữ nhi mới thích hoa.”

“Vậy Vân Kinh sư huynh cảm thấy Mai Vũ giống hoa gì nè?” Nàng dùng ánh mắt chờ mong nhìn hắn.

Thiếu niên ngửa đầu, thấy trước mắt tràn ngập màu tím rực rỡ. Cúi đầu, nhìn hoa Từ Đằng rơi trên trang sách, điểm tô cho trang sách trắng kia.

“Từ Vi. Vừa thô tục, vừa xấu xí.” Thiếu niên bĩu môi nói.

“Hu hu~ Vân Kinh sư huynh khi dễ người ta!” Thiếu niên thấy nàng mếu máo sắp khóc.

Thiếu niên vẫn tiếp tục nhìn cánh hoa rơi, dường như mặt hơi đỏ lên, nói nhỏ: “Nhưng cũng không khiến người ta chán ghét, là loài hoa rất thuận mắt.”

Hoa Từ Vi không ngừng rơi rơi, rơi rơi. Rơi đầy trên trang sách và mái tóc đen của hắn. Vẽ ra màu sắc tiên diễm làm nàng không bao giờ quên được.

Khóe môi Mai Vũ vì nhớ lại đoạn ký ức này mà cong lên.

Cái người kỳ quặc kia thì thoảng cũng rất đáng yêu.

Gần đây nàng thường hay nhớ đến hắn. Hoa Từ Vi lại rơi.

Mai Vũ nhắm mắt lại, dưới ánh mặt trời dịu dàng, nằm trên cánh hoa ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ đó, có Vân Kinh còn nhỏ và Mai Vũ cũng còn nhỏ.

Huynh có khỏe không?

Hình như ta cảm thấy hơi nhớ huynh. . .

Đến đêm, Mục Vô Ca mới dò la được chuyện mà Mai Vũ nói. Chuyện này được giữ rất kín, xem chút nữa là hắn không tra ra được gì. Chờ đến lúc hắn hỏi được thì phổ đã lên đèn, nơi đó cũng đã bắt đầu tranh đấu.

Điều làm hấn kinh hãi nhất chính là chân tướng của việc này.

Một trong hai người lấy hai đầu hai ngàn người này là Hoa Tử Nguyệt. Mà mấy ngàn kẻ đang chờ báo thù kia là kẻ thù của Mai Vũ, Hoa Tử Tiêu và Hoa Tử Nguyệt.

Hình như là bọn Hoa Tử Nguyệt hẹn kẻ thù tại Bách Thảo Huỳnh quyết chiến.

Tâm tư nặng trĩu, Mục Vô Ca vội vàng trở về khách điểm. Lúc đẩy cửa ra, Mai Vũ và Tạ Văn Phong đang dùng cơm.

Mai Vũ thấy hấn, vô tư mỉm cười, hưng phấn hỏi: “Vô Ca, về rồi hả? Có moi được tin gì thú vị không?”

Môi Mục Vô Ca tái nhợt, giống như là nói không ra lời.

Mai Vũ, người phải bình tĩnh, không được gục ngã.

Mục Vô Ca đi tới trước bàn, cứng nhắc nói: “Là Hoa Tử Nguyệt, Mai Vũ, là Hoa Tử Nguyệt.”

Nụ cười của Mai Vũ sượng lại, cái chén trong tay rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh.

“Cái gì, là ý gì đây...” Đầu óc của Mai Vũ đã không thể suy nghĩ gì được nữa.

Vô Ca, người đang nói đùa à? Sao ta lại không hiểu người đang nói gì hết vậy?

“Là Hoa Tử Nguyệt đánh với kẻ thù của người. Người còn lại thì ta không biết.” Mục Vô Ca nắm chặt bả vai của nàng, gấp gấp nói.

Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân lập tức đứng dậy, nhìn Mai Vũ.

Mai Vũ run rẩy, cắn mạnh vào môi.

Tử Nguyệt, Tử Nguyệt, Sao người lại làm chuyện điên rồ như thế!

“Chúng ta đi, nhất định phải chạy tới đó.” Mai Vũ lao ra khỏi khách điểm, kéo ngựa ra, lập tức nhảy lên. Ba người khác cũng theo sát phía sau.

Mai Vũ không thể suy nghĩ thứ gì khác nữa. Cánh tay run rẩy, liều mạng thúc ngựa phi nhanh.

Trái tim của nàng như bị siết chặt lại.

Tên nam nhân kia rốt cuộc muốn ép nàng làm sao đây? Muốn ép nàng như thế nào?

Hoa Tử Nguyệt, người mà gặp chuyện không may, ta nhất định sẽ không tha cho người.

Ta đã nói muốn người ở bên cạnh làm Kim Bài Miễn Tử của ta. Sao người lại làm chuyện ngu ngốc như vậy?

Tử Nguyệt, ta đã mất đi Tử Tiêu, coi như Mai Vũ van xin người có được hay không, đừng gặp chuyện gì không may.

Ta không muốn trải qua nỗi đau như vậy lần thứ hai đâu.

Mai Vũ không dám nghĩ tới chuyện gì đang diễn ra ở Bách Thảo Huỳnh. Lại càng không dám nghĩ tới người đang ở bên cạnh Hoa Tử Nguyệt là ai.

Nàng không muốn nhớ tới người đó, đừng nói là người đó.

Nàng sẽ vờ như cái gì cũng không biết, như vậy sẽ không đau đến nỗi không thở được. Như vậy chắc là được rồi nhỉ.

Rốt cuộc họ coi Mai Vũ nàng là cái gì? Mấy tên này tại sao lại cứ như vậy chứ?

Thi thoảng họ cũng phải suy nghĩ đến nàng một chút chứ, họ mà xảy ra chuyện gì. Mai Vũ sẽ không chịu nổi.

Đêm, tối đen như mực.

Đêm không trăng, mưa sắp đến. Mai Vũ vừa không ngừng cầu nguyện, vừa tiến gần đến nơi nguy hiểm kia.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 14: Nếu Như Ta Chết, Xin Người Đừng Nói Cho Su Muội Biết

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, cây quạt trong tay Vân Kinh lướt qua cổ họng kẻ thù nhanh như một tia chớp. Trong mắt hắn là ánh trắng đỏ tươi như máu.

Không ngừng vũ động, không ngừng giết người. Chỉ có giết người mới không bị người ta giết.

Hai người đấu với hai ngàn người. Đúng là không phải một cách làm khôn ngoan.

Trong lúc xoay người, Vân Kinh bị chém vào lưng một đao thật mạnh. Cười khổ, Vân Kinh nghĩ, mình nhất định là bị điên rồi mới quyết định như vậy.

Chỉ là hắn không chờ đợi nổi nữa, nếu không giết sạch những người này, họ sẽ liên tục xuất hiện bên cạnh nàng.

Biết đâu một ngày kia, cho dù nàng đi trên đường cũng có người cho nàng một đao. Đây không phải là biện pháp tốt nhất nhưng lại là biện pháp hữu hiệu nhất.

Ha ha, coi như là để lại cho hậu thế một truyền kỳ đi. Đêm nay ở Bách Lý Huỳnh sẽ là một đêm đầy phong ba.

Máu nhuộm đỏ cỏ xanh. Rồi khi trăng sáng lên cao, hai người đấu với hai ngàn người, mặc kệ là sống hay chết, họ vẫn sẽ là anh hùng.

Dựa lưng vào nhau, Hoa Từ Nguyệt nghiêng đầu nói: “Xin lỗi, để người bị thương sau lưng rồi.”

Vân Kinh lắc đầu, cười to: “Sớm muộn cũng sẽ bị thương thôi. Người lo cho bản thân người đi.”

Địch nhân giết mãi không hết, hết đợt này đến đợt khác nhào lên, Hoa Từ Nguyệt cảm thấy mình đã giết tới chết lặng.

Máu dính trên tóc không biết là của kẻ thù hay của mình nữa.

Nhìn về phía xa, chiếc đèn treo trên ngọn cây vẫn xinh đẹp như cũ.

Bụi Vân Chu trên đó tựa như kéo dài ra, nở đầy trên ngọn cây.đ~đàn LIU!QĐ

Mai Vũ, bây giờ nàng đang làm gì vậy?

Trời đổ mưa. Mưa kéo dài trên núi một lúc lâu, không khí lạnh lẽo và thê lương vô tận.

Trên người Vân Kinh lại bị chém một đao.

Quạt trong tay vung ra rồi thu lại, Vân Kinh nhìn mưa rơi, trong mắt như lắng đọng một thứ gì đó.

Hắn không thích mưa tháng bảy, vì trong ký ức của hắn, mưa đã làm ướt hoa Từ Vi mà hắn yêu thích, cũng làm ướt một nữ tử hồng y.

Ngày đó, mưa tới rất nhanh. Hắn ngồi bên cửa sổ nhìn mưa rơi ngoài hiên. Cúi đầu, nhìn cánh hoa màu tím trên trang sách.

Lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hoa Từ Vi vừa nở sau trận mưa này nhất định sẽ rụng rất nhiều.

Lúc Vân Kinh lo lắng bước ra ngoài sân, lại thấy nữ tử kia cầm dù cố gắng che mưa cho hoa Từ Vi.

Mưa thật to làm ướt hoa Từ Vi xinh đẹp, cũng làm ướt hồng y của nàng.

Hắn đứng trên hành lang thật lâu nhìn bóng dáng nàng nhưng lại không có dũng khí bước ra.

Sau đó, nàng bệnh rất nặng.

Từ đó, hắn bắt đầu ghét mưa tháng bảy.

Khẽ cười, Vân Kinh nói với Hoa Từ Nguyệt: “Hoa Từ Nguyệt, lùi về phía sau một chút.”

Hoa Từ Nguyệt nghi ngờ hỏi hắn: “Người muốn làm gì?”

Vân Kinh ngửa đầu, trên mặt tràn đầy nét tự tin, kiêu ngạo: “Hoa Từ Nguyệt, ta sẽ cho người biết thực lực chân chính của Lâu chủ Vô Vân Lâu.”

Quay đầu lại, nước mưa làm ướt lưng hắn.

Nhìn mưa rơi, hắn nói: “Còn nữa, người nhớ, nếu như ta chết, đừng nói cho sư muội biết.”

Mai Vũ, ta đang nghĩ, nếu thời gian có thể quay trở lại, ta muốn quay về lúc ta và nàng là thanh mai trúc mã.

Ngày mà nàng cố gắng bảo vệ hoa Tử Vi đó, ta sẽ đến bên cạnh và che dù cho nàng. Nếu được như vậy, tất cả phải chăng sẽ khác đi? Nhưng mà dù sao thì ta vẫn phải đối mặt với thực tế và tiếp nhận nó.

Ta nhớ rõ ngày đó, ta ở trong góc tối, yên lặng nhìn nàng bị mưa làm cho ướt sũng. Nhìn nàng bất lực nhìn hoa Tử Vi lụi tàn mà không dám bước ra.

Thiếu niên ngang ngược, kỳ quái đã không còn nữa, hắn đã qua cái thời tuổi trẻ khinh cuồng rồi.

Bây giờ, ta đã có can đảm để che dù cho nàng, cũng có can đảm tặng nàng cây hoa Tử Vi khác. Nhưng lại không có tư cách.

Nếu như ta chết,Đsà!@!\$LQD mong người đừng nói cho nàng biết.

Ta muốn để lại trong ký ức của nàng một hình ảnh rực rỡ, màu hoa Tử Vi mà ta yêu thích. Ta không muốn trở thành màu xám.

Hoa Tử Nguyệt ngơ ngác nhìn Vân Kinh bay lên trời, cây quạt trong tay đột nhiên mở ra. Bốn phía nổi gió, cơn gió như luồng hơi thở sắc bén rạch qua gò má.

Sát khí! Là sát khí!

Sát khí cường đại khiến người ta sợ hãi. Nội lực biến thành lưỡi đao tàn đi khắp nơi.

Cả đám người dừng lại, đột nhiên máu địch nhân phụt ra. Không biết là máu của ai, bởi vì những thi thể kia đã bị đao gió cắt thành mấy đoạn, tán loạn khắp nơi. Bách Lý Huỳnh bỗng trở thành chốn Tu La Địa Ngục trong nháy mắt.

Hoa Tử Nguyệt rung mình.

Hắn điên rồi! Nhất định là hắn đã điên rồi!

Dám dùng hết nội lực! Hắn sẽ chết! Chắc chắn hắn sẽ chết!

Hoa Tử Nguyệt muốn ngăn cản, nhưng lúc hắn tiến về phía trước, nhìn thấy ánh mắt kiên định của người kia, hắn đổi ý.

Đối với họ, tốc chiến tốc thắng mới có lợi.

Huống chi, nam tử kia lại vô cùng kiêu ngạo. Hắn có thứ mà hắn muốn bảo vệ.

Có lẽ làm vậy sẽ khiến hắn cảm thấy được giải thoát.

Hoa Tử Nguyệt cắn răng, cũng xuất ra nội công, giết người.

Bách Lý Huỳnh mưa rơi không dứt, tiếng vong linh ca thán thê lương. Một đêm không ngủ.

Liên tục chạy về phía trước, Mai Vũ cảm thấy mình sắp chết rồi.

Mưa thật to, Mục Vô Ca lo lắng gào lên: “Mai Vũ, cẩn thận một chút!”

Mai Vũ vẫn phóng nhanh về phía trước. Đến nơi ngựa không chạy được nàng vẫn chạy tiếp.

Trời mưa rất lớn, những giọt mưa như hạt đậu đánh vào người, hơi đau, nhưng Mai Vũ đã tê dại, không cảm thấy đau nữa.

Phải nhanh lên một chút! Nhanh đến bên cạnh hắn mới được.

Đưa tay lau nước mưa trên mặt, Mai Vũ thấy thấp thoáng trước mặt có một tảng đá. Trên đó có khắc dòng chữ “Bách Lý Huỳnh”.

Mắt Mai Vũ sáng rực lên, sải bước chạy đến gần. Trong lúc gấp gáp, Mai Vũ trượt chân, ngã xuống đất.

“Thôn cô, người sao rồi?” Tạ Văn Phong đỡ nàng dậy, lo lắng hỏi.

Mai Vũ lắc đầu, không nói nên lời.

Giơ tay lên, Mai Vũ thấy chất lỏng màu đỏ. Trong lòng hồi hộp, Mai Vũ cúi đầu nhìn xuống dưới. Chất lỏng đỏ tươi xuôi theo nước mưa chảy đến.

Tạ Văn Phong dùng tay che mắt nàng lại: “Đừng nhìn.”

Máu, thật nhiều máu. Trong máu này, có máu của Tử Nguyệt hay không?

Đôi môi Mai Vũ tái nhợt, nàng run rẩy đứng lên.

“Đi, ta muốn đi.”

Ta muốn đến bên cạnh hân, Tử Nguyệt, Tử Nguyệt đang đợi ta, nhất định là hân đang đợi ta!

Lúc Mai Vũ bước vào Bách Lý Huỳnh, nơi đó, đã không còn một chút hơi thở của người sống.

Khắp nơi đều là thi thể, huyết dịch và binh khí tán loạn.

Đó không phải là nơi người ở nữa mà là Địa Ngục kinh hoàng nơi Tu La hoành hành. Cảnh tượng kia, ngay cả Liễu Hành Vân cũng không nhìn được mà phải quay đi chỗ khác.

Tạ Văn Phong đã mấy lần muốn che mắt nàng lại, nhưng Mai Vũ lại mặc kệ tất cả.

Nàng không nhìn những thi thể kia, nàng đang tìm.

Tìm người kia.

Chắc chắn là hân vẫn còn sống. Nàng đã cho hân Kim bài miễn tử. Hân còn chưa dùng nó thì tuyệt đối không thể chết.

Nàng lo lắng tìm kiếm. Cuối cùng cũng tìm được hân.

Hân đang ngồi dưới một gốc liễu.

Bên cạnh hân còn có một cái hoa đăng, trên đó vẽ đầy Vân Chu.

Nước mắt cuộn trào, Mai Vũ che miệng lại, xông thẳng về phía hân.

Tử Nguyệt. Tử Nguyệt. Ta tới rồi.

Trong lúc mơ hồ, dường như Hoa Tử Nguyệt nhìn thấy nữ tử kia.

Y sam màu trắng, Vân Chu xinh đẹp, mỹ lệ.

Đây là ảo giác sao? diện đan 1 @!@!LQD Hoa Tử Nguyệt mỉm cười.

Huyết dịch hình như vẫn không ngừng chảy ra. Trong tay hân vẫn nắm chặt hoa đăng kia.

Mai Vũ à, trong hoa đăng này có cất giấu một bí mật đấy. Ta muốn chờ lúc nàng thật sự đón nhận ta, ta sẽ nói cho nàng biết.

Nhưng ta lại không biết khi nào nàng mới tiếp nhận ta, nên ta chờ rồi lại chờ, lại quên hỏi nàng rằng nàng đã tiếp nhận ta hay chưa. Đón nhận Hoa Tử Nguyệt không phải thể thân của Hoa Tử Tiêu.

Ta muốn hỏi nàng, mỗi khi nàng gọi tên ta, nàng có xem ta thành ai kia?

Là nàng sợ tổn thương ta nên chưa bao giờ nàng nói chỉ xem ta như Hoa Tử Tiêu hay là nàng đã sớm tiếp nhận ta rồi?

Mai Vũ, ta sắp chết rồi có đúng không?

Ta không muốn chết...

Ta còn muốn đợi nàng tiếp nhận ta.

Ta vẫn chưa tặng hoa đăng cho nàng.

Vẫn chưa cho nàng biết bí mật của hoa đăng.

Kim bài miễn tử mà nàng cho, ta vẫn chưa dùng.

Mai Vũ, ta có rất rất nhiều điều muốn nói với nàng.

“Hoa Tử Nguyệt! Ngẩng đầu lên! Ngẩng đầu lên! Ta đã cho ngươi Kim bài miễn tử, bây giờ ngươi không được phép chết!” Có người lắc lắc người hân, kêu gào cái gì đó.

Đầu óc thanh tỉnh hơn một chút, Hoa Tử Nguyệt mở mắt, nhìn người trước mặt.

Giương mặt kia vương đầy nước mắt, đôi mắt cũng đầy áp đau thương.

Tim hấn đau nhói.

Đừng như thế, Mai Vũ.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt nàng như vậy, ta sẽ cảm thấy khó chịu.

Khẽ cười, Hoa Từ Nguyệt miễn cưỡng nói: “Mai Vũ, ta thích nàng cười.”

Ta nàng cười, vì nụ cười của nàng, ta có thể tắt cả mọi thứ.

Nhưng ta không thích nàng khóc. Bởi vì nàng vừa khóc, cái gì ta cũng làm không xong.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 15: Những Ký Ức Tàn Nhấn Kia, Đến Cuối Cùng Bỗng Chốc Hóa Dị Dàng

Mai Vũ lòng đau như cắt.

Cả người hấn toàn là máu. Nhiều, rất nhiều, nhiều đến nỗi dù nàng có dùng tay lau đi vẫn không sạch.

Ngày đó, ở ngoại thành Giang Nam, lúc hấn đi vẫn còn rất khỏe mạnh. Rõ ràng hấn nói với nàng là sẽ nhanh chóng trở lại bên cạnh nàng. Sao hấn lại có thể lìa nàng như vậy?

“Từ Nguyệt, ta sẽ lập tức cứu ngươi, ngươi sẽ không sao đâu.” Mai Vũ ôm chặt hấn vào lòng, không ngừng lau mặt cho hấn.

Lòng nàng rất đau. Tại sao lại có nhiều máu như vậy chứ, mưa lớn thế mà cũng không tẩy sạch được, màu sắc đó thật nặng nề và bi thương.

Từ Nguyệt là bông bô công anh trắng tinh, gương mặt lúc nào cũng mỉm cười, rất sạch sẽ. Nàng không muốn máu làm bẩn gương mặt hấn.

Đến thờ cũng thấy lạnh, Hoa Từ Nguyệt tựa vào người nàng, như muốn hấp thu nhiệt độ trên cơ thể nàng, vẫn luôn mỉm cười.

“Ngốc à, sao nàng lại đến đây chứ?” Hấn cố gắng vươn tay, muốn chạm vào nàng, nhưng lại sợ đôi tay đã giết quá nhiều người, nhuộm quá nhiều máu mà chẳng dám nâng lên.

Mai Vũ thấy hấn cử động, cầm tay hấn áp lên mặt mình.

“Ta không đến chắc chắn ngươi sẽ vứt bỏ ta. Từ Nguyệt, ngươi sẽ không sao hết có phải không? Ta có kim bài miễn tử, ta đã nói rồi, ta sẽ cho ngươi mà.” Mai Vũ nghẹn ngào nói.

Hoa Từ Nguyệt, ta không thể chịu nổi đâu, ngươi có biết không?

Từ Tiêu đã rời khỏi ta, ta không thể mất thêm ngươi nữa.

“Không có ta, nàng vẫn phải sống thật tốt.”

Ít nhất, nàng đến đây, hấn có thể nhìn thấy nàng lần cuối là tốt lắm rồi.

“Từ Nguyệt, ta van ngươi, xin ngươi, ngươi hãy cố gắng lên có được không? Từ Nguyệt, trên đời này chỉ có một Từ Nguyệt thuộc về Mai Vũ. Ngươi chết rồi, ta không chịu nổi đâu.” Mai Vũ run rẩy, yếu ớt khóc.

Ngươi đã từng nghiêm túc suy nghĩ tới vị trí của ngươi trong lòng của ta chưa? Ngươi lúc nào cũng một mình làm tất cả mọi thứ cho ta, nhưng ngươi đã từng suy nghĩ đến cảm xúc của ta chưa?

Ngươi là tên khốn.

Những giọt nước mắt thể lương không ngừng rơi xuống.

Dưới ánh trăng bay bay, Hoa Tử Nguyệt vẫn cười bốn cột như mọi khi: “Mai Vũ, nàng nguyện ý tiếp nhận ta sao? Xem ta là Hoa Tử Nguyệt chứ không phải thể thân của Hoa Tử Tiêu.”

Hãy tha thứ cho sự hèn hạ của hân. Hân không chờ nổi nữa rồi.

Ngươi là Hoa Tử Nguyệt, Tử Nguyệt dịu dàng như bồ công anh. Ta không có nhầm lẫn.

Đầu óc càng lúc càng tỉnh táo hơn, Hoa Tử Nguyệt nhìn sang người phía sau nàng.

Khẽ lắc đầu: “Nha đầu ngọc, ta chỉ bị thương, không chết được đâu. Ta vừa ăn thuốc vào nên có chút choáng váng mà thôi. Bây giờ người đáng lo không phải là ta.”

Cố gắng rời khỏi vòng tay nàng, Hoa Tử Nguyệt dựa vào cây liễu, nhìn chăm chăm nàng. Ánh mắt thâm thúy của hân như tiết lộ một tin tức gì đó.

Hình như hân đang đợi nàng trả lời.

Môi Mai Vũ tái nhợt, mưa làm ướt tóc nàng khiến cả người nàng thêm yếu ớt và nhợt nhạt.

“Mai Vũ, ngươi nên biết hân là ai.” Hoa Tử Nguyệt nói.

“Không, ta không biết.” Mai Vũ liên tục lắc đầu.

Không, ta không biết hân là ai, đừng nói cho ta biết. Ta không muốn biết.

“Mai Vũ, ngươi phải đối mặt.” Hoa Tử Nguyệt than thở.

Mai Vũ, đừng trốn tránh nữa có được không? Ta biết, nếu bỏ lỡ, nàng sẽ hối hận.

Mai Vũ ra sức lắc đầu, thống khổ cắn môi.

“Không muốn! Ta không muốn nghe!”

Trong ký ức của nàng là hoa Tử Vi nở vào tháng bảy.

Trong đầu nàng tràn đầy hình ảnh buổi chiều hôm đó, thiếu niên tóc đen tung bay và trang sách trong nháy mắt đã rơi đầy hoa Tử Vi.

Nàng vừa muốn chạm vào hân thì bỗng chốc đã trở lại đỉnh núi, hân tàn nhẫn mỉm cười.

Đừng nói cho ta biết có được không? Để ta vờ như không biết tin tức gì về hân. Không biết về sự hiện hữu của hân.

Như vậy ta mới có thể đối mặt với chính mình.

Không làm Hành Vân thất vọng.

Ngươi có biết chăng... không phải là ta không nhớ người kia, không phải là ta không muốn biết về hân. Chỉ là ta và hân không thể có bất kỳ quan hệ gì nữa.

Quá khứ, hãy để nó trôi qua đi.

“Hân sắp chết rồi.” Hoa Tử Nguyệt nhìn về mặt thống khổ của nàng, trầm giọng nói.

Đừng trách ta tàn nhẫn, Mai Vũ, ít nhất là trước khi hân chết, ta muốn nàng được gặp hân lần cuối.

Mặc dù hân muốn ta không được cho nàng biết về cái chết của hân.

Thật ra, đây là điều hiển nhiên. Hai người đấu với hai ngàn người, còn là đối địch với vô lâm nhân sĩ trong giang hồ, không mấy ai có thể chiến thắng trận đấu chênh lệch như thế cả.

Hoa Tử Nguyệt không thể không bội phục nam tử kia.

Thực lực chân chính của Lâu chủ Vô Vân Lâu, hân đã lĩnh giáo.

Thân thể Mai Vũ đột nhiên chấn động.

Hân sắp chết? Sắp chết?

“Không thể nào.” Mai Vũ nhìn Hoa Tử Nguyệt, kiên định lắc đầu.

Không thể nào, hấn rất lợi hại. Hồi ở son trang, bất kể là việc gì hấn luôn đứng đầu, vinh viễn là người cao cao tại thượng, là người mà vinh viễn nàng chỉ có thể ngược nhìn. Hấn không thể nào chết như vậy được.

Hấn từng nói hấn muốn trở thành sát thủ đệ nhất giang hồ, đứng ở đỉnh cao nhìn xuống thế gian.

Nàng vẫn còn nhớ gương mặt khinh cuồng của thiếu niên đó, vẫn nhớ mái tóc đen, nhớ nụ cười của hấn.

Sao hấn lại sắp chết được chứ....

Hoa Tử Nguyệt nhìn về phía xa, nơi nam tử kia đang nằm. Nói khẽ: “Di ngôn của hấn là: nếu như ta chết, đừng nói cho sư muội biết.”

Mai Vũ, người phải đối mặt, nhìn rõ tâm chân tình của hấn.

Dù cho hấn có lỗi gì thì giờ đây tất cả đã trở thành quá khứ, khi hấn yêu người, không có một chút giả dối nào.

Ta đã thay nàng chứng kiến đáng về hấn vì nàng mà không tiếc sinh mạng.

Bước chân Mai Vũ lao đảo, ngã xuống đất.

Nàng nhìn thấy.

Thấy người kia mặc bạch y thấm đẫm máu tươi.

Và mái tóc đen đó.

....

Hoa Tử Vi nở vào tháng bảy.

Hấn không còn ngồi dưới tàng hoa Tử Vi, tay nâng cuốn sách nói với nàng: “Người ấy à, giống như hoa Tử Vi, vừa thô tục, vừa xấu xí.”

Hấn cũng không còn ngại ngùng, đỏ mặt nói với nàng: “Thật ra thì nhìn cũng thuận mắt.”

Nơi hấn nằm chất đầy những thi thể không còn sức sống. Trong tay vẫn cầm cây quạt đẹp mắt kia.

Liễu Hành Vân bước nhanh về phía trước, ngồi xổm bên cạnh nàng, khẽ nói: “Mai Vũ, qua đó đi.”

Bất lực ngẩng đầu lên, Mai Vũ đã không thể không chế được nước mắt của mình nữa, chúng thi nhau rơi xuống từ đôi mắt như nước hồ thu kia.

Môi run run, nức nở hỏi: “Hành Vân, ta phải làm sao đây?”

Ta phải làm sao bây giờ? Hấn là hung thủ! Là hung thủ giết người thân nhất của người đó! Sao ta lại có thể đến bên cạnh hấn? Sao ta lại có thể muốn đến bên hấn chứ?

Liễu Hành Vân cảm thấy lòng đau thắt lại.

Mai Vũ, nàng ngốc quá, đến lúc này rồi mà còn bận tâm đến cảm giác của ta.

“Mai Vũ, đi đi, đến bên cạnh hấn đi. Những chuyện kia, dù sao cũng đã qua rồi không phải sao? Nếu không đi là sẽ trễ đó.”

Nắm tay nàng, Liễu Hành Vân dùng sức kéo nàng đứng lên.

Mai Vũ, nếu nàng không thể bỏ xuống, hãy để ta giúp nàng.

Cho dù không thể hoàn toàn bỏ qua, nhưng ta có thể vì nàng mà tiếp nhận người kia một chút.

Liễu Hành Vân hiểu rõ, Vân Kinh chỉ là mặc kệ thủ hạ làm việc đó. Ít ra, hấn không hề sai khiến bọn họ làm như vậy.

Dù có là ai đi nữa, cũng không thể gánh chịu hết trách nhiệm đến cuối đời.

Lúc cần để xuống thì nên để xuống.

Mai Vũ ngẩng đầu nhìn Liễu Hành Vân, yếu ớt nói: “Hành Vân, thật xin lỗi.”

Thật xin lỗi, ta không bỏ được hấn. Thật sự không thể bỏ mặc hấn, không thể nhìn hấn cứ vậy mà chết.

“Mai Vũ, đừng nói xin lỗi. Nhanh qua đó xem thử đi.” Vô vọng vai nàng, Liễu Hành Vân lên tiếng khích lệ.

Mai Vũ nhận lấy đùng khí từ hân, từng bước tiến về phía nam tử kia.

“Vân Khanh sư huynh, huynh có muốn nói gì với Mai Vũ hay không? Huynh có thể đứng lên hay không?” Vừa tiến lại gần hân, Mai Vũ vừa gọi.

Thật ra thì nàng vẫn luôn biết tình yêu của hân dành cho nàng.

Giống như việc nàng biết rất lâu trước kia, lúc mưa rơi làm hoa Tử Vi rụng toi tã, hân đã đứng cùng nàng nhưng không bước ra.

Nàng biết, Vân Khanh không hiểu yêu là như thế nào. Cũng hiểu rằng hân chỉ học được sự tàn nhẫn, chưa từng có ai dạy hân yêu.

Khi hân cuối cùng đã học được điều đó thì đã là lúc mọi thứ không thể挽 hồi.

Hân dùng huyết ngọc đút máu cho nàng, cứu nàng sống lại. Nàng biết, vẫn luôn biết điều đó. Nàng biết mỗi ngày hân đều ngồi bên giường nàng nói rất nhiều thứ. Mỗi ngày, mỗi ngày, cho đến khi cơ thể không chịu nổi nữa.

Không nhắc tới, cũng không nói ra tên hân. Nàng có thể giả vờ như những chuyện kia chưa từng xảy ra. Trong ký ức vẫn là Vân Khanh tàn nhẫn. Nhưng chẳng qua đó chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Tình yêu của hân, cũng tàn nhẫn như hân vậy, nàng không có khả năng chịu đựng thứ tình cảm đó. Nhưng dù không thể chịu nổi, nhưng tất cả mọi thứ, nàng không bao giờ không quên.

Đó là một phong ấn mà chú ngữ là: Vân Khanh.

Chỉ cần nhắc đến cái tên này, thì tình yêu và sự tàn nhẫn của hân đều trở về vùi dập nàng. Mà những ký ức tàn nhẫn kia, đến cuối cùng bỗng chốc hóa dị dạng.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 16: Dùng Mạng Của Ta Đổi Cũng Được, Ta Muốn Cứu Hân

Hân nằm giữa những thi thể kia, trông thật thê lương.

Hân thích sạch sẽ, luôn mặc bạch y, tóc buộc hờ. Lúc hân cười, độ cong nơi khóe môi cũng không lớn, nhưng lại làm cho hân càng thêm hoàn mỹ. Ngón tay thanh mảnh cầm một cây quạt trắng. Lúc mở ra, trên cây quạt kia có một dòng chữ: Thiên Huyền Ngọc Diện Nhân Thế Khanh. Ở đuôi quạt còn khắc một đóa hoa Tử Vi màu tím nho nhỏ. Dd!#LeQuyD0n

Hân có rất nhiều thói hư tật xấu. Nào là không có tiêu thì không ăn cơm. Nào là không chịu ăn súp lơ vì cảm thấy nó rất xấu. Nào là không thích thấy những thứ xấu xí. Tửu lượng thì vô cùng kém, say rượu rồi thì y như một đứa con nít.

Hân có cả ngàn khuôn mặt, bất cứ bước bất kỳ ai đều rất giống. Nhưng Mai Vũ biết, lúc hân gỡ tất cả mặt nạ xuống mới là lúc Vân Khanh tuấn mỹ nhất.

Tất cả mọi thứ của hân, giống như thần tiên vậy.

Đến tận bây giờ, Mai Vũ vẫn cho rằng Vân Khanh là thần.

Mai Vũ cho là, hân chỉ bị thương mà thôi.

Mai Vũ cho là, chỉ cần gọi hân thì hân sẽ tỉnh dậy.

Nhưng, khi chạm đến bàn tay đang dần lạnh đi kia, tất cả sức lực của Mai Vũ giống như bị nước mưa cuốn trôi đi mất.

Nàng không dám đụng vào thân thể kia nữa. Nhưng nếu không chạm vào... nàng sợ nàng sẽ không bao giờ có thể ôm lấy hân.

Mai Vũ dùng tất cả sức lực ôm chặt hân vào lòng, tê tâm liệt phế gào lên: “Vân Khanh sư huynh! Ta là Mai Vũ nè! Huynh tỉnh lại đi, không được ngủ. Ta còn rất nhiều điều muốn nói, rất rất nhiều thứ muốn nói với huynh!” Dd!#LeQuyD0nsdf3

Ta chưa nói cho huynh biết là Tử Vi năm nay nở rất đẹp.

Ta vẫn chưa nói với huynh rằng, chúng ta hãy bắt đầu lại đi.

Ta vẫn chưa nói rằng, ta rất nhớ huynh mà.

Tại sao lại như vậy, sao huynh lại có thể tàn nhẫn như vậy!

Huynh bốc đồng giết sạch kẻ thù, làm mình thành như vậy rồi còn nói cái gì mà sau khi chết không được nói cho ta biết chứ.

Vân Khinh, tại sao, tại sao huynh lại làm những việc này vì ta?

Nước mắt nàng rơi đầy trên khuôn mặt của người kia, tiếng gào của nàng vẫn không thể lay tỉnh hắn, điều này đã kích Mai Vũ một cách triệt để.

“Sur huynh, huynh tỉnh lại đi có được không? Ta sẽ không trốn tránh nữa, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa có được không?” Mai Vũ khóc lóc cầu xin cái người vẫn không nhúc nhích kia.

Khuôn mặt hắn lạnh băng, tái nhợt. Dd!#LeQu#\$@yD0n Mạch đập vô cùng yếu.

Nàng không thể chịu được nữa, không thể chịu đựng nổi, thứ nàng muốn trốn tránh không phải là sự tàn nhẫn, mà là sự dịu dàng của hắn.

Bởi vì không thể kháng cự nên mới tìm cách trốn tránh. Bởi nàng ích kỷ, không muốn gánh trách nhiệm, sợ mình cắn rứt lương tâm nên mới nhẫn tâm vứt bỏ hắn, không cho hắn thêm bất kỳ cơ hội nào.

Nàng biết, Vân Khinh rất dịu dàng.

Hắn không mong tha thứ, chỉ âm thầm bảo vệ nàng.

Dung túng cho sự tàn nhẫn, nuông chiều sự hèn yếu của nàng.

Thời khắc này, Mai Vũ thật lòng hi vọng thời gian có thể quay lại dù chỉ một chút thôi.

Thời gian ơi, hãy quay lại, quay ngược lại đi!

Lui về nơi đỉnh núi cao vút dưới cơn mưa, lui về lúc nàng phát ra lời thề tàn nhẫn muốn đoạn tuyệt quan hệ sư huynh muội với hắn.

Hãy thu những lời nói đó lại đi.

Nàng không thể ra về vân đạm phong khinh, không thể sau khi tổn thương chồng chất tổn thương lại có thể thoải mái buông tay.

Thanh mai trúc mã à, dù cho có không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận. Nàng vẫn còn thích hắn, từ nhỏ đến lớn chưa từng thay đổi.

“Sur huynh, ta thích huynh. Từ nhỏ đến lớn, người ta thích nhất là huynh.”

“Sur huynh, ta sai rồi, ta không muốn đoạn tuyệt quan hệ với huynh đâu. Sur huynh, chúng ta bắt đầu lại lần nữa có được không?”

“Sur huynh à, huynh nói gì đi.”

Bách Lý Huỳnh thê lương, mái tóc đen như mực của hắn đắm nước mưa. Sợi tóc đen rơi trên gương mặt tái nhợt kia hơi rung động một chút.

Mai Vũ bắt lực nhìn những người sau lưng.Dd!#L#eQudsyD0n

Cầu khẩn: “Cứu, cứu hắn đi. Có biện pháp, nhất định phải có biện pháp nào đó.”

Dùng mạng của ta đổi cũng được, ta muốn cứu sống hắn.

Ta không thể để hắn chết như vậy.

Trong ký ức của nàng chứa đầy hình ảnh của hắn. Lúc mỉm cười, lúc chập vạt, lúc hắn cống nàng vào buổi chiều kia.

Nhớ bóng hắn in trên mặt nước, ngón tay xinh đẹp cầm lược chải tóc cho nàng.

Trong đầu nàng, toàn là hắn. Dù có cố gắng kìm nén, tự nói với mình rằng mọi thứ đã qua.

Những ký ức thuộc về nàng, những ký ức của hai người, chưa bao giờ nhạt phai.

Tấm lưng ấm áp của hắn, bàn tay ấm áp và cả bờ môi ấm áp nữa.

Nam nhân môi mông đều là kẻ bạc tình. Phải chăng hắn muốn cứ thế mà bỏ mặc nàng?

Sao nàng lại có thể, sao có thể để hắn cứ ích kỷ như thế mà thoải mái ra đi?

Mục Vô Ca móc một cái bình tử trong ngực áo ra, tiến lên thả nó vào tay nàng.

Vuốt ve gò má nàng, đầu lòng nói: “Mai Vũ, cho hấn ăn cái này có thể duy trì tính mạng cho hấn trong 7 ngày. Nhưng vừa qua 7 ngày, hấn sẽ chết. Trong vòng 7 ngày này, chúng ta hãy cùng tìm cách cứu hấn đi.”

Mai Vũ nhìn cái bình, dứt khoát mở ra, bỏ vào miệng rồi nuốt cho người kia.

Nhất định sẽ tìm được! Dd!#LeQnă2uyD0n Nàng nhất định sẽ tìm được cách cứu sống hấn.

Một đêm thành danh là mơ ước của mọi người.

Trên giang hồ, xuất hiện hai nhân vật truyền kỳ.

Cao thủ lợi hại lấy hai địch hai ngàn.

Bây giờ trên giang hồ, người có can đảm và năng lực làm ra chuyện kinh thiên động địa bậc này quả là không nhiều. Cho nên, chuyện này vừa xảy ra, giang hồ oanh động.

Có người treo thưởng một số tiền lớn để tìm hiểu về danh tính hai người kia.

Cái này đúng thật là: Ngân kim chỉ để mua một tin tức.

Mục Vô Ca lắc lắc tờ treo thưởng trong tay, nói với Hoa Tử Nguyệt đang nằm trên giường: “Nếu bây giờ ta khai nguoi ra, chắc chắn sẽ kiếm được cả khối tiền.”

Hoa Tử Nguyệt cả người bị băng kín mít tròn to mắt nhìn hấn: “Nguoi đừng có ác như vậy chứ.”

“Hừ, ta mà độc ác được như nguoi sao?” Mục Vô Ca nhướn mày châm chọc, bưng chén thuốc bên cạnh lên.

Khỏe miệng Hoa Tử Nguyệt co quắp lại.

Đây chắc chắn là trả thù hấn! Tên này vì trả thù hấn nên mới để tên đại phu chết tiết kia làm ra thứ thuốc khó uống như vậy.

Khẽ cười, Mục Vô Ca khuấy động vật thể không rõ trong chén thuốc kia.

Hoa Tử Nguyệt sợ hãi, vội vàng nhích vào bên trong.

“Thuốc đắng dã tật, Hoa Tử Nguyệt, đừng trốn nữa, nhanh uống đi.”

Hoa Tử Nguyệt cười khổ, thật ra hấn rất muốn đấu tranh nhưng cả người bị băng kín làm cho hấn muốn giãy cũng không có sức mà giãy.

Nghĩ lại, cũng chỉ đành ngoan ngoãn uống thuốc.

Nữ tử kia, đã rời đi. Dd!#LèQ%@uyD^%@0n

Nơi này, chỉ còn lại hấn, Mục Vô Ca, một xác sống và một tên đại phu đáng chết. (xác sống ý nói Văn Khinh vì bây giờ Văn Khinh đang trong tình trạng nửa sống nửa chết.)

Vì cứu người kia, nàng và Tạ Văn Phong, Liễu Hành Vân đã đi tìm Bách Long Nhân.

Đó là một loại quả chỉ có ở tiên lâm.

Nghe nói nó chỉ sinh trưởng trên một loại thực nhân hoa (*).

(*) Thực nhân hoa = hoa ăn thịt người.

Vốn là, vẫn còn nhiều thứ khác có thể cứu sống người kia.

Nhưng tên đại phu chết tiết kia lại nói, toàn bộ võ công của hấn đã bị phế. Khi tỉnh lại chỉ là một người bình thường không biết võ công. Nữ tử kia nghe thấy điều đó thì nhất quyết không đồng ý. Muốn tìm biện pháp có thể khôi phục võ công cho hấn.

Tên đại phu chết tiết nói nếu có Bách Long Nhân thì may ra, thế là nàng lập tức đồng ý đi tìm.

Cửa bị mở ra một cách thô lỗ.

Hoa Vũ Đình vẻ mặt khó coi bước vào.

“Mục Vô Ca!” Hoa Vũ Đình gào lên.

Mục Vô Ca cười rạng rỡ, quay đầu lại: “Đây, ta đây.”

“Ngươi lại dùng thuốc của ta!”

“Chỉ dùng có một chút thôi mà.”

“Cái gì mà chỉ một chút? Đó toàn là bảo bối của ta! Hơn nữa ngươi còn cho hắn uống như vậy, không sợ hắn sẽ chết à!”

“Chết quách đi cho rồi.”

“Cái này cũng đúng, à không, Mai Vũ sẽ giết ta mất.”

Hoa Từ Nguyệt ngơ ngác nhìn cái chén trong tay rồi vội vàng ới những thứ trong miệng ra. Dd!#LeQu2w3y^D0n

Mẹ nó cái tên Mục Vô Ca này! Lại cho hắn uống thứ linh tinh gì đó rồi!

Nằm trở lại giường, Hoa Từ Nguyệt ngay cả sức lực để tức giận cũng không còn.

Tại sao còn để hai cái phiền toái này lại bên cạnh hắn chứ!

Nói đúng ra, An Thiếu Hàn an bài Hoa Vũ Đình ở lại đây để hắn bù đắp lại sai lầm của mình. Đồng thời cho hắn cơ hội đi du lịch mà cái phạm vi của chuyến du lịch này là bên cạnh Mai Vũ.

Cho đến khi hắn hoàn thành việc của mình bên cạnh Mai Vũ thì mới có thể trở về Vương Phủ.

____ Thật ra thì, chính hắn cũng không biết mình đã làm sai việc gì nữa.

Chẳng qua là Vương Gia đã ra lệnh, hắn nào dám phản đối.

Bị đuổi khỏi Vương Phủ - nơi có ăn có uống, Hoa Vũ Đình vẫn luôn ăn không ngon, ngủ không yên.

Sau đó, trải qua một loạt sự kiện, hắn mới có mặt ở đây.

Cứu được Vân Kinh, xem như hắn đã xong việc.

Vậy là hắn có thể an tâm trở về Vương Phủ.

Nhưng mà, hắn thật sự không muốn cứu nam nhân đáng chết này.

Hoa Từ Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ, coi thường con quý lớn và con quý nhỏ đang không ngừng cãi vã kia. %!Dd!#LéQ\$uyD0n

Hoa Từ Vi nở rồi.

Mai Vũ từng nói cái xác sống kia thích nhất là hoa Từ Vi.

Hừ, thật là thô tục.

Xác sống, nặng vì cứu người mà nỗ lực. Người nhất định phải chờ bên bờ Hoàng Tuyền lâu một chút để nàng có thể tìm người về.

Chờ người trở lại, nhất định phải cùng ta uống một ly rượu. Ta còn muốn nhìn thấy bộ dạng say xỉn ngu ngốc của người.

Nhất định phải chờ đó.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 17: Đêm Ở Tiên Lâm, Tai Họa Phủ Xuống

Không ngủ suốt ba ngày ba đêm, nhờ sự chỉ dẫn của một lão nhân sống trên núi, cuối cùng Mai Vũ, Mục Vô Ca và Tạ Văn Phong đã đến được cửa vào tiên lâm.

“Các ngươi thật sự muốn vào đó sao? Lữ đầu bị tiên sơn bắt lại, cả đời sẽ không thể trở về được đâu.” Lão nhân lo lắng thở dài. Nhìn mấy người trẻ tuổi

tuần mý trước mặt mà không ngừng than tiếc, tiên son thích nhất là những người có vẻ ngoài đẹp mắt đó.

Mai Vũ nhìn sương mù lượn lờ ở tiền lâm, tự nhủ: “Không, ta nhất định sẽ trở lại. Bởi vì ta không thể không về.”

Nếu nàng không về, hắn sẽ chết. Nam nhân vô tình đó sẽ vĩnh viễn ra đi. Nàng sẽ không để hắn dễ dàng buông xuôi mọi thứ như vậy.

Lão nhân lắc đầu, thấy mấy người trẻ tuổi này kiên định như vậy, không thể nói gì hơn, chỉ đành dặn dò: “Bách Long Nhân sẽ phát ra ánh sáng màu lam vào ban đêm và chỉ có thể hái được nó vào ban đêm. Ban ngày nó sẽ không nở ra. Các người phải cẩn thận đó. Nếu bị thực nhân hoa cắn, sẽ kinh động tới tiên son, khi đó thì phiền phức rồi, các người sẽ không trở ra được nữa đâu.”DienD@#anLqQuyDon

“Đạ, lão nhân gia, cảm ơn ngài, sắc trời cũng tối rồi, ngài nên sớm trở về đi.” Tạ Văn Phong lễ phép chào hỏi lão nhân xong liền lôi kéo Mai Vũ, cùng biến mất ở cửa vào tiền lâm.

Ba người tìm một sợi dây, cột nhau lại, vừa đi vừa để lại ký hiệu, từ từ xâm nhập vào sâu trong rừng.

Dần dần, sương mù cũng mờ đi một ít.

Dưới ánh chiều tà, Mai Vũ đã thấy tiền lâm vào mùa trăm hoa khoe sắc, những đóa hoa xinh đẹp kiêu diễm kia như muốn hấp dẫn người đi đường hái chúng đi. Nhưng ở chỗ khuất của những bụi hoa kia, có thể loáng thoáng nhìn thấy xương trắng dày đặc.

Nơi đây bốn mùa đều là mùa xuân, luôn tràn đầy kỳ trân dị thảo. Rất nhiều người đã đến đây, nhưng đều bị thực vật và động vật ở đây giết chết.

Mấy năm trước, tiên lâm nghênh đón một đoàn người lớn, những thứ xương trắng kia, hẳn là những gì còn sót lại.

Năm ấy, võ lâm kỳ hiệp Bách Bất Duy tay cầm thượng cổ danh phù (Phù= riu) tên là Thất Tinh Bách Trảm và bộ Thất Tinh bí tịch mà xưng bá võ lâm. Sau này kết thành tri kỷ với Kiếm Cơ danh tiếng lẫy lừng trong giang hồ.

Hồng nhan tri kỷ, thường là nguồn gốc của tai họa.

Kiếm Cơ sai người cầm một tấm bản đồ thần bí giao cho Bách Bất Duy. Bách Bất Duy giải được bảo tàng được giấu ở tiền lâm này thế là định cùng Kiếm Cơ dắt tay nhau vào tiền lâm tìm bảo. Không ngờ Kiếm Cơ để lộ tin tức, những người tìm bảo chen nhau tới, muốn giết Bách Bất Duy. Nhưng không ai nghĩ tới, trong tiền lâm khắp nơi đầy rẫy nguy hiểm. Những người tìm bảo bị thực nhân hoa và dã thú xé thành mảnh vụn, có nhiều người còn bị mê hoặc thần trí mà chém giết lẫn nhau.

Từ đó, sau khi Từ Vong Thịnh Yên trôi qua, cũng không còn ai dám bén mảng tới nơi này nữa. Dị#nD@#anLqQuyDon Tiền tài, được liệu trần quý trong tiền lâm thứ gì cũng có nhưng không phải ai cũng có thể dễ dàng lấy được. Bởi vì, những người kia, chưa từng có một ai trở lại.

Về sau, có người thấy trong núi có một nam tử tóc trắng, khảm đàn dưới trăng. Dù không thấy rõ dung mạo nhưng lại có cảm giác rằng nam tử kia rất tuấn đạt. Mọi người nói, đó là tiên son, chủ nhân của tiền lâm. Thế nên ai muốn tới tiền lâm, phải cẩn thận. Càng là người trẻ tuổi càng không nên để tiên son phát hiện, nếu không sẽ bị bắt lại. Đừng nên chọc giận tiên son, nếu không, người sẽ trở thành thức ăn của động thực vật trong khu rừng này.”

Một đường thẳng tiến, trời chiều dần buông. Mai Vũ cau mày, cầm chắc cây tiêu trong tay, không dám thả lỏng. Trong lòng vừa lo lắng cho Vân Khinh vừa tràn đầy ngờ vực đối với tiền lâm.

Năm đó, người ta nói những người tới tiền lâm không ai trở về, nhưng không ai nói rằng tất cả những người kia đều chết hết.

Lúc đó, Bách Bất Duy cùng lắm cũng chỉ mười bảy tuổi. Một người tài hoa trong thiên hạ, tuổi trẻ kiệt xuất chốn võ lâm, còn phá giải được bản đồ bí ẩn về tiền lâm. Nếu ở đây thật sự có giấu bảo tàng, vậy phải tránh khỏi nguy hiểm mới tìm được bảo vật. Nói vậy thì hẳn còn sống hay chết vẫn còn là một câu đố. Một người trẻ tuổi mà đã lợi hại như vậy, sẽ dễ dàng chết đi hay sao?

Nghĩ thế, Mai Vũ mơ hồ cảm thấy bất an.

Nếu Bách Bất Duy còn sống, nhất định sẽ còn lợi hại hơn xưa. Nếu nơi đây là địa bàn của hắn, vậy thì Mai Vũ cảm thấy có thể ra khỏi tiền lâm hay không vẫn còn là câu hỏi khó.

Đêm càng yên tĩnh, càng bất thường.

Suốt dọc đường, Tạ Văn Phong đã đuổi mấy con rắn nhỏ đi, dây mây vẫn quấn chặt trên người. Càng không có nguy hiểm lớn càng làm cho người ta sợ hãi.

“Mai Vũ, phải nắm chặt dây đó.” Tạ Văn Phong đi phía trước nói.

Mai Vũ gật đầu: “Ừ.” DienD@#anLqQuys23Don

Trong rừng cây âm u, có một bóng đen đứng trên cây, nghe thấy lời nói của Tạ Văn Phong, nhếch môi cười.

Phải nắm thật chắc sợi dây, nhưng, sợi dây mà đứt thì...

Đêm, đã đến như mong muốn.

Mặt trời chìm xuống phía Tây, đoàn người Tạ Văn Phong liền dừng bước.

“Có nên đốt lửa hay không?” Liễu Hành Vân hỏi.

Mai Vũ lắc đầu: “Đốt được lên thì không thể nhìn rõ Bách Long Nhãn. Hay là thôi đi.”

Cứ thế, ba người dừng tại chỗ, nhìn quanh bốn phía.

Ba người nhìn một lúc, có ánh sáng màu lam lóe lên ở phía xa.

Mai Vũ mắt sáng rõ, kích động kêu lên: “Ồ đó kia!”

Mai Vũ hưng phấn phóng từng bước về phía trước.

Tạ Văn Phong nhú mày, định kéo nàng lại.

Đột nhiên bốn phía lại nổi lên gió nhẹ, Mai Vũ lập tức dừng bước.

Gió...

Con gió lạ tới một cách kỳ quái mà đi cũng kỳ quái.

Die%anD@#anLq@QuyDon Đột một lúc, Mai Vũ không có cảm giác gì khác lạ. Trong lòng bỗng thấy thấp thỏm và bất an, Mai Vũ vươn tay, nói với Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân: “Hành Vân, Văn Phong, nắm tay ta.”

Vươn ngón tay mảnh khảnh ra.

Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân vội vàng đưa tay bắt lấy.

Chỉ trong sát na khi họ chạm nhau.

Đột nhiên gió lại tới.

Thân thể Mai Vũ lao vụt đi.

“Mai Vũ!” Liễu Hành Vân hoảng sợ hét to, cố gắng đưa tay về phía nàng nhưng lại không với tới.

Mai Vũ chỉ cảm thấy trên người như có thêm một cái tay, hung hăng lôi nàng đi, kéo nàng ngã ra đất, thân thể ma sát với lá cây không ngừng trượt về phía sau. Sau đó, cả người đột nhiên rớt xuống.

“A!”

Thét thảm một tiếng, Mai Vũ ngay cả thời gian để nín lấy sợi dây cũng không có, rơi thẳng xuống dưới.

Âm thanh vang vọng khắp bầu trời ở tiên lâm lâm quý ảnh vô cùng vui vẻ.

Đúng rồi, hoảng sợ như vậy mới vui chứ.

Dây leo quấn quanh cỏ thụ và hoa cỏ tươi tốt nhanh chóng che giấu nơi nàng biến mất trong nháy mắt.

Đồng tử Tạ Văn Phong co lại, sợi dây nối liền ba người giờ đây đang nằm trên nền đất của khu rừng đen nhánh, có vẻ lạnh lẽo dị thường.

Cỏ thụ chọc trời hay thực nhân hoa Tạ Văn Phong đều không sợ. Thứ hắn sợ là cô hồn dã quỷ trong đêm lạnh này.

Trong lòng vô cùng lo lắng nhưng Tạ Văn Phong lại cố gắng chèn ép sự vọng động của mình.

Quý ảnh ẩn nấp trong khu rừng này. Nếu hành động thiếu suy nghĩ, đừng nói là tìm Mai Vũ, nhúc nhích cũng sẽ chết.

Bên tai, chọt truyền đến tiếng gió.

Lại là gió! Hồng đào trong tay xoay tròn, Liễu Hành Vân nghiêng người, ngăn hướng tiếng gió kia. DienD@#anLq24Qu6yqDo#

“Leng Keng” một tiếng động vang lên. Lúc này, Tạ Văn Phong nhanh chóng quẹt lửa.

Một bóng người lướt qua.

“Hành Vân, tìm Mai Vũ đi!” Tạ Văn Phong ném lại một câu rồi phóng theo.

Quỷ ảnh trên cây vẫn luôn nhếch môi cười rồi mờ dần.

Đuổi theo đi, đuổi theo đi.

Như vậy mới vui chứ, không phải sao?

Liễu Hành Vân nhặt thứ trên mặt đất lên, đó là một cái phi tiêu đen nhánh, phần đuôi có ký hiệu chim én.

Nghi ngờ lật mặt kia lên, phía trên có khắc chữ làm Liễu Hành Vân há hốc miệng.

“Vũ”.

Đó là một chữ vũ.

Mấy năm trước, cao thủ đào mộ trong võ lâm- Phi Vũ, là người cùng xuất đạo với Bách Bất Duy, là huynh đệ của Bách Bất Duy. Mà năm ấy, cũng chính hắn đã phản bội Bách Bất Duy, lừa gạt lòng tin của Kiếm Cơ, lấy tin tức của bảo tàng rồi kéo người vào tiên lâm.

Giờ phút này, Liễu Hành Vân đột nhiên cảm thấy rất lạnh.

Xem ra thứ họ phải đối mặt không phải tiên sơn, càng không phải dã quỷ gì đó.

Mà là một nhân vật chính trong câu chuyện tiên lâm năm đó. Là những đại nhân vật đã làm thay đổi võ lâm.

Nếu Phi Vũ còn sống, vậy còn Bách Bất Duy và Kiếm Cơ thì sao?

Liễu Hành Vân không nghĩ đến những thứ đó nữa, hắn đứng dậy vội vàng đi về hướng Mai Vũ rơi xuống.

May mà hắn thông minh còn giữ lại một chiêu. Hắn đã thả “Bách lý truy hương” trên người Mai Vũ và Tạ Văn Phong, [DienD@#anLqQu@%yDon](#) Loại mùi hương này phát tán thông qua nhiệt độ cơ thể con người.

Bây giờ mùi thơm vẫn còn nồng nặc chứng tỏ Mai Vũ vẫn an toàn nhưng nếu không nhanh đến bên cạnh nàng, không biết tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra.

Vén từng tầng, từng tầng lá cây. Liễu Hành Vân men theo vách đá mà tìm.

Trong khi đó, Tạ Văn Phong đã đuổi theo cái bóng đen kia một mạch đến bên một con suối không biết tên.

Người áo đen kia chạy lấy đà rồi đột nhiên tung người nhảy xuống nước. Tạ Văn Phong nhú mày, khẽ cắn răng rồi cũng tung người, mạo hiểm nhảy xuống nước.

Đêm ở tiên lâm, đối với ba người họ là khảo nghiệm sinh tử. Chỉ mong ba người có thể thuận lợi thông qua khảo nghiệm này.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 18: Nếu Bị Thứ Kia Cắn, Quả Thật Có Thể Gặp Tiên Sơn!

Người xưa có câu “Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc đáo toàn bất phí công phu” (*) chắc là nói đến việc này đây.

(*)Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc đáo toàn bất phí công phu: đi mòn cả giày sắt mà không tìm thấy, (trong lúc vô ý) không tốn sức lại tìm ra.

Mai Vũ nhìn ánh sáng màu lam cách mình càng ngày càng gần.

Đỡ lấy cánh tay, cười khỏ.

“Thật là, hai lần bị gãy tay đều do huynh, để xem lúc tỉnh lại huynh lấy cái gì đền cho ta.”

Nâng cánh tay bị thương, Mai Vũ cảm thấy mình thật là xui xẻo. Lần nào cũng gãy cái tay này, may là không quá nghiêm trọng.

Phải nhanh chóng tìm Bách Long Nhân rồi gặp lại bọn người Liễu Hành Vân mới được.

Nàng nhớ rõ, lúc đó có một đôi tay đẩy nàng ra nhưng không có ý công kích. Nhiệt độ và cảm giác chân thực như thế, chắc chắn là tay người, không sai đâu. [ĐiĐan@#nLeQuydon](#)

Ở khu rừng núi này mà lại có người sống, nhất định là không đơn giản, bọn họ rất có thể sẽ gặp phiền phức lớn.

Nặng nề lê bước, Mai Vũ vén lùm cây trước mặt ra, đập vào mắt nàng là một trảng cỏ.

Trên trảng cỏ kia có một gốc cây rất lớn, cuồn lá xanh biếc không lồ cuộn xoắn, trên đó nở rất nhiều đóa hoa màu trắng.

Ánh trăng phủ tới, chiếu xuống cái cây to lớn kia.

Hoa trắng xinh đẹp lặng lẽ nở rộ trên thân cây, ngay chính giữa những đóa hoa kia mọc ra một thứ trái cây màu lam.

Mai Vũ vui mừng tròn to mắt.

Đó chính là Bách Long Nhân.

Mai Vũ bước về phía trước, vô ý cúi đầu, đột nhiên thấy xung quanh những đóa hoa kia dày đặc xương trắng.

Thực nhân hoa.

Đúng là thứ gì càng đẹp thì lại càng nguy hiểm. Đóa hoa xinh đẹp thế kia mà lại ăn thịt người.

Gốc cây này sẽ phun ra một loại chất lỏng tương tự như thuốc tê, làm tê liệt thần kinh của con người, sau đó sẽ phân giải máu thịt của người ta cho đến khi chỉ còn lại xương trắng. Thế mà hoa của nó lại tạo ra kỳ dược cứu người- Bách Long Nhân.

Đây chính là loại cây thần kỳ chỉ có ở tiên lâm- Long Cốt.

Mai Vũ móc tiêu ra, đi tới trước cái cây kia, khẽ cười, nói: “Ê! Đồ quái vật! Hôm nay bản cô nương muốn lấy một số thứ trên người ngươi. Ta biết ngươi rất lợi hại, nhưng vật này ta nhất quyết phải lấy. Cho nên, đừng phản kháng làm gì, nếu không sẽ phải chết đó.”

Mai Vũ vừa nói vừa chạy về phía một tàng cây bình thường, chém đứt dây leo, cột một đầu vào thân cây, đầu còn lại cột lên người mình.

Sau khi làm xong tất cả, Mai Vũ trở lại bên cạnh gốc cây kia.

Thuốc che dấu mùi vị mà Hoa Vũ Đình sau khi chạm vào gốc cây này sẽ mất đi tác dụng. [Đ2ieĐan@#nLeQuydon](#)

Long cốt đối với cơ thể người có một loại cảm giác đặc thù. Cho dù là không thờ đi nữa, chỉ cần cơ thể tiếp xúc với loài cây này, Long Cốt sẽ biết được.

Mai Vũ cau mày, thật là đáng ghét.

“Trên đời này sao lại tồn tại thứ cây như ngươi chứ, nhất định là quỷ sứ đầu thai mà.”

Long Cốt rất ít ăn động vật, chỉ cần động vật không chạm vào nó, chúng sẽ an toàn. Nhưng con người thì khác, Long Cốt vô cùng thích ăn thịt người. Chỉ cần có người xuất hiện trong phạm vi công kích của nó mà bị nó nhận ra sẽ lập tức bị công kích.

Mai Vũ không khỏi thương hại loài cây này. Hẳn là kiếp trước nó bị đối xử rất tàn bạo nên mới có thể đầu thai thành loại cây kinh khủng như vậy. Ôm oán hận đối với con người, luôn luôn muốn trả thù.

“Nhưng mà chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến ta. Ngươi đã giết người thì cũng phải có giác ngộ về cái chết.” Mai Vũ lăm bằm lâu lâu rồi hít sâu một hơi. Một tay cầm sợi dây, cắn răng, vận công cất bước.

Nhảy hai ba bước trên người Long Cốt.

Mai Vũ tập trung tinh thần, không dám có chút lơ lỏng nào. Nhất định phải làm liền một mạch, nếu không, hậu quả sẽ khó lường.

Vươn tay, Mai Vũ nhanh chóng hái được mấy trái Bách Long Nhân, giấu vào trong ngực. Không lưu luyến gì nữa mà kéo sợi dây lui về phía sau.

Cảm thấy hơi thở của con người, Long Cốt đột nhiên lay động kịch liệt, dây leo bay múa, công kích về phía Mai Vũ.

Nắm chặt cây tiêu phía sau, Mai Vũ nhanh chóng chặt đứt sợi dây leo đang bay tới.

“A, hãy xem thử coi ai lợi hại hơn ai nha!” Mai Vũ vừa nói vừa kéo sợi dây.

Thanh tiêu xoay tròn trên không trung, một chiêu Dạ Dư Xuy Tiêu tung ra, dây leo của Long Cốt bị chặt đứt bay tứ tán.

Từ trên trời rơi xuống loại chất lỏng màu đỏ.

Đó là máu do cái cây này uống máu người mà ra, có mùi hương đặc biệt của loài cây và sự sền sệt của máu người.

Mai Vũ cảm thấy dạ dày thật khó chịu.

Mai Vũ kéo dây, phi thân trở về. Lúc đang bay ngược lại đột nhiên bị một cọng dây leo dai dẳng cản trướng.

Lắng tai nghe, hình như không xa đây có một con suối, Mai Vũ cắn răng lết về phía trước.

Người ta thường nói, có một số việc không thể nói bừa, bởi việc tốt không linh chuyện xấu lại linh.

Lúc Mai Vũ cố gắng nhích người đến được bờ suối đã có suy nghĩ như thế.

Tri âm tri kỷ, huyền cầm đối nguyệt.

Ngẩng đầu, nhìn nam tử kia.

Mai Vũ cảm thán: Đúng là một người tao nhã.

Kia hẳn là tiền sơn mà những người trên núi nói đến.!

Một đầu tóc bạc, trường sam nguyệt sắc, dáng vẻ vượt cầm kia, quả là ưu nhã như tiên nhân.

Nhưng mà Mai Vũ cảm thấy, từ sau khi quen biết Tạ Văn Phong, cả đời này nàng đừng nên tin cái gì gọi là tiên hết.

Mai Vũ nhìn người nọ vài lần rồi yên lặng ngồi xổm bên bờ suối, dùng nước sạch xử lý vết thương.

Người kia thấy nàng không để ý tới mình, đột nhiên cảm thấy hứng thú.

Thu cầm, đứng xa xa hỏi nàng: “Ngươi không tò mò về ta sao?”

Đây là lần đầu tiên có người thấy hắn mà không tò mò chút nào.

Mai Vũ tròn trĩnh mắt.

Con người chính là thế đấy.

Một người kỳ quái, nếu người ta tò mò về hắn, hắn sẽ thấy nhàm chán. Nhưng khi người ta không để ý đến hắn, hắn sẽ cảm thấy hứng thú với người ta.

Những định luật tuần hoàn nhàm chán này nàng đã quá quen rồi.

“Tại sao ta lại phải thấy tò mò về ngươi, ta đang rất bận.” Mai Vũ dùng vải thấm nước cột lên vết thương mình.

Như vậy sẽ khá hơn một chút, nhưng đầu vẫn hơi đau.

Người kia đứng trên cao nhìn xuống, nở nụ cười rạng rỡ nói với nàng: “Ngươi, ngẩng đầu lên.”

Mai Vũ mất hứng ngẩng đầu hỏi: “Ngươi định nói cho ta biết ngươi là ai à?”

Gió thổi bay nguyệt sam của hắn.

Tóc hắn cũng bị thổi bay về một phía.

Mai Vũ thấy được gương mặt hắn và đôi mắt dị sắc.

Đó là một đôi mắt màu tím, sáng ngời như thủy tinh.

Mai Vũ kinh ngạc há to mồm.

Nam tử kia thấy dáng vẻ kinh ngạc của nàng, nụ cười trên khóe môi càng thêm tươi rói.

Đôi mắt màu tím đầy tà ác híp lại.

“Này, ngươi thấy chưa? Gương mặt của ta ấy.”

Mai Vũ run lên, trong lòng nảy sinh dự cảm xấu.

“Ngươi muốn gì?” Mai Vũ trầm giọng hỏi.

Nam tử vươn tay ra, có thứ gì đó từ trên mặt đất bay vào tay hắn.

Mai Vũ không thấy rõ lắm đó là cái gì nhưng mơ hồ có thể nhận ra đó là binh khí.

Đến lúc nam tử kia vác cái binh khí đó lên, Mai Vũ rốt cuộc đã có thể thấy rõ.

Búa! Một cái búa khổng lồ! (Phủ = búa, rìu) Die!Đan@#nLe!@#Quydon

Nam tử kia nhảy từ trên sườn dốc xuống. Mai Vũ gần như không thể tin được.

Trời ạ! Cầm một cây búa to như thế mà hắn còn có thể bay lên nhẹ tựa lông hồng.

Không tự chủ lùi về phía sau từng bước một, Mai Vũ bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Sau khi nhìn thấy cây búa kia, nàng đã có thể đoán ra người trước mặt là ai.

Nam tử nhảy xuống, đứng bên cạnh nàng.

“Ngươi đã nhìn thấy gương mặt của ta. Như vậy ta sẽ cho ngươi 2 lựa chọn.” Tóc bạc bay bay, nam tử kia nghiêng đầu, sử dụng ưu thế tuyệt đối về chiều cao mà nhìn nàng từ trên xuống.

“Một là, trở thành đầy tớ của ta, ở lại tiên lâm hầu hạ ta cả đời.”

“Hai là, trở thành oan hồn dưới búa của ta, thành thức ăn của Long Cốt.”

“Giờ thì, ngươi hãy chọn đi!”

Đêm ở tiên lâm, quả nhiên tai vạ liên hồi. Gió lướt qua, thổi loạn tóc Mai Vũ làm nàng không khỏi nghĩ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 19: Bách Bất Duy Và Tuyệt Sắc Nữ Quỷ Hiện Thế, Cảnh Đường Lúc Nửa Đêm!

Không ngừng lựa chọn, tại sao con người lại cứ phải đưa ra những lựa chọn? Có một số việc rõ ràng là không thể lựa chọn được kia mà.

Giống như bây giờ vậy, người kia cho nàng hai sự lựa chọn, nhưng nàng không muốn chọn cái nào cả.

Đúng là đòi mà, nếu không lựa chọn thì sẽ phải dừng lại, cho nên dù không thích vẫn cứ phải chọn tiếp không phải sao?

Được rồi, để bản cô nương chọn thêm mấy điều nữa đi.

Mai Vũ nắm chặt tiêu, hít sâu rồi lại hít sâu.

Xác định đã chuẩn bị tinh thần thật tốt mới quay sang nhìn hắn.

Gương mặt của hắn cực kỳ quyến rũ. Mái tóc bạc kia, đôi mắt tím nữa, nếu bỏ qua cái loại hơi thở khiến người ta chán ghét đang quán quanh trên người hắn thì vị công tử này rất là tuần tử. Nếu làm theo lời hắn, ở lại làm nô lệ cho hắn cả đời cũng không thiệt thòi gì. Lắc đầu, Mai Vũ không khỏi tiếc hận nhủ thầm trong lòng: Nhưng điều kiện tiên quyết là ta phải có lý do để nán lại trong này đã. Đúng vậy, sự thật đã chứng minh. Thứ nhất, nàng không có thời gian. Thứ hai, nàng đã lấy được thứ mình muốn.

Như vậy nàng không còn lý do nào để ở lại đây lâu hơn nữa.

“Vị công tử này, ta không muốn chọn cả hai điều trên. Cho nên, ngươi xem, ta và ngươi nên đánh một trận hay là ngươi hảo tâm thả ta đi?”

Nam tử tóc bạc mỉm cười, cố ý tỏ vẻ khó xử, cau mày, nói: “Không được, ta chỉ cho nàng chọn một trong hai. Nếu nàng đã không muốn chọn, ta chỉ còn cách dùng bạo lực mà thôi.”

Mai Vũ cười khỏ.

Bỏn cô nương biết ngươi vốn là người xấu, ngươi không cần phải cố ý giải thích làm chi.

Bước tới trước một bước, Mai Vũ cầm tiêu, nói: “Tại hạ là Mai Vũ, được người trong giang hồ gọi là Vũ Thần, xin thỉnh giáo đại danh của công tử.”

Nam tử tóc bạc mỉm cười, nói: “Tại hạ là Bách Bất Duy.”

Mai Vũ chùng lòng, khẽ chớp hàng mi, nói: “A..? Ra là Bách Bất Duy tiền bối. Ngưỡng mộ đã lâu.”

Quả nhiên nàng không có đoán sai, kẻ địch của họ là Bách Bất Duy.

Không biết bây giờ Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân thế nào rồi.

Bách Bất Duy vén một sợi tóc bạc vương trên môi hấn, nhẹ nhàng ma sát nó, cười nói: “Tiền bối à? Không cần nói ta già như thế chứ. Ta thích nàng gọi ta là công tử hơn, hoặc Duy quân, Duy lang, nàng thích thế nào thì gọi thế ấy.”

Gọi ngươi là sắc lang có được không?

Khóe miệng Mai Vũ giật giật. Thật là đáng ghét mà!

Chẳng lẽ soái ca khắp thiên hạ đều là những kẻ có tâm lý vụn vặt, biến thái như thế này sao?

Lắc đầu, Bách Bất Duy lâu bầu nói: “A, đã nói cho nàng biết tên ta rồi. Vậy càng không thể để nàng rời khỏi đây. Ha ha”

Tay của Mai Vũ cũng bắt đầu run lên.

Ta nhìn! Ngươi cố ý! Nhất định là ngươi cố ý! Cố ý nói cho bốn cô nương nghe.

Ta, ta, ta sai rồi được chưa?

Mai Vũ vô cùng không có tiền đồ chịu thua. Không thể trách nàng, thật sự không thể trách nàng được đâu nha. Người ta vừa nhìn đã thấy là cao thủ, còn nàng vừa thấy đã biết chỉ là rau cải. Sao có thể đánh thắng được cơ chứ. Diễn đàn Lê Q#!@\$ Đôn

Chẳng qua là nàng kéo dài thời gian, suy nghĩ xem mình có thể tiếp được mấy chiêu của hấn mà thôi.

Đánh không lại chỉ có thể chạy. Mai Vũ quyết định sẽ đi đường thủy.

Liếc mắt về phía con suối, Mai Vũ trầm nghĩ, với kỹ năng bơi của nàng hấn là có thể chạy thoát rồi.

Bách Bất Duy nhìn theo ánh mắt nàng, lập tức hiểu rõ suy nghĩ của nàng.

Nở nụ cười vô hại, Bách Bất Duy nói: “A... đúng rồi, ta nên nói cho nàng biết...đừng có nuôi ý đồ chạy trốn, ta biết nàng không phải một mình tới đây.”

Mai Vũ trừng mắt!

Chuyện ta ghét thứ hai trên đời đó là bị người ta đoán trúng mình nghĩ gì đó!

Chuẩn bị tốt tư thế, Mai Vũ giận: “Xem ra không thể không đánh, xin các hạ chỉ giáo!”

Bách Bất Duy cảm thấy hứng thú, nhìn thẳng vào đôi mắt quật cường của nàng.

Hấn muốn nhuộm màu cho nàng, làm cho ánh mắt nàng đổi sắc, màu gì mới được đây? Màu đỏ à? Có vẻ màu đỏ rất hợp với nàng.

Ném cây búa trong tay xuống.

Ngay lúc Mai Vũ còn đang bất ngờ, Bách Bất Duy xòe tay ra: “Nể tình nàng là mỹ nữ, ta nhường nàng, dùng cái này thay cho búa.”

Lúc Mai Vũ nhìn thấy thứ nằm trong tay hấn, cả gương mặt liền đen đi.

Biến thái quả là biến thái!

Hấn lại có thể lấy phi tiêu ra. Nói cách khác là hấn muốn làm cho nàng cả người toàn là lỗ!

Được lắm, cái tên nam nhân độc ác này.

Hôm nay bốn cô nương liều mạng với ngươi!

Dù sao cũng chạy không thoát, từ lúc tiến vào tiên lâm nàng đã biết muốn bình an thoát mái bước ra là điều bất khả thi.

Hừ, bình tới ta chán! Nước tới ta ngăn! Mai Vũ nàng bất chấp tất cả.

Liễu Hành Vân đang trên đường đi tìm Mai Vũ, nhất định là sẽ gặp nhiều khó khăn.

Có lẽ sẽ xuất hiện quái thú ăn thịt người, hắn đã từng nghĩ tới, tất cả những thứ này đều nằm trong dự liệu của hắn.

Có lẽ hắn sẽ bị hoa ăn thịt người quán lấy, cái này hắn cũng từng nghĩ qua, nếu nó thật sự xuất hiện, hắn cũng sẽ không bất ngờ.

Tuyệt thế đại mỹ nhân? Diễ%!!n đàn Lê Q#!@\$ Đôn

Tại một nơi khủng bố như thế này, cho dù là hắn có biến thái đi chăng nữa, hắn cũng hoàn toàn không có tâm trạng tưởng tượng ra loại cảnh ngộ này.

Được rồi, hắn không phải là một nam nhân lãng mạn.

Vậy, có nam nhân đa tình nào giải thích cho hắn được không?

Trong một khu rừng đầy rẫy nguy hiểm, dưới những bụi hoa chong chóng chất đầy xương trắng.

Tỷ lệ mà người gặp một tuyệt sắc mỹ nữ là cao hay thấp?

Đáp án là: Gần như không có. Đúng thế, tỷ lệ gặp tuyệt sắc mỹ nữ là vô cùng ít ỏi.

Nhưng mà lúc này đây, Liễu Hành Vân đang đứng trước một mỹ nữ để lộ vai và đùi.

Khỏe miệng hắn giật giật nhìn nàng kia ngồi trên cái ghế tựa được làm từ xương trắng hếu, xung quanh đầy hoa.

Trên người nữ tử kia mặc áo choàng màu đen, trên đó còn có vẽ một cây trường vi huyết sắc. Tơ lụa rời rạc buông thả, tựa như chỉ cần khẽ kéo là có thể thấy được cánh xuân vô hạn ở phía trong.

Mái tóc đen nhánh buông dài tới hông, làn da trắng như mỡ đông, đầu hơi nghiêng nghiêng, bờ môi cong cong, đôi môi kia, diêm dúa, lõe loét đến dị thường.

Liễu Hành Vân vô cảm nhìn động tác và gương mặt hết sức quyến rũ của nữ tử.

Thứ nhất, hắn không phải tới để mua vui. Thứ hai, cho dù là tới mua vui, hắn cũng sẽ không tìm một nữ tử ngồi trên một đồng xương trắng mà bên cạnh còn cắm một thanh đại kiếm.

Hắn không có sở thích đặc biệt, cũng sẽ không đói bụng ăn quàng.

Loại người hắn thích, mời xem Mai Vũ.

Nữ tử thấy nam tử trước mặt vô cảm, mẩn mê đôi môi đỏ mọng, mắt hứng nói: “Tưởng gì, hóa ra là mặt than.”

Liễu Hành Vân nhú mày: “Vị cô nương này, thật ngại quá, ta tên là Liễu Hành Vân, không phải mặt than.”

Nữ nhân xấu xí, người muốn chết à? Người muốn chết có phải không? Muốn chết có đúng không? Diễ%!!n đànLII Q#!@\$ Đôn

Nữ nhân nghe xong, lập tức bật cười: “Ha ha, lại còn là một vị công tử khô hài...”

“Cảm ơn đã quá khen.”

“A, thật đúng là một công tử không sợ chết. Công tử có biết, đây là nơi nào không?” Nữ tử đứng dậy, bộ ngực sữa lập tức lộ ra, nàng ta kéo áo lại, nhưng không hiệu quả gì nên cũng mặc kệ, nhếch môi cười, hứng thú hỏi hắn.

Liễu Hành Vân đảo mắt, nói: “Đương nhiên ta biết, đây là tiên lâm”

Nữ tử nghe xong, cười khanh khách, tóc đen buông xuống làn da tuyết trắng nhẵn nhụi.

“Vậy không ai nói cho người biết ở tiên lâm sẽ gặp được sơn tiên sao?” Nữ tử kia hỏi hắn, giọng nói rất dịu dàng, ngón tay lại vuốt ve trên thanh đại kiếm.

Liễu Hành Vân nhìn động tác của nữ tử kia, rút thanh đao sau lưng ra, nhú mảy: “Đã có người nhắc ta. Nhưng không ai nói cho ta biết son tiêm dùng đại kiếm, sớm biết vậy ta đã đổi một thanh đao lớn hơn rồi.”

Đại kiếm trong tay nữ tử kia tựa như không có sức nặng. Linh hoạt, uyển chuyển về ra những đường cong.

Liễu Hành Vân chùng lòng.

Cao thủ.

Xem ra hẳn đụng phải phiền phức lớn rồi.

Nữ tử kia cười nói: “Bây giờ công tử đã biết rồi đó. Ta nghĩ công tử cũng không phải đối thủ của ta. Không bằng chúng ta hãy bàn điều kiện đi. Ở tiền lâm này, muốn gì cũng có, ta tịch mạch đã lâu, không bằng công tử hãy ở đây cùng ta trải qua thanh xuân vô tận. Ta hứa, ta có thể cho công tử sinh mệnh vĩnh hằng.”

Liễu Hành Vân nhú mảy, sau đó bật cười: “Ha ha, sinh mệnh vĩnh hằng? Ngươi có bản lãnh đó à?”

Nữ tử cũng không giận, chỉ nói: “Lần đầu nhìn thấy công tử, ta đã thích chàng rồi. Vì thế nên ta mới nói cho chàng biết. Nếu không tin ta có bản lãnh này, sao công tử không thử đồng ý đi, rồi ta sẽ cho chàng thấy.”

Liễu Hành Vân dứt khoát lắc đầu.

Tuyệt sắc mỹ nữ à.

Sinh mệnh vĩnh hằng sao?

Mẹ nó! Nhất định phải nói với Mai Vũ, có nữ nhân đẹp hơn nàng gấp trăm lần bỏ lên người hắn, đòi cho hắn sinh mệnh vĩnh hằng! Để xem nha đầu chết tiệt kia có còn khi dễ hắn nữa hay không!

“Thật xin lỗi, ta nghĩ, ta không cần sinh mệnh vĩnh hằng, càng không muốn ở lại nơi này.” Diễ%!!n đb!ê Q#!@\$ Đôn Liễu Hành Vân nắm chặt đao, khỏe môi vẫn treo nụ cười không đạt tới đáy mắt, lắc đầu nói với nữ tử kia.

“Tại hạ Liễu Hành Vân, hôm nay muốn đi qua địa bàn của cô nương, xin thỉnh giáo tôn danh của cô nương!”

Chà, tối nay không lẽ là đêm trăm quý à?

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 20: Tạ Văn Phong: Đã Lâu Không Gặp, Sư Huynh

Sinh mệnh vĩnh hằng là thứ mà ai cũng muốn.

Những nam nhân đến chỗ nàng, chưa từng có ai có thể nói không cần một cách dứt khoát như thế.

Hắn là người đầu tiên.

Liễu Hành Vân sao? Ha ha, nam tử này thật là thú vị.

Nàng quyến rũ nhìn hắn: “Ta là Kiếm Cơ Liên Dung, Liễu lang thật sự không cần sao?”

Liễu Hành Vân cười.

Sinh mệnh vĩnh hằng đó, hẳn đâu phải đồ ngọc, chuyện tốt như vậy ai mà không muốn.

Nhưng mà nếu được như thế, phải ở bên cạnh người trong lòng. Nếu không thể, vậy thì thôi đi.

Hắn không muốn mình biến thành một lão quái vật bất tử.

Ít nhất phải ở bên cạnh Mai Vũ. Nha đầu Mai Vũ kia, thôn cô bướng bỉnh sẽ lại lôi kéo cái bọn không liên quan vào.

Mà nói như vậy thì mỹ nhân trước mặt hắn chắc chắn sẽ không đồng ý. Cho nên hay là đành thôi đi.

Huống hồ, người trước mắt căn bản chẳng phải son tiền Trường Sinh Bất Lão gì đó mà chính là Kiếm Cơ đã mất tích vài năm trước.

Cười một, Liễu Hành Vân nói: “Vân sinh ra mắt Kiếm Cơ tiền bối, xin chỉ giáo.”

Liên Dung nghe xong, cười phá lên: “Ha ha, không ngờ rằng trên đời này còn có người nhớ đến ta. Thôi được, nếu ngươi thật sự không muốn, ta đành dùng thanh kiếm này để ban sự vĩnh hằng cho ngươi.”

Sinh mệnh vĩnh hằng?

Trên đời này ai có thể có được nó? Không ai cả.

Cái gọi là vĩnh hằng chỉ là trong chớp mắt, mà có thể lưu lại khoảng thời gian đó, chỉ có chết.

Những thứ xương trắng đầy đặc dưới chân nàng đều là những nam nhân từng mong muốn thứ gọi là vĩnh hằng từ tay nàng.

Nàng không hề nuốt lời...những thứ xương trắng kia được những bông hoa này quấn quanh, hợp thành một thể với hoa, mấy ngàn năm, mấy vạn năm sau cũng sẽ không bị phong hóa.

Cho nên, nàng cho họ vĩnh hằng, để bọn họ ở cạnh nàng, như vậy chẳng phải là tốt nhất sao?

Nhưng nam tử trước mắt này lại không giống, ánh mắt hắn không đầy chính khí nhưng gương mặt tuấn mỹ, nụ cười của hắn tản ra một loại hơi thở hào hiệp, chứng minh hắn không phải là Liễu Hạ Huệ.

Như thế, điều gì khiến hắn có thể kháng cự sức hấp dẫn của nàng?

Nàng, cực kỳ muốn biết.

Gió thổi hoa bay, đại kiếm vung về phía Liễu Hành Vân.

Thật nhanh!

Đao trong tay liễu hành vân chỉ kịp đưa lên chắn trước ngực đã bị kiếm khí của đối phương chấn vỡ.

Liên Dung nhẹ nhàng nắm đại kiếm, nhìn hắn liên tục lùi về sau vài bước. Tiếp tục hỏi lại: “Ngươi không nghĩ lại sao? Kiếm tiếp theo có thể sẽ đưa ngươi về Tây phương đó...”

Liễu Hành Vân ổn định lại cơ thể, gờ đao ngang ngực, ánh mắt càng thêm kiên định.

“Ha ha, hắn là không thể để ngươi làm điều đó rồi. Ta phải đi tìm ngươi, cho nên nhất định phải đánh bại ngươi! Cho dù có là nữ nhân ta cũng sẽ không thương hương tiếc ngọc!” Liễu Hành Vân nói rồi nhấc đao xông tới.

Hừ! Nữ nhân chết tiệt này! Lại có thể lợi hại như vậy! Bỏn thiếu gia liều mạng với ngươi!

Cây liễu nhỏ tới nay chắc chắn sẽ trở thành một cây liễu to!

—

Đêm nay, quả là rất loạn. Nhưng nói đến người xui xẻo nhất.

Đương nhiên không ai khác ngoài Tạ Văn Phong.

Tạ Văn Phong là người cực kỳ lười, mà kẻ đối đầu với hắn lại là một kẻ còn lười hơn.

Cho nên, dưới tình huống Tạ Văn Phong còn chưa khai chiến với đối thủ thì đã bị đối phương trói lại.

Chuyện là như thế này.

Lúc Tạ Văn Phong đang nhảy xuống nước, chỉ thấy hắc y nhân kia ở dưới nước tháo mặt nạ ra.

Từ trong nước đột nhiên có dây leo bắn ra tứ phía, lúc hắn cảm thấy không xong rồi thì theo bản năng vung kiếm ra chém. Nhưng ngờ đâu, dưới nước lại chuẩn bị rất nhiều cơ quan cực kỳ độc ác, biến thái.

Người nọ đứng trên một phiến lục bình trong nước, mỉm cười nhìn hắn bị những thứ cơ quan kia làm cho thất điên bát đảo.

Lúc Tạ Văn Phong rốt cuộc đã có thể thoát ra khỏi mặt nước thì đã bị trói lên tảng đá, sóng yên gió lặng.

Được, được lắm. Hắn cũng không cật lực chống đối nữa.

Bởi vì hắn biết là không có phần thắng nên mới chuẩn bị thật kỹ để hạ mức thương tổn đến mức thấp nhất có được không?

Điều quan trọng nhất là, hắn suy đoán, khi bị trói như thế này, cả hai sẽ dễ nói chuyện hơn.

Hắc y nam từ bước từ trong nước ra, cỡi y phục trên người chỉ chừa lại tử sam (áo lót màu tím, kiểu áo mặc lúc đi ngủ trong phim cổ trang, mà để áo lót kì quá nên mình để yên là “Tử sam”), đốt một đồng lửa rồi hơ tóc.

Tạ Văn Phong liếc hắn vài lần, rốt cuộc cũng không nhìn được mà mở lời trước: “Làm ơn đi, ngươi không thể nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra à?”

Đối phương nâng mắt nhìn hắn, đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa nét cười cong cong: “Thì như ngươi thấy đó, ta còn sống. Văn Phong, ta không chết, thật là có lỗi với ngươi quá.”

Tạ Văn Phong ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ, mắng thầm trong lòng: Biết vậy sao còn không nhanh chết quách đi cho bọn thiếu gia!

Một nhân tố quan trọng liên quan đến việc hắn không phản kháng là – hắn biết nam nhân này. Không chỉ quen biết mà còn quen thuộc đến không thể quen hơn được nữa!

Nếu ngươi là một nam nhân vừa tuấn tú, vừa tài giỏi thì ngươi ghét nhất loại nam nhân nào?

Đáp án chính là kẻ so với ngươi đẹp hơn, tài giỏi hơn!

Tạ Văn Phong luôn biết rằng, tên nam nhân trước mắt là kẻ mà hắn ghét nhất trên đời.

Phiêu Diêu Bất Lạc Phi Thiên Vũ, tên của hắn là Phi Vũ.

Vài năm trước, hắn là cao thủ trên giang hồ, không chỉ về ngoài tuần tú mà võ công còn vô cùng lợi hại. Hơn nữa, tính tình nho nhã, thi từ ca phú thứ nào cũng tinh thông, có thể nói là mê đảo muôn vàn thiếu nữ trong thiên hạ. Một nam nhân như thế, không ai có thể tưởng tượng được hắn lại là một tên đạo mộ (trộm mộ). Càng không ai biết lúc nam nhân này mới xuất đạo (kiểu tốt nghiệp, xuống núi ấy), kỳ thật hắn đã đi làm sát thủ.

Mà lúc nam nhân này tung hoành giang hồ, Tạ Văn Phong vẫn còn ở bên sư phụ, những thứ hằng ngày sư phụ nói với hắn nhất định sẽ có vài câu khen ngợi nam nhân này.

“Tạ Văn Phong! Ngươi xem sư huynh Phi Vũ của ngươi võ nghệ cao cường như thế nào! Xem lại mình đi.”

“Văn Phong à, ngươi mà cứ tiếp tục thế này thì làm sao mà xuất sư. Chừng nào ngươi có thể giống như sư huynh Phi Vũ của ngươi thì ta đã mãn nguyện lắm rồi.”

“Ngươi không thể bắt chước sư huynh Phi Vũ của ngươi đâu, hắn là thiên tài!”

Khi hắn còn đang được sư phụ dạy bảo thì trong giới sát thủ, Phi Vũ đã là một sát thủ vô cùng lợi hại rồi.

Rõ ràng hắn cũng là thiên tài! Nhưng trong mắt sư phụ, hắn lúc nào cũng kém hơn tên sư huynh đáng giận này!

Năm đó hắn chín tuổi, Phi Vũ mười ba tuổi.

Kỳ thật, người trong giang hồ không thể lúc nào cũng so đo. Có một vị sư huynh như thế, hắn đành cam chịu số phận rồi.

Có người từng nói với hắn: Sinh mệnh của ngươi đầy đủ ở chỗ ngươi có một sư phụ nghiêm khắc, một vị sư huynh không thể vượt qua và một vị sư muội đáng yêu.

Nhưng mà, sau đêm đó, cái gì cũng không còn nữa.

Tai họa diệt môn phủ xuống.

Phi Vũ và sư phụ chỉ kịp bảo vệ hắn chạy thoát.

Mà sư muội đáng yêu và sư phụ nghiêm khắc đều đã chôn vùi trong biển lửa tại đó.

Còn rất rất nhiều đệ tử khác cũng không còn nữa.

Giang hồ, có biết bao nhiêu nơi vẫn đục.

Câu chuyện diệt môn bị một thế lực mạnh mẽ che giấu. Sau đó, hắn biết được có mấy môn phái cũng đã bị diệt môn rồi.

Mà nguyên nhân của những thảm kịch liên tiếp chỉ là vì một bảo tàng của một gia tộc và một bí tịch võ công.

Tạ Văn Phong ôm hận trong lòng, hạ quyết tâm phải trở nên mạnh mẽ rồi trả thù những người đó. Nhưng rồi đến cuối cùng, những kẻ thù kia chỉ còn sót lại một nhà.

Tạ Văn Phong không ngốc, hẳn biết ai đã làm việc đó, biết tại sao chỉ còn một nhà.

Bởi vì nam nhân ôn nhu chết tiết trước mắt này.

Hắn sợ mình đánh không lại những kẻ thù kia nên đã xử lý trước tất cả. Lại sợ mình tức giận mà không có chỗ phát tiết nên để lại một nhà.

Ngẩng đầu, Phi Vũ nhìn Tạ Văn Phong, trên gương mặt ôn nhuận tràn đầy sùng nịnh: “Văn Phong, người trưởng thành rồi, so với sư huynh còn lợi hại hơn.”

Một không khí chưa sót chui vào khoang mũi, làm ánh mắt Tạ Văn Phong phấp phồng.

Vẫn cần phải nói một câu. Muốn hắn thừa nhận, mình là một nam nhân đầu đội trời, chân đạp đất, không còn là tiểu quý vĩnh viễn không lớn trong ký ức của hắn nữa.

Sau đó vài năm, rốt cuộc hắn đã nhận được sự tán thành từ miệng của nam nhân này, nhưng đã là lúc cảnh còn người mất.

Những chuyện mảnh chuyện nhỏ bị thương cuốn lấy hắn như dây leo, làm cho hắn cảm thấy đến hô hấp cũng thật khó khăn.

Nếu không phải là hắn đang bị trói, hẳn nhất định sẽ cho người kia một quyền.

Khốn kiếp! Ai cho người tự ý làm những việc đó? Ai cản người làm như vậy hả? Rõ ràng ta cũng có thể làm được, ta có thể làm được.

Nhưng vẫn bị nam nhân này cài vào bẫy.

Có người nói, người thật lòng với người sẽ suy nghĩ tất cả mọi mặt, không để người bị tổn thương dù chỉ một chút.

Nhưng mà Tạ Văn Phong biết rõ, không thể nào không bị tổn thương. Bởi vì cái chết của người kia là tổn thương sâu sắc nhất.

Kỳ thật hắn còn chưa đủ mạnh mẽ, thật sự hắn chưa đủ tài giỏi.

Trong lòng Tạ Văn Phong, người lợi hại nhất là một nam nhân đáng ghét tên là Phi Vũ.

Là vị sư huynh mà trong ký ức của hắn, chỉ cần hắn gọi một tiếng “Đồ lông chim thối” thì sẽ bị người kia nhéo tai.

Đã lâu không gặp, sư huynh.

Còn nữa, người còn sống, thật là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 21: Bách Bất Duy, Người Còn Sống Hay Đã Chết Vây?

Mấy năm trước, những gì phát sinh tại tiên lâm kỳ thật không hề giống như thứ người ta đồn thổi, cái gì mà một đám người vì bảo tàng mà tạo ra bi kịch rung động võ lâm.

Trong lúc mọi người đua nhau hiến mạng cho bảo tàng thì ba người trung tâm của vụ rối ren này đột nhiên mất tích.

Có người nói họ đã chết ở tiên lâm.

Cũng có người đoán họ chiếm được bảo tàng, thay tên đổi họ rồi đến một phương xa hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Nhưng thực ra, bọn họ vẫn ở trong tiên lâm, không chỉ không chết mà còn trở thành chủ nhân của tiên lâm.

Mà sự kiện năm đó, thật ra đã cất giấu một bí mật võ lâm không muốn cho ai biết.

Sự kiện xoay quanh ba nhân vật chính:

Yêu nhiều lạc trần gian – Kiếm Cơ Liên Dung.

Phiêu điều bất lạc Phi Thiên Vũ – kẻ đạo mộ Phi Vũ.

Thất tinh bất lưu hồn- Thất tinh bách trảm Bách Bất Duy.

Thật ra giữa họ chẳng hề có bất kỳ mâu thuẫn gì cả, lúc người trong giang hồ biết đến họ thì họ cũng đã biết nhau từ lâu.

Những chuyện kia đều là diễn trò. Để dẫn dụ những kẻ điên cuồng kia vào cạm bẫy.

Ba người là những kẻ còn sót lại của những môn phái bị diệt môn.

Họ hợp mưu với nhau, muốn làm cho những kẻ thù kia trả giá thật đắt.

Tất cả mọi chuyện xảy ra đều theo kế hoạch của ba người. Khi những người kia có được tin tức về bảo tàng thì kéo nhau tiến vào tiên lâm, bị ba người giết chết và bị những mối nguy ở tiên lâm chế phục. Sau đó, chán ghét cuộc sống người lừa ta gạt, ba người từ đó không ra khỏi tiên lâm, trở thành chủ nhân của nơi này.

Nhưng Phi Vũ chưa từng ngờ tới có một ngày hắn lại gặp mặt tiểu sư đệ của mình ở đây.

Tên tiểu quý kia đã trở nên cao lớn, anh tuấn và trưởng thành.

Trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ nhưng lại chẳng thể thốt ra câu nào.

Phi Vũ không khỏi cười nhạo bản thân, sao lúc hắn đối mặt với gia hỏa kia, đến nói một câu cũng khó khăn như vậy?

“Nè! Đồ lông chim thối, ngươi sống có tốt không?” Tạ Văn Phong nhìn lên bầu trời, mây đen tối nay đã tan đi, ánh trăng đột ngột phủ xuống làm Tạ Văn Phong thoải mái thở dài, không nhịn được mà bắt đầu nói chuyện phiếm với hắn.

Lông mày Phi Vũ giật giật.

Ha ha, gia hỏa kia vừa mới gọi đây.

Gọi cái xưng hô cảm kị kia.

“Tạ Văn Phong, ngươi muốn chết sao?” Đứng dậy, Phi Vũ nhướn miệng cười.

Tạ Văn Phong đỏ mặt hời đầy trán: “Ê, ta đang bị trời, căn bản là không thể phản kháng, ngươi đừng có mà lợi dụng lúc người ta khó khăn.”

Phi Vũ thuận tay sờ vào vách tường bên cạnh, dây leo trên người Tạ Văn Phong rơi xuống hết. Tạ Văn Phong “Bùm” một tiếng, rơi thẳng xuống nước.

Lúc hắn lao ra khỏi mặt nước thì đã được thả tự do.

“Ha ha, sư đệ không ngoan, cần phải dạy dỗ. Tạ Văn Phong, cầm kiếm lên đi.” Phi Vũ nói rồi rút binh khí ra.

Tạ Văn Phong ngửa đầu nhìn cái binh khí kia, khoe miệng co quắp lại.

—

Lại có thể là phi tiêu không lờ.

Làm ơn đi, ngoài phi tiêu ra ngươi không thể sử dụng thứ khác sao?

Trong lòng vạn lần không muốn giao thủ với cái vũ khí dị hợm kia nhưng Tạ Văn Phong vẫn phải bắt đầu đi bò lên.

“Đồ lông chim thối, ta đang có việc gấp, có phải chỉ cần đánh bại ngươi là sẽ qua được ải hay không?” Tạ Văn Phong vắt nước trên quần áo, hỏi hắn.

Khoe môi Phi Vũ cong lên đầy hứng thú, nói: “Sao? Gấp gấp đi gặp nương tử à? Ha ha, có bản lĩnh thoát khỏi nơi đây của ta đã.”

Tiểu tử này cũng có ngày dám thân nhiên tiếp thu lời khiêu chiến của hắn nha.

Đôi mắt đào hoa của Tạ Văn Phong chớp chớp.

Nương tử? Hắn thích cách gọi này đó.

Mặc dù hắn rất muốn nàng trở thành nương tử của mình. Nhưng thôn cô kia lại là khúc gỗ, tính tình cũng không tốt, cần phải tiếp tục dạy dỗ. Cho nên bây giờ cũng chỉ có thể xếp nàng vào mục nữ nhân yêu thích mà thôi.

Nhưng mà, nể tình hắn nói một câu dễ nghe như vậy, miễn cưỡng lưu lại cái mạng cho hắn đi.

Cầm ngang thanh kiếm trong tay, Tạ Văn Phong nhú mày: “Có bản lĩnh hay không chẳng phải ngươi cứ thử rồi sẽ biết à?”

Đáng tiếc, cho dù có quen biết nhau thì cuối cùng cũng không tránh khỏi khai chiến.

Đêm không ngủ, người cũng không ngủ.

—

“Ha ha, tiểu Mai Vũ à, ta khuyên ngươi nên theo ta đi, nếu để ta dùng sức mạnh thì ngươi sẽ không dễ chịu đâu.”

“Ngươi chết đi! Thuận tiện thay ta ăn cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà ngươi luôn! Bách Bất Duy, người là đồ nam nhân xấu xa, không biết xấu hổ!”

Tức chết mất! Mai Vũ quả thật là sắp tức chết rồi!

Đồ nam nhân không biết xấu hổ! Sắc lang!

A a a! Nàng muốn giết người. Thật sự muốn giết người này cho rồi.

Được rồi, huhu cho dù bây giờ nàng muốn giết người cũng không có năng lực đó.

Từ lúc khai chiến tới bây giờ, nàng chưa động được tới đầu ngón tay của người ta, toàn là bị người ta đùa giỡn.

Không phải nàng không biết thực lực của mình không đủ nhưng mà sự cách biệt quá lớn đi.

Với lại, đây không phải trọng điểm! Không phải là trọng điểm! Trọng điểm là cái tên nam nhân kia liên tục đùa giỡn nàng.

Nam nhân chết tiệt này, gương mặt đẹp vô lại, người cũng nghiêng đến một nơi không biết tên.

Nàng đã gãy tay lại thêm què giò!

Nàng bị phần rồi lại bị phần, nhưng vô ích, vẫn bị người ta xoay tròn đùa giỡn.

“Tiểu mỹ nhân, ta hỏi lại lần nữa, có theo ta hay không? Nếu mà còn không đồng ý, ta sẽ...” Bách Bất Duy thương thức phi tiêu trong tay, cười tà.

Mai Vũ tức đến nổi nhém tý nữa là hôn mê luôn.

Ta nguyện rửa ngươi kiếp này, kiếp sau rồi kiếp sau nữa đều là con ma tóc bạc!

Mai Vũ chống nạnh, cả giận nói: “Ta dùng nước muối phun chết ngươi! Ta nói cho ngươi biết, bốn cô nương nhất định phải ra khỏi tiên lâm này.”

Ta nhất định phải trở về, trở về bên cạnh người kia.

Bách Bất Duy tiếc nuối lắc đầu: “Ồ lại đây ta có thể cho ngươi thanh xuân vĩnh hằng.”

“Bốn cô nương không cần.” Đôi mắt xinh đẹp của Mai Vũ trừng to, dẫu môi, khinh thường nói.

Thanh xuân vĩnh hằng? Nếu không thể ở bên bọn họ, có cho ta nhiều thứ hơn nữa, ta cũng không thèm.

Gương mặt của Bách Bất Duy hơi tái đi, hấn gương mặt nhìn nàng, hỏi: “Tại sao ngươi nhất định phải trở về?”

Trên cánh tay Mai Vũ chảy máu ròng ròng, đùi cũng thế. Nhưng nàng lại bất chấp mà nhún vai, mỉm cười.

“Bởi vì ta phải gặp lại một người cho dù có thịt nát xương tan, có người mà dù có hy sinh tính mạng ta vẫn phải cứu, vì có người mà dù ta chết đi, hấn cũng sẽ dắt ta về từ trên đường Hoàng Tuyền. Bọn họ đang ở một nơi nào đó ngoài rừng chờ ta. Ta vì họ mà đến, cũng vì họ mà nhất định phải về.”

Nàng cười thật đẹp.

Biểu tình quật cường kia, bất khuất như hoa nở trên vách núi cheo leo.

Đã bao lâu hấn chưa từng gặp qua gương mặt bừng bừng sinh cơ như thế? Đã bao lâu hấn chưa được nhìn thấy một linh hồn hướng đến mục tiêu của mình như thế?

Tại sao hấn lại sợ hãi, lại đột nhiên nhớ về ngoại thế hỗn tạp kia?

Nơi đây là chốn đào nguyên! Là nơi có toàn bộ khát vọng của con người! Tại sao ngươi lại không cần!?

Bách Bất Duy ngưng cười, trong giọng nói bất giác có chút lo lắng và cô đơn: “Nhưng mà ở đây là tiền tài, có sinh mệnh vô tận, nếu như ngươi muốn võ

công tối thượng, nơi này cũng có, ở tiền lâm này có những kỳ tích mà người không thể tìm thấy ngoài kia đâu.”

Đừng, đừng kiên quyết từ chối như thế. Đừng làm ta thấy nơi đây thật là nhàm chán,

Mai Vũ lắc đầu, dùng tay vén tóc, ngẩng đầu nhìn trăng.

“Người có biết không? Trong mắt ta, nơi đây thật sự có rất nhiều thiếu sót. Ánh trăng ở đây không đủ tròn bởi vì ở đây không có những người mà ta muốn tụ họp. Hoa ở nơi đây không đủ thơm bởi nơi đây không có người mà ta muốn cùng thưởng thức hoa nở. Tất cả mọi thứ ở đây đều thiếu sót, bởi vì không có ai để sẻ chia, cũng không có người cùng ta chia sẻ. Không thể cảm thấy vui vẻ, cô đơn, khổ sở hay là bị thương. Bởi vì nơi đây chỉ có chính ta mà thôi. Sinh mệnh vĩnh hằng? Có tác dụng gì? Một người sống một mình lâu như thế, trái tim rồi sẽ hóa đá mà thôi. Vì sao con người lại sống trên đời này? Bách Bất Duy, người có biết chăng?” Mai Vũ nhìn hắn, ngửa đầu hỏi.

Bách Bất Duy trào phúng cười: “Hừ, không phải là để theo đuổi những thứ mà ta đã nói hay sao?”

“Người sai rồi, Bách Bất Duy, con người sống là để tiếp tục tồn tại. Sống ở trần thế, chìm nổi với đời, tranh đấu và chết đi. Đó chính là cuộc sống. Không ai giống ai, 1000 người là có 1000 linh hồn. Nhưng trước khi chết, họ đều vì sinh tồn mà sống. Mặc kệ họ sống như thế nào, đều là sống cả. Dù họ là người tốt hay người xấu thì họ vẫn là người. Xuất phát từ phạm thế, thuộc về phạm thế. Đó mới là con người, sống như thế mới gọi là sống. Người thì sao? Bách Bất Duy, bây giờ người có còn sống hay không?”

Gió thổi lời của nàng đến. Bách Bất Duy đứng yên tại chỗ, không nói nên lời.

Bách Bất Duy, bây giờ người còn sống hay đã chết vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 22: Xin Hãy Vì Nàng Mà Sống Cho Thật Tốt

“Công tử, người vẫn kiên trì muốn trở về sao?” Vươn tay lau đi vết máu trên thân kiếm, khóe môi Liên Dung nhếch lên nụ cười đầy nghiền ngẫm, nhìn nam tử đang thở hắt hắt kia.

Tóc hắn tán loạn, trên gương mặt dính đầy mồ hôi, quần áo cũng toi tả cả rồi.

Vẫn còn kiên trì sao, hắn đã bị thương rồi đó.

“Ha ha, nhất định phải trở về!” Liễu Hành Vân nắm chặt đao, liếm máu trên tay, kiên định nói.

Hương vị của máu, quả là hương vị mà lâu rồi hắn chưa nếm qua.

Liên Dung nghe thấy đáp án mà nàng không muốn nghe, đột nhiên trong lòng căm tức, lại nhắc kiếm xông tới. Liễu Hành Vân vội vàng đỡ lại.

Liễu Hành Vân- đánh không lại nữ nhân này.

Nữ nhân này rất lợi hại, võ công cao cường, nội lực thâm hậu. Nói thế nào thì người ta cũng lẫn lộn gang hồ nhiều hơn Liễu Hành Vân hắn vài năm, không phải là đồ bỏ.

Nhắc tới điều đó, trong lòng Liễu Hành Vân vô cùng hiểu rõ.

Nói thật thì nếu không muốn chết, chỉ có thể chọn con đường thỏa hiệp.

Rõ ràng không phải gạt đầu đồng ý là ổn rồi sao, người ta là đại mỹ nữ, xem ra còn vô cùng hứng thú với hắn. Sau khi tự phi nhỏ vụ mình không thức thời một phen ở trong lòng, Liễu Hành Vân vẫn không thể nói ra lời thỏa hiệp.

Bị lây rồi! Nhất định là hắn bị lây bệnh rồi! Đây chính là hậu quả của việc ở lâu bên cạnh nữ nhân đàn độn kia đó!

Nữ nhân bướng bỉnh, chỉ biết nhìn về phía trước, khi đã xác định mục tiêu là sẽ thắng tiến.

Không thể chạy thì đi, không thể đi thì bò. Chỉ cần có mục tiêu là không ngừng tiến về phía trước.

Đây là cách làm của nữ nhân đàn độn kia.

Rõ ràng Liễu Hành Vân hắn là người khéo đưa đẩy, cũng đủ thông minh, nhưng có đôi lúc, hắn bị nữ nhân kia lây cho chứng bệnh “Quật cường”.

Gào lên một tiếng. Liễu Hành Vân chỉ có thể âm thầm thở dài trong lòng: Đời này, khó mà trị hết bệnh rồi.

Đao và kiếm va chạm vào nhau trên không trung tạo ra hỏa hoa, kịch liệt ma sát rồi lại tách ra.

Liên Dung ngạc nhiên phát hiện, hình như Liễu Hành Vân có chỗ khác với khi nãy.

Việc gì đã xảy ra? Dù vẫn rất yếu nhưng hình như so với lúc nãy hắn có mạnh hơn đôi chút.

Lại chém ra một kiếm, ánh mắt của Liễu Hành Vân hơi sáng lên.

Cô nương à, không ai nói với cô, cùng một chiều, không thể dùng hai lần hay sao?

Đao cắt phẳng hoa bay trong gió, đẩy kiếm của Liên Dung đi. Liên Dung thậm thấy không ổn, nhưng đã quá muộn.

Qủy đao của Liễu Hành Vân sát qua quần áo nàng, tay còn lại đẩy mạnh về phía trước.

Liên Dung xoay người, đại kiếm nặng nề hướng về vai của Liễu Hành Vân.

Liễu Hành Vân mỉm cười, không tránh, cánh tay kia vẫn đẩy nàng xuống dưới.

Diễn Đ@n L3 Qq@y Đ@n

Liên Dung cảm thấy kinh ngạc.

Không né?

Một kiếm này chém xuống không chỉ đơn giản bị thương mà là cả cánh tay.

Liên Dung sợ hãi kêu lên: “Buông ra, kiếm này mà chém xuống là cánh tay của ngươi sẽ bị phế đó.”

Liễu Hành Vân cười to, gió thổi bay tóc hắn, rõ ràng đáng vẻ thật nhếch nhác nhưng lại biểu lộ một loại cảm giác thoải mái.

“Cô nương, một cánh tay thì có là gì, chỉ cần có thể thoát khỏi đây, cánh tay này, Liễu Hành Vân tặng cho cô, xem như là phí qua đường!”

Ta không có thời gian, ta cực kỳ lo lắng cho người kia. Ta phải đi tìm nàng, cho dù chỉ còn lại một hơi, ta cũng phải thấy nàng bình an thì mới có thể nhắm mắt.

Một cánh tay, với ta chẳng là gì cả, thứ ta muốn là sự bình an của nàng.

Có một bóng dáng hiện ra dưới bầu trời xám trắng của Liên Dung, đó là một đám mây trắng.

Trên đời này, tại sao lại có người như vậy tồn tại?

Hắn chấp nhất cái gì chứ? Cái phạm thế hỗn tạp kia, đến cùng có cái gì khiến cho hắn quyền uy đến mức an nguy của mình cũng không màng?

Kiếm của Liên Dung, rơi từ trên tay xuống.

Cả người và kiếm, cùng ngã vào bụi hoa.

Liễu Hành Vân lao đao vài bước mới đứng vững.

Mỉm cười, Liễu Hành Vân vươn tay về phía nàng.

“Cô nương, xem ra là ta đã thắng rồi.”

Gió thổi đến, tóc hắn bay bay. Trong khoảnh khắc thất thần, trong mắt Liên Dung đầy mờ mịt.

Cô họng khô khốc, nàng nỉ non hỏi: “Tại sao? Tại sao vậy?”

Liễu Hành Vân buồn rầu nâng má: “Tại sao ư? Vì có một vài thứ còn quan trọng hơn cả cánh tay của ta. Ta muốn đi gặp một nữ nhân đàn độn. Thật ra thì, ta cũng không biết nàng tốt chỗ nào, nàng không xinh đẹp như ngươi, võ công cũng cực kỳ cùi bắp, khí chất à, nếu như ngu ngốc là một loại khí chất thì nàng rất có khí chất. Ha ha, có phải là một nữ nhân cực kỳ bình thường hay không? Nhưng mà, không có nàng ta không thể sống tốt được, vì nàng ta nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.”

Nàng không phải là tốt nhất, hắn luôn biết điều đó.

Trên thế giới này, có hàng ngàn hàng vạn nữ nhân tốt, nhưng chỉ có một Mai Vũ mà thôi.

Liên Dung nhìn lên bầu trời, nước mắt theo khóe mi chảy xuống, làm ướt những bông hoa bên cạnh.

Rốt cuộc nàng đã biết tại sao mình lại bị nam nhân này hấp dẫn rồi.

Vì sự chấp nhất của nam nhân kia, rất giống người nào đó.

Đã bao lâu nàng chưa từng chạm tới, gương mặt và trí nhớ xa xôi kia?

Dưới bầu trời màu xám của nàng, nam nhân kia cho nàng thêm màu sắc. Là tồn tại mà nàng không dám chạm đến, là người nàng vĩnh viễn yêu say đắm, chẳng bao giờ quên.

“Nguyện ý chết vì nàng sao?” Liên Dung run rẩy, hỏi.

“Đúng.” Liễu Hành Vân kiên định trả lời.

Liên Dung cắn môi, bùng bật khóc.

Liễu Hành Vân khó xử đứng một bên, tay chân luống cuống.

Hắn có nói gì đâu, sao nàng lại khóc như vậy chứ?

Liên Dung khóc, cuối cùng run rẩy nói: “Vậy, xin hãy vì nàng mà sống thật tốt đi.” D@^n Đ@n L3 Qq@y Đ@n

Khi người nói người nguyện ý chết vì nàng, người có từng nghĩ tới đó là cách nàng nghĩ?

Thời gian lùi về, lui lại lời hứa của rất nhiều năm về trước.

Nàng rất muốn nói với nam nhân kia một câu như vậy, bây giờ, lấy người trước mặt này làm người ký thác, nói ra.

Nam nhân kia, là người ở sâu trong lòng nàng.

Nàng vẫn có rằng, có một ngày được gả cho hắn, vui vui về về trở thành kiều thê của hắn. Nhưng, hắn lại cưới nữ nhân khác.

Nàng hận, rất hận. Hận nữ nhân kia, lại càng hận hắn.

Bởi vì hắn từng nói, người ở sâu trong lòng hắn, là Liên Dung.

Sư huynh, không phải người từng nói là người thích ta nhất hay sao? Vậy tại sao không đợi ta lớn lên, vì sao lại lấy một người khác?

Về sau, khi thâm án diệt môn giáng xuống, nàng nghĩ, cứ thế chết đi cũng tốt, không còn gì là thống khổ nữa. Rõ ràng nàng đã có thể trốn, nhưng lại không đi.

Lửa lớn thiêu đốt ngút trời, lúc nàng cho rằng mình sắp chết, nam nhân kia lại tiến vào.

Hắn ôm nàng rồi nói: “Đừng sợ. Dung nhi, ta tới cứu ngươi rồi.”

Bởi vì nam nhân kia, nàng vẫn sống, người kia đã chết, vĩnh viễn không thể trở về.

Lúc hắn ngã xuống, lời cuối cùng hắn nói là: “Dung nhi, người là người mà ta yêu nhất, xin người hãy sống sót.”

Đội hỏa diễm lui tàn, cát bụi phủ kín, trước mắt nàng chỉ còn lại hoang vắng, rốt cuộc không thể tìm lại chút ôn nhu kia nữa.

Lúc đó, cuối cùng nàng cũng hiểu, sư huynh không phải không thích nàng, chỉ vì huynh ấy sợ tuổi tác chênh lệch, sợ nàng theo hắn sẽ phải chịu ủy khuất.

Nàng một câu cũng không thốt nên lời, cũng không dám nói ra.

Là chính nàng hại chết sư huynh nàng yêu nhất.

Hận chính mình, càng hận sư huynh.

Vì sao hắn lại rời khỏi nàng? Nếu hai người không thể chung sống, để lại nàng cô độc trên cuộc đời này để làm gì?

Nàng muốn nói, nói với hắn rằng: “Xin huynh hãy sống cho thật tốt.”

Lúc đối mặt với cái chết, nàng sợ chính mình không nhận được mà phá hoại hạnh phúc của hắn.

Cũng là hy vọng hắn có thể sống tốt mà thôi.

Liễu Hành Vân lắc đầu, từ trên người mình tìm được một miếng khăn tay nhăn nhúm. Ôi, thật sự là không còn thứ gì khác nữa, cứ xài tạm đi. Hôn nữa, hẳn không có nghĩa vụ và thời gian để dỗ nữ nhân này.

Chia tay đưa khăn cho nàng rồi hắn xoay người đi mất.

Một lúc sau, mới quay đầu, khẽ nói: “Nếu như ta có thể, ta sẽ vì nàng sống thật tốt. Nhưng nếu ta chết đi, ta cũng mong nàng có thể sống thật tốt vì ta. Nể tình cô lương thiện không giữ lại cánh tay của ta, ta lại tặng cô một câu, cô nương à, mặc kệ trước kia cô đã gặp phải chuyện gì, mất đi thứ gì, nếu không thể tiến về phía trước thì linh hồn sẽ không còn sáng nữa. Hôn nữa, nhất định sẽ có người hy vọng cô vì hắn mà sống thật tốt. Vậy nhé, tại hạ cáo từ.” D@^n Đ@n B^ Qq@y Đ@n

Gió đêm, thổi hoa bay loạn.

Liên Dung dần nín khóc.

Nếu như ta chết, ta hy vọng nàng cũng có thể vì ta mà sống cho thật tốt.

Sư huynh, thì ra, người muốn nói những lời này sao?

Kẻ ích kỷ, đâu chỉ mình huynh, lúc đó chẳng phải nàng cũng ích kỷ sao?

Cái xác không hồn này, cũng không phải thứ sư huynh muốn thấy, không phải sao?

Khóe môi nở nụ cười chua xót. Liên Dung đứng lên nhìn ngắm bầu trời.

“Nơi này, thật là nhảm chán.”

Trở về thôi, trở về nơi thế tục kia. Cho dù là trong thế tục hỗn tạp, cũng vẫn còn người kỳ quái như thế tồn tại.

Biết đâu tình cờ, nàng sẽ gặp được một người kỳ quái như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 23: Bách Bất Duy, Cú Thế Mà Thoải Mái Trùng Sinh Đi

“Tạ Văn Phong! Người lại dám sử dụng ám chiêu với sư huynh nhà người à!” Lúc rơi xuống nước, Phi Vũ đã vùng vẫy gào thét một câu như thế.

Tạ Văn Phong nhướng mày, ra vẻ thương tiếc ngồi xổm bên mép nước, nhón nhờ nhìn hắn: “Đồ lông chim thôi, rốt cuộc đã bao lâu người chưa ra khỏi khu rừng này rồi hả? Đến nào cũng bị thoái hóa rồi kìa.”

Phi Vũ nổi trên mặt nước, không biết nên cười hay là khóc.

Tên tiểu tử đáng chết này!

Đã lớn vậy rồi mà còn chơi xấu.

Dù cho tuổi có lớn hơn, cơ thể có cao lên thì vẫn là tiểu quỷ trước mặt sư huynh.

Đôi mắt đào hoa xinh đẹp của Tạ Văn Phong đảo quanh, trong lòng không nhịn được mà cười lộn ruột.

Bây đặt, chính người đã dạy ta kìa mà.

Nam nhân phải không từ thủ đoạn, không cần câu nệ chính tà gì cả, thích như thế nào thì làm thế đó.

Ta đang nghe theo lời người đó thôi.

Vị sư huynh này, có vẻ như chỗ nào cũng hoàn mỹ. Nhưng mà, người ta nói, khi ông trời tạo ra con người, không bao giờ tạo ra một người hoàn hảo, nếu thật sự tìm, người sẽ tìm được thứ hoàn mỹ trong không hoàn mỹ.

Hắn lại là một trong số ít người nắm được nhược điểm của Phi Vũ.

Nhược điểm lớn nhất của Phi Vũ là ----- sợ ngứa.

Trước kia hắn đánh không lại sư huynh, đều sử dụng chiêu này. Nhưng mà sau đó thường bị chinh rất thảm.

Nam nhân này tuy có một gương mặt ôn nhuận như ngọc nhưng bản chất là một tên cực kỳ xấu xa.

Ở trước mặt sư phụ thì giả vờ ngoan ngoãn, sau lưng lại giờ đủ trò trêu chọc hắn. Đáng thương cho Tạ Văn Phong hắn tính tình thật thà, lại không mách lẻo cho nên lúc nào cũng chịu thiệt, một khi có chuyện gì xảy ra, sư phụ chắc chắn sẽ tin là hắn làm, có tố cáo cũng vô dụng bởi vì sư phụ chưa bao giờ tin. Vì thế mà văn của đồ lông chim thối toàn do hắn viết, tranh cũng là do hắn vẽ, những lời khen mà tên này nhận được phải là của hắn mới đúng!

Cho nên mới nói, nhỏ yếu thì sẽ bị khi dễ, lúc đó hắn giận mà chẳng dám nói gì!

Ở cạnh vị sư huynh này, từ nhỏ Tạ Văn Phong đã học được một đạo lý: Cho dù gặp phải chuyện gì cũng phải tự mình giải quyết, đừng nên tìm ai cả --- bởi vì xung quanh toàn là kẻ thù!

Nhưng điều kỳ quái là vị sư huynh này cái gì cũng không làm, nhưng vẫn được xem là một kẻ văn hay chữ tốt. Tạ Văn Phong ngoài hạn cũng chỉ có thể hận mà thôi.

Những lúc đó, trong lòng hắn luôn thầm oán: Trời ơi! Sao có thể bắt nạt như vậy?

Đánh nhau với sư huynh? Hắn không phải đồ ngốc, nếu đánh chính diện, Tạ Văn Phong chắc chắn đánh không lại đồ lông chim thối.

Lúc trước luôn bị người ta đùa giỡn, bây giờ thì khác rồi. Tạ Văn Phong hắn cũng đã trở thành một cao thủ trên giang hồ, cũng là kẻ có đầu óc, có mưu kế.

Đúng vậy! Đây không phải ám chiêu! Đây là mưu kế đường đường chính chính!

___ (Được rồi, đúng là hắn đang già mồm át lễ phải.)

“Tạ Văn Phong, ngươi muốn chết à?” Phi Vũ nói xong, từ dưới nước bay vọt lên, dòng nước tủa ra bốn phía rồi đột nhiên bỏ về phía Tạ Văn Phong, Tạ Văn Phong vội vàng nâng kiếm lên cản.

“Ha ha, đồ lông chim thối, ngươi mà làm khó được ta sao?”

“Tiểu Phong tử, lần này ta sẽ cho ngươi chơi vui.”

Hừ, đồ lông chim thối, ngươi tưởng bây giờ ta còn sợ ngươi sao?

“Đồ lông chim thối, ta khuyên ngươi đừng nên rời khỏi nước.”

Phi Vũ nhíu mày, tiểu tử thú lại giờ trò gì đây?

Tạ Văn Phong cười thật dịu dàng, thu kiếm trong tay về bên hông, buông tay rồi nói: “Nói cho ngươi biết, ta đã hạ phần ngũ lên người ngươi rồi, phải ngâm nước ba canh giờ mới hết đó. Ta khuyên ngươi... nếu không muốn ngũ chết thì ngoan ngoãn ở đó mà ngâm đi!”

Tạ Văn Phong cất tiếng cuồng tiếu!

Đồ lông chim thối, ta nói cho ngươi biết, ta đã nghĩ đến cái ngày này từ lâu lắm rồi! Ta luôn mang theo bọc thuốc này để chờ ngày hôm nay.

Ha ha ha ha ha!

Cả gương mặt Phi Vũ biến sắc, rất ngứa! Rất ngứa!

Vừa rời khỏi nước, hắn liền cảm thấy ngứa ran cả người.

“Đáng chết!” Mắng một tiếng, Phi Vũ đành cam chịu số phận mà lui về trong nước, từ dưới nước trừng mắt nhìn Tạ Văn Phong, trầm giọng nói: “Tiểu Phong tử, ngươi tốt nhất là đừng để bị ta tóm được!”

Tiểu tử, ta mà bắt được thì nhất định sẽ lột da ngươi!

Tạ Văn Phong hất tóc, nở nụ cười: “Đồ lông chim thối, chân trời góc biển, ngươi tha hồ mà tìm, bây giờ bốn thiếu gia đang gấp, có thời gian lại chơi với ngươi... Cái này cho ngươi, ba canh giờ sau lên mà lấy nhá!”

Nhún chân một cái, Tạ Văn Phong phi thân đi.

Thôn cô, chờ, bốn thiếu gia đang tới.

Đối với Tạ Văn Phong và Phi Vũ mà nói.

Gặp lại rồi cùng ôn chuyện là một phương pháp không thích hợp. Đánh nhau một trận mới là phương thức trao đổi tình cảm giữa hai người. Từ trước đến nay Tạ Văn Phong vẫn không tin là sư huynh đã chết. Hắn nghiêm túc tìm thuốc ngửa, còn suy nghĩ ra trò đùa dai, chuẩn bị kế hoạch thật kỹ trong đầu.

Nghĩ đến một ngày, lúc chạm mặt nam nhân tên Phi Vũ này sẽ chinh hấn một trận ra trò.

Mặc kệ là bao lâu, hắn vẫn nghĩ, hắn sẽ gặp lại sư huynh.

Hôm nay, tương tượng trong đầu, rốt cuộc cũng trở thành sự thật.

Phi Vũ nhìn bóng lưng dần khuất của Tạ Văn Phong, nở nụ cười.

Tiểu quý. !i3n~Đ@n Le @qUy đôn

Nhảy ra khỏi nước, Phi Vũ cầm lấy thứ Tạ Văn Phong để lại rồi lại nhảy về trong nước, dựa vào bờ. Phi Vũ mở cái bao kia ra, trong đó có một tờ giấy, viết rằng: “Khà khà! Đồ lông chim thôi, có phải ngươi thật sự chờ ba canh giờ sau mới lên bờ hay không? Nói cho mà nghe, ta gạt ngươi đó! Đây là giải được, chỉ cần thoa cái này rồi tắm sạch là sẽ hết ngứa.”

Phi Vũ nở nụ cười sùng nịnh, ôn nhu. Đôi mắt xinh đẹp dưới ánh trăng từ từ mờ ra, dịu dàng như nước.

“Tiểu quý, cũng có chút bản lĩnh đấy.”

Yên lặng mở bao thuốc ra, Phi Vũ tỉ mỉ thoa.

Bất luận thế nào thì, vẫn như trước kia, Tạ Văn Phong vĩnh viễn không thể thoát khỏi nam nhân ôn nhu đáng chết này.

Gió đêm thổi mái tóc bạc của Bách Bất Duy tung bay, đôi mắt từ sắc nhuộm một màu tím đầy bi thương.

Đứng xa xa đối mặt với nàng.

Bách Bất Duy không nói một câu, bởi hắn không biết mình nên nói cái gì.

Còn sống hay đã chết?

Năm hấn năm tuổi, lúc tưởng sẽ chết nơi miệng cọp, mẫu thân vì cứu hắn mà qua đời. Lúc đó, hắn lý ra phải chết nhưng mẫu thân lại muốn hắn sống.

Năm mười tuổi, một bằng hữu tốt của hắn vì hắn mà đến một nơi dơ bẩn. Lúc đó, người phải chịu khổ là hắn mới đúng. Nhưng vị bằng hữu đó lại nói: Bách Bất Duy, ngươi phải sống thật là sạch sẽ.

Năm mười lăm tuổi, hắn và sư tỷ đi làm nhiệm vụ, lúc bị người ta đuổi giết, sư tỷ vì cứu hắn mà chết. Lúc đó, kẻ phải chết cũng là hắn. Nhưng sư tỷ nói: Bất Duy, ngươi phải thay ta sống tiếp, thoát khỏi nơi đen tối này.

Sau đó, cả môn phái bị diệt, sư phụ đã cứu hắn và nói: Bất Duy, ngươi phải sống, phải làm Thất Tinh uy chấn giang hồ.

Hắn sống, đã làm được và còn báo thù.

Sau đó, ở tiên lâm, hắn ăn nhảm quả lạ, biến thành tóc trắng, mắt tím. Hắn muốn chết nhưng không được, vì hắn không muốn có lỗi với những người đã hy sinh vì hắn.

Hắn cho rằng, chừng nào hắn còn đau khổ thì chừng đó hắn không được chết.

Mạng của hắn, là mong muốn của quá nhiều người. Chính hắn cũng không biết mình phải sống như thế nào nữa.

Bây giờ, hắn hình như đang sống, nhưng tâm hồn đã chết rồi. Chết trong sự áy náy về những chuyện buồn đã qua.

Nữ tử trước mắt, có sinh mệnh chói mắt, vậy hắn có thể trùng sinh nhờ nàng hay không?

Hít sâu, Bách Bất Duy quyết định thử một lần.

“Mai Vũ, ngươi có sợ hãi đáng vẽ của ta hay không?”

Mai Vũ lắc đầu: “Không có.”

Bách Bất Duy đã trải qua những gì, nàng không biết. Nhưng người có đôi mắt buồn đến vậy nhất định đã trải qua rất nhiều đau thương. Nên nàng nghĩ, nếu có thể thì phải giúp hắn thoát khỏi những khổ đau kia.

“Mai Vũ, ta có một quá khứ không vui, ta không biết yêu cầu của ta có phải là quá phận hay không, nhưng ngươi hãy cho ta sức mạnh để trùng sinh đi. Nếu không, ta sẽ giết ngươi.” Bách Bất Duy mỉm cười, ánh trăng lướt qua như muốn vuốt ve mái tóc bạc phát phới.

Mai Vũ, nếu ngươi có thể tìm cách cứu ta, vậy tối nay, ta sẽ bỏ qua cho ngươi, cơ hội chỉ có một lần thôi.

Mai Vũ bình tĩnh nhìn hắn.

Trùng sinh sao?

Quá khứ của Bách Bất Duy, nàng không biết. Nàng chỉ biết Bách Bất Duy với mái tóc bạc và đôi mắt tím.

Rực rỡ chói mắt như tiên ma.

“Ha ha, Bách Bất Duy, khỏi cần uy hiếp ta.” Mai Vũ cười khò, tiến về phía trước.

Bách Bất Duy bất động, trong lòng thấp thòm và chờ mong.

Mai Vũ, nơi này thật vắng vẻ, chỉ có người cô độc mới có thể bơ vơ ở đây thiên trường địa cửu. Hãy cho ta được nhiễm chút sắc thái sinh mệnh từ ngươi đi.

Mai Vũ mỉm cười, nắm lấy áo hắn, kiềng chân, dịu dàng hôn lên mắt hắn.

Tìm Bách Bất Duy loạn nhịp, cả người cứng đờ, không thể cử động.

Đột nhiên gió thổi tới bụi hoa làm thật nhiều cánh hoa bay xuống.

Nàng cười tươi như hoa, ghé vào tai hắn nói: “Bách Bất Duy, ta thích mái tóc bạc và đôi mắt tím của ngươi, đó là Bách Bất Duy mà ta nhìn thấy. Bách Bất Duy, cứ thế mà thoải mái trùng sinh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 24: Tiên Lâm, Đêm Nay Tạm Biệt Ở Đây Thôi

Cánh hoa rơi rơi, rơi mãi, điểm lên tóc hắn một màu hồng chói mắt.

Ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt của Bách Bất Duy, liếc nhìn cánh hoa nơi bờ vai, trái tim bất giác trầm luân.

Đó là màu sắc sáng lạn nhất trong sinh mệnh hắn, là khởi đầu mới của hắn.

Sao nàng lại biết điều mà hắn sợ hãi?

Dường như hắn luôn sợ hãi. Sợ không ai chấp nhận đáng về này của hắn.

Nhưng nữ tử này lại dễ dàng làm cho hắn tin rằng một Bách Bất Duy như thế vẫn có thể tiếp tục sống tốt.

Đặt tay lên tóc Mai Vũ, Bách Bất Duy nhắm mắt lại: “Ngươi thắng, đi đi.”

Nhét một viên thuốc vào tay Mai Vũ, Bách Bất Duy khẽ cười: “Giải độc, cầm đi.”

Mai vũ mỉm cười: “Cảm ơn, Bách Bất Duy.”

Xoay người, Mai Vũ đi dưới ánh trăng.

Bách Bất Duy ở phía sau, yên lặng nhìn theo bóng lưng nàng.

“Mai Vũ, chúng ta sẽ gặp lại nhau.” Đột nhiên trong lòng lại thấy luyến tiếc.

Nữ tử đã trùng sinh cho ta, chúng ta rồi sẽ gặp lại.

“Ha ha, Bách Bất Duy, trí nhớ của ta rất kém, nếu ngươi thay đổi đáng về, có thể ta sẽ không nhớ được. Nếu ngươi vẫn giữ đáng về này, ta sẽ nhớ đến ngươi. Nhưng mà dù sao ta vẫn phải nói không muốn gặp lại ngươi đâu, loại người có tính cách vận vẹo là loại ta ghét nhất.” Mai Vũ dùng chân, không quay đầu, mặc cho gió thổi tóc nàng bay tán loạn.

Bách Bất Duy cười tà: “A?... Thật không? Lúc nữ nhân nói không tức là có. Ngươi nói không muốn gặp tức là muốn gặp lại rồi. Vậy, hẹn gặp lại.”

Mai Vũ lắc đầu, không nói gì thêm, nhét viên thuốc vào miệng, bấu môi.

Thật đúng là một kẻ đáng ghét! Không biết hấn lấy cái tự tin đó ở đâu ra nữa.

Bách Bất Duy à? Mai Vũ nàng sẽ nhớ kỹ.

Đi không bao lâu, nàng đã gặp một nam nhân so với nàng còn thảm hơn chui ra từ bụi cây.

Nhìn quanh bốn phía.

Khóe miệng Mai Vũ co rút.

- _ Người này chui vào ổ gà hả? Sao lại thành như vậy chứ?

Chỉ thấy người nọ nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới nhưng lại chẳng nhìn về phía nàng.

Mai Vũ đợi một lúc lâu, trong lòng lửa giận càng lúc càng tăng.

Cái tên trời đánh Liễu Hành Vân! Ngươi không cảm thấy sự tồn tại của bốn cô nương sao! Ngươi nhìn dáo dác cả một vòng như vậy mà lại không thấy bốn cô nương đứng cách đó không xa à!

“Liễu Hành Vân!” Quát to một tiếng, Liễu Hành Vân cất bước tiến đến.

Nếu không phải chân của bốn cô nương chưa hoàn toàn khôi phục, ta nhất định sẽ giẫm cho ngươi một cước.

Liễu Hành Vân nghe tiếng, vui vẻ nhìn sang.

Thấy Mai Vũ mặc dù có hơi nhếch nhác nhưng hình như vẫn rất khỏe mạnh, hấn hưng phấn chạy tới.

“Mai Vũ... Ấy da! Sao ngươi lại đánh ta!” Liễu Hành Vân còn chưa kịp bày tỏ tâm tình kích động thì đã bị Mai Vũ cốc vào đầu một cái.

Có làm hay không? Có làm hay không vậy? Liễu đại thiếu gia cất công tìm nàng mà nàng còn dám tỏ thái độ như vậy! Đúng là muốn chết mà, muốn chết!

Mai Vũ trừng mắt, đặt toàn bộ sức nặng của cơ thể lên người hấn, không thêm để ý tới tiếng gào khóc của hấn.

Liễu Hành Vân đỡ nàng, nhieu mày: “Nặng quá!”

Khóe miệng Mai Vũ giật giật: “Liễu Hành Vân, ngươi muốn chết à?”

“Ách, Mai Vũ đại nhân, tiểu nhân sai rồi, ngươi có muốn ta công hay không?” Liễu Hành Vân biết mình lỡ miệng, vội vàng nịnh nọt.

Mai Vũ cười thật dịu dàng, nói: “Vậy làm phiền Liễu công tử rồi.”

Liễu Hành Vân xem chút nữa là thờ không ra hơi.

Mẹ nó! Hấn chỉ nói có chút xiu thôi mà!

“Mai Vũ, đừng mà, ta chỉ nói đùa thôi.” Liễu Hành Vân đáng thương cầu xin tha thứ.

Làm ơn đi, hấn mới vừa đánh nhau với người ta có được không? Tuy không biết Mai Vũ đã gặp những gì, nhưng so sánh độ thâm của hai bên, ngoài mình vẫn còn đầy đủ tứ chi thì độ nhếch nhác cũng ngang ngửa nhau.

“Ha ha, ta mặc kệ, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy. Nhanh lên, bốn cô nương đang là người tàn phế đó.” Mai Vũ nhú mày, rõ ràng không để mình chịu thiệt, chuẩn bị sẵn sàng nói.

Hừ, Liễu Hành Vân, dám trêu chọc ta, bốn cô nương sẽ không tha cho ngươi.

Liễu Hành Vân đành ngồi xổm xuống trước mặt nàng, cực kỳ đau khổ nghĩ: Hấn hối hận rồi, bây giờ trở lại tìm Liên Dung không biết có được không?

Hấn là đồ ngốc, nhất định là bị ngốc rồi. Sao lại để thôn cô xảo quyết này ăn sạch chứ?

Cồng nàng lên, Liễu Hành Vân vững vàng đi về phía trước.

Chà, nha đầu này nhẹ hơn trong tưởng tượng của hấn. Ngoài miệng hấn nói nàng nặng kỳ thật nàng lại rất nhẹ.

“Mai Vũ, ngươi không thể hung dữ với ta như vậy có biết không? Lúc này có một tuyệt thế mỹ nữ nói không phải ta thì không lấy chồng đó.” Liễu Hành

Vân cảm nhận tóc nàng nhẹ nhàng cọ xát, nở nụ cười, lại bắt đầu đùa giỡn.

Mai Vũ nằm trên lưng hắn tròng mắt, thầm nghĩ, vừa rồi cũng có một đại mỹ nam muốn nàng ở lại bên hắn nha.

“Vậy sao ngươi không lấy? Cơ hội chỉ có một lần, không có lần thứ hai đâu. Muốn ta dịu dàng một chút thì mơ đi.”

“Ha ha.” Diễn~dàn~Liê~Quý~Đôn

“Liễu Hành Vân, ngươi bị ngáo à? Cười ngây ngô cái gì đó?” Mai Vũ nhủ mày, nắm chặt tóc hắn, hỏi.

Làm gì mà cười đến kỳ quái như vậy?

Liễu Hành Vân kêu to: “Á! Đừng nắm! Mái tóc đẹp của bổn thiếu gia sắp bị ngươi nắm hư rồi!”

“Ta cứ nắm đây! Cứ nắm đây!” Mai Vũ bướng bỉnh siết chặt tay, muốn ngăn cũng không ngăn được.

Liễu Hành Vân chỉ có thể mặc nàng muốn làm gì thì làm.

Có lẽ, đây là cảm giác thích một người.

Cho dù ngoài miệng lại nhai về tật xấu của nàng, cả hai như mấy đứa con nít, suốt ngày cãi nhau, nhưng những lúc quan trọng, họ luôn biết rõ trên đời này có nhiều chuyện phải có người kia mới được.

Không thể thay thế, Mai Vũ, ngươi là sự tồn tại không thể thay thế trong lòng Liễu Hành Vân.

Cảm nhận hơi ấm từ nàng, Liễu Hành Vân hạnh phúc cười ngây ngô.

Ở bên nàng, thật tốt.

“Này, các ngươi ở đây à, ta tìm các ngươi lâu rồi đó.” Có một người nhảy ra, cả người ướt nhẹp lại dính đầy lá cây, ra vẻ thở phào nhẹ nhõm nói.

Mai Vũ và Liễu Hành Vân dừng bước.

Hai đôi mắt tròng to.

Có ai có thể nói cho họ biết sinh vật phía trước là cái gì không vậy?

“Á! Quái vật!” Mai Vũ lớn tiếng hét chói tai.

Tạ Văn Phong tức đến giậm chân, nói: “Thôn cô đáng chết! Ngươi rống thêm một tiếng nữa cho bổn thiếu gia!”

“Gì chứ? Giật cả mình, thì ra là ngươi à, ta còn tưởng là quái vật nào chứ.” Mai Vũ dẫu môi, mắt húng nói.

Rõ là, tất cả đều tại Tạ Văn Phong cả người một màu xanh lục, đáng vẻ kỳ lạ như vậy, nàng không kích động mới là lạ.

-_- Thật muốn đánh nàng. D lễn~d@n~Liê~Q@ý~Đôn

Tạ Văn Phong vừa gỡ đồng lá trên người xuống vừa tròng mắt nhìn nàng.

Nàng nghĩ tại ai mà hắn biến thành như vậy chứ!

“Văn Phong, đã xảy ra chuyện gì, sao ngươi lại biến thành như vậy?” Liễu Hành Vân nén cười hỏi.

Tạ Văn Phong chường mắt, giận dữ nói: “Muốn cười thì cười đi, bây giờ ngươi cũng có khá hơn chút nào đâu, ai cũng như nhau. Xảy ra chuyện gì thì một lời khó nói hết được.”

Mai Vũ nhìn chằm chằm gương mặt đầy nét vui vẻ của hắn.

Khẽ cười, Mai Vũ tựa đầu vào vai Liễu Hành Vân: “Hình như hắn gặp chuyện tốt.”

Liễu Hành Vân chớp mắt, gật đầu: “Ừ, chắc được gặp lại người quen.”

“Còn các ngươi, sao lại thành như thế này?” Tạ Văn Phong chỉnh trang lại bản thân, xác định mọi thứ ổn thỏa mới ngẩng đầu hỏi bọn họ.

Mai Vũ và Liễu Hành Vân nhìn nhau, nhe răng cười rạng rỡ.

“Một lời khó mà nói hết, có rất nhiều chuyện xảy ra nha.” Mai Vũ nói.

“Đứng đứng.” Liễu Hành Vân phụ họa.

Ba người nhìn nhau cười, tiếp tục đi về phía trước.

“Chúng ta về thôi, lấy được Bách Long Nhãn rồi.” Mai Vũ trên vai Liễu Hành Vân nói.

“Ồ, làm việc nhanh thật.” Tạ Văn Phong cười nói.

Mai Vũ hếch cái mũi nhỏ lên, kiêu ngạo nói: “Đương nhiên rồi.”

Phía chân trời, ánh trăng dần tàn phai.

Tiền lâm, đêm nay tạm biệt ở đây thôi.

Những ân oán tình thù, những bí mật rung động võ lâm đều đã là những chuyện trong quá khứ.

Không cảm tìm hiểu, cũng không cần truy cứu.

Hãy để cát bụi về với đất, để mọi thứ theo gió bay đi.

Lúc ba người rời khỏi khu rừng, có ba người khác cũng xuất hiện dưới ánh ban mai.

Một bên là bình minh, một bên là bóng của những người đó.

Bách Bất Duy mỉm cười, thi lễ với hai người kia, nói: “Ta phải về đây. Về với nhân thế.”

Liên Dung khẽ cười: “Ha ha, ta cũng chán ghét nơi này rồi.”

Ba người gật đầu, xoay người bước đi.

“Hẹn gặp lại.”

Cái gọi là bằng hữu, không cần thiên ngôn vạn ngữ. Cái gọi là biệt ly cũng không phải bùi ngùi xót xa.

Bọn họ là bằng hữu đồng sinh cộng tử với nhau, là bằng hữu có thể hy sinh vì nhau. Cho nên lời hẹn gặp lại không phải nói suông mà là hứa hẹn.

Đã hứa rồi, sau này sẽ còn gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 25: Cứ Như Vậy Bước Đi Trên Đường Hoàng Tuyền, Hẳn Có Thể, Chỉ Là...

Ra rồi thúc ngựa chạy đi, rốt cuộc Mai Vũ cũng về tới cái nơi mà nàng luôn mong ngóng.

Bảy ngày, cuối cùng cũng đã qua.

Đẩy cửa ra, Mai Vũ lập tức đi về phía người nằm trên giường.

Hắn an tĩnh nằm đó, gương mặt trắng bệch, đôi môi tái nhợt.

Sư huynh, ta đã về, ta đã về rồi.

Lúc đi ngang qua sân, Mai Vũ đã ngắt một cành hoa Từ Vi.

Đặt nó ở đầu giường hắn, nàng cười dịu dàng.

“Sư Huynh, Từ Vi nở rồi, huynh mau mở mắt ra nhìn xem. ... Năm nay, huynh phải cùng ta ngắm hoa Từ Vi nở đó. Trước kia huynh lúc nào cũng không chịu cùng ta đi hội hoa đăng chơi, sau khi huynh tỉnh lại, chúng ta phải cùng đi nha. ... Sư huynh, huynh có nhớ đã từng hứa với ta cái gì không? Huynh đã từng hứa sẽ bên ta cả đời. Ta mặc kệ lời nói đó là thật hay giả, huynh đã hứa rồi. Cho nên, huynh nhất định phải tỉnh lại.” Nắm tay hắn, Mai Vũ không ngừng nói chuyện với hắn.

Ngoài cửa, có người đang vì hấn mà bận rộn.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Hoa Vũ Đình nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đứng ngoài cửa nói: “Mai Vũ, ta vẫn nói câu đó, có thể sống lại hay không phải xem sự may mắn của hấn.”

Mai Vũ cắn môi, cúi đầu, nhìn kỹ gương mặt kia.

Nàng thích lúc hấn cười, độ cong nơi khoe môi hấn, nàng đã vẽ lại trên giấy Tuyên Thành vô số lần.

Nàng thích đôi mắt sáng ngời của hấn, dáng vẻ hấn nghiêng đầu dùng đôi mắt hẹp dài nhìn nàng, nàng đã nhắm mắt hồi tưởng vô số lần.

Nàng thích những ngón tay thon dài kia, lúc hấn nắm tay nàng, ngón tay xinh đẹp tạo thành độ cong mềm mại. Nàng từng lén so sánh chiều dài ngón tay của mình và hấn dù biết rõ bàn tay kia có thể ôm lấy cả tay nàng.

Vân Khinh, huynh là kiếp nạn mà ta không thể thoát khỏi, cũng là người mà ta yêu say đắm.

Có người nói, yêu và hận tồn tại song song.

Ba năm oán hận, ba năm đắm say, đôi lấy một đời dây dưa không dứt.

Ta từng nghĩ, những vướng mắt giữa chúng ta mấy năm qua sẽ kéo dài đến cuối đời, mãi mãi như vậy.

Ta biết huynh thông khổ, huynh muốn dứt khoát buông tay. Nhưng huynh đã từng nghĩ đến ta chưa?

Những gì huynh đã làm với ta có chỗ đáng giận nhưng sau đó huynh đã cho ta tất cả sự dịu dàng của huynh.

Cho nên bây giờ, nếu bắt ta buông tay, ta không làm được. Xin huynh hãy trở về đi.

“Sur huynh, ta ở đây chờ huynh, hát cho huynh nghe bài hát mà huynh thích, huynh nghe thấy thì theo đường cũ trên Hoàng Tuyên trở về có được không? Mai Vũ sẽ ở đây, dù thiên hoang địa lão (*), ta vẫn đợi huynh về mới thôi.”

(*) Thiên hoang địa lão: chỉ thời gian dài đằng đẳng, lâu như trời đất.

Đứng dậy, Mai Vũ đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Hoa Vũ Đình, Mai Vũ ngẩng đầu, chăm chú nhìn hấn: “Đại phu bất lương, nguoi sẽ dùng hết khả năng cứu hấn chứ?”

Hoa Vũ Đình cười: “Đừng xem thường y thuật của ta.”

Hấn còn phải nhanh chóng về Vương Phủ hưởng phúc, nếu không tới đường cùng, hấn tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Trong phòng, Hoa Vũ Đình bắt đầu chuẩn bị trị liệu cho Vân Khinh.

Ngoài phòng, tiếng đàn bay bổng, nàng ngồi dưới Hoa Tử Vi, gảy một khúc nhạc, cất giọng hát.

Cơ thể Hoa Tử Nguyệt đã khá hơn, hấn đi đến một nơi cách chỗ nàng không xa ngồi xuống, lắng lắng nghe.

Hoa Vũ Đình liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, thở dài: “Ài, có sao phải quyến luyến hồng trần, Vân Khinh ơi là Vân Khinh, thấy nàng như thế, nguoi còn nhẫn tâm mà ra đi sao?”

Ngoài cửa sổ, tiếng hát của Mai Vũ nhẹ nhàng, uyển chuyển vang vọng.

Đó là bài hát mà nàng từng hát cho hấn nghe.

Cũng là bài nàng vì hấn mà hát.

Đó là chuyện cách đây không lâu nhưng bây giờ lại tựa như cách cả Viễn Sơn, là ký ức đã không thể vẫn hồi.

Núi cao nước xa, tấu một khúc tỳ bà tiễn Lưu Huỳnh.

Là ai đã điểm nốt chu sa giữ trán làm thay đổi tổ nhan.

Ta gom chuyện cũ từng chút một.

Gốc đào ta trông đang dần trụi lá, mấy tháng nở hoa đỏ bùng cả cây.

Tháng sáu mưa ngâu, tháng bảy mây trôi.

Năm năm tháng tháng kề cận, trúc mã thanh mai.

Ngàn năm ngoái đầu nhìn lại, trăm năm sát vai.

Cùng lắm đời đời kiếp kiếp, say nhân gian.

Trước cửa sổ Tây hồ, có buồng chiếc màn châu

Chỉ mong chàng bước đến, tặng một cành đào

Ta tích góp từng hạt hồng đậu

Dưỡng một ly rượu độc đầu đỏ, qua thật lâu thành tình nồng say

Tháng sáu mưa ngâu, tháng bảy mây trời

Năm năm tháng tháng kề cận, trúc mã thanh mai.

Ngàn năm ngoái đầu nhìn lại, trăm năm sát vai.

Cùng lắm đời đời kiếp kiếp, say nhân gian.

Sư huynh, đây là điều mà ta từng nghĩ, thanh mai trúc mã, tiêu dao thiên nhai. Trước kia huynh không chịu cùng ta thực hiện, bây giờ thì sao?

Huynh đã hiểu được thế nào là yêu, huynh đã ôn nhu với ta, vậy bây giờ huynh có nguyện ý trở về, cùng ta lưu lạc thiên nhai hay không?

Vân Khinh mơ một giấc mơ.

Trong mơ, hần ngồi dưới hoa Tử Vi, trong dáng vẻ lúc còn là một thiếu niên. Ánh mặt trời tươi đẹp, rực rỡ, gió thổi cánh hoa Tử Vi bay bay.

Hần đang đọc sách, trên quyển sách cũng có một ít cánh hoa.

Có một nữ hài nhảy tới, chớp mắt hỏi hần: “Sư huynh, huynh thích hoa nào nhất?”

Vân Khinh mỉm cười, dịu dàng trả lời: “Ta thích hoa Tử Vi nhất.”

Nữ hài mỉm cười: “A, sư huynh thấy ta giống hoa gì nè?”

“Đương nhiên là hoa Tử Vi, bởi vì người ta thích nhất là sư muội mà.”

Nữ hài nghe xong, vui vẻ nở nụ cười, kiễng chân xoay vòng, cánh hoa Tử Vi rơi đầy trên người nàng, cực kỳ xinh đẹp.

Vân Khinh đứng ngoài, lặng lẽ nhìn, nụ cười treo nơi khóe môi.

Là mơ, hần biết đó là mơ. Bởi vì những điều này hoàn toàn khác với ký ức của hần.

Đột nhiên có một giọng nói vang lên: “Ngươi vẫn còn chấp niệm, đây là giấc mơ của ngươi. Giấc mộng này là do nguyện vọng của ngươi mà ra, sau khi tất cả kết thúc, vui vẻ chết đi.”

Vân Khinh cười, hần hiểu. Hần đã sớm nghe có người nói qua, khi người ta sắp chết, bởi vì có chấp niệm, nên khi còn lại một hơi thở cuối cùng, hần sẽ mơ một giấc mơ, trong mơ, hần sẽ hoàn thành nguyện vọng của mình rồi mới chết.

Đây là “Hoàng Lương Mỹ Mộng”. Là mơ tưởng, là giấc mộng Hoàng Lương không thành sự thật.

Nhưng mà, giấc mơ thật đẹp.

Vân Khinh đứng kia, tựa như đứng ngoài một tấm gương, nhìn cảnh tượng lại biến ảo, biến thành thiếu nữ cầm dù, liêu lĩnh đứng dưới mưa che cho hoa Tử Vi.

Sau đó, hần thấy chính mình vừa vội vàng vừa lo lắng.

Hần đã cầm dù, nhảy ra ngoài hành lang, mặc kệ mưa làm ướt áo, chạy đến che dù cho nàng.

Thiếu nữ ngẩng đầu, kinh hi nhìn hần.

“Sư huynh, sao huynh lại tới đây?”

“Vì ta lo lắng cho muội đó.”

Tim, đột nhiên thật đau.

Như vậy là tốt, tốt quá rồi. Sur muội, những gì ta không thể làm cho muội, những gì ta bỏ qua, ta đều làm cho muội trong giấc mộng Hoàng Lương này có được hay không?

Hãy tha thứ cho sự yếu đuối của ta, hãy tha thứ vì ta đã không học được thế nào là yêu, tha thứ cho những thương tổn và hành hạ ta đã mang đến cho muội.

Hãy như lời muội nói đi, chỉ mong, mong kiếp sau, sẽ không gặp lại Vân Kinh. Như vậy, muội sẽ không vì một kẻ như ta mà thương tích đầy mình.

“Mộng đẹp đã hết, lên đường thôi.” Giọng nói lại vang lên.

Vân Kinh thấy hình ảnh chính mình mỉm cười dần trở nên mơ hồ, trong suốt rồi tan biến.

Nữ tử kia cũng thay đổi, biến thành dáng vẻ bây giờ.

Nàng đứng dưới hoa Tử Vi, tìm kiếm xung quanh, hoảng loạn kêu: “Vân Kinh sư huynh.”

Vân Kinh mỉm cười, hẳn biết, biết nữ tử kia không nhìn thấy mình, cho rằng đó là ảo mộng.

Mà mình cũng thật buồn cười, cho dù là trong giấc mơ mà mình còn có thể mơ thấy người ngoài giấc mơ nữa.

Giơ tay, Vân Kinh nhẹ nhàng vẫy tay.

Hắn muốn nói gì đó, nhưng lúc mở miệng ta, cuối cùng cũng không nói nên câu hẹn gặp lại.

Không thể nói như vậy, bởi vì hắn là không thể gặp lại rồi.

Xoay người, trong tiếng la của nữ tử kia, Vân Kinh bước đi.

Mai Vũ, cứ vậy đi.

Thanh mai trúc mã sao?

Thanh mai vẫn còn, trúc mã đã xa.

Ta không thể quay về bên cạnh người nữa, tiểu sư muội yêu quý của lòng ta.

Vẫn một thân áo trắng, vẫn là mái tóc buộc hờ, vẫn là Vân Kinh kia, chỉ là sẽ không quay lại.

Tiếng gọi lo lắng của nữ tử phía sau đột nhiên dừng lại.

Nàng ngồi trước cầm, nhẹ nhàng phất tay, cất giọng khe khẽ hát.

Bước chân của Vân Kinh bị tiếng hát này cản lại.

Hắn muốn cố gắng tiến về phía trước nhưng ngay cả sức để nhấc chân lên cũng không có.

Hắn đang nghe, nghe nàng hát:

Tháng sáu mưa ngâu, tháng bảy mây trôi.

Năm năm tháng tháng kề cận, trúc mã thanh mai.

Nước mắt, cứ thế chảy xuôi, lòng hắn đau, đau quá.

Nàng nói: Năm năm tháng tháng kề cận, trúc mã thanh mai.

Chỉ một câu, làm hắn sụp đổ.

Thì ra dù hắn có trăm ngàn quyết tâm muốn chết, dù hắn có trăm ngàn ý muốn tìm chết, đều không đầu lại một câu của nàng. Đầu không lại lời thỉnh cầu từ nàng.

Cứ như vậy mà bước trên đường Hoàng Tuyền, hắn làm được. Nhưng chỉ cần một tiếng gọi tha thiết của nàng, trên đường Hoàng Tuyền, dù có trăm quý dữ bám lấy thân thể hắn, muốn kéo hắn về địa phủ, hắn cũng phải dùng tất cả sức lực của mình, tiến về phía nàng.

Bởi vì, đó là mong muốn của nàng.

Mai Vũ, Vân Kinh vô phương chống cự, mỗi cái nhăn mày, nụ cười, mỗi cử động của muội, ta đều vô phương chống cự.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 26: Vân Kinh Xoay Lưng, Trở Về Nhân Thế

Nhìn ánh sáng trắng trước mắt, Vân Kinh khẽ cười.

Nơi đó, xuất hiện một con đường.

Hoa đăng mờ ảo xếp thành một hàng thẳng tắp, kéo dài tới tận chân trời.

Cánh hoa màu đỏ phát phối như cánh thạch lựu, thật xinh đẹp.

Thạch lựu ngọt ngào, hoa đo đỏ.

Đèn lồng thật lớn rọi trăm nhà.

Chuyện cũ thật dài, đường thì ngắn.

Kiếp trước đã qua, chớ quay đầu.

Đây là đường Hoàng Tuyền sao? Vân Kinh nghĩ. Khi còn bé, hắn vẫn thường nghe mấy đứa trẻ hát khúc dân ca này.

Nhìn lại hình bóng nữ tử kia.

Nàng ngồi dưới hoa Từ Vi, cất giọng tha thiết.

Lắc đầu, cuối cùng thì Vân Kinh cũng hạ quyết tâm.

Nhắc chân, đi về hướng ngược lại với Hoàng Tuyền.

Nơi có ánh sáng mong manh tựa như sự dẫn dắt của nữ tử kia.

Phía sau, có trăm quỷ đuổi theo, muốn kéo hắn nhập bọn. Hắn đã cảm nhận được cảm giác u ám và nặng nề.

Không quay đầu nhìn lại, Vân Kinh mỉm cười nhìn ánh sáng ở hướng trái ngược với Hoàng Tuyền. Cất giọng nhẹ nhàng nhưng kiên định: “Muốn kéo ta trở về, các ngươi cứ thử đi, còn ta vẫn sẽ tiến về phía trước.”

Vẫn tiến lên, đi về phía trước, đến bên cạnh nàng.

Ta sẽ không quay đầu lại, bởi vì ánh mắt của ta, chỉ dành cho nàng.

Vân Kinh cứ thế mà đi tới, trăm quỷ phía sau e ngại khí tức phát ra từ người hắn, không con nào dám tiến lên.

Thế rồi trong nháy mắt ánh sáng phủ xuống, Vân Kinh mất đi ý thức.

Trên đường Hoàng Tuyền có hai cái bóng dần trở nên rõ ràng.

“Ngươi thắng rồi.”

“Ha ha, ta đã sớm biết hắn sẽ không quay đầu.”

“Tại sao?”

“Vì nha đầu kia mới là người mà hắn nghĩ đến.”

Hai cái bóng đứng trên đường Hoàng Tuyền một lúc rồi biến mất.

Không thấy rõ gương mặt, không thấy rõ hình dáng, nhưng trong không khí vẫn còn lưu lại ngập tràn mùi hoa quế nhàn nhạt.

Đường Hoàng Tuyền thoảng hương Dạ Quế, đèn dần tắt.

Nhưng mùi hương mê người kia lại vương vấn không tan.

Cổ họng đã khản, ngón tay bị dây đàn sắc bén cắt trúng, máu đỏ tươi chảy dọc xuống ngón tay.

Tay đứt ruột xót, hẳn là nàng rất đau.

Hoa Tử Nguyệt vẫn chăm chú nhìn Mai Vũ, không nói một câu, cũng không ngăn cản.

Lúc này, trong mắt nàng chỉ có đánh thức nam nhân kia.

Ngửa đầu, hoa Tử Vi không ngừng bay múa, Hoa Tử Nguyệt nở một nụ cười âm mộ.

Vân Khinh ơi là Vân Khinh, ngươi có biết chẳng nha đầu kia vì ngươi mà liều mạng như vậy?

Ngoài cửa sổ, buổi chiều yên ả, người yên lặng, người bình thản hát vang.

Mà trong phòng, sau một hồi đại loạn mới nhất thời yên tĩnh.

Hoa Vũ Đình mở hời đầy đầu, tròn trĩnh mắt nhìn Mục Vô Ca: “Mục Vô Ca, danh hiệu thần y này của ta nên tặng cho ngươi mới đúng.”

Mục Vô Ca mệt mỏi nằm dài trên đất, thờ dõc nói: “Đời này, ta sẽ không cứu người nữa đâu, bổn thiếu gia không có lòng cũng chẳng có sức.”

Chuyện chỉ vừa mới xảy ra lại làm cho hai người hoảng hồn như mới qua một kiếp.

Vì không có ai giúp đỡ, Hoa Vũ Đình đành kéo Mục Vô Ca tới nhìn mặt người kia lần cuối. Lúc này, theo mạch đập của Vân Khinh, cả hơi thở và trái tim hẳn đều dừng hoạt động, khoảnh khắc đó, Hoa Vũ Đình thật sự nghĩ đành phải buông tha.

Bởi vì hẳn cảm giác được, Vân Khinh muốn chết.

Hắn thậm chí đã đứng dậy, chuẩn bị đi gọi Mai Vũ tới nhìn mặt người kia lần cuối. Hắn từng nói, nếu một người muốn chết, Đại La thần tiên cũng không cứu nổi.

Nhưng cái tên Mục Vô Ca đến cả một chút y thuật cũng không biết kia lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nhíu mày.

Trong phòng rất yên tĩnh, Hoa Vũ Đình cũng nghe thấy, giọng hát khàn khàn.

Tiếng hát không hoa mỹ, không trầm bổng nhưng lại như cắt vào tim, khuấy động sóng triều từ trong tâm khảm.

Tim Mục Vô Ca như thất lại.

Mục Vô Ca thích Mai Vũ thật rồi. Hắn không cần biết Mai Vũ có thích hắn hay không, hắn cũng không cần biết sẽ có bao nhiêu nam nhân cùng chia sẻ nàng với hắn. Hắn vô cùng ngốc, chỉ muốn thấy nàng cười.

Nếu Vân Khinh chết, nhất định nàng sẽ khóc.

Mục Vô Ca ghét nhất là nàng khóc.

Khẽ cắn môi, đột nhiên Mục Vô Ca đến bên giường Vân Khinh, trầm giọng nói: “Vân Khinh, nếu ngươi dám chết, ta nhất định sẽ làm cho nàng quên sạch ngươi! Nàng ở ngoài kia hát cho ngươi nghe đó! Có bản lĩnh thì lúc ngươi trên đường Hoàng Tuyền quay đầu nhìn lại, nghe xem nàng đang hát cái gì!”

Hoa Vũ Đình kinh ngạc há hốc mồm, nhìn tên kia ép mạnh lên trái tim Vân Khinh, sợ hãi kêu lên: “Mục Vô Ca! Ngươi điên rồi!” Mục Vô Ca ngẩng đầu, kiên định nhìn hắn: “Ta không điên! Hoa Vũ Đình, dù hắn đã tắt thở nhưng chừng nào thân thể hắn còn chưa lạnh, ngươi cũng không được dùng tay, phải cứu hắn! Nàng sẽ khóc! Nàng nhất định sẽ khóc!”

Ta không chịu được, không muốn nhìn thấy nữ tử có nụ cười sáng lạn kia phải khóc.

Một lần lại một lần, Mục Vô Ca thống hận chính mình không thể làm cho nàng vui vẻ mỉm cười.

Mai Vũ, ngươi có biết không? Nỗi đau lớn nhất của ta là không thể thay ngươi gánh hết mọi đau buồn.

Hoa Vũ Đình bị sự cứng đầu của hắn làm cảm động, lương tâm và nhiệt huyết của người thầy thuốc lại nhanh chóng dấy lên trong lòng.

Bước tới vài bước, Hoa Vũ Đình lại thì thầm.

Lúc hạ châm xuống, Hoa Vũ Đình nghĩ, chắc mình cũng bị ngốc rồi mới cùng cái tên một chút y thuật cũng không biết này giả vờ ngớ ngẩn. Dưới tay hắn

đã từng có vô số sinh mạng lướt qua, có chết, có sống. Hấn chưa từng phán đoán sai một lần nào cả, hấn nói đã chết tức là chết rồi.

Nhưng vì sao không có thứ gì ép buộc nhưng tay chân hấn lại không thể không chế?

Có lẽ, thỉnh thoảng nên ngu ngốc một lần, ít nhất hấn đã cố gắng hết sức, sẽ không hối hận.

Lúc mạch đập của Vân Kinh lần nữa xuất hiện, Hoa Vũ Đình không khỏi cảm khái,

Thì ra, kỳ tích luôn xuất hiện trong tình huống ngoài ý muốn như thế.

Mạng của Vân Kinh, cuối cùng cũng nhặt lại được.

Đẩy cửa ra, Hoa Vũ Đình thấy chính mình theo ngành y nhiều năm, đến tận bây giờ vẫn chưa có lần nào mệt như hôm nay.

Mai Vũ nghe thấy tiếng mở cửa, dây đàn dưới tay bỗng đứt đoạn.

Đứng dậy, nàng nhìn thẳng về phía Hoa Vũ Đình, một câu cũng không nói nên lời.

Nàng không dám mở miệng hỏi, sợ đáp án kia nàng không thể chấp nhận được.

Hoa Vũ Đình trợn trắng mắt, trong lòng gào khóc: Trời ơi! Làm đại phu tốt thật khổ quá! Không có ai thèm quan tâm!

“Hấn còn sống.” Lau mồ hôi, Hoa Vũ Đình thành thật nói cho nàng biết.

Đôi môi tái nhợt của Mai Vũ run rẩy, chẳng thèm quan tâm tay mình vẫn còn đang nhỏ máu, kích động tiến tới.

“Hấn tỉnh rồi sao? Ta có thể gặp hấn không?”

Hoa Vũ Đình nhìn người trong phòng, thấy Mục Vô Ca lắc đầu đành nói với Mai Vũ: “Hấn vẫn chưa tỉnh, nên để hấn nghỉ ngơi đi.”

Mai Vũ liếc nhìn về phía trong phòng, tuy trong lòng vừa lo lắng vừa nhớ nhung nhưng vẫn vì sức khỏe của hấn mà tiếp tục kìm nén, trả lời: “Được, ta chờ.”

Hoa Từ Nguyệt bước tới, bắt lấy cổ tay nàng, oán giận nói: “Bây giờ an tâm rồi, đại thiếu thư của ta, nhanh đi băng bó vết thương đi.”

Sắc mặt Mai Vũ ửng hồng, cúi đầu không đáp, bị Hoa Từ Nguyệt một mạch lôi đi.

Xung quanh, đã an tĩnh trở lại.

Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân cũng trở về phòng mình.

Nói sao thì bọn hấn cũng nên nghỉ ngơi cho khỏe.

Cả đám người, có phần nửa là bị thương, nếu có chuyện gì xảy ra sẽ không thể ứng phó được, cần phải tĩnh dưỡng nha.

Chờ cả đám người kia lui hết.

Mục Vô Ca mới nói với người trên giường: “Được rồi, mọi người đi hết rồi.”

Mắt trợn trắng, Mục Vô Ca không thể hiểu nổi người này đang nghĩ cái gì.

Rõ ràng hấn muốn gặp nàng, tại sao lại không cho nàng vào?

Vân Kinh mở mắt, khẽ thở dài một tiếng.

Sống lại rồi.

Quả thật là tiếng gọi của nữ tử kia đã kéo hấn từ trên đường Hoàng Tuyền trở về.

Khi hấn nghe thấy tiếng hát bi ai thê lương ngoài cửa sổ, hấn thật sự muốn nhảy khỏi giường mà vọt đến trước mặt nàng.

Nhưng hấn không dám.

Hấn không biết phải đối mặt với nữ tử kia như thế nào, càng không biết phải dùng thân phận gì để đối mặt với nàng.

“Sao lại không cho nàng gặp?” Mục Vô Ca khó chịu hỏi.

Vân Kinh liếc hấn một cái, mặt mũi nhăn nhó lại, đáp: “Vi ta không muốn gặp nàng trong dáng vẻ nhếch nhác này. Vì không biết phải dùng tâm tình gì

để đối mặt với nàng. Vì không biết nên nói gì, nên làm gì. Bởi vì rất nhiều thứ, như vậy có được tính là câu trả lời hay không?”

Nàng thương tích đầy mình trở về, một tay một chân xém chút nữa thì tàn phế.

Nàng không để ý đến thương tích của mình mà nhất định phải ngồi ngoài cửa sổ đánh đàn, hát đến khàn cả cổ.

Lúc này từ trong phòng, hần nhìn thấy trên tay nữ tử kia dính đầy máu tươi.

Chính là như thế, cho dù là tình cảm tha thiết.

Cho dù nàng muốn gặp hần đến vậy, kẻ nhất gan trước mặt này, chút dũng khí liếc mắt nhìn nàng một cái cũng không có.

Nếu hần đã nói thế, vậy chính hần đến xem đi.

Mục Vô Ca cắn môi, đứng dậy bước về phía cửa sổ.

Hai tay dùng sức mở bung cửa sổ, ánh mặt trời bên ngoài tràn vào.

Mục Vô Ca chỉ ra ngoài, nói với Vân Kinh: “Đồ nhất gan, chính ngươi xem đi, xem rốt cuộc tình cảm nàng dành cho ngươi là như thế nào!”

Đừng làm nàng khổ sở, hãy gặp nàng đi.

Ta không muốn thấy nàng khóc nên hãy làm cho nàng cười.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 27: Người Tô Thêm Màu Sắc Cho Sinh Mệnh Nàng, Hần Tên Là Vân Kinh

Ngoài cửa sổ có thật nhiều hoa Tử Vi tung bay.

Tử Vi nở, đã bao lâu hần chưa cùng nàng ngắm hoa rồi nhỉ?

Mục Vô Ca chỉ về bụi hoa màu tím, nói với hần: “Vân Kinh, chính ngươi cũng thấy rõ, vừa nãy nàng ngồi ở kia đánh đàn cho ngươi nghe. Nàng từng nói, ngươi thích nhất là hoa Tử Vi, chờ ngươi tỉnh lại, nàng muốn cùng ngươi ngắm hoa. Vì ngươi, nàng xông vào tiền lâm, đoạt Bách Long Nhân. Một tay, một chân xém chút nữa cũng bị phế luôn. Nhưng khi vẫn chưa xác định ngươi đã an toàn, nàng vẫn không dám chữa thương. Nàng đánh đàn ngoài kia, tay dính đầy máu, khàn cả cổ mà không dám dừng lại. Nàng sợ ngươi không về được. Nàng đã hạ quyết tâm đối mặt với ngươi. Vậy mà... cái đồ nhu nhược nhà ngươi không dám gặp mặt nàng là sao!”

Ánh mắt của Vân Kinh dần bị một màn sương che phủ. Trái tim tựa như tờ giấy Tuyên Thành đã nhàu nát rồi lại mở ra, ần ần đau nhức.

Mai Vũ, tại sao lại phải vì ta mà làm đến bước này? Muội có biết không, muội càng tốt với ta, ta càng không dám đối mặt với muội.

Nhưng mà, ta không thể không đối mặt. Ta muốn gặp muội, muốn hôn muội, muốn nói cho muội biết Vân Kinh đã học được như thế nào là yêu rồi.

Không thể gặp, không dám gặp đều đã thành quá khứ, tại đây, trong lúc này, tất cả đã hóa thành nước mắt.

Vân Kinh nghĩ, cả đời này, hần không thể dứt khỏi nữ tử kia. Mà cho đến tận bây giờ, hần chưa từng nghĩ tới sẽ không dây dưa với nàng nữa.

Bất kể là Vân Kinh luôn kêu gào muốn giết nàng hay Vân Kinh vì nàng mà đau khổ, vì nàng mà mê muội, đều như thế.

“Mục Vô Ca, ta nghĩ, ta muốn gặp lại nàng.” Vân Kinh nói rồi mở mắt ra.

Khóe môi hần lại nở nụ cười nhẹ đã lâu không thấy.

Mục Vô Ca cười: “Vậy là tốt rồi.”

Lúc Mục Vô Ca từ trong nhà đi ra đã thấy Hoa Tử Nguyệt đứng ngay trước cửa.

“Ngươi đã rất làm rất tốt.” Khóe miệng Hoa Tử Nguyệt cong lên, nói.

Mục Vô Ca chớp mắt: “Đúng là không tệ.”

Khó có được lúc cả hai không cãi nhau mà lại im lặng như thế.

Trong lòng lại nghĩ, tên nam nhân chết tiết kia bây giờ coi như sau cơn mưa trời lại sáng. Còn bọn hắn, chẳng biết khi nào mới được như thế nữa.

Tại sao khi gặp phải Mai Vũ, bọn hắn đều trở thành những kẻ nhát gan?

Tiếng lá cây xào xạc vang lên, hai người sóng vai bước đi dưới ánh chiều tà. Mục Vô Ca cất lời: “Tối nay đi hội hoa đăng chơi đi.”

Hoa Từ Nguyệt than vãn: “Tại sao lần nào cũng đi hội hoa đăng vậy?”

“Ha ha, bởi vì nàng thích.”)ie&~n đàn Lữ Quý!}@n

Vân Khinh từ trên giường ngồi dậy, đến bên cửa sổ viết một lá thư, gọi bỏ câu đưa thư tới mang bức thư kia đi.

Hắn đứng trước cửa sổ, lặng lẽ thở dài.

Tháng bảy, hoa Từ Vi và Vân Khinh sẽ trôi qua rất nhanh.

Những thứ tốt đẹp thì luôn ngắn ngủi, thật đáng tiếc.

Cửa “cạch” một tiếng, bị đẩy ra.

Vân Khinh quay đầu, nhìn thấy nữ tử kia, có chút sững sốt.

Mai Vũ mặc một bộ hồng y, mái tóc xõa dài, trên đầu cài một cây trâm màu tím nghiêng nghiêng. Như vậy, giống như kiểu tóc tình nhân với Vân Khinh. Nàng đứng trước cửa, nở nụ cười khuynh quốc khuynh thành.

Trái tim Vân Khinh bỗng chốc loạn nhịp.

“Sur huynh, ta đến giúp huynh chải đầu, bọn họ nói tối nay muốn đi hội hoa đăng chơi.”

Tim của Vân Khinh lại rung động.

Sur huynh sao...

Hắn thật sự rất thích xưng hô này nha.

Xưng hô kia giống như nắm hết tất cả về nàng.

Bởi vì ta là sur huynh của nàng nên ta biết nàng sớm hơn bất cứ kẻ nào, hiểu nàng hơn so với bất kỳ ai, cũng cùng nàng trải qua nhiều thứ hơn bất cứ ai.

Là một dạng xưng hô giống như duyên phận chém mãi không đứt.

Bởi vì ta là sur huynh của nàng, sẽ được nàng nhớ đến cả đời, không bao giờ quên, cũng sẽ ràng buộc với cả cuộc đời nàng.

Trên đỉnh Vân Nhai, nàng từng đau khổ muốn đoạn tuyệt quan hệ với hắn. Bây giờ, một tiếng sur huynh đã lâu không được nghe này đại biểu cho sự tha thứ của nàng và việc nàng mở rộng nội tâm với hắn.

Trái tim của Vân Khinh bị một tiếng “sur huynh” này bắt mất rồi.

Hé môi, Vân Khinh nghiêng đầu nở nụ cười.

“Được, hiếm khi sur muội có hứng thú.”

Hắn đột nhiên phát hiện, có đôi khi, không nói gì hết là tốt nhất.

Mai Vũ được hắn cho phép, bước tới đứng trước cửa sổ.

Ngón tay luồn qua tóc hắn, nhẹ nhàng chải tóc cho hắn.

Vân Khinh nhìn vào gương đồng, thấy ngón tay nhỏ bé, trắng nõn của nàng được băng lại bằng lụa trắng.

Đau lòng hỏi: “Còn đau không?”

Mai Vũ cười: “Không đau, sur huynh, huynh còn đau không?”

Lòng huynh có còn đau không?

Vân Khanh lắc đầu: “Không, không còn đau nữa.”

Sư muội ngốc của ta, có muội ở bên cạnh sao ta lại có thể đau được.

Chờ Mai Vũ cột tóc cho hấn xong, Vân Khanh xoay người kéo tay nàng lại, vuốt ve vết thương bị lụa trắng quấn chặt, ánh hoàng hôn chiếu lên gương mặt vẫn còn hơi tái của nàng.!)&~n!)&n Lê @uý!)&n

“Sư muội, màu trắng không hợp với muội đâu, để ta tô thêm màu sắc cho muội.” Vân Khanh ấn nàng ngồi xuống ghế, cầm mực đỏ lên.

Mai Vũ si ngốc nhìn gương mặt Vân Khanh.

Từ góc nhìn của nàng, những sợi tóc của Vân Khanh buông xuống, lấp lánh ánh sáng, trường sam màu trắng ôm lấy dáng người cao gầy của hấn. Ánh tà dương rực rỡ, hấn giống như sắp bay lên vậy.

Mai Vũ không khỏi thấy bối rối, nói với hấn: “Sư huynh, huynh muốn vẽ cái gì vậy?”

“Vẽ hoa mà muội thích.”

“Nhưng mà muội thích rất nhiều loại hoa nha.”

“Nha đâu chết tiết này, đừng có mà kén cá chọn canh.”

Mai Vũ dẫu môi, sư huynh lúc nào cũng như vậy, luôn thích dùng bạo lực trấn áp nàng.

Nhưng mà, ha ha, nàng thích sư huynh như thế, luôn luôn cao cao tại thượng. Cảm thấy có thể ỷ lại vào huynh ấy.

Vân Khanh chọn màu rồi bắt đầu vẽ lên miếng lụa trắng trên tay nàng.

Hoàng hôn vẫn chưa tắt, ngoài cửa sổ, hoa Tử Vi bay bay, Mai Vũ nghiêng đầu nhìn lướt qua, nhớ kỹ cái ngày tươi đẹp đó.

Nam tử kia nghiêng đầu, chăm chú vẽ bên ngoài ngón tay nàng. Cảm nhận hơi vênh lên, nàng thích hấn, vô cùng thích, trong mắt nàng toàn là hấn.

Cả đời nàng sẽ không quên khoảnh khắc tốt đẹp này.

Vào giữa mùa hạ tháng bảy, trên ngón tay nàng lưu lại kỷ niệm về một nam tử dịu dàng.

Trong sinh mệnh nàng, nam nhân vẽ thêm màu sắc lên ngón tay này.

Hấn tên là Vân Khanh, là sư huynh của nàng.

Là nam nhân mà nàng đã thích và sùng bái từ lúc nhỏ.

Là nam nhân cho nàng nỗi đau sâu nhất và tình yêu cay đắng nhất.

Cũng là nam nhân duy nhất làm cho nàng dù có đau khổ cũng vui vẻ.

Khi màn đêm buông xuống, Vân Khanh và Mai Vũ nắm tay nhau cùng ra khỏi khách điếm.

Tháng bảy có những ngày hội hè. Tối nay cũng là tết hoa đăng mùa hạ.

Tay của Vân Khanh vẫn luôn nắm lấy tay Mai Vũ.

Vui quá. Một tay Mai Vũ cầm hoa đăng, một tay nắm lấy tay hấn.

Phía sau có một đám nam nhân khó chịu nhìn cánh hai người ngọt ngào vui vẻ.!)&~n!)&n ;ê @uý!)&n

“Tại sao chúng ta phải nhìn bọn họ vui vẻ chứ!” Mực Vô Ca tức giận kêu to.

Hấn cũng muốn nắm lấy cái tay nhỏ của Mai Vũ mà!

Hoa Tử Nguyệt vỗ vai hấn: “Nhỏ tiếng một chút!”

Mực Vô Ca mất hứng dẫu môi.

Thật là, rõ ràng là hấn cũng có ý kiến, giả bộ cái quái gì chứ.

Trong mắt Tạ Văn Phong đông đầy ý cười, vui vẻ nói: “Hay là để ta đánh cho nguoi tàn phế, đến lúc đó Mai Vũ sẽ đáp ứng tất cả mọi yêu cầu của nguoi.”

Khóe mắt của Mục Vô Ca giật giật liên hồi.

Xong rồi, tên này trực tiếp hắc hóa rồi. Có lẽ hắn nên thành thật một chút, hắn cảm thấy đám nam nhân này oán khí rất nặng.

Mai Vũ không hề phát giác, đắm chìm trong sự vui sướng khi ở bên Vân Kinh.

Dần dần, đám nguoi tự động tách ra, Mai Vũ và Vân Kinh chẳng biết đã đi tới nơi nào, còn đám nam nhân kia, có lẽ là thực sự thấy chướng mắt nên đã kết bè kết đảng đi uống rượu rồi.

Bốn phía, ánh đèn phiêu động, nơi nơi cực kỳ náo nhiệt.

Vân Kinh kéo theo Mai Vũ xuyên qua hết đám nguoi này đến đám nguoi khác.

“A! Sư huynh, chúng ta đi mua hai cái mặt nạ đi.” Mai Vũ reo lên.

Vân Kinh nghiêng đầu nhìn rồi mỉm cười gật đầu.

“Được, muội muốn cái nào?”

Trước sạp bán mặt nạ, lão bản thấy hai người đến xem, nhiệt tình nói: “Khách quan, đến xem đi.”

Vân Kinh kéo nàng đi về hướng đó.

Mai Vũ nhìn một đồng mặt nạ, không biết nên chọn cái nào.

Lão bản chớp mắt, đột nhiên nói: “Vị nương tử này, chọn hai cái mặt nạ này đi. Hai cái này là mặt nạ phu thê đó, ta bán được lắm.”

Mặt Mai Vũ thoáng chốc đỏ bừng, cắn môi, khó xử nhìn Vân Kinh, vừa lúc Vân Kinh cũng nhìn nàng.

Bốn mắt nhìn nhau rồi lại nhanh chóng quay đi.

Mai Vũ quay đầu sang chỗ khác nhưng tay vẫn cảm nhận thấy nhiệt độ của hắn, trái tim bất giác đập nhanh.

Thật là ngại quá đi! Bị hiểu lầm thành phu thê rồi.

Vân Kinh mỉm cười nói với lão bản: “Vậy lấy hai cái này đi.”

Lúc đi, lão bản vẫn không ngừng nói: đúng là một đôi phu thê tuyệt phối.

Hai bàn tay đang nắm lấy nhau lại bất giác nóng lên, nhưng lại nắm càng chặt hơn.

Dưới ánh đèn, Mai Vũ và Vân Kinh xuyên qua biển nguoi, mọi nguoi xung quanh nhao nhao ghé mắt nhìn theo đôi kim đồng ngọc nữ.

Đêm đó, trong những ánh mắt như vậy, Mai Vũ đột nhiên cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

Thì ra, hạnh phúc chỉ đơn giản như thế mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 28: Vân Kinh, Ta Sẽ Luôn Nhớ, Ta Đã Từng Yêu Huynh

“Sư huynh, sư huynh, chúng ta đi vớt cá vàng đi.”

“Ừ, được.”

“Sư huynh, ở đây có nặn đồ chơi bằng đường nè.”

“Ha ha, sư muội muốn nặn cái gì?”

“Đương nhiên là nặn sư huynh rồi.”

Dọc đường đi, hoa đăng nhấp nháy. Vân Kinh và Mai Vũ vui cười ầm ĩ trong ngày hội. Vân Kinh sủng nịnh theo sau nàng, bên nàng mọi lúc, mọi nơi.

Nếu thời gian có thể dừng lại thì tốt quá.

Mong tất cả những kỷ niệm đẹp này sẽ không bao giờ nhạt phai.

Bị Mai Vũ kéo đi, Vân Kinh đã nghĩ như thế.

Bộ y phục màu đỏ trên người Mai Vũ khẽ bay bay, nàng quay đầu lại, cười với hắn.

Hắn muốn dùng cả cuộc đời này để giữ mãi nụ cười trên môi nàng, ở bên cạnh nàng.

Mai Vũ, ta rất yêu muội, rất thích nụ cười của muội.

Miếu nhân duyên, chơi cà kheo, sạp vẽ tranh, thi đồ đèn.

Mai Vũ và Vân Kinh đã đi qua rất nhiều nơi, cuối cùng hai người đi tới bờ sông, hai bên bờ thả rất nhiều hoa đăng.

Trên ngón út của Vân Kinh và Mai Vũ buộc một sợi dây đỏ, hai người nắm tay nhau, không khí ngọt ngào lan tỏa đến cả những người xung quanh.

Trên bầu trời, pháo hoa nổ rộ. Đêm nay làm Mai Vũ cảm thấy có gì đó thật quen thuộc. Cảnh tượng này hình như nàng đã từng cùng ai đó trải qua.

Họ cứ đi, đi dọc theo bờ sông, đến khi không còn ai nữa mà chỉ còn hoa đăng trôi theo dòng nước.

Vân Kinh kéo nàng ngồi xuống bờ sông, để nàng tựa vào lòng mình, dịu dàng nói: “Sư muội, mấy ngày qua cực cho muội rồi.”

Mai Vũ cọ cọ vào lòng hắn, lắc đầu nói: “Sư huynh, muội có rất nhiều điều muốn nói với huynh, muội thật sự rất sợ huynh sẽ không trở lại nữa. Nhưng khi đối mặt với huynh, muội lại chẳng biết phải nói gì.”

Đây phải chăng là thứ mà người ta vẫn hay gọi là tình cảm không thể diễn tả bằng lời nói?

Cứ nhìn thấy hắn là nàng không biết phải nói gì nữa, có phải nàng ngốc lắm không?

Vân Kinh vuốt tóc nàng, nở nụ cười thật dịu dàng.

“Sư muội ngốc, không cần nói gì cả. Ta biết hết rồi.”

Tiểu sư muội của ta, ta biết hết tất cả những điều mà muội muốn nói.

Mai Vũ vui vẻ gật đầu.

Vân Kinh nhìn lên mặt trăng, trong mắt dần đọng đầy một tầng nước mỏng.

“Sư muội, muội bắt đầu thích ta từ khi nào?” Giọng nói của Vân Kinh khàn khàn, Mai Vũ muốn ngẩng đầu lên nhìn lại bị hắn nhẹ nhàng đè xuống.

Mai Vũ cười nói: “Là lần đầu tiên gặp huynh đó, sư huynh cười rộ lên thật mê người nha.”

Vân Kinh đáp lại: “Có lẽ ta cũng bắt đầu thích muội từ lúc đó. Nhưng đến cuối cùng, ta vẫn không thể học được cách yêu một người. Sư phụ dạy ta thành một người lãnh huyết nhưng không dạy ta phải dịu dàng với một người ra sao, phải đối xử tốt với một người là như thế nào. Sư muội thật là lợi hại nha, vậy mà muội lại có thể dạy ta thế nào là yêu. Sư muội, có phải là ta đã tổn thương muội rất nhiều hay không?”

Vành mắt của Mai Vũ cũng dần trở nên ướt át. Tại sao sư huynh lại dùng ngữ điệu bi thương như vậy, làm cho nàng muốn khóc.

“Sư huynh, mọi thứ đều đã qua rồi. Chúng ta bắt đầu lại lần nữa có được hay không?” Mai Vũ ngửa đầu nói.

Vân Kinh cúi đầu, nhìn gương mặt nàng.

Nhìn tóc nàng buông xõa, gương mặt trắng nõn, đôi mắt linh động, đôi môi đỏ thắm.

Đây là gương mặt nàng, gương mặt của nữ tử mà hắn yêu, hắn muốn nhớ thật kỹ, muốn khắc sâu gương mặt nàng vào trong mắt, trong lòng.

“Ừ, chúng ta bắt đầu lại lần nữa...”

Cúi đầu, Vân Kinh dịu dàng hôn nàng.

Bắt đầu lại sao?

Mai Vũ, chúng ta hãy tạo ra một khởi đầu đẹp nhé.

Rời môi nàng, Vân Kinh đỡ vai nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Tuy trong đôi mắt hắn vẫn còn sương mù, nhưng hắn tin chắc là tầng sương kia sẽ không biến thành nước mắt trong suốt.

Hắn là Vân Kinh, là sư huynh mà nàng sùng bái nhất, cho nên hắn nhất định không được yếu đuối trước mặt nàng.

“Tiểu sư muội của ta, muội đã trưởng thành rồi. Bên cạnh muội cũng đã có người có thể cùng muội đi đến cuối đời. Sau này, nếu sư huynh không còn ở bên, muội vẫn phải vui vẻ sống tiếp. Nhớ rõ lời sư huynh, nếu giảng hồ rồi ren, nhân thế rung chuyển, muội không còn nơi nào để đi thì Vô Vân Lâu của sư huynh sẽ trở thành nhà của muội. Tiểu sư muội, ta muốn muội được hạnh phúc.” Vân Kinh nói những lời đó vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại đánh mạnh vào lòng Mai Vũ. Dien~ đ@n L3 qy Don

Gương mặt Mai Vũ tái xanh, nhìn chằm chằm hắn, đầy cầu khẩn.

“Sư, sư huynh, huynh không cần muội nữa hay sao?” Mai Vũ cất giọng nức nở, hỏi.

Không phải huynh đã nói chúng ta cùng bắt đầu lại sao? Tại sao lại rời bỏ ta?

Vân Kinh lắc đầu, vuốt ve gương mặt nàng, cười nói: “Không có, sư muội, muội vĩnh viễn là người mà huynh yêu nhất.”

Mai Vũ sợ hãi lắc đầu, run rẩy hỏi: “Tại sao chứ?”

Vân Kinh nghiêng đầu, mái tóc đẹp buông xuống một bên sườn, theo gió bay bay.

“Mai Vũ, vì ta ta yêu muội. Vì ta yêu muội đó, muội có hiểu không?”

Bởi vì ta yêu muội, ta yêu muội rất nhiều nên ta phải rời xa muội, muội có hiểu được không?

Mai Vũ nhìn hắn, nhìn bóng dáng màu trắng trong gió kia.

Vài năm trước, vài thập niên trước, cũng bóng dáng này, cũng dáng vẻ phiêu dật như vậy.

Bởi vì ta yêu muội, muội hiểu không?

Đúng vậy, nàng hiểu.

Hắn nói sẽ không dịu dàng với sư muội như những người khác, đồ lừa gạt, chuyên lừa đảo người khác. Huynh rõ ràng là vô cùng dịu dàng.

Dịu dàng đến mức làm nàng đau triệt nội tâm.

Phải buông tay sao? Sư huynh của ta, ta hiểu nỗi khổ của huynh.

Mai Vũ cắn môi, nén nước mắt xuống, dịu dàng hôn hắn.

“Sư huynh, huynh nhất định phải trở về gặp ta.”

“Sư muội, ta nhất định sẽ trở về.”

Trong mắt Vân Kinh, sương mù lại càng thêm dày đặc.

Cuối cùng hắn đã có thể tâm ý tương thông với nữ tử này, nhưng lại phải mặt đối mặt cho nhau tự do.

Yêu một người, là muốn người kia hạnh phúc.

Sư muội, nếu tại ta mà muội và Liễu Hành Vân phải thống khổ vì ân ân oán oán thì không bằng ta dứt khoát ra đi.

Kỳ thật, ta vẫn chưa đủ quyết đoán. Sư muội, ta biết ta không phóng khoáng. Nhưng ta không thể không buông tay, ta làm vậy muội mới có thể hạnh phúc, cũng là cho chính mình một đường lui.

Vân Kinh là một kẻ ích kỷ, nếu hắn vẫn ở cạnh nàng nhưng vẫn không thể hoàn toàn có được Mai Vũ, hắn sợ có ngày chính hắn sẽ phát điên lên. Hắn đã tổn thương nàng nhiều như vậy, hắn không thể lại làm nàng tổn thương thêm nữa.

Kết cục cuối cùng chỉ có chia ly.

Phía sau, có người cầm đèn đi tới, đứng ở phía xa xa chờ đợi.

Mai Vũ nghiêng đầu thấy, cắn môi, ngẩng đầu nhìn hấn.

“Sur huynh, hẹn gặp lại.”

“Sur muội, hẹn gặp lại.” Vân Kinh đặt thứ gì đó vào tay nàng, nói.

Xoay người định đi thì lại bị sur muội làm vướng lại.

Hai người cúi đầu, thấy tơ hồng còn vướng trên ngón út.

Nước mắt Mai Vũ chực rơi. Dlen~ đ@n L3 qy Don

Mai Vũ nấp máy môi, định nói gì đó lại bị nàng giành trước.

“Đừng dứt nó, đừng làm đứt nó, xin huynh hãy coi nó ra nhẹ nhàng thôi.” Mai Vũ lớn tiếng nói.

Sur huynh, đừng làm đứt nó, ít nhất, trong lòng ta, nó chưa từng đứt đoạn, huynh ở đầu kia tơ hồng, vĩnh viễn sẽ không rời đi.

Vân Kinh muốn ôm lấy nàng nhưng sau cùng hấn vẫn kiềm chế lại. Đưa tay coi dây tơ hồng ra.

Tơ hồng coi ra được một chút thì trái tim cũng đau thêm một chút.

Nữ tử mà ta yêu, ta coi dây tơ hồng với nàng thì sẽ có người khác đến thất nó lại.

Nhưng có thể cho ta một đầu được không? Cho dù ta không thể cột nó lại nữa, nhưng trong lòng ta, đầu kia luôn là muội.

Cả đời này ta sẽ không quên, người mà ta yêu sâu đậm là Mai Vũ.

Dây tơ hồng rời tay, Vân Kinh xoay người, sương mù trong mắt biến thành những giọt nước trong suốt, chảy xuống khóe mắt.

Từng bước bước về phía người đang đợi hấn.

Mai Vũ nhìn bóng lưng hấn dần đi xa, nhìn tơ hồng phiêu đảng trong gió không có mục tiêu. Mím cười, nước mắt cũng không thể kìm chế nổi mà rơi xuống.

“Sur huynh, muội thích sur huynh nhất đó.” Mai Vũ thì thầm, tiễn nam tử kia dưới màn pháo hoa long trọng.

Đêm nay, vĩnh viễn ta sẽ không quên, nụ cười và bóng dáng của nam tử ta đã từng yêu.

Ta đã từng say mê hấn, từng đau vì hấn, từng vì hấn mà không tiếc sinh mệnh.

Từ lúc hấn rời đi, ta không sử dụng từ thích này nữa.

Khắc sâu vào ký ức là những nỗi đau đến thấu tim gan và cả những ngọt ngào, hạnh phúc.

Ta biết, tất cả không phải chỉ một từ thích là có thể khái quát hết được.

Trong đêm pháo hoa rực rỡ, Mai Vũ tay cầm hoa đăng, nhìn Vân Kinh từng bước đi xa. Lúc nước mắt chảy thành sông, rốt cuộc nàng cũng hiểu được cái gì là yêu.

Ta sẽ vĩnh viễn nhớ về huynh, Vân Kinh, sur huynh của ta.

Ta sẽ luôn nhớ, ta yêu huynh.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 29: Mai Vũ, Từ Trước Đến Nay Ta Chưa Từng Yêu Ai Đến Thế

Trong tửu lâu ánh sáng lập lờ, có một đám nam nhân đang thành thoi uống rượu.

Thấy mọi người đã uống khá nhiều rồi, Tạ Văn Phong lắc đầu, không biết nên nói gì để thuyết phục cái đám này trở về.

Hoa Từ Nguyệt đứng ngoài cửa, tay cầm hoa đăng, nhìn ra phía ngoài. Tạ Văn Phong bước đến cạnh hắn, nói: “Sao thế? Người lo lắng cho hai người kia à?”

Hoa Từ Nguyệt lắc đầu: “Không, ta không thêm lo lắng tên nam nhân kia đâu, ta chỉ lo lắng cho Mai Vũ mà thôi.”

“Ha ha, yên tâm đi, không có việc gì đâu.” Tạ Văn Phong cười đáp.

Vân Khinh sẽ bảo vệ nàng thật tốt.

Hoa Từ Nguyệt thở dài, nói: “Hồi chiều, ta thấy Vân Khinh đã gửi bỏ câu đưa thư đi. Ta nghĩ, hắn đã quyết định rồi.”

Đường như hiểu ra điều gì đó, đôi mắt Tạ Văn Phong tròn to.

Hoa Từ Nguyệt nghiêng đầu, đôi mắt nâu ánh lên nét dịu dàng, nhìn đường phố náo nhiệt.

“Tạ Văn Phong, bây giờ ta không tiện hành động, đành nhường cơ hội này cho người rồi.”

Sau đó, bóng dáng Tạ Văn Phong bỗng từ trong tửu lâu phóng ra ngoài.

Gió lướt qua, làm bay góc áo nguyệt sắc của Hoa Từ Nguyệt.

Ngọn đèn vàng mờ nhạt ánh lên y phục của hắn.

Hoa Từ Nguyệt nghiêng đầu, nói: “Như vậy là ta thỏa mãn rồi.”

Một bóng người áo trắng từ chỗ rẽ bước tới, lúc đi tới chỗ hắn thì thả bầu rượu xuống.

Mỉm cười, Vân Khinh nói: “Thế này coi như ta và các người đã uống với nhau một chén rồi.”

Hoa Từ Nguyệt tròn to mắt, cảm thán: “Người đã quyết tâm rồi à.”

Vân Khinh nhìn dòng người tập nập ngoài kia, gương mặt đượm chút bi thương.

“Lúc sống con người sẽ gặp được rất nhiều người. Có một số người cho dù họ ở ngay bên cạnh, nhưng lại tựa như xa tận chân trời. Nhưng có một số người cho dù lưu lạc thiên nhai, vẫn có cảm giác như đang ở bên cạnh. Tối nay, ta đã biến mất trong biển người trước mặt nàng. Đời này, ta đã xuất hiện trong sinh mệnh nàng. Hoa Từ Nguyệt, ta không thua, ngược lại, ta đã thắng tuyệt đối.” Vân Khinh nói rồi xoay lưng, lại biến mất trong đám đông.

Trong nháy mắt, biển người mênh mông đã nhanh chóng nhấn chìm hắn.

Hoa Từ Nguyệt ngửa đầu, mỉm cười.

Vân Khinh, hi vọng trái tim của người cũng phóng khoáng như những lời người nói.

Ta tin rằng dù người ở đâu, dù hoa đăng có tàn lụi tàn thì khi người ngoái đầu lại, người nguyện ý mở rộng vòng tay với người, vĩnh viễn sẽ là nữ tử kia.

“Ha ha, tên hoa đào chết tiết kia được lợi rồi.” Thi thậm nói một câu, Hoa Từ Nguyệt nâng chén uống một ngụm rượu. D!e^i da`n Lê qUỷ Do^n

Hừ! Đáng chết, cái tên Vân Khinh này, đưa rượu mạnh thế!

“Hoa XX! Ta phải liều mạng với người, uống thêm 30 chén nữa!” Bên trong, Mục Vô Ca đã bắt đầu say khướt.

Hoa Từ Nguyệt lắc đầu, cất bước trở về.

“Mục Vô Ca, gia sẽ cho người biết thế nào là lợi hại.”

Tối nay, không say không về.

Tạ Văn Phong chạy, cứ chạy.

Hắn tìm bên bờ sông Thất Nguyệt, lòng tràn đầy lo lắng.

Mai Vũ, người ở đâu?

Tìm ở thượng nguồn mà không thấy, đi mãi đến hạ du vắng vẻ, Tạ Văn Phong mới nhìn thấy nữ tử kia bên bờ sông đầy sỏi đá.

Nàng đứng ở đó, yên lặng nhìn về một hướng.

Trái tim Tạ Văn Phong đau nhói.

Hướng đó, nhất định là hướng mà nam tử kia đã rời đi.

Thở hổn hển, Tạ Văn Phong chạy về hướng Mai Vũ.

Hắn đã đến gần nàng nhưng lại không thể nào bước thêm một bước nữa.

Muốn chạm vào nàng, nhưng lại không dám.

Mai Vũ nghe tiếng, quay đầu lại nhìn Tạ Văn Phong.

Hai người nhìn nhau, trong mắt nàng chất đầy đau thương. Cười thê lương, đôi môi tái nhợt của Mai Vũ run rẩy, khẽ nói: “Văn Phong, ta buông tay, hấn sẽ được hạnh phúc, được giải thoát.”

Tạ Văn Phong nhìn thấy trên ngón út của nàng có sợi tơ hồng đang phát phơ theo gió.

Tìm hấn đau đến không thở được.

Mai Vũ thật ngốc, nàng luôn cho rằng dùng tơ hồng có thể trói buộc người khác.

Luôn muốn dùng tơ để nối kết với người ta, Mai Vũ thật khờ.

Mai Vũ, người phải vui vẻ, vì dù hấn có cắt đứt tơ hồng với người, hấn vẫn mong người hạnh phúc.

Người yếu đuối mà kiên cường, bướng bỉnh mà dịu dàng.

Ta biết, biết tất cả.

“Mai Vũ, khóc đi.” Tạ Văn Phong sải bước nhanh đến bên cạnh Mai Vũ, ôm chặt nàng vào lòng.

Mai Vũ khóc trong lòng Tạ Văn Phong.

Cả cơ thể của Mai Vũ run lên, khóc thật thảm.

Chỉ một lúc thôi, Văn Phong, một lúc thôi.

Ta rất, rất đau khổ, cho ta khóc một lúc thôi.

Ta biết, ta và sư huynh không thể đến được với nhau. Nhưng ta vẫn sợ, ta sợ ngày hôm nay sẽ đến. d!e^n da`n lê qUY Đo^n

Rốt cuộc hoa Tử Vi cũng chờ được ngày ta và người kia hạnh phúc, nhưng hạnh phúc đó lại ngắn ngủi như thời gian hoa nở vậy.

Tháng bảy là tháng của hấn, nhưng tại sao lại trôi qua nhanh như vậy?

Dù ta cố gắng thế nào cũng không thể giữ lại dù chỉ một chút bóng hoa Tử Vi.

Với Mai Vũ, cuộc ly biệt này thật là đau đớn.

Mai Vũ khóc một lúc lâu, tiếng khóc cũng dần nhỏ lại.

Tạ Văn Phong nhắm mắt lại, hít sâu, kéo Mai Vũ đang nước mắt tèm lem từ trong lòng ra, thâm tình hôn nàng.

Hôn triển miên, Tạ Văn Phong nỉ non: “Ta sẽ ở bên cạnh nàng cho đến khi sinh mệnh ta kết thúc. Cho nên, Mai Vũ, đừng khổ sở nữa. Ta rất đau, Mai Vũ, từ trước đến nay ta chưa từng yêu ai đến thế, nàng là người duy nhất đó.”

Đừng khóc nữa, đừng rơi nước mắt nữa, bởi vì trái tim ta sẽ rất đau.

Mai Vũ nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, nước mắt đã không còn nữa.

Cái gọi là đau đớn, khổ sở rồi sẽ qua thôi. Vì có người luôn mong nàng hạnh phúc.

Nắm tay Tạ Văn Phong, Mai Vũ nói: “Được, đại thiếu gia sợ đau, chúng ta về thôi.”

Trong đêm pháo hoa không dứt, nam tử kia cũng ra đi cùng với pháo hoa. Huynh cũng sẽ sống vui vẻ nhỉ? Bởi vì ta mong huynh được vui vẻ.

Tiểu yêu tinh của ta, hãy cố gắng dựa vào gần ta một chút, ít nhất, trong phạm vi không chế của ta, ta có thể bảo vệ nàng.

Đêm nay, gió rất lạnh, trời sắp mưa rồi. Mưa gió của Tây Thục cũng sắp tới.

Sau khi cơn mưa qua đi, kết cục sẽ như thế nào?

Không ai có thể trả lời được.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 30: Ta Cá Người Nhất Định Không Lấy Được Mai Vũ

Tại Phật đường trong cung, Đông Thần Hạo đang nhìn Đông Thần Thanh Vân.

Hắn đứng dựa vào cạnh cửa, hiển nhiên Đông Thần Hạo chẳng hề tôn kính Phật Tổ chút nào.

Bộ dáng ngả ngón kia cũng không hợp với bộ y sam màu vàng sáng chút nào. Hắn cười tà, nói: “Đông Thần Thanh Vân, người không định liên thủ với ta sao?”

Chuỗi Phật châu trong tay dừng lại rồi tiếp tục chuyển động, Đông Thần Thanh Vân không trả lời cũng không quay đầu lại.

Đông Thần Hạo thấy nàng không thèm nhìn mình, cũng không nổi giận. Hắn đi tới, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Đông Thần Thanh Vân nhìn hắn, không vui nói: “Đây là Phật đường. Cho dù người là Hoàng Thượng thì cũng không được làm bẩn nơi của Đức Phật.”

Đông Thần Hạo nghe thấy thế, ngửa đầu cười to: “Ha ha ha ha, Đông Thần Thanh Vân, người nghĩ Phật sẽ tiếp nhận Hoàng Đế hay sao? Một Đế Vương tay đã dính đầy máu tươi? Đùng đùa nữa, người vốn biết rõ trên đời này không có cái gì gọi là Buông hạ đồ đao, lập địa thành Phật. Người chỉ đang trốn tránh mà thôi.”

Chuỗi Phật châu trong tay Đông Thần Thanh Vân lại ngừng chuyển động, nàng nghiêng đầu nhìn hắn, nở nụ cười, nói: “Đông Thần Hạo, người không sợ à?”

Đông Thần Hạo nhún mày, quát to: “Trời đất bao la, bây giờ ở Đông Thần ta là lớn nhất, sợ cái gì chứ?”

Đông Thần Thanh Vân thờ dài. Người trước mặt nàng, dù sao vẫn là một tiểu hài tử chưa lớn.

Hắn có dã tâm rất lớn, thủ đoạn cũng có thừa, có khí phách trời cho, nhưng lại không có nhân đức, không có trái tim.

Mà từ trước đến nay hắn cũng không cần đến nó. Nếu có chiến tranh, vậy dân chúng làm sao bây giờ? Hắn không nhìn thấy những gian nan trước mắt mà chỉ nghĩ đến kết quả tốt đẹp trong tương lai. Đó chính là chỗ thiếu hụt lớn nhất của nam tử này.

Hắn như vậy, có thể thắng sao?

Đông Thần Thanh Vân cười hỏi hắn: “Đông Thần Hạo, người đã chọn được Hoàng Hậu chưa?”

Đông Thần Hạo gật đầu, đôi mắt híp lại thành một đường nguy hiểm.

“Đông Thần Thanh Vân, chẳng phải người cũng biết nàng sao? Hoàng hậu của ta sẽ là nữ nhân tên là Mai Vũ kia.”

“Ồ... Nàng ấy không phải tiểu thư khuê các, sẽ không thể giúp người về mặt chính trị được, lại càng không biết ơn người, vậy tại sao không phải nàng thì không được?”

Đông Thần Hạo lắc đầu: “Không biết, ta chỉ biết là không phải nàng thì không được.”

Đối với nữ nhân kia, hắn có một sự cố chấp đến khó hiểu.

Không phải là nhu cầu của cơ thể, mà là khát vọng từ tâm hồn. Dù hắn đã cùng ngủ với trăm ngàn phi tử, nhưng Đông Thần Hạo vẫn không có tình cảm nào chân thật như thế. Cảm giác đó giống như bột nước vậy, lúc nào cũng có thể vỡ tan ra. Guồng mạt của các phi tử, thân thể của các nàng, hắn đều không thể nhớ được. Chỉ riêng nữ tử kia, chỉ gặp và tiếp xúc với nàng vài lần nhưng nhiệt độ cơ thể nàng, từng nụ cười, từng biểu cảm nàng dành cho hắn, hắn đều nhớ rất rõ.

Trong lòng hắn có một đáp án rất rõ ràng: Không phải nàng thì không được.

Nhìn vào mắt hắn, trong lòng Đông Thần Thanh Vân xuất hiện một mưu kế.

Không phải nàng thì không được à?

Người ta nói, trên thế gian này, chỉ có một loại tình cảm là người không thể nào tìm được nguyên nhân. Đó chính là tình yêu.

Chắc là Đông Thần Hạo đã yêu nàng ấy rồi.

Ha ha, cũng đúng. Nữ nhân như vậy ai mà lại không thích?

Đưa tay sờ ngọc bội hồ điệp treo ở thắt lưng, nàng tin chắc rằng nữ tử kia nhất định cũng đang đeo một cái như vậy.

Nàng nghĩ, có lẽ, cũng chỉ có nữ nhân kia mới có thể ngăn được nam nhân này.

“Đông Thần Hạo, ngươi có muốn thử đánh cược một lần hay không?” Đông Thần Thanh Vân bình tĩnh hỏi hắn.

Đông Thần Hạo nhìn nàng, tóc trên trán nàng rủ xuống, che đi đôi mắt đầy hưng phấn. Dle^n đ@/ Le^ qUý Đ@n

Nàng đã sớm muốn rửa sạch sỉ nhục trước kia rồi.

“Đông Thần Thanh Vân, ngươi muốn cược cái gì?”

“Ta cá ngươi nhất định không lấy được Mai Vũ.”

Bốn phía đột nhiên im lặng, trong Phật đường, sương khói lượn lờ.

“Ngươi nên biết là Mai Vũ đã quên An Thiếu Hàn rồi.” Đông Thần Hạo ngồi thẳng lên, đối mặt với nàng, nói.

Đông Thần Thanh Vân mỉm cười, đáp: “Đúng, ta biết.”

“Ngươi cũng nên biết, thiếu đi An Thiếu Hàn, bên cạnh nàng chẳng còn ai có thể đối đầu với ta.” Đông Thần Hạo lại nói.

“Ừ, cái này ta cũng biết rõ.” Đông Thần Thanh Vân gật đầu, trả lời.

Đúng, nàng biết tất cả, nhưng như vậy thì đã sao?

“Vậy tại sao ngươi còn muốn cá cược với ta, còn dùng khẩu khí đó? Ngươi quên rằng chính ngươi đã thất bại thế nào rồi à?” Đông Thần Hạo hỏi.

Nếu đây là ván bài cách biệt quá xa thì Đông Thần Hạo hẳn không cần trợn thẳng này.

Đông Thần Thanh Vân nở nụ cười, từ khoeo mắt đến đuôi mày đều mang đầy nét tự tin.

Hắn nhớ lần cuối nàng cười tươi như thế này là vào năm kia, khi đó nàng đại biểu cho tất cả hài tử trong Hoàng thất, làm bạn với Phụ hoàng, lúc đối mặt với ngàn vạn dân chúng, nàng đã cười như thế.

Hắn nhớ rõ ngày đó, cả đám hài tử đều ở đó nhưng phụ hoàng chỉ dẫn mình nàng đi.

Dẫn nàng đến trước mặt dân chúng, Phụ hoàng nói: “Thanh Vân, nói một câu đi.”

Khi đó, nàng bước đến trước mặt người dân, nở nụ cười vô cùng tự tin.

Nàng nói: “Hỡi con dân của Đông Thần, ta là quận chúa Đông Thần Thanh Vân của mọi người, ta đại biểu cho tất cả những người trong Hoàng thất của Đông Thần hứa với mọi người rằng Hoàng thất Đông Thần sẽ mang đến cho mọi người hưng thịnh, phồn vinh.”

Sau khi nàng nói xong, xung quanh đột nhiên trầm lặng, rồi tiếng hoan hô bùng lên.

Tất cả đều hô to: “Thanh Vân Quận chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Mẫu hậu đã kéo tay hắn, nói: “Hạo, ngươi xem, Thanh Vân đúng là niềm tự hào của Hoàng thất chúng ta.”

Những rung động ngày đó, hiện lên rõ ràng ngay trước mắt.

Đúng thế, sau lưng nữ nhân nhìn như bình thường này lại có một lực lượng cường đại. Khi nàng lộ ra nụ cười như vậy, hắn không thể không xem nàng là một đối thủ chân chính.

Nàng nói: “Đồng Thần Hạo, sự tự tin của ta đến từ chính nữ nhân kia, ta tin chắc nàng sẽ không chọn người.”

Lửa giận bốc lên, Đồng Thần Hạo vốn muốn thuyết phục nàng liên thủ với hắn để đoạt lấy thiên hạ, nhưng bây giờ, tất cả những thứ đó hắn đều vứt ra sau đầu.

“Được! Đồng Thần Thanh Vân, ta cược với người một lần, Ta sẽ lập tức cho quân ở ạt tiến công Tây Thục. Ta không tin thiên hạ này là của ta mà nữ nhân kia lại không phải của ta.” Đồng Thần Hạo đứng lên, nói.

“Nếu người thua, không được gây chiến Tây Thục nữa.”

“Được! Ta đồng ý. Nhưng nếu ta thắng, người phải giúp ta đoạt lấy cả thiên hạ này.”

“Một lời đã định.” Đồng Thần Thanh Vân cũng đứng lên, xòe bàn tay ra.

Đồng Thần Hạo nhìn chằm chằm nàng rồi cũng xòe tay ra, đập tay với nàng.

“Một lời đã định.” Nói rồi Đồng Thần Hạo đứng dậy, bước ra ngoài.

Đồng Thần Thanh Vân nhìn lòng bàn tay mình, trong lòng xao động, dường như đang hy vọng thắng lợi.

Đồng Thần Hạo, chúng ta đã đập tay ước định. Lúc nào thì người mới nhận ra từ khi người đập tay với ta, người đã thua hết ba phần đây?

Trong tình yêu, ai yêu người kia trước là kẻ thua. Trong tình yêu, người yêu, nàng không yêu, người chắc chắn thua.

An Thiếu Hân và Mai Vũ, Mai Vũ và đám người kia là vương mắc mà người không thể vượt qua.

Người cũng biết, nếu như muốn hoàn toàn có được nữ nhân kia là điều không có thể.

“Đồng Thần Hạo trở thành Hoàng Đế rồi.” Lúc Mục Vô Ca mang tin tức này đến cho Mai Vũ là lúc nàng đang tận hưởng một buổi sáng tốt lành, trong tay nàng đang cầm cái bánh bao ăn ngon lành, nghe tin này xong không cẩn thận mắc nghẹn luôn.

Sau một lúc lâu đau khổ nuốt xuống, đôi mắt Mai Vũ trừng to lên như cái chuông đồng.

“Không phải chứ! Cái tên cuồng KHÓA THÂN, thích giả làm nữ nhân kia mà lại thành Hoàng Đế rồi hả?” Mai Vũ kinh ngạc la to.

Nàng có thể cảm thấy được, việc này đối với cả Đồng Thần và Tây Thục là một kiếp nạn lớn.

Ồ~ nên ra ngoài truyền bá thông tin một phen: Hoàng Đế Đồng Thần là một tên BIẾN THÁI chết thiệt!

Tạ Văn Phong liếc nhìn nàng, sau đó lấy một cái bánh bao lớn nhét vào miệng nàng.

Còn hỏi tại sao ư, người ta vốn được chọn làm Hoàng Đế, có gì mà phải kinh ngạc?

Mai Vũ liếc ngược lại hắn rồi trừng to mắt ngồi xuống.

Ờ, cũng đúng, dù sao cũng là chuyện cách đây rất xa, nghe qua, kinh ngạc một chút rồi thôi.

Mai Vũ ăn bánh bao, nói với Mục Vô Ca: “Thôi, Vô Ca, nói chút chuyện giang hồ đi. Đồng Thần cách chúng ta rất xa. Nói chuyện trước mắt đi.”

Mục Vô Ca nâng má, suy nghĩ rồi lại bày ra vẻ mặt hưng phấn: “Đúng rồi, đúng rồi. Ta nghe nói gần đây trên giang hồ xuất hiện một quái nhân.”

Mai Vũ và Liễu Hành Vân nhìn nhau, mở to mắt hứng phấn nhào tới trước mặt hắn, hỏi: “Quái nhân gì? Quái nhân nào?”

Khóe miệng Tạ Văn Phong co rút lại.

Các người đã rất kì quái rồi, đừng trêu chọc thêm sinh vật kì quái nào nữa có được không? /iẽ/ đ@/ lè qUý Đ@n

Hoa Từ Nguyệt phe phẩy cây quạt trong tay, cười với Tạ Văn Phong: “Lại là quái nhân, cứ hể nghe thấy từ quái nhân là ta lại có dự cảm xấu.”

Tạ Văn Phong gật đầu.

Không sai! Đi theo Mai Vũ hắn gặp hết quái nhân này đến quái nhân khác nha!

“À, ta nghe nói trên giang hồ xuất hiện một tên nữ nam tóc bạc, mắt tím đỏ. Hắn vừa xuất hiện đã làm mê đắm hàng vạn hiệp nữ. Vô cùng có sức quyến rũ nha. Nhưng người này rất quái lạ, dường như cả ngày không làm gì cả, chỉ ngao du khắp nơi, ha ha, đúng là một quái nhân mà.”

Lần này tới khóe miệng Mai Vũ lên con co giật. Tóc bạc? Mắt tím?

Tại sao nàng lại có dự cảm xấu đây?

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 31: Gặp Mặt Quái Nhân, Chắc Chắn Sẽ Xui Xẻo. Bách Bất Duy Đến Rồi

Tục ngữ nói đúng, một khi con người ta đã xui xẻo thì đến uống nước cũng có thể bị sặc, nên chúng ta phải bình tĩnh đối mặt với mọi việc, dù là việc nhỏ nhất.

Mai Vũ nghiêng đầu, đôi mắt tròn to như thể sắp rớt luôn ra ngoài.

Ta đau đầu quá! Đó là ai? Là ai vậy?

Mái tóc bạc và đôi mắt tím vô cùng xinh đẹp kia!

Mẹ nó! Sao mà quen thế, sao mà thấy quen như vậy chứ?

Lúc này, Mai Vũ đang ngồi ở gần cửa sổ tầng hai, chỉ cần liếc mắt nhìn sẽ thấy toàn bộ quang cảnh dưới lầu.

Trên đời thật sự có loại người không nên nhắc tới hay sao? Tại sao bên này vừa nhắc tới quái nhân tóc bạc thì bên ngoài đã xuất hiện một quái nhân tóc bạc rồi hả?

Hai nam nhân đối diện vẫn còn đang hưng trí bừng bừng bàn về cái tên quái nhân giang hồ kia.

“Ta nghe nói hình như quái nhân kia đang tìm người.” Mục Vô Ca nói.

“A? Chẳng lẽ hần là thần tiên hạ phàm? Là anh hùng cứu vớt chúng sinh?” Liễu Hành Vân cảm thấy vô cùng hứng thú, bàn luận với Mục Vô Ca.

Mục Vô Ca quay sang hỏi Mai Vũ: “Mai Vũ, người đoán xem hần đang tìm ai?”

“Ha ha, ờ thì, chắc có lẽ là tìm A Hoa đi.” Thuận miệng trả lời, đến Mai Vũ cũng không biết mình đang nói cái gì nữa.

Khóe miệng giật giật, bây giờ Mai Vũ chỉ lo rên rĩ trong lòng: Không, chắc không phải tìm mình đâu nhỉ? Chắc không phải là hần đang tìm mình đâu, nhất định không phải. Hần bề bộn nhiều việc, là người nổi tiếng nha, hần bận rộn như thế, chắc không phải là tìm mình đâu.

Trên trán Mục Vô Ca và Liễu Hành Vân chảy xuống đầy vạch đen.

A Hoa... là ai vậy?

Trên giang đầu có nhân vật nào tên này đâu?

Mai Vũ cảm thấy lông tơ trên người dựng đứng cả lên.

Vì dường như tai nàng không được tốt cho lắm thì phải, nàng nghe thấy ai đó nói: “Nàng ấy tên là Mai Vũ.”

A.... Không đúng, hần nói: Nàng ấy gọi là Mai Tử, hoặc là hần nói, nàng ấy là mỹ nữ.

Ha ha, chắc là như vậy rồi. Ấy da, dạo này cơ thể không khỏe nên lỗ tai cũng ù đi rồi.

Lại nhìn ra ngoài, Mai Vũ thấy hình như có điều gì đó không ổn, chỉ thấy một đám nữ nhân như người điên xông về phía hần.

Khóe miệng nàng càng giật nhiều hơn.

Nữ tử ở đây... thật là mạnh mẽ.

Lúc Mai Vũ đang xem hăng say, Hoa Tử Nguyệt đứng dậy, nói: “Được rồi, chúng ta nhanh chóng lên đường thôi. Không phải nói muốn đi tầm bao sao? Chúng ta trì hoãn lâu quá rồi.”

Mai Vũ giật thót.

Bây giờ? Ra ngoài?

Đừng nha~~~~ nhất định sẽ bị nhận ra đó.

Tạ Văn Phong đến bên cạnh nàng, mỉm cười sáng lạn, nói: “Mai Vũ, không phải ngại lại gây ra phiền phức gì chứ?”

Sát khí! Phía sau nụ cười rực rỡ kia của Tạ Văn Phong, rõ ràng là có sát khí!

Nàng vẫn còn muốn sống thêm vài năm nữa, bây giờ nàng chưa muốn chết đâu.

“Ha ha, Văn Phong, ngại nói đùa gì thế? Ta có gây ra chuyện phiền phức gì đâu. Chúng ta đi nhanh thôi, ở đây nóng quá, ngạt chết ta rồi.” Mai Vũ nói rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Âm thầm rơi lệ trong lòng. Nàng vẫn muốn ngồi trong tửu lâu nha!

Lúc xuống lầu, Mai Vũ cố gắng dựa sát tường mà đi, cố gắng tỏ ra: ta đây chỉ là phong cảnh mà thôi.

Đến Liễu Hành Vân bước xuống, mắt hấn sáng rực nhìn về phía quái nhân tóc bạc đang bị đám nữ nhân vây quanh.

Hung phấn kêu to: “A! Là quái nhân tóc bạc...”

Hắn đang nói giữa chừng đã bị Mai Vũ kéo lại, bịt kín miệng.

“Ngoan nào, không nên nhìn những thứ kì quái, nếu không ngại cũng sẽ trở nên kỳ quái đó.” Mai Vũ vừa gắng sức kéo hắn đi vừa nói.

Liễu Hành Vân ra sức vùng vẫy, gào thét: “Á! Ngươi muốn mưu sát à!”

Mai Vũ trừng hấn: “Ngậm miệng lại! Nếu không ta sẽ giết ngươi thật đó!”

“Hừ! Ngươi không có cái bản lĩnh đó!” Liễu Hành Vân bĩu môi.

Mai Vũ đằng đằng sát khí trừng hấn, cảnh cáo: “Vậy ngươi có muốn thử rượu mà ta nhường ra không?”

Tên nhóc chết tiệt này, tỷ tỷ đang lúc nguy cấp mà mi lại không thể im lặng một chút được sao?

Liễu Hành Vân uất ức ngậm miệng lại.

Hừ, chỉ biết uy hiếp ta.

Liếc mắt nhìn bàn tay Mai Vũ ngay trước mắt, Liễu Hành Vân suýt nữa đã cất tiếng cười ngây ngô rồi.

Ha ha, tự nhiên bị như vậy, cũng không tệ đâu nha. Há há, đây là quang minh chính đại chiếm tiện nghi nha!

“Này! Mấy vị công tử đằng kia, có thể đứng lại được không?” Nam tử tóc bạc đứng trong đám nữ nhân đang nhìn ra phía ngoài đoàn người, ánh mắt hấn đột nhiên sáng lên, lớn tiếng nói. Diện đàn L^ puY Đôn

Tạ Văn Phong và Hoa Tử Nguyệt đi tuốt phía sau nghe tiếng kêu của hấn, dừng lại. Mà Mai Vũ thì khựng lại rồi đi nhanh hơn về phía trước.

Xong, xong rồi, nàng cảm thấy sẽ xảy ra chuyện không hay.

Nở nụ cười xinh đẹp, nam tử tóc bạc hình như đã quyết định gì đó, điểm chân một cái, nhẹ nhàng phi thân lên, thoát khỏi đám nữ tử kia, đi tới bên cạnh Tạ Văn Phong và Hoa Tử Nguyệt.

Hắn mở bức họa cuộn tròn trong tay, hỏi: “Xin hỏi hai vị có từng gặp qua nữ tử trên bức tranh này chưa?”

Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân nhìn kỹ người trên bức họa, khóe miệng quắp lại hết luôn.

Bởi mới nói, nghe thấy quái nhân là thấy có chuyện không hay sắp xảy ra rồi.

Cái dự cảm này, đúng là không sai mà!

Nữ nhân trên bức họa này, không ngờ lại là Mai Vũ! Chắc chắn không sai! Bộ quần áo kia! Gương mặt kia! Tuyệt đối không sai!

Ngẩng đầu nhìn gương mặt của nam tử tóc bạc.

Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân nhanh chóng suy đoán mối quan hệ giữa Mai Vũ và nam tử tóc bạc này.

Phụ thân và nữ nhi?

Không, nếu có phụ thân như vậy thì sẽ không sinh ra nữ nhân ngu ngốc như thế.

Huynh muội?

Cha mẹ nàng hẳn không phải là thần thú gì đó, chắc không thể sinh ra ca ca và muội muội khác biệt lớn như vậy.

Sư đồ?

Sư phụ của nàng chắc là cái lão Vô Lương Tâm, cho dù là chuyển thế thì nhất định cũng không thể anh tuấn như vậy. Cho nên tuyệt đối không phải.

Như vậy chỉ còn một khả năng cuối cùng. Tên nam nhân này là kẻ mà nha đầu chết tiết kia đã trêu chọc phải!

Cái đáp án này, làm người ta tức điên lên!

Nhìn nhau, Tạ Văn Phong và Hoa Tử Nguyệt cùng chung suy nghĩ.

Hai người bày ra gương mặt tươi cười đẹp nhất, nhất trí lắc đầu: “Thật xin lỗi công tử, chúng ta không biết vị cô nương trên bức họa này.”

Sau khi Mai Vũ nghe thấy câu này thì thở phào.

Xem ra hẳn thật sự không phải là tìm mình. Vậy là tốt rồi, tốt rồi.

Cho nên mới nói, thời khắc mấu chốt phải nhất trí đối ngoại, chống lại kẻ thù bên ngoài.

Đối với việc này, Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân đang ngập tràn cảm xúc.

Tuyệt đối không thể để cho nam tử này xen chân vào!

Nam tử tóc bạc cười nhẹ.

Hắn biết sẽ nhận được đáp án như vậy mà.

“À... thật hả? Ta sẽ tới đằng trước hỏi thử xem sao.” Nam tử tóc bạc lễ phép cúi chào.

Tạ Văn Phong và Hoa Tử Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, phía trước có rất nhiều người đang đi qua.

“Mấy vị đằng trước ơi, có thể dừng lại để ta hỏi thăm một chút được không?”

Tạ Văn Phong và Hoa Tử Nguyệt nhất thời rơi vào hằm hằm.

Tại sao hắn nhất định phải hỏi bọn họ chứ!

Phía trước có rất nhiều người! Rất nhiều người đó!

Thân thể của Mai Vũ như hóa đá.

Chẳng lẽ hôm nay là ngày xui xẻo như vậy sao?

Cúi đầu, nhìn Liễu Hành Vân cứ như một tên ngốc, Mai Vũ thật muốn cho hắn một cái tát.

Còn cười! Còn cười được à! Tên ngốc này! Ngươi có biết tỷ tỷ đã từng trêu chọc tên quái nhân tóc bạc này hay không? Tỷ tỷ còn khiêu khích người ta đó. dI^n đàn L^ q"Y d_ôn

Nếu người ta không nhìn thấy ta, có lẽ sẽ quên kế hoạch tìm ta tính sổ.

Nếu người ta nhận ra ta, nhớ lại nợ cũ, cho dù cả đám chúng ta họp lại, chưa chắc đã là đối thủ của người ta.

Kéo Liễu Hành Vân ra trước mắt, Mai Vũ bình tĩnh nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Không có nhiều thời gian, nhanh tay lên, xé y phục!”

Khóe miệng Liễu Hành Vân giật lên liên hồi, sợ hãi nói: “Mai, Mai Vũ, đây là trên đường cái đó.”

Mai Vũ, ngươi trở nên “mạnh mẽ” như vậy từ lúc nào?

Mai Vũ muốn tức chết rồi! Tên nhóc đáng chết này nghĩ linh tinh gì thế!

Mai Vũ đưa tay ra túm lấy tay áo hắn: “Ngu ngốc! Ta muốn một tấm vải che mặt! Tên quái vật tóc bạc kia có thù với ta! Không muốn chết thì nhanh lên cho ta!”

Lúc này, Liễu Hành Vân mới tỉnh lại từ trong ảo tưởng tốt đẹp, thất vọng “À...” một tiếng, nhanh tay xé cho nàng một miếng vải.

Thật là, làm hại hần nghĩ lung tung.

Mai Vũ lấy miếng vải che lên mặt sau đó lập tức ngã lên người Liễu Hành Vân.

Nói nhỏ: “Phối hợp một chút cho ta.”

Liễu Hành Vân gật đầu, nhìn nam tử tóc bạc đang đến gần kia, người đó mỉm cười, nói: “Tại hạ là Bách Bất Duy, xin được hỏi thăm một chút.”

Liễu Hành Vân rút cuộc cũng biết Mai Vũ sợ cái gì rồi.

Chết tiệt! Không ngờ người này lại là Bách Bất Duy! Má ơi! Lúc trước đâu nghe ai nói hần là tên quái vật tóc bạc đâu! Biến hình từ khi nào vậy trời?

Đang ngẩn người thì Liễu Hành Vân bị Mai Vũ chột tỉnh, hần vội vàng hoàn hồn, cố ý tỏ ra khó xử, đáp: “Ừm... nương tử của ta không khỏe, nếu có chuyện gì, huynh có thể hỏi người khác được không?”

Bách Bất Duy kinh ngạc hỏi: “Ồ, nương tử của huynh bị sao vậy?”

Bách Bất Duy cười ha ha trong lòng, hần đã quyết định rồi.

Mai Vũ, thật ra ta đã sớm nhận ra nàng rồi.

Đám nam nhân bên cạnh nàng thật là thú vị nha. Nàng đã muốn đùa, ta đành phụng bồi, cùng nàng vui vẻ chơi tiếp thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 32: Bệnh Đậu Mùa? Bách Bất Duy Hần Giải Nhất Là Trị Bệnh Đậu Mùa Đó!

Liễu Hành Vân muốn khóc rồi.

Đại ca à, tuy huynh nói nàng là nương tử của ta làm ta cảm thấy rất vui. Nhưng huynh có thể đừng biểu lộ vẻ mặt hứng thú với “nương tử” của ta như vậy có được hay không, nàng bị gì ta còn không biết thì làm sao mà nói cho huynh biết được?

Trong lúc xoắn xuýt, Liễu Hành Vân nghĩ, không lẽ nói là nàng bị trỉ? (=||| Thiên lôi ơi hãy đánh chết hần đi.)

Ngay lúc hần còn đang nghĩ có nên nói hay không thì Mai Vũ đột nhiên mở miệng nói.

Giọng nói yếu ớt kia, cứ như nàng đã thật sự biến thành người khác vậy.

“Công tử, ta đột nhiên bị bệnh đậu mùa, không thể tiếp xúc quá gần với người lạ, xin công tử hãy nghĩ cho sức khỏe của mình, đừng để bị ta lây xui xẻo.” Tay nàng vênh lên thành hình hoa lan chỉ, trong đầu Mai Vũ cố gắng thôi miên mình thành Đông Thần Thanh Vân, nói bằng giọng mũi.

Không được rồi, không phải tiểu thư khuê các thật khó mà học được cái dáng vẻ đó.

Cái giọng này. Chính nàng nghe còn thấy mắc ói.

Hu hu! Chắc nàng điên rồi mới có thể nguyện rửa mình bị bệnh đậu mùa, còn nói cái gì mà mong hần đừng để bị mình lây xui xẻo nữa chứ.

=||| Hần mới là kẻ xui xẻo đây mình thì có.

Bách Bất Duy, người thức thời một chút cho bốn cô nương, cút nhanh đi.

Bách Bất Duy nghe xong, ngạc nhiên mở to miệng, nói: “Bệnh đậu mùa? Bệnh này đúng là rất nguy hiểm nha.”

Mai Vũ thấy hần cúi đầu như đang suy nghĩ gì đó, không nhịn được mừng thầm trong lòng.

A ha ha ha ha, Bách Bất Duy, có sợ chưa, nếu sợ thì biến thanh lên đi!

Nhưng mà, hiện thực lúc nào cũng cách xa mong đợi cả vạn dặm.

Chỉ thấy Bách Bất Duy cười hiền, trưng ra nét mặt “ta là người tốt” rồi mỉm cười nói với Liễu Hành Vân: “Công tử, đừng lo lắng. Tại hạ biết chút y thuật, trong nhà lại có bí phương đặc trị bệnh đậu mùa. Tục ngữ nói, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp. Hôm nay ta đã gặp phải chuyện này, đương nhiên không thể mặc kệ.”

Sau khi tất cả mọi người nghe thấy câu đó thì dờ ra luôn.

“Không xong, rõ ràng là Mai Vũ không muốn gặp hần.” Hoa Tử Nguyệt nói.

“Người kia có thể là kẻ thù của Mai Vũ.” Tạ Văn Phong nói.

Hai người đứng phía sau, dựa lưng vào tường, chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

=_... Hay là... chúng ta giết hần đi?

“Chúng ta có nên xông lên hay không?” Hoa Tử Nguyệt hỏi.

“Xem nàng muốn làm gì đã.” Tạ Văn Phong nhìn về phía trước, khẽ trả lời.

Xung quanh thật ồn ào, có một đám nữ nhân túm tụm ở đằng xa, chúng nữ nhìn thấy nhiều soái ca như vậy, dường như đã tìm lại được sự rụt rè, cả đám bày ra đủ loại dáng vẻ, liên tục vút mị nhãn.

Tạ Văn Phong híp mắt, đột nhiên nghĩ.

Nói không chừng có thể lợi dụng đám nữ nhân này...

Mai Vũ thiếu chút nữa là không thể nhận được mà ói thẳng vào người hần rồi.

Ta phải kiềm chế! Bách Bất Duy, người nói những lời này mà không thấy đỏ mặt nha! Người mà là đại phu? Cái bao vải người đang khiêng trên vai kia, đừng tưởng là bản cô nương không đoán ra được nhé! Người và cái phủ kia không biết đã chém chết bao nhiêu người rồi. Bây giờ người lại nói với bản cô nương là người biết y thuật? Còn muốn chữa bệnh cho người ta? Ta muốn dùng một ngum nước muối phun chết người luôn đi!

Dự cảm không tốt lại xuất hiện, Mai Vũ quyết định phải đuổi cái tên nam nhân chết tiệt này đi.

Nghĩ là làm, Mai Vũ bắt lấy vạt áo trước của Liễu Hành Vân, “suy yếu” nói: “Công tử còn có việc bận, ta không thể làm phiền đến công tử được. Chúng ta sẽ đi tìm đại phu.”

Người đi nhanh lên coi, cái tên quái vật tóc bạc này!

Đôi mắt từ sắc lóe sáng, Bách Bất Duy vẫn treo biển “người tốt”, cười nói: “Tiểu nương tử à, xin đừng lo lắng, tại hạ gặp những chuyện thế này, sao có thể khoanh tay đứng nhìn cơ chứ. Yên tâm, tại hạ không lấy ngân lượng đâu, chỉ là làm việc thiện thôi mà. Thật ra cũng không có phiền gì hết. Độc môn châm cứu gia truyền của ta giống như là kỳ dược vậy đó. Chỉ cần châm vào nơi bị bệnh, không tới ba ngày, bệnh tự nhiên khỏi.”

Nói rồi, Bách Bất Duy lấy ra một cây châm thật dài.

Liễu Hành Vân và Mai Vũ không nhận được mà lui về phía sau, cả hai sợ run lên.

Má! Cái châm như vậy á? Hần lấy đâu ra vậy!

“Ta vẫn nghĩ không nên làm phiền công tử thì hơn.” Mai Vũ run run, một mực từ chối.

Bị cây châm kia đâm vào thì nàng chết chắc. Cái này hần là Bách Bất Duy đang chinh nàng rồi!

Bách Bất Duy lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không được, tục ngữ nói, phải biết quên thân vì việc nghĩa, nếu ta đã gặp phải chuyện này, thì nhất quyết phải cứu nàng, mời tiểu nương tử hãy tháo khăn che mặt ra đi.”

Liễu Hành Vân thật sự nhận không nổi nữa, hần nói với Bách Bất Duy: “Nương tử của ta không thích cách trị liệu của huynh, mời công tử đi cho.”

Làm cái gì vậy chứ, người này dai quá nha!

Bách Bất Duy cười, tiến lên ba bước, kéo tay Mai Vũ lại, tốc độ của hần nhanh đến mức Liễu Hành Vân còn chưa kịp nhìn thấy rõ. Áp sát tới Mai Vũ, đôi mắt tím của Bách Bất Duy hơi nheo lại, cười tà nói: “Tiểu nương tử, nàng đừng từ chối mà.”

Tay hần đưa lên muốn lấy cái khăn che mặt ra.

Mai Vũ rơi lệ đầy mặt trong lòng.

Bách Bất Duy chắc là đã nhận ra nàng rồi, nếu không thì tại sao lại không chịu tha cho nàng cơ chứ. Dĩ nhiên Lê Q.úy. Đôn

Ngay lúc tay hắn sắp chạm vào cái khăn che mặt của Mai Vũ, Mục Vô Ca đã đánh tới, cây cung bạc đã ngăn Bách Bất Duy lại, mắt hắn nói: “Người ta đã nói không cần ngươi trị bệnh rồi mà, sao ngươi lại không biết điều vậy hả?”

Bách Bất Duy vén mái tóc bạc, nhún vai: “Ha ha, ta thích trị bệnh cho nàng đó, thì sao?”

“Nhưng nàng không thích.” Mục Vô Ca lạnh lùng nói.

Hắn cảm thấy tên này có một loại khí tức rất quen thuộc, == bên cạnh Mai Vũ, hình như toàn là những tên nhóc đáng đánh đòn.

Tóc Bách Bất Duy tung bay trong gió. Ngón tay hắn kéo sợi dây trên bả vai một cái, Thất Tinh Trảm được vài bọc lại đeo ở sau lưng hắn lập tức oai hùng hiện ra.

Bách Bất Duy đưa tay ra sau, cầm lấy nó rồi cắm xuống đất, khinh thường cười nói: “Nàng không thích nhưng Bất Bách Duy ta thích là được. Còn nữa, chuyện này không liên quan tới ngươi.”

Đầu lông mày của Mai Vũ giật lên liên tục. A a! Tên nam nhân bá đạo đáng chết này rút hung khí ra rồi.

Xem ra nếu hôm nay nàng còn trốn tránh không chịu ra mặt thì tên nam nhân này nhất định sẽ không tha cho nàng rồi.

Ngân sam của Mục Vô Ca bay bay, ngẩng đầu, cười miệt thị: “Có liên quan hay không là do ta quyết định.”

==||| Lớn chuyện rồi, khi Mục Vô Ca lộ ra vẻ mặt hung hãn này với người khác tức là hắn đang vô cùng tức giận, muốn nổi bão rồi.

Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi. Mai Vũ hạ quyết tâm, đẩy Liễu Hành Vân một cái.

Người nào đó chẳng biết tại sao mình bị đẩy ra, uất ức trừng to mắt.

Con nhóc này, lợi dụng xong liền hất hủi vậy hả?

Hu hu! Nhà mi thật là quá đáng!

Bên kia, Tạ Văn Phong và Hoa Tử Nguyệt cũng đã bắt đầu hành động.

Chỉ là, bọn họ đi về hướng đám nữ nhân kia.

Sau khi hai người nói mấy câu, lập tức tránh ra nhường đường. Chỉ thấy cả đám nữ nhân đó như phát điên xông về phía Mai Vũ.

Những nhân vật trung tâm vòng chiến lại không hề hay biết dị động ở phía sau, còn đang đứng đó giằng co với nhau.

“Dừng lại hết cho bản cô nương.” Mai Vũ nói xong chen vào đứng giữa hai người, kéo cái khăn trên mặt xuống.

Ngẩng đầu nhìn Bách Bất Duy, Mai Vũ nói: “Bách Bất Duy, ngươi ra đây dọa người à?”

Bách Bất Duy thấy nàng rốt cục cũng chịu lộ mặt ra, cười nói: “Ta tới đây làm gì nàng còn không biết à?”

Mai Vũ tròn to mắt, lắc đầu: “Nghe nói ngươi đang tìm một nữ nhân?”

“Ừ, ta đang tìm nàng.” Bách Bất Duy ngừng cười, nghiêm túc nhìn nàng.

Trong lòng hắn không hiểu sao lại cảm thấy tức giận.

Không phải hắn đã nói sẽ đến tìm nàng hay sao? Gương mặt của nàng như vậy là sao? Không muốn nhìn thấy hắn?

Mai Vũ mở to mắt, giống như sắp khóc, níu chặt góc áo, mếu máo: “Ta đánh không lại ngươi.” Dĩ nhiên Lê Q.úy. Đôn

Bách Bất Duy nghe vậy thì cảm thấy khó hiểu, trên trán nhỏ xuống một giọt mồ hôi, hỏi nàng: “Thì sao?”

Mai Vũ chùng lòng, cúi đầu nói: “Ta xin lỗi, thật xin lỗi. Ngươi đừng vì sinh hận mà đánh ta nha.”

Than ôi, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt. Nàng cũng coi như mang danh tuần kiệt, làm vậy cũng không quá đáng đi.

Bách Bất Duy nhíu mày.

Nàng đang nói cái gì vậy?

Nữ nhân này sẽ không nghĩ là hắn tìm nàng trả thù đó chứ?

Á à, ha ha ha ha, mắc cười quá, thật buồn cười, buồn cười thật. Tức quá á á á!

Nữ nhân ngu ngốc này! Nếu là trả thù thì hấn cần gì cầm theo bức họa đi hỏi khắp phố?

Không được, không được rồi. Hấn phải bình tĩnh, bình tĩnh lại. Nếu không hấn sẽ xông lên bóp chết cái nữ nhân này mất.

Với Bách Bất Duy, hôm nay là một ngày vui buồn lẫn lộn.

Đang lúc hấn cố gắng bình tâm, vừa định mở miệng giải thích.

Đột nhiên một đám nữ nhân từ phía sau xông lên, hô to: “Công tử, công tử ơi, ta bằng lòng trở thành Cập Thời Vũ của công tử.”

.....

Mịa! Ai thêm các nguoi làm Cập Thời Vũ? Còn nữa, Cập Thời Vũ gì gì đó là cái quái gì thế!

Một đồng nữ nhân điên cuồng vây quanh hấn.

Bách Bất Duy vùng vẫy. Nhìn thấy nữ tử kia bị một nam nhân ôm vào lòng, sau đó phi thân rời khỏi.

Hấn muốn đuổi theo nhưng sau khi hấn thoát được khỏi đám nữ nhân kia thì chẳng biết nàng đã đi hướng nào rồi.

Bách Bất Duy đang tiu nghỉu trong nhát mắt lại nở nụ cười.

Hấn có rất nhiều thời gian để chơi đùa với nàng, mà nói ra thì, trở về là đúng rồi. Thế gian này, đột nhiên trở nên vui thật.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 33: Mai Vũ, Tình Yêu Của Ta Vẫn Luôn Tàn Nhẫn

Có thể đào thoát từ trong tay Bách Bất Duy! Quả là kỳ tích! Mà Mai Vũ nàng không biết đã đạp trúng cái vận *** gì mà lại có thể tạo ra kỳ tích đó tận hai lần.

Đi trên con đường lớn yên bình ngập tràn ánh mặt trời.

Bỗng dưng Mai Vũ có vô hạn cảm khái với vẻ đẹp mỹ lệ của mùa hạ.

Những gì mới xảy ra giống như một giấc mơ vậy.

Nàng vẫn còn sống, tay chân vẫn còn nguyên. Sau khi hiểu rõ sự lợi hại của Bách Bất Duy, nàng thật sự không nghĩ rằng lần thứ hai gặp hấn, mình vẫn còn sống.

Mắt sáng long lanh, Mai Vũ mỉm cười quay đầu lại, sau lưng nàng là một loạt những gương mặt lạnh tanh, đen kịt của các...gia gia. (gia gia = ông nội, ông)

Mai Vũ lè lưỡi, xoay người định chạy thì đã bị người ta túm lại.

“Ha ha, thôn cô, nguoi có nên giải thích gì hay không?” Tạ Văn Phong cười dịu dàng.

Mai Vũ sợ hãi lùi về phía sau. Chối, nụ cười sáng chói. Hu hu~ Tạ Văn Phong, nguoi có cần cười đáng sợ vậy không?

Bỏn cô nương đâu có làm gì đâu à...

“Cái này đâu thể trách ta, nam nhân kia là Bách Bất Duy đó. Nguoi cũng biết lúc đánh nhau trong tiên lâm, ta đã đối chiến với Bách Bất Duy còn gì. Tội hôm đó hấn đánh cược thua ta nên đã tha cho ta một mạng, còn nói là sẽ tới tìm ta, cho nên, hấn là hấn tới để trả thù.” Mai Vũ kết luận.

Những thứ không quan trọng thì không cần nói. Nàng đâu phải đồ ngốc, nàng nhất định sẽ không nói ra chuyện nàng đã chọc ghẹo nam nhân kia đâu.

Đúng, hấn tới trả thù, chắc chắn là tới trả thù. Nguoi coi đi, ngay cả hung khí cũng vác theo kia kia.

Cả đám nam nhân đánh khoanh tay trước ngực, cùng lúc thở dài.

Nếu đi trả thù, có ai lại cầm theo bức họa tìm kiếm khắp nơi trên đường cái chưa?

“Mà nè, Văn Phong, Tử Nguyệt, các người đã nói gì với đám nữ nhân kia vậy? Ta thấy các nàng điên cuồng xông tới nha.” Mai Vũ thấy bọn họ đều bày ra vẻ mặt nghi ngờ thì vội vàng nói lái sang chuyện khác.

Tạ Văn Phong và Hoa Tử Nguyệt biết nàng đang đánh trống lảng, nhưng cũng đành chịu, không muốn ép cung nàng.

Dù sao có hỏi hay không thì phiền toái cũng đã tới rồi.

Mỉm cười, Hoa Tử Nguyệt nói: “Bọn ta nói với đám nữ nhân kia, Bách Bất Duy là công tử của một nhà giàu có, hẳn đang tìm một nữ nhân đã chết, vì hẳn không chịu nổi đã kích nên vẫn không tiếp nhận được sự thật. Hi vọng nữ tử nào có lòng tốt có thể trở thành Cặp Thời Vũ của hắn, giúp hắn thoát khỏi khổ ải.”

Xung quanh thật ấm áp, hoa tươi nở rộ, có hoa có bướm, Mai Vũ nhìn gương mặt mỉm cười của Hoa Tử Nguyệt lại đột nhiên cảm thấy lạnh run.

Sao tự nhiên lại thấy lạnh như vậy chứ?

Hu hu, đám người rửa nàng chết. Hoa Tử Nguyệt, ta nhất định sẽ cho thuốc xổ vào cơm người ăn, vào trà người uống!

Mai Vũ cười tươi, nói với những người phía sau nàng: “Nhanh lên nào, tìm khách điểm đi, phía trước là Bách Lý Phong Vân Thành rồi. Ta muốn thay nam trang!”

Mục Vô Ca cảm thấy mắt phải của giật lên liên tục, báo điểm xui, đau đầu nhìn nàng: “Người đổi nam trang làm gì?”

Mai Vũ chống nạnh, nói: “Đương nhiên là tới thanh lâu rồi! Có lẽ còn được gặp Thành chủ của Bách Lý Phong Vân Thành nữa đó.”

Liễu Hành Vân khóc thét trong lòng: “Làm ơn đi! Người đừng đi trêu chọc người khác nữa có được không hả?” _D[ien] đa n L,ê Qí Đ/ôn

Thấy bọn họ tái mặt, Mai Vũ vui vẻ xoay lưng, hớn hờ tung tăng dưới ánh mặt trời.

Một đám nam nhân ngốc!

Trước khi An Thiếu Hàn ra khỏi phòng, lúc nào hắn cũng lặng lẽ vuốt ve cây lược đào mộc kia.

Đêm đó, những lời Bạch Vi từng nói vẫn còn vang vọng bên tai.

“Người là Vương Gia, người nên biết người không có quyền được yêu một người, người chỉ có quyền yêu cả thiên hạ.”

Đúng vậy, hắn là Vương Gia, là An Vương của Tây Thục. Hắn yêu một người, cũng chỉ có thể để nàng ra đi.

“Cách biệt địa vị không phải là vấn đề, vấn đề là nàng không thể suốt đời sống cùng người trong Vương Phủ, làm một Vương Phi thì mãi chốn khuê phòng.”

Tiểu yêu tinh mà hắn yêu có một đôi mắt linh động, thích cười, thích đùa dai. Giống như tinh linh nhảy vào trong sinh mệnh hắn. Nếu có một ngày, nàng trở thành một đầm nước an tĩnh, vậy đó không còn là tiểu yêu tinh mà hắn yêu thương nữa rồi.

Bạch Vi nói không sai. Cách biệt địa vị không phải là vấn đề. Hắn có thể cưới nàng, nhưng lúc đó, hắn nàng sẽ không còn là nàng nữa. Phải làm một Vương Phi mà mọi người kính ngưỡng, nàng sẽ rất mệt mỏi.

An Thiếu Hàn hiểu rõ, dù Bạch Vi không nói thì hắn vẫn hiểu. Nhưng muốn hắn buông tay, nói dễ hơn làm.

Nếu nữ tử kia có một cuộc sống vui vẻ, hẳn cô đơn một chút thì có đáng là gì.

Sau khi tổn thương nàng, hắn mới mong nàng hạnh phúc. Nhưng bây giờ, nàng không cần hạnh phúc mà hắn cho, hắn biết.

Nhưng hiện tại! Giờ phút này! Hạnh phúc của nàng sắp vỡ tan rồi.

Đông Thần Hạo trở thành Vua. Đông Thần Thanh Vân gửi thư báo cho hắn rằng: Đông Thần Hạo muốn Mai Vũ.

Nàng là tiểu yêu tinh tự do trên giang hồ, sao có thể bị Đông Thần Hạo giam giữ chốn thâm cung? Đó là nơi còn đáng sợ và nguy hiểm hơn cả Vương Phủ.

Có lẽ Bạch Vi nói đúng, hắn không có quyền được yêu nàng. Nhưng hắn lại có thể vì yêu nàng mà làm một số chuyện.

Mỉm cười, áp cây lược đào mộc kia lên má, An Thiếu Hàn thì thầm: “Tiểu yêu tinh của lòng ta, ta không phải là một kẻ phụ tình. Ta đã nhận định thì cả đời sẽ không thay đổi. Đừng để bản thân gặp nguy hiểm, có được không? Nếu không, ta sẽ đối xử tàn nhẫn với nàng, trừng phạt nàng.”

Mai Vũ, tình yêu của ta vẫn luôn tàn nhẫn. Ta biết, ta luôn biết điều đó. Nhưng đây là cách ta yêu nàng. Đừng xảy ra chuyện gì hết, nếu không, cho dù phải dùng những cách độc ác, ta vẫn phải nhốt nàng bên cạnh mình, bảo vệ nàng an toàn. /D_[ien] đa=n,lê Quí Đơ^n

Có lẽ, đối với An Thiếu Hàn, hắn không cần Mai Vũ phải hiểu hắn. Yêu cũng được, hận cũng chẳng sao. Dù Mai Vũ có cảm giác gì với hắn, hắn cũng không có cách nào đáp lại.

Vì hắn là một Vương Gia, khi Vương Gia làm bất cứ việc gì cũng đều nhận được những ánh mắt đặc biệt, được đối xử đặc biệt.

Hắn là Vương Gia, sao có thể có thể từ? Hắn chỉ yêu chính mình. Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Hắn là Vương Gia, sao hắn phải để ý đến cảm nhận của người khác? Hắn chỉ quan tâm chính hắn thôi. Tất cả mọi người đều cho là thế.

Có lúc, hắn đã từng thống hận vị trí này.

Cũng vì hắn là Vương Gia, nên tiểu yêu tinh của hắn cho rằng hắn không cần gì cả, ngay cả cơ hội để thử cũng không cho hắn mà đã dễ dàng buông tha tình yêu của hắn.

Nhưng mà bây giờ, hắn lại cảm thấy có chút may mắn vì mình là Vương Gia.

Nếu thân phận này có thể chống đỡ một khoảng trời cho nàng, vậy thì hắn tình nguyện giữ vững vị trí tịch mịch này.

Đứng dậy, An Thiếu Hàn cẩn thận cất cây lược vào ngực trái, phủ thêm một cái áo choàng đen rồi đẩy cửa ra ngoài.

Ánh mặt trời chiếu xuống, phủ lên gương mặt tuấn đạt của hắn, ôm lấy dáng người kiên định của hắn.

Quản gia bước tới, nhìn bóng lưng to lớn kia, khẽ hỏi: “Vương Gia, người quyết định rồi sao?”

Trên hành lang gấp khúc vắng vẻ, An Thiếu Hàn nhìn hắn, cười nhẹ: “Ừ, sắp có chiến tranh rồi. Ta muốn ra chiến trường, Vương Phủ này, đành giao lại cho ông quản.”

Bóng dáng vị quản gia già có vẻ cô đơn, khẽ đáp: “Dạ”

Vương Phủ này, lại sắp phải trải qua những ngày hiu quạnh rồi.

Ông còn nhớ, lúc trước nơi này vẫn còn vô cùng náo nhiệt. Nhưng bây giờ, lại cảm thấy như cảnh còn người mất.

Bình định biên cương, người đi rồi, không biết sẽ mất bao nhiêu năm tháng.

Tại sao Vương Gia lại cố chấp như vậy chứ? Rõ ràng Hoàng Thượng đã nói muốn ngài ở lại Kinh Đô mà./D_[ien] đ/a=n,lê Q/uí Đơ^n

“Vương Gia, tại sao người nhất định phải ra tiền tuyến?” Lão quản gia giương mắt nhìn bóng lưng hắn dần đi xa, trong lòng chua xót, hỏi.

Ông đã ở Vương Phủ rất nhiều năm, cũng tận mắt thấy vị Vương Gia này dần trở thành một người cô độc, yên lặng cùng hắn lớn lên.

An Thiếu Hàn cười, hỏi lại: “Quản gia, ông còn nhớ mấy tháng trước trong Vương Phủ có một nha hoàn tên là Tiểu Vũ không?”

Quản gia lau đi lão lệ trên mặt, đáp: “Nhớ, nhớ chứ. Đó là một cô nương tốt, vô cùng hoạt bát.”

Trong đôi mắt An Thiếu Hàn, hắn thấy bóng mình bị kéo ra rất dài, vô cùng dài.

Những cánh hoa bay của tháng bảy mơ hồ lướt qua tầm lưng kia.

Tóc đen phát phơ, hắc y tung bay, hắn nở nụ cười khuynh quốc khuynh thành.

“Từ Ngọc Bảo Trâm bây giờ là của nàng. Quản gia, tuy ta là Vương Gia, nhưng có đôi lúc ta cũng sẽ làm những chuyện không phù hợp với thân phận của mình. Nhiều năm rồi, ta chưa từng làm qua những chuyện như vậy, nhưng lần này, ta sẽ kiên trì tới cùng.”

Tiếng nói của hắn trôi theo cánh hoa bay trong buổi chiều yên tĩnh ở Vương Phủ, bay qua rừng hoa đào, vẫn quấn quanh trong cái Vương Phủ lạnh lẽo này.

Một khắc kia, tất cả âm áp đã lìa xa.

Trong mắt quản gia đọng đầy nước mắt, ông nói với bóng lưng vẫn đang dần đi xa: “Vậy thỉnh Vương Gia hãy kiên trì tới cùng.”

Cố chấp sao?

Cách đây không lâu, có một người đã rất cứng đầu, cực kì ngu ngốc.

Trong mắt của quần gia, bóng lưng An Thiếu Hàn giờ đây lại cao lớn dị thường.

Xen lẫn trong những lo lắng chồng chất, trong mắt ông cũng tràn đầy nước mắt vui mừng.

Vương Gia, người cuối cùng cũng có hơi thở của nhân gian rồi. Cũng giống như những nam tử khác trên thế gian, có Thất Tinh Lục Dục.

Vương Gia có thể bảo vệ quốc thổ một phương, đương nhiên là vĩ đại. Nhưng Vương Gia có thể vì một nữ nhân mà chống đỡ cả một khoảng trời đất, dường như lại càng thêm vĩ đại.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 34: Không Thể Sống Những Ngày Yên Ổn Như Thế Nữa

Đứng ngoài cửa thành, Mai Vũ kích động ngẩng đầu nhìn lên.

Đây là Bách Lý Phong Vân Thành sao? Đây thật sự là Bách Lý Phong Vân Thành hả? Nàng đã muốn đến đây từ lâu rồi đó!

Tại sao à? Đơn giản là vì ở Bách Lý Phong Vân Thành có rượu ngon.

==

Khụ, khụ. Không thể nói những lời như vậy được. Nói thế chẳng khác gì nàng là tửu quỷ cả.

Thật ra, chuyện này phải nói tới đặc sản của Bách Lý Phong Vân Thành.

Bách Lý Phong Vân Thành có trồng một loại trái cây tên là Thanh Tương. Loại trái cây này nếu nường thành rượu thì vô cùng ngon nhưng cũng rất mạnh, người bình thường chỉ uống được một chén. Có một câu nói: Một ly rượu Bách Lý Phong Vân, tựa như anh hùng quét ngàn quân.

Trên giang hồ, ai ai cũng biết đến loại rượu Thanh Tương này. Từ xưa, rượu ngon xứng anh hùng, cho nên phàm là những người có chút tửu lượng trên giang hồ đều đã đến Bách Lý Phong Vân Thành để được uống một ly rượu Thanh Tương.

Nói tới Bách Lý Phong Vân Thành thì đương nhiên không thể không nhắc đến Thành chủ của Bách Lý Phong Vân Thành.

Thành chủ hiếu khách, kết bạn khắp nơi, thường thích uống rượu với bằng hữu. Là người hiền hòa, thoáng đạt, ai đi ngang qua tòa thành này có thể được cùng uống rượu với hắn coi như là một việc may mắn trong đời. Chỉ là, vị Thành chủ này rất kỳ lạ, hắn có một loại bí thuật có thể làm mờ đi gương mặt hắn trong mắt người khác. Tuy thích giao du với người khác, nhưng dường như hắn lại không muốn người khác nhớ được gương mặt hắn. Vì thế, những người đã từng uống rượu với hắn chỉ nhớ rằng hắn là một người vui vẻ, hiền hòa nhưng lại hoàn toàn không nhớ rõ hắn trông như thế nào.

Vị Thành chủ này đã được đưa vào danh sách mười Nhân Vật Truyền Kỳ trong giang hồ rồi.

Nghĩ tới đây, Mai Vũ không ngừng cười vui vẻ đến rung cả vai.

“Mai Vũ, đừng nói là ngươi muốn tìm Thành chủ gì đó uống một chén nhé.” Tạ Văn Phong đứng sau lưng nàng, nói.

Tạ Văn Phong thấy Mai Vũ hứng trí bừng bừng thì cũng chỉ có thể khóc thầm trong lòng.

Hắn cho rằng thôn cô mình nhặt được sẽ không sợ có ai cùng tranh với mình. Ai ngờ đây nào phải là thôn cô, mà là Hoa Hồ Điệp tới từ nông thôn thì có.

Làm ơn đi, nàng không thể ngừng gây họa hay sao!

Có biết mỗi ngày hắn đều phải lo lắng đề phòng rất vất vả hay không hả?

Mai Vũ cười gian xảo quay đầu lại, bàn tay lập tức làm thành hoa lan chỉ, vừa vén tóc vừa ra vẻ vân đạm phong khinh nói: “A ha ha, thật ra cũng không muốn gặp cho lắm, chỉ là khó mà gặp được một người cũng được xem là Nhân Vật Truyền Kỳ trên giang hồ giống như ta cho nên muốn gặp tý thôi.”

Hoa Từ Nguyệt run lên cầm cập, nghiêng đầu về hướng Mục Vô Ca, nói nhỏ: “Xong rồi, tiêu rồi. Nàng đã có cảm giác về sự ưu việt, sắp có chuyện lớn rồi.”

Mục Vô Ca trừng mắt, trả lời: “Ngươi nên quen với những lúc nàng lên cơn động kinh đi.”

Nhưng mà cũng phải nói nàng như vậy làm cho người ta thật đau bụng.

May mà hần không cần phải theo nàng. Mà cũng thật đau đầu nha. Mấy tên ở Ngân Nguyệt Sơn Trang đúng là không tìm hần đến chết thì không bỏ qua mà!

“À, ta có một số chuyện muốn làm, hẹn các ngươi mấy ngày nữa gặp lại.” Mục Vô Ca lắc đầu, vẫy tay, bắt đầu đi nói với Mai Vũ.

Mai Vũ nhíu mày, hỏi hần: “Vô Ca, ngươi phải đi rồi à?”

Mục Vô Ca cười khỏ, đáp: “Đám người điên của Ngân Nguyệt Sơn Trang tới rồi.”

Mai Vũ le lưỡi, lộ ra vẻ mặt hiểu rõ.

“Vô Ca, ngươi tự cầu phúc đi.”

Nếu không nhắc tới Ngân Nguyệt Sơn Trang, nàng suýt nữa đã quên mất người trước mặt này là Trang chủ của Ngân Nguyệt Sơn Trang rồi.

Một tên Trang chủ không chịu ở trong Sơn Trang mà lại chạy loạn khắp nơi. Nếu nàng là người của Ngân Nguyệt Sơn Trang thì cũng đã sớm xách đao rượt tới rồi.

Chưa nói hết những câu định nói thì Mục Vô Ca đã đi rồi. Đoàn người Mai Vũ lại tiếp tục bước vào Bách Lý Phong Vân Thành.

Chỉ là Mai Vũ không biết rằng ngay lúc chân nàng bước vào Bách Lý Phong Vân Thành, sau lưng nàng, Bách Bất Duy cũng vào theo.

Nàng cảm thấy ngày hôm nay sẽ không yên bình.

“Văn Phong, sao mắt phải của ta cứ giật giật vậy nè.” Mai Vũ vừa đi trên con đường lớn náo nhiệt, vừa hỏi Tạ Văn Phong.

“A, chắc là do ngươi nhìn thấy cái gì không sạch sẽ thôi.” Tạ Văn Phong thuận miệng trả lời.

“Nãy giờ ta vẫn luôn nhìn ngươi mà.”

....

“Thôn cô đáng chết! Ngươi muốn chết à?”

“Bây giờ Hoàng Hậu tương lai đang làm gì?”

“Theo báo cáo mới này, nàng đã đến Bách Lý Phong Vân Thành rồi ạ.”

“A? Thật không? Người được phái đi đâu rồi?”

“Dạ vẫn đang theo đuôi ạ.”

“Nhớ kĩ phải bám sát theo họ.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Đuổi hạ nhân xuống, Đông Thần Hạo liền đứng dậy đi đến Tĩnh Tâm Uyển. Đó là nơi Lễ Phật của Đông Thần Thanh Vân.

Bây giờ, hần không thể rời khỏi Hoàng Cung nên chủ có thể để thủ hạ mà bám lấy Mai Vũ.

Đến đầu tháng tám, hần muốn lập tức đăng cơ làm Vua, đến lúc đó, Thống Nhất Thiên Hạ không còn là lời nói suông nữa.

Đông Thần Thanh Vân, ta nhất định sẽ cho ngươi biết ai mới là Vua của thiên hạ này.

Hần tin chắc Bạch Vi và An Thiếu Hàn đang chuẩn bị nghênh chiến rồi.

Đánh nhau nhiều năm như vậy, cả hai đều đã hiểu rõ về đối phương.

Trận chiến này, tuy mỗi bên giữ năm thành thắng bại, nhưng nếu hần bắt được Mai Vũ thì Đông Thần Hạo hần sẽ nắm được bảy phần thắng.

Mai Vũ, ta sẽ đón nàng ở Đông Thần nhanh thôi.

—

Muốn tìm một nữ nhân trong thành, thật khó!

Bách Bất Duy đi hết mấy chục con đường, cuối cùng hấn đành dựa vào một bức tường ven đường mà cảm thán.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, hấn nhận không được nghỉ.

Tại sao hấn cứ phải tìm nàng chứ?

Đúng nha, nữ nhân kia không đầy đặn, cũng không phải mỹ nhân khuynh quốc. Cái miệng thì đáng ghét, tính tình thì khó ưa. Càng đáng hận là nàng trách Bách Bất Duy hấn như tránh rắn rết vậy.

Nàng có biết là hấn tuấn mỹ đến cỡ nào hay không hả? Có biết bao người vì muốn thấy hấn cười mà tình nguyện tìm đến cái chết.

Thế mà nữ nhân này lại sợ hấn gần chết.

Được rồi, tổng kết lại là hấn có đầy đủ lý do để bỏ mặc nữ nhân này, từ nay về sau không còn liên quan gì đến nàng nữa.

Tuy hấn đã quyết định như thế.

Nhưng mỗi khi hấn định hành động thì hấn lại đột nhiên có một cảm giác bất lực.

Được rồi, chắc là do hấn rãnh quá không có gì làm nên muốn tìm người để đùa giỡn, chắc vậy rồi!

Hon nữa, hấn còn phải tính sổ đám nam nhân xấu xí bên cạnh nàng nữa.

Dám nói đầu óc hấn có vấn đề?

Bọn họ thấy có ai đầu óc có vấn đề mà lại tuấn mỹ như hấn chưa hả?

(Đầu óc có vấn đề và tuấn mỹ có liên quan gì nhau?)

“Mai Vũ, chờ ta tìm được nàng, ta nhất định sẽ dạy dỗ nàng thật tốt.” Bách Bất Duy quyết định xong, lại nhìn sắc trời.

Lúc này, Hoàng Hôn dần đến, tinh thần và cơ thể của Bách Bất Duy đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi nên hấn quyết định tạm thời ngưng tìm kiếm.

Đây là lần đầu hấn tới Bách Lý Vân Phong Thành. Phải đi dạo một vòng sau đó uống một ly rượu mới được.

A, cũng lâu rồi hấn chưa uống rượu nhỉ, nên đi đâu uống đây?

Tới thanh lâu đi, hấn cũng lâu rồi chưa tới thanh lâu nha.

--

“Bồn cô nương muốn đến thanh lâu!” Một tiếng thét rung trời làm giật mình cả đám soái ca đang uống trà.

Trong ba vị soái ca, hai người lập tức phun ra, người còn lại miễn cưỡng nuốt xuống nhưng vẫn bị nghẹn.

“Lại, lại tới thanh lâu?” Hoa Tử Nguyệt cứng họng, khí chất ôn nhuận thường có bỗng biến đâu mất hết.

Tại sao nha đầu kia lại hờ một tý là phát điên vậy hả?

Nói thật à? Đang vui vẻ, tại sao lại muốn tới thanh lâu?

“Kêu cái gì chứ! Lần trước ta chơi chưa đã ghiền mà!” Mai Vũ bĩu môi.

Ai nói đến thanh lâu uống rượu ngon hơn? Hon nữa, lần trước gặp tên nhóc đáng chết kia ở thanh lâu làm nàng uống còn chưa đã! Lần này nhất định phải bù lại.

Tạ Văn Phong đỡ trán, đau khổ nói: “Ngươi lại lên con điên gì thế? Ngươi đến thanh lâu cũng đâu thể làm cái gì, sao cứ nhất quyết phải đến đó chứ?”

Mai Vũ trừng hấn, hỏi lại: “Thế ngươi muốn đi đâu?”

Tạ Văn Phong khóc thét trong lòng: Nếu ngươi không đi, bồn thiếu gia nhất định sẽ đi phong lưu một phen, nếu ngươi đi, bồn thiếu gia nào dám làm gì chứ.

Mai Vũ vừa thấy không có chỗ dựa, lập tức quay sang làm nũng với Liễu Hành Vân: “Hành Vân, ngươi sẽ theo ta mà, phải không?”

Liễu Hành Vân đang trốn một góc uống trà, trong lòng đang mặc niệm mình là không khí.

Ý tưởng không thành, hấn vẫn bị nàng tóm.

Cùng nữ nhân mình thích đến thanh lâu?

Đây là cái logic gì vậy?

Liễu Hành Vân định mở miệng tìm cách từ chối đã bị Tạ Văn Phong cản lại.

“Hành Vân, Mai Vũ đã muốn ngươi đi cùng nàng, chắc ngươi sẽ không làm nàng thất vọng đâu nhỉ?”

Ha ha, Liễu Hành Vân, không phải bốn thiếu gia gài ngươi đâu nhé, ai biểu ngươi xui chứ? Cái gọi là, chết chùm không bằng chết đơn lẻ, Tạ Văn Phong chết không bằng Liễu Hành Vân chết, bạn thân à, mời ngươi hãy gánh vác phần mình đi.

Liễu Hành Vân nhém chút nữa là cắn lưỡi. Tạ Văn Phong, ngươi là cái đồ vô lương tâm!

Hu hu, ngươi không trọng nghĩa khí gì cả. Hề đừng phải chuyện xấu là ngươi liền đẩy bốn thiếu gia ra ngoài!

Liễu Hành Vân rất muốn mở miệng nói không.

Nhưng dưới ánh mắt vừa uy hiếp vừa van xin của Mai Vũ, hần không thể không chế được miệng mình mà trả lời: “Được, ta sẽ đi với ngươi.”

Nói xong câu đó, Liễu Hành Vân lập tức hối hận.

Trong lòng thật muốn tát mình một bạt tai.

Mẹ nó! Ai kêu ngươi trả lời hả cái miệng thú!

Lần này hay rồi, cùng người mình thích đi thanh lâu!

A a a a! Giết hần đi!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 35: Những Cuộc Gặp Gỡ Tươi Đẹp Thì Ít Còn Oan Gia Ngõ Hẹp Thì Nhiều

Thật là chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Nhìn một đám nữ nhân xinh đẹp liếc mắt đưa tình với mình và Mai Vũ.

Liễu Hành Vân lại nghĩ đến câu đó.

Con người khi đã gặp xui xẻo thì...

Liễu Hành Vân vốn cho là Tạ Văn Phong và Hoa Từ Nguyệt chỉ nói không đi ngoài miệng thôi, thế nào bọn họ cũng đến.

Liễu Hành Vân cứ tưởng là Mai Vũ sẽ túm hai tên nam nhân đáng chết kia theo.

Hần vốn cho là...

Cho là có lợi ích gì chứ! Toàn là nói nhảm!

Tạ Văn Phong nói: “Gần đây cơ thể ta không được khỏe, không muốn uống rượu.”

Mẹ nó! Ngươi vui vẻ cả ngày, không khỏe cái chỗ nào? Chẳng lẽ ngươi mới bị bệnh trĩ từ tối qua hay sao?

Hoa Từ Nguyệt nói: “Ta đột nhiên nhớ ra còn có chút việc riêng phải giải quyết.”

Ngươi có việc riêng phải làm? Chẳng lẽ là ngươi đi gặp tình nhân hả? Đợi khuya đi.

Mai Vũ nói: “Hừ, lần này bốn cô nương không thêm mạng các ngươi theo đâu!”

Xin người thương xót, đừng dẫn ta đi chung luôn được không?

Bởi vì hành vi vô trách nhiệm của ba người này, giờ đây, hắn đã cùng Mai Vũ đứng trước cửa thanh lâu, chỉ một bước nữa thôi là sẽ bị kéo vào bên trong.

Chết tiệt, hai tên Tạ Văn Phong và Hoa Tử Nguyệt lại dám không tới, làm hại hắn phải chịu khổ.

Hôm nay phải vào thanh lâu này, chắc chắn là hắn sẽ mất hết mặt mũi!

Không thể để Mai Vũ trở thành một tên hoa hoa công tử (*), cũng không thể để người trong giang hồ biết nửa người dưới của hắn “bất lực” nha!

(*) hoa hoa công tử = loại công tử ăn chơi trác táng, đào hoa.

Bách Lý Thâu Phong Liễu Hành Vân hắn, huhu, thật sự không thể bỏ mặc người kia mà!

Hắn hồi tưởng lại hành vi trộm gà trong Vương Phủ, hắn đã cho là chỉ mình hắn biết thôi.

Nhưng bây giờ, trên giang hồ, những lời đồn đãi về việc hắn trộm gà vẫn còn đang lan truyền.

Nếu lần này lại để việc Liễu Hành Vân hắn “bất lực” truyền đi, chắc hắn sẽ tự sát ngay tại chỗ.

Sau khi cùng Mai Vũ ngắm nhìn thanh lâu, Liễu Hành Vân quyết định dùng tới sát chiêu của mình!

“Mai Vũ, vừa bước vào thanh lâu là sẽ bắt đầu vào chốn sa đọa đó. Mai Vũ yêu dấu à, ta thật sự không muốn người nhìn thấy sự dơ bẩn của thế giới này đâu.” Liễu Hành Vân bất lấy tay Mai Vũ, về mặt thâm tình, mắt long lanh nước.

Trên thực tế, tay còn lại của hắn đang véo vào **.

Đau quá ~.

Liễu Hành Vân, không được mới lắm trận đã lùi bước. Âm thầm liếc mắt nhìn thanh lâu một vòng, lại liếc nhìn Liễu Hành Vân, tính cứng đầu của Mai Vũ lại nổi lên.

Nhóc con, diễn trò với tỷ tỷ à, người còn cần thêm mấy trăm năm nữa nha.

Nắm tay Liễu Hành Vân, Mai Vũ cũng ra vẻ thâm tình nói: “Hành Vân, chỉ cần có người ở bên cạnh, ta không sợ gì cả.”

Ách, đáng ghét, đáng ghét!

Liễu Hành Vân run rẩy cả người.

= = Da gà trên người hắn nổi lên hết rồi. Nàng quả là có bản lĩnh làm người khác ghê tởm!

Không cam lòng nhìn về phía thanh lâu, cuối cùng Liễu Hành Vân cũng đã hạ quyết tâm!

Người cần mặt mũi! Cây cần vỏ! Vấn đề mặt mũi tuyệt đối không thể lùi bước! Hắn phải bắt chấp tất cả!

“Mai Vũ, xin người, chúng ta về đi.” Liễu Hành Vân bày ra vẻ mặt cầu xin.

Không phải hắn éo lá, mà sự thật là nữ nhân này có giống nữ nhân đâu.

Một nữ nhân bình thường sẽ tới những nơi như vậy sao? Thanh lâu? Nàng cho đây là hậu hoa viên nhà nàng à?

Mai Vũ cong môi cười, đến cả khóe mắt cũng cong cong, mở cây quạt trên tay ra, hướng về phía tòa thanh lâu to lớn, la to: “Các vị tỷ muội, vị huynh đệ này của ta lần đầu tới nơi này, hẳn hơi xấu hổ, mong các vị tỷ muội giúp một tay nha.”

Những thanh lâu nữ tử kia vừa nghe thế lập tức vâng dạ xông tới.

Một bên vừa cười duyên, nói: “Áy da, vị công tử này, sao lại thẹn thùng như thế, nào tới đây tới đây, chúng tỷ muội đều cực kỳ dịu dàng, công tử đừng sợ.” Một bên dùng sức kéo Liễu Hành Vân vào trong thanh lâu.

Trên trán Liễu Hành Vân toát đầy mồ hôi.

Ông trời ơi! Đám nữ nhân này chắc chắn có nghề tay trái rồi, mà còn là tay đấm nữa.

Trong mắt Mai Vũ tràn đầy ý cười, phe phẩy cây quạt trong tay, cũng bước vào trong.

Mục đích chủ yếu của nàng đêm nay là uống rượu, ngoài ra còn đến mua vui, khá khá, Liễu Hành Vân xác định bị chinh rồi.

--

Đêm đến, nhân sĩ giang hồ lưu lạc thiên nhai tốt nhất nên đến đâu?

Khách điểm à? Sai rồi, nếu chỉ có một người thì nơi đó thật quạnh quẽ.

Như thế ngoại trừ khách điểm, còn nơi nào để người ta chọn làm điểm dừng chân đây?

Đương nhiên là có.

Đó chính là thanh lâu...

Ngoài thanh lâu ra...

Vẫn là thanh lâu...

Đứng ngoài tòa thanh lâu lớn nhất Bách Lý Phong Vân Thành, Bách Bất Duy cảm thán.

Với một nam nhân cô độc, nơi cuối cùng để hấn trở về quả nhiên là đây.

Những tỷ muội ở cửa nhìn thấy soái ca tóc bạc, trong lòng như nai con nhảy loạn. Vừa rồi họ chỉ chậm một bước thôi mà hai vị công tử thuận mắt đã bị đoạt đi rồi, lần này không thể để sai sót xảy ra. “Công tử, vào đây ngồi một chút đi.” Mấy người phụ nữ tiến lên lôi kéo Bách Bất Duy.

Bách Bất Duy cũng không từ chối, cất bước đi vào trong.

“Lấy cho ta một bình rượu ngon, vài món ăn và chuẩn bị cho ta một nhả gian (*).”

(*) nhả gian: Phòng trang nhã. (mình thấy chữ phòng trang nhã nó sao sao ấy nên cứ để nguyên.)

Sau khi dặn dò một chút, Bách Bất Duy ném lại một thỏi bạc rồi lên nhả gian ở lầu hai.

Lúc này, Mai Vũ và hấn đang ở cùng một thanh lâu, trùng hợp ở ngay tại phòng cách vách phòng hấn.

Bởi mới nói, vận xấu đã tới thì sẽ tới một loạt.

Tất cả đều xảy ra một cách ngẫu nhiên, nhưng dường như đã sắp đặt từ trước.

Giống như người ta vẫn thường nói, những cuộc hội ngộ đẹp để đã ít lại càng ít. Còn oan gia ngõ hẹp đã nhiều lại còn nhiều thêm.

Trong một căn phòng, Liễu Hành Vân bị Mai Vũ chinh không nhẹ.

Vì nàng đã len lén dặn những nữ nhân này phải “Hầu hạ cho tốt” vị huynh đệ của “hấn”, mới có thể lấy được bạc. Thế là cả đám nữ nhân cố gắng sử dụng đủ loại chiêu thức để làm hấn vui. Nhưng thương thay chẳng ai biết là, đám nữ nhân này càng như vậy, hấn càng không vui nổi.

Nhìn! Nhất định phải nhìn! d_I_(ễn) đ_àn L_ê) Quý Đ(ôn

Liễu Hành Vân thầm nói với mình: Những nữ nhân bên cạnh toàn là cái trắng.

Tại sao hấn lại thích nữ nhân như Mai Vũ chứ!

Đồ hư hỏng! Không biết lăng mạn!

Hiếm khi có được một đêm chỉ có hai người, đêm xuân ngắn ngủi, mắc gì bất hấn phải ở chung với một đám nữ tử thanh lâu chứ!

Buồn bực trừng to mắt, Liễu Hành Vân bưng ly rượu lên uống một ngụm.

Mai Vũ đảo mắt, cũng uống một ngụm rồi kéo một nữ nhân qua, nói gì đó vào tai nàng.

Nữ nhân kia nghe lời đi đến bên cạnh Liễu Hành Vân, cười duyên sau đó đưa tay định chạm vào bộ vị quan trọng của hấn.

--

Lúc đó, Liễu Hành Vân sặc, mặt đỏ bừng lên.

Làm, làm cái gì đó!

Không phải vì hấn ngây thơ nên đỏ mặt, mà là vì cái nữ nhân chết tiệt ngồi đối diện!

Nữ nhân đáng chết kia là người mình thích nhất nha!

Nhìn sang phía Mai Vũ, Liễu Hành Vân thấy người ta đang nhin cười tới mức muốn nội thương luôn rồi. Hiển nhiên là nàng cố ý chinh hấn.

Thầm mắng một câu, Liễu Hành Vân đứng lên, cười ngượng: “Ta đi nhà xí.”

Sau khi Liễu Hành Vân đi khỏi, trong phòng đột nhiên nổ ra một tràng cười lớn.

Liễu Hành Vân run rẩy cả người, xem chút nữa là cắn lưỡi tự sát.

Huhu~ Mai Vũ! Coi như ngươi lợi hại!

Liễu Hành Vân ra khỏi phòng rồi, Mai Vũ liền cầm ly rượu Thanh Tương bước ra.

Trong đại sảnh trước cửa, có ca cơ (*) đang biểu diễn, nàng ấy đang hát khúc “Đông Phong Lâu”.

(*) ca cơ: giống như ca sĩ bây giờ ấy, như vũ cơ vậy.

Có lẽ do rượu thấm vào người, trong lòng Mai Vũ không hiểu sao lại dâng lên một nỗi thương cảm.

Đông Phong Lâu...

Một khúc hát rất quen thuộc.

Hình như lúc trước, tại tiết hoa đăng, nàng đã từng hát khúc hát này. Là hát cho ai nghe?

“Công tử, ngài đang làm gì vậy?” Một nữ tử thanh lâu đi bên cạnh hỏi.

Mai Vũ mỉm cười, xoay người nói: “Cô nương nên trở về phòng đi, ta muốn ở một mình.”

Nói rồi đưa ra một thỏi bạc. Nữ tử lập tức thức thời đi ngay.

Dưới lầu, cảnh ca múa vui vẻ, thái bình, vũ cơ kia mặc bộ hồng y, hát: Nay ta hát, Đông Phong vẫn ở Đông Phong Lâu, thử hỏi quân rồi sẽ trở về?

Nhìn chén Thanh Tương trong tay, Mai Vũ không nhin được mà cười ra tiếng. Nỗi chua xót khó hiểu trong lòng khiến Mai Vũ cảm thán: “Hay cho Đông Phong vẫn ở Đông Phong Lâu, thử hỏi quân rồi sẽ trở về?”

Thật kỳ lạ, tại sao nàng lại muốn khóc? Hình như vào một lúc nào đó, chính nàng cũng từng tràn đầy nhưng nhớ mà hát bài hát này, cũng hy vọng được gặp lại người nào đó.

Là ai vậy? Người khiến nàng tương tư như vậy nhưng trong ký ức nàng lại không tìm thấy.

Nàng chỉ mơ hồ nhớ là trong đêm hoa đăng, tại trường đấu võ, tại chỗ hát nói, có một người không rõ bóng dáng luôn vươn tay về phía nàng.

Nàng muốn bắt lấy, nhưng luôn không bắt được.

Một chén Thanh Tương này có thể khiến nàng say để nàng không nghĩ đến những thứ hỗn loạn kia được không?

“Vị công tử này, hình như huynh đang có tâm sự, có muốn vào đây uống một chén hay không?”

Sau lưng, mơ hồ có một giọng nói vang lên kéo Mai Vũ ra khỏi suy tư.

Khó có dịp được mời, Mai Vũ sắp xếp lại suy nghĩ của mình, xoay người cười nói: “Huynh đài...”

Mới nói được hai chữ, Mai Vũ đã bị nghẹn lại.

Trời xanh ơi!!!!!!

Ai đó có thể cho nàng biết còn ai xui xẻo hơn nàng nữa không?

Trong cái thành cực lớn, thanh lâu đầy đường này. Nàng lại có thể xui xẻo gặp phải tên nam nhân đáng chết này!

Không sai, không sai, bây giờ người đang đứng cạnh cửa, nam nhân đang mỉm cười giơ ly rượu về phía nàng, chính là Bách Bất Duy!

Bởi mới nói, cái gì mà cuộc gặp gỡ bất ngờ tươi đẹp chứ, Mai Vũ đời này không gặp được rồi. Cái số của nàng, chỉ có thể quay cuồng vô hạn trong những sự kiện xui xẻo mà thôi.

Q.4 - Chương 36

Xong rồi! Tệ thật!

Trên trán Mai Vũ toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Có ai không, ai đó hãy nói cho nàng biết vào những lúc nguy hiểm như thế này nàng phải làm gì được không?

Một, lập tức giải thích, nói mình là ca ca song sinh của Mai Vũ.

Không được! Rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi rồi.

Hai, chào hỏi đối phương, thừa dịp hấn không chú ý, lập tức từ trên này nhảy xuống rồi chạy trốn.

Nếu nàng có thể trốn thì đã sớm chạy rồi, Với bản lĩnh của Bách Bất Duy, chỉ sợ ngay cả cơ hội chạy trốn còn chưa có đã bị tóm lại rồi.

Ba, giả vờ như không biết gì cả, cố gắng làm cho đối phương cảm thấy hấn đã nhận nhầm người!

A, cái này khả thi, được đó!

Đúng! Không sai! Cứ làm vậy đi.

Bách Bất Duy không biết nên khóc hay nên cười.

Nơi này là nơi nữ nhân nên tới sao? Đã vậy nàng còn giả vờ như không biết hấn, muốn diễn trò à. Mai Vũ, nàng cần thêm vài năm đạo hạnh nữa mới đầu được với chỉ số thông minh của Bách Bất Duy nha.

Mỉm cười, Bách Bất Duy cũng không vạch trần nàng, lắc lắc cái chén trong tay, nói: “Gặp nhau là một loại duyên phận, nào huynh đài, cùng ta uống một chén đi.”

Mai Vũ vừa định từ chối đã bị Bách Bất Duy kéo lại, lôi vào trong phòng.

Trong lòng Mai Vũ, nước mắt đã chảy ròng ròng như nước sông Hà Đông luôn rồi.

Hành Vân à, tỷ tỷ không nên chinh người như vậy, người hãy trở về cứu ta khỏi biển lửa nhanh đi.

Lúc này, Liễu Hành Vân đang ngồi chồm hổm trong sân ngắm hoa.

Hấn không về đâu, nhất định không về, nếu không sẽ bị nàng chinh tiếp.

Hừ, hấn sẽ ngồi trong này, ngồi thêm vài canh giờ nữa mới vào.

Mai Vũ đáng chết, ta thật lòng với người, người lại đối xử với ta như vậy.

Oan ức bĩu môi, Liễu Hành Vân lặng lẽ ngồi ở đó bứt hoa.

Lúc hấn đang ngăn người, bỗng có một bóng đen lướt qua trên xà nhà, Liễu Hành Vân nhú mày.

Dạ tặc? Đồng nghiệp? Hấn giật mình, định đuổi theo, nhưng lại nghĩ đến Mai Vũ. Cuối cùng, Liễu Hành Vân chỉ có thể nhắm mắt nhìn người ta bay đi.

Ánh mắt hâm mộ của hấn vẫn đuổi theo cái bóng đen kia.

A, bên hông người kia có đeo một cái lệnh bài lấp lánh, Trên đó hình như còn khắc chữ Thần Thâu (*) gì gì đó.

(*) Thần thâu: Thần trộm.

Ôi, nhắc tới thì hấn cũng là một đời thần thâu. Theo Mai Vũ rồi lại chẳng có đất dụng võ.

“Hoa huynh tại sao lại không uống rượu?” Bách Bất Duy nhìn Mai Vũ vẫn còn đang bối rối, thầm cười trộm trong lòng.

Ha ha, muốn vội vàng chạy trốn à, đâu có dễ như vậy chứ.

Mai Vũ xấu hổ nâng ly rượu lên, đáp: “Uống, uống chứ, đương nhiên phải uống rồi.”

Mai Vũ cảm thấy hình như mình sắp thở hết nổi rồi.

Tại sao hai cái phòng kề bên nhau lại bố trí khác nhau lớn như vậy?

Trong phòng Bách Bất Duy căn bản là không có cả một cái ghế dựa.

Chỉ có một cái giường! Một cái giường siêu lớn!

Vừa cảm thấy thanh lâu đúng là thanh lâu, gian phòng như vậy mà cũng có nữa, Mai Vũ vừa cảm thấy lo lắng thêm.

Vừa bước vào phòng, không biết Bách Bất Duy đã nói gì với các cô nương trong thanh lâu mà những cô nương đó đều cười rồi bỏ đi.

Bây giờ, trong căn phòng này, chỉ còn lại hai người là Mai Vũ và Bách Bất Duy.

Chén Thanh Tương kia, đừng nói là uống, cả chạm vào nó Mai Vũ cũng không dám.

Nếu rượu kia là rượu mạnh thật thì sẽ say, nàng nên cẩn thận thì hơn.

Thuận tiện nói luôn, bây giờ nàng đang dùng tên giả là Hoa công tử.

Về phần tại sao lại gọi là Hoa công tử.

Đó là vì, Mai Vũ là Dương Thái Hoa, mà Dương Thái Hoa tức là A Hoa.

Không sai, lại là A Hoa, nàng đâu có nói sai...

“Này, Bách Huỳnh, chúng ta tới thanh lâu mà không gọi các cô nương có phải rất quái lạ hay không?” Mai Vũ nghĩ, nhiều người tốt hơn so với ít người, cho nên Mai Vũ vội vàng đưa ra câu hỏi này.

Bách Bất Duy, cái đồ quái vật tóc bạc, nhanh kêu người tới đây cho ta.

Bách Bất Duy nhiu mày, nở nụ cười tà ác.

Ha ha, Mai Vũ, bọn thiếu gia đang chờ những lời này của ngươi đó.

Bách Bất Duy đặt ly rượu xuống, muốn đến gần Mai Vũ một chút. Do cùng ở trên một chiếc giường, Bách Bất Duy rất dễ dàng chạm đến bả vai của Mai Vũ.

Mai Vũ sợ đến mức tim sắp nhảy ra ngoài luôn nhưng vẫn không dám kháng cự dù chỉ một chút.

Nàng có thể chống cự sao, bây giờ nàng là một “nam nhân” đó. Dĩ ễn, đàn, Lê. Qý Đ>on

Vuốt tóc nàng, Bách Bất Duy nói: “Hoa huynh không chờ được sao, thật ra vừa rồi ta đã bảo họ đi chuẩn bị vài tiết mục, giờ chắc cũng chuẩn bị xong rồi.”

Vỗ tay một cái, một đám nữ tử đi đến, đứng xung quanh giường.

Mai Vũ khó hiểu nhìn những người tấu nhạc cũng đã ngồi xuống.

Chẳng lẽ là khiêu vũ?

Nhưng mà vây quanh giường mà nhảy như vậy không phải nhìn sẽ rất chóng mặt à?

Bắt lấy vai nàng, Bách Bất Duy nói: “Bắt đầu đi.”

Sau khi khúc nhạc vang lên, những nữ nhân ở quanh giường đột nhiên bắt đầu cời đồ.

Mai Vũ sợ đến mức suýt chút nữa là nhảy dựng lên.

Thoát! Y!

A a a! những nữ nhân này mặc sa mỏng ở bên trong, cảnh xuân nhìn không sót cái gì.

Mai Vũ hoa dung thất sắc, rất muốn bỏ chạy ngay lập tức. Nhưng Bách Bất Duy lại nắm chặt vai nàng, nói: “Hoa huynh, không phải là huynh muốn trốn đó chứ? Nam nhân mà, phải biết hường thụ một phen.”

Bách Bất Duy cố ý nhấn mạnh hai chữ “nam nhân”, hẳn tin rằng với tính cách của Mai Vũ, trong tình huống này mà nghe thấy hai chữ đó, nhất định sẽ không chạy trốn.

Hắn dựa vào rất gần, thổi hơi vào tai Mai Vũ, cả khuôn mặt của nàng đã kim nén đến đỏ bừng lên.

Nam, nam nhân! Đúng rồi, bây giờ nàng đang là nam nhân, xem cái này cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa, dù sao nàng cũng là nữ nhân. Đừng sợ, đừng sợ.

Nhưng mà Bách Bất Duy! Ngươi có thể đừng dựa gần như vậy được không hả!?

Bách Bất Duy gần như dán sát lên người nàng. Nhiệt độ và hơi thở của hắn truyền đến, đánh mạnh vào các giác quan của Mai Vũ. Bất giác, Mai Vũ cũng nóng lên, đây hoàn toàn là do tâm lý khó xử.

Nữ nhân bình thường nào cũng sẽ thấy khó xử thôi.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy nè!

Bách Bất Duy đang nhìn chằm chằm vào cổ Mai Vũ, trong không khí như vậy, trong mắt hắn làn da trắng nõn của Mai Vũ, dị thường **.

Không biết dưới lớp y phục kia là quang cảnh ** như thế nào. Nghĩ vậy, hô hấp của hắn lại nặng nề thêm một chút. ** cũng có phản ứng.

Tình huống dường như đang đi theo hướng ngoài tầm kiểm soát của hắn, hắn muốn dừng lại tại đây. Nhưng cái tay hắn lại không nghe lời. Di+ễn, đà+n, L-ê+Quý Đ>on

Cánh tay của Bách Bất Duy ôm lấy eo Mai Vũ, lúc người kia đang vô cùng kinh ngạc, hắn phát tay cho đám nữ nhân xung quanh lui xuống.

Mai Vũ giống như đang đi quanh quỹ môn quan vậy.

Trong không khí tràn ngập hơi thở nguy hiểm, Mai Vũ cẩn thận nói: “Bách, Bách huynh, ta là nam nhân. Huynh, huynh có thể tìm những cô nương vừa rồi nha.”

Mai Vũ có ý đồ nhắc nhở hắn nhưng nàng hoàn toàn không biết những lời này của nàng đã thành công châm ngòi cho bình thuốc nổ.

Đến giờ mà nữ nhân chết tiệt này còn giả vờ?

Xem ra nàng chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Hắn muốn xem nàng có thể kiên trì tới khi nào.

Bách Bất Duy lại siết chặt vòng tay, bàn tay hắn mò mẫm vòng eo mảnh khảnh của nàng, hắn cảm thấy Mai Vũ đang cứng đờ như một cây cột.

Cười thầm, Bách Bất Duy véo mặt nàng, đôi mắt màu tím lóe sáng, nói: “Ta quên nói cho ngươi biết, ta nam nữ gì cũng xơi cả. Bây giờ ta nói cho ngươi biết, ta xem trọng ngươi, muốn cùng ngươi làm.”

Cúi đầu, Bách Bất Duy hôn lên đôi môi kia. Môi nàng xinh xắn, mềm mại, có mùi thơm ngát.

Đây là hương vị của nàng, hắn rất thích.

Mai Vũ, nàng từng hôn ta.

Bây giờ, ta chỉ đang trả lại nợ hôn cho nàng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 37: Người Sai Luôn Là Hắn, Là Hắn Quấn Lấy Nàng

Ta xem trọng ngươi, ta muốn cùng ngươi làm.

Ta xem trọng ngươi, ta muốn cùng ngươi làm.

Trong đầu nàng trống rỗng, lúc hân hôn nàng, trong đầu nàng chỉ còn lại những lời này mà thôi.

Nàng muốn mắng ngươi! Muốn đẩy mạnh hân ra!

Nhưng mà nam nhân kia không cho nàng cơ hội để mắng, nàng càng không đẩy hân ra nổi.

Tay của Bách Bất Duy cực kỳ nóng, rất nóng, nhiệt độ kia dường như xuyên qua quần áo truyền tới **.

Sao lại nóng như vậy?

Mai Vũ đảo mắt, đột nhiên thoáng thấy khói bốc lên từ chiếc lư hương.

Chết tiệt! Nàng quên mất đây là thanh lâu. Vừa rồi trong căn phòng kia chính nàng đã quăng đi mấy cái thứ gia tăng ham muốn gì đó, hân là bên phòng của Bách Bất Duy cũng có.

Bách Bất Duy khẽ buông nàng ra, Mai Vũ vừa định mở miệng mắng to, chỉ thấy Bách Bất Duy uống rượu rồi lại xoay người hôn nàng.

Chết tiệt! Ngươi còn muốn hôn tới khi nào, bốn cô nương mặc kệ!

Ta liều mạng với ngươi!

Lúc Bách Bất Duy buông Mai Vũ ra thì nàng đã nuốt ngậm rượu kia xuống.

Cơ thể nàng giống như không thuộc về nàng nữa rồi.

Này, hân cho nàng uống cái gì vậy? Nàng cảm thấy chóng mặt quá, tứ chi vô lực.

Mai Vũ mơ hồ nhìn về phía cái chén kia, lúc nàng vào phòng có cầm theo cái chén đó.

Không ổn! Là Thanh Tương.

Mai Vũ xụi lơ trong lòng Bách Bất Duy.

Trong lòng nàng thì lại đang run rẩy.

Nàng không muốn tiếp tục, nếu cứ như vậy sẽ phát sinh ra những chuyện ngoài ý muốn xảy ra ở trong này, không bằng lật bài luôn đi.

“Bách Bất Duy, ta là Mai Vũ, là Mai Vũ.” Mai Vũ suy yếu nắm lấy quần áo hân, run rẩy nói.

Trái tim Bách Bất Duy lại chùng xuống một chút.

“Bách Bất Duy, ta là Mai Vũ, bây giờ ngươi muốn chém giết hay róc thịt thì tùy.” Mai Vũ ngửa đầu, nói với hân.

Trái tim hân chìm xuống đáy cốc.

Một khắc kia, con sông hộ thành ngoài cửa sổ nổi sóng, gió đêm thổi từ ngoài sông vào, làm lạnh trái tim của Bách Bất Duy.

Mai Vũ, tại sao khi ta có ý đồ xâm phạm nàng, nàng lại nói như vậy?

Nàng ban cho ta sự trùng sinh, nói muốn gặp lại ta, tất cả đều là giả dối, phải không?

Lúc đó, nàng chỉ muốn thoát khỏi tay ta, đúng không?

Bách Bất Duy, ngươi thấy ngươi ngu chưa, vì ngươi ngu mới có thể đuổi theo, vượt thiên sơn vạn thủy đến đây.

“Ta biết nàng là Mai Vũ, từ đầu ta đã biết rồi. Ta sẽ không giết nàng, bây giờ, ta muốn nàng, nàng hiểu không?” Bách Bất Duy không cười, đẩy ngã nàng xuống giường, từ trên cao nhìn xuống nàng, lạnh lùng nói.

Đẹp quá, môi nàng đỏ hồng, vô cùng xinh đẹp, mái tóc xoắn tung, muốn bao nhiêu ** có bấy nhiêu **. Buồn bực và dục hỏa làm cho Bách Bất Duy càng thêm phiền muộn.

Sau khi Mai Vũ nghe thấy câu này thì mặt mũi trắng bệch.

Không, đừng mà! Đừng!

Tay Bách Bất Duy vuốt ve trên bờ vai nàng, định xé quần áo của nàng.

Mai Vũ sợ đến mức thét lên chói tai: “Bỏ tay ra! Bách Bất Duy! Ta muốn giết ngươi!”

Bách Bất Duy cười lạnh: “Giết ta? Chỉ bằng nàng sao? Có bản lĩnh thì thử xem!”

Hay là nàng giết ta đi, chứ đừng nói dối là để ta trùng sinh, hãy nói ra suy nghĩ thật của nàng đi.

Mai Vũ vùng vẫy, muốn chạy trốn.

Nhưng rượu kia mạnh thật, toàn thân nàng không có chút sức nào.

Mai Vũ vùng vẫy cỡ nào cũng không vùng ra được, xoay người muốn bò vào trong lại bị Bách Bất Duy kéo lại, ôm vào lòng.

Lòng ngực hần rõ ràng rất ấm áp, nhưng bây giờ Mai Vũ chỉ cảm thấy thật lạnh lẽo.

Rất lạnh, sao hần lại muốn làm vậy?

Bách Bất Duy lấn người tới, ôm nàng, nắm lấy cái cổ mảnh khảnh của nàng.

Mai Vũ yếu đuối rơi nước mắt.

Nàng nhớ từng có nam nhân nói rằng: Nha đầu, nếu người nàng gặp không phải ta thì phải làm sao đây?

Cũng là cảnh tượng như thế này, nam tử kia đã ôm nàng, dịu dàng vỗ về khi nàng khóc.

Từ Tiêu của ta, có phải ta rất ngốc nên mới rơi vào kết cục này hay không? Trên đời này không có Từ Tiêu thứ hai, ta nên hiểu rõ mới phải.

“Bách Bất Duy, ta hận ngươi, ta hận không thể giết ngươi.”

Những hạt nước rơi xuống, đọng trên hàng mi của Bách Bất Duy.

Vào khoảnh khắc này, trái tim Bách Bất Duy rung động.

Đầy chua xót và đau đớn.

Nàng... khóc.

Bị đối xử như vậy, chắc nàng cảm thấy vô cùng uất ức.

Hơn nữa, hần đang làm cái gì vậy chứ?

Nói dối cũng được, lừa gạt cũng chẳng sao, nàng chỉ làm theo bản năng mà thôi, không có gì là sai cả.

Người sai luôn là hần, là hần quán lấy nàng. Người sai... vẫn luôn là hần.

Dừng động tác, Bách Bất Duy yên lặng chỉnh lại y phục cho Mai Vũ.

Mai Vũ kinh ngạc, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nàng muốn quay đầu lại nhìn thì bị Bách Bất Duy ngăn cản.

“Đừng quay lại.”

Bách Bất Duy chỉnh lại y phục cho Mai Vũ xong, vẫn giữ tư thế đó, ôm nàng. Cảm thấy cơ thể Mai Vũ vẫn cứng đờ, Bách Bất Duy bi thương khẽ nói: “Đừng sợ, ta sẽ không làm gì nàng cả, chỉ muốn như thế này một lúc mà thôi, chỉ một lúc thôi.”

Mai Vũ, tại sao ta cứ phải đuổi theo nàng chứ?

Nàng hồ hững với ta, thậm chí còn tránh ta như rắn rết. Sao ta vẫn muốn ở bên cạnh nàng?

Ta là Bách Bất Duy, người trong giang hồ đều biết, Bách Bất Duy sẽ không cúi đầu trước nữ nhân.

Từ trước đến nay, nữ nhân luôn sợ ta, không ai dám nói với ta chữ không.

Hận à?

Đời này, lần đầu tiên có người nói hận hấn.

Chữ này, thì ra lại tổn thương người như vậy. D_i -en đ_n Lê6 Qy/ đôn

“Mai Vũ, xin lỗi, ta không hề muốn giết nàng, ta chỉ muốn gặp nàng mà thôi. Biến thành bộ dạng này, là ta không tốt. Mai Vũ à, ta đi đây, nàng phải bảo trọng đó...” Bách Bất Duy vuốt tóc nàng, vuốt ve lưu luyến rồi đứng dậy muốn bước ra ngoài.

Mai Vũ không thấy rõ về mặt hấn, chỉ cảm thấy bóng lưng hấn cực kì cô đơn.

“Bách Bất Duy” Mai Vũ gọi hấn.

Người kia cũng không dừng lại mà vẫn tiếp tục bước đi.

Hấn đi rất nhanh, mở cửa, nhanh chóng bước ra ngoài.

Mai tóc bạc tung bay trong gió về nên những đường cong hỗn loạn.

Lúc đó, Mai Vũ mới hiểu được lời nói của mình tổn thương người đến mức nào.

Lúc ở tiên lâm, nàng đáp ứng yêu cầu gặp mặt người ta rồi lại quên mất.

Chỉ một mực cho là người ta tìm mình để trả thù, lại chưa từng nghĩ rằng đối phương chỉ đơn giản là muốn gặp nàng mà thôi.

Chỉ đơn giản là muốn gặp nàng thôi, nhưng lại bị nàng hiểu lầm rồi liên tục né tránh.

Chắc là hấn đã rất đau lòng.

Nàng hiểu, Bách Bất Duy không phải thật sự muốn xâm phạm nàng, chỉ là hấn giận nên muốn dọa nàng mà thôi, nàng đã nói những lời làm tổn thương người ta rồi.

Thật xin lỗi, xin lỗi Bách Bất Duy, ta không cố ý.

Mai Vũ muốn đuổi theo hấn nhưng làm thế nào cũng không cử động được.

Đột nhiên, nàng cảm thấy thật hận rượu Thanh Tương.

Lúc này, bỗng Liễu Hành Vân mở cửa xông vào, lo lắng hỏi: “Mai Vũ, ngươi có sao không?”

“Hành Vân, vừa rồi ngươi có thấy Bách Bất Duy ở ngoài cửa không?” Mai Vũ vội vàng nắm lấy tay hấn, hỏi lại.

Liễu Hành Vân mờ mịt lắc đầu: “Không, ta nghe bọn họ nói ngươi uống rượu nên mới chạy đến đây.”

Trái tim Mai Vũ nhất thời trầm xuống. Im lặng không lên tiếng.

Sao nàng lại luôn làm những chuyện tổn thương người khác như thế?

Vừa rồi hấn không cười nữa, nàng thích nụ cười của hấn, lúc hấn cười, đôi mắt tím lóe sáng lấp lánh như ngọc vậy.

“Ta không sao. Hành Vân, chúng ta về đi.” Mai Vũ buồn bã nói.

Liễu Hành Vân không biết chuyện gì đã xảy ra, thấy nàng như vậy, hình như nàng không muốn nói gì cả.

Hấn ngồi xổm xuống, nói: “Ừ, ta cũng ngươi về.” Di_-en đ_an Lê_6 Qy/ đôn

Nằm trên lưng Liễu Hành Vân, suốt dọc đường Mai Vũ không ngừng nghĩ về Bách Bất Duy.

Rõ ràng hấn chỉ là một người qua đường trong sinh mệnh nàng, nhưng sao nàng lại để ý đến thế?

Bách Bất Duy, làm sao ta có thể nói cho ngươi biết rằng ta không cố ý được đây?

Còn nữa, đêm ở tiên lâm đó, ta nói muốn ngươi trừng sinh, đều là sự thật.

Lúc này, Bách Bất Duy thuận tay mang theo rượu Thanh Tương, một mình lang thang đi trên đường vắng.

Vì sao hấn không thể uống rượu?

Cho dù mạnh mẽ như rượu Thanh Tương cũng không thể làm cho hấn say.

Bây giờ, hấn thật sự không biết mình nên đi đâu.

Hấn đến tìm Mai Vũ, nhưng nàng lại cực kỳ chán ghét hấn. Vậy, hấn phải đi đâu đây?

Đi, cứ đi, Bách Bất Duy tới một nơi có treo thật nhiều đèn.

Những ngọn đèn chiếu sáng khắp đường phố như tô điểm thêm cho bầu không khí quý dị.

Tại nơi quý dị này, Bách Bất Duy nhìn thấy một nam tử mặc hắc y, cầm một ngọn đèn đi tới.

Đêm tối không nhìn rõ diện mạo đối phương, hấn chỉ nghe nam tử kia đứng xa xa nói với hấn: “Đến Bách Lý Phong Vân Thành của ta đều là bằng hữu. Bằng hữu à, đến nhà ta uống một chén đi.”

Lúc nam tử kia đi tới, Bách Bất Duy cuối cùng cũng nhìn thấy gương mặt của đối phương.

Thật ra có nhìn hay không cũng như vậy, vì người kia mang một tấm mặt nạ.

Một cái mặt nạ thuần trắng che nửa bên mặt.

Bách Bất Duy kinh ngạc.

Đối phương cười nói: “Sao? Sợ à?”

“Ha ha, sợ gì cứ. Ngược lại, tại hạ phiền công tử chiêu đãi rồi.” Bách Bất Duy cười, bước về trước một bước.

Sau khi rời khỏi nữ tử kia, đến chết hấn còn không sợ thì còn sợ cái gì?

Hai người sóng vai đi tới,

Đêm vẫn còn rất dài. . .

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 38: Đột Nhiên Bị Hãm Hại, Trời Muốn Diệt Bách Bất Duy Sao...

Một đêm quý dị, loại rượu kỳ lạ, chuyện khó hiểu đột ngột ập tới.

Ngoài dự tính, lại không thể tránh khỏi phiền toái.

Lúc Bách Bất Duy tỉnh lại đã là lúc sáng sớm, nơi hấn đang ở không phải là con đường có đèn treo, cũng không phải là nơi có thể nghe tiếng trúc xào xạc vào buổi tối. Mà trong tay hấn lại đang cầm một thanh đoản kiếm, nằm trên bãi cỏ.

Bách Bất Duy chỉ cảm thấy đầu hơi choáng váng, hấn đứng lên, lắc đầu, lại nhìn thanh đoản kiếm trong tay, vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Trời chưa sáng hẳn, không khí xung quanh làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Bách Bất Duy cảm thấy có chút ảo não, than thở: “A, ta thật khờ, chắc không phải ta vừa cùng quý uống rượu cả đêm đó chứ.”

Trời à, hấn bị ngốc hay sao, lại có thể uống rượu với người lạ.

Lúc Bách Bất Duy định ném đoản kiếm đi, đột nhiên có một tiếng thét truyền tới.

“Đứng lại!”

Bách Bất Duy nghi hoặc, nhìn quanh, bốn phía đột nhiên xuất hiện một đám người cầm kiếm.

Bách Bất Duy nhú mày, tự hỏi.

Trả thù? Hấn đã biến thành như vậy rồi, chẳng lẽ vẫn còn có người nhận ra hấn sao? Nếu không. . . là cướp à? Mới sáng sớm, son tặc dậy sớm vậy sao?

Nhưng hiển nhiên, cách nghĩ của hắn cũng không đúng, bởi vì sau khi đám người vây quanh hắn thì cảm kiếm nhìn chăm chăm như đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, không hề có động tác gì khác. Sau đó, có một người từ phía sau bước ra.

Đó là một nam tử có gương mặt thanh tú, mặc một bộ sam y màu tím, vừa nhìn đã biết là người của gia đình giàu có.

Người kia quan sát Bách Bất Duy, lúc tầm mắt hắn dời đến thanh đoản kiếm kia, gương mặt bỗng trở nên nghiêm túc.

Hắn nói với đám người kia: “Bắt lấy hắn!”

Bách Bất Duy mất hứng, bĩu môi nói: “Này, chờ một chút. Bắt người phải có lý do chứ.”

Đám người này không muốn làm rõ tình hình à? Nếu Bách Bất Duy hắn muốn thì không ai ở đây có thể làm gì được hắn.

“Lý do? Lý do là gì người còn không biết à?” Người kia giận dữ nhìn hắn, oán hận nói.

“Các ngươi muốn bắt ta, làm sao ta biết được?” Bách Bất Duy cảm thấy thật chướng mắt.

Điên thật, phiền phức cứ liên tục kéo tới, đang lúc tâm trạng hắn đang vô cùng khó chịu, dùng đám người này để trút giận vậy.

“Lý do là ngươi đã giết Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành.” Nam tử nói xong, vung tay lên, đám người cảm kiếm lập tức vọt lên.

Bách Bất Duy cười lạnh.

Hừ, giết Thành chủ? Bách Bất Duy hắn không có thời gian để làm chuyện nhàm chán đó.

Đám người này đến cả chứng cứ còn không có đã vội vã bắt người lung tung.

Bách Bất Duy vận lực, định phản kích nhưng hắn chợt phát hiện ngay cả một chút nội lực hắn cũng không thể sử dụng được.

Lòng hắn trầm xuống, cả người ngẩn ra.

Lại liếc nhìn đoản kiếm trong tay, Bách Bất Duy dường như đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra rồi.

Bên tai hắn lại vang vọng lời nói của người đi kèm qua.

“Thanh Tương không phải loại rượu mạnh nhất, chỗ ta có một loại rượu dùng khí, người uống vào nhất định sẽ say.”

“Rượu này tên là Hồng Chúc, mặc kệ là ai uống vào, đều sẽ say.”

...

Chết tiệt! Đây là một cái bẫy! Tất cả những chuyện này nhất định là đã có người sắp đặt trước.

Thứ kia căn bản chẳng phải là rượu gì cả mà chính là tán công địch.

Hắn lại nghĩ về những chuyện kỳ lạ tối qua. Tại sao ở một nơi hẻo lánh như thế lại đột nhiên có người mời hắn uống rượu cơ chứ, đều tại lúc đó tâm tình hắn quá kém nên mới không có một chút hoài nghi nào.

Thiên hạ này quả nhiên không có loại rượu nào tốt cả.

Bây giờ xem ra hắn không thể phản kháng được. Trong lòng đã tỏ, Bách Bất Duy thức thời nén đoản kiếm trong tay xuống, gờ tay lên, nói: “Các ngươi bắt đi, dù sao thì ta cũng trong sạch.”

Dường như không tin hắn lại dễ dàng chịu trôi như vậy, những người đó đợi một hồi, không thấy Bách Bất Duy có bất kỳ phản kháng nào mới trôi hai tay hắn ra sau lưng.

“Mang về.” Từ y nam tử nói.

Bách Bất Duy trừng mắt, bức bối đám người này sao chẳng biết phân biệt trắng đen xanh đỏ gì cả.

“Này, ta cũng cần chết một cách rõ ràng chứ. Ta muốn biết tại sao các người lại đoán là tại hạ giết người?” Bách Bất Duy dè dặt lửa giận sắp phun trào, cố gắng ra vẻ tốt tính nói.

Từ y nam tử nhìn hắn, nói: “Tại hạ là Từ Hoa, là quản gia của Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành, trước hết hãy nói tên của ngươi đi. Tuy ngươi sắp chết nhưng chúng ta vẫn phải phát thông cáo, tất nhiên phải biết tên của ngươi.” Bách Bất Duy trừng mắt, mắng thầm trong lòng: “Ta không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.”

“Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, tại hạ là Bách Bất Duy.”

Từ Hoa chau mày, không nói gì.

“Bách Bất Duy à, ngươi đã sắp chết, hãy cho ngươi chết một cách rõ ràng đi. Đêm qua ngươi đã sát hại Thành chủ nhà ta rồi lẩn trốn đến đây, chỗ thất sách của ngươi đó là ngươi còn chưa vứt bỏ hung khí.” Từ Hoa kết luận.

Bách Bất Duy nản lòng gục đầu xuống.

Bây giờ hắn thật giận hai tay mình bị trói, nếu không hắn sẽ xông lên cho tên kia một đám.

Tên kia còn tiền hắn bằng một câu: “Ngu ngốc!”

Đúng vậy, ngu ngốc! Đầu óc hắn đâu có bệnh, nếu định chạy trốn sao còn cầm theo hung khí! Trực tiếp ném lại đó không được à.

Hăm hại, rõ ràng là hăm hại.

Nở nụ cười bất đắc dĩ, Bách Bất Duy ngẩng đầu, muốn nói chuyện với người kia.

“Này, huynh đệ, ngươi không nghĩ tới vì sao ta lại cầm theo hung khí mà chạy trốn à?”

Đôi mắt Từ Hoa trầm như nước, hắn nói: “Nếu là người khác thì ta không dám nói. Nhưng nếu ngươi là Bách Bất Duy thì ta lập tức xác định ngươi chính là hung thủ. Ai ai cũng biết, Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành cất giấu một quốc gia đã biến mất, Nguyệt Lạc Quốc, trong tòa thành này. Thanh đoàn kiếm này chính là chìa khóa để mở ra Nguyệt Lạc Quốc. Bách Bất Duy, ngươi là một cao thủ đạo mộ, người khác không biết giá trị của thanh đoàn kiếm này, chẳng lẽ ngươi lại không?”

Lúc này, Bách Bất Duy mới cẩn thận nhìn ngắm thanh đoàn kiếm trong tay hắn.

Khi hắn nhìn đến hình trăng lưỡi liềm khắc trên lưỡi kiếm, tâm tình càng thêm trầm xuống.

Từ xưa, quả thật Nguyệt Lạc Quốc đã từng tồn tại. Mấy trăm năm trước, có một tòa thành đột nhiên xuất hiện. Nơi đó chứa đầy báu vật, trân châu, nơi nơi đều là kho báu, người ở đó mặc kệ là nam hay nữ đều đẹp như tiên. Những kẻ tham lam muốn chia cắt Nguyệt Lạc Quốc nên nói xấu rằng mọi người ở đó là do Hồ Ly biến thành, muốn cùng nhau công thành. Nhưng trước đêm đó, Nguyệt Lạc Quốc đột nhiên biến mất trên thế gian, về sau mới có Bách Lý Phong Vân Thành.

Sau đó, nghe đồn Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành cứu một nữ tử, nhất kiến chung tình với nàng.

Từ đó hai người họ yêu nhau. Nhưng một ngày kia, đột nhiên nữ tử kia bị người ta đuổi giết.

Thành chủ đến cứu nhưng đã trễ. Lúc chết, nữ tử trao cho hắn một thanh đoàn kiếm, nói đó là chìa khóa vào Nguyệt Lạc Quốc.

Tuy Thành chủ lấy được đoàn kiếm nhưng vẫn chưa tìm ra cửa vào Nguyệt Lạc Quốc nên cái chìa khóa kia cứ thế truyền xuống đời đời.

Làm sao hắn có thể không biết? Đương nhiên là hắn biết.

Rốt cuộc là ai đã hăm hại hắn? Hao phí nhiều tâm tư như vậy, trùng hợp với những điều hắn đã nghĩ đến.

Không, không phải như thế.

Vẫn có một người có thể chứng minh là hắn trong sạch, là người đêm qua.

“Ta không có giết người, ngày hôm qua ta uống rượu cùng một nam nhân đeo mặt nạ màu bạc!” Bách Bất Duy vùng vẫy.

Hắn không sợ chết, nhưng cũng không có nghĩa là hắn chấp nhận một cái chết không rõ ràng.

Từ Hoa cười lạnh, nói: “Không sai, Thành chủ nhà ta hiếu khách, mời ngươi uống rượu, nào ngờ ngươi lại là kẻ lòng lang dạ sói, lại có thể giết chết hắn.”

Bách Bất Duy lập tức ngăn người.

Sao, sao lại thế này?

Người chết là cái người ngày hôm qua uống rượu với mình sao?

Có lẽ do bị kích động, có lẽ là do nhìn thấy nơi chủ mình bị giết, Từ Hoa phẫn nộ chỉ về phía gian phòng trước mặt, nói: “Nhìn đi, nơi này có quen không, Thành chủ nhà ta đã mời ngươi uống rượu ở đây. Bách Bất Duy, ngươi mà là nhân sĩ giang hồ à? Sao lại có thể dè dặt như vậy?”

Trùng mắt, Bách Bất Duy mở to miệng.

Không, hắn không có uống rượu ở trong này.

Đêm qua tuy có uống rượu nhưng hấn vô cùng tỉnh táo.

Hấn và người đeo mặt nạ uống rượu trong một gian nhà trúc.

Nghiêng tai là có thể nghe thấy tiếng lá trúc xào xạc, trước cửa có một con đường rất dài, hai bên có hàng rào treo đầy đèn lồng. Cho dù là vút đèn đi thì hàng rào cũng không thể nào biến mất.

Mà bây giờ trước mặt hấn rõ ràng là một ngôi nhà gỗ tương đối xa hoa, bên ngoài còn có một cái hồ sen thật lớn. Tháng bảy, hoa sen tươi đẹp đang nở rộ làm mờ mắt người khác.

Cuối cùng, Bách Bất Duy cũng ngừng giấy dựa. Nhắm mắt lại, cảm giác vô lực bỗng trào dâng, xem ra ông trời thật sự muốn tiêu diệt hấn.

Vô duyên vô cớ bị người ta hãm hại.

Lần này, thật sự xong rồi.

Ha ha, chết à? Cũng được thôi, sống thật là mệt mỏi.

Chi bằng, chết cho thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 39: Bách Bất Duy Sao, Không Thể Mặc Kệ Hấn Được

“Ăn mứt quả không?”

“Không ăn.”

“Vây ô mai nhé?”

“Đang đau răng, không ăn đồ chua được.”

“Vây đi uống một chén không?”

“Ban ngày ban mặt, uống rượu gì chứ, ta đâu phải là tửu quý.”

Thần, thần linh ơi.

Đi trên đường cái mà không ỏn ào đòi ăn cái này cái nọ, đáng tới tận miệng còn không ăn.

Mai Vũ còn không biết mình sao nữa.

Trước kia trước khi làm gì cũng đòi ăn nọ, không ăn nọ lấy đâu ra sức để làm việc.

Mỗi bữa cơm đều phải no đến mức không thể ăn thêm nữa. Mà không phải có dịp mới ăn, phải là ba bữa đều có cơm.

Rảnh rồi đi trên đường cái cũng nhất định phải ăn cái gì đó.

Một cực phẩm thôn cô như vậy mà bây giờ lại nằng lại có thể nói là không muốn ăn, cái gì cũng không chịu ăn.

Còn nữa, về vấn đề uống rượu. Nàng có đức hạnh từ khi nào? Còn nói mình không phải là tửu quý? Mỗi ngày đều mang theo rượu, chỉ cần có rượu uống, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Ngẩng đầu, Liễu Hành Vân muốn nhìn xem trời hôm nay có phải sắp mưa hay không, không chừng sắp đổ mưa đỏ luôn đó.

Nàng không bình thường chút nào.

Từ sau đêm ở thanh lâu về, nàng rõ ràng bắt đầu không bình thường.

Đã nhiều ngày qua, Tạ Văn Phong và Hoa Tử Nguyệt đều có việc bận, mọi thứ đều rơi xuống đầu tên nhóc xui xẻo như hắn, mỗi ngày đều phải đi theo nàng.

“Hành Vân, ta chán quá, chúng ta đi đánh người đi.”

“Không được, đây không phải địa bàn của chúng ta đâu.”

Trên trán Liễu Hành Vân đỏ đầy mồ hôi.

Thật là, nha đầu chết tiệt, rốt cuộc nàng đang nghĩ cái gì vậy?

“Hay là ngươi đi chọc ghẹo nữ nhân, sau đó ta đến đánh ngươi một trận có được không?” Mai Vũ túm lấy một cọng rom, giương đôi mắt cá chết nhìn hắn.

“Vậy ngươi trực tiếp đánh ta một trận luôn đi.” Liễu Hành Vân trả lời.

Làm gì vậy chứ! Bắt hắn làm những chuyện như vậy, không phải làm xấu mặt hắn sao? Hơn nữa, hắn đùa giỡn nữ nhân là chuyện nhỏ, hắn sợ sau khi những nữ nhân kia bị đùa bỡn lập tức nhào lên thì đó là chuyện lớn nha.

“Ta mặc kệ, hôm nay ngươi phải làm cho ta vui.” Mai Vũ trừng mắt, nói.

Liễu Hành Vân đã hiểu, tính thích đùa của nha đầu này thật khó hầu hạ.

Thật là, buồn chết đi được!

Gần đây Mai Vũ thật sự rất buồn.

Tại sao buồn à? Đương nhiên là vì cái tên quái vật tóc trắng kia rồi!

Chết tiệt, tên nhóc kia, làm hại tinh thần nàng cứ không yên.

Nàng luôn muốn tìm hắn để nói lời xin lỗi. Nhưng người này cứ như đã hoàn toàn biến mất. Tìm đâu cũng không thấy, trong lòng nàng lại dâng lên dự cảm xấu, cảm giác bồi hồi làm nàng không làm được gì cả.

Liễu Hành Vân đang lo phải đối phó với Mai Vũ như thế nào.

Đột nhiên bên kia có tiếng người nhón nháo.

“Có chuyện gì vậy? Chuyện gì đã xảy ra?”

Không biết ai đã lớn tiếng ho to, một đám người lao nhanh về phía nơi đó.

Mai Vũ đuổi cổ nhìn, hỏi: “Chuyện gì vậy? Nhiều người vậy xem ghê.”

Liễu Hành Vân nhìn xuống, nói: “Chắc là bố cáo trong thành. Nơi này tuy là một thành thị tự do, không thuộc triều đình nhưng vẫn có những bố cáo quan trọng của Thành chủ cho binh lính tuần tra thành đi phát.”

Mai Vũ chớp chớp mắt, Liễu Hành Vân cho rằng nàng thấy hứng thú nên muốn qua xem một phen. Nào ngờ Mai Vũ chỉ à một tiếng rồi xoay người bỏ đi.

“Không qua xem thử à?” Liễu Hành Vân đuổi theo hỏi.

Mai Vũ lắc đầu, thờ dãi: “Không có hứng thú.”

A a a a! Bách Bất Duy, tên chết tiệt nhà ngươi, rốt cuộc ngươi đang ở đâu? Ngươi như vậy hại tỷ tỷ đây không làm được gì hết! Tên nhóc chết bầm!

“Bức họa thật phong nhã!”

“Nhưng lại dám công kích nhân vật trọng yếu trong Phủ Thành chủ, thật đáng giận!”

“Đúng vậy, quái vật. Bố cáo nói hắn có tóc trắng, mắt tím, hắn nhất định là yêu quái nhập hồn người sống rồi.”

“Chưa chắc, có thể là người ngoại quốc.”

Cả cơ thể Mai Vũ đơ ra.

Mấy người này đang nói gì vậy?

Liễu Hành Vân lay lay bả vai nàng, lo lắng hỏi: “Mai Vũ, người sao vậy?”

Nàng sao vậy, gần đây cứ như người mất hồn.

Mai Vũ cắn môi, xoay người đi về phía đán bổ cáo.

Liễu Hành Vân không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể tròn mắt theo sau.

Nha đầu này rốt cuộc là bị làm sao?

Mai Vũ vọt tới chỗ bổ cáo, thờ hồn hên đầy đám người ra, chen lên hàng đầu.

Trên bổ cáo có vẽ một nam tử dung mạo yêu nghiệt, mái tóc rối tung.

Bên dưới viết: Bổ cáo: Mấy ngày trước, Phủ Thành chủ bị kẻ trộm đột nhập, giết hại một nhân vật quan trọng trong phủ. Hung thủ đã bị bắt, hán là một kẻ có tóc bạc, mắt tím, là kẻ mang điềm xấu, hiện đang bị giam giữ, chờ bị xử phạt. Nay công bố ở đây.

Trái tim Mai Vũ như muốn nhảy ra ngoài.

Đó là Bách Bất Duy! Thật là Bách Bất Duy!

Chết tiệt, không phải hán rất lợi hại hay sao? Sao lại bị người ta bắt?

“Bách Bất Duy bị bắt rồi.” Mai Vũ kích động nói.

Liễu Hành Vân nhìn nàng kích động như thế, lúc này hán chỉ có một cảm giác bất đắc dĩ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Phải nói bao nhiêu lần nữa thì nha đầu này mới có thể ngoan ngoãn không đi gây chuyện phiền phức nữa đây?

Liễu Hành Vân nhìn lướt qua những ánh mắt khác thường xung quanh, lôi nàng ra khỏi đám người.

Kéo nàng đến một ngã rẽ, Liễu Hành Vân đè Mai Vũ lại, nói: “Mai Vũ, nghe nè, Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành không phải là một người dễ chọc. Bách Bất Duy kia và người không quen không biết, chúng ta không cần phải mạo hiểm vì hán.”

Mai Vũ cúi đầu, không nói gì.

Đúng vậy, Bách Bất Duy và nàng không có quan hệ gì, rõ ràng là nàng không cần phải quan tâm đến sự sống chết của hán.

Tự thuyết phục mình như thế nhưng trong đầu nàng toàn nghĩ đến nụ cười của hán.

Cho ta trùng sinh đi.

Hán đã từng khát vọng nàng có thể mang hán ra khỏi thống khổ.

Hán đã từng lặn lội đường xa, mang theo bức họa, hỏi từng người một về tin tức của nàng.

Nụ cười của hán, cực kỳ hồn nhiên.

Cho dù thế gian này có ô uế như thế nào, nụ cười tươi đẹp đó vẫn vì tin tưởng vào lời nói đầu tiên của nàng mà tồn tại.

Hán tin nàng, rõ ràng là hán vô cùng thông minh, vậy mà lại nguyện ý tin tưởng nàng.

“Mai Vũ! Đừng lo cho hán!” Liễu Hành Vân lớn tiếng nói.

“Hành Vân, ta cũng muốn mặc kệ. Nhưng mà trái tim của ta không chịu sự khống chế của ta nữa rồi. Ta đã nói không cần quan tâm, nhưng có thứ gì đó trong cơ thể ta lại nhất định không chịu mặc kệ hán. Người có biết không, có thứ gì đó trong cơ thể ta đang chi phối ta. Dù trái tim ngừng đập, tứ chi bị hủy, dường như nó vẫn sẽ tự mình chuyển động. Ta không ngăn được, một khi nó đã quyết định thì trái tim, tứ chi, không còn là của ta nữa mà chúng sẽ tự vận động. Chúng tự vận động về phía mục tiêu của nó.” Mai Vũ ngẩng đầu lên, cười dịu dàng.

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ tay, phác họa những đường cong trên gương mặt nàng.

Một khắc kia, ánh sáng lấp lánh, cực kỳ say lòng người.

Hán chắc là u mê rồi nên mới ngăn cản nàng.

Ha ha, chuyện Mai Vũ đã quyết, ai có thể ngăn được chứ?

“Chịu thua người rồi.” Liễu Hành Vân vươn tay sờ lên đầu nàng, vò rối tóc nàng.

Hắn đã sớm hiểu được, thứ kỳ quái gì đó trong cơ thể nàng đã sinh ra những suy nghĩ và hành vi kỳ lạ của nàng. Nhưng mà, cũng vì thứ đó tồn tại nên mình mới như một thằng ngốc mà đi thích nữ quái nhân này.

Mai Vũ của ta, ta nguyện vì ngươi làm bất cứ việc gì, chỉ cần ngươi muốn.

“Hành Vân, ngươi sẽ giúp ta chứ?” Mai Vũ cười hỏi.

Liễu Hành Vân gật đầu, cười đáp. Đó là nụ cười như ánh nắng tháng năm trên miệng giếng, ấm áp như mặt trời.

“Nếu như ngươi cần.” Hắn nói.

Mai Vũ, đời này, ta chỉ muốn là ánh mặt trời chiếu rọi cái giếng là ngươi mà thôi.

A, là như thế này, ta thích nhất là nụ cười của hắn. Hắn như vậy, đáng tin biết bao.

“Hành vân, nếu trong thành này có người gây rối, ai sẽ đứng ra quản lý?” Mai Vũ hỏi hắn.

Liễu Hành Vân chỉ về phía những binh lính cầm trường thương đang tuần tra trên đường, nói: “Thấy không? Đó chính là binh lính của Phủ Thành chủ. Nếu có chuyện xảy ra, bọn họ sẽ là người quản lý.”

Mai Vũ cẩn thận nhìn, rồi nói: “Hành Vân, nếu ngươi gặp Bách Bất Duy, hãy hỏi rõ hắn nguyên nhân sự tình, ta tin hắn không phải kẻ giết người, nhất định là hắn đã bị hãm hại.”

Khóe miệng Liễu Hành Vân co giật, trán đỏ đầy mồ hôi, hỏi nàng: “Làm sao ta có thể tìm được Bách Bất Duy?”

Mai Vũ khẽ than: “Rồi sẽ gặp thôi.”

Hành Vân à, không phải ta muốn hại ngươi đâu, nhưng có cái gọi là chết cả đám không bằng chết một người, ta chết không bằng ngươi chết.

Cho nên, ta đã ra một quyết định quan trọng. Ngươi sẽ biết ngay thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 40: Bây Giờ Hắn Không Phải Là Hành Vân Mà Là Hắc Vân!

Ngày hè, ve sầu không ngừng hát ca trong góc nào đó.

Nam tử tuần mỹ và thôn cô kia nhất định sẽ nháo một trận không lớn cũng không nhỏ vào chiều nay.

Liễu Hành Vân nhìn gương mặt thâm trầm của Mai Vũ, trong lòng bất an.

Dự cảm xấu không ngừng dâng lên, hắn cố nhịn, những cuối cùng Liễu Hành Vân cũng không nhịn nổi, run rẩy hỏi: “Mai Vũ, rốt cuộc ngươi muốn làm thế nào để ta gặp được Bách Bất Duy?”

Mai Vũ nghiêng đầu, cười dịu dàng đáp: “Hành Vân, ta sẽ làm ngươi bị người ta bắt... Không bị bắt tức là không có hiệu quả rồi.”

Thay hắn chính lại y phục, Mai Vũ vẫn cười dịu dàng còn Liễu Hành Vân vẫn không biết chuyện gì đang diễn ra.

“Chờ, chờ đã, Mai Vũ.”

Nàng đang làm gì vậy? Sao hắn không hiểu nàng đang nói gì cả?

Nhưng mà, mặc kệ hắn có nghe hiểu hay không, dự cảm xấu vẫn vô cùng mãnh liệt.

“Bây giờ, ta đếm một, hai, ba thì ngươi chạy nha.... Chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Mai Vũ vỗ vai hắn, vừa nói vừa lấy túi tiền của mình để vào tay hắn.

Liễu Hành Vân nhìn túi tiền, đã hiểu được một chút việc Mai Vũ muốn mình làm rồi.

Đùa à? Giỡn chơi sao? Sao hắn có thể làm chuyện như vậy chứ?

Khỏe miệng Liễu Hành Vân co quắp lại, cố gắng đấu tranh.

Mai Vũ trợn trừng mắt, rửa thắm: Tên này muốn làm gì đây? Biết bản thân không thể phản kháng mà vẫn cố gắng à? Muốn nàng độc ác mới chịu phải không?

Bỏ tay ra khỏi người Liễu Hành Vân, Mai Vũ khoanh tay trước ngực, nhú mày, cười nói: “Ngươi có đi hay không? Ngươi không đi ta sẽ đi tìm Văn Phong, liệt kê hết tất cả những việc bề mặt mà ngươi đã làm vào một quyển sách nhỏ, phát khắp võ lâm, trên bìa còn có chữ kí của tất cả những ai quen biết ngươi. Phân tái bút lại ký tên thêm một lần nữa để chứng tỏ những gì trong đó là sự thật.”

Liễu Hành Vân sợ nhất là cái gì? Đương nhiên là sợ mất mặt.

Hừ, nắm được điều này, Mai Vũ không sợ hấn không làm. Bởi vì nếu nàng thật sự làm ra một cuốn như thế, Liễu Hành Vân cũng không thể làm gì nàng được.

Liễu Hành Vân bày ra vẻ mặt cầu xin, trong lòng không ngừng khóc thét lên.

Đời hấn xem như bị hủy hoại trong tay nữ nhân này rồi.

Xoay người, nhìn người đến người đi tấp nập trên đường cái, Liễu Hành Vân cảm thấy vô cùng bi tráng.

Gió hiu hiu, nước sông Dịch lạnh ghê. Tráng sĩ một đi, không trở về. (*)

(*) Đây là 2 câu trong Dịch thủy ca 易水歌 - Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiêm Ly lên đường hành thích vua Tần là Doanh Chính. Cuộc chia tay diễn ra bên bờ sông Dịch.

Tạm biệt, cuộc sống thần sầu hoàn mỹ của ta.

Hấn có thể đoán được mình sẽ gặp phải đủ loại hoàn cảnh bi thảm. Giờ đây, hấn chỉ hi vọng linh hồn mình có thể rời khỏi cơ thể, mà hấn cũng không còn là Liễu Hành Vân.

Đúng, hấn không phải Liễu Hành Vân, bây giờ hấn là Hắc Vân!

Mai Vũ đã cười đến mức đau bụng luôn rồi. Liễu Hành Vân thật là đáng yêu.

“Chuẩn bị... Một, hai, ba! Chạy!” Mai Vũ hạ khẩu lệnh, Liễu Hành Vân lập tức phóng người về phía trước, vừa chạy trên đường cái vừa thương thay cho mình.

Ai cũng nói ở tù không tốt, ở tù là tai họa. Hôm nay xem như hấn lao đầu vào tai họa rồi. Bị giam ở đó có ai lại không hao tâm tổn trí muốn thoát ra cơ chứ, đằng này tên ngốc như hấn lại muốn đi vào đó. Hơn nữa, tuy không phải tự nguyện nhưng cũng không hấn là bị ép buộc.

Nếu muốn trách, chỉ trách sao đạo này hấn lại quá rảnh rỗi mà thôi. Tại sao hôm nay người cùng nàng ra ngoài không phải Tạ Văn Phong hay là Hoa Tử Nguyệt chứ.

Nở nụ cười âm hiểm, Mai Vũ đi ra khỏi góc tối, đứng trên đường cái nhấc tay làm thành hình hoa lan chỉ, đầu ngẩng cao, duỗi cổ ra, bắt đầu cất tiếng rống của Sư Tử Hà Đông.

“Á!!!! Cướp!!! Bắt cướp đi!!!”

Tiếng thét chói tai như muốn đâm thủng trời xanh, tràn đầy uy lực.

Liễu Hành Vân nghe thấy tiếng thét đầy chấn động kia, trong lòng lệ rơi như suối.

Hu hu! Lão tử hoành hành trên giang hồ, làm đạo tặc lâu năm rồi, tới nay chưa bị bắt lần nào. Bây giờ lại phải vì nữ nhân này và một túi bạc vụn mà hủy đi thanh danh của chính mình.

Mai Vũ à Mai Vũ, ngươi phải đền bù cho ta thật xứng đáng. Có vậy thì dù mất mặt cũng đáng nha.

Hu hu! Sao chỉ có một chút bạc vụn thế này?

Liễu Hành Vân lại lén lấy từ trong ngực áo ra tất cả gia sản của mình rồi bỏ vào túi tiền. Như vậy, hấn cũng được an ủi ít nhiều.

Liễu Hành Vân ơi Liễu Hành Vân, ngươi sa đoạ rồi.

Binh lính đi tuần nghe tiếng quát to của Mai Vũ, vội vàng chạy tới, hỏi: “Cô nương sao thế? Có chuyện gì vậy?”

Mai Vũ ra về lo lắng nói với người ta: “Có kẻ cướp, là hấn đó, hấn đang chạy đằng kia kia.”

Mai Vũ nghiêng đầu, liếc mắt thấy Liễu Hành Vân đã chạy rất xa, sắp thoát khỏi tầm mắt luôn rồi, trong lòng thầm mắng hán đáng hận!

Liễu Hành Vân chết tiệt, nguoi chạy nhanh như vậy làm gì? Ta đâu có bắt nguoi đi thi chạy? Không phải ta đã dặn nhất định phải để người ta bắt sao? Nguoi chạy nhanh như vậy ai mà bắt được?

Người đã chạy đến bên cạnh Mai Vũ nhìn Liễu Hành Vân đang chạy tuốt đằng xa, lại quay đầu nhìn cô nương xinh đẹp.

Hán hạ quyết tâm, nói với Mai Vũ: “Cô nương yên tâm, tại hạ nhất định sẽ bắt người kia về.”

Mai Vũ thấy hán có một gương mặt tiêu chuẩn của người tốt thì trong lòng không ngừng hối hận, tại sao mình lại không dặn Liễu Hành Vân chạy chậm một chút? Một cơ hội tốt như vậy, không khéo lại bị lãng phí mất.

Ôi, tiểu ca à, tuy ta cũng muốn nguoi bắt hán về, nhưng với tốc độ đó, người bình thường sao có thể đuổi kịp, thôi kệ đi.

Mai Vũ vừa định nói thế thì đã thấy một trận gió lướt qua bên người.

Mai Vũ cảm thấy bão cát cuộn cuộn nổi lên, nàng vội vàng nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, bên cạnh nào còn tiểu ca tuấn bỉnh tốt bụng nữa.

Lại nhìn về phía trước, người kia đã chạy đi rất xa rồi.

Mai Vũ há to miệng, giật mình nhìn tốc độ kinh người kia, trong lòng tràn đầy cảm khái.

“Bách Lý Phong Vân Thành này đúng là ngọa hổ tàng long nha.” Nhìn trời, Mai Vũ cảm thán.

Lại đuổi hoa lan chỉ ra, Mai Vũ kéo mép váy mình, nâng bước chậm rì rì đi theo.

Ha ha, lần này đại công cáo thành rồi. Mình đúng là học đi đòi với hành nha, luôn quán triệt cái giọng điệu vô lương tâm mà bọn hán đã dạy cho mình mà.

Đi tới một lúc, nàng thấy tiểu ca tuấn bỉnh đã vịn tay Liễu Hành Vân, đi về phía nàng.

Mai Vũ vội vàng giả vờ như mê đến nỗi thở hổn hển, tiểu ca kia nhìn thấy Mai Vũ thì nở một nụ cười ngây ngô, nói: “Cô nương, người xem, phải tên này không?”

Mai Vũ liếc nhìn Liễu Hành Vân, trả lời: “Dạ, đúng là hán. Ấy da, thật là, vẻ ngoài đẹp như vậy sao lại làm loại chuyện này chứ.”

Nói xong, Mai Vũ còn phối hợp lắc đầu cảm thán.

Đôi mắt xéch của Liễu Hành Vân trừng nàng.

Nha đầu chết tiệt, đừng có nói nữa, lão tử muốn làm chuyện mắt mặt như vậy hay sao?

Lão tử không phải là vì nguoi à!

Tiểu ca tuấn bỉnh gãi gãi đầu, túm chặt tên Liễu Hành Vân vẫn còn đang vùng vẫy, quát lớn: “Đừng có lộn xộn!”

Lửa giận của Liễu Hành Vân liền bốc lên ngàn ngút. A! Nguoi dám chụp lên đầu ta, nguoi chết, chết chắc rồi, đợi lão tử thoát ra, ta nhất định sẽ dạy dỗ nguoi thật tốt.

Người kia không thèm để ý đến cái trừng mắt của Liễu Hành Vân, chỉ đỏ mặt, cười ngây ngô, nhìn Mai Vũ nói: “Nhìn người không thể nhìn về bề ngoài. Ta tên là Chu Dịch, thường tuần tra ở đây, cô nương xinh đẹp như vậy ra ngoài một mình rất nguy hiểm. Sau này nếu lại gặp phiền phức mà thấy ta ở gần đó thì hãy tới tìm ta.”

Liễu Hành Vân nghe xong câu này thì đôi mắt trừng to đến mức sắp rơi ra ngoài luôn rồi!

Ê! Ê! Ta nói, vị huynh đệ này, nguoi có xem lại mình chưa mà dám để ý đến Mai Vũ của bọn ta? Còn nữa, còn nói cái gì mà nhìn người không nên nhìn về bề ngoài? Nội tâm và vẻ ngoài của lão tử đều đang chịu đựng thử thách đó nguoi có hiểu hay không?

Cười, còn cười, cười ngây ngô như vậy làm gì? Nguoi cười lên khó coi chết đi được. A... nhưng mà lúc nguoi không cười lại càng khó coi hơn.

Nếu xét về nụ cười, Mai Vũ thích nhất là nụ cười của ta nha.

Grừ! Thật là tức chết mà, hôm nay sao hán lại xui xẻo như vậy?

Hán cực kỳ muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại không thể, vì Mai Vũ đã làm động tác “Giết” trong tay áo.

Hành động đó rõ ràng có ý: nếu nguoi dám nói một câu ta lập tức phết nguoi ngay.

Mai Vũ mỉm cười, cảm kích nói: “Dạ, cảm ơn huynh, Chu đại ca.”

Liễu Hành Vân nghe tới câu Chu đại ca kia, lén làm động tác nôn mửa. Đồi lại, hắn nhận được một cái trừng mắt ác độc của Mai Vũ.

Tên nhóc chết bầm! Ngươi nghĩ là ta muốn gọi hay sao? Ta làm thế để sau này hành sự dễ dàng hơn mà thôi.

Cứ thế, Liễu Hành Vân đã bị bắt đi thành công.

Lúc đi xa, tiểu ca tuần binh kia còn nhìn Liễu Hành Vân vài lần, nghi hoặc hỏi: “Sao ngươi nhìn quen thế?”

“Xin lỗi, ngươi nhìn lầm rồi.”

“Đâu có, nhìn sao ta cũng thấy ngươi giống với Bách Lý Thâu Phong Liễu Hành Vân nha.”

“Ngại quá, hắn là thần tượng của ta, từ nhỏ ta đã mơ ước có thể trở thành thần trộm giống như hắn.”

“Ồ? Thật không? Hèn gì ngươi nhìn giống hắn như vậy.”

Thì ra trên đời vẫn còn có người ngốc đến mức này.

Mai Vũ lắc đầu, chấp tay về hướng Liễu Hành Vân, âm thầm niệm câu “Bồ Tát phù hộ.”

Nàng xoay lưng đi về một hướng khác.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 41: Tên Ngốc Cái Gì Cũng Không Có, Chỉ Có Bờ Vai Ấm Áp Mà Thôi

“Ngươi nói Liễu Hành Vân bị bắt rồi à?”

“Ừ, không sai.”

“Ngươi nói hắn vì cướp đồ nên bị bắt rồi?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Ngươi bị bệnh rồi.” Lắc đầu, Tạ Văn Phong lắc lắc quyển sách trong tay, kết luận với Mai Vũ.

Về mặt hưng phấn của Mai Vũ lập tức xì xuống.

Gì chứ?! Tên này đang bày ra vẻ mặt vô cùng chắc chắn! Hơn nữa, sao ta lại nghĩ thấy cái mùi tin tưởng tuyệt đối chết tiệt ở đây? Hai người các ngươi có sự ràng buộc kỳ lạ gì hả?

Mai Vũ bĩu môi, khí phách đá bay cảm giác khó chịu ra ngoài.

“Đúng, đúng rồi. Hành Vân của ngươi lợi hại như vậy, sao có thể bị bắt được chứ.” Mai Vũ chu miệng nói.

Tạ Văn Phong nghiêng đầu nhìn về mặt cau có của nàng, xem chút nữa là cười ầm lên.

Ha ha ha ha, cái gương mặt ghen tỵ này là sao nha?

Trong đầu nàng đang suy nghĩ gì vậy? Liễu Hành Vân là nam nhân đó.

Đôi mắt đào hoa của hắn chớp chớp, trong lòng Tạ Văn Phong chợt nổi lên ý muốn trêu đùa nàng.

Nụ cười lại treo nơi khóe môi, Liễu Hành Vân vờ như đang đọc sách, đầu cũng không ngẩng lên, nói: “Đúng nha, Hành Vân võ công cao cường mà danh hiệu Thần Thâu cũng đâu phải treo không, còn chưa kể hắn vừa tuấn mỹ lại vừa đáng yêu, nhất định có thể thoải mái qua cửa.”

Cái miệng của Mai Vũ lại chu ra dài hơn.

Tạ Văn Phong chết tiệt! Liễu Hành Vân của ngươi lợi hại! Liễu Hành Vân của ngươi đáng yêu! Nói như thế nàng không ra gì cả.

Đào mắt một vòng, Mai Vũ lại đột ngột nảy sinh ý nghĩ tà ác.

A... ha ha ha ha, nhưng mà Hành Vân của người thích ta nhất. Mà bây giờ quả thật là hắn đã bị bắt, do ta hại đó...~

“Tuy Hành Vân của người cái gì cũng tốt nhưng hắn vẫn bị bắt nha ~ Chắc giờ tên chết tiệt đó đang ngồi trong nhà tù rồi. Trùng hợp là hôm nay bốn cô nương tâm trạng không vui, đem ra hắn đùa giỡn, làm hắn bị bắt đó.” Mai Vũ đang đưa hai chân, cố ý vân đạm phong khinh nói.

Đôi mắt Tạ Văn Phong tròn trĩnh, nụ cười trên môi đã cứng lại, nhìn chằm chằm nàng: “Thật á?”

Mai Vũ gật đầu, trả lời: “Thật.”

“Hắn thật sự bị bắt rồi hả?”

“Thật mà.”

“Do người làm?”

“Không sai.”

Nhìn nàng không có một chút ý tứ trêu đùa nào, Tạ Văn Phong hơi tức giận.

Đúng rồi, tên ngốc Liễu Hành Vân kia đúng là có lợi hại, nhưng đáng buồn là nàng nói gì nghe nấy. Chuyện này cũng không phải là không có khả năng.

Trái tim hắn dần chùng xuống.

Gần đây có tin tức từ Phủ Thành Chủ truyền ra.

Nói là Thành chủ bị giết. Tuy bên ngoài có vẻ sóng êm gió lặng nhưng thực tế lại là sóng ngầm mãnh liệt.

Bỏ quyền sách xuống, Tạ Văn Phong ngừng cười, nói: “Ta đi cứu hắn.”

Hắn thật sự rất muốn phát hỏa với nàng, nhưng bây giờ hắn không có thời gian.

Mai Vũ thấy hắn nói thế, vội vàng kéo hắn lại: “Ta còn chưa nói xong mà.”

Tạ Văn Phong mạnh mẽ kéo tay nàng ra, giận dữ nói: “Còn nói cái gì nữa! Người điên chưa đủ sao!”

Mai Vũ bị con giận ập xuống này làm cho sợ ngây người, sợ đến phát run.

Sao, sao vậy?

Đột nhiên sao lại giận như thế?

“Văn Phong, người sao vậy?” Mai Vũ cẩn thận hỏi.

Tạ Văn Phong hít sâu một hơi, muốn bình ổn tâm trạng nhưng tiếc là hắn đang giận dữ, căn bản không khống chế nổi cảm xúc.

Hắn và Liễu Hành Vân làm bạn với nhau đã lâu lắm rồi, biết rõ y mặc dù thông minh nhưng trong chuyện tình cảm lại vô cùng ngây thơ. Thích một người nên nàng nói gì cũng nghe, vì nàng làm tất cả.

Mai Vũ bắt y làm những chuyện mất mặt y cũng làm. Tuy hắn cũng thích nàng nhưng không có nghĩa là có thể làm những chuyện quá phận vì nàng.

“Mai Vũ! Người quậy chưa đủ à! Người có biết đó là nơi đi vào thì dễ đi ra thì khó hay không? Sao người lại có thể ích kỷ, tùy hứng như thế? Liễu Hành Vân đối xử với người như thế nào không phải là người không thấy. Vậy mà người lại đem tình yêu của hắn ra đùa giỡn sao? Chơi vui không? Có phải người cảm thấy nếu hắn bị người ta giết chết trong đó thì càng vui phải không? Rốt cuộc người muốn sao? Nói đi!” Tạ Văn Phong tóm lấy Mai Vũ, gào to với nàng.

Tuy trong lòng hắn liên tục tự nhủ mình phải kiềm chế nhưng Tạ Văn Phong thật sự không thể khống chế được bản thân.

Mai Vũ bị hắn tóm đến phát đau, cắn môi vùng vẫy nhưng mãi mà không thoát được. Khi nghe hắn nói những lời này, trái tim Mai Vũ cũng lạnh đi.

Tạ Văn Phong! Người thì biết cái gì? Người có biết Liễu Hành Vân quan trọng với ta tới cỡ nào hay không? Tại sao người còn chưa hiểu rõ đầu đuôi đã nói lung tung như vậy? Sao người có thể giẫm đạp lên tình cảm ta dành cho hắn?

“Bỏ ra!” Mai Vũ dùng giấy dựa, lạnh lùng nói. *D|e|| đa|| L3 QUy / Đ@n*

“Ta đang hỏi người đó, trả lời đi!” Tạ Văn Phong cứ tóm lấy nàng, kiên trì nói.

Mai Vũ cắn răng, lớn tiếng quát: “Ta kêu ngươi buông ra ngươi có nghe hay không!”

Tại sao ta lại phải trả lời? Những lời nói lung tung của ngươi ta hoàn toàn không hiểu, ta trả lời cái gì?

“Ta muốn ngươi trả lời!” Tạ Văn Phong càng lớn tiếng hơn.

Lúc này, Hoa Tử Nguyệt vừa lúc làm xong việc ở ngoài, cầm bó cáo đi ngang qua cửa, nhìn thấy Mai Vũ bị Tạ Văn Phong túm lấy, lộ ra vẻ mặt đau đớn, hần lập tức xông lên kéo tay Tạ Văn Phong ra, ôm nàng vào lòng.

Giương mặt Tạ Văn Phong không chút thay đổi nhìn vào mắt hần rồi lại nhìn về phía Mai Vũ: “Ta đang nói chuyện với Mai Vũ, ngươi mau tránh ra!”

Hoa Tử Nguyệt nhủ thầm, xoa nhẹ bả vai của Mai Vũ, nói: “Ngươi làm đau nàng rồi.”

“Mai Vũ, đau không?” Hoa Tử Nguyệt cúi người hỏi Mai Vũ.

Mai Vũ lắc đầu, đáp: “Ta không sao.”

Ngẩng đầu lên, Mai Vũ trừng mắt nhìn Tạ Văn Phong: “Ta không cần phải trả lời. Trong lòng ta, Liễu Hành Vân có địa vị gì không cần ngươi bận tâm. Tạ Văn Phong, về chuyện Hành Vân bị bắt là chuyện giữa ta và Hành Vân, không cần ngươi nhúng tay vào. Ta cũng không cần ngươi phải cứu người, bốn cô nương sẽ tự đi cứu. Còn nữa, ngươi làm ơn đừng nghĩ ai cũng nhảm chán như thế, bốn cô nương không rảnh làm những việc vô ích. Thêm nữa, sắp tới ta không muốn nhìn thấy ngươi.” Mai Vũ nói xong, kéo Hoa Tử Nguyệt xoay lưng bỏ đi.

Tạ Văn Phong ngờ ngác vươn tay ra rồi lại âm thầm bỏ xuống.

Lúc trong phòng chỉ còn một mình, Tạ Văn Phong mới đột nhiên tỉnh ngộ, Mai Vũ sẽ không điên đến mức đem tính mạng của bọn hần ra đùa. Nhất định phải có nguyên nhân gì đó.

Mà lúc này chắc hẳn Mai Vũ cảm thấy lo lắng và bất an nên mới nói đùa như thế. Nàng chính là như vậy, càng lo lắng thì sẽ càng ra vẻ không quan tâm.

Khi cơn giận lắng xuống, hần cũng bình tĩnh lại.

Tạ Văn Phong ảo não ôm đầu, ngồi phịch xuống.

“A! Ta đã nói gì vậy chứ!”

Lúc này, hần đã làm gì với Mai Vũ vậy! Rõ ràng đó là lúc nàng cần hần an ủi mà.

Bên ngoài gió khá lớn, Mai Vũ cứ kéo Hoa Tử Nguyệt đi, không nói lời nào.

Hoa Tử Nguyệt lắc đầu, biết tâm trạng của nàng không tốt, lại chẳng biết phải an ủi ra sao.

Bờ sông gió lớn như vậy, nàng sẽ nhiễm phong hàn mất.

Hoa tử Nguyệt lại lắc đầu, dùng sức một chút, bước tiến của Mai Vũ đã bị chặn lại.

Quay đầu, hốc mắt Mai Vũ hơi hồng hồng, cái mũi cũng hồng lên như một quả ô mai.

Thật là, rõ là nàng yếu đuối nhưng vẫn luôn tỏ vẻ bản thân rất kiên cường.

Tiểu nha đầu.

Hoa Tử Nguyệt bước tới, cởi áo khoác của mình phủ thêm cho nàng, xoa đầu nàng, thở dài, nói: “Ngốc, đừng khóc, khóc y như con thỏ vậy.”

“Ta đâu có khóc, tại gió lớn quá thôi!” Mai Vũ bĩu môi, vịn vào góc áo đáp.

Hoa Tử Nguyệt cũng không phản bác, hần lại xoa đầu nàng, cố ý trêu đùa: “A, làm sao đây, một cô nương xinh đẹp đang đau buồn trước mặt ta, kẻ hèn này không biết phải làm sao để an ủi nàng đây, thật là tội lỗi quá. Bỏ Tất ời, ta phải làm gì mới có thể chuộc tội?” *Diễn đàn B qUy" Đ@n*

Nghe hần tỏ vẻ đang nói rất thành tâm, Mai Vũ đang rung rung cũng phải bật cười.

“Đừng, y như tên ngốc vậy.” Khẽ cầu nhàu, Mai Vũ đỏ mặt quay đầu đi.

Hoa Tử Nguyệt mỉm cười, hần rất thích nhìn nàng cười. Vô cùng thích.

Hoa Tử Nguyệt đến trước mặt nàng, ngồi xuống.

Mai Vũ kinh ngạc nhìn hần, không rõ hần muốn làm gì.

Vẫn ngồi đó, Hoa Từ Nguyệt quay đầu về phía nàng, nở nụ cười dịu dàng.

“Tên ngốc không có gì cả, cũng không biết cách dỗ cho nữ hài vui vẻ. Nhưng tên ngốc có một bờ vai ấm áp, khi nàng mệt mỏi, đau lòng thì hãy dựa vào ta.”

Trong lòng cảm động, Mai Vũ lại rung rung nước mắt.

Giờ khắc này, Hoa Từ Nguyệt nở nụ cười trước mặt mình giống như bờ công anh mãi mãi thuần khiết, mang đến cho nàng tình cảm trong sáng nhất.

Nụ cười dịu dàng kia thật đáng tin, như từng dải màu nồng đậm khắc sâu vào trong lòng nàng.

Cả đời nàng nhất định sẽ không quên hình ảnh này, đây sẽ là hình ảnh không bao giờ nhạt phai.

Mai Vũ che miệng lại, đến gần hân.

Hoa Từ Nguyệt, cái tên vô lại này.

Người có biết người lúc này hấp dẫn như thế nào không, làm cho người ta rất tin tưởng người.

Nếu cứ như vậy, ta sẽ cực kỳ ý lại vào Từ Nguyệt, nhất định sẽ ý lại Từ Nguyệt cho mà xem.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 42: Gọi Ca Ca Đi, Hãy Để Ta Săn Sóc Nha Đầu Của Bọn Ta.

Tựa vào bờ vai ấm áp kia, trong nháy mắt Mai Vũ như cảm thấy như mình có thể dựa cả vào hân.

Bờ vai ấm áp, rộng rãi của Hoa Từ Nguyệt...

Gối đầu lên vai hân, Mai Vũ được Hoa Từ Nguyệt công đi. Lặng lẽ đi dọc bờ sông.

Mai Vũ ôm chặt hân, đột nhiên muốn nói cho hân nghe tất cả, nhưng lại không biết phải nói sao đây.

Nếu như Từ Nguyệt không muốn nghe thì không phải nàng rất mệt mỏi hay sao? Trong lòng nghĩ thế, hai tay nàng lại nắm chặt lấy nhau.

Hoa Từ Nguyệt cúi đầu nhìn thấy, nghiêng đầu cọ vào tóc nàng, nói: “Mai Vũ của chúng ta còn giả bộ kiên cường làm chi. Có oan ức gì thì nói ta nghe.”

Mai Vũ cảm thấy mũi mình chua xót, tựa sát vào hân, nói: “Từ Nguyệt, sao người lại tốt như vậy chứ.”

Sao lại tốt như vậy, sao lại dịu dàng như vậy? Lúc nào nàng bị tổn thương cũng luôn có hân bên cạnh, xoa dịu vết thương của nàng.

“Ha ha ha, ta xấu lắm, trước kia việc xấu gì ta cũng làm. Chỉ là bây giờ, bởi vì người là Mai Vũ nên ta mới tốt với người.” Tóc Hoa Từ Nguyệt bị gió thổi tung, lướt qua gò má của Mai Vũ, cảm giác thật mềm mại.

“Từ Nguyệt, ta phải làm sao đây? Bách Bất Duy bị bắt rồi. Ta không cần quan tâm nhưng ta lại không không chế được chính mình, lại lo chuyện bao đồng. Vì Hành Vân muốn giúp ta nên ta nói gì hân cũng nghe, ta biết chứ. Trong lòng ta không phải không khó chịu nhưng mà ta không còn cách nào khác. Từ Nguyệt, tại sao ta lại không thể mạnh mẽ hơn một chút? Có lẽ ta nên là nam nhân mới phải. Như vậy, các người sẽ không phải bận tâm.” Mai Vũ cắn môi, nói lí nhí.

Hoa Từ Nguyệt ngẩng đầu nhìn trăng, cười nói: “Mai Vũ, người đã từng nghe qua một truyền thuyết về mặt trăng chưa?”

Mai Vũ lắc đầu: “Truyền thuyết gì thế?”

“Truyền thuyết nói rằng, mặt trăng và mặt trời đều không tự phát sáng, chúng chỉ tương hỗ lẫn nhau. Khi mặt trời lên, ánh trăng sẽ truyền năng lượng cho nó. Khi trăng lên, mặt trời cũng sẽ truyền năng lượng cho mặt trăng.” Hoa Từ Nguyệt nói.

Mai Vũ bĩu môi, nói: “Lừa đảo, đâu ra truyền thuyết đó vậy! Từ Nguyệt đang lừa người ta.”

Hoa Từ Nguyệt lắc đầu, đôi mắt màu nâu chứa đầy dịu dàng, hân nói: “Ta không có gạt người. Mai Vũ, bọn ta sẽ là mặt trời trong truyền thuyết

này, còn người là ánh trăng. Lúc người ở bên cạnh bạn ta, bạn ta sẽ phát sáng khi người muốn. Lúc người phát sáng không phải vì bạn ta sao? Người luôn nói người không có dùng khí, cần mượn dùng khí của bạn ta, thật ra, ngay từ đầu chúng ta không phải nào tự phát ra ánh sáng. Vì người cần, nên bao nhiêu ánh sáng lộng lẫy trong sinh mệnh đều bùng lên vì người.”

Mai Vũ ôm chặt Hoa Từ Nguyệt, vùi mặt vào tóc hần, khóc nức nở, nàng nhỏ giọng phản bác: “Thôi phòng sự thật...”

Mặt trời lên mặt trăng lặn, mặt trăng lặn mặt trời lại mọc.

Từ Nguyệt, các người là ánh mặt trời của ta, mà ta, chỉ là mặt trăng vô dụng.

Yếu đuối, nhát gan, thích cậy mạnh, thích gây phiền phức.

Ta là kẻ điên, từ lúc bước trên con đường sát thủ này, ta đã biết rồi.

Ta là ai?

Ta là Mai Vũ, là sát thủ làm cả giang hồ khiếp sợ.

Những gì ta đã trải qua, thân phận của ta, tất cả mọi thứ của ta, đều không hiểu từ đâu mà có.

Vô công của ta kém cỏi nên ta đã từng nghĩ sẽ có ngày ta sẽ không kém gì sư phụ để người có thể an tâm dưới cừu tuyền. Ta sẽ trở về thế giới bình thường, làm một người bình thường, tìm một nam nhân bình thường, giúp chồng dạy con.

Không hại người khác, cũng không hại chính mình.

Thật ra, ta đang luyện tiếu, ta vẫn luôn tham luyện.

Rõ ràng là ta đã đạt được những thứ mà sư phụ mong muốn. Ta rõ ràng biết là nếu bây giờ ta từ bỏ sư phụ cũng sẽ không trách ta.

Nhưng tại sao ta lại không buông tay?

Không buông tay các người.

“Từ Nguyệt, nếu cứ tiếp tục bước tới sẽ vạn kiếp bất phục. Bây giờ ta có nên buông tay hay không? Từ Nguyệt, người có biết ta là ai không? Người nói người đối xử tốt với ta vì ta là Mai Vũ. Mà ta không phải Vũ Thần Mai Vũ gì đó. Ta là Dương Thái Hoa, chỉ là một thôn cô nương rượu. Từ nhỏ ta đã bị cha mẹ vứt bỏ, là sư phụ đã thu dưỡng ta. Ta vô cùng ngu dốt, cái gì cũng học không xong. Chỉ có thể nhường ra những thứ rượu có thể giết người một cách khó hiểu. Người có biết ta đáng sợ đến thế nào không? Cha mẹ ta mở tửu quán, ta lại chỉ có thể nhường ra rượu để giết người. Những thứ rượu này, chắc là quá khó uống nên mới có thể giết người...” Mai Vũ ghé vào tai Hoa Từ Nguyệt, run rẩy kể.

Mai Vũ ta là vàng sáng gì đó, không đẹp để như trong tưởng tượng của các người đâu.

Hoa Từ Nguyệt không đáp, vẫn lắng nghe mọi thứ nàng nói, nghe nàng khóc.

Trái tim hần như vỡ tan thành bột phấn, vô cùng đau xót.

Mai Vũ của ta, lúc trước nàng sống cô đơn như vậy sao?

Khi chúng ta chưa đến, nàng đã lẻ loi như vậy sao?

Hần cuối cùng đã hiểu tại sao nữ nhân này lại có thể ngây thơ như vậy, lại đối xử tốt với người khác như thế.

Bởi vì cô quạnh, nàng đã trải qua một khoảng thời gian dài với tâm hồn tịch mịch.

Chỉ cần người khác đối xử hơi tốt với nàng một chút, không, chỉ cần nàng cho đó là người nàng muốn đối xử tốt, nàng nhất định sẽ tốt với người đó.

Đừng buồn, Mai Vũ, bởi vì đã có bạn ta bên cạnh nàng. Sau này, chúng ta vẫn sẽ mãi bên nhau.

“Mai Vũ của chúng ta không có ca ca nhỉ?” Hoa Từ Nguyệt dịu dàng nói với nữ tử đang nức nở trên lưng mình.

Mai Vũ hơi ngẩn ra, ngây ngốc trả lời: “Ừ...”

Gió khá lớn, Hoa Từ Nguyệt thở một hơi, gió đêm thổi những đóa hoa lau dập dờn như sóng vỗ, hần nở nụ cười thật dịu dàng, nghiêng đầu nói với cái đầu nhỏ nhỏ kia: “Gọi ca ca đi.”

Mai Vũ kinh ngạc nhìn xuống, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Trên đời này sao lại có một đôi mắt dịu dàng như thế?

Mai Vũ dần dần lạc lối trong đôi mắt kia.

Cả đời này, có lẽ đối với nàng màu mắt nâu là màu dịu dàng nhất.

Màu sắc này thuộc về hai nam tử ôn nhu nhất trong sinh mệnh nàng.

Từ Tiêu, là huynh cho Từ Nguyệt đến bên ta sao?

Có phải là huynh không?

Hoa Từ Nguyệt nở nụ cười dịu dàng mà nàng yêu thích, đôi mắt màu nâu hơi nheo lại, nói: “Nha đầu nhà ta không có ca ca, trước kia có lẽ đã chịu không ít khó cực ha. Ngoan, gọi ca ca đi, nha đầu nhà ta hãy để ta chăm sóc.”

Trái tim Mai Vũ đột nhiên như ngừng đập, cảm giác ấm áp lan tràn trong lòng.

Miệng nàng như không còn là của mình nữa, không thể không chế được nữa.

Nàng lí nhí, như bị mê hoặc gọi: “Ca ca...”

“Ừ, từ nay về sau ta sẽ yêu thương muội, không để muội chịu uất ức nữa.”

“Ca ca...”

“Ừ, từ nay về sau ta sẽ luôn bên muội, không để muội cô đơn nữa.”

“Ca ca, ca ca.”

“Ta nghe, muội có thể ý lại hết vào ta, ta sẽ cho muội tất cả những thứ muội muốn.”

Ôm chặt lấy Hoa Từ Nguyệt, cả gương mặt Mai Vũ chôn vào cổ hắn.

Hoa Từ Nguyệt mỉm cười rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Thật là, người da mặt dày như vậy mà cũng đỏ mặt rồi.

Mặt Mai Vũ đỏ hồng, không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái.

Ca ca sao...trước giờ nàng chỉ gọi sư huynh, đây là lần đầu tiên nàng gọi ca ca đó.

Cảm giác trái tim đập liên hồi, như muốn nhảy ra ngoài vậy.

Rốt cuộc Mai Vũ cũng cười, nhỏ giọng hỏi: “Cả đời đều như vậy sao? Ca ca?”

“Ừ, cả đời, tiểu nha đầu.”

Mai Vũ đã cười đến không thể khép miệng lại được, chỉ có thể ra sức cọ lên lưng Hoa Từ Nguyệt.

Ta thật sự rất yêu quý người, ca ca dịu dàng của ta.

Hoa Từ Nguyệt chỉ cười dung túng nàng.

Cảnh tượng ấm áp này và bóng người cô độc ở xa xa kia hình thành hai hình ảnh đối lập rõ rệt.

Người kia mặc một bộ trường y bạch sắc.

Hắn đã đứng rất lâu trong gió, từ lúc hắn thấy bóng dáng của nàng, nhưng lại không thể bước tới.

Đó là nơi hắn vĩnh viễn không nên chen vào.

Bờ sông đó, cách chỗ hắn đứng không xa, nhưng lại có một con sông chắn trước mặt hắn.

Sông không phải vấn đề, bờ sông cũng không có vấn đề, chỉ có vấn đề giữa hắn và nữ tử kia.

Hắn làm nàng khóc, người an ủi nàng không phải là hắn.

Hắn khiến nàng đau lòng, nhưng người làm nàng vui lần nữa cũng không phải hắn.

Hắn hiểu những lúc như thế này sẽ có một người phải chịu cảnh lẻ loi, chỉ là bây giờ đến phiên hắn mà thôi.

Nhưng dù hiểu rõ, hắn vẫn cảm thấy thật cô tịch.

Muốn đến gần nàng, chạm vào nàng.

Mai Vũ, ta cũng sẽ đối xử dịu dàng với nàng, hãy đến bên ta có được không?

Mai Vũ, ta sẽ dỗ nàng nín khóc, chọc cho nàng cười, nên hãy liếc nhìn ta có được không?

Nhưng hắn vẫn đứng đó, mặc gió thổi lạnh tay hắn, lạnh tâm hắn, nàng càng lúc càng đi xa với người nam nhân dịu dàng kia, nàng không phát hiện ra hắn, cũng không nhìn hắn một lần.

Ta biết, luôn phải có người phải chịu cảnh quạnh hiu.

Mai Vũ, ta biết, ta thật sự hiểu mà...

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 43: Ở Trong Phòng Giam Có Hai Người Suy Yếu.

“Vào trong đi, vào đi.” Vài binh lính trong thành đang thúc giục một người mặc lục y, một nam tử diện mạo tuấn tú.

Bách Bất Duy đang nằm ngẩn ngơ trong phòng giam. Lắc đầu, hắn nghĩ lại là một người nữa xui xẻo bị bắt nên không thêm để ý đến.

Quan binh hỏi người kia vào phòng giam của Bách Bất Duy, hỏi: “Nhanh vào trong đi.”

Ai ngờ người kia lại hét âm lên: “Ê! Ta không vào đâu, ta đã nhìn thấy tên quái vật phạm tội giết người này ở ngoài rồi! Ta chỉ trộm vặt, sẽ không bị chém đầu thì sao lại giam ta chung với hắn chứ.”

Quan binh cười âm trầm, lên giọng: “Nói nhảm ít thôi, bây giờ nhà tù thiếu chỗ, không trực tiếp đem ngươi ra ngoài chém thì nên đốt nhang thơm rồi.”

Bách Bất Duy nhui mày, trong lòng thầm mắng cái tên không biết phân biệt nào đó, biết bao người muốn dựa dẫm vào Bách Bất Duy hắn mà không được, tên quê mùa này còn kêu la cái gì?

Tiểu tử, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi chọc Bách Bất Duy đại nhân tức giận, ngươi phải chuẩn bị cho thật kỹ.

Cái người bị bắt vào vẫn còn đang than vãn, quan binh cảm thấy phiền nên đẩy luôn hắn vào trong.

Lúc đi còn ném lại một câu: “Ta ghét cái đám mặt người dạ thú các ngươi, gương mặt dễ nhìn nhưng lại làm những chuyện dơ bẩn, không đáng làm người, chỉ toàn gây họa cho con gái nhà lành.”

Công tử tuấn tú mặc bộ lục y kia đương nhiên là Liễu Hành Vân rồi.

Nghe thấy lời nói của quan binh, trên trán Liễu Hành Vân chảy xuống một giọt hắc tuyến.

Ghen tỵ à, tên này rõ ràng là ghen tỵ với sự tuấn tú của mình mà.

Ê! Về ngoài ngoài xấu xí thì đi mà trách cha mẹ ngươi, ta có đắc tội gì ngươi đâu.

Nhưng mà Liễu Hành Vân chưa từng tưởng tượng đến cảnh này dù chỉ một lần, không biết là may mắn hay là bất hạnh, lúc đầu hắn nghĩ Bách Bất Duy sẽ bị giam trong phòng giam dành cho trọng phạm, hắn còn phải sử dụng một chút thủ đoạn mới có thể vào đây.

Nào ngờ, mới vào đã gặp được rồi, mình còn chẳng hiểu sao lại bị giam chung một chỗ với hắn.

Trời ơi, chẳng lẽ đây chính là nghiệt duyên?

Bậy à! Hắn và tên này không thể có duyên phận gì đó nha.

Tìm một chỗ thoải mái, Liễu Hành Vân vừa định ngồi xuống.

Bỗng thấy Bách Bất Duy ngồi dậy, mắt cũng không thêm mở, nói: “Này, tiểu tử, ngươi không muốn chết đâu nhì?”

Liễu Hành Vân đen mặt.

Đồ đáng chết, chết chóc gì ở đây, ngươi không ngại xui xẻo nhưng ta ngại nha.

“Ngươi mới là kẻ muốn chết đó, còn nữa, ngươi kêu ai là tiểu tử? Đồ quái vật.” Liễu Hành Vân khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống hắn.

Bách Bất Duy quả thực sắp tức chết rồi.

Ha ha, tiểu tử này gan, dù sao hắn cũng sẽ bị tử hình, hay là đem tên này chôn cùng luôn?

Vừa rồi y dám nói hắn là quái vật, hắn nhất định phải giết y.

“Xem ra ngươi muốn sớm đi thăm Quỷ Môn Quan rồi.” Bách Bất Duy cười âm hiểm, chiêu thức trong tay đã chuẩn bị xong.

Đôi mắt Liễu Hành Vân biến thành mắt cá chết.

Tại sao hắn phải ở đây chung với con quái vật điên này chứ? Kệ đi, bây giờ hắn cũng đang bức bối, cũng muốn kiếm người đánh nhau.

Chết tiệt thật, hắn tới cứu người mà trên người hắn còn mang theo một con chim. Nếu con chim đó mà chết thì hắn nhất định sẽ bị Mai Vũ làm thịt cho coi.

Không sai, một con chim.

Con chim này đương nhiên là con chim mà Mai Vũ dùng để truyền tin.

Nó có thể nói tiếng người.

Con chim này là con bị Mai Vũ lừa khỏi Vương Phủ, tên là Tiểu Hoa. (Dù sao cả đời này nàng không thể thoát khỏi chữ Hoa mà.) bình thường Mai Vũ không nở dùng. Đây là lần đầu nàng dùng đến nó.

Nhưng mà, có một bí mật không lớn không nhỏ bị ẩn giấu ở đây, đó là Liễu Hành Vân không biết con chim này biết nói.

Mai Vũ đã cảnh cáo con chim này: Lúc ở bên ngoài, cố gắng không được nói tiếng người, chỉ nói tiếng chim thôi.

Cho nên con chim này không tới lúc quan trọng sẽ không mở miệng nói chuyện.

Có một cái đầu nho nhỏ màu vàng từ trong quần áo Liễu Hành Vân bò ra. Tiểu Hoa bĩu môi, nó đang nghĩ nên mở miệng lúc bọn hắn đánh nhau hay là nói luôn bây giờ?

Liễu Hành Vân cúi đầu nhìn cái đầu nho nhỏ kia, giận dữ nói: “Chui vào.”

Hắn búng tay lên đầu nó.

Tiểu Hoa lập tức rút đầu lại, nước mắt tràn dâng.

Đau quá!

Hu hu, Mai Vũ nói không sai, Liễu Hành Vân là tên ngốc nhất thế giới.

“Bách Bất Duy, mắt ngươi không dùng để nhìn người à?” Liễu Hành Vân hỏi.

Bách Bất Duy cười: “Dùng để nhìn người, nhưng ngươi là người à?”

Liễu Hành Vân trừng to mắt, muốn cho mình một bạt tai.

Mẹ nó! Cái miệng thú của mi!

Cái gì mà người với không phải người chứ!

“Bách Bất Duy! Ngươi ngẩng đầu lên cho ta! Nếu không phải Mai Vũ nhờ ta tới, ta sẽ không ngu tới mức để mình bị bắt đầu!” Liễu Hành Vân nổi giận, cứ như sắp nhào tới ăn thịt người ta luôn!

Lúc Bách Bất Duy nghe thấy tên Mai Vũ thì lập tức đơ ra.

Mai Vũ nhờ y tới?

Sao lại nhờ y đến đây?

Là vì... lo lắng cho hấn sao?

Không, làm sao có thể, sao nàng có thể lo lắng cho mình chứ?

Nàng hận mình muốn chết cơ mà...

Ngẩng đầu, đôi mắt màu tím của Bách Bất Duy nhìn về phía Liễu Hành Vân.

Liễu Hành Vân đắc ý cười.

“Ngươi là ai?” Tiếng nói của Bách Bất Duy vang vọng bốn phía phòng giam.

Cả người Liễu Hành Vân đơ luôn.

Cuối cùng vẫn không biết hấn là ai?

A!!! Cho hấn một cây đao! Cho hấn một cây đao đi! Hấn muốn giết con quái vật chết tiệt này!

Lúc hai người đang âm ỉ, phòng giam bên cạnh rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa, nói: “Các ngươi nhỏ tiếng chút đi, quan binh mà nghe thấy là hôm nay lại nhện đối đó.”

Liễu Hành Vân nghe thấy thế, trợn trừng mắt, ngồi xuống, suy sụp nói: “Liễu Hành Vân, ta tên là Liễu Hành Vân.”

“Ồ, được rồi, ta sẽ nhớ rõ tên ngươi, tiểu tử.” Bách Bất Duy vuốt vuốt mái tóc bạc, ra kết luận.

Liễu Hành Vân suyt nữa vì tức nổ phổi mà quy tiên.

Ta phải nhện! Ngươi nhớ hay không nhớ thì có khác gì nhau! Kết quả không phải vẫn gọi hấn là tiểu tử à!

Con chim nhỏ ở trong ngực hấn rõ ràng hơi run lên.

Chắc nó đang cười, con chim không bình thường kia chắc là đang cười.

Hu hu! Bởi mới nói, chim của Vương Phủ chẳng con nào tốt cả.

Ban ngày có quá nhiều chuyện không thể nói ra lời nên Liễu Hành Vân thức thoi ngậm miệng lại, người ở phòng giam bên cạnh thấy hấn dễ ở chung nên nhao nhao bắt chuyện.

“Tiểu tử, diện mạo tuấn tú thế, sao lại vào đây?”

“À, ta nhìn thấy một cô nương xinh đẹp nên muốn lấy túi tiền đi để gây chú ý với nàng ta, nào ngờ bị hiểu lầm là trộm vặt nên bị bắt vào đây”. Liễu Hành Vân nở nụ cười sáng lạn, trả lời.

Khỏe mắt Bách Bất Duy giật giật, mặt vẫn không đổi sắc nhưng trong lòng thì muốn nhào lên đánh người rồi.

Nói trắng ra không phải là trộm à?

Ai dè vị đại thúc lớn tuổi bên kia lại cười nói: “A, người không phong lưu uống thiếu niên nha!”

Làm ơn đi, đại thúc à, ngươi đoán ý nói đùa cũng già quá đi thôi, cái đó và phong lưu liên quan gì nhau?

Càng quá đáng hơn là Liễu Hành Vân lại kích động nắm lấy tay người ta, nước mắt lưng tròng nói: “Ui! Đại thúc, người thật là khéo hiểu lòng người. Vì muốn thu hút ánh mắt của người thương, tại hạ nguyện vượt lửa băng sông.”

Hình như có người nào đó đang cảm thấy thật mất mặt.

“Đúng thế, tiểu tử, ta ủng hộ ngươi.”

“Dạ! Đại thúc, người tốt như vậy sao lại vào đây?”

“A~ việc đó à, vì ta bị mộng du. Có một ngày ta nói với lão bà là ta muốn ăn gà, nhưng ngày đó tâm trạng nàng đang không tốt nên nổi giận với ta, nhất quyết không cho ta làm. Trong lòng ta rất buồn, buổi tối lão lại nhớ đến chuyện ăn gà nên mộng du thấy mình giết gà. Ôi chao, ta nằm mơ thấy một con gà thật to, ta cầm một con dao, một đao chặt đầu nó, con gà to như thế, ta vui khỏi chê luôn.” Đại thúc hào hứng kể, nói đến đây trên mặt còn cười tươi hơn hờ.

Bách Bất Duy nghiêng tai, cũng hơi tò mò.

Giết gà? Đâu cần ngồi tù đâu?

Trong đầu Liễu Hành Vân lại nhớ tới trước kia, lúc bọn hắn ăn gà với Mai Vũ, trong lòng bỗng nhiên kích động, có thể hiểu được tâm tình của đại thúc.

Liễu Hành Vân kích động hỏi: “Sau đó thì sao? Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta thức dậy.”

“A?”

Hết rồi? Không thể nào.

Đại thúc đau thương nhìn hắn, sau đó lại nhìn về phía xa xăm, nói tiếp: “Không sai, ta thức dậy, ta phát hiện ta đang cầm một con dao, trước mặt ta là đầu của nương tử và máu vàng chảy trên đất.”

Liễu Hành Vân hoàn toàn hóa đá.

Bách Bất Duy thì há hốc mồm, nhìn biểu tình ngơ ngác của Liễu Hành Vân.

“Hi hi.” Một tiếng cười phát ra.

Bách Bất Duy trầm nghĩ, có lẽ mình và người kia có thể chung sống hòa bình.

Dường như đại thúc đang nhớ đến chuyện cũ, cũng không nói gì với Liễu Hành Vân nữa.

Mà cúi đầu khóc than: “Nương tử à, ta có lỗi với nàng. Ta có lỗi với nàng.”

Liễu Hành Vân run rẩy tựa vào vách phòng giam.

Bên kia, đại thúc vẫn khóc thút thít: “Hu hu, thật may là ta chỉ mơ đến lúc giết gà thì thức dậy, nếu không nương tử đáng thương của ta sẽ bị ta ăn mất.”

Trên người Liễu Hành Vân nổi lên một đồng da gà. Tuy hắn đã tự nhủ mình không nên tưởng tượng nhưng trong đầu lại bất giác nghĩ tới hình ảnh khủng bố kia.

A a a! Thả ta ra ngoài!!!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 44: Tạ Văn Phong, Rốt Cuộc Người Muốn Ta Phải Làm Sao?

“Ca ca, ăn cái này đi, ngon lắm.”

“Ừ, Tiểu Vũ, ăn cá nè, ta lấy xương ra hết rồi.”

“Dạ, ca ca là tốt nhất.”

Nhìn cảnh tượng ấm áp bên kia, nhìn lại bên mình một người lẻ bóng. Tạ Văn Phong trừng mắt, đặt bát com trên tay xuống.

Bên mình đồ ăn cũng không tệ, những chẳng hiểu sao lại ăn không vào.

Hay nhi, có người ăn com mà cũng thật là hạnh phúc.

Nhìn không được nhìn về phía kia, trong lòng Tạ Văn Phong âm thầm hâm mộ.

Thật là, sao hắn lại bị đối xử như vậy chứ. Tạ Văn Phong hẳn đâu có thiếu nữ nhân.

Lắc đầu, Tạ Văn Phong lại nhìn hai cái người đang ngọt ngào kia, hắn cảm thấy cảnh đó thật là mắc ói.

Dừng, hẳn nào có lạ gì, không có nữ nhân kia bám lấy hắn càng vui vẻ, nhàn nhã. Xoay người, Tạ Văn Phong trở về phòng.

Đây là điển hình của việc ăn không được nho thì nói nho chưa đó.

Tóm lại, vì Mai Vũ kiên quyết không muốn nói chuyện với Tạ Văn Phong nên kết quả là từ sau đêm ở bờ sông về, Mai Vũ vẫn bám lấy Hoa Từ Nguyệt, coi Tạ Văn Phong như không khí.

Mà mỗi ngày Hoa Từ Nguyệt đều phải ra ngoài tìm tin tức.

Từ khi nhận được tin Đông Thần Hạo lên làm Hoàng Đế, sẽ chính thức đăng cơ vào tháng tám thì trong lòng hắn liền mơ hồ cảm thấy bất an.

Đông Thần Hạo chắc chắn là đã động tâm với Mai Vũ. Hắn nhất định phải xử lý mọi thứ trước khi có chuyện gì đó xảy ra. Còn nữa, phải nhanh chóng cứu Bách Bất Duy và Liễu Hành Vân ra.

Sau khi ăn xong, Mai Vũ ngoan ngoãn tìm một chỗ ngủ. Hoa Từ Nguyệt lại đi ra ngoài.

Chỗ Mai Vũ ngủ đối diện với cửa sổ phòng Tạ Văn Phong. Gió thổi qua những bụi hoa, những cánh hoa rơi nô đùa bên cạnh nàng.

Tạ Văn Phong đang đọc sách bên cửa sổ, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, chiếu lên mặt nàng. Dưới ánh nắng loang lổ, dung mạo nàng làm say cả biển hoa.

Quyển sách trên tay hắn đang mở ra một trang.

Trên đó viết: Hà lan nguyệt vẫn chính kiều lại, mặc lạc nùng thái tổ nhan triền.

Ha ha, đây chẳng phải là đang nói về nàng sao?

Một người không phấn son đậm màu nhưng vẫn mang một vẻ đẹp lóa mắt, không phải là nàng sao?

Ngón tay thon dài của hắn vuốt ve câu thơ kia. Tạ Văn Phong nghiêng đầu, nở nụ cười. Hoa đào cũng không thể sánh bằng gương mặt diễm lệ kia, một thoáng mỉm cười, kinh tâm động phách.

Đặt quyển sách xuống, Tạ Văn Phong bắt đầu mài mực. Hắn muốn vẽ một bức, lưu lại khoảnh khắc mỹ lệ này vào lòng mình, đồng thời cũng dùng ngòi bút của mình ghi dấu lại.

Gió dịu dịu thổi, vô cùng dịu dàng vuốt ve lên tóc hắn. Mà nữ tử đang an tĩnh ngủ dưới màn hoa rơi kia vẫn không hay biết.

Gió mùa chiều hạ lướt qua, nam tử kia mặc sam y trắng, tay cầm bút lông, vẽ lại dáng vẻ an tĩnh ngủ như tiên nữ của nàng trên giấy Tuyên Thành.

Hắn sẽ nhớ rõ về buổi chiều bí mật ở Bách Lý Phong Vân Thành này.

Có một nam tử đang vẽ nữ tử mình thích nhất lên giấy Tuyên Thành.

Trên trang giấy, màu đỏ nổi bật. Đó là màu sắc của sinh mệnh, là màu sắc thuộc về nữ tử kia.

Hu hu! Hắn hận cái nhà giam này!

Với Liễu Hành Vân, đây là một nơi cực kỳ khủng bố.

Đây là cái mà người ta hay nói “vết thương đã lành nay lại rỉ máu”. Cái miệng của hắn đáng ghét của hắn!

Rảnh rỗi không có việc gì làm, muốn giết thời gian lại đi hỏi tại sao người ta vào đây.

Tuy ở trong tù thì đây là chuyện bình thường. Nhưng tại sao xung quanh hắn toàn là những tên bệnh thần kinh cấp độ cao thế này?

Một đại thúc mộng du đã đủ đá kích hắn rồi.

Ai ngờ còn một tên làm hắn cảm thấy đời mong manh hơn nữa.

Chuyện là như thế này... vì quá chán, Liễu Hành Vân mới nói chuyện phiếm với một người có vẻ cực kỳ bình thường ở buồng giam bên cạnh.

“Sao huynh lại vào đây?”

“Ta cùng bằng hữu vào rừng thám hiểm, sau đó thì vào đây.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Người nọ trừng mắt, cực kỳ tức giận nói: “Tối hôm đó, chúng ta hẹn nhau đi vào rừng thám hiểm, nhưng sau khi ta đến đó lại chẳng thấy ai cả. Ta vô cùng sợ hãi nên định trở về nhà. Đang đi qua đại lộ thì ta cảm thấy phía sau có cành cây cứ đập lên người ta. Ta cảm thấy vô cùng bức bối nên bỏ luôn một đao thế là nhánh cây kia không còn quấy rầy ta nữa. Nào ngờ ta đi một lát thì lạc đường. Ta mệt mỏi nên tìm chỗ uống nước thì vô ý bị rơi xuống nước luôn. Lại chẳng ngờ chỗ nước đó rất nhiều rong rêu, chúng quấn lấy ta, trong lúc mơ hồ, ta cảm thấy như bị thủy quái níu lại vậy. Trong lúc sợ hãi,

ta mò lấy một tảng đá lập tức ném xuống. Sau đó ta leo lên bờ, chạy về Liễu gia.”

Liễu Hành Vân cảm thấy thật mơ hồ, Bách Bát Duy nghe xong cũng mờ mịt.

“Vậy vì sao huynh lại bị bắt?” Liễu Hành Vân nghi hoặc hỏi.

Người nọ nhìn chằm chằm vào Liễu Hành Vân, đáp: “Ba người chúng ta hẹn nhau. Đêm đó nhánh cây cứ nấp lấy lưng ta là tay bằng hữu của ta, ta không biết nên một đao chém chết hán. Còn thủy quái ngày đó quần lấy ta là một bằng hữu khác. Ta dùng đá đập hán hôn mê nên hán chết đuối rồi.”...

Người kia dường như còn chưa nhận ra Liễu Hành Vân đã bị đờ ra, còn tiếp tục lảm nhảm: “A, có trách thì trách bọn họ muốn hù ta sợ làm chi, sau này không thể chơi với họ nữa rồi. Từ đó ta mắc tâm bệnh, không dám vào rừng và xuống nước nữa.”

...

Liễu Hành Vân lại hóa đá.

Hu hu! Trời ơi, huynh đừng nói nữa, hình như bây giờ ta cũng mắc tâm bệnh luôn rồi.

Rừng rậm? Nước? Thật là khủng khiếp!

Bỏ tát ời, rốt cuộc hán vào đây làm gì?

Chẳng lẽ hán vào đây để nghe chuyện kinh dị sao?

Trời ơi!!! Cứu ta với!! Ta sắp điên luôn rồi!

Bách Bát Duy thấy hán như thế, bất giác nở nụ cười.

Mai Vũ à, bên cạnh người thì ra lại có người thú vị như vậy nha.

Sau những lần bị dọa không nhẹ, Liễu Hành Vân cuối cùng đã học được cách ngoan ngoãn, không hỏi han gì nữa, luôn cố gắng chịu đựng.

Nhưng mà càng kìm nén, trong đầu hán càng không ngừng xuất hiện những hình ảnh ghê rợn kia. Liễu Hành Vân nhìn Bách Bát Duy, quyết định nói chuyện với tên đáng ghét này.

“Ê, Mai Vũ nhờ ta hỏi người, sao người lại vào đây? Chúng ta nói nhỏ một chút sẽ không sao đâu.” Bày ra vẻ mặt “ta đang nói chính sự”, Liễu Hành Vân hỏi.

Bách Bát Duy điều chỉnh hô hấp, nở nụ cười quý dị, quay đầu nhìn hán.

“Nguyên nhân khiến ta vào đây vô cùng khó hiểu.”

“Ngại quá, ta nghĩ hay là lát nữa hãy kể đi. Ày da, bây giờ tai của ta đang mệt.”

Trong lòng nước mắt tuôn rơi, Liễu Hành Vân âm thầm than trời: Ông trời ơi! Tên đó cố ý!

Chắc chắn là tên kia cố ý chinh hán, tên quái vật tóc bạc chết tiệt.

Người chờ đó, ta cũng muốn xem cái câu chuyện của người kỳ lạ tới cỡ nào.

Lúc Mai Vũ thức dậy, hoảng hốt đã buông xuống. Theo tính toán thì tối nay Liễu Hành Vân sẽ báo tin.

Đứng dậy, Mai Vũ cảm thấy có chút khát nước, định đi tìm chút nước.

Bên cạnh có một cánh tay đưa chén nước qua. Mai Vũ ngửa đầu, nói: “Cảm ơn ca...”

Mai Vũ tưởng rằng người tới là Hoa Tử Nguyệt, cũng không quá để ý, nhưng lúc nàng vừa uống một ngụm mới phát hiện người đó là Tạ Văn Phong.

Nụ cười lập tức héo úa, Mai Vũ cúi đầu phun ngụm nước trong miệng ra.

Trên trán Tạ Văn Phong nổi lên một bông hoa nhỏ hình chữ thập.

Làm gì vậy! Làm cái gì đó!

Uống nước hán lấy thì sao? Hán đâu có hạ độc trong đó. Con nhóc này nhả ra là sao!

Ý gì đây, không muốn ở gần hán nữa? Nhìn hán thì bì xị?

Mai Vũ nhìn hấn rồi lách người muốn bỏ đi thì lại bị Tạ Văn Phong níu lại.

“Có ý gì?” Tạ Văn Phong rất tức giận, hấn cố gắng kìm nén cơn giận, hỏi.

Mai Vũ thấy hấn nắm lấy tay mình, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, vừa rồi ta tưởng là ca ca về. Uống nhầm nước của người, thật là ngại quá.”

Mai Vũ muốn rút tay ra nhưng hấn lại nắm rất chặt.

Tạ Văn Phong gần như muốn điên rồi!

Cái gì? Nàng nói nàng nhận nhầm người?

A, quả nhiên là vậy. Nước hấn đưa không uống, thấy hấn liền không cười.

Nắm chặt tay nàng, Tạ Văn Phong dùng sức lôi nàng đến trước mặt mình, thở hổn hển hỏi nàng: “Rốt cuộc người muốn gì đây?”

“Cái, cái gì?” Tên mất hoa đào chết tiệt, đáng đánh đòn này còn dám hỏi mình: rốt cuộc người muốn gì?

Mình mới là người hỏi câu đó mới đúng chứ?

Vô duyên vô cớ nói những lời làm tổn thương người ta, còn hung dữ với người ta.

Mình khó khăn lắm mới nguôi giận được, không thèm để ý đến hấn.

Hấn còn dám đến đây trêu chọc mình.

Tạ Văn Phong, rốt cuộc người muốn ta phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 45: Tạ Văn Phong Nói: Mai Vũ, Ta Yêu Nàng

“Còn hỏi ta cái gì sao? Người nói xem rốt cuộc người đang làm cái gì?” Tạ Văn Phong nắm lấy tay nàng, tiếp tục hỏi dồn.

Tại sao lại không để ý đến ta? Tại sao nói không để ý đến ta nữa thì lập tức bỏ mặc ta.

Ta sẽ khó chịu, nàng có biết không?

Ánh hoàng hôn buông xuống, chiếu lên gương mặt hấn, Mai Vũ không còn tìm thấy vẻ văn đạm phong khinh trước kia nữa.

Trái tim nàng rung động mạnh mẽ.

Đây không phải là vẻ mặt vốn có của hấn.

Hấn lúc nào cũng phiêu diêu như gió, vì sao bây giờ lại hoảng loạn như vậy?

Hấn đang run rẩy, nhưng vì sao?

“Ta đang làm cái gì à, Văn Phong không biết sao? Người chỉ biết ta là một kẻ tùy hứng, ích kỷ. Chỉ biết ta để Liễu Hành Vân đi làm chuyện như vậy. Người biết nguyên nhân không? Người chỉ biết đến sự tùy hứng và ích kỷ của ta, nhưng những phần khác thì sao? Tạ Văn Phong, người hiểu ta được bao nhiêu? Chẳng nào người hiểu hết được ta hãy nói ra những lời này!” Mai Vũ giãy dụa, lớn tiếng chất vấn.

Tạ Văn Phong, người là người dẫn ta vào chốn giang hồ.

Người là người đầu tiên mỉm cười và vươn tay ra với ta.

Vậy tại sao người lại không hiểu ta? Không hiểu cho ta?

Ta mong chờ sự an ủi từ người, nhưng mà người đã nói những gì?

Trái tim Tạ Văn Phong như tan nát, không, có lẽ nó đã sớm vỡ vụn rồi.

Đêm đó, khi nàng dựa vào vai người khác, được người khác an ủi những tổn thương do hắn gây ra, trái tim của hắn đã vỡ tan rồi. Bờ sông kia như một vách ngăn, cách ly hắn. Một đêm, hắn đứng đó suốt cả đêm, cuối cùng trong cái rét giá lạnh hắn đành thừa nhận. Chính hắn đã tổn thương nàng, lại không thể an ủi nàng.

Hắn bệnh, cơ thể nóng như bị hỏa thiêu. Nhưng hắn không muốn uống thuốc, cũng không muốn nghỉ ngơi, hắn chỉ muốn nói ra tình cảm thật sự của mình đối với nàng.

Mai Vũ, ta nghĩ nàng bây giờ không cách nào tiếp nhận tình cảm của ta, ta có thể chờ. Nhưng ta không thể không nói ra, nếu ta còn không nói, ta sợ nàng sẽ rời khỏi ta, không còn bên ta nữa mà đến bên người khác.

Ta không để ý việc những người khác cũng yêu nàng như ta, thứ ta để ý là nàng không cho ta quyền lợi được yêu và bảo vệ nàng.

Tạ Văn Phong, một Tạ Văn Phong luôn cao cao tại thượng lại yêu đến hèn mọn như vậy, nàng có biết không?

“Mai Vũ, ta yêu nàng.”

Gió mang hương hoa đến, làm loạn mái tóc nàng. Giọng nói của hắn thật dịu dàng, dễ nghe.

Hắn đang nói gì vậy?

Tạ Văn Phong nhìn thẳng vào mắt nàng, gần từng chữ: “Ta lặp lại lần nữa, ta yêu nàng, không phải là thích, mà là yêu!”

Yêu- là một câu mà khi nói ra, hắn biết cũng sẽ chẳng có gì thay đổi, nhưng không nói ra thì lại sợ hãi vô bờ.

Dù nàng nghe thấy, cũng sẽ không được đáp lại, một tình yêu không được đáp lại.

Nàng hiểu không?

Mai Vũ, nàng làm sao biết được chứ? Vì ta vẫn luôn sợ hãi, sợ chỉ còn mình ta mà thôi.

Trái tim Mai Vũ run lên, nàng run rẩy, lắc đầu phủ nhận: “Không, đồ lừa gạt.”

Không, người không hề thích ta, người không thể bao dung cho khuyết điểm của ta. Khi ta tùy hứng, ta ích kỷ, người sẽ hung dữ nói ta bị điên.

Ta là kẻ điên, vẫn luôn là thế.

Không phải người biết điều đó ư? Sao lại có thể nói như vậy?

Ta là người điên nên mới theo người vào giang hồ. Ta là kẻ điên nên đến tận bây giờ vẫn luôn ở bên cạnh các người!

“Ta không lừa nàng! Ta nói những lời tổn thương nàng vì ta không có cách nào thấu hiểu được nàng! Bên cạnh ta, nàng như sắp biến mất vậy. Nếu ta không nhìn chăm chăm, ta sẽ lạc mất nàng. Ta cũng không hiểu vì sao ta lại nói nàng như vậy, ta cũng không biết vì sao ta lại quý trọng nàng như vậy. Ta cũng không biết rốt cuộc ta bị sao nữa. Bởi vì ta quá thích nàng nên khi nghe được những lời kia, ta không còn phân biệt nổi phương hướng nữa rồi.” Tạ Văn Phong thống khổ nắm chặt tay nàng, nói ra hết.

Trái tim của Mai Vũ, lại nhói đau.

Văn Phong của ta, ta đã làm huynh lo lắng sao? Là ta đã biến huynh thành như thế này sao?

Người trước mắt, là hoa đào của nàng, là một người vô cùng chói mắt trong sinh mệnh nàng, nhưng bây giờ, sao hắn lại tiều tụy như vậy?

Mai Vũ run rẩy, vừa định nói gì đó thì Tạ Văn Phong lại đột nhiên chăm chú nhìn nàng, nói: “Nhưng, nhưng mà ta không muốn nói cho nàng biết những thứ này. Điều làm ta đau nhất, là ta làm tổn thương nàng, nhưng lại không thể an ủi nàng. Lúc nàng tựa vào vai người khác, trái tim ta rất đau. Ta tự hỏi tại sao đôi mắt và trái tim ta không thể sáng hơn, như vậy, dù cho trong bóng đêm, ta cũng có thể nhìn rõ nàng.”

Trong đôi mắt hoa đào dịu dàng như nước, nàng như tan ra.

Hắn đã thấy, thấy mình và Hoa Tử Nguyệt bên bờ sông.

Hoa đào của nàng cao ngạo như thế nhưng lại vì không thể an ủi nàng mà áy náy.

Thật ra, hoa đào của ta, huynh không cần phải nhìn rõ ta đâu.

Vì cho dù không có ánh sáng, dù cho đêm có tối đen. Ta vẫn sẽ đứng trong bóng tối, bên cạnh huynh, chỉ cần huynh vươn tay, ta sẽ không do dự mà nắm lấy.

Hoa đào của ta, huynh biết chưa?

Đứng lo lắng, đứng sợ hãi, cũng không cần nhìn rõ ta, chỉ cần cảm nhận sự tồn tại của ta là được rồi.

Nhào vào lòng hắt, Mai Vũ gắt gao ôm chặt hắt, thấp giọng nghẹn ngào: “Thực xin lỗi, Văn Phong, xin lỗi.” Mái tóc đen của Tạ Văn Phong phủ xuống, hắt cũng ôm lấy nàng, dịu dàng nói: “Mai Vũ của ta, không cần xin lỗi. Ai trong chúng ta cũng không cần nói xin lỗi.”

“Không được, nếu không nói ta sẽ khó chịu. Văn Phong, xin lỗi. Từ trước đến nay, xin lỗi. Ta luôn cho rằng Văn Phong giống như gió, phải tự do bay lượn nên hại huynh lo lắng, xin lỗi. Ta luôn bốc đồng, tự cho là mình đúng, xin lỗi. Ta đã không hiểu cho Văn Phong, xin lỗi.” Mai Vũ tựa vào lòng hắt, thổ lộ hết tình cảm của mình.

Luôn áp đặt suy nghĩ của mình lên Tạ Văn Phong, mình thật là kém cỏi.

Thở dài một hơi, Tạ Văn Phong thì thầm: “Mai Vũ, từ trước đến nay, ta chưa từng đau đến như vậy.”

Đó không phải cảm giác đau đớn từ trái tim, mà là từ linh hồn.

Mai Vũ, đời này, Tạ Văn Phong chỉ yêu mình nàng đến mức cả linh hồn như cháy bỏng.

Mai Vũ nghe xong, càng ôm chặt Tạ Văn Phong hơn.

Văn Phong, tâm ý của huynh ta đã nhận được rồi.

Huynh biết mà, vì một đứa ngốc như ta không cách nào đáp lại, nên huynh không hỏi gì cả.

Văn Phong của ta, huynh giống như hoa đào ngọt ngào, dịu dàng vậy.

Là hoa đào duy nhất của ta.

Hoa Từ Nguyệt từ bên ngoài về, trùng hợp nhìn thấy cảnh này.

Dừng chân tại góc rẽ.

Dựa vào tường, Hoa Từ Nguyệt âm thầm mỉm cười.

Xem ra đã làm hòa rồi, ha ha, như vậy mới phải chứ.

Như thế này, nha đầu kia mới có thể vui vẻ được chứ.

Dù có giận, nàng vẫn lo lắng cho nam nhân đó.

Lúc ăn cơm, nha đầu nhìn nam tử kia để lại hơn nửa số đồ ăn thì ngồi ngẩn người rất lâu.

Cốc đầu mình một cái, Hoa Từ Nguyệt thầm oán: “A, tại sao ta phải lo lắng cho bọn họ chứ. Rõ ràng họ là tình địch mà.”

Lắc đầu, Hoa Từ Nguyệt cười ngây ngô.

Ha ha bây giờ đến lượt hắt chịu cảnh lẻ loi, tên hoa đào kia đứng một đêm bên bờ sông, cảm giác cũng không dễ chịu nhỉ. May là hắt không phải thứ chịu đựng cảm giác đó.

Hoàng hôn thật đẹp.

Ngẩng đầu, Hoa Từ Nguyệt nhìn về phía mặt trăng đang mọc lên phía chân trời, dưới ánh chiều tà rực rỡ.

Hoàng hôn, như đang vẽ lại khoảnh khắc này.

“A! Văn Phong! Văn Phong!” Đột nhiên có một tiếng hét chói tai truyền đến, phá hoại cảnh đẹp trong mắt Hoa Từ Nguyệt.

Trên trán chảy đầy hắc tuyến, Hoa Từ Nguyệt tắc lưỡi.

Tiểu nha đầu này, nhà người đứng là biết phá hoại bầu không khí nha.

Bước ra khỏi góc đó, chỉ thấy Mai Vũ bị Tạ Văn Phong đè xuống đất.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Hoa Từ Nguyệt lớn tiếng hỏi: “Tiểu Vũ, xảy ra chuyện gì vậy hả?”

“Ca ca, Văn Phong ngắt rồi, người hắt nóng quá, ca mau đến xem xem.” Mai Vũ sốt ruột nói.

Hoa Từ Nguyệt mất hình tượng tròn trĩnh mất.

Đứng bên bờ sông một đêm cho dù hấn có võ công cao cường thì cũng sẽ ngã bệnh thôi.

Thuốc không uống, ăn không xong, không ngủ mới là lạ.

Bước tới, Hoa Tử Nguyệt kéo Tạ Văn Phong lên, vươn tay với Mai Vũ, cười nói: “Không có gì đâu, hấn chỉ bị nhiễm phong hàn mà thôi.”

Mai Vũ nắm tay Hoa Tử Nguyệt rồi đứng lên, phủi đất trên người, thờ phào nói: “A... thế thì tốt, thế thì tốt.”

Cùng Hoa Tử Nguyệt dìu Tạ Văn Phong vào trong nhà, Mai Vũ lập tức đi làm thuốc.

Lúc ra khỏi phòng, Mai Vũ ngắm nhìn ánh tà dương.

Hoàng hôn, đẹp quá.

Dường như ngày đó, lúc Tạ Văn Phong đưa tay về phía nàng cũng là lúc hoàng hôn.

Đó là lần đầu tiên hai người gặp mặt nhau.

Nam tử kia, vươn tay về phía nàng.

Trong nháy mắt, cuộc sống vốn chỉ toàn màu xám trắng của nàng đột nhiên nhuộm lên sắc hồng. Lúc đó, hoa đào bay đầy trời.

Ha ha, Tạ Văn Phong là đóa hoa đào đẹp nhất trong sinh mệnh nàng đó.

Về sau, họ vẫn sẽ luôn bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 46: Nam Nhân Ngốc Trong Đại Lao Và Thần Điều Tiểu Hoa.

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Ta mới là người hỏi người câu này đó, chuẩn bị xong chưa? Ta muốn nói đó...”

“=|| Ta chuẩn bị xong rồi, người hãy cẩn thận nhớ lại những chuyện đã xảy ra rồi kể ta nghe đi.”

“Người chắc chưa?”

“Rồi! Nói nhanh đi!”

Liễu Hành Vân nhìn khuôn mặt tươi tắn kia, thật muốn xông lên cho y một đấm.

Cái tên đáng chết, trả lời câu hỏi là được rồi, còn gây sự cái gì!

Chuẩn bị tốt chưa, chuẩn bị tốt chưa à? Càng nói như vậy thì cho dù hấn không sợ bây giờ cũng bị làm cho sợ rồi.

Đêm đến, hai người mới quyết định nói tới chính sự. Liễu Hành Vân đã chịu đựng chỗ này đủ lắm rồi.

Cả ngày, hấn đã nghe mấy câu chuyện khủng bố của hai phạm nhân kia. Nên hấn vô cùng muốn làm cho xong chuyện rồi chuồn mau.

Tiếc là, nam nhân này lại không chịu bỏ qua cơ hội trêu chọc hấn.

Bách Bất Duy bật cười, tên nhóc này đùa vui thật.

Mà nghĩ lại thì chính mình cũng chẳng muốn ở mãi trong cái nhà lao này.

Cảm giác ngồi tù...quả là khó chịu.

Bây giờ nhớ lại, sao lúc đó mình lại ngoan như vậy chứ? Lúc bị người ta vác ra mộ mới biết là mình không muốn chết, câu này không sai nha.

Hắn, không muốn chết.

Nhớ lại, Bách Bất Duy kể những chuyện đã xảy ra cho Liễu Hành Vân nghe.

Sau khi Liễu Hành Vân nghe xong, hai hàng lông mày của hắn nhíu lại.

Đúng là một khi người ta đã xui xẻo rồi thì dù uống nước lã cũng bị sặc mà.

Chắc chắn là Bách Bất Duy đã “được” Thần Xui Xẻo “chiều cố” mới gặp phải chuyện như vậy.

Dựa theo những lời Bách Bất Duy nói, hắn là đêm đó y đã gặp chủ nhân của Bách Lý Phong Vân Thành, cùng uống rượu rồi bị người ta bỏ thuốc.

Sau đó vị thành chủ kia lại vô duyên vô cớ qua đời.

Sau đó nữa, võ công của y mất hết nên mới bị người ta tóm. Người bắt y nói y là kẻ giết thành chủ gì gì đó. Nhưng sau khi quay về thì hiện trường không phải là chỗ mà y và Thành chủ uống rượu.

Chuyện này rõ ràng là vu oan giá họa, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, người hãm hại y có mục đích gì?

Bách Bất Duy dựa vào tường, phiền não mở miệng: “Ta cũng không rõ tại sao vị Thành chủ kia lại hạ độc ta nữa. Nếu như có người muốn giết hắn rồi vu oan cho ta thì hắn cũng đâu cần hạ độc ta.”

Liễu Hành Vân lắc đầu, suy đoán: “Có lẽ hắn không phải người hạ độc ngươi mà có thể là trong rượu kia vốn đã có độc. Ngươi và Thành chủ cùng uống, đúng ý của hung thủ kia.”

“Vậy tại sao hung thủ lại muốn đổi địa điểm giết người?” Bách Bất Duy gật đầu, hỏi tiếp.

Liễu Hành Vân suy nghĩ, lúc Bách Bất Duy nghĩ hắn sẽ lại đưa ra một đáp án hợp lý. Tên kia lại đột nhiên nói: “Có lẽ do hung thủ không thích địa điểm đó.”

...

“Ngươi cho rằng tất cả mọi người đều biến thái cả sao?” Bách Bất Duy tròn trừng mắt, thật hoài nghi hắn ăn cái gì để lớn lên đó.

“Không phải đâu, trên giang hồ quái nhân như kiến, khó tránh khỏi sẽ có những loại người đó.” Liễu Hành Vân vô tội lên tiếng.

Đúng vậy, trên giang hồ đúng là có rất nhiều quái nhân. Ai hắn không dám nói chứ Mai Vũ có lẽ sẽ bởi vì lý do đó mà thay đổi hiện trường.

Bách Bất Duy không để ý đến hắn, dời chủ đề khác.

“Mai Vũ kêu ngươi tới đây rốt cuộc là có mục đích gì?” Bách Bất Duy hỏi.

Tuy y cảm thấy có thể là nữ tử kia lo lắng cho y, nhưng y muốn xác nhận lại.

Liễu Hành Vân nhoen miệng cười, trả lời: “Mục đích à? Không biết, nếu ngươi muốn biết mục đích của nàng thì cùng thoát khỏi nơi này rồi tìm nàng mà hỏi đi.”

Đôi mắt tím của Bách Bất Duy chớp chớp, mỉm cười.

Hỏi nàng sao? Cũng đúng, nếu y có thể thoát khỏi đây, phải tìm nàng xác nhận lại mới được.

“Vậy ngươi sẽ làm thế nào để nói lại mọi chuyện với Mai Vũ? Chạy à?” Bách Bất Duy nghịch cụng rom trước mặt, hỏi Liễu Hành Vân.

Liễu Hành Vân vừa nghe thấy câu hỏi này, lập tức tỉnh táo lại.

Hắn kéo vạt áo trước ngực ra, dọa Bách Bất Duy nhảy dựng lên.

Hắn, đang, làm, gì?

“Ngươi muốn làm gì?” Bách Bất Duy nghiêm túc nhìn hắn, y quyết định nếu hắn còn làm động tác tiếp theo y sẽ lập tức đập bẹp hắn.

Liễu Hành Vân nhìn ánh mắt chán ghét của y, nói: “Ta không có hứng thú với nam nhân.”

Hừ, dù có cho ta cũng không thêm bộ xương như ngươi, đừng có ra vẻ ngươi là nam nhân bình thường với bản đại gia.

Bách Bất Duy xấu hổ lau đi mồ hôi đang túa ra, thấp giọng nói: “Hiểu lầm, hiểu lầm.”

Không phải y không nhìn ra. Nhưng y mới từ trong rừng ra, nghe nói thời nay dân phong cởi mở nên khó tránh khỏi y hiểu lầm nhiều thứ.

Liễu Hành Vân tròng mắt, không thèm để ý đến y nữa, gọi nhỏ: “Tiểu Hoa, ra đây.”

Tiểu Hoa nấp trong lòng Liễu Hành Vân trợn mắt.

Ta không ra đó, để coi nguoi làm sao.

Thấy không có động tĩnh gì, Liễu Hành Vân lại gọi: “Nguoi ra đây mau coi.”

Nhưng lần này Tiểu Hoa lại làm khó hấn, chết sống gì cũng không chịu.

Bách Bất Duy ở bên cạnh nhìn cảnh này, hắc tuyến đầy mặt.

Hấn không phải là đang gọi quý đó chứ, sao lại nói chuyện với không khí?

Liễu Hành Vân đã ném trái được cái gì gọi là nguoi hiền lành dễ bị bắt nạt rồi. Thói đời này, có chuyện gì xảy ra cũng không kì lạ, cho nên Liễu Hành Vân hấn- một người hiền lành- bị một con chim ăn hiếp cũng không có gì hiếm lạ!

Hu hu! Coi như ta sợ nguoi rồi có được chưa?

Con chim đáng chết, sao nó không học thứ khác từ Mai Vũ, chỉ học được cái tính ngang bướng mà thôi.

“Hoa tý tý, tý ra đây đi có được không?” Liễu Hành Vân đầu hàng, đầu hàng tuyệt đối, ăn nói khép nép hỏi.

Lúc này, Tiểu Hoa mới thẳng lưng, nhảy từ trong lòng Liễu Hành Vân ra, ngẩng đầu nhìn hai đại nam nhân.

Trong lòng nó thầm nghĩ: Con mắt của Mai Vũ quả là không sai, tìm nam nhân thì phải tìm người có thể dựa vào. Nhưng nam nhân quá đẹp thường không đáng tin. Không biết nàng ấy nghĩ như thế nào nữa.

Bách Bất Duy thất thần, bây giờ y mới hiểu, thì ra hấn nói chuyện với con chim nhỏ này.

Nén cười, Bách Bất Duy lại gần, vỗ vai Liễu Hành Vân an ủi: “Huynh đệ, vất vả rồi.”

Một con chim khó hầu hạ như vậy, chắc chắn là của Mai Vũ rồi.

Hấn cũng thật là xui xẻo.

Ngay cả suy nghĩ muốn chết Liễu Hành Vân cũng có luôn rồi.

Hic, nguoi cứ cười đi, trong lòng nguoi chắc cười sắp bể bụng luôn rồi, huhu, ta không thèm nói nữa, nguoi muốn cười cứ cười đi, cười tới chết luôn đi!

“Sao, nguoi định để nó mang thư về?” Bách Bất Duy cười hỏi Liễu Hành Vân,

Liễu Hành Vân bĩu môi, nói: “Đương nhiên là đem những chuyện đã xảy ra viết lại rồi. . .”

Liễu Hành Vân nói được một nửa thì nghẹn họng.

Viết thư, dùng chim đưa thư?

Mẹ nó! Nói dễ hơn làm, trong phòng giam thì lấy đâu ra giấy bút?

Hấn nhìn Bách Bất Duy, hai người lại nhìn về phía Tiểu Hoa.

Nét mặt họ dần lộ vẻ nghiêm túc.

“Không có giấy.”

“Không có bút.”

“Vậy tính sao đây?” Liễu Hành Vân ngồi xổm trước mặt Tiểu Hoa, nghiêng đầu hỏi Bách Bất Duy.

Bách Bất Duy cũng ngồi kế bên, cũng đành bó tay: “Là nguoi mang đến, sao nguoi hỏi ta? Sao ta biết được?”

Cần môi, Liễu Hành Vân bắt đầu nghĩ cách.

Tiểu Hoa đứng trước mặt hai người, trong lòng cuồng tiếu.

Có nên hảo tâm nói cho bọn hấn biết vừa nãy mình nghe được hết rồi, chỉ cần quay về kể lại là được hay không?

Hay là bỏ đi nhĩ, chỉ làm bọn họ xoắn xuýt hơn mà thôi.

“Hay là như vậy, chúng ta giết nó, sau đó dùng máu nó để viết thư, sau đó lại nhét vào trong bụng nó?” Liễu Hành Vân nở nụ cười âm hiểm, đề nghị.

Khóe miệng Bách Bất Duy giật giật: “Vậy ngươi hãy nói cho ta biết, làm cách nào để đưa nó đến chỗ Mai Vũ?”

Liễu Hành Vân nhú mày, lắc đầu nói: “Ta cùng lắm cũng chỉ ném xa được vài chục mét thôi.”

Tiểu Hoa sợ run, cả người đổ đầy mồ hôi lạnh.

Tên Liễu Hành Vân này thật là độc ác!

“À? Ta có một cách tốt hơn, chúng ta bứt lông nó làm bút, ngươi để cho ta đánh thổ huyết, sau đó ta sẽ dùng máu viết thư.” Đột nhiên đôi mắt Liễu Hành Vân sáng lên, tỏa ra hào quang đầy hưng phấn.

Bách Bất Duy cười rục rịch, đáp lại: “Hay đổi lại, để ta đánh ngươi thổ huyết đi?”

“=...Lại nghĩ cách khác vậy...”

Lông tơ trên người Tiểu Hoa đã dựng đứng cả lên. Tên Liễu Hành Vân này xem ra không làm mình bị thương thì không chịu.

Đừng như thế chứ, dù gì nó cũng là một con chim xinh đẹp như hoa, không thể để hần tùy ý hủy hoại được.

Thanh thanh giọng, Tiểu Hoa quyết định thẳng thắn.

“Ngại quá, ta có chuyện quan trọng muốn nói với các ngươi.” Tiểu Hoa mở mồm, nói tiếng người.

Vốn tưởng khi nói như vậy người ta sẽ biết mình có thể nói tiếng người.

Ai dè hai tên nam nhân đang trầm tư kia lại có thể nghiêm túc hỏi nó: “Ngươi muốn nói cho bọn ta biết chuyện gì?”

Tiểu Hoa trừng mắt.

Đột nhiên nhớ tới những lời Mai Vũ đã từng nói.

Những tên nam nhân bên cạnh nàng, nhìn thì vô cùng thông minh, nhưng mà nói trắng ra thì không phải tâm lý vận vẹo, tính cách biến thái thì là thần kinh có vấn đề, nếu không thì nhất định là ngu ngốc, ngu ngốc đó.

Lắc đầu, Tiểu Hoa cảm thán.

Mai Vũ ơi là Mai Vũ, những tên nhóc bên cạnh ngươi quả nhiên đều là mấy tên có khiếm khuyết, không được bình thường nha. Một nữ nhân đáng thương.

“Ta tuyên bố ta có thể nói tiếng người. Các ngươi nghe hiểu chưa!” Nhịn không nổi nữa, nó đánh hét lên chói tai, Tiểu Hoa rút cuộc cũng tìm lại sự ưu việt từ gương mặt giật mình ngạc nhiên của hai tên kia.

Ha ha, đừng kinh ngạc.

Không sai, ta chính là con chim có thể nói tiếng người thần kỳ, đáng yêu, xinh đẹp, phóng khoáng, thiện lương, tao nhã, Thần diệu Tiểu Hoa.

Đừng sùng bái, đạo này, chim có thể nói tiếng người cũng không hiếm lạ, chỉ có người có thể nói tiếng chim mới là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 47: Ta Nhất Định Sẽ Khám Phá Bí Ẩn Này.

Đây là một con chim.

Không, đây không phải là một con chim bình thường.

Đây là một con chim biết nói.

Hơn nữa còn là một con chim biết nói rất chánh.

Đại não cứ như bị đình công trong nháy mắt. Bên tai chỉ có thể nghe được tiếng con chim kia đang không ngừng kêu gào.

“Này! Các ngươi còn muốn ngăn người đến khi nào?”

“Ta đang nói chuyện với các ngươi đây! Các ngươi không được xem thường ta nha.”

——|||

Thật sự bọn họ không hề xem thường nó, mà họ thật sự là rất rất rất kinh ngạc.

Chim! Một con chim biết nói tiếng người! Không phải nằm mơ, càng không phải là ảo giác. Trên đời này thật sự có một con chim biết nói tiếng người.

Đối với phản ứng của hai người, Tiểu Hoa ngoại trừ khinh thường vẫn là khinh thường.

Làm cái gì vậy! Năng lực thừa nhận thật là kém, nhớ năm đó lúc mà nó vừa mới quen Mai Vũ.

Mai Vũ nghe nó nói, chỉ phun ra một câu: “Chim biết nói nếu nướng lên có thể ăn ngon hơn bình thường hay không?”

Thật là một câu nói khiến người ta giận sôi gan.

Chính mình cũng vì câu nói này mà bị nòng lửa gat. Nữ nhân chết tiết đó còn nói, nếu như mình không đi cùng nàng, liền đem chuyện mình biết nói tố cáo với An Thiếu Hàn, để hắn làm canh thịt chim.

Cái tên An Thiếu Hàn ngu ngốc đó, nhất định sẽ đồng ý. Vì tránh sự kiện này xảy ra, cũng để cho mình có thể tiếp tục ở trên cõi đời này, nó rất thức thời rời khỏi Vương phủ cùng nàng.

A a, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh. Tuy rằng nhớ lại sự tình này thật khiến người ta điên tiết, nhưng so với phản ứng của hai nam nhân chết tiết này, phản ứng của Mai Vũ đúng là tốt hơn nhiều.

Đại não rút cuộc bắt đầu hoạt động bình thường, phản ứng đầu tiên của Liễu Hành Vân chính là đặt câu hỏi:

“Tiểu Hoa, ngươi có biết ta hay không?”

Tiểu Hoa liếc mắt, dưới ánh mắt khẩn cầu của Liễu Hành Vân, nó lạnh nhạt nói: “Không sai, ngươi chính là cái tên ăn trộm gà trong Vương phủ.”

Chán nản cúi đầu, Liễu Hành Vân cảm giác mình đang co lại, dần biến thành một phần của bức tường.

Quên đi, con chim chết tiết này quả nhiên còn nhớ hắn, hơn nữa còn rất không nể mặt vạch trần hắn.

Mai Vũ, con nhóc chết dâm này, cho tới bây giờ nàng chưa từng nói cho hắn biết trong Vương Phủ có chim biết nói. Không trách được lúc trước đi Vương phủ cứu nàng, người ta lại nói nàng làm cho chim biết nói điên rồi.

Không phải nó nói điều ngu, mà những con chim này trên cơ bản là nói rất trôi chảy.

Liếc mắt, Tiểu Hoa đối với Bách Bất Duy dường như vẫn còn có chút hảo cảm, nó đi tới trước mặt Bách Bất Duy, nói: “Những lời các ngươi vừa nói ta đều nghe được, như vậy đi, ta sẽ về nói lại với Mai Vũ. Các ngươi muốn ta nói những gì?”

Bách Bất Duy suy nghĩ một lúc, y khẽ mỉm cười nói: “Giúp ta chuyển lời tới Mai Vũ, ta đã nói là Bách Bất Duy ta không dễ chết như vậy.”

Tiểu Hoa gật đầu một cái, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

Như vậy mới là nam nhân chứ!

Liễu Hành Vân bĩu môi, liếc mắt xem thường.

Thôi đi, có cái gì đặc biệt hơn người chứ.

Bây đặt giả bộ soái ca.

Ngươi đúng là không dễ chết, nhưng lại bị người ta bắt vào đây dễ như ăn cháo.

Tiểu Hoa vốn định quay đầu rời khỏi, nó ngoảnh lại nhìn phía sau, lắc đầu.

Mai Vũ nói không sai, cho dù là hắn ngu ngốc, nhưng cũng không thể mặc kệ.

“Liễu Hành Vân, ngươi muốn nói cái gì?” Tiểu Hoa đuổi đuổi cổ hỏi.

Liễu Hành Vân kích động đến mức nước mắt lưng tròng, quay đầu nhìn nó: “Nói với Mai Vũ, com ở đây rất khó ăn, có thời gian phải mang com đến cho ta.”

“À, được thôi, ta sẽ chuyển lời đến A Hoa.” Tiểu Hoa gật đầu, nghiêm túc trả lời.

——|||

A Hoa là ai hả!

“Này! A Hoa là ai hả! Ta muốn nói với Mai Vũ mà!”

“Không! Loại chuyện đưa com này, nên giao cho A Hoa đi!”

Ăn! Ăn! Ăn! Ngươi ăn tới chết luôn đi!

Trùng mắt, Tiểu Hoa thật sự là không chịu nổi hấn, đứng dậy bay đi.

Sau khi nhìn con chim nhỏ bay ra ngoài, Liễu Hành Vân và Bách Bất Duy đều thở phào nhẹ nhõm. Dường như làm vậy là có thể đem những điều muốn nói chuyển đến nữ tử kia.

Kỳ thật, không cần phải nói quá nhiều.

Bởi vì nàng đều hiểu.

Mai Vũ đứng trước cửa sổ, một bước cũng không rời đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tạ Văn Phong ngủ mê man nửa ngày, rốt cuộc đến tối thì hạ sốt.

Vừa tỉnh lại, hấn thấy có bóng người đứng trước cửa sổ. Tạ Văn Phong sợ hết hồn, thiếu chút nữa nhảy dựng lên ở trên giường.

Mai Vũ nghe được động tĩnh phía sau, xoay người, nhìn thấy hấn tỉnh lại, nàng khẽ mỉm cười: “Tỉnh rồi à?”

“Ừ, sao nàng lại ở đây?” Điều chỉnh tốt nhịp tim, từ trên giường Tạ Văn Phong ngồi dậy hỏi.

Mai Vũ lắc đầu, đi đến bên cạnh kéo lại chăn cho hấn, nói: “Không có gì.”

Tạ Văn Phong giúp nàng vén lại những sợi tóc rũ xuống, ôn nhu vuốt tóc nàng.

“Mai Vũ, nàng đang lo lắng sao?”

Hấn là nàng đang lo lắng, lo lắng cho an nguy của người kia.

Mai Vũ bĩu môi: “Làm sao ta có thể lo lắng cho người khác chứ, ta chỉ biết đùa giỡn người ta thôi.”

Hừ, không phải có người nói nàng chỉ biết đùa giỡn người khác thôi sao.

Tạ Văn Phong cười khỏ, nha đầu này đúng là thù dai.

“Được rồi, đừng nóng, là do ta không tốt.” Tạ Văn Phong lắc lắc cánh tay nàng nói.

Mai Vũ nén cười, giả vờ nghiêm mặt nói: “Hừ, lần này hẳn cô nương mở lòng từ bi tha thứ cho huynh, nhưng lần sau không được như vậy nữa.”

“Dạ, dạ, Mai Vũ đại tiểu thư.”

Hai người nhìn nhau, bật cười.

Trong lúc bầu không khí đang tốt đẹp.

Phía trước cửa sổ có một âm thanh vang lên: “Tuy rằng ta rất không muốn quấy rầy hai người, nhưng mời hai vị lát nữa hãy tiếp tục ngọt ngào có được không?”

Tiểu Hoa bĩu môi, rất xấu xa lên tiếng.

Bốn thân điều ở bên ngoài làm việc bận rộn muốn chết, ngươi lại ở nơi này ngọt ngào với soái ca.

Cá nhân ta cảm thấy, cực kì khó chịu.

Cho nên, hắc hắc, ta muốn quấy rối các ngươì, phá đám các ngươì.

Mai Vũ lúng túng quay đầu lại, hướng về phía Tiểu Hoa cười cười, nói: “Ngươi trở lại rồi hả, đã hỏi rõ hết chưa?”

“Ừ, hỏi hết rồi.”

Tạ Văn Phong nghiêng đầu, liếc mắt nhìn con chim nhỏ, tuy rằng không biết lai lịch của nó, nhưng nhất định là sủng vật của Mai Vũ.

Cặp mắt đào hoa khẽ cong, Tạ Văn Phong cười nói: “Vắt vả cho ngươi rồi, để ta lấy cho ngươi chút đồ ăn.”

Khuôn mặt tươi cười của Tiểu Hoa lập tức đỏ lên, ngượng ngùng co rút đầu lại, nói: “Ha ha, không, không cần phiền phức vậy đâu.”

Mai Vũ nhìn phản ứng của Tiểu Hoa, trên trán tràn đầy vạch đen.

Đóa hoa đào đáng chết này, ngay cả con chim cũng không tha!

Run rẩy, Mai Vũ cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy không phải là việc tốt, nàng trừng mắt, tốt nhất là nên đi vào vấn đề chính.

Sau khi nghe Tiểu Hoa tự thuật lại toàn bộ, sau đó nói cho Tạ Văn Phong biết nguyên nhân Hành Vân bị bắt đi chiều hôm đó, hai người một chim liền bắt đầu rơi vào trầm mặc.

Hiển nhiên, đây là một âm mưu, hơn nữa bên trong còn có rất nhiều chuyện kỳ lạ không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng hạn như, tại sao hung thủ lại muốn chuyển thi thể đến nơi khác? Mà kẻ muốn hạ độc Bách Bất Duy, rốt cuộc là tên hung thủ hay là Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành? Tiếp đó, bọn họ không biết mục đích của hung thủ. Hơn nữa, tin tức Thành chủ bị giết, cũng không được công bố trong Bách Lý Phong Vân Thành. Dịen: đạ:n L;ệ' Q;uý đ;ôn

Mai Vũ đã suy đoán rằng Bách Bất Duy cũng không có giết người, chẳng qua là bên trong việc này có hiểu lầm gì đó. Nhưng không ngờ sự việc lại nghiêm trọng như thế. Không phải là nhân vật quan trọng nào đó trong Phủ Thành chủ bị giết, mà là Thành chủ bị giết.

Bách Bất Duy lại là người duy nhất có mặt ở hiện trường.

Nhưng nàng không hiểu, tại sao hung thủ lại nắm chắc rằng Phủ Thành chủ sẽ không công bố tin tức Thành chủ bị giết?

Đây chính là điểm khả nghi nhất.

Trong lúc Mai Vũ và Tạ Văn Phong hoàn toàn không tìm được hướng giải quyết. Từ ngoài cửa, Hoa Từ Nguyệt bước vào.

Y cầm trong tay một tờ bố cáo, nghiêm túc nói với Mai Vũ: “Tiểu Vũ, muội xem cái này một chút đi.”

Mai Vũ cầm lấy, trên tờ bố cáo có viết: “Mấy ngày trước, Thành chủ thỉnh thoảng có mơ một giấc mơ, trong mơ có một vị Tiên nhân nói với Thành chủ rằng: Thành chủ, rượu Thanh Tương có thể cất thành loại rượu ngon nhất, nhưng chỉ có thợ nấu rượu giỏi nhất mới có thể cất ra loại rượu kia. Thành chủ, ta muốn cất Thanh Tương rượu thành loại rượu ngon nhất, rồi Tiên nhân rời đi. Thành chủ tỉnh dậy, ngài nhìn ra ngoài cửa sổ, hoa Thanh Tương đột nhiên hoàn toàn rụng hết trong một đêm. Kết quả, chỉ có thể nói là kỳ cảnh. Sau khi suy nghĩ về giấc mơ này, Thành chủ vẫn luôn nhớ đến việc đó, sau khi ngài kể lại cho tại hạ, thi lâm vào hôn mê. Đại sư giải mộng nói, chỉ có người chưng cất rượu xuất hiện, Thành chủ mới có thể tỉnh lại. Hơn nữa, còn suy đoán người này đang ở trong thành. Hiện tại, sự việc cấp bách rõ ràng trước mắt, dù có là thầy cất rượu bản địa hay không, mời đến Phủ Thành chủ một lát, nếu có thể ủ ra loại rượu có thể làm thành chủ tỉnh dậy, sẽ nhận được vô số vàng bạc châu báu.

_____Đại Quân Sự Phủ Thành Chủ Bách Lý Phong Vân Thành –Từ Hoa chiêu cáo.”

Mai Vũ hoàn toàn đơ ra, bố cáo trong tay vô lực rơi xuống.

Hoa Từ Nguyệt nhún mày, không hiểu hỏi: “Sao vậy?”

Tạ Văn Phong nhìn y, đáp: “Bởi vì Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành chết rồi, có người hãm hại Bách Bất Duy là hung thủ.”

Nếu sự việc trên bố cáo này là thật, vậy tại sao Bách Bất Duy lại bị bắt?

Nếu như bố cáo là giả, vậy mục đích của nó là gì?

Mai Vũ rất loạn, không tìm ra đầu mối. Nhưng mơ hồ nàng có thể cảm thấy, có một sợi dây vô hình, đang hướng về phía nàng.

Dẫn dắt nàng lún sâu hơn.

Mai Vũ nhắm mắt lại, lúc nàng mở mắt ra, không còn lo lắng nữa. Nàng kiên định nhìn Tạ Văn Phong và Hoa Từ Nguyệt, nói: “Ta sẽ đi.”

Ta sẽ đi, nhất định sẽ khám phá bí ẩn này, cứu Bách Bất Duy và Liễu Hành Vân ra.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 48: Nguồn Gốc Của Âm Mưu Và Sai Lầm, Ai Là Người Đứng Sau Tất Cả?

“Người nói, sự việc phát triển có hơi khác so với dự tính sao?” Đặt cái chén trên tay xuống, Đông Thần Hạo chau mày, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía vị quân sư trẻ tuổi - Gia Cát Trần của hắn.

Gia Cát Trần giờ chén lên, hướng về phía ánh trăng, khoe môi gọi lên nụ cười khê, y đáp: “Vốn sự việc diễn ra giống với dự tính. Nhưng bây giờ lại xảy ra một chút chuyện thú vị.”

Không thích để y thừa nước đục thả câu, Đông Thần Hạo có chút không vui nói: “Có cái gì thì nói mau đi.”

“Vâng, sự tình là như vậy, lúc đầu, theo kế hoạch là chúng ta giết chết Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành, vu oan cho Mai Vũ có liên quan đến những người đó, từ đó kiềm chế đối phương. Chuyện vốn đang tiến triển rất thuận lợi, Bách Bất Duy bị bắt, mà Mai Vũ đang muốn tìm biện pháp cứu người. Nhưng vấn đề bây giờ là, Bách Lý Phong Vân Thành ban xuống bố cáo, nói Thành chủ mơ một giấc mơ kỳ lạ rồi lâm vào hôn mê, chỉ có tìm được người có thể ử ra rượu Thanh Tương thượng thừa trong thành mới có thể tỉnh dậy.”

Đông Thần Hạo khinh thường lắc đầu, nói: “Làm điều thừa như thế có tác dụng gì? Người cũng đã chết. Chẳng lẽ lại nói, kế hoạch của người có xảy ra nhầm lẫn gì đó, Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành vẫn còn chưa chết?”

Gia Cát Trần cười khò.

Nhầm lẫn? Có thể nhầm lẫn cái gì chứ, nếu có nhầm thì chỉ nhầm một chỗ chính là Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành.

“Chúng thuộc hạ dựa theo lời của ngài, đến chỗ Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành đang giả dạng thành du khách về muộn. Rõ ràng là đã gặp được nam tử mang mặt nạ màu bạc, mời hắn uống rượu, nhìn người ngừng thờ rồi mới rời đi. Để phòng ngừa sự việc phát sinh biến cố, ta đã phái thủ hạ lợi hại nhất đi tiếp xúc với Bách Bất Duy đó. Nếu thật sự có nhầm lẫn, như vậy nhầm ngay trên người Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành. Chẳng lẽ đêm đó người kia không phải Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành? Chỉ là thể thân sao?” Gia Cát Trần thật sự không rõ.

Nháo ra chuyện này rồi, sao lại loạn thành như vậy?

Đông Thần Hạo cúi đầu suy nghĩ, cũng không tìm ra manh mối.

Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành, hẳn trước kia đã từng quen biết, nhưng chỉ biết hắn mang mặt nạ màu bạc, những thứ khác hoàn toàn không biết. Nhưng ngược lại, không lẽ đối phương lại biết trước có người muốn giết hắn? Chính mình cũng không để lộ ra tin tức.

Nếu như người chết kia thật sự không phải là Thành chủ, như vậy hắn sẽ phải dò xét năng lực và độ nguy hiểm của tên Thành chủ kia một lần nữa. Tóm lại hiện tại đã xuất hiện sai lầm.

Bây giờ đối với mình, mặt có lợi chính là—— Mai Vũ bị kiềm chế rồi.

Mặt bất lợi là, Bách Lý Phong Vân Thành đang tìm người chưng cất rượu? Mai Vũ dùng rượu độc, lại muốn cứu Bách Bất Duy, nhất định sẽ đến Phủ Thành chủ.

Đây rõ ràng là một cái bẫy đang chờ người mắc câu. Cho nên dù biết là có bẫy, chắc chắn Mai Vũ vẫn sẽ đi.

Nghĩ ra chiêu này thật đúng là độc địa! (Trước đây không phải người nào đó cũng rất thích dùng chiêu thâm độc như vậy sao?)

Chẳng lẽ còn có người khác cảm thấy hứng thú với Mai Vũ? Hay là, việc này có liên quan đến An Thiếu Hàn?

“Gia Cát Trần, bây giờ người lập tức phái người đi điều tra xem An Thiếu Hàn đang ở nơi nào. Lúc trở về, người tự mình đến Bách Lý Phong Vân Thành một chuyến. Xem ai đang thao túng mọi thứ ở nơi đó.” Đông Thần Hạo nói xong lập tức đứng dậy rời đi.

Trực giác nói cho hắn biết, trước khi hắn đăng cơ, chiến tranh sẽ lại đến. Trận chiến đầu tiên chính là với kẻ đang đứng sau tất cả ở Bách Lý Phong Vân Thành cách mình hơn ngàn dặm.

An Thiếu Hàn, là người sao?

Ha ha, ta có chút kỳ vọng người kia là người.

Bây mưu tính kế, quyết chiến ngàn dặm.

Nếu như là người, hãy để chúng ta so đấu với nhau, xem bản lĩnh của ai cao hơn ai.

“Cung tiễn Thánh Thượng.”

Trong phòng, Gia Cát Trần nhìn bóng dáng hần đi xa, trong lòng kêu khổ.

Hần có nói mình muốn đi sao? Làm chủ tử, đều bá đạo như vậy sao?

“Thánh thượng, trời đã tối, ngài nên nghỉ ngơi đi ạ.” Thái giám ở bên cạnh nói khẽ.

Bạch Vi ngẩng đầu nhìn vào bóng đêm, phát hiện thật sự có hơi trễ. Hần thở dài, nói: “Bãi giá, quay về tẩm cung.”

Thái giám cúi đầu, đáp: “Dạ, Hoàng Thượng.”

Đứng dậy rời khỏi ngự thư phòng, trong lúc Bạch Vi đang bước chậm trên hành lang, trong lòng hần bỗng nhớ về người kia. Hần hỏi thái giám bên cạnh: “Tiểu Quế Tử, An Vương rời đi đã mấy ngày rồi?”

“Bẩm Hoàng Thượng, đã bốn ngày rồi ạ.” Tiểu Quế Tử đáp.

Bạch Vi khẽ thở dài: “Bốn ngày rồi à...”

Bốn ngày, người kia hẳn là đã xoay chuyển căn khôn ở đó rồi.

Ha ha, hần vẫn luôn là người như vậy, am hiểu thay đổi căn khôn.

“Người nói, vì một nữ tử làm được đến nước này, có thật là do An Vương làm không?” Bạch Vi mỉm cười, lại hỏi Tiểu Quế Tử đã theo bên cạnh mình nhiều năm.

Tiểu Quế Tử cười khổ, trả lời: “Hoàng Thượng, không phải người đang làm khó Tiểu Quế Tử sao? Từ trước đến nay tiểu nhân chưa từng thấy An Vương cười. Vậy mà mấy ngày trước, lúc người đồng ý cho ngài ấy đi đến đó, Vương Gia lại nở nụ cười. Chắc chắn, bây giờ nhớ lại, nô tài vẫn còn có thể cảm thấy kinh ngạc như lúc đó đây.”

Bạch Vi mỉm cười, nhìn ánh trăng thở dài: “Ta ở cùng y đã nhiều năm, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy y cười chân thật như vậy.”

Mặt trời, y chính là mặt trời trên cao, mặt trời chiếu rọi Tây Thục, y khiến dân chúng Tây Thục hạnh phúc mỉm cười, bản thân hần lại chưa từng cười.

Một lần đó, là vì nữ tử kia mà cười chẳng.

Hần muốn biết dạng nữ nhân như thế nào lại có thể làm cho y cười chân thật như vậy. Có phải cũng sẽ có một ngày, mình gặp được một nữ tử như vậy, khiến cho mình cam tâm tình nguyện làm bất cứ chuyện gì vì nàng.

“Bây giờ, chúng ta phải thành lập một tiểu đội điều tra, thăm dò hiện trường vụ án vào ban đêm. Các huynh phải nghe theo mệnh lệnh của ta.” Mai Vũ ngẩng đầu, gác một chân lên ghế, vô cùng khí phách nói.

Tạ Văn Phong và Hoa Tử Nguyệt nhìn nhau, rồi rít cùi đầu xuống.

Lúc này, họ cảm thấy mắc óiiii!

“Này, trả lời!” Mai Vũ vỗ bàn, lớn tiếng nói.

Tiểu Hoa cúi đầu, nhìn bộ đồ trên người mình một chút, nghiêm túc nói: “Dạ, đại nhân!”

Hoa Tử Nguyệt giật giật khóe mắt, rốt cuộc không nhịn được hỏi nàng: “Úm...Mai Vũ à, tại sao chúng ta phải mặc y phục dạ hành (*) chứ?”

(*) Y phục dạ hành: Y phục đi đêm, giống như các sát thủ trong phim.

Tạ Văn Phong gật đầu phụ họa.

Đúng vậy! Đúng vậy!

Bây giờ bọn hần đang mặc y phục dạ hành, giống như mấy người làm việc bất chính, toàn thân như bôi một lớp sơn đen.

Mai Vũ nhếch mũi lên, nói một câu: “Bởi vì hành động vào ban đêm, muội thích y phục như vậy.”

Tạ Văn Phong lau mồ hôi, trong lòng buồn nôn nói: thật ra nửa câu trước toàn là nguy hiểm, nửa câu sau mới là trọng điểm thì có.

Trong lòng Mai Vũ vô cùng đắc ý.

Ha ha, ta đã sớm muốn mặc y phục như thế này, đều do bọn họ.

Nói nào là nếu mặc như vậy, lúc chạy trốn không thể trà trộn vào đám đông, cho nên trước giờ vẫn không cho nàng mặc. Bây giờ, rốt cuộc như ý nguyện rồi.

Như thế này mới giống như sát thủ chứ!

Ba người một chim, lấy hình tượng như vậy đi ra khỏi phòng, hướng đến nơi mà Bách Bất Duy miêu tả.

Dọc theo đường đi, họ phỏng đoán những tình huống có thể xảy ra trong đêm đó.

Đến trên núi, trước tiên bọn người Mai Vũ đi tìm gian nhà trúc.

Theo như lời nói của Bách Bất Duy, căn phòng trúc đó cách chỗ hấn vào núi không xa. Theo đường lớn mà đi là có thể đến. Nhưng bọn người Mai Vũ đi rất lâu, vẫn không tìm được.

Mai Vũ đi đến nỗi cả người đầy mồ hôi, xoay người nói với hai nam nhân phía sau: “Ta cảm thấy hay là chúng ta đi tìm ao sen nhỏ đi. Nơi đó là địa điểm giết người cuối cùng, nói cách khác, hung thủ muốn Bách Bất Duy bị người ta xem là kẻ giết người ở nơi đó.”

Tạ Văn Phong và Hoa Tử Nguyệt gật đầu, ba người chuyển hướng đi về phía ao sen.

Nói trắng ra là, Mai Vũ cảm thấy khả năng tìm được gian nhà trúc không lớn lắm.

Bách Bất Duy nói đêm đó hấn thấy hàng rào rõ ràng, nhưng đó là ban đêm, hấn cũng không phải đang trong trạng thái thanh tỉnh, căn bản sẽ không nhớ rõ được hàng rào này có phải vừa mới được dựng lên hay không. Có lẽ trong một đêm, nói không chừng đã bị dỡ bỏ rồi.

Ao hoa sen nhỏ bên kia, vắng vẻ không có một bóng người.

Nhóm Mai Vũ nhanh chóng tìm đến căn phòng kia, thuận lợi đi vào.

“Nơi này chắc là từng bị quét dọn rồi.” Tiến vào trong căn phòng không có lấy một hạt bụi, Mai Vũ có chút thất vọng.

Không thể nhìn thấy hiện trường đầu tiên, đến nơi này hiệu quả lại giảm đi một nửa.

“Nhưng mà đêm đó phải có cái gì đó được giữ lại, có thể là để té bài chủ nhân chứ, đêm đó rượu và những thứ khác, cũng không ai chạm tới.” Hoa Tử Nguyệt nhìn bình rượu và cái chén trên bàn, nói.

Mai Vũ gật đầu. Cầm ly rượu lên nhìn một chút, lại chán nản đặt xuống.

Nhìn quanh bốn phía, phát hiện những thứ kia được sắp xếp gọn gàng, không có một chút hư hao nào. Nói như vậy, Thành chủ nhất định là bị độc chết, cho nên hung thủ hoàn toàn không cần phí sức để tạo nên dấu vết đánh nhau.

Đẩy cửa sổ ra, Mai Vũ hít sâu, nhìn về phía ao sen nhỏ bên ngoài, đột nhiên cảm khái: “Ây da, thật ra phong cảnh nơi này không tệ. Hoa sen nở thật đẹp, chỉ là trong ao không được sạch sẽ cho lắm, nhiều lá trúc như vậy...”

Mai Vũ vừa mới nói xong, hai người trong phòng lập tức dừng động tác lại.

Mai Vũ hình như cũng đã nhận ra điều gì, đột nhiên dừng lại.

“Lá trúc?” Mai Vũ quay đầu, hỏi ngược lại.

Trong mắt Tạ Văn Phong lóe sáng, vội vàng đi đến bên cạnh nàng, nói: “Vài dặm quanh đây không có rừng trúc mới phải.”

“Như vậy những lá trúc này, là lá trúc ở nơi giết người?” Mai Vũ hưng phấn túm lấy Tạ Văn Phong kêu lên.

Tạ Văn Phong kích động gật đầu.

Mai Vũ nhìn lá trúc trong ao, khẽ cười.

Ha ha, tìm được chứng cứ thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 49: Suy Nghĩ Của Nữ Nhân Này Quả Là Đáng Sợ!

Đi qua nhiều nơi, họ mới tìm được rừng trúc mà đêm đó Bách Bất Duy đã ở. Mai Vũ mệt đến nỗi muốn nằm lăn ra đất.

Hoa Tử Nguyệt giờ được soi sáng chung quanh, khó khăn lắm mới tìm được căn nhà trúc đó.

Hắn cũng mệt lã, nằm sấp xuống bên cạnh Mai Vũ, nói: “Kiểm tra thử xem, có mấy cây trúc có vẻ mới mọc lên chưa lâu, rễ vẫn chưa ổn định mà bùn đất cũng còn mới.”

Tạ Văn Phong nói: “Hàng rào đã biến mất, ta đổ nước xuống đất thì thấy có một loạt lỗ nhỏ. Hiển nhiên chắc do lúc xử lý họ đã không lấp đất lại. Nơi này là địa điểm giết người đầu tiên.”

Mai Vũ thở hắt hắt, ngửa đầu tròn to mắt.

Đầu óc của tên hung thủ có vấn đề à? Chuyển thi thể đến một nơi xa như vậy, thật là biến thái. Hắn không sợ mệt sao?

Không được, không được rồi, nàng phải về thôi. Đi lâu như thế, tối nay có lẽ nàng ngủ không ngon rồi.

“Khôi phục lại nguyên trạng tất cả những chỗ chúng ta đã động tới, ngày mai đến Phủ Thành Chủ vậy.” Mai Vũ đứng lên nói.

Hoa Tử Nguyệt thuận tay đưa cho nàng một chiếc khăn tay, dịu dàng nói: “Muốn ca ca công muội không?”

Mặt Mai Vũ hồng lên, quay mặt nói: “Muội, muội không sao.”

A... Ca ca quả thật rất dịu dàng nha.

Tạ Văn Phong đứng một bên nhìn, không nói gì, âm thầm quay đầu đi.

Muốn bên cạnh nàng, hắn phải thích nghi với việc chung sống hòa bình với những người quan trọng đối với nàng. Tuy hắn vẫn chưa thể thích ứng hoàn toàn nhưng Tạ Văn Phong sẽ cố gắng vì nàng.

Đi được vài bước, nữ tử kia xoay người lại, gió đêm thổi tóc nàng bay múa, đôi mắt nàng lấp lánh rực rỡ.

Còn đẹp hơn vạn vì sao trên bầu trời tháng bảy.

Nụ cười của nàng làm lá trúc cũng phải lay động, nói: “Nhanh về nhà thôi.”

Nàng vươn bàn tay mảnh khảnh của mình về phía nam nhân kia.

Tạ Văn Phong nở nụ cười nhợt nhạt.

Nếu đã nguyện ý bao dung nàng thì hắn cũng nguyện ý tìm lý do để tha thứ cho nàng.

Con nhóc này, cho dù lâu lâu có lơ đãng quên mất mình cũng sẽ lập tức nhớ đến ngay.

Nắm lấy bàn tay kia, đêm như không còn tối nữa mà trong nháy mắt lại sáng như ban ngày.

Mai Vũ nắm lấy hai bàn tay kia, trong đầu lại nghĩ đến truyền thuyết về mặt trăng và mặt trời của Hoa Tử Nguyệt.

Ha ha, khi người này cần, người kia sẽ hỗ trợ sao?

Nghĩ vậy, nàng càng cảm thấy mình đã gắn bó sâu đậm với đám người này.

Đây... là một buổi sáng bình thường.

Nhưng cũng là một buổi sáng vô cùng đặc biệt.

Mai Vũ từ trong phòng nhào ra, nhảy tới trước mặt nam tử đang luyện kiếm trong hoa viên.

Tạ Văn Phong và Hoa Tử Nguyệt cảm thấy thật may mắn khi năng lực thừa nhận của mình không thấp, họ bị hù không nhẹ.

“Xin hỏi, vị cô nương này, nàng đang chơi trò hóa trang sao?” Khóe miệng Tạ Văn Phong giật giật, hắn hỏi.

“Ta bội phục khả năng cải trang của muội.” Hoa Tử Nguyệt bình luận.

Mai Vũ vắn tóc lên, mặc bộ một trường bào màu xanh, còn đội thêm một cái nón cũng màu xanh trông rất gọn gàng.

Trên mặt thì vẽ một nốt ruồi đen, cười nói: “Như vậy có giống người nhưỡng rượu hay không?”

Hoa Tử Nguyệt và Tạ Văn Phong cảm thấy như bị sét bổ vào đầu vậy.

Nhưỡng rượu à?

Đây là tên du côn nghèo kiết xác từ xó nào chui ra thì có, nhưỡng rượu cơ à? Là tên lưu manh nát rượu đúng hơn.

“Mai Vũ à, nàng coi hết mấy thứ này ra đi, nếu không thì ta đảm bảo nàng đến cả cửa Phủ Thành Chủ cũng không vào được, sẽ bị gia đình đá ra mà thôi.” Tạ Văn Phong nghiêm túc nắm vai nàng, nhắc nhở.

Hắn không đùa! Hắn hoàn toàn không đùa! Cả bộ trang phục của nàng cộng với nụ cười kia, nhìn thế nào cũng không phải lưu manh thì là lừa đảo.

Cho dù nàng có bày ra vẻ nghiêm túc nói: “Ta là người nhưỡng rượu”. Thì cũng y như đang nói: “Bản đạo sĩ đến từ núi lửa đảo.”

Mai Vũ tròn to mắt, khó chịu chống nạnh gào lên: “Sao? Huynh bắt nắn với tạo hình này của bốn cô nương?”

Trên trán Tạ Văn Phong đỏ đầy mồ hôi. Nếu nàng cứ như vậy ra ngoài, có thể sẽ làm người trong thành sốc chết đó.

Hoa Tử Nguyệt cũng không chịu nổi, khuyên nàng: “Tiểu Vũ, như thế này quả thật là không được. Như vậy đi, ca sẽ tìm một bộ y phục khác cho muội mặc.”

Mai Vũ bĩu môi, cuối cùng thiếu số phải phục tùng đa số.

Ngồi trên ghế đá chờ Hoa Tử Nguyệt tìm y phục, Mai Vũ vừa chơi đùa với Tiểu Hoa vừa hỏi: “Tiểu Hoa, ta mặc như vậy khó coi thật à?”

Tiểu Hoa tròn trắng mắt, nó cũng không hiểu được mất thẩm mỹ của nàng ra sao nữa.

“Ngươi muốn ta gọi tiểu Ngân ra nhìn về mặt ngu ngốc này của ngươi không?” Tiểu Hoa mở mồm nhanh chóng ới ra một câu như thế.

...

Mai Vũ bỗng im lặng, sau đó phát biểu một câu thật sâu xa: “Ta quyết định, chiều hôm nay sẽ thêm thịt chim vào bữa ăn.”

Tiểu Hoa âm thầm rơi lệ đầy mặt.

Mịa nó! Cái miệng thú vị này!

“Mai Vũ à... ta sai rồi.” Tiểu Hoa lí nhí nói.

“Ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa.” Mai Vũ nhìn chằm chằm nó.

Tiểu Hoa uất ức dùng cánh che mắt lại, lớn tiếng gào lên: “Tạo hình của Mai Vũ đại nhân quả là Kinh Thiên Địa, Khiếp Quỷ Thần, trước đây chưa từng có, sau này lại càng không có.”

Trong lòng nó cũng đồng thời niệm: Bỏ Tất thứ tội, Bỏ Tất thứ tội, ta không nhìn trời, không tính là nói dối.

Mai Vũ nghe nó nói vậy mới hài lòng chạy về hướng Hoa Tử Nguyệt đang tìm y phục.

Tạ Văn Phong thương xót nhìn Tiểu Hoa, bắt gặp nó đang nước mắt lưng tròng, hắn đồng tình nói: “Vất vả cho ngươi rồi.”

Tiểu Hoa ngượng ngùng nhìn hắn, kể lể: “Không sao. Ta, ta cũng là bất đắc dĩ thôi mà, ngươi biết đó. Thật ra ta là một con chim rất nguyên tắc.

Tạ Văn Phong thật sự gật đầu, đáp: “Ừ, ta biết.”

Trong lòng Tiểu Hoa cảm động vô cùng. Mai Vũ, nhìn đi, bên cạnh ngươi thì ra vẫn còn một nam nhân tốt như vậy.

Mặc vào trang phục mà Hoa Tử Nguyệt chọn, Mai Vũ nhìn không ra mình trong gương nữa. Nàng cứ cảm thấy trên tóc thiếu thứ gì đó. Mặc nam trang không thể cài Tử Ngọc Bảo Trâm, vậy nàng muốn cài cái gì?

Đào mắt, Mai Vũ gỡ thứ đeo trên cổ mình xuống.

Thứ đó vẫn luôn ở trên người nàng. Là một chiếc vòng và một cây trâm bằng ngọc. Nàng cảm thấy đây là những thứ rất quan trọng với nàng nhưng lại không nhớ ra là ai đã tặng nó.

Thảo cây trâm kia xuống, Mai Vũ cẩn thận cài lên tóc, quả nhiên rất hợp với nàng.

Trong lòng nàng không khỏi than thở, người tặng nàng cây trâm này hẳn là rất có tâm, cũng là một người vô cùng để ý đến nàng.

Bởi vì cây trâm này, mặc kệ là cài như thế nào, cài lên tóc nàng đều cực kỳ hợp.

Không hiểu sao đột nhiên nàng lại thấy xúc động, vì một người chẳng biết là ai.

Ra khỏi phòng, lại một lần nữa đứng trước mặt hai người kia, Mai Vũ cười hỏi: “Lần này sao hả?”

Hoa Từ Nguyệt và Tạ Văn Phong đi xung quanh nàng vài vòng, cùng lúc gật đầu nói: “Lần này được rồi.”

Cái gọi là người nhường rượu tài ba đương nhiên trước hết là phải nhiễm một chút vẻ phóng khoáng của người hay uống rượu. Không thể phủ định bộ đồ trắng này có hơi quê mùa, nhưng chỉ cần hun một chút hương rượu hảo hạng vào nhất định sẽ được việc.

“Bây giờ thêm chút mùi rượu là hoàn mỹ rồi.” Nghĩ thế, Hoa Từ Nguyệt cười nói.

Tạ Văn Phong gật đầu đồng ý.

Mai Vũ nghe xong, đôi mắt lập tức sáng lên.

Mùi rượu? Đương nhiên phải dùng của ta rồi.

“Dùng rượu của ta nè, dùng rượu của ta nè.” Mai Vũ giơ tay lên.

Tạ Văn Phong trừng mắt nhìn nàng.

Người này đã quên mất rượu của mình có tác dụng gì rồi sao?

“Nàng không cần thả độc khí giết người đâu. Nếu dùng rượu của nàng, ta cảm thấy phương viên trăm dặm mọi sinh vật đều phải lên Tây Thiên hết.”

Mai Vũ mất hứng bĩu môi, Tạ Văn Phong chết tiệt, cái miệng của huynh sao lại đáng ghét như thế. Thật độc ác.

Hoa Từ Nguyệt lấy chút rượu từ phía sau ra, rắc xung quanh Mai Vũ, cười bảo: “Vậy là được rồi.”

Mai Vũ ngửi mùi, hưng phấn nói: “A, là Mãn Giang Xuân Hồng, ca ca thật biết chọn nha....Cho muội một ngụm với.”

Nàng làm nũng, túm lấy tay áo Hoa Từ Nguyệt lay lay, đôi mắt Mai Vũ phát sáng nhìn chăm chăm bình rượu kia.

Rượu ngon nha, không biết huynh ấy kiếm đâu ra nữa.

Hoa Từ Nguyệt lắc đầu, nhẹ giọng: “Cái này không được, đây là quà của một người bạn cũ, ta rất quý nó.”

Bạn cũ sao, đúng là nên xem Vân Kinh như một người bạn cũ.

Dường như yêu cai yêu cả đường đi, Vân Kinh sao có thể không uống rượu chứ. Còn sẵn lòng sưu tầm một số loại rượu thượng hạng nữa.

Mai Vũ, nàng biết không, người kia trong lúc mơ hồ, đã yêu nàng say đắm.

Lắc đầu, thôi không nghĩ đến những chuyện trong quá khứ nữa.

Hoa Từ Nguyệt xoa xoa đầu Mai Vũ, hỏi nàng: “Đúng rồi, muội chuẩn bị về phần lai lịch của mình như thế nào?”

Mai Vũ cười sáng lạn, hếch mũi lên, thanh thanh giọng, nói: “Nghe cho rõ nè, đầu tiên ta sẽ giới thiệu về nhóm của chúng ta.”

Tạ Văn Phong và Hoa Từ Nguyệt ngồi xuống ghé đá, mỉm cười nhìn nàng.

Không biết nha đầu kia lại nghĩ ra tên nào đây.

“Ta là Dương Vũ, huynh là Dương Phong còn ca là Dương Nguyệt. Chúng ta là ba người A Vũ, A Phong và A Nguyệt.”

Trên trời dường như đột nhiên xuất hiện một đạo thiên lôi đánh xuống chỗ Tạ Văn Phong và Hoa Từ Nguyệt.

Ai đó làm ơn nói cho bọn hắn biết, xưng hô thô tục như vậy, nàng đã mất bao nhiêu thời gian để nghĩ ra?

A Vũ, A Phong và A Nguyệt...

Trời ơi!!! Giết bọn ta luôn đi!

Điều đáng mừng là hai người vẫn bình an vô sự, cũng không bị sét đánh.

Trong lúc hoa đá, cả hai đã hiểu về suy nghĩ của nữ tử này hơn một chút rồi.

Nguy hiểm. Đúng là quá nguy hiểm!!!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 50: Tự Nàng Nhường Rượu Sẽ Gây Chết Người, Đành Phải Nhường Người Khác Làm Thôi

Ngày xưa ngày xưa, trong thôn nọ có ba huynh đệ Dương gia.

Đại ca tên là Dương Nguyệt.

Nhị ca tên là Dương Phong.

Người nhỏ nhất là Dương Vũ.

Ba huynh đệ mồ côi từ nhỏ, sống nương tựa lẫn nhau.

Ba người thường gọi nhau là A Nguyệt, A Phong và A Vũ.

Ba huynh đệ luôn làm việc nông trong thôn từ sớm đến tối muộn mới về. Bỗng một ngày nọ, sau khi ba người làm nông về, họ phát hiện một ông lão ngất xỉu ngay trước cửa.

“A, chúng ta phải cứu ông ta thôi.” A Nguyệt nói.

“Ừ, phải cứu chứ.” A Phong nói.

“Chúng ta đưa ông lão vào nhà đi.” A Vũ nói.

Thế là ba người mang ông lão kia về và chăm sóc cho ông. Vài ngày sau, ông lão tỉnh dậy, nhờ sự chăm sóc cẩn thận của ba người, cơ thể ông lão mỗi ngày một tốt hơn.

Khi ông lão đã khỏi hoàn toàn, người nói với họ: “Ta là một cao nhân nhường rượu, thấy các ngươi là kỳ tài hiếm gặp nên lão quyết định sẽ thu các ngươi làm đồ đệ.”

Ba người nghe xong, vô cùng vui vẻ. Từ đó, họ bắt đầu học nhường rượu từ ông lão.

Nhưng ông lại không cho họ nhường rượu một mình bao giờ. Ông nói với họ: “Các trò hãy nhớ, các trò chỉ nên nhường rượu cùng nhau, nếu không sẽ xảy ra một chuyện vô cùng đáng sợ.”

Dần dần, họ càng nhường rượu thành thực hơn, khó tránh khỏi tranh cường hiếu thắng, cảm thấy mình nhường rượu ngon hơn người kia.

Có một ngày, A Vũ và A Phong cãi nhau, đánh cược bằng cách đem rượu mình ủ cho ông lão uống.

Sau khi lão uống xong thì tính mạng lâm nguy.

A Vũ sợ hãi, hét to: “A Phong, A Nguyệt, sư phụ không xong rồi.”

Lúc A Phong và A Nguyệt chạy tới, ông lão đã nói một câu trước khi trút hơi thở cuối cùng: “Ba người các trò đều có tài riêng, nhưng chỉ có ba người hợp lực với nhau mới có thể nhường ra rượu ngon, nếu không chỉ có thể nhường ra rượu để giết người.”

Sau đó, ông lão qua đời.

...

“Hết chưa?” Liễu Hành Vân lau mồ hôi, miễn cưỡng mỉm cười hỏi Mai Vũ đang bình thần, ung dung uống trà.

“Hết rồi, có phải là vô cùng mới mẻ, độc đáo không hả?” Mai Vũ chờ mong nhìn hai nam nhân trước mặt.

Đêm qua nàng không ngủ vì muốn nghĩ ra câu chuyện độc đáo và mới mẻ này đó.

Hoa Từ Nguyệt thiếu chút nữa là ngã nhào ra đất.

Đây là chuyện gì? Nàng đã bịa ra cái gì thế?

Đây là một câu chuyện mơ mơ hồ hồ mà còn không có hồi kết!!!!

Tạ Văn Phong nhin không nổi mà trừng to mắt, hỏi nàng: “Xin hỏi, đây là chuyện xưa khủng bố à? Sau đó có khi nào ông lão nửa đêm hiện về và nói với A Vũ, ta có những ly rượu, con có muốn thử không?”

Mai Vũ không vui, tên hoa đào họ Tạ này sao cứ chống đối nàng mãi thế.

Bọn họ phải đến Phủ Thành Chủ, người ta chưa chắc sẽ hỏi về chuyện xưa.

Câu chuyện này chỉ là để phòng ngừa thôi mà.

Nàng từng tưởng tượng rằng khi người ta nghe nàng kể đến lúc ông lão chết đi thì chắc chắn họ sẽ đồng tình nói: “Xin lỗi, nhắc tới chuyện không vui của huynh rồi.”

Sau đó nàng sẽ giả vờ ưu sầu, than thở: “Không sao, đều là những chuyện đã qua.”

“Hoa đào chết tiết, người thì biết cái gì, chuyện của bọn cô nương đương nhiên là rất hay.” Mai Vũ bĩu môi, sau đó đứng dậy, thẳng lưng phát biểu.

“Nhanh chuẩn bị đi, chúng ta phải xuất phát.”

...

Trên đường cái, Mai Vũ giận càng thêm giận.

Nhưng kết quả, câu chuyện nàng bịa ra vẫn bị sửa lại.

Hoa Từ Nguyệt và Tạ Văn Phong thành sư huynh của nàng.

Ba người họ là những người nhường rượu đến từ phương Tây.

Tên cũng bị đổi thành Văn Nguyệt, Văn Phong, Văn Vũ.

Mai Vũ vô cùng hoài nghi ý đồ bất lương của hai tên kia.

Sư huynh? Thêm vào! Nàng có sư huynh rồi, không cần thêm hai người nữa nhào vô đâu!

Nhưng mà, mấy cái tên đúng là dễ nghe. Văn Vũ, chà chà, sao lúc nàng xuống núi lại không đặt tên như vậy? Sao lại đặt là “Mai Vũ” mà không phải “Văn Vũ” chứ.

Lúc họ tới đó, trước cửa Bách Lý Phong Vân thành đã đứng đầy người.

Mai Vũ toát mồ hôi, nàng quay đầu lại hỏi Hoa Từ Nguyệt: “Trên đời này có nhiều người nhường rượu vậy sao?”

Hoa Từ Nguyệt mỉm cười: “Có lẽ còn nhiều hơn.”

Dạo này... người muốn kiếm lời nhiều lắm.

“A...mà đây hẳn không phải nơi kiểm tra những người kéo tới có thể nhường rượu hay không đó chứ?” Mai Vũ cẩn thận quan sát, phát hiện một nhóm người đang kiểm tra những người tới trước.

Tạ Văn Phong và Hoa Từ Nguyệt cũng chen lên xem.

“Hình như là vậy.” Tạ Văn Phong nói.

Mai Vũ thấy một nam tử ép Thanh Tương thành nước, trực tiếp đưa cho vị chủ quán.

Chủ quán mỉm cười, ý bảo người đó tự uống đi.

Mai Vũ phì cười, vừa cười ha ha vừa nói: “Ha ha, tên kia mà uống vào bảo đảm sẽ bị khiêng ra ngoài.”

“Tại sao?” Tạ Văn Phong không hiểu.

Mai Vũ không trả lời mà lại đứng xem tiếp.

Chỉ thấy người kia bung chén lên uống một ngụm sau đó ngất ngay lập tức.

Có người hét to: “A! Có người xỉu rồi! Có người xỉu rồi! Khiêng ra ngoài!”

Mai Vũ che miệng cười trộm. Đơn giản quá mà, Thanh Tương nếu uống trực tiếp thì rất mạnh, vậy mà tên kia lại dùng mảnh uống vào cho được. D Q,Uý> Đ/ỒN

Đắc ý nhìn Hoa Tử Nguyệt và Tạ Văn Phong đang tỏ ra sùng bái, Hoa Tử Nguyệt ngẩng đầu nói: “Các huynh cứ an tâm, rượu bốn cô nương nhường ra tuyệt đối không có vấn đề.”

“Đúng rồi, đúng rồi, đây là nghề của muội mà, đương nhiên sẽ không xảy ra vấn đề.” Hoa Tử Nguyệt cười tươi, nhẹ nhàng thờ ra.

“Ừ, đúng. Mai Vũ. Bọn ta tin là nàng sẽ làm được.” Tạ Văn Phong cũng cười.

Tiểu Hoa đứng trên vai Mai Vũ sợ đến run người.

Ba người này có phải đã quên mất chuyện gì hay không?

Ba người xoay lại, tiếp tục quan sát. Nhưng mà, một giây sau, dường như Hoa Tử Nguyệt và Tạ Văn Phong đột nhiên nghĩ ra cái gì đó. Họ liền kéo Mai Vũ vào một cái ngõ nhỏ.

Trời xanh ơi! Bọn họ vừa nghĩ tới chuyện cũ. Cái câu chuyện nhường rượu của A Vũ.

Đó không phải là chuyện kể về nàng sao? Quý tha ma bắt!

“Không xong rồi, tệt thật.” Mặt Hoa Tử Nguyệt trầm xuống.

“Xong rồi, lần này xong thật rồi.” Tạ Văn Phong lắc đầu than vãn.

Mai Vũ trừng to mắt, gất lên: “Lại cái gì nữa? Hai người các huynh lại sao nữa, sao hôm nay lại lăm điều như vậy?”

Hai nam nhân tuân tú cực kỳ mất hình tượng liếc nàng một cái, không biết ai mới là kẻ lăm điều đầu.

“Mai Vũ, hay là chúng ta về nghĩ cách khác đi. Nếu muội mà nhường rượu, chúng ta không cần đến Phủ Thành Chủ đâu, trực tiếp đi làm bạn với Bách Bất Duy luôn cho rồi.” Hoa Tử Nguyệt nghiêm túc khuyên bảo.

“Đừng đúng, không nên mạo hiểm thì hơn.” Tạ Văn Phong gật đầu đồng ý.

Mai Vũ nhú mày nhìn hai tên nam nhân đang tự quyết định kia, bắt đầu buông tay, nói: “Cho nên ta mới chuẩn bị câu chuyện về ba huynh đệ Dương gia, đây là chuyện quan trọng mà các huynh lại không chịu nghe.”

Nàng đã sớm nghĩ tới chuyện này, mới bày ra chuyện ba người cùng nhường rượu.

Mỉm cười, đôi mắt Mai Vũ như lấp lánh ánh sáng, mở quạt ra, nho nhả, lễ độ nói: “Sur đệ ta đây sẽ chỉ huy, việc nhường rượu đành nhường cho hai vị sư huynh rồi.”

Hoa Tử Nguyệt và Tạ Văn Phong cuối cùng đã hiểu ra.

A, lại bị tiểu nha đầu này đùa giỡn.

Phơi nắng tới trưa, Từ Hoa vẫn không tìm được một người thích hợp.

Nếu không phải nhiệm vụ bắt buộc hẳn phải chờ ở đây thì hẳn đã sớm bỏ đi rồi.

Cái tên vừa bị khiêng đi ngay cả nhường rượu ra sao cũng không biết mà còn là một thằng cha từ lượng kém cỏi.

Từ Hoa cảm thấy dường như mình sắp phát điên rồi, ngay lúc hẳn định bỏ đi thì đột nhiên có ba người bước đến.

Ba người này đều mặc áo trắng, trong đó có một thiếu niên đi phía trước giống như người cầm đầu, y đến trước mặt hẳn, mở cây quạt ra, mỉm cười nói: “Ta tới theo lệnh triệu tập.”

Khác với những kẻ trước, ba người này có vẻ hơi khác.

Tim Từ Hoa đập mạnh, hẳn nở nụ cười, đáp: “Mời.”

Thiếu niên kia lùi về phía sau, chỉ huy hai người còn lại làm.

Từ Hoa hỏi: “Tiểu huynh đệ sao lại không đích thân ra tay?”

Thiếu niên ngẩng cao đầu, phẩy phẩy tay nói: “Bổn thiếu gia không thích tự làm, không được sao?”

“A... đương nhiên là được.” Từ Hoa gật đầu đáp ứng.

Ha ha, tìm được rồi.

Vị đại nhân kia từng nói.

Người tới, chắc chắn là nam nhân. Mà còn không phải tới một mình.

Người đó sẽ không đích thân nhường rượu mà sẽ chỉ huy những người đi theo làm.

Người mình luôn tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được rồi.

Mai Vũ cũng không ngờ là kế hoạch không chệ vào đầu được của mình đã sớm bị đối phương nắm trong lòng bàn tay.

Tại Bách Lý Phong Vân Thành này, đã có hai lực lượng đối đầu sống chết với nhau, vì nàng mà tranh đấu.

Mai Vũ chỉ một lòng muốn cứu Bách Bất Duy ra cũng không hề biết.

Âm mưu chỉ vừa mới bắt đầu, những gì sắp xảy ra, không hề đơn giản như nàng tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 51: Thê Nhi (*) Của Liễu Hành Vân Từ Trên Trời Rơi Xuống, Chuyện Gì Đang Xảy Ra?

(*) Thê nhi: Vợ con.

“Thuận lợi ngoài ý muốn.” Lúc bọn Hoa Từ Nguyệt được ngồi trong phòng khách của Phủ Thành Chủ, hẳn không khỏi cảm khái.

Đúng là thuận lợi ngoài ý muốn, lúc này nhường rượu, hẳn còn tưởng sẽ bị người ta làm khó dễ.

Nào ngờ vị chủ quản kia lại dễ dàng cho họ qua cửa.

Mai Vũ héch cái mũi nhỏ lên, kiêu ngạo nói: “Đương nhiên phải suông sẻ chứ, phải xem người chỉ huy là ai.”

Thứ khác nàng không dám nói chứ nhường rượu đảm bảo không thành vấn đề.

Đầu Tạ Văn Phong lại bắt đầu thấy đau rồi.

Y thật sự không hiểu sao nha đầu này lại có thể ngây thơ đến thế. Tuy bọn hắn đã vào được nhưng dường như vấn đề nan giải đang bày ra trước mắt đó.

“Vân Vũ đại thiếu gia tài giỏi ơi, xin hỏi ngài có thể trở tài lần nữa, đòi thêm một căn phòng không?” Tạ Văn Phong cười khổ hỏi.

Mai Vũ tròn mắt, nói: “Không phải người ta đã nói rồi sao, gần đây họ có nhiều khách nên chúng ta phải chịu khó một phen.”

Tạ Văn Phong cảm thấy mình quả thật không còn cách nào để làm cho nữ nhân này hiểu ra.

Nữ nhân, nàng không thể cứ cho rằng mình mặc nam trang thì lập tức biến thành nam nhân!

Nở nụ cười, đôi mắt đào hoa của Tạ Văn Phong chớp chớp, y nói: “Được lắm, Vậy tối nay chúng ta hãy cộng chằm nhất mộng (*) đi.

Cộng chằm nhất mộng (*): Nằm chung một gối, cùng mơ một giấc.

Mai Vũ nghiêm túc trả lời: “Huynh sai rồi, ai muốn cộng chằm nhất mộng với huynh. Là huynh nằm dưới đất ngủ thì có đó.”

Tạ Văn Phong mất hứng, chỉ chỉ về phía Hoa Tử Nguyệt vẫn không phát biểu ý kiến này giờ, hỏi: “Vậy hán?”

Mai Vũ cười dịu dàng đáp: “Ta và ca ca ngủ chung một giường.”

“Hả? Tại sao?” Tạ Văn Phong gào to.

Không công bằng! Chuyện này thật không công bằng! Tại sao y lại phải ngủ dưới đất cơ chứ!

Mai Vũ trừng to mắt.

Tại sao à?

Tên này không biết xấu hổ hay sao mà còn nói?

Một công tử nho nhã, lễ độ, dịu dàng so với một tên công tử đào hoa, cho ai chọn thì người ta cũng chọn người trước có được chưa?

“Vì đôi mắt đào hoa của ngươi, vì ngươi là tên hoa đào họ Tạ. Sao? Lý do vô cùng đầy đủ.” Mai Vũ liếc nhìn hán, kết luận.

Cầm của Tạ Văn Phong muốn rơi luôn xuống đất.

Có đôi mắt đào hoa này là lỗi của ta hay sao? Thêm vào! Đây chính là niềm kiêu ngạo của bọn thiếu gia!

Đồ nữ nhân đáng ghét không biết thương thức. Nam nhân không phong lưu sao được nữ nhân yêu?

Tạ Văn Phong tức muốn nổ phổi, lại nhìn về phía tên Hoa Tử Nguyệt vẫn giả vờ tỏ vẻ “Ca ca tốt”. Y thật muốn cho hán một đám.

Thôn cô chết tiệt, sao nàng không hỏi thăm xem ca ca tốt của nàng ở bên ngoài là người như thế nào.

Tạ phong lưu, tên này còn phong lưu hơn ta vô số lần. Bây giờ trên giang hồ vẫn còn lưu truyền truyền thuyết về Hoa Tử Nguyệt và các hoa khôi chốn thanh lâu đó.

Ủy khuất bĩu môi, Tạ Văn Phong đã rõ. Đạo này, những người thật thà như hán đành phải chịu thiệt.

Đâu như Hoa Tử Nguyệt người ta, xấu xa cũng chỉ giấu trong bụng, ngoài mặt lúc nào cũng treo một cái mặt nạ hiền lành.

Hừ! Đồ độc ác!

Hoa Tử Nguyệt uống một ngụm trà, nhìn ánh mắt oán độc của Tạ Văn Phong, hán nở nụ cười khiêu khích.

Ha ha, nhóc con, ngươi còn non và xanh lắm!

Không khí lập tức trở nên quỷ dị. Mai Vũ sợ đến run người.

Sao nàng cảm thấy có gì đó là lạ?

Đúng lúc nàng, có người từ ngoài vừa cười vừa bước tới.

“Sao có thể để ba người ở chung một phòng chứ, Tiểu Lục, vậy là quá thất lễ với khách quý rồi.”

Mai Vũ nhìn đám người ngoài kia, người gọi là Tử Hoa đại chủ quản đang đến.

Hán cung kính cười, cất lời: “Ba vị bằng hữu, ở Đông Các vẫn còn một phòng, tại hạ vừa kêu hạ nhân dọn dẹp nó, mời ba vị sắp xếp.”

Đôi mắt Mai Vũ sáng lên, cũng không từ chối mà cười đáp: “Làm phiền Tử chủ quản rồi.”

Ha ha, người ta đã mang ý tốt tới cửa, không nhận thì uống.

Lại nói, bọn họ tới giúp đỡ, khách khí cái gì chứ.

Tử Hoa nở nụ cười, thiện ý nói với Mai Vũ: “Văn Vũ công tử, mời theo tại hạ.”

Lúc nghe hán nói thế, Hoa Tử Nguyệt âm thầm kinh hãi.

Người này, sao lại biết Mai Vũ sẽ muốn vào đó ở? Chẳng lẽ hán biết được gì đó?

Không, có lẽ vì Mai Vũ trả lời hán nên hán mới đoán rằng Mai Vũ muốn vào đó.

Mai Vũ không cảm thấy có gì lạ, đứng dậy đi theo Tử Hoa. Lúc trở lại, Mai Vũ đã tham quan hơn nửa Phủ Thành Chủ.

Về phòng, nàng phát hiện Tạ Văn Phong đang ngồi ngẩn người, ánh hoàng hôn chiếu lên tóc hắn, ánh lên màu vàng rực rỡ. Áo trắng lại bắt đầu phiêu động.

Hắn là một đóa hoa đào phiêu diêu, nhưng giờ đây đóa hoa này lại dường như có chút u buồn.

Mai Vũ đi đến trước mặt hắn, hỏi: “Đang nhìn gì đó?”

Tạ Văn Phong thờ dãi đáp: “Đang tìm nơi bọn người Hành Vân bị giam giữ.”

Mai Vũ uống một ngụm trà, nở nụ cười quý dị, nói: “Không cần nhìn, Hành Vân sẽ tới ngay.”

Tạ Văn Phong sững sốt, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn nàng, y phát hiện trong mắt nàng có vẻ gian xảo và tà ác. Y nhìn không được mà rung mình.

Y cảm thấy... Hành Vân sắp gặp xui xẻo lớn rồi.

Nếu ngay lúc này Bồ Tát đứng trước mặt hắn, nói với hắn rằng: “Liễu Hành Vân, con có muốn ước điều gì không? Ta sẽ giúp con biến nó thành hiện thực.”

Vậy, hắn sẽ đáp: “Thả con ra!!!!”

Nhưng trên đời này không có nếu. Nên Liễu Hành Vân chỉ có thể ở trong cái nhà lao chết tiệt này mà oán than thay cho vận mệnh của mình.

Nhắc tới cũng kỳ, cái nhà lao đáng ghét này lại không có người thăm vấn phạm nhân.

Hắn bị nhốt trong này mấy ngày rồi, chẳng có ai để ý đến hắn.

Sau này có người bị giam ở nhà lao kế bên nói với hắn: “Không có ai đến thăm vấn ngươi đâu. Ăn trộm bị bắt thì cùng lắm bị giam mấy ngày thôi.”

Hắn kích động, vô cùng kích động. Như vậy hắn sẽ sớm được thả ra rồi.

Nhưng mà người kia lại sâu xa nói tiếp: “Nhưng mà á, đa số đều bị người ta quên mất. Nếu người nhà của ngươi không tới bảo lãnh, những quản sự ở đây rất khó nhớ tới ngươi.”

“Đại khái thì bao lâu ta mới được thả?” Liễu Hành Vân lo lắng hỏi.

“Ừm... bao lâu cũng có thể, có lẽ là ngày mai, có lẽ sang năm, có lẽ mười năm nữa không chừng.”

Nghe thấy những lời này, Liễu Hành Vân cảm thấy gục ngã.

Mẹ nó! Nếu Mai Vũ không nhớ tới mình, có phải mình chỉ có thể vượt ngục hay không?

Mai Vũ ơi là Mai Vũ, ta tin tưởng ngươi... Ngươi tuyệt đối sẽ không quên ta đâu hả?

Bách Bất Duy liếc nhìn hắn, cười gian, nói: “Ở đây cũng tốt mà, mỗi ngày không cần phải đối mặt với đủ thứ rắc rối.”

Liếc ngược lại hắn, Liễu Hành Vân không vui nói: “Ngươi cho là ai cũng như ngươi sống ở đâu cũng được hay sao?”

Bỏn thiếu gia là kẻ tự do chốn giang hồ.

Bỏn thiếu gia vẫn còn muốn chu du Đại Giang Nam Bắc, vẫn còn muốn ở bên người trong lòng, còn có quá nhiều việc phải làm đó.

Nào như ngươi, chết cũng được, sống cũng chả sao.

Còn nữa, đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là bỏn thiếu gia là một người bình thường, không thể ở chung với một đám người bị bệnh thần kinh!

Mỗi ngày đều nghe mấy người đó sấm hồi nào là giết vợ lúc mộng du, giết người lúc thám hiểm. Nếu còn tiếp tục như vậy hắn sẽ điên mất.

Mỉm cười, Bách Bất Duy không nói gì nữa.

Kỳ thật, không phải y cho là ở đây hay ra ngoài cũng như nhau mà y tin, nữ tử kia nhất định sẽ cứu bọn họ.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói. Liễu Hành Vân nghĩ, không biết tên đàn độn nào lại bị quan binh bắt thì nghe quản sự gào to: “Cái tên mặc đồ xanh, qua đây.”

Sau đó, hắn nghe người kia cười nói: “Phụ nhân, người nhìn xem có phải tên này hay không?”

Liễu Hành Vân buồn bực, chẳng lẽ có người tới tìm hắn?

Liễu Hành Vân nghi ngờ ngẩng đầu nhìn lên. Vừa nhìn thấy, mém chút nữa hắn đã bị sốc chết!

Ê! Ê! Ê! Đây không phải là sự thật, là giỡn chơi thôi ha?

Chỉ thấy ngoài nhà giam có một phụ nhân trẻ tuổi mặc hoa phục màu lam, dắt theo một hài tử được mấy tuổi đang nhìn Liễu Hành Vân.

Thấy Liễu Hành Vân nhìn về phía mình. Phụ nhân trẻ tuổi thì lễ với quân sự, nói: “Tiểu ca, chính hắn.”

Nói xong, nàng kích động gỡ túi tiền trên thắt lưng, sau đó khóc không thành tiếng đưa tới.

Quân sự thấy phụ nhân kích động như thế, có chút không đành lòng nói: “Phụ nhân, bảo trọng thân thể.”

Phụ nhân trẻ tuổi gạt đầu, lại nhìn về phía Liễu Hành Vân, lớn tiếng mắng: “Đồ không có lương tâm, ngươi quậy đủ chưa? Ngươi đến thanh lâu tầm hoa vẩn liễu, ta nhìn, ngươi còn muốn sao nữa? Lần này lại đi trộm túi tiền của cô nương nhà người ta! Ngươi còn cho rằng mình là công tử độc thân sao? Ngươi đã là phụ thân của một đứa trẻ rồi đó! Ngươi như vậy ta phải ăn nói sao với Nguyệt Lư đây? Ngươi nói đi! Huhu, sao lúc trước ta lại ngu ngốc gả cho một kẻ bạc tình như ngươi chứ...”

Liễu Hành Vân như bị sét đánh! Đơ toàn tập!

Ai có thể nói cho hắn biết nữ nhân đáng ghét và thẳng nhóc chết tiệt này ở đâu chui ra không?

Còn nữa! Đang diễn cái tuồng gì vậy!

Nguyệt Lư đứng một bên cười khinh miệt.

Hừ, tên ngốc này sao lại ngốc đến thế!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 52: Tiểu Liễu Biến Thành Liễu Xanh Chuối

Thật ra, nguyên nhân, quá trình, kết quả của chuyện này đều vô cùng bình thường.

Ngày đó, Tả Y nhận được thư của Mai Vũ. Mai Vũ muốn nàng đi cứu người, sẵn tiện kể rõ nguyên nhân xảy ra cơ sự.

Tả Y lập tức dẫn Nguyệt Lư đến cứu người. Tình hình bây giờ đang phát triển theo đúng hướng, hơn nữa lại vô cùng thuận lợi.

Mà điều bất thường là những gì Tả Y đang làm.

Thật ra thì Mai Vũ cũng biết Tả Y sẽ không dùng những cách thông thường. Cho nên từ lúc nàng nhờ đến Tả Y, vận mệnh của “Tiểu Liễu Nhi” đã định.

Tả Y hiển nhiên không phải nương tử của Liễu Hành Vân, Nguyệt Lư cũng chắc chắn không phải con của Liễu Hành Vân. Vậy kết luận là...Mồ “Tiểu Liễu Nhi” đáng thương đã bị một lớn một nhỏ- hai người này tính kế.

Còn về phần tại sao hai người này lại hãm hại hắn?

Đáp án rất đơn giản ___ vì có vẻ rất vui nha.

Tả Y nhìn nét mặt xanh như tàu lá của Liễu Hành Vân, ngoài mặt thì giả vờ lau nước mắt, trong lòng đã cười đến đau bụng.

Kéo Nguyệt Lư lại, Tả Y giả mù sa mưa nói: “Nguyệt Lư, gọi cha đi.”

Khóe miệng của Nguyệt Lư giật lên liên hồi.

Gọi cha à? Hắn thêm vào!

“Không, hắn không phải cha ta, ta không có người cha thối nát như vậy.” Nguyệt Lư phối hợp kêu to.

“Hu hu! Đứa bé này, dù sao hán cũng là cha của con...” Tả Y ôm Nguyệt Lư lại gãi vờ khóc ầm ĩ.

Trên thực tế, nàng lại ghé vào tai Nguyệt Lư nói nhỏ: “Xem hán kia, mặt tái hết rồi.”

Nguyệt Lư cũng nhỏ giọng đáp: “Lão bà bà cũng thật độc ác.”

Tả Y véo nó một cái, trừng mắt cảnh cáo: “Tiểu tử thú, câm miệng cho lão nương.”

Thằng nhóc chết bầm này, diễn tới nhập tâm như vậy mà chuyện xấu gì cũng đổ hết lên đầu nàng.

Nguyệt Lư trừng mắt, không thèm nói nữa.

Lão thái bà này thật là bá đạo, một tay che trời! Minh mà đánh lại nàng thì đã sớm cao chạy xa bay. Tính ra Mai Vũ ngọc của hán còn đáng yêu hơn nhiều.

Hai người kẻ xướng người họa làm cho quân sự cảm thấy không nổi, tức giận chỉ vào Liễu Hành Vân mà mắng: “Về nhà đối xử với nương tử và con của ngươi cho tốt! Ngươi mà còn bị bắt thì ta nhất định sẽ cho ngươi phải chịu đau khổ.”

Bách Bất Duy nằm một chỗ nhém chút nữa là cười tới rút gân. Y nói mát: “Nương tử của ngươi trông thật là xinh đẹp.”

“Đó không phải là nương tử của ta!” Liễu Hành Vân áp chế tiếng gào trong cổ họng.

Diễn trò, diễn trò, hán biết người bên ngoài đang diễn trò. Nhưng nổi khát nhục trào dâng tự đáy lòng vẫn làm cho Liễu Hành Vân run rẩy, hán cắn chặt vào môi, âm thầm oán hận: “Mai Vũ! Ta xin ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà ngươi!”

Mai Vũ đáng chết! Bỏ thiếu gia vì ngươi mà vượt lửa băng sông, ngươi lại có thể tìm một đôi đại phiến toái đến cho bỏ thiếu gia.

Được! Ngươi thật là độc ác! Ngươi chờ đó cho bỏ thiếu gia!

Bách Bất Duy che miệng, đi tới vỗ vai Liễu Hành Vân, ý vị thâm trường nói: “Ra ngoài phải cải tà quy chính.”

Liễu Hành Vân bắt lực bầy ra đôi mắt cá chết.

Hu hu! Bách Bất Duy! Cảm ơn ý tốt của ngươi!

Những người bị giam xung quanh cũng nhao nhao tới gần.

“Nương tử của ngươi rất đẹp đó, ra ngoài phải sống cho tốt.”

“Con trai ngươi cũng rất lạnh lợi, đừng có tâm hoa vẩn liễu nữa.”

“Ài, ráng mà tu thân dưỡng tính.”

Ở trong nhà lao, hán lại bị một đám phạm nhân giáo dục lại.

Trái tim Liễu Hành Vân đã chìm xuống đáy cốc.

Đây chính là cái gọi là con người ta vĩnh viễn không thể nào biết trước được cuộc đời mình sẽ xảy ra những chuyện xui xẻo, mất mát như thế nào.

Liễu Hành Vân cho rằng: giả gái, trộm gà, giả làm thái giám trong thanh lâu, làm kẻ trộm vô lương tâm bị bắt lại đã là những bi thống không cách nào vãn hồi trong cuộc đời hán. Nhưng bây giờ sau khi trải qua những chuyện này, hán cảm thấy tất cả chỉ là gió thoảng mây trôi.

Trong lúc bị đá kích mạnh mẽ, Liễu Hành Vân bỗng giác ngộ về nhân sinh.

Ách... thật ra thì, Liễu Hành Vân đối với bốn chữ “Giữ gìn thể diện” đã hoàn toàn sụp đổ.

Thể diện gì đó....đều là mây bay!

Liễu Hành Vân mang vẻ mặt tái mét, ngo ngoe ngẩn ngẩn theo Tả Y và Nguyệt Lư rời khỏi nhà giam.

Hán không cảm thấy vui sướng khi lại nhìn thấy ánh mặt trời.

Cũng không cảm thấy khoái hoạt khi tìm lại được tự do.

Nét mặt của Liễu Hành Vân xanh như tàu lá chuối. Nguyệt Lư khều khều Tả Y, nói: “Tên kia biến thành tàu lá thật rồi!”

Tả Y nhe răng cười sáng lạn, đáp: “Vậy tối nay ăn canh cải bó xôi đi.” (Cải bó xôi có màu xanh, xanh như màu lá, xanh như cái bản mặt của Liễu Hành Vân bây giờ á ==)

Cứng ngắc nghiêng đầu nhìn Tà Y, Liễu Hành Vân cuối cùng cũng tìm lại được một chút hơi người.

Tà Y, cảm tạ Bồ Tát đi, ta không đánh nữ nhân.

Cho dù có gặp chuyện mất mặt thế nào, cuộc sống vẫn đang tiếp diễn.

Hơn nữa, hấn chỉ không đánh nữ nhân thôi.

“Á Á! Đau! Đau! Tên ngu ngốc đáng chết, bốn thiếu gia cứu ngươi ra, sao ngươi lại dám nhéo tai của bốn thiếu gia!!!!” Nguyệt Lưu gào lên thất thanh, cố gắng phui cái móng vuốt đang nhéo tai mình xuống.

Liễu Hành Vân cười gằn, nói: “Ha ha, thật không? Ta đây phải cảm ơn ngươi nhĩ... Nguyệt Lưu tiểu bằng hữu, cảm ơn ngươi đã cứu ta ra nha.”

“Á! Ta sẽ mét Mai Vũ cho coi!!!!” Nguyệt Lưu trừng mắt nhìn Liễu Hành Vân, cứng đầu nói.

“Ngươi sẽ không gặp được nàng đâu, ha ha ha ha.” Liễu Hành Vân cười âm trầm, tiếp tục hạ độc thủ.

Tà Y bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn về phía mặt trời đang dần khuất bóng, nhún vai.

Mai Vũ à, người ta đã cứu ra. Nhưng hình như nào hấn bị kích thích không nhẹ. Ha ha, nhưng mà chắc cũng không sao đâu... .

“Liễu Hành Vân, Mai Vũ kêu ta nhấn với ngươi, được thả thì đến Phủ Thành Chủ tìm bọn họ.”

“Làm sao bốn thiếu gia vào Phủ Thành Chủ được?” Liễu Hành Vân gào to.

Sao lại có thể vô trách nhiệm như vậy? Rốt cuộc hấn đang cố gắng vì cái gì chứ?

Làm ơn đi! Mai Vũ, ngươi không có tinh thần trách nhiệm thì cũng phải có tính tự giác chứ. Vì ngươi, bốn thiếu gia làm tất cả đều vì ngươi đó!

Tà Y đứng dưới tán cây, lật phăng bộ váy dài vương vãi trên người, để lộ bộ đoàn y gọn gàng, nàng túm lấy Nguyệt Lưu, nở nụ cười vô trách nhiệm.

“Chuyện đó... Liễu đại thiếu gia lợi hại như vậy chắc chắn sẽ có cách. Chúng ta còn có chuyện phải làm, cáo từ!” Nói xong, nàng kéo vạt áo Nguyệt Lưu, nhanh chóng rời khỏi.

Bây giờ mà không chạy, còn chờ tới khi nào?

Liễu Hành Vân nhìn một lớn một nhỏ cặp đuôi bò chạy.

Âm thầm tự nhủ: Ta sẽ ân cần hỏi thăm tổ tông từng người các ngươi!

Mai Vũ đang ở trong phòng không hiểu sao lại rùng mình. Nàng không khỏi thì thầm: “Có ai mắng ta thì phải. Sao lại cảm thấy có gì đó là lạ?”

Tiểu Hoa trừng mắt, nói: “Ngươi làm nhiều chuyện xấu như vậy, còn lo cái gì?”

Khẽ tát nước về phía Tiểu Hoa, Mai Vũ cãi: “Ta làm chuyện xấu bao giờ.”

Những chuyện nàng làm với Liễu Hành Vân không được tính nha. Hấn là người của bốn cô nương, bốn cô nương phải có chút quyền lợi chớ. Còn nữa, đây là hấn tự nguyện, cùng lắm thì ta sẽ bồi thường cho hấn.

Đang nói, ngoài cửa sổ bỗng xuất hiện một tiểu hồ li.

Đôi mắt Mai Vũ sáng lên, gọi: “Tiểu Ngân, ngươi về rồi à.”

Tiểu Ngân đảo mắt, giống như làm nũng nhào vào lòng Mai Vũ, Mai Vũ cời lá thư gắn trên người nó xuống, cầm trên tay.

Nàng lại nở nụ cười.

Tiểu Hoa bất đắc dĩ lắc đầu.

Nữ nhân này lại trưng ra cái mặt cười ngu ngốc rồi. Thật là, sao không chú ý thân phận của mình một chút chứ. Cười như hoa si vậy.

Bức thư đó là từ một vạt áo.

Trên đó viết ngắn gọn mấy câu: “Tiểu mỹ nhân, mọi việc đã ổn thỏa. Tiểu Liễu Nhi của nhà ngươi đã từ Liễu đại thiếu biến thành Liễu xanh chuối. Thân thể khỏe mạnh, tinh thần...bất thường. Không có vấn đề gì lớn, an tâm, an tâm đi. Tien thể ta có gặp Bách Bất Dục của ngươi. Chà chà, tiểu mỹ nhân nhà ta ánh mắt thật tốt. Tên kia rất tuần tú nha. Hấn cũng rất khỏe, tinh thần sáng lán, ngươi cứ an tâm. Tái bút, tiểu tử Nguyệt Lưu rất muốn gặp ngươi.”

Mai Vũ cảm thán rồi đốt lá thư đi, nhìn vào ánh lửa, nàng nghĩ quả thật cũng lâu rồi nàng chưa gặp Nguyệt Lưu.

“Không biết tiểu tử kia có còn ăm ỉ muốn tìm ta báo thù hay không?” Nhìn ánh trăng treo ngoài cửa sổ, Mai Vũ cảm thấy mệt mỏi.

Mấy ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện, nàng không có được một giấc ngủ ngon. May là Từ Hoa nói để bọn họ nghỉ ngơi một chút, ngày mai mới đi gặp vị Thành Chủ hôn mê kia.

Tối nay nàng phải ngủ một giấc thật ngon.

“Tiểu Ngân, Tiểu Hoa, các người đi chơi đi. Tiểu Ngân, đừng để bị thợ săn bắt đó. Tiểu Hoa nhớ đừng đi quá xa, cũng đừng về muộn quá.” Mai Vũ đuổi lưng, dặn dò hai con tiểu sủng vật.

Tiểu Hoa tròn mắt, vỗ cánh bay ra ngoài cửa sổ.

Nữ nhân này sao lại giống y như bà cô già.

Mai Vũ khép hờ cửa sổ, thổi tắt đèn, leo lên giường nằm xuống, nàng nhanh chóng chìm vào giấc mộng.

Mà lúc này, nàng vẫn không biết, có một người cầm một ngọn đèn đang nhìn về phía phòng nàng từ xa.

Ánh trăng rất sáng, nhưng đêm tối chỉ vừa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 53: Lỡ Nhìn Thứ Không Nên Thấy, Thật Xui Xẻo

Mai Vũ nằm mơ, trong giấc mơ có một nam tử toàn thân mặc hắc y, ngồi cạnh giường nàng, lặng lẽ thở dài.

Gương mặt của hắc y nhân tuy mơ hồ, nhưng cảm giác lại rất quen thuộc. Khắp người hắc tử tỏa ra một loại hơi thở nguy hiểm nhưng mê người.

Ai vậy?

Hắn là ai?

Tại sao bóng dáng xa lạ này lại mang đến cho nàng cảm giác cực kỳ quen thuộc. Tại sao trong lòng nàng lại xuất hiện cảm xúc thật bi thương? Trong cơ thể không hiểu sao lại xuất hiện cảm xúc kích động khiến Mai Vũ muốn khóc thật to?

Nàng muốn chạm đến mái tóc kia, muốn vuốt ve gương mặt kia.

Muốn làm rất nhiều chuyện với nam tử này.

“Ta rất nhớ chàng.” Nàng muốn mở miệng nói với hắn lời đó. Nhưng kỳ lạ thay trong giấc mơ này, nàng không cách nào nói được. Trong lòng, sợ hãi bủa vây, Mai Vũ bị chính suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ.

Nhớ? Đến cả người ta là ai cũng không biết, sao nàng lại có thể nhớ hắn? Tại sao nàng lại thấy đau lòng? Tại sao?

Trong mơ không thể tìm ra đáp án, chỉ là trong lúc mơ hồ, người kia cầm lấy tay nàng, cột lên ngón út của nàng một sợi tơ hồng.

Sợi tơ hồng kia tựa hồ ngay lập tức siết chặt lòng nàng. Tình cảm nóng bỏng từ ngón út truyền đến tận sâu trong tâm khảm.

Dường như trong ký ức nàng, từng có chuyện như thế. Nam tử hắc y cầm tay nàng, cột một sợi tơ hồng.

Tơ hồng, tơ hồng, sợi tương tư.

Chàng là ai? Sao lại cột tơ hồng lên tay ta?

“Mai Vũ, rốt cuộc ta cũng hiểu được cảm giác trống rỗng ở đầu kia tơ hồng rồi.” Giọng nói của người kia, tràn đầy chua xót và cô đơn.

Giọng nói đó như đánh sâu vào lòng nàng. Tay nàng run lên. Không biết tại sao... nàng lại muốn ôm lấy hắn, an ủi hắn khỏi đau thương.

Cảm giác trống rỗng ở đầu kia tơ hồng sao? Đúng vậy, nàng cảm thấy.

Lúc Vân Khanh biến mất, đó là một loại cảm giác đau đớn đến hít thở không thông. Nhưng nàng... đã mang đến cho nam tử này cảm giác như vậy sao?

Nếu phải... sao nàng lại không nhớ ra? Nếu không phải... sao hắn lại đau khổ đến thế?

Đêm nay, một đêm khó hiểu, Mai Vũ ngồi bên nam tử trong mộng đến tận lúc bình minh. Nhưng vẫn không thấy rõ gương mặt của người đó.

Bình minh lên, Mai Vũ thức giấc, đưa tay lên nhìn.

Trên ngón út nàng trống rỗng, không có tơ hồng tượng trưng cho nỗi nhớ và tình yêu say đắm kia.

“Là mơ thật sao?” Mai Vũ nỉ non, ngồi dậy.

Một cảm giác phức tạp không rõ là thất vọng hay may mắn dâng lên.

Mai Vũ dựa vào cạnh giường, nàng cảm thấy dường như những mắc xích trong trí nhớ của nàng có vấn đề.

Lòng nàng, có một khoảng trống. Cảm giác trống vắng và những hình ảnh đột nhiên thoáng hiện trong đầu khuấy động suy nghĩ của nàng.

Có đôi khi, nàng cảm thấy trong cơ thể mình có một phần khác. Đó cũng không hẳn là thứ gì khác mà dường như là một phần nhỏ của nàng. Mà phần nhỏ nhoi đó như đang chờ đợi, đang tìm kiếm.

Nàng đang khát vọng điều gì? Mong đợi điều gì? Sợ hãi điều gì?

Cảm giác này rất quái lạ, Mai Vũ cũng không biết phải nói như thế nào. Nàng chỉ cảm thấy đến một ngày nào đó, khi phần này xuất hiện, Mai Vũ mới là một Mai Vũ hoàn chỉnh.

Lắc đầu, Mai Vũ cảm thấy suy nghĩ của mình thật hoang đường, nàng đứng dậy rửa mặt, đẩy cửa ra ngoài.

Phong cảnh sớm mai thật xinh đẹp, qua một khúc quanh, Mai Vũ gặp Từ Hoa đại chủ quản.

Từ Hoa nhìn thấy nàng, mỉm cười chào hỏi: “Vân Vũ công tử, đêm qua ngài ngủ có ngon không?”

Mai Vũ cười: “Ngon, ngon lắm. Từ Hoa chủ quản đang đi đâu thế?”

Mai Vũ thấy trong tay Từ Hoa đang cầm một giỏ Thanh Tương, hỏi.

Từ Hoa mỉm cười, giải thích: “À... là thế này. Thành chủ nhà ta tuy bị hôn mê nhưng mỗi ngày nhất định phải dùng Thanh Tương để tắm, tại hạ đang chuẩn bị đi ép nước Thanh Tương.”

Mai Vũ âm thầm cắn lưỡi. Người giàu có khác nha, Thanh Tương này ở ngoài bán mức vô cùng, một vỏ rượu Thanh Tương ở ngoài Bách Lý Phong Vân Thành có giá bằng một chuỗi trân châu. Vậy mà Thành chủ lại có thể lấy ra để tắm. Không phải một người dân nhỏ bé như nàng quá xem trọng vấn đề tiền bạc nhưng đây là một chuyện cực kỳ xa xỉ đó nha.

“Vậy mời chủ quản đi trước.” Mai Vũ nhường đường nói.

Từ Hoa lại nở một nụ cười đầy ý hàm xúc, nói: “Công tử, gần đây trong hoa viên trăm hoa đua nở, sáng nay tốt lành như vậy, chi bằng mời ngài đến đó dạo một lát. Tại hạ xin cáo lui trước.”

Mai Vũ không thể hiểu nổi suy nghĩ của hắn (*). Vừa rồi, dường như nụ cười của người này có chút quỷ dị.

(*) Nguyên văn là 梅雨丈二和尚摸不着头脑: “丈二和尚摸不着头脑” = “Trượng Nhị hòa thượng mặc bắt trứ đầu não” = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^^). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “摸不着头脑” (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

(Phần chú thích này lúc mình tìm trên gg thì thấy nó nằm trong Lãnh nguyệt tiểu trường không chương 94 của tamkhuyetduytinh, mình thấy rất nhiều truyện khác cũng dùng một cái chú thích này nên mình bắt chước luôn. @@)

Thật là, làm cái gì không biết.

Mai Vũ đương nhiên không biết Từ Hoa đang làm gì, càng không biết sau khi nàng bước vào hoa viên kia đã đưa ra bao nhiêu quyết định sai lầm. Mai

Vũ đi tới, vừa bước vào hoa viên đã nghe được những âm thanh lạ.

“Không, đừng ở đây.”

“Ha ha, sợ gì chứ, sẽ không có ai tới đây đâu.”

“A...a...nếu bị Từ Hoa phát hiện...a...a... là toi đó.”

“Không sao đâu, ta sẽ bảo vệ ngươi. Kêu lớn lên đi, âm thanh thật hấp dẫn.”

Nàng không nghe lầm chứ, thật sự không có nghe lầm chứ!

Họ đang làm gì?

Được rồi, nàng thừa nhận nàng không nên hỏi một cách ngây thơ như vậy. Nàng biết họ đang làm cái gì!

Cũng chỉ là những chuyện này là chuyện nam nữ. Nhưng vấn đề là! Vấn đề là! Cả hai giọng này đều là của nam nhân!!!!

Cho dù bây giờ dân phong cõi mở, tiểu hoạn quan đâu đâu cũng có. Nhưng đây là lần đầu tiên Mai Vũ gặp phải, vẫn phải hứng chịu đả kích lớn.

Bởi vì... Nàng không chỉ nghe thấy tiếng...còn nhìn thấy hình ảnh không nên thấy.

Có bị người ta móc mắt ra không đây?

Có hay không!

Mai Vũ đỡ người tại chỗ, đứng giữa trăm hoa nhìn một thiếu niên đang bị một nam nhân cười lên, nam nhân kia nhìn qua bả vai thiếu niên, ánh mắt hân và Mai Vũ va chạm trên không trung.

Nhếch miệng, nam tử kia cũng không dừng động tác của mình lại mà còn tiếp tục làm thiếu niên kia phát ra những âm thanh tuyệt mỹ. Mà bây giờ Mai Vũ đã toàn thân cứng ngắc, không di chuyển được dù chỉ một bước.

Trong đầu nàng đang loạn cào cào lên, cái gì cũng không nghe thấy, không nhìn thấy.

Mãi đến lúc nam tử kia kêu gào phóng thích hết dục vọng của mình, Mai Vũ mới kịp phản ứng, thừa lúc thiếu niên kia còn chưa phát hiện ra mình, cúi chào nam tử kia, xoay người định chạy.

“Công tử, xem miễn phí lâu như vậy, muốn đi là đi sao?” Ngáp một hơi, nam tử đẩy thiếu niên ra, bước tới kéo Mai Vũ lại.

Thiếu niên lúc này mới nhìn thấy Mai Vũ, hoảng sợ hét lên, ôm y phục bỏ chạy.

Cảm giác có người ở sát phía sau, tóc gáy của Mai Vũ dựng đứng hết cả lên.

Trong lòng run lấy bầy, mai Vũ đỏ mặt, xấu hổ cười nói: “Ủm...xin lỗi, ta không cố ý. Ta không thấy gì hết.”

Nam tử cười, gương mặt vạm vỡ, gần hỏi: “Ồ...? Thật sự không thấy gì cả à? Vậy phải làm sao đây... ta vốn muốn cho ngươi thấy hết đó...”

Thôi một hơi, giọng điệu của nam tử kia ái muội dị thường. Trực giác Mai Vũ kêu gào đòi chạy trốn nhưng nàng vẫn nhịn xuống.

Hu hu~ Phi lễ chứ nhìn.

Được rồi, là lỗi của nàng, trước hết phải nhẫn.

“Ta chỉ đi ngang qua thôi, quấy rầy đến các hạ, xin lỗi, bây giờ ta sẽ đi ngay.” Mai Vũ nói.

Nam tử lắc đầu, sam y màu tím nửa hở, lộ ra nửa bờ vai, hai tay của hắn đổi vị trí, sờ lên lưng Mai Vũ, ái muội nói: “Sao thế? Ta làm cho Từ Hoa đưa ngươi đến đây, ngươi không gặp hắn sao? Ha ha, nếu không gặp, chúng ta thật có duyên đó. Ngươi nói ngươi không thấy gì cả vậy ta sẽ tái diễn lại tất cả một lần nữa trên người ngươi nha.”

Nam tử nói dứt lời liền muốn cỡi y phục của Mai Vũ.

Cái gì gọi là không thể nhẫn? Mai Vũ đã nộ khí ngút trời.

Cái gì? Hắn nói cái gì? Tên này muốn chết à?

Nàng đã không muốn gây sự trên địa bàn người khác, giờ thì mặc kệ hắn muốn che giấu thân phận gì.

Mai Vũ nổi nóng, ai cũng không cản được.

Hai tay vận công, dùng sức, Mai Vũ tránh khỏi sự giam cầm của người kia. Rút tiêu trên người ta, Mai Vũ súc thế, trầm giọng hỏi: “Cuồng đồ to gan, khai báo danh tính đi!”

Nam tử cảm thấy hứng thú, nhếch môi nói: “Tại hạ Vô Trần, có phải công tử cũng nên báo ra danh tính?”

Vô Trần thật ra là tên giả, vị nam tử hung hãn này là một thủ hạ dưới trướng một đại tướng của Đông Thần Hạo, Gia Cát Trần, mà lúc này, hắn ở trong Bách Lý Phong Vân Thành với thân phận là huynh đệ kết nghĩa của Thành chủ, Vô Trần.

Mai Vũ nhú mày: “Tại hạ Văn Vũ, xin các hạ chỉ giáo.”

Đương nhiên là lừa nguoi thôi, bốn cô nương tên là Mai Vũ, nhưng không thèm nói cho nguoi biết!

Sáng sớm, trong hoa viên gió nổi mây phun, Từ Hoa nhìn tình cảnh trong hoa viên, cười cười.

Nhiệm vụ hoàn thành.

Đứng dậy, Từ Hoa hướng đến tẩm cung của Thành chủ.

Cây tiêu trong tay nữ tử kia đã làm bại lộ thân phận của nàng.

Bây giờ nhân vật chính đã hiện thân. Ngay tại Phủ Thành Chủ Bách Lý Phong Vân Thành.

Hai kẻ không chế thân bí kia sẽ đi những nước cờ ra sao?

Thật khiến nguoi ta đợi mong...

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 54: Hãy Nói Chuyện Một Cách Hòa Bình

Địch bất động, ta bất động. Địch vừa động, ta cũng động.

Ôm suy nghĩ như vậy, Mai Vũ nhìn chăm chăm nam tử đối diện.

Trong hoa viên an tĩnh, chỉ có mình và địch nhân, trong lòng Mai Vũ không hiểu sao lại thấy hơi kích động. Nàng cảm thấy tình trạng giằng co này giống như nàng là sát thủ vậy. Ấc, mặc dù nàng vốn là sát thủ. Nhưng không khí bây giờ mới gây cần làm sao.

Đúng vậy ~ đây chính là sát thủ! Nếu không giết nguoi sẽ bị nguoi giết!

“A, đùa quá trớn rồi.”

Ngay lúc Mai Vũ cảm thấy trận này không thể không đánh, nam tử đối diện đột nhiên thả lỏng tay, nở nụ cười rớt rỏ nói.

Như bị dội cho một gáo nước lạnh, khóe miệng Mai Vũ co rút liên tục. Chỉ thấy nam tử kia còn vô cùng ngây thơ cào cào tóc, sau đó chỉnh lại y phục.

Mai Vũ hoàn toàn không hiểu, lúc này là có ý gì?

Ê! Rốt cuộc là sao đây? Sao nàng lại có cảm giác dưng khí của mình đã đặt sai chỗ vậy?

Tốc độ thay đổi sắc mặt của nguoi này cũng quá nhanh đi. Cái gọi là Tiểu Lý Tàng Dao (*) chính là để ám chỉ loại nguoi như hắn đó.

Tiểu Lý Tàng Dao (*): nham hiểm; miệng thon thốt, dạ ót ngấm; miệng nam mô, bụng bồ dao găm; khẩu Phật tâm xà (bề ngoài biểu hiện rất từ tế, nhưng trong thâm tâm rất độc ác).

“Ái chà, công tử, ngài cảm bình lý lâu như vậy không thấy mệt hay sao?” Gia Cát Trần vừa chỉnh lại y phục của mình, vừa cười thân thiện với Mai Vũ.

Mai Vũ đã ghen đến mức mặt cũng đổi màu rồi.

Tóm lại là kẻ nào làm nàng mệt đây?

Sao nàng lại có thể xui xẻo như vậy? Sáng sớm tỉnh mơ đã nhìn thấy những thứ không nên thấy.

Nàng sẽ không bị đau mắt hột đó chứ? Không thể nào!

“Ngươi... cái tên này!!!”

“A, sáng nay nắng đẹp quá.”

Ha ha, chỉ cần xác nhận một lần là được, không thể làm nàng bị thương, nếu không mình sẽ chết cực kỳ thảm.

Đông Thần Hạo từng nói, Mai Vũ là người vô cùng dễ bắt nạt, là một nữ nhân rất rất ngốc. Nhưng mà tất cả chỉ là vẻ ngoài mà thôi, thật ra nàng cũng rất thông minh.

Đông Thần Hạo còn nói, muốn xác nhận thân phận của Mai Vũ thì rất đơn giản. Chỉ cần chọc giận nàng, bức nàng lộ vũ khí ra, thứ nàng dùng chắc chắn là tiêu.

Bây giờ... hắn đã có thể khẳng định “nam tử” trước mặt là người trong lòng của Đông Thần Vương tương lai – Đông Thần Hạo.

Nhìn vào đôi mắt kia, Gia Cát Trần như sa vào vòng xoáy ký ức đêm hôm đó.

Hắn còn nhớ rõ, cái đêm hắn và Đông Thần Hạo cùng uống rượu, nói về nữ nhân này và vũ khí của nàng.

“Thật ra, Tiêu cũng không hẳn là vũ khí thích hợp với nàng nhất.” Đông Thần Hạo uống một ngụm rượu, nói.

“Vậy những người bên cạnh nàng không nhắc nhở nàng đổi vũ khí sao?” Gia Cát Trần hỏi.

Đông Thần Hạo cười khỏ, y lắc đầu, không trả lời hắn, chỉ thì thầm: “Gia Cát Trần, không phải ngươi được xưng tụng là người thông thái nhất thế gian sao? Ngươi từng gặp qua nữ nhân nào như vậy chưa? Cho dù biết là bẫy, dù biết rõ nhưng vẫn không chùn bước. Mặc cho người bên cạnh có lợi dụng mình, nàng vẫn sẽ mỉm cười chấp nhận. Nàng yếu đuối, nhất gan nhưng cũng bướng bỉnh, kiên cường. Lúc ở Vương Phủ, tuy nàng sắp chết nhưng vẫn không xin người kia tha thứ dù chỉ một câu. Ta nói cho ngươi biết, từ trước đến nay ta chưa từng thấy nữ nhân nào như vậy.”

Đêm đen thăm thẳm, Gia Cát Trần nghe Đông Thần Hạo say khướt lầm bầm, bất đắc dĩ lắc đầu. Trong lúc mê man, Đông Thần Hạo còn nói: “Nếu ngươi có cơ hội gặp nàng, hãy tự hỏi nàng tại sao cứ phải dùng cây tiêu đó.”

Gia Cát Trần cũng không rõ tâm trạng bây giờ của mình ra sao. Hắn chỉ bình tĩnh nhìn Mai Vũ.

Đây là nữ tử mà Đông Thần Vương thích sao?

“Cô nương, sao ngươi lại cứ phải dùng tiêu, không biết như vậy rất dễ bại lộ thân phận à?” vén tóc lên, Gia Cát Trần cười hỏi.

Thân thể Mai Vũ cứng đơ, há to miệng, cả lăm nói: “Ngươi... ngươi...”

Gia Cát Trần tiếp tục cười nói: “Vũ Thần Mai Vũ có đúng không? Ngưỡng mộ đã lâu.”

Mai Vũ nhém chút nữa là thở không ra, trợn trắng mắt mà ngất.

Chuyện này kích thích trái tim nàng quá đi thôi.

Nàng vừa mới cải trang vào phủ chưa được một ngày đã bị người ta nhận ra là nữ nhân rồi.

Toi rồi!

Quan trọng là, quan trọng là... người này hình như có địa vị rất cao ở đây.

Nói vậy thì... cái mạng nhỏ của mình chẳng khác nào “chỉ mảnh treo chuông” rồi.

Qua một lúc, Mai Vũ hạ quyết tâm, cẩn thận nắm chặt cây tiêu ở trước ngực, kiên định nói: “Ta không phải là người xấu.”

Hu hu~ trời xanh ơi, nàng thật sự không phải là người xấu.

Gia Cát Trần nhém chút nữa là cười ồm lên. Hình như đâu có ai nói nàng là người xấu đâu.

Gia Cát Trần cười khỏ, lắc đầu, hoàn toàn bị nàng đánh bại, hắn nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không vạch trần thân phận của ngươi. Nhưng ngươi phải nói cho ta biết tại sao ngươi cứ phải dùng tiêu?”

“Có thật ngươi sẽ không nói ra ngoài không?” Mai Vũ hỏi lại.

“Ừ, không nói.” Gia Cát Trần đáp.

Thật ra thì hần không cần nói, chính nàng cũng sẽ làm lộ ra thôi.

“Cây tiêu này là của một người rất quan trọng cho ta.” Mai Vũ trịnh trọng nói.

“À... vật quan trọng, tại sao lại không giấu đi?” Gia Cát Trần lại hỏi.

Mai Vũ vuốt ve cây tiêu kia, trong mắt tràn ngập nhu tình, thì thầm: “Ta muốn dùng tiêu huynh ấy cho để bảo vệ mình. Vì ta đã hứa với huynh ấy, sẽ sống thật tốt.”

Từ Tiêu của ta, cho ta dùng khí và sức mạnh.

Mỗi khi ta cầm cây tiêu này, dường như ta cảm thấy Từ Tiêu đang ở bên cạnh ta, nói bên tai ta: “Nha đầu, ta ở ngay bên cạnh nàng.”

Gia Cát Trần cúi đầu, những sợi tóc đen buông thả, hần lại nói: “Người mang theo cây tiêu này đến đâu cũng sẽ thành dấu hiệu, dù có nguy trang tốt ra sao cũng sẽ dễ bị vạch trần.”

Mai Vũ mỉm cười, khoe mắt đuôi mày giống như muốn bay lên cùng bướm và hoa.

“Dù có như vậy cũng chẳng sao. Có nhiều lúc, biết rõ là cạm bẫy, ta vẫn không tìm được lý do để không nhảy vào. Cây tiêu này cũng thế, tuy mang theo nó rất dễ làm lộ thân phận, nhưng ta vẫn sẽ luôn mang theo nó, không một vũ khí nào có thể thay thế được.”

Giống như vị trí của Từ Tiêu trong lòng ta, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Dù cho là số đậu đỏ mà ta tích góp mỗi ngày hay là rượu ngày hoa đăng đó đều làm ta có cảm giác như huynh ấy luôn ở đây.

Gia Cát Trần nhất thời im lặng.

Trên đời sao lại có thể có một nữ tử như vậy?

Đêm đó, Đông Thần Hạo không biết là vui vẻ hay đau khổ hỏi hần cả đêm.

Câu y lặp lại nhiều lần nhất là: tại sao trên đời lại có một nữ tử như vậy?

Thu thế, Mai Vũ cắt kỹ cây tiêu kia, nàng nói: “Vô Trần đúng không? Không biết là tên thật hay tên giả, nhưng chúng ta đã nói qua, đây là bí mật, đừng cho người khác biết.”

Gia Cát Trần gật đầu, cười: “Được.”

“Vậy chúng ta hãy nói tới chuyện chính đi.” Sau khi ra quyết định, Mai Vũ nghiêm túc nhìn Gia Cát Trần.

“A...? Người biết ta tìm người có việc à?” Gia Cát Trần nhún mày hỏi.

Trợn trắng mắt, Mai Vũ thật muốn cho hần một đấm.

Chính hần nói hần làm cho Từ Hoa dẫn nàng đến, sao bây giờ lại thay đổi rồi?

“Ta nghĩ... là chuyện liên quan đến Thành chủ sao?” Mai Vũ mở lời trước.

“Đúng, đúng là có liên quan tới Thành chủ.” Gia Cát Trần nói.

Trong lòng hần bất đắc dĩ than vãn, sự tình có hơi rắc rối. Thành chủ đã chết, mà bây giờ người ở trong phòng Thành chủ là một Thành chủ giả. Vì để tránh những người hưởng ứng lệnh triệu tập gây phiền phức, bọn hần mới tạo ra câu chuyện kia.

Mà nàng, cực kỳ “may mắn” trở thành nhân vật chính trong câu chuyện.

Mai Vũ cảm thấy thật thất bại, cái đám người này thật là phiền phức mà!

Đôi mắt Gia Cát Trần híp lại, hần nói: “Người nên biết là Thành chủ đã chết, ta cũng biết người đang nghĩ cách cứu Bách Bất Duy ra.”

Đối với chuyện này, Mai Vũ quả thật có hơi giật mình.

A... điều tra rõ ràng thật đấy.

“Thì sao? Mà nói cho cùng, không phải các người mời ta tới à?”

Tìm người những rượu?

Đây rõ ràng là đào hố cho nàng nhảy. Nhưng tiếc là, từ trước đến nay nàng đều như vậy, dù biết là có bẫy cũng không có lý do để không nhảy vào.

Nhìn đôi mắt buồn bã của nàng, Gia Cát Trần mỉm cười: “Vấn đề là bây giờ sinh tử của Thành chủ đã trở thành câu đố.”

Mai Vũ mở to mắt, sợ hãi kêu: “Có ý gì?”

Gia Cát Trần thờ dãi: “Chưa từng có ai nhìn thấy gương mặt thật của Thành chủ, cũng không ai chứng thực người chết là Thành chủ. Mà lúc trước, hình như Thành chủ tìm thấy một cái bản đồ.”

“Bản đồ?” Mai Vũ nghi hoặc hỏi.

Bản đồ à? Chẳng lẽ là bản đồ Nguyệt Lạc Quốc?

Gia Cát Trần thấy nàng đã đoán ra vài phần, gật đầu nói: “Không sai, là bản đồ Nguyệt Lạc Quốc. Hôm đó, thanh chủy thủ mà Tử Hoa quân gia cầm tới đã bị người ta tráo mất rồi.”

Cây chủy thủ đó, là chìa khóa mở cửa Nguyệt Lạc Quốc.

Mai vũ dường như đã hiểu ra, nam tử trước mặt nàng đang hoài nghi tất cả những chuyện này là do chính Thành chủ Bách Lý Thanh Vân Thành bày ra. Thành chủ chưa chết mà đã đi đến vương quốc trong mơ – Nguyệt Lạc Quốc.

Nhưống mảy, Mai Vũ nở nụ cười, nói: “Các hạ nói ra những lời này thật dư thừa. Nói thẳng đi, ngươi muốn gì? Hoặc là, ngươi có âm mưu gì?”

Tình thế nghịch chuyển trong nháy mắt. Gia Cát Trần cười khô.

Đúng như Đông Thần Hạo nói, nàng không hề ngốc, thông minh chết đi được!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 55: Công Tử, Đừng Nên Tin Bất Cứ Ai

Làm cái nghề sát thủ này, có một số thứ cần phải tránh.

Không thể cò kè mặc cả.

Chuyện liên quan đến sinh tử nếu cò kè mặc cả là điềm xấu.

Làm giao dịch về giết người phải dùng não mà sống. Cho nên muốn mua kẻ giết người, điều kiện tiên quyết phải đều là sát thủ.

Trước kia, Vô Lương Tâm từng cẩn thận dạy bảo nàng: Người là ta giết nên tất cả phải nghe theo ta.

Nhưng đáng buồn là nàng chưa từng có cơ hội nào như vậy.

Nhưng bản năng chủ đạo đàm phán sẽ phát huy tác dụng không nhỏ vào những lúc mấu chốt.

Mai Vũ nhìn chăm chăm người đối diện, người kia cũng nhìn chăm chăm nàng.

Ai cũng chẳng sợ ai, cũng không thúc giục lẫn nhau.

“Mai Vũ, thứ ta cần không phải Nguyệt Lạc Quốc mà là một thứ khác. Ta chỉ muốn ngươi tìm ra thành chủ thật sau đó giết chết hắn. Đổi lại, ta sẽ thả Bách Bất Duy.” Gia Cát Trần nói.

Mai Vũ nhú mày, cười châm chọc: “Đúng rồi, sau đó ngươi có thể quang minh chính đại lấy thân phận thành chủ xuất hiện. Ngươi thật sự không cần Nguyệt Lạc Quốc mà ngươi muốn Bách Lý Phong Vân Thành. Ha ha, dù sao cũng không ai biết ai là Thành chủ.”

Gia Cát Trần nhếch môi cười: “Vậy ngươi có làm hay không?”

Mai Vũ nhú mày, đáp: “Chúng cứ để rửa sạch tội danh cho Bách Bất Duy ta cũng đã tìm được rồi. Tại sao ta lại phải giúp ngươi?”

“Chúng có? Chúng có gì cơ?” Gia Cát Trần hỏi.

Mai vũ nhìn sâu vào mắt hắn, mỉm cười: “Ta không nói cho ngươi biết, vì ngươi có thể là kẻ thù.”

Gia Cát Trần có chút chán nản, cảm thấy như mình bị gài bẫy vậy.

Bên kia Đồng Thần Hạo bắt buộc hắn ở đây tới tháng tám, bên này lại gặp phải một con tiểu hồ ly gian xảo.

Cái danh đa mưu túc trí của mình chắc phải tháo xuống cho nàng quá.

Gia Cát Trần cười khỏ, bắt đầu dĩ đành lời tuyệt chiêu ra. Không phải hắn vô lại đâu nha, lệnh của Thánh Thượng, hắn nào dám cãi.

Rút cây chủy thủ nhỏ nhỏ trong giày ra, Gia Cát Trần lắc lư nó trước mặt Mai Vũ.

Mai Vũ hoảng sợ, kêu lên: “Ngươi muốn làm gì?”

Không phải chứ, nàng không đồng ý hắn lập tức giết người diệt khẩu?

Gia Cát Trần vừa để chủy thủ lướt trên tay mình, vừa nói với Mai Vũ: “Ngươi thấy sáng nay trời có đẹp không?”

“Có thấy...” Mai Vũ run rẩy toàn thân.

Còn cười nữa! Đại ca ơi, cầu xin huynh đừng có cười nữa.

Sao tên này nhìn ngang nhìn dọc kiểu gì cũng làm cho người ta cảm thấy hắn là loại người Tiểu Lý Tàng Dao vậy!

“Nói cho ngươi biết... ta đã bố trí nhân thủ. Nếu ta la lên “có thích khách”, sau đó rạch lên tay mình một nhát, không biết với bản lãnh của Vũ Thần ngươi có thể chạy thoát hay không đây?” Gia Cát Trần thoải mái nhún vai, uy hiếp.

Mai Vũ coi như đã biết được cái gì gọi là không biết xấu hổ! Cái gì gọi là vô lại! Cái gì gọi là hăm hại!

Trắng trợn quá đi mà!

“Ta... chúng ta bàn bạc lại đi! Có gì từ từ thương lượng.” Mai Vũ xoa mồ hôi trên trán, nói.

Gia Cát Trần nghe thế, lại khoác lên gương mặt hòa nhã, nói: “Ha ha, cô nương sớm nói thế chẳng phải là tốt hay sao.”

Mai Vũ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Tên này thật âm hiểm, xảo trá, có thể sánh ngang với Bách Bất Duy rồi.

“Vậy đi, chúng ta lùi một bước, biển rộng trời cao.” Gia Cát Trần nói.

Mai Vũ uất ức gật đầu.

Được, được, ngươi nói cái gì cũng được, bốn cô nương nghe theo ngươi được chưa?

“Bây giờ mục đích chung của chúng ta là tìm kiếm Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành thật sự.” Gia Cát Trần tuyên bố.

“Ta chỉ phụ trách tìm người, không phụ trách giết người.” Mai Vũ chen vào.

Gia Cát Trần nhém chút nữa là tròn tròn mắt đánh mất hết hình tượng.

Nữ nhân này, tính toán chi li thật.

“Được rồi.”

“A, đúng rồi. Chỉ cần lấy được thủ lệnh của Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành là ta có thể cứu được Bách Bất Duy rồi.” Ánh mắt Mai Vũ đột nhiên sáng lên.

Đúng nha, còn có việc này nữa.

Gia Cát Trần lắc đầu: “Thủ lệnh mất rồi.”

Cầm Mai Vũ muốn rơi luôn xuống đất. Thủ lệnh mất rồi? Xem ra vị Thành chủ này đúng là có tiền có lùi nha, cái gì nên đem thì đem đi hết.

Không đến được Nguyệt Lạc Quốc vẫn có thể về Bách Lý Phong Vân Thành tiếp tục làm cao nhân.

“Một trong những nguyên nhân khiến ta cảm thấy Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành không chết chính là do nơi này. Nếu Thành chủ đột nhiên chết đi, nơi này chắc chắn sẽ hỗn loạn. Nhưng mà tất cả mọi người vẫn còn làm việc như trước đây.” Gia Cát Trần nói tiếp.

Mai Vũ mỉm cười, khen ngợi: “Bây mưu tính kế, quyết chiến ngàn dặm à? Thành chủ lợi hại thật đấy.”

Trong đầu nàng không hiểu sao chợt xuất hiện một bóng đen.

Người đó là An Thiếu Hàn.

Khi nàng nghĩ đến mấy chữ bày mưu tính kế, quyết chiến ngàn dặm lại nghĩ đến hắn.

Lúc Gia Cát Trần nghe nàng nói lời này, khước môi lại gọi lên một độ cong nho nhỏ.

Đột nhiên hắn muốn thử xem, đặt tám chữ này trước mặt nàng, nàng sẽ nhớ đến ai.

“Không ngờ ngươi còn am hiểu Binh Pháp nha. Nghe nói vào tháng tám, Tân Hoàng của Đông Thần Quốc sẽ đăng cơ, đến lúc đó tất sẽ có đại chiến xảy ra. Bày mưu tính kế, quyết chiến ngàn dặm, ngươi nghĩ Tân Hoàng của Đông Thần tài giỏi hay là Chiến Thần An Thiếu Hàn giỏi hơn?”

Mai Vũ nhìn về phía ánh mặt trời, cười nói: “Đương nhiên là Mặt Trời của Tây Thục chúng ta tài giỏi hơn rồi. Ha ha, tuy hắn không hay cười nhưng lúc hắn cười lên lại vô cùng đẹp đó.”

Lòng Gia Cát Trần trầm xuống, hắn lại hỏi: “Khách quan chút đi?”

Mai Vũ kiên định gật đầu: “Đó là quan điểm khách quan nhất của ta. Bỏ qua tất cả, chỉ đánh giá hai người đó.”

Đúng vậy, bỏ qua tất cả, chỉ đánh giá hai người đó.

An Thiếu Hàn, nàng không thể nói rõ tại sao nàng lại cho rằng chắc chắn hắn sẽ thắng. Nàng chỉ cảm thấy hắn là Mặt Trời của Tây Thục.

Hắn chói mắt đến mức dù cho có mặc cả bộ hắc y cũng chẳng che được ánh sáng đó.

Hắn mạnh mẽ đến mức chỉ cần đứng bên cạnh, trong lòng cũng sẽ có được dũng khí.

Hắn không phải Vua của Tây Thục nhưng hắn là ánh Mặt Trời không thể thiếu của Tây Thục.

Mà Đông Thần Hạo, tuy đa mưu túc trí có thừa, nhưng lại thiếu đi trái tim nhân nghĩa.

Gió thổi qua sam y màu trắng của Mai Vũ, như muốn mang nàng bay lên.

Gia Cát Trần chợt nhớ đến một quẻ hắn đã bói cho Đông Thần Hạo. Quẻ nói, Đông Thần Hạo là Đẩu Tinh chuyển thế, từ nhỏ đã hiểu chiến, đồng thời y cũng có dã tâm và khí phách chinh phục Cửu Châu. Nhưng mệnh cách của y lại có kiếp nạn hồng nhan.

Từ nhỏ, hắn đã đi theo Đông Thần Hạo, kỳ vọng y trở thành Vua, thống nhất thiên hạ.

Nhưng giây phút này, lúc nàng cười sáng lạn nói “Đương nhiên là Mặt Trời của Tây Thục chúng ta tài giỏi.” hắn đã hiểu rõ, đây là kiếp nạn của Đông Thần Hạo.

Gia Cát Trần động sát khí.

Kiếp nạn hồng nhan à? Ta sẽ không cho ngươi cơ hội ngăn cản y...

Mai Vũ cảm thấy sau lưng rét run, dường như có người đang nhìn nàng đàng đàng sát khí.

Nghi hoặc quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Gia Cát Trần vẫn đang mỉm cười.

Mai Vũ lắc đầu, mình cảm giác nhầm à?

“Vậy bây giờ ta về nhé?” Mai Vũ hỏi.

“Ừ, được rồi.” Gia Cát Trần mỉm cười.

Sau khi bóng dáng Mai Vũ đi khuất, Gia Cát Trần hoảng sợ đổ đầy mồ hôi. Vừa rồi, thiếu chút nữa hắn đã không kiềm chế nổi mà ra tay giết nàng.

Nếu mình giết Đông Thần Hạo, Đông Thần hắn sẽ nổi lên một trận gió táp phong ba. (Cái này mình không hiểu lắm, nhưng CV ghi thế)

Yên lặng thờ phào nhẹ nhõm, Gia Cát Trần quyết định phải suy nghĩ thật kỹ.

Ra khỏi hoa viên, Mai Vũ lại gặp Tử Hoa. Trong tay hắn vẫn còn cầm rổ Thanh Tương kia.

Khước mắt Mai Vũ giật giật, nàng nói: “Tử Hoa đại chủ quản lại đi ngắt Thanh Tương để tắm à?”

“Ha ha, công tử cứ đùa, ta vẫn chưa đến chỗ Thành chủ.” Mỉm cười, Tử Hoa ung dung nói.

Mai Vũ tỏ ra xấu hổ, không biết nên nói gì mới phải.

Từ hoa nhìn nàng, đột nhiên nói một câu: “Công tử, đừng nên tin bất cứ ai.”

Giọng nói trầm thấp kia, giống như hòn đá rơi xuống mặt hồ phẳng lặng.

Trong nháy mắt, Mai Vũ có ảo giác, ảo giác rằng mình và đối phương đã từng quen.

Gió thổi tung mái tóc của Mai Vũ, có phần hỗn loạn. Nàng nhìn Từ Hoa, cười nói: “Đó là tất cả những gì ngài muốn nói với ta sao?”

Từ Hoa vừa xoay người đi, đột nhiên dừng lại.

Hắn đưa lưng về phía nàng, lại nói: “Hơn nữa, cũng đừng tin ta.”

Bóng dáng đó, bóng lưng dần đi xa đó, dường như trong giây phút chòng lên một hình ảnh nào khác.

Mai Vũ muốn vươn tay níu lấy, nhưng lại giật mình không biết vì sao mình lại muốn thế.

Mãi đến khi bóng người đã khuất xa, Mai Vũ vẫn không thể tỉnh táo lại từ trong sự hỗn loạn.

Không nên tin bất cứ ai sao?

Nàng đâu có ngờ, đương nhiên nàng sẽ không tin Gia Cát Trần rồi.

Nàng cảm thấy nàng không hề nhầm.

Từ trên người Gia Cát Trần, nàng đánh hơi được tin tức hắn muốn giết nàng. Cảm xúc mãnh liệt, áp lực, muốn giết chết nàng.

Nỗi sợ hãi chợt trào dâng trong lòng. Mai Vũ cảm thấy hơi lạnh. Lúc này, đột nhiên có thứ gì đó từ bên cạnh chạm tới hai tay nàng.

“Sư đệ, tôi qua ngủ có ngon không?”

“Tiểu Vũ, chào buổi sáng.”

Lòng của nàng dần dần ấm lên, là nhiệt độ cơ thể của hai người kia.

“Chào buổi sáng.”

Không sao cả, nàng có thể. Chỉ cần có họ ở bên nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 56: Mỹ Nam Kế Ra Quân, Tử Nguyệt, Văn Phong, Trông Cậy Vào Hai Người

Sau khi con người chịu đủ kích nặng nề, nếu lại tiếp tục bị đá kích thêm vài lần nữa thì sẽ trở nên chai sạn.

Đối mặt Phủ Thành Chủ Bách Lý Phong Vân Thành, Liễu Hành Vân hiển nhiên vô cùng bình tĩnh.

So với lúc giả gái vào Vương Phủ, bây giờ được dùng hình tượng đẳng hoàng tất nhiên là tốt hơn nhiều.

Mặc bộ đồ thư sinh nghèo rách mồng tơi, Liễu Hành Vân đến trước mặt gia đình, hỏi: “Xin hỏi quý phủ có chiêu mộ sư gia hoặc người làm sổ sách hay không?”

Hai tên gia đình liếc nhìn hắn một cái, không kiên nhẫn nói: “Đi, đi đi. Chỗ này không thiếu người.”

Gương mặt Liễu Hành Vân thoáng chốc lộ vẻ vụn vẹo, hung dữ.

Làm cái gì đó! Liễu đại thiếu gia hắn đã ăn nói khép nép rồi mà đám người này vẫn đáng ghét thế à!

Trùng to mắt, Liễu Hành Vân quyết định sẽ sử dụng thủ đoạn đặc biệt.

Quả nhiên, nhân sĩ giang hồ phải giải quyết theo cách của giang hồ.

Một mực mai phục trước cửa, Liễu Hành Vân chờ sư gia của Bách Lý Phong Vân Thành đến sau đó len lén đi theo.

Liễu Hành Vân đuổi theo hắn đến một cái hẻm nhỏ.

“Đứng lại.” Liễu Hành Vân quát.

Sư gia kia nghe thấy tiếng, quay đầu lại thì thấy có người vác kiếm tới, y bị dọa sợ đến nổi hồn như sắp lìa khỏi xác.

“Đại... đại hiệp tha mạng.”

Một lúc sau, Liễu Hành Vân từ đầu hẻm bước ra, vừa cười vừa vỗ tay.

Giết người à? Không đâu, hắn không thích lạm sát người vô tội.

Thật ra hắn cũng không làm gì cả. Hắn chỉ nói là hắn muốn truy bắt một nha đầu trong Phủ Thành Chủ, cần người kia hỗ trợ. Sau đó trả một ít tiền rồi đuổi người đi.

Từ mai, Bách Lý Phong Vân Thành sẽ không còn vị sư gia này nữa.

Nhưng mà nói đúng ra thì hắn cũng đâu có nói dối.

Hắn thật sự đã đuổi theo nữ tử kia đến tận đây. Nhưng mà đáng giận ở chỗ, nữ nhân này không chỉ không sợ mà còn ba lần bốn lượt chinh hắn. Nàng cho Liễu Hành Vân hắn là kẻ ăn chay à? Mai Vũ ơi Mai Vũ à, người chờ đi, người chờ đó cho ta.

Trong phòng không gió, Mai Vũ chợt thấy lạnh sống lưng.

Là ai? Ai lại nói xấu sau lưng nàng?

“Mai Vũ, rốt cuộc chúng ta vào đây để làm gì?” Tạ Văn Phong thường thức cái chén trên tay, buồn bực than vãn.

Ở đây, hành động của họ bị trói buộc hoàn toàn. Nói cho bọn họ gặp Thành chủ gì đó, kết quả chỉ là đứng ở một chỗ rất xa nhìn qua màn lụa.

Mai Vũ trùng mắt, nói: “Ta vốn định vạch trần thân phận của Thành chủ giả, sau đó tìm chứng cứ chứng minh Bách Bất Duy không phải là hung thủ. Nhưng bây giờ, sự việc đã phức tạp hơn, có người muốn làm trở ngại hành động của chúng ta. Hơn nữa, chúng ta đã vào rồi thì không dễ gì ra ngoài được đâu.”

Ngay cả sức để cười khỏ hắn cũng không còn nữa rồi.

Sao nàng lại ngây thơ đến thế. Nếu người ta đã cố ý giấu đi, còn chuẩn bị chờ nàng mắc câu thì cũng có đủ khả năng làm nàng không thể vạch trần chân tướng.

Tóm lại, cho dù tất cả mọi thứ nàng nói là đúng, chỉ cần Từ Hoa đứng ra nói một câu: Nói bậy.

Nàng cũng chỉ có thể vào đại lao chung với Bách Bất Duy.

“Mai Vũ ta cảm thấy chúng ta nên tìm một người.” Hoa Từ Nguyệt đề nghị.

Tạ Văn Phong nhú mày, cùng chung suy nghĩ.

Hoa Từ Nguyệt nói tiếp: “Chúng ta cần tìm người đã dọn hồ sen và căn phòng trúc.”

Mai Vũ nhướn mày, hỏi: “Tại sao?”

Hoa Từ Nguyệt nhớ lại, y nói: “Ngày đó, lúc chúng ta tới, trong phòng không còn một mảnh lá trúc nhưng hồ sen lại có rất nhiều. Nếu theo giả thuyết của chúng ta, sau khi hung thủ giết người rồi chuyển xác từ rừng trúc đến nơi đó, sau đó lại giả họa cho Bách Bất Duy thì cái việc tốn công hủy đi căn phòng kia về cơ bản là thừa thãi. Nhưng nếu khi đêm đến, người cùng Bách Bất Duy uống rượu không phải Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành mà người cùng uống rượu với Thành chủ cũng không phải Bách Bất Duy. Vậy, tất cả những chuyện này có thể sáng tỏ hay chưa?”

Tạ Văn Phong gật đầu, nghiêm túc bổ sung: “Nói cách khác, đêm hôm đó hung thủ không chỉ có một mà tới hai người.”

“Sau đó hung thủ lại cố ý chế tạo một chút manh mối giả cho chúng ta, làm chúng ta cho rằng hung thủ chỉ có một, sau khi giết người đã chuyển thi thể đi.” Mai Vũ chợt nói.

“Kỳ thật, đáp án của mọi chuyện nằm ở chỗ thi thể kia. Nếu đi qua rừng trúc, dù người kia có vác thi thể đi cẩn thận thế nào thì trên đó cũng sẽ có dấu

vết thương tổn do lá trúc gây ra.” Hoa Tử Nguyệt nói thêm.

Nói đến đây, ba người cũng không biết phải làm sao.

“Thì thế, làm gì có chuyện người ta cho chúng ta xem thi thể kia chứ.” Mai Vũ trợn trắng mắt.

Tạ Văn Phong cũng bó tay, bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy, vấn đề này thật nan giải.”

Mai Vũ nhìn Hoa Tử Nguyệt rồi lại nhìn Tạ Văn Phong, khóe môi lại cong lên một nụ cười tà ác.

“Thật ra cũng không khó lắm đâu.”

Không biết tại sao Tạ Văn Phong và Hoa Tử Nguyệt lại đồng thời rung mình.

Họ cảm thấy... lại có tai nạn sắp giáng xuống rồi.

“Tiểu... Tiểu Vũ, muội đừng kích động, đây chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi.”

“Ha ha, có phải là suy đoán hay không, chúng ta cần phải chứng minh mới biết. Nhưng không chỉ người sống mới có thể nói, người chết cũng có thể nha.”

“Mai... Mai Vũ, bây giờ chúng ta đang ở Phủ Thành Chủ, phải làm việc cẩn thận mới được.” Tạ Văn Phong vội vàng lùi về phía sau.”

Mai Vũ vung tay thành hình hoa lan chi, đôi mắt sáng lấp lánh, kiên định nói: “Chính là vì đang ở Phủ Thành Chủ nên mới càng dễ làm hơn đó.”

Hoa Tử Nguyệt và Tạ Văn Phong đành phải nhận thua.

Thật là, đã là phúc thì chắc chắn không phải họa, đã là họa thì tránh không khỏi mà.

“Rốt cuộc muội muốn bọn ta làm gì?” Thở dài, cam chịu số phận, Hoa Tử Nguyệt nuông chiều, thỏa hiệp với nàng.

Tiếng chuông báo động trong lòng Tạ Văn Phong điên cuồng gào thét.

Trời ơi!! Hoa Tử Nguyệt! Đừng thỏa hiệp chứ! Tại sao ngươi lại không có nguyên tắc như vậy? Ngươi phải hiểu những yêu cầu mà nàng nói ra ngươi vĩnh viễn không có cách nào thừa nhận nổi!

“Rất đơn giản, các huynh hãy phát huy bản lĩnh của mình đi. Đã đến lúc sử dụng đến vẻ bề ngoài. Đi dụ dỗ nữ nhân đi. Trong phủ Thành chủ này có rất nhiều nữ nhân. Ta tin rằng trên đời này không có bức tường nào không bị gió lửa qua, chắc chắn sẽ có một bức như vậy, nó sẽ tiết lộ cho chúng ta biết những gì chúng ta muốn.” Mai Vũ nở nụ cười dịu dàng, trong đôi mắt lại đầy nét tinh ranh.

Ha ha, quả nhiên tuần tú mới có lợi nha.

Hai vị, trông cậy cả vào hai người rồi.

Hoa Tử Nguyệt đơ ngay tại chỗ.

Hắn có thể nói “hắn hoàn lương rồi” được không?

Tạ Văn Phong trừng to hai mắt. Biết ngay lời từ miệng thôn cô này sẽ chẳng ra sao mà!

Thấy hai người không trả lời, Mai Vũ ngẩng đầu, giẫm lên ghế, nói: “Sao? Hoa Tử Nguyệt, Tạ Văn Phong, hai huynh không làm được à? Được thôi, để bản thiếu gia đích thân ra tay, ta không tin không tìm được mấy phụ nhân.”

Đồng thời trừng to mắt, Tạ Văn Phong và Hoa Tử Nguyệt đã rõ, nha đầu này đang khiêu khích mà còn giả bộ.

Chuyện phiền phức như vậy, còn lâu nàng mới tự mình làm!

“Được, được, bọn ta làm có được chưa?” Cản nàng lại, Hoa Tử Nguyệt và Tạ Văn Phong bước ra ngoài.

“Há há, vậy nhờ hai người nhé, ca ca, Văn Phong.” Mai Vũ lập tức đổi lại gương mặt ngoan hiền, cười rục rờ nói.

Mà Hoa Tử Nguyệt và Tạ Văn Phong cũng chỉ có thể lắc đầu.

Ây da... bị nàng ăn sạch sành sanh!

Hai người vừa bước một chân khỏi đó, Mai Vũ đã đẩy cửa ra ngoài.

Nàng cũng nên làm chính sự thôi. Tìm gặp Tử Hoa, Mai Vũ nói: “Tử quân gia, tại hạ ra ngoài phủ có được không?”

Từ Hoa nhướng mày, hỏi lại: “Văn Vũ công tử không quen đường xá, ngài muốn đi đâu để ta đưa ngài đi.”

Mai Vũ nghĩ ngợi rồi gật đầu: “Vậy phiền Từ quân gia rồi.”

“Gọi ta Từ Hoa là được rồi.”

Đứng dậy, Từ Hoa dẫn ngựa đến trước mặt Mai Vũ.

Mai Vũ nhú mày: “Chỉ có một con thôi sao?”

Từ Hoa nở nụ cười yếu ớt tỏ vẻ xin lỗi, y giải thích: “Gần đây có nhiều người phải ra ngoài, công tử hãy chịu khó nhé.”

“A...không sao, không sao.” Phát hiện bản thân làm phiền y hơi nhiều, Mai Vũ vội vàng xua tay.

Thật ra cũng không phải là không thể cùng cười một con ngựa. Nhưng trên người nam tử này có một loại hơi thở.

Cái loại hơi thở mà ngay cả Phủ Thành Chủ đệ nhất cũng không có được. Kể từ lúc nghe hắn nói câu “Công tử, đừng nên tin bất cứ ai.” Loại hơi thở này đột nhiên hiện hữu.

Cảm giác rất quen, nhưng nàng lại không nhớ nổi là của ai. Mê người, nhưng nguy hiểm.

Mặc kệ có ra sao, từ trên người hắn, Mai Vũ không cảm thấy có sát khí. Nên nàng thà chọn tin tưởng người này chứ không chọn làm bạn với Gia Cát Trần. Sau này, khi ở cùng một chỗ với Gia Cát Trần, nàng phải tùy thời bảo vệ cảnh giác.

Ngồi trên ngựa không nói một lời, cứ yên lặng thông thả mà đi.

Đột nhiên Mai Vũ như rơi vào ảo giác.

Dưới ánh hoàng hôn, con đường phía trước rộng thênh thang, nàng ngồi trên ngựa, có người chờ nàng đi về phía chân trời.

Nếu cứ như thế này mãi thì tốt quá...

Đột nhiên ý nghĩ đó nảy sinh làm cho Mai Vũ cảm thấy tiếc nuối.

Người đó, là ai?

Càng ngày nàng càng muốn tìm hiểu bóng dáng mơ hồ trong tâm trí nàng.

Mai Vũ cảm thấy mình như bị bệnh vậy.

Nhìn bóng lưng của Từ Hoa, Mai Vũ lắc đầu, tự nói với mình: Không thể chỉ dựa vào bóng lưng để tìm một người trong ký ức.

Nhất định phải nhìn chính diện mới có thể tìm được chính xác.

Một phần thiếu vắng trong lòng nàng

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 57: Ta Chỉ Biết Âm Thầm Chờ Đợi, Chờ Người Trở Về Bên Cạnh Ta

Nhờ Từ Hoa dẫn đường, Mai Vũ đã đến được cánh rừng mà Tả Y nói.

Nhảy từ trên ngựa xuống, Mai Vũ thở phào nhẹ nhõm. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, khu rừng này có đầy trái cây.

Mai Vũ quay đầu, mỉm cười nói với Từ Hoa: “Từ Hoa ở tại Phủ Thành Chủ đã lâu rồi. Tại hạ muốn hỏi một câu, Từ quân gia có biết những trái cây này gọi là gì không?”

Từ Hoa nhìn cánh rừng kia, đáp: “Trái cây này gọi là Hồng Chúc.”

Mai Vũ cười tủm tỉm.

Quả nhiên, tìm đúng rồi.

Trước đây rất lâu, nàng đã từng nghe qua tên gọi này.

Nàng thích nhưỡng rượu nên có rất nhiều sách về nhưỡng rượu.

Hồng Chúc, loại trái cây này hoàn toàn tương khác với một loại khác.

Thanh Tương tính dương, kết quả màu lục. Hương thơm nồng nàn, ăn vào ngọt lành, ngon miệng.

Nhưng Hồng Chúc tính âm, kết quả màu đỏ, vô vị, không thể ăn trực tiếp, nếu không toàn thân sẽ bị ngứa.

“Công tử, loại quả này không ăn trực tiếp được, đừng nên hái nó thì hơn.” Từ Hoa khuyên nàng.

“Cứ gọi ta là Văn Vũ đi. Công tử, công tử, nghe thật khó chịu. Ta hái thử trái cây này không phải dùng để ăn.” Mai Vũ cười cười, nhảy tới nhảy lui để hái trái cây trong rừng.

Từ Hoa đứng phía xa nhìn nàng, khó hiểu hỏi: “Ngài định dùng nó làm gì?”

Mai Vũ quay đầu, nhìn sâu vào đôi mắt hấn, thấy đôi phượng không có chỗ nào khác lạ, nàng lại cong môi cười: “Ta muốn dùng nó để nhưỡng rượu.”

Nói rồi Mai Vũ lại xoay người tiếp tục bận rộn.

Ánh mắt hấn sáng lên, lộ ra vẻ mê hoặc chân thực. Hiện nhiên hấn không biết rằng Hồng Chúc có thể nhưỡng thành rượu.

Theo lời kể của Bách Bất Duy, đêm đó người cùng y uống rượu đã cho y uống Hồng Chúc.

Hồng Chúc có thể dùng để nhưỡng rượu, điều này có rất ít người biết. Thật ra loại trái cây này nếu ủ thành rượu cũng không gây hại gì đối với con người.

Chỉ có một số việc hầu như chẳng ai biết cả.

Thanh Tương tính dương và Hồng Chúc tính âm tương khắc lẫn nhau, nếu uống chúng cùng lúc, hậu quả sẽ bị mất nội lực tạm thời đến khi nào hoàn toàn tỉnh rượu mới có thể khôi phục.

Người biết được tác dụng của rượu kia, chắc chắn không đơn giản. Hơn nữa, Bách Bất Duy còn nói, đêm đó người nói chuyện với y không phải là hạng người hời hợt.

Nên Mai Vũ nghĩ rằng rất có khả năng người này đang ở ngay trong Phủ Thành Chủ của Bách Lý Phong Vân Thành. Nàng nhờ Tả Y tìm loại trái cây này chính là vì muốn tìm ra hung thủ chân chính.

Nhưng bây giờ xem ra sự tình càng ngày càng phức tạp hơn.

Sau một phen suy nghĩ, bây giờ đối tượng tình nghi lớn nhất là Từ Hoa và Vô Trần. Mà lúc này, có thể loại Từ Hoa ra khỏi diện tình nghi, vậy chỉ còn lại Vô Trần.

Nam nhân kia, không thể hoàn toàn tin tưởng, cũng không thể hoàn toàn không tin hấn.

Giờ đây, nàng rất muốn biết vị Thành chủ kia còn sống hay đã chết?

Sau khi hái trái cây xong, Mai Vũ lại cùng Từ Hoa trở về.

Trên đường về, Mai Vũ không khỏi hỏi: “Từ Hoa, sao bên ngoài không hề có thông tin nào về việc Thành chủ có huynh đệ kết nghĩa?”

“À... thật ra thì Thành chủ có rất nhiều bằng hữu và huynh đệ kết nghĩa. Ngài ấy giao thiệp rộng rãi, bằng hữu khắp thiên hạ. Mấy ngày trước đây, sợ là nghe tin ngài ấy bị bệnh nên Vô Trần đại nhân đã vội vàng chạy đến đây.”

Mai Vũ nhú mày, cô ý nói đùa: “Ha ha, nói vậy người cũng không thể nhận ra tất cả bọn họ rồi. Vạn nhất có người giả trang đi vào ăn nhờ ở đậu, vậy không phải là để người khác được lợi hay sao?”

Từ Hoa nhếch môi cười, ngoái đầu lại nhìn nàng, đáp: “Đó là bí mật, ta chỉ nói cho một mình ngài nghe thôi nha. Mặc dù thành chủ không bao giờ dùng gương mặt thật để gặp người khác nhưng nếu ngài ấy nhận định người đó là bằng hữu thì sẽ nói một câu: Giữa Bách Lý Phong Vân cuộn cuộn này, hãy chờ xem ai là anh hùng. Người tới chỉ cần nhắc lại câu này, ta lập tức có thể phán đoán hấn có phải là bằng hữu của Thành chủ hay không.”

Từ Hoa nói rồi lại tiếp tục giục ngựa đi về phía trước mà Mai Vũ lại lăm vào trầm tư.

Từ Hoa nhìn Mặt Trời đang ngã về Tây, đột nhiên hần khê thì thầm: “Hoàng hôn đẹp quá.”

Mai Vũ ngẩng đầu, tà dương mờ ảo phủ xuống mặt đất, nhuộm lên tất cả cảnh vật một màu vàng của nắng.

“À...đúng là rất đẹp.”

Hoàng hôn mỹ lệ như vậy...nàng thật sự muốn nó sẽ kéo dài mãi mãi.

“Bẩm chủ tử, thám tử báo lại, An Thiếu Hàn vẫn luôn ở trong Vương Phủ, chưa từng rời khỏi.”

Đông Thần Hạo nghe hạ nhân báo cáo, y cau mày.

An Thiếu Hàn không rời khỏi Vương Phủ?

Điều này sao có thể?

Nếu hần không rời khỏi Vương Phủ, vậy người bây giờ đang thao túng Bách Lý Phong Vân Thành, xoay chuyển Càn Khôn là ai?

Lúc này, chính y cũng dần sâu vào đó.

Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành là ai? Việc người đó sống hay chết vẫn còn là câu đố, mà Mai Vũ đã bị lừa vào Phủ Thành Chủ Bách Lý Phong Vân Thành.

Hai nam nhân bên cạnh nàng, tuy y không biết gì về Tạ Văn Phong nhưng Hoa Từ Nguyệt thì y đã lĩnh giáo qua.

Ngày đó, tên kia đã thần không biết quỷ không hay cứu đi Đông Thần Thanh Vân khỏi tay y. Y thật hối hận sao lúc đó lại không giết hần.

Còn Tạ Văn Phong kia, y từng nghe qua, cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Với khứu giác của nữ tử kia, y không dám cam đoan nàng có thể ngửi ra dấu vết gì hay không.

Đáng giận! Rốt cuộc là ai đang thao túng tất cả mọi thứ? Nhanh hiện thân ra cho bản vương!

Đông Thần Hạo vung tay, quét tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất.

Cảm giác lo âu mấy năm nay chưa từng tồn tại bỗng ập đến.

Lần trước ở Vương Phủ, cho dù là y bị Đông Thần Thanh Vân cài bẫy y cũng chưa từng thấy lo lắng như vậy.

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Đông Thần Hạo bắt buộc chính mình phải bình tĩnh nhưng y vẫn không có cách nào ổn định tâm trạng của mình. D-ien Đ-a"n L-ê Q-yu -ôn

Cứ cho là người đó không phải An Thiếu Hàn nhưng chắc chắn cũng là do An Thiếu Hàn điều khiển,

Y tin rằng An Thiếu Hàn là người duy nhất ở Tây Thục có thể đối kháng với y.

“Tiếp tục giám thị An Thiếu Hàn cho ta! Đám phế vật!” Đông Thần Hạo gầm thét.

“Dạ, chủ tử.” Người nọ đáp lại rồi lập tức chạy biến.

“Bá bá, khi nào Thiếu Hàn ca mới về?” Trần Thu chu môi, hậm hực hỏi.

Quản gia bắt đắc dĩ nở nụ cười hiền lành: “Chờ chút xíu nữa thôi, chờ ngài ấy trở về ngài sẽ được tự do.”

“Thật không? Đến lúc đó ta cũng có thể lang bạt giang hồ phải không?” Đôi mắt Trần Thu tỏa sáng, hần hỏi.

“Đúng đúng, đến lúc đó ngài sẽ là nam tử hán, đại trượng phu giống như An Vương Gia vậy.” Quản gia cảm khái nói, ánh mắt nhìn về một nơi xa xôi.

Vương gia vì nữ tử kia, thật nhọc lòng...

Trần Thu cúi đầu nhìn bộ hắc y trên người, khóe môi thoáng hiện nụ cười: “Không thêm đâu, ta muốn thành người còn giỏi hơn ca cơ.”

Không chỉ là giỏi về nguy trang, không chỉ có tài năng xuất chúng.

Hần muốn cả tâm hồn và thể xác đều vượt trội hơn người.

Hần không thích vẻ yếu đuối đó, không thích né tránh, cũng không thích tình yêu vô lực đó.

Hắn muốn một tình yêu mãnh liệt, dũng cảm mà yêu, phải nắm chắc mỗi cơ hội.

Không biết đến khi nào ca mới có thể dũng cảm bước ra một bước. Cho dù không chiếm được thứ gì, bản thân cũng sẽ không còn tiếc nuối, vì đã từng nỗ lực nắm lấy.

Lúc ngẩng cao đầu đi vào Phủ Thành Chủ, Liễu Hành Vân còn cố ý liếc nhìn hai tên gia đình kia.

Gia đình cũng liếc mắt nhìn hắn rồi lại sợ hãi quay đi.

Mỉm cười, Liễu Hành Vân không nói câu nào, hiên ngang bước vào.

Sau lưng hắn truyền tới tiếng than hồi hận của gia đình kia.

“Làm sao bây giờ, đây không phải là tên tiểu tử nghèo hôm qua chúng ta đã đuổi đi sao?”

“Trời ơi... người còn dám kêu người ta là tiểu tử nghèo à! Sau này hắn sẽ là sư gia của chúng ta, nếu hắn nói xấu chúng ta trước mặt Thành chủ, chúng ta sẽ phải cuốn gói ra đi đó.”

Liễu Hành Vân nghe thấy không khỏi nhếch môi cười tươi.

Ha ha, đám tiểu tử mắt chó nhìn người thấp, thấy ông đây ghê chưa?

Hừ hừ, chọc giận ông, ông sẽ không cho các người dễ chịu đâu.

Người dẫn đường phía trước vừa giới thiệu với Liễu Hành Vân vừa dẫn hắn đến chỗ ở.

“Liễu tiên sinh, trước mắt ngài cứ ở đây. Gian phòng bên kia ta sẽ kêu họ sớm dọn dẹp cho ngài.” Người dẫn đường nói.

Liễu Hành Vân ngẩng đầu nhìn gian phòng, cảm khái vô hạn.

Không biết nữ tử kia đang ở đâu. Hắn vừa nghĩ thế, cửa phòng bên cạnh đã mở ra.

Một nam tử mặc áo trắng bước ra.

Liễu Hành Vân và người kia đồng thời nhìn nhau.

Lúc này, trên hành lang dài lặng gió, cảm giác dịu dàng mềm mại lưu chuyển.

“Không cần, ta ở đây là được rồi.” Liễu Hành Vân mỉm cười, không thèm nhìn người dẫn đường, hắn nói.

Tiểu quân sự dẫn đường không hiểu được suy nghĩ của hắn, đành phải xin cáo lui.

“Tại hạ Liễu Hành Vân, từ hôm nay ta sẽ là sư gia của Phủ Thành Chủ.” Liễu Hành Vân cười, nói với người kia.

Người kia cũng cười đáp: “Tại hạ Văn Vũ, chỉ là một người nhường rệu qua đường mà thôi.”

Mai Vũ vừa từ bên ngoài về, nghe thấy có tiếng người bên ngoài nên muốn ra xem là ai.

Không nghĩ tới, nam tử này đã đến rồi.

Hoàng hôn thật sự rất đẹp, trong một buổi chiều như vậy, được gặp lại nam tử như Mặt Trời tháng năm này, có cảm giác như người cá được về với nước vậy.

Ta chỉ biết âm thầm chờ đợi, đợi người trở về bên cạnh ta.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 58: Nở Nụ Cười Thật Là Rực Rỡ, Trong Bụng Thì Toàn Dao Găm

Màn đêm lại buông xuống, Mai Vũ nằm trên giường bất an mở to hai mắt, mãi mà không ngủ được.

Cả ngày hôm nay, đến tận tối vẫn không thấy hai nam nhân kia về.

Nói thật ra thì... Mai Vũ có hơi sốt ruột.

Bọn họ hẳn sẽ không kịch giả tình thật chứ? Không thể nào!

Để họ sử dụng mỹ nam kế thôi mà, đâu cần tận tâm tận lực như vậy chứ!

Sao lúc bốn cô nương giao việc lại không thấy các người để tâm đến vậy hả!

Càng nghĩ càng bức bối, Mai Vũ đứng dậy mặc quần áo vào, sang gõ cửa phòng Liễu Hành Vân.

“Hành Vân, người ngủ chưa?” Mai Vũ áp tai lên cửa, hỏi nhỏ.

Bên trong vô cùng an tĩnh, không có chút tiếng động nào.

Trùng mắt, Mai Vũ nghĩ, tên này chắc đang ngủ say như chết nên không nghe thấy rồi.

Xung quanh tối đen như mực, cảm giác âm trầm quỷ dị làm Mai Vũ sợ run cả người, nghĩ đi nghĩ lại, nàng định đẩy cửa về phòng.

“Công tử, đêm đã khuya rồi, nên ngủ đi.” Đột nhiên sau lưng nàng có tiếng nói, dọa Mai Vũ giật cả mình.

Mồ hôi lạnh tuôn ra khắp người, da gà gai ốc nổi hết cả lên, nàng cười khan đáp: “Ha... đúng... đúng. Tại hạ đi ngủ đây.”

Nhanh chóng lui về phòng mình, Mai Vũ vẫn không thể xua đi cảm giác đó.

Ban ngày nha hoàn ở đây cực kỳ bình thường mà. Sao đêm đến lại âm trầm đáng sợ như vậy chứ.

Mai Vũ đã bị dọa sợ, không dám ra khỏi phòng nữa nên đành quay về giường tiếp tục ngủ.

Vì thế, nàng không hề phát hiện trong phòng Liễu Hành Vân không có ai. Nói đúng hơn, trong Phủ Thành Chủ bây giờ ngoài nhân vật trọng yếu thì cũng chỉ còn mình nàng mà thôi.

Mai Vũ nằm trần trọc, nàng tựa hồ ngửi được một mùi thơm rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

“Công tử, mơ đẹp nhé.”

Ngoài cửa, nha hoàn mặt không chút thay đổi thối tất huân hương trên tay, mỉm cười quay đi.

Bất cóc! Đây rõ ràng là bất cóc!

Đang lúc Liễu Hành Vân bị gió lạnh thổi tỉnh, hẳn thấy mình bị Hoa Tử Nguyệt và Tạ Văn Phong mỗi người nắm một bên, chân hẳn thì đang lướt đi trên một chỗ chẳng biết tên.

Trong đầu hẳn chỉ nhảy ra hai từ --- Bất cóc.

Không phải Mai Vũ kêu hai người đi dùng mỹ nam kế sao? Vì chuyện này hẳn còn toát mồ hôi một phen. Rõ ràng chính nàng kêu người ta dùng mỹ nam kế, nào ngờ đến giờ com thấy hai người kia vẫn chưa trở lại, nàng tức giận đến mức bẻ chiếc đĩa làm đôi. Theo lý mà nói, không phải đêm xuân đáng giá ngàn vàng à, sao về mặt hai người kia như muốn đi đánh nhau vậy?

“Nè, ta tự đi được, cũng có thể tự thi triển khinh công, các người buông ta ra được không?” Trên trán Liễu Hành Vân chảy xuống đầy hắc tuyến, hẳn hỏi.

Từ thế này, ai thấy cũng cho là bất cóc đó.

Tạ Văn Phong liếc nhìn hẳn, hớn hờ nói: “Bọn ta vẫn nên giúp người thì hơn, để dành chút thể lực đi.”

Liễu Hành Vân nhìn nụ cười kia, trái tim đập nhanh như sắp rút ra ngoài.

Tên này chắc chắn là đang tính kế hẳn.

----- Khi nào thì Tạ Văn Phong đáng sợ nhất?

Đó chính là lúc y đối mặt với người, nở nụ cười hớn hờ. Hẳn cười càng tươi tức là càng muốn nói: Ông đã tính cho người hết rồi.

“Người nói cho ta biết trước chúng ta đi đâu, làm gì được không?” Liễu Hành Vân run rẩy hỏi.

“Ha ha, chúng ta đến nơi này đây.” Liễu Hành Vân ở bên cạnh mỉm cười trả lời.

Mấy tên nam nhân đối trá này đều có một cái bệnh chung.

Nở nụ cười thật là rực rỡ, trong bụng thì toàn dao găm!!!

Cuối cùng đã đến nơi, nhưng Liễu Hành Vân lại thà rằng không đi thì hơn.

Trời ơi! Trời xanh ơi! Đây là đâu? Hắn không nhìn lầm chứ!

Đây, đây, đây là nơi quỷ tha ma bắt nào mà lại đầy những thi thể không ai thu dọn!

Liễu Hành Vân còn có thể ngửi thấy mùi hôi thối đáng sợ phảng phất.

“Các ngươi, rốt cuộc là muốn làm gì?” Liễu Hành Vân sợ run người, hỏi.

Đừng nói với hắn đêm hôm khuya khoắt bọn họ lại ở đây chơi với một đám thi thể nha.

Tạ Văn Phong ngẩng đầu nhìn trăng, nói: “Đừng sợ, hôm nay trăng rất tròn, quý sẽ không ra đâu.”

---- Không, ngươi đừng có nói lảng sang chuyện khác, trực tiếp nói cho ta biết mục đích của chúng ta đi. Lòng hắn thầm than vãn: Sao ông đây lại xui như vậy chứ?

Liễu Hành Vân đoán chừng đã đoán được bảy tám phần.

“Ý các ngươi là, thi thể của Thành chủ kia ở đây?” Nghi hoặc nhìn nơi không bỏ kia, những căn phòng chứa xác rách nát tởm tưởi.

Giờ chơi hả! Một nhân vật lớn như vậy khi chết đi lại bị vứt ở đây?

Tạ Văn Phong vỗ vỗ vai hắn, nói: “Chúng ta đã điều tra ngày mà Thành chủ bị giết. Tất cả những người đi theo Tử Hoa đều đã không còn tung tích. Mà càng kỳ quái hơn là những người đó có lẽ căn bản không phải là người hầu của Phủ Thành Chủ bởi vì số người trong phủ gần đây hoàn toàn không có tăng cũng chẳng có giảm. Nên bọn ta đoán là trong phủ hẳn không có một ai biết là Thành chủ đã chết. Nhưng có người nói ngày đó Tử Hoa quản gia một đêm không về. Sáng ngày hôm sau mới vội vã quay trở lại.”

Liễu Hành Vân cúi đầu suy nghĩ rồi lại hỏi: “Ý ngươi là rất có khả năng Tử Hoa không muốn người ta phát hiện ra chuyện Thành chủ bị giết? Hay là nói, người bị chết vốn không phải Thành chủ?”

“Có lẽ khả năng sau lớn hơn.” Hoa Tử Nguyệt cười khe khẽ, nói. Y đứng dậy rào bước về phía những căn phòng lạnh lẽo chứa đầy thi thể kia.

Liễu Hành Vân run cầm cập.

Hắn thật hoài nghi tên Hoa Tử Nguyệt này làm sao có thể đi vào một căn phòng chứa đầy thi thể mà lại có thể ung dung như vậy.

Mở nắp từng cái, từng cái quan tài ra.

Liễu Hành Vân muốn ói. Trong đầu hắn toàn là thi thể.

Tạ Văn Phong bắt đầu nói: “Chút nữa có chuyện còn quan trọng hơn cần ngươi làm, bây giờ ngươi nghỉ ngơi chút đi.”

Liễu Hành Vân nghe xong, vội vàng chạy qua một bên.

Thật là, hắn lăn lộn trên giang hồ nhiều năm như vậy. Bây giờ hắn mới cảm thấy giết người không đáng sợ. Đáng sợ là khi tiếp xúc thân mật với tử thi!

Lục soát một phen, án theo miêu tả của Bách Bất Duy về đặc thù của cái người bị khiêng đi ngày hôm đó. Hoa Tử Nguyệt cuối cùng cũng tìm được một cỗ thi thể.

“Tìm được rồi.” Hoa Tử Nguyệt nói xong, Tạ Văn Phong và Liễu Hành lại gần đó.

Ba người vây quanh một cái quan tài.

Liễu Hành Vân tròn mắt trắng mắt.

“Ta nói, nhìn cái xác này có thể nhìn ra cái gì?”

“Ha ha, ngươi nói không sai, nên bây giờ là lúc ngươi phát huy bản lĩnh của mình đó.” Tạ Văn Phong cười sáng lạn, dùng ánh mắt đầy tin tưởng nhìn hắn.

Liễu Hành Vân lui về phía sau một bước theo bản năng, hỏi: “Cái, cái bản lĩnh gì, ta không biết ngươi đang nói gì cả.”

Không xong rồi, hấn cảm thấy thật tệ!

Tạ Văn Phong cười cười, chặn hấn lại, âm trầm nói: “Ngươi là thần trộm cơ mà, những dụng cụ ngươi dùng đều vô cùng tinh vi. Đừng có nói với ta là ngươi không đối phó được cỗ thi thể này.”

“A! Ta không phải đại phu, tại sao lại tìm ta chứ!” Liễu Hành Vân vùng vẫy, liều mạng gào thét.

Hu hu! Hoa đào chết tiệt, sư huynh ngươi là kẻ đạo mộ đó, lão hay giao tiếp với thi thể, sao ngươi lại không tìm lão đi!

Hoa Tử Nguyệt cũng tiến tới đề hấn lại, gia nhập vào đoàn thuyết phục hấn: “Bọn ta cũng đâu phải muốn ngươi cứu người, chỉ là kêu ngươi kiểm tra xem thi thể này chết như thế nào thôi mà.”

“Ta không kiểm tra được!” Liễu Hành Vân quả quyết.

Không thể lúc nào cũng chịu thua được.

“Ngươi có làm hay không?” Ngoan độc kẹp lấy cổ hấn, Tạ Văn Phong đột nhiên trầm giọng hỏi.

“Ta, ta không làm” Liễu Hành Vân hơi sợ hãi nhưng vẫn cự tuyệt.

Mấy ngày trước bị Mai Vũ đùa bỡn xoay vòng, mắc gì bây giờ bỗng thiếu gia còn bị các ngươi chinh chứ.

“Ta sẽ rêu rao tất cả những chuyện mất mặt ngươi đã làm” Tạ Văn Phong buông hấn ra, khoanh tay trước ngực nhìn hấn đầy khiêu khích.

Sắc mặt Liễu Hành Vân đại biến. Sau cùng, hấn ngẩng đầu nói: “Ta làm”

Hu hu~ không phải chỉ là kiểm tra thi thể thôi sao. Có gì đáng sợ đâu...

Run rẩy bước tới, Liễu Hành Vân trước hết chấp tay lạy rồi lạy. Sau đó hấn mới rút trong bao đựng công cụ tùy thân ra một con dao nhỏ và một cây kim

Sau khi dùng kim đâm mấy chỗ, Liễu Hành Vân lắc đầu nói: “Không phải do trúng độc mà chết.”

Tiếp đến hấn kéo lấy bàn tay người kia. Ngay khi vừa nâng cái tay kia lên, Liễu Hành Vân sùng sốt.

“Văn Phong, Tử Nguyệt, các ngươi lại đây mà xem” Liễu Hành Vân vội vàng gọi hai người tới.

Hai người nhìn bàn tay kia thì đều ngẩn ra.

Người ta thường nói, muốn biết một người làm gì chỉ cần nhìn bàn tay cũng biết được một hai.

Người trong giang hồ nếu nhìn bàn tay thì có thể nhìn ra đối phương dùng vũ khí gì.

Bàn tay này...

Không phải bàn tay mà một vị Thành chủ nên có mà là bàn tay của một sát thủ.

Gió đêm từng đợt thổi tới, ba người vẫn chưa để ý thấy ngoài cửa có khách không mời đang đến.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 59

“Đây rõ ràng là một bàn tay thường xuyên cầm binh khí. Hơn nữa còn là cao thủ dùng kiếm và chủy thủ.” Tạ Văn Phong nhìn bàn tay kia, nói.

Người đời ai cũng biết Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành xuất thân quyền quý. Dù cho không có cái danh thế gia, phàm ai từng gặp y đều nói y là người cao nhã. Một người như vậy không thể nào là người hay dùng kiếm và chủy thủ. Có dùng thì cũng là các loại binh khí phong nhã như tiêu, kiếm.

Mà kiếm và chủy thủ đều là vũ khí thường dùng của sát thủ. Mà bàn tay kia còn có những vết hằn rất sâu. Đó là những dấu vết khắc sâu chỉ có thể do thực chiến lưu lại.

“Này, không phải chúng ta bị qua mặt rồi chứ? Người này nhìn thế nào cũng không thể là Thành chủ gì đó.” Liễu Hành Vân nhú mày.

Đừng có nói với ông tất cả công sức của ông đều đổ sông đổ biển cả nhè.

Trời đánh đó!

Hoa Tử Nguyệt nhìn bàn tay kia, hần bỗng nhếch môi cười.

“Không những không bị lừa mà còn có thu hoạch không nhỏ. Xem ra lần này chúng ta thắng chắc.”

Liễu Hành Vân cúi đầu nhìn lại bàn tay kia, bưng bình đại ngộ.

“Nói cách khác, đem đó người chết không phải Thành chủ mà là Thành chủ giết tên sát thủ đến ám sát y, sau đó tạo ra một vở kịch?” Liễu Hành Vân nói xong, hần phát hiện bản thân cũng thông minh lắm.

Thật là, làm cho mọi việc phức tạp lên như thế làm gì?

Tạ Văn Phong vỗ vỗ đầu hần, khen ngợi: “Cuối cùng ngươi cũng biết dùng đầu óc để suy nghĩ rồi.”

Liễu Hành Vân trừng mắt, đẩy tay Tạ Văn Phong ra.

Trong lòng hần cực kỳ khó chịu. Thế chẳng lẽ trước kia hần toàn dùng đầu ngón chân để nghĩ chắc?

“Việc này giống như một vở kịch ‘Treo đầu dê bán thịt chó’. Nhưng hình như cả vị Thành chủ kia và những kẻ muốn giết Thành chủ đều không phải những nhân vật đơn giản. Ta nhận được thư của Mục Vô Ca, hần nói Đông Thần Hạo đã hành động rồi.” Hoa Tử Nguyệt nghiêm túc nói.

Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân nghe thấy cái tên “Đông Thần Hạo” thì đồng thời đen mặt.

Người này....là một phiền phức lớn.

Chỉ cần y kế nhiệm Đông Thần Vương, với sức của mấy người bọn họ thì không thể chống lại y.

Cả căn phòng chìm vào im lặng, không ai lên tiếng.

“Hình như các ngươi đã biết được khá nhiều thứ rồi.” Ngoài cửa đột nhiên có tiếng nói.

Ba người trong phòng cơ hồ cùng lúc động thủ, rút binh khí ra. Cảnh giác hỏi: “Ai đó?”

Người ngoài cửa nương theo ánh trăng đến gần, ánh trăng như nước chiếu lên người y.

Người đó mặc một bộ hắc

y, nhưng so với đêm trăng sáng nhất lại có vẻ chói mắt lạ thường.

Trong tay cầm một thanh trường thương chống trên mặt đất, y nghiêng đầu, nơi khóe môi còn treo một nụ cười tà ác như dã thú.

“Đã lâu không gặp.”

Ba người nhìn y, nhao nhao lộ ra biểu cảm không biết là thờ phào nhẹ nhõm hay là cười căm hận.

Thật là, cái gì mà đã lâu không gặp, hy vọng vĩnh viễn

đường gấp lại thì có.

“Ta biết người chắc chắn sẽ tới mà.” Hoa Tì Nguyệt nhìn y, dường như đã sớm đoán được rằng y sẽ tới.

“À? Thật không? Vậy hẳn vương có nên khen người một câu hay không?” An Thiếu Hàn đứng đó, nhún mào hỏi.

“Cái mệnh của người đứng là làm người khác tức điên.”
Hoa Tì Nguyệt cười sáng lạn, nói.

Cái tên Vương Gia luôn tự cho mình hơn người này lúc nào cũng khiến người ta phát điên. Nếu bây giờ không phải là lúc mấu chốt, hẳn thật sự muốn đập bẹp y.

Hắn và tên đó hoàn toàn không hợp.

An Thiên Hàn nhìn bà người, y đột nhiên nở nụ cười, một nụ cười đầy vẻ thân thiết, không hề có cảm giác cao cao tại thượng, cũng không có vẻ dối trá mà lại rất phóng khoáng.

Ý nói: “Các người có muốn liên minh với ta hay không? Đánh cho đối phương phải khoanh tay chịu trời. Không cần nhiều, chỉ cần bốn người chúng ta là đủ.”

Có rất nhiều người nói, An Chiếu Hàn là Mặt Trời của Tây Thục. Trong mắt nhân sĩ giang hồ, đó chỉ là những lời hồ ngôn loạn ngữ. Bởi vì những công lao to lớn của An Chiếu Hàn là do biết bao thi thể chồng chất mà thành. Là những binh lính dưới tay y giành lấy cho y.

nhưng đem ao, trong không khí kỳ quái như vậy.

Lúc y nói ra câu kia, ba người đối diện giật mình cảm thấy, y có lẽ thật sự là Mặt Trời của Tây Thục.

Sự tự tin, phóng khoáng, kiêu ngạo và ương ngạnh kia giống như tản ra xung quanh, làm cho người khác tin rằng chỉ cần họ muốn, nhất định họ sẽ làm được.

Trong một khoảnh khắc, họ rút cuộc đã hiểu, tại sao Mai Vũ lại không thể dời mắt khỏi y.

Bởi vì... Y thật sự vô cùng chói mắt.

“Thật là, người đã sớm tính hết mọi thứ rồi chứ gì? Ta có nên đổi cách gọi, gọi người là An Thành chứ hay không?” Liễu Hành Vân lắc đầu, hỏi.

Đáng giận, chỉ toàn đùa giỡn với bọn ta.

An Thiều Hàn nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Có thể nói như vậy.”

Đối với sự thẳng thắn của An Thiều Hàn, nói thật ra, Tạ Văn Phong vô cùng yêu thích. Nhưng mà không có nghĩa là hẳn không tức giận.

Chì ra y chính là Thành chủ! Bày ra một đống chuyện như vậy, đều do một mình y.

“Tại sao lại muốn gạt bọn ta đến đây, trực tiếp tìm bọn ta không phải đơn giản hơn sao? Người cũng biết nếu là vì Mai Vũ bọn ta nhất định sẽ phối hợp với người.” Tạ Văn Phong nói dứt khoát. Liễu Hàn gật đầu.

An Thiếu Hàn nhìn quanh, hỏi: “Các người không cảm thấy chúng ta nên tìm nơi khác thích hợp hơn để nói chuyện hay sao?”

Lúc này Liễu Hành Vân mới nhớ ra mình đang ở đâu, cảm giác ghê tởm lại bắt đầu trào dâng.

“Nhanh, nhanh đi thôi.” Đám người tìm tới nơi An Thiếu Hàn ẩn thân, nói hết một lần.

Vân cờ đèn đó, là y và Đông Thần Hạo cùng làm ra.

Đông Thần Hạo vốn định giết y, lại không ngờ rằng chính hắn lại đang giúp y.

Những gì xảy ra trước đó giống như bọn họ đã nghĩ.

Cả hai chỗ khác nhau có hai vị Thành chủ.

Người mà Đông Thần Hạo phái tới để giết Thành chủ đã gặp An Thiếu Hàn.

Mà người mà Bách Bất Duyệt gặp là Gia Cát Trần cái trang thành Thành chủ.

An Thiếu Hạo bỏ thuốc thôi miên vào rượu, thôi miên hung thủ, hỏi rõ sự tình rồi tiện tay giết luôn tên sát thủ. Sau đó rất dễ dàng đổi thân phận với tên hung thủ kia. Dịch dung thành hung thủ, dựa theo lời khai của tên kia mà đi gặp Gia Cát Trần.

Có thể là do Đông Thần Hạo điều tra được An Thiếu

Hàn vẫn còn trong Vương Phủ nên Gia Cát Trần không hề phát giác, chỉ dặn y trốn đi một đoạn thời gian rồi bỏ đi. Chúng đều không nghĩ tới, người trong Vương Phủ kia đã sớm đổi thành Trần Thu.

Sau đó mọi thứ xảy ra như dự đoán.

Thành chủ bị “giết”, Bách Bất Duy bị hãm hại.

Đông Thần Hạo không phải kẻ đầu đường xó chợ, cũng không phải không có dã tâm.

Hắn tạo ra việc này ở Bách Lý Phong Vân Thành nhằm hai mục đích.

Thứ nhất là để kiểm chế Mai Vũ, nếu có thể thì làm cho nàng tự đến bên hắn.

Thứ hai, là bảo tàng Nguyệt Lạc Quốc còn sót lại.

An Chiếu Hàn biết Đông Thần Hạo sẽ mượn cơ hội làm thế.

Nên để Tì Hạo phát ra thông cáo, thứ nhất là muốn Mai Vũ đến để bảo vệ nàng. Thứ hai là dẫn một người khác tới.

Người đó, chính là Gia Cát Trần.

Người ta thường nói: mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

An Chiếu Hàn thông minh như vậy, đương nhiên phải

dẫn con sói này vào tròng, không để nó hoành hành ngang dọc được. Nên y đã khéo léo giả thành một người khác.

Lúc y báo cáo với Gia Cát Trần, kỳ thật y cũng không nhìn thấy mặt hắn. Gia Cát Trần là một đại tướng bên cạnh Đông Thần Hạo, hắn sẽ không để người khác dễ dàng thấy mặt mình. Vì thế An Thiệu Hàn nói với hắn, Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành từng nói với hắn một câu. Giữa Bách Lý Phong Vân cuộn cuộn này, hãy chờ xem ai là anh hùng. Nếu y có việc gì muốn tìm, chỉ cần đến trước cửa Phũ Thành Chũ tìm chủ quản nói những lời này. Tự nhiên sẽ gặp được Thành chủ.

Quả nhiên, mấy ngày sau liền có người đến cửa nói câu đó.

Thật ra, đó chỉ là những lời sáo rỗng. Bởi vì Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành chẳng nói với bất kỳ ai như thế cả, chỉ nói với mỗi Gia Cát Trần mà thôi.

Giữa Bách Lý Phong Vân cuộn cuộn này, hãy chờ xem ai là anh hùng.

Đây là lời khiêu khích và cũng là cạm bẫy. -dĐẾN đ-àn Lê q-ủy đôn

Dịch nhân tự cho là đã trốn rất kỹ, thật ra hắn đã sớm bại lộ dưới ánh mặt trời.

Gia Cát Trần dẫn theo 300 tinh binh (*) ở trong thành, nếu còn kéo dài sẽ để lại hậu hoạn về sau.

(*) Tinh binh: binh lính tinh nhuệ.

An Thiếu Hàn chỉ đang chờ đợi, chờ những người có thể giúp hắn giết hết 300 tinh binh này.

Hắn muốn cho Đông Thần Hạo biết, bên cạnh Mai Vũ có những ai.

Hắn muốn Đông Thần Hạo hiểu rõ, đừng động đến nữ nhân kia. Nếu không, An Thiếu Hàn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Ha ha, hay cho câu này chờ xem ai là anh hùng.” Liễu Hành Vân vỗ bàn khen ngợi.

Trong phòng, ánh đèn mờ ảo, chỉ có chút rượu nhạt, dường như có hơi mộc mạc.

Đám người thưởng thức rượu và thức ăn ngon, bỏ qua tất cả. Tựa như lúc này đây, thức tất trường đàm (*), vui vẻ đôi ẩm cũng đi vừa lòng.

(*) Thức tất trường đàm: chạm gối hàn huyên (Nguyên văn ‘[[[chạm gối hàn huyên]]]’), có nghĩa là chạm đầu gối nói chuyện thật lâu. Chạm đầu gối ở đây chỉ khoảng cách gần gũi khi ngồi xuống, như vậy câu này có thể hiểu là trò chuyện thân mật, nói không hết lời.

Hoa Tịch Nguyệt cúi đầu cười, đột nhiên cảm thấy đêm nay thật khó tin.

Bốn người hoàn toàn không hợp nhau lại có thể ngồi cùng một chỗ, luận chuyện thiên hạ, nâng cốc nói chí hào kiệt.

Lắc đầu, Hoa Tử Nguyệt lại rót thêm rượu vào chén,
uống một ngụm.

Là rượu Thiên Dao Tử nóng rất.

Thở hắt ra một hơi, Hoa Tử Nguyệt nói: “An Thiếu
Hàn, chỗ của người sao loại rượu nào cũng có nha.”

Như vậy, An Thiếu Hàn nói: “Ở đây có rất nhiều
rượu, đảm bảo người muốn loại nào cũng có. Muốn thử
một chút không hả?”

“Được, tôi nay không say không về!” Hoa Tử Nguyệt
ngẩng đầu nói.

“Được lắm! Không say không về!”

Đêm nay, dưới ánh trăng tuyết mỹ, quanh căn phòng
không ngừng có tiếng nói cười vang vọng.

Đêm nay, nâng cốc luận tri kỷ, không say không về. . .

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.5 - Chương 1: Từ Lúc Bắt Đầu Nói Dối...

Mai Vũ thức dậy từ sáng sớm, chuẩn bị đi bắt quả tang Hoa Tử Nguyệt và Tạ Văn Phong.

Đêm qua họ không về ngủ, hai tên kia chắc chắn đã đi cả đêm không về!

Mai Vũ bất đắc dĩ đợi tới gần sáng. Khi mặt trăng đi ngủ và mặt trời thức dậy, Mai Vũ lại thấy hai người kia mở cửa phòng bước ra.

Hoa Tử Nguyệt và Tạ Văn Phong còn dùng vẻ mặt khó tin nhìn nàng đang ngủ gà ngủ gật. Hỏi: “Ngài đang làm gì đó?”

Ta nhìn! Bỏn cô nương cũng không biết bản thân đang làm gì nữa!

Không bắt quả tang được hai người, Mai Vũ cảm thấy thật mất mặt, xoay lưng đi.

“Hôm nay tâm trạng của bốn công tử khá tốt nên sáng sớm tỉnh mơ đã ra chạy bộ. Sao? Không được à?” Bướng bỉnh ngẩng đầu lên, Mai Vũ phò

trương nói.

Tạ Văn Phong cười: “Được chứ, mời công tử tiếp tục.”

Mai Vũ vừa ngáp vừa đi được vài bước, ngừng lại thấy có gì đó không đúng lại quay trở lại, hỏi hai người kia: “Các huynh có tra được gì không?”

Hoa Tử Nguyệt lắc đầu, tỏ vẻ khổ não nói: “Bọn ta vẫn còn đang điều tra, nếu có manh mối sẽ lập tức báo với Văn Vũ đại nhân.”

Mai Vũ bĩu môi rồi lại cắn môi, lấp bắp nói: “Mỹ nam kẻ gì đó, ta nghĩ... vừa tốn thời gian vừa tốn sức, có thời gian thì làm những việc có ích đi.”

Hoa Tử Nguyệt và Tạ Văn Phong chỉ thiếu chút nữa là cười ồm lên.

Nha đầu ghen tỵ kia. Thật là hiếm thấy đó nha.

Mai Vũ muốn tự cắn lưỡi mình!

Chết tiệt! Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi hay sao? Hu hu... Mất mặt quá đi!

Xoay người, Mai Vũ ném lại một câu: “Ta còn có việc.” rồi vội vàng đi mất.

Hoa Tử Nguyệt và Tạ Văn Phong nhìn bóng lưng nàng, cảm thấy trong lòng vô cùng phức tạp.

An Thiếu Hàn nói y không muốn để nàng biết tất cả. Thứ nhất là sợ nàng lo lắng, thứ hai là sợ nàng lại làm việc ngốc nghếch nào đó.

Nhưng mà ai cũng biết.

Từ lúc bắt đầu nói dối, cho dù bắt đầu với thiện ý thì cũng là lừa gạt ác ý. Bọn họ tạo ra một tấm lưới bảo vệ nàng những cũng từng bước, từng bước dùng những lời nói dối và cạm bẫy quấn lấy nàng.

Thật ra ai cũng biết, nàng muốn làm rõ mọi chuyện, muốn cứu Bách Bất Duy. Nhưng mà bây giờ họ chỉ có thể tận lực ngăn cản nàng. Nàng tin tưởng nhờ cậy bọn họ nhưng lại bị lừa gạt, nếu nàng biết thì sẽ thế nào đây?

Lắc đầu, Hoa Tử Nguyệt nói với Tạ Văn Phong: “Đến lúc rồi, nên bắt đầu thôi. Gửi một lá thư cho Vô Ca đi.”

Tạ Văn Phong gật đầu.

“Chủ tử, thám tử báo lại, Giang Nam có biến.”

“Nói mau.”

“An Thiếu Hàn cáo bệnh ở trong Vương Phủ, mấy ngày rồi chưa vào lâm triều. Thưa chủ tử, có nên mạo hiểm điều tra sâu hơn không ạ?”

Lúc Đông Thần Hạo nghe được tin tình báo như thế, giận đến mức không thờ nổi.

Một đám phế vật!

“Ngư ngốc! Nhanh chóng điều tra rồi cấp báo ngay cho bốn vương!”

Dù không điều tra, trong lòng Đông Thần Hạo cũng đã đoán ra, An Thiếu Hàn chắc hẳn đã đến Bách Lý Phong Vân Thành. Mà hắn lại bị chính đám thù hạp ngốc của mình cản trở tầm mắt. Hắn nên sớm hiểu rõ đám phế vật này không tin được, không tin được mà!

Chết tiệt! ...Diễn.. đàn.. Lê: Quý: Đ;ôn:

Nếu An Thiếu Hàn đến Bách Lý Phong Vân Thành vậy việc điều tra Thành chủ không cần hắn để tâm nữa.

“Thiên Hòa, ra đây.” Đông Thần Hạo chớp mắt, trầm giọng nói.

Một đứa bé tám tuổi lập tức bước ra từ trong bóng tối, đáp: “Chủ tử, có gì phân phó?”

Đông Thần Hạo bước tới, ngồi xổm xuống, vuốt ve tóc nó, nói: “Thiên Hòa, ta không nhớ bắt ngươi đi làm nhiệm vụ nhưng lần này không thể không phải ngươi đi rồi. Nói với Gia Cát Trần, An Thiếu Hàn đang ở trong Bách Lý Phong Vân Thành, có khả năng y đang ở ngay trong Phủ Thành Chủ, nếu như có thể hãy giết y. Thiên Hòa, ngươi tiếp cận Mai Vũ, làm nàng tin tưởng, chuyện sau đó ngươi sẽ rõ.”

“Dạ, chủ tử, Thiên Hòa nhất định sẽ không phụ sự trọng vọng của ngài.”

Một đứa bé nho nhỏ mà trong mắt lại đầy vẻ thông minh, lanh lợi và lão luyện.

Đây chính là sát thủ mà Đông Thần Hạo đặt ý nhất, cũng là đứa bé sau này sẽ đem đến tai nạn mạng tính hủy diệt cho An Thiếu Hàn.

Trong hoa viên, Mai Vũ lại gặp Gia Cát Trần.

Nàng cực kỳ khó chịu trừng to mắt, nói thật ra, Mai Vũ rất ghét phải gặp hắn.

Không phải là nàng ghét hắn nhưng thường xuyên gặp mặt người muốn giết mình, có ai mà không mâu thuẫn tâm lý đâu?

Đứng cách nhau một khoảng, Mai Vũ nghiêm túc hỏi hắn: “Lại có chuyện gì nữa?”

Gia Cát Trần nhún mày đáp: “Ta muốn ngươi làm một số chuyện.”

“Chúng ta chỉ hợp tác, hình như điều đó không có nghĩa là ta phải nghe ngươi chỉ huy.” Mai Vũ nhún mày nói.

“Không, ta đang giúp ngươi mà, việc này sẽ có ích cho việc ngươi cứu Bách Bất Duyệt.” Gia Cát Trần cười nói, nụ cười kia như thể chắc chắn là nàng sẽ phải nhận lời.

Đáng ghét! Nàng thật sự rất muốn nói rằng: Bỏ đi gia không đi! Nhưng sự thật là, nàng muốn nhanh chóng cứu Bách Bất Duyệt ra, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Gần đây nàng luôn cảm giác trong không khí như có sóng triều mãnh liệt. Hình như sau tất cả những chuyện này còn ẩn giấu cái gì đó.

“Nói một chút nghe xem” Cụt hứng thờ dài, Mai Vũ nói.

“Mấy thứ đó, có thể nằm trong tay Từ Hoa.” Gia Cát Trần phe phẩy cây quạt, nói nhỏ.

Mai Vũ đương nhiên biết mấy thứ đó là thứ gì.

Đó đương nhiên là chìa khóa và bản đồ kho báu.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ nàng phải làm sao để lấy chúng từ tay Từ Hoa?

“Ngươi chắc chứ?” Mai Vũ nghi ngờ hỏi.

“Không chắc. Nhưng sau khi Thành chủ “qua đời”, người duy nhất từng tiếp xúc với y là Từ Hoa. Nếu Thành chủ thật sự đã tiến vào Nguyệt Lạc Quốc vậy y hẳn là sẽ không mang theo hai thứ kia.” Gia Cát Trần phân tích.

Không sai, nếu mang chúng đi, y sẽ không còn đường lui.

Cho nên y chỉ có hai cách xử lý mấy thứ đó.

Một, giấu đi. Hai, giao cho thuộc hạ mà mình tin tưởng nhất.

Suy nghĩ một lúc, Mai Vũ lại hỏi hắn: “Ta phải làm sao?”

Gia Cát Trần cười, trong hoa viên sáng sớm lạnh gió, giữa trăm hoa, người nào đó trưng ra vẻ mặt đáng đánh đòn, nói: “Không biết.”

Bỏ cô nương xin ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà ngươi.

Đứng phắt dậy, Mai Vũ tức giận dứt khoát rời đi.

Đáng chết! Vô Trần trời đánh!

Nhìn bóng lưng nàng, nụ cười trên mặt Gia Cát Trần dần trở nên dữ tợn.

Chờ sau khi ngươi tìm ra bản đồ và chìa khóa, đó cũng chính là tử kỳ của ngươi.

Mai Vũ đi được vài bước lại xoay người, thoáng nở nụ cười, nói: “Vô Trần, chờ ta tìm được mấy thứ đó thì cùng uống một chén đi, chúc mừng việc chúng ta liên minh.”

Gia Cát Trần không biết nàng lại muốn giờ trò gì, mỉm cười đáp: “Được thôi.”

Sau khi tạm biệt Gia Cát Trần, Mai Vũ lại trở về phòng gian nan nghĩ cách làm sao để lấy đồ từ tay Từ Hoa.

Nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên trước mắt nàng như bùng sáng.

Việc này còn cần nàng nghĩ sao, đã có thần trộm ở bên, đại gì không dùng?

Vọt tới phòng Liễu Hành Vân, Mai Vũ xuất hiện trước bàn sách của người nào đó đang giả làm sư gia. ..Dĩ^n.. đàn.. L:ê: Q@ý: Đ;@n:

“Hành Vân, Hành Vân, giúp ta trộm vài thứ đi.” Mai Vũ kích động kêu lên.

Liễu Hành Vân nhào lên bưng kín miệng nàng.

Thôn cô đang chết này, nàng sợ thiên hạ không biết Liễu Hành Vân hẳn là ăn trộm hay sao?

“Người muốn chết à? Kêu lớn thế làm gì!” Cần thận nhìn quanh một vòng, lúc này Liễu Hành Vân mới oán giận than thở.

“Xin lỗi, ta có hơi kích động.” Mai Vũ lè lưỡi, nhỏ giọng nói.

“Sao, người muốn trộm cái gì?” Liễu Hành Vân khô não ngồi xuống, buồn bực nhìn nàng.

Đừng bắt hẩn trộm thứ gì lưu lại bóng ma trong lòng hẩn nữa. Hu hu, Thần trộm cũng có tôn nghiêm của thần trộm, hẩn mãnh liệt yêu cầu người nào đó tôn trọng.

“Lần này đúng là trộm một thứ quan trọng. Người biết Nguyệt Lạc Quốc chứ? Ta muốn trộm chìa khóa và bản đồ Nguyệt Lạc Quốc. Bây giờ mấy thứ đó có thể đang nằm trong tay Tử Hoa quân gia.”

“Thật không?” Liễu Hành Vân không tin hỏi.

Mai Vũ tròn mắt nói: “Thật mà, lần này là mua bán lớn đó. Tối nay ta sẽ dẫn Tử Hoa đi, người vào trộm. Chúng ta hợp tác với nhau.”

Liễu Hành Vân bắt đắc dĩ gật đầu.

Cái gì mà hợp tác với nhau, căn bản chỉ có mình ta làm việc thì có. Hơn nữa, ta còn không biết tại sao người lại muốn chìa khóa và bản đồ sao? Không phải vì Bách Bất Duy à.

Hừ, thôi kệ, dù sao cũng không phải việc quá khó. Tìm An Thiếu Hàn đòi không được sao? Dù sao An Đại Thành Chủ nhất định sẽ vội vàng giúp sức.

Nghĩ thế, Liễu Hành Vân cảm thấy đúng là buôn bán lời. Chỉ ít hẩn đã vì Mai Vũ lấy được mấy thứ đó, không liên quan gì đến An Thiếu Hàn.

Nhìn bóng dáng Mai Vũ một mình suy tư, Liễu Hành Vân cũng sờ.

Nàng chắc chắn không biết, có một nam tử vì nàng làm những chuyện mà nàng hẳn sẽ không biết ơn y.

Một Vương Gia cao cao tại thượng lại vì một sát thủ đã quên y mà làm đến nước này. Rốt cuộc là như trước kia họ đã thấy, đùa giỡn và bốn cột hay là thật tâm đây?

Mai Vũ, ta cực kỳ ghét tên Vương Gia đó. Nhưng lúc này đây, ta thật sự hy vọng nàng có thể nhớ ra hẩn.

Bởi vì ta nghĩ, nàng hẳn sẽ không biết ơn bất cứ chuyện gì hẩn làm, ta đã từng trải qua những tổn thương mà nàng đã chịu.

Mai Vũ đã từng theo đuổi An Thiếu Hàn, ta rất muốn nói cho nàng biết, bây giờ hẩn đang theo đuổi nàng đó.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 2

Đêm đến, ánh trăng lấp lánh soi sáng mặt ao, Mai Vũ và Tử Hoa sóng vai đi trong sân.

Mưa vừa dứt, hương vị bùn đất tươi mát như rót vào phổi, Mai Vũ thích những buổi tối như thế này.

“Vân Vũ, ngài gọi tại hạ ra ngoài có chuyện gì sao?” Tử Hoa nghiêng đầu, hỏi người có thân thể nhỏ xinh bên cạnh.

Mai Vũ bị hỏi thì cảm thấy khó xử, không biết nên trả lời như thế nào.

Có chuyện gì à? Đương nhiên là có. Chuyện lừa người ra ngoài đó.

“Ừm... cái này... thật ra cũng không có chuyện gì.” Mai Vũ gãi đầu, nói cho có lệ. Trong lòng lại đang cố gắng tìm ra lý do.

Nếu không? Chẳng lẽ nói trắng ra?

Huhu~ người ta sẽ nghĩ nàng biến thái cho coi.

Mặc kệ, dù biến thái hay không, miễn không ảnh hưởng đến kế hoạch là được.

Cúi đầu nhìn dáng vẻ quần bách của nàng, khóe môi Từ Hoa thoáng hiện nụ cười, khẽ nói: “Sau cơn mưa lại ra ngoài tắm bộ cũng không tệ.”

Mai Vũ mở to đôi mắt sáng long lanh, nói: “Đúng nha, tắm bộ, không ai tắm bộ với ta nên ta muốn kéo Từ Hoa ra đây.”

Trong lòng Mai Vũ không ngừng nghĩ: Người tốt, người tốt là đây!

Nở nụ cười, đột nhiên Từ Hoa kéo tay Mai Vũ, nói với nàng: “Nắm lấy tay ta, ta mang ngài đến một nơi. Nhưng mới vừa tạnh mưa nên có thể hơi trơn.”

Lòng bàn tay đột nhiên có nhiệt độ truyền đến làm cho Mai Vũ ngẩn ngơ trong giây lát.

Bàn tay xinh đẹp, hữu lực, khô ráo và ấm áp.

Trong một khoảnh khắc, nàng thấy trong ký ức của mình cũng tồn tại một bàn tay như vậy.

Tại sao? Tại sao lại có ảo giác này?

Không khí ngập tràn mùi nguy hiểm như đang muốn nói với nàng: Rất nguy hiểm, mau buông ra, mau buông ra.

Nhưng trái tim nàng lại không chịu không chế mà rơi vào tay giặc.

Thật ấm áp, tựa như cảm giác ấm áp mà nàng vẫn luôn khao khát, làm cho nàng muốn nắm lấy bàn tay đó lâu thêm chút nữa.

Chỉ một chút thôi, cho nàng cảm thụ hơi ấm này thêm một lúc nữa thôi.

Dù cho đây có là ảo giác, dù cho ký ức đó căn bản chưa hề tồn tại...

“Đến rồi.”

Lúc Mai Vũ còn đang trong trạng thái hỗn loạn, Từ Hoa đã lên tiếng cắt đứt mọi suy nghĩ của nàng.

Cảm giác trống rỗng nơi bàn tay làm Mai Vũ lưu luyến, tiếc nuối.

Nàng rất muốn nắm bàn tay ấm áp kia lâu thêm chút nữa.

Lắc đầu, Mai Vũ cố gắng thoát ra khỏi trạng thái hỗn loạn kia.

Nàng ngẩng đầu liền thấy trên ao sen có treo từng dãy từng dãy đèn lồng như một chiếc cầu tơ hồng bắc ngang ao nhỏ, chuỗi chuỗi đèn lồng soi sáng cả một góc trời.

“Đẹp quá.” Mai Vũ trầm trồ tán thưởng.

Đèn lồng màu đỏ thật là đẹp. Cúi đầu, đột nhiên nàng cảm thấy tiếc vì y phục mình đang mặc.

Nếu đêm nay nàng mặc đồ đỏ nhất định sẽ đẹp hơn. Chỉ tiếc, nàng lại mặc đồ trắng.

“Ngài đang nghĩ nếu mặc đồ đỏ thì tốt rồi đúng không?” Từ Hoa hỏi.

Mai Vũ bị nhìn thấu tâm sự, mặt ửng đỏ, nhỏ giọng nói: “Ta chỉ cảm thấy nếu mặc màu đỏ sẽ hợp với đêm như thế này hơn.”

Mỉm cười, Từ Hoa kéo Mai vũ bước trên hành lang dài dẫn đến đình nghỉ mát.

Lúc bước vào đình, Mai Vũ phát hiện y phục trên người mình biến thành màu đỏ.

Ngẩng đầu, Mai Vũ nhìn đèn lồng treo xung quanh, cả gương mặt bừng lên nét vui vẻ.

Đêm đó, trong đình hoa sen treo đầy đèn lồng, Mai Vũ không nhìn thấy rõ gương mặt Từ Hoa nhưng lại nhớ rõ cảm giác ấm áp từ bàn tay hắn.

Một bàn tay nguy hiểm nhưng lại ấm áp...

So với Mai Vũ được nhân hạ, một nơi khác lại có vẻ bận rộn.

Hoa Từ Nguyệt, Tạ Văn Phong, còn có cả Liễu Hành Vân, ba người đang chụm đầu cố gắng nghiên cứu bản đồ mà Mục Vô Ca cho.

“Những vòng tròn này rốt cuộc là có ý gì đây?” Tạ Văn Phong như sắp điên rồi, tại sao có nhiều chỗ bị khoanh tròn như vậy chứ? [diend@nLêQuý ôn](#).

“Những nơi này có thể là nơi 300 tinh binh kia trú ngụ.” Hoa Tử Nguyệt nói.

Hắn thật sự bội phục tiểu tử kia, không biết đầu óc hắn cấu tạo ra sao mà cái gì cũng có thể làm được.

“Cho nên là?” Tạ Văn Phong nhú mày, trong lòng tràn ngập dự cảm không tốt.

“Cho nên trong mấy ngày, chúng ta phải thăm dò tất cả những chỗ này hơn nữa còn phải xác nhận kỹ càng, tiêu diệt sạch tất cả, không chừa một mống.”

Việc này so với trộm thứ gì đó còn khó hơn.

Chia bản đồ làm ba, Hoa Tử Nguyệt dùng bút vẽ bốn con đường, chia Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân, phần còn lại thì cho vào ngực mình, hắn nhếch môi cười khiêu khích, nói: “Sao? Bách Lý Thâu Phong Liễu Hành Vân và Thiên Diện Đào Hoa Tạ Văn Phong là giả à?”

Đôi mắt đào hoa của Tạ Văn Phong híp lại, cười nói: “Lúc ngươi nói lời này quả thật giống y như thôn cô kia.”

“Ồ? Ta có nên nói lại lời của ngươi cho Tiểu Vũ biết hay không?” Hoa Tử Nguyệt mỉm cười.

Liễu Hành Vân bắt đầu đi đi tới tới giữa hai người.

Hắn không muốn lúc can ngăn người ta lại trở thành bao cát.

“Được rồi, làm việc thôi. Chúng ta thì xem ai nhanh hơn, người chậm nhất sẽ phải mời rượu.”

“Không thành vấn đề.”

Một đêm bận rộn vừa mới bắt đầu.

Sáng hôm sau, Mai vũ thuận lợi lấy được chìa khóa và bản đồ từ Liễu Hành Vân.

Nàng còn cảm thấy Hành Vân làm cái nghề thần trộm này cũng không hay ho gì.

Chính nàng đã ở trong đình với Tử Hoa cả một buổi tối.

Ách, nói trắng ra là, nàng đã giờ trò. Lén lút dựa lên người người ta ngủ thiếp đi.

Nào ngờ Tử Hoa lại tốt như vậy. Hắn cởi áo ra đắp cho nàng, bên nàng cả buổi tối. Mà Hành Vân lại dùng một buổi tối để tìm ra mấy thứ này, đúng là làm khó hắn rồi.

“Hành Vân, ngươi có khỏe không? Ta thấy sắc mặt của ngươi không được tốt.” Mai Vũ hỏi.

Liễu Hành Vân trưng ra gương mặt như cương thi, gượng cười đáp: “Không sao, ta ngủ một giấc là khỏe.”

Ha ha, khỏe?

Hắn khỏe được mới lạ! Đổi lại là ai suốt một buổi tối “vượt nóc băng tường” mà vẫn còn khỏe thì hắn phục tên đó sát đất luôn! Liễu Hành Vân như u hồn bay tới phòng mình liền nằm xuống giường ngủ luôn.

Trong lòng Mai Vũ âm thầm rơi nước mắt thông cảm cho hắn, sau đó tự nhốt mình trong phòng suốt một ngày.

Vốn nàng có một chút áy náy với Tử Hoa nhưng nàng lại nhanh chóng vui đầu vào nghiên cứu.

Mãi đến khi mặt trời xuống núi, Mai Vũ mới nghiên cứu ra được một chút. Hơn nữa còn là một phát hiện lớn. [diend@nL/êQuý đồ/n](#).

Thật không nghĩ ra, cửa vào Nguyệt Lạc Quốc lại có thể là địa lao bây giờ, cũng chính là nơi giam giữ Bách Bất Duyệt.

Mai Vũ kích động chạy ra, vội tới lay tỉnh Liễu Hành Vân đang say giấc, vội vàng hỏi: “Hành Vân, cái phòng giam của Bách Bất Duyệt từ lối vào đi như thế nào?”

Liễu Hành Vân mở to mắt.

Trong hốc mắt hắn nước mắt đảo quanh. Trời xanh ơi! Đề yên cho hắn ngủ không được sao?

“Y bị nhốt ở phòng giam trong cùng, ngươi hỏi cái này làm gì?” Chính lại quần áo, Liễu Hành Vân khó chịu hỏi.

“Ta đã phát hiện ra một bí mật lớn, bí mật này có thể ảnh hưởng trực tiếp đến việc chúng ta cứu Bách Bất Duyệt.” Mai Vũ vô cùng hưng phấn, vừa nhảy tung tung vừa cười nói.

Nhưng mà Liễu Hành Vân lại cười không nổi.

Bởi vì những việc bọn hắn đang làm không phải là để cứu Bách Bất Duy.

Mai Vũ thân ái, ta rất muốn nói cho nàng biết.

Thật ra không cần cứu Bách Bất Duy, vì khi mọi chuyện kết thúc, hắn có thể ra ngoài một cách quang minh chính đại.

Trong lòng nhất thời rối loạn, Liễu Hành Vân nắm lấy tay nàng, trầm giọng nói: “Vẫn nên đi gặp hắn mới có thể xác định được vị trí, ta cũng không rõ lắm.”

Vừa nói như vậy, trong lòng Liễu Hành Vân thầm nói, xin lỗi, xin lỗi nàng.

Mai Vũ nghe xong, gật đầu nói: “Ừ, Hành Vân nói cũng có lý, vậy ngày mai ta sẽ cải trang đi tìm hắn.”

Liễu Hành Vân thấy nàng trả lời như thế thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nói rồi Mai Vũ bước ra cửa, vừa đi vừa than thở: “A, đói quá, đi kiếm gì ăn thôi.”

Liễu Hành Vân vẫn ở trong phòng, ánh sáng đã che đi gương mặt hắn, giọng nói trầm thấp của hắn truyền đến tai Mai Vũ.

“Mai Vũ, tại sao ngươi lại tin ta?”

Mai Vũ dừng bước, nghiêng đầu cái đầu nhỏ xinh.

“Vì ngươi là Hành Vân.” Nói rồi nàng lại tiếp tục bước đi.

Môi Liễu Hành Vân tái nhợt.

Nói dối, dù cho là lời nói dối thiện ý thì cũng là nói dối.

Xin lỗi, xin nàng đừng tin ta.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 3

Gặp Bách Bất Duy à? Mai Vũ cảm thấy nếu nàng cứ thế mà đi, chỉ nghĩ thôi cũng biết sẽ không ai cho nàng gặp rồi.

Nhưng mà vấn đề này với Mai Vũ cũng không phải là việc gì khó. Còn với người khác có khó hay không thì nàng cũng chẳng quan tâm. Cái gọi là liên minh, đương nhiên là để dùng khi cần đến, nhất định không thể bỏ lỡ cơ hội.

Nhàn nhả ăn xong điểm tâm, Mai Vũ đến tìm Gia Cát Trần. Trước vẻ mặt cực kỳ nghi hoặc của đối phương, nàng dứt khoát nói: “Ta muốn gặp Bách Bất Duy.”

Gia Cát Trần nhíu mày: “Tại sao?”

Mai Vũ cũng không nhìn thẳng và mắt hắn, chỉ ngẩng đầu, nói: “Bản đồ và chìa khóa đang ở trong tay ta, ngươi còn phải dựa vào ta để tìm Nguyệt Lạc Quốc. Cho nên, ngươi phải tìm cách để ta gặp hắn, nếu không gặp được, ta cũng không có cách nào giúp ngươi.”

Gia Cát Trần cười nói: “Có lẽ tự ta có thể tìm ra cửa vào Nguyệt Lạc Quốc, không nhất thiết phải nhờ sự giúp đỡ của cô nương.”

Mai Vũ khinh thường nhìn hắn, trong lòng thầm mắng: Tên này nào có vấn đề à?

Trước hết, nàng không nói về vấn đề năng lực của nam nhân này, có lẽ hắn thật sự có khả năng tìm ra cửa vào Nguyệt Lạc Quốc. Thế nên, hãy bàn về chỉ số thông minh của hắn đi. Hắn không bị ngốc chứ? Hay là hắn cho Mai Vũ nàng bị ngốc?

Với thể cục hiện nay, nàng bị ngốc mới giao bản đồ và chìa khóa cho hắn!

“Vô Trần công tử, hình như ngài không nắm rõ thể cục thì phải? Ta có nói sẽ đưa bản đồ và chìa khóa cho ngài à?” Mai Vũ nở nụ cười đầy châm chọc, nói.

Hừ, mấy lần trước ngươi luôn chiếm thượng phong, lần này rốt cuộc đến phiên bản cô nương trị ngươi!

Gia Cát Trần sững sốt, sau đó nở nụ cười.

Ha ha, nha đầu này không phải bình hoa nha, còn biết nắm lợi thế trong tay, xem ra hẳn đã xem nhẹ người ta rồi.

“Ngươi không sợ bây giờ ta giờ trò, cho ngươi trực tiếp bị bắt giam chung với Bách Bất Duy sao?” Gia Cát Trần bất động thanh sắc nói.

Mai Vũ cười ha ha, đáp: “Ồ, Vô Trần công tử đứng là ‘mắt chó nhìn người thấp’”. Ngươi đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu nha. Nơi này cũng không phải của ngươi đâu. Nói cho ngươi biết, bản đồ và chìa khóa đang nằm trong tay bằng hữu của ta, nếu ta xảy ra chuyện gì, Vô Trần công tử sẽ theo ta xuống địa phủ đó.”

Hừ, tên nhóc đáng chết, ngươi thật sự cho rằng bản cô nương ăn chay, tưởng ta sẽ không ăn thịt sao?

Nói cho ngươi biết, ngươi nhầm rồi, bản cô nương là động vật ăn thịt thích ăn cỏ, lúc nóng nảy sẽ cắn người đó.

Gia Cát Trần không ngờ hẳn sẽ bị Mai Vũ lật thuyền trong mương.

Cũng trả lời cho câu nói kia, con thỏ nóng nảy sẽ cắn người đó.

Gia Cát Trần cười nói: “Miệng lưỡi của cô nương sắc bén như anh vũ (*), lần này xem như Vô Trần thua rồi. Được thôi, ta sẽ mang ngươi đi gặp Bách Bất Duy, đổi lại, ngươi phải giao cho ta bản đồ và chìa khóa.”

Anh vũ (*) = vẹt.

Khóe môi Mai Vũ giật giật, trong lòng tức giận mẩn: Hừ, ngươi mới là anh vũ, nói ngươi là anh vũ tức là sỉ nhục cả họ nhà anh vũ! “Quyết định như thế!” Mai Vũ phớt lờ hẳn, nói.

Sau đó, Mai Vũ đã đến được nhà lao của Bách Bất Duy. Sau khi đưa bản đồ và chìa khóa cho nam nhân kia, Mai Vũ cuối cùng cũng gặp được Bách Bất Duy.

Bách Bất Duy đang ở trong phòng giam nhàn nhã nhắm mắt dưỡng thần. Hắn nghe tiếng cửa đột nhiên mở ra.

Trong lúc mơ hồ, hình như có người đến.

Bách Bất Duy mở mắt ra, chăm chú nhìn người nọ toàn thân áo trắng sạch sẽ, than thở: “Sao lại có thêm một tên lòng người dạ thú ~.”

Sau đó lại tiếp tục ngủ ngon.

Mai Vũ tức muốn nổ phổi.

Ta phải nhịn xuống! Bản cô nương liều sống liều chết, cố gắng cứu tên quái vật tóc bạc như mi.

Mi lại dám nói bản cô nương là mặt người dạ thú?

Muốn chết à!

Vọt tới trước mặt Bách Bất Duy, Mai Vũ chống nạnh rống to: “Tên quái vật tóc bạc chết tiệt, ngồi dậy ngay cho ta.”

Giọng nói quen thuộc truyền đến khiến Bách Bất Duy thất thần, tiếp đó hẳn mở to hai mắt.

Ngẩng đầu nhìn lên, người kia tuy mặc nam trang nhưng vẫn không thể che đi dung nhan mỹ lệ.

Đôi mắt như thu thủy, giống như trong giấc mơ của hắn.

Đôi mắt từ sắc của Bách Bất Duy tràn ngập vẻ mê luyến.

Trong những đêm khuya mộng mị, đã bao lần hắn lạc trong đôi mắt này.

Hắn luôn mơ thấy đêm đó, tại Tiên lâm, nơi ánh trăng không chiếu đến mặt cỏ, những cánh hoa màu đỏ quấn quanh mái tóc nàng.

Nàng nói: “Bách Bất Duy, hãy sống lại đi.”

Tay hắn vô thức duỗi ra từ từ, tựa như sợ hãi, lại như mong đợi chạm đến mái tóc đang buông xuống của nàng.

Mượt mà, mềm mại, Bách Bất Duy nở nụ cười, đôi mắt màu tím tràn đầy nét vui sướng như một đứa trẻ.

“Là thật sao? Là Mai Vũ thật sao?”

Mai Vũ bỗng cảm thấy mũi mình chua xót.

Trong lúc nhất thời, nàng không biết nên đối mặt với Bách Bất Duyệt như thế nào.

Bách Bất Duyệt, huynh đang đợi ta sao?

Có phải huynh vẫn luôn chờ đợi, muốn gặp ta?

Xin lỗi, xin lỗi bây giờ ta mới đến.

Một lúc sau, Mai Vũ cố nặn ra một nụ cười xót xa, nói với hắn: “Bách Bất Duyệt, ta đến đây.”

Bách Bất Duyệt cười sáng lạn, đột nhiên rướn thẳng nửa người trên, hôn nhẹ lên tóc nàng, nói: “Tiên nữ của ta, ta chờ nàng thật lâu...”

Mái tóc màu bạc của Bách Bất Duyệt hòa cùng một chỗ với tóc của Mai Vũ.

Mai Vũ vốn định mắng hắn không đứng đắn, muốn đánh hắn, nhưng cuối cùng lại không nâng nổi tay lên. Chỉ tùy ý để không khí ái muội lan tràn giữa hai người.

Nàng không thể không thừa nhận, nàng mê muội vì Bách Bất Duyệt.

Mái tóc bạc của hắn, đôi mắt từ sắc, chúng đều làm cho nàng mê muội, có cảm giác như rơi vào tay giặc.

Có lẽ nàng cực kỳ cổ hủ, nhưng lại bị một nam tử mỹ mạo làm cho khuynh đảo, làm cho nàng không thể kháng cự.

Cảm giác yêu dị, điểm lệ lại trong trẻo kia làm cho nàng không thể buông hắn ra.

“Bách Bất Duyệt, thực xin lỗi.”

“Ngốc quá, người nên nói xin lỗi là ta.”

“Không, ta phải xin lỗi huynh, những lời ta nói với huynh thật là quá đáng, ta thật lòng xin lỗi.”

“Không cần nói. Mai Vũ, ta không muốn nghe nàng nói lời xin lỗi. Hơn nữa, chỉ cần có thể gặp lại nàng, ta đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện.”

“Bách Bất Duyệt, thứ ta muốn nói bây giờ rất quan trọng. Huynh phải ghi nhớ. Nơi huynh đang ở đây, có cất giấu cửa vào Nguyệt Lạc Quốc. Huynh hãy tìm ra nó. Tìm được rồi thì nói với Tiểu Hoa. Lần sau ta tới ta sẽ là lúc ta mang huynh ra khỏi đây.” Mai Vũ nói sát bên tai Bách Bất Duyệt, tay nhét tiểu Hoa vào trong lòng hắn.

Tiểu Hoa tròn to mắt, lăm bằm trong lòng: Cuối cùng cũng thoát khỏi ngốc nữ này rồi.

Nhưng mà, lần này nó lại ở cùng người xấu, chỉ nhìn cái bọc kia của hắn thì biết.

Đừng tưởng nó không thấy nam nhân chết tiệt này cười trộm.

Quả nhiên, nam nhân chẳng có ai tốt cả.

Mai Vũ nhắc nhở hắn thật kỹ sau đó rời đi, một mình trở về Phủ Thành Chủ. Nàng lại không ngờ rằng, một hồi âm mưu đang đợi mình ở đó.

Thiên Hòa và thủ hạ đang mai phục trong rừng cây Phủ Thành Chủ không xa.

Nằm trên tầng cây an nhàn phơi nắng, Thiên Hòa thật sự không hiểu nổi, Đông Thần có nhiều nữ nhân tốt như vậy, sao chủ tử lại cứ thích một thôn cô sát thủ.

Trừ vẻ ngoài dễ nhìn ra, không có nào lại chẳng có gia thế.

“Lão đại, nàng đang đến.” D~iven đàn; Lê ~Quy đn

Thiên Hòa vừa nghe thế, nhướn miệng nở nụ cười tà ác không hợp với tuổi tác của nó, nói: “Lên.”

Lúc Mai Vũ đang thông thả bước trên đường đến trước Phủ Thành Chủ, liền thấy được một màn.

Một đứa bé ăn mặc rách rưới đang liều mạng chạy, phía sau có mấy đại hán đuổi theo.

Nhiều mày, Mai Vũ cảm thấy chán ghét.

Chết tiệt, lại là ác bá ăn hiếp tiểu khát cái (*) sao?

(*) Khất cái: ăn mày.

Đứa bé kia chạy đến trước Phủ Thành Chủ, mắt thấy nó đã sắp bị tóm nên đành phải lập tức quỳ xuống trước mặt thủ vệ ở cửa, khóc ròng nói: “Hu hu, đại ca, đại ca, cứu ta với, cái gì ta cũng làm hết, cứu ta đi!”

Phía sau nó có một đại hán trung niên xông lên, thô lỗ bắt đứa bé lại, quăng lên người một người khác.

Hắn cười lạnh nói với thủ vệ: “Hai vị đại ca, xấu hổ quá, chúng ta tìm tiểu quan mới cho quán, nó không biết lớn nhỏ, làm phiền đến hai vị.”

Nói xong, hắn lại lôi ra ít bạc vụn đưa tới, hai thủ vệ ở cửa nóng nảy nói: “Không sao, không sao, nhanh kéo nó đi đi. Trước cửa Phủ Thành Chủ mà làm vậy có ảnh hưởng không tốt đâu.”

Đại hán kia cười nịnh hót, vuốt đuôi: “Vâng, dạ, chúng tôi đi ngay đây ạ, đi ngay đây.”

Một tên thủ vệ liếc nhìn đứa bé kia, cười quỷ dị, nói: “A, không ngờ là một tiểu mỹ nhân, lớn lên chắc chắn có khiếu hầu hạ nam nhân.”

Lông mày của Mai Vũ cau chặt lại. Mẹ nó! Đó là một đứa bé đó!

Mai Vũ cố ý thông thả bước tới, dùng một chút nội lực chạm vào bả vai của đại hán kia.

Đại hán lập tức bị bắn ra xa vài bước, giương đôi mắt phẫn nộ nhìn Mai Vũ, gào lên: “Tên nào không có mắt?”

Mai Vũ lập tức nở nụ cười, mở cây quạt ra, nói: “Ha ha, mắt à? Mắt của bổn thiếu gia là để nhìn người, súc sinh này nọ, ta không thấy được.”

Trong lòng thầm tự khen chính mình, Mai Vũ anh minh.

Hôm nay là ngày mình sẽ trở thành anh hùng.

Mai Vũ chính nghĩa đến rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 4

Đại hán nổi giận, tên nhóc ranh này muốn chết à! Hắn vừa định rống lên, lại bị hai tên thủ vệ cản lại, nói: “Đây là khách quý của quý phủ, không được làm càn.”

Đại hán nghe thế thì nhất thời ghen hờn, không cam lòng nhìn Mai Vũ vài lần, tính lời Thiên Hòa đi.

Nếu không phải vì muốn bảo vệ hình tượng anh hùng, Mai Vũ rất muốn trợn to mắt, nhổ nước bọt vào mặt hai tên hộ vệ đáng chết.

Mẹ nó, có liên quan gì đến nguoi à? Có liên quan đến nguoi không!?

Chỉ bằng câu nói dâm đẳng khốn kiếp của nguoi cũng đủ để bổn cô nương xông lên cho nguoi mười tám chưởng rồi. Bổn cô nương rất vị tha, xin nguoi đừng tự rước thêm phiền phức vào người có được không?

Mai Vũ cười sáng lạn, quay đầu nói với hai tên thủ vệ kia: “Chớ ngoan không sửa bậy. Bổn thiếu gia cần các nguoi ra mặt sao? Cảm miệng cho ta.”

Hai thủ vệ kia tức giận trong lòng nhưng cũng biết rằng mình không thể chống lại địa vị của người ta nên đành phải cúi đầu, một câu cũng không nói.

Đôi mắt Thiên Hòa lóe sáng.

A, nữ nhân này cũng có một ưu điểm nha, ít nhất nàng ta có cái miệng ghê gớm thật.

Mai Vũ lại nói với đám đại hán: “Ê, hôm nay bổn thiếu gia muốn đánh nguoi, các nguoi đứng yên, đừng nhúc nhích để cho ta đánh đi. Hay là giết luôn nhì? A, ta muốn nhắc các nguoi, bổn thiếu gia có không ít thủ hạ, giết nguoi cũng không cần chịu trách nhiệm.”

“Nhìn nguoi da thịt mịn màng, ta vốn không muốn ra tay độc ác, bọn ta cũng không phải hạng dễ trêu. Nếu nguoi đã nói thế, bọn ta sẽ không khách khí, sinh tử do trời định đi.”

Mấy tên đại hán nghe nàng nói thế thì tức giận gào lên mấy câu rồi cầm gậy gõ xông tới.

Mai Vũ lập tức vui vẻ.

Ha ha, mấy ngày nay bồn cô nương trử cả bụng nộ khí.

Các nguoi tự đưa tới cửa cho ta hạ hỏa, bồn cô nương không khách khí đâu.

Mai Vũ tự nhủ rồi chuyển tiêu trong tay, làm một động tác xoay người thật đẹp, nhanh chóng đánh về phía đại hán đầu tiên xông tới.

Thiên Hòa đứng một bên xem, có hơi thất thần. Thì ra nữ nhân này võ công cũng không tệ.

Mai Vũ nghịch ngợm xoay xoay thanh tiêu trong tay, tát cho đại hán kia một cái, nói: “Cái tát thứ nhất, đánh nguoi cái tội ăn hiếp con nít.”

Lại xoay người một cái, kéo tên đại hán đang choáng váng kia về phía mình, dùng tiêu tát thêm một cái, nói: “Cái tát thứ hai, đánh nguoi cái tội lương tâm chó tha.”

Đại hán bị đánh đến nỗi khóe miệng trào máu, Mai Vũ liếc thấy một tên đại hán khác đánh tới, cho thêm một tiêu lên đầu tên đại hán, nói: “Cái thứ ba, đánh cho nguoi tỉnh ra.”

Sau đó, quăng tên này vào người tên đại hán đang vọt tới.

Đại hán kia đỡ người, lúc này Mai Vũ lại lẩn lên, vừa nhào tới đã “Chát” “Bốp” “Chát” cho hán ba cái bạt tay.

Trong miệng nàng còn lẩm bầm niệm thần chú.

“Một, hai, ba. Ta thay mặt Bồ Tát đánh nguoi ba cái tội tham, sân, si.”

Đánh xong, Mai Vũ phi tới ba bước, đến gần chỗ Thiên Hòa và tên đại hán cuối cùng đang đứng, cười nói: “Nguoi cũng muốn bị đánh sao?”

Gương mặt đại hán kia ngẩn ngơ, sợ đến mức vội vàng buông Thiên Hòa ra, cà lăm nói: “Không, không muốn.”

“Được được, bồn thiếu gia cũng không làm khó dễ nguoi. Giờ ngo ngày mai tới đây lấy năm trăm lượng bạc, đưa nhỏ này ta mua.” Nói xong, Mai Vũ vung tay đuổi người, ba tên đại hán sợ hãi, quay đầu bỏ chạy.

Mai Vũ đắc ý, không ngừng cười thầm.

Lần này bồn cô nương làm anh hùng thật là hoàn mỹ.

Lúc trước mang theo tiểu tử Nguyệt Lưu sao lại không nghĩ tới chuyện làm anh hùng chứ?

Cảm giác làm anh hùng so với lưu manh rõ là tốt hơn nha.

Ngồi xồm xuổng, Mai Vũ cẩn thận nhìn đứa bé kia.

Chà chà, tuy ăn mặc xấu xí nhưng là một tiểu mỹ nhân đó. Đứa bé này lớn lên không biết sẽ đẹp như thế nào đây. Nói không chừng lại là Tạ Văn Phong hoặc Bách Bất Duy thứ hai. Không, biết đâu còn hơn hai người kia nữa.

Mai Vũ mỉm cười, hỏi nó: “Nhóc tên gì?”

Thiên Hòa vô cùng ngoan ngoãn nói: “Thiên Hòa, đệ tên là Thiên Hòa.”

Mai Vũ cúi đầu nghĩ nghĩ, rồi đáp: “Thiên Hòa, Thiên Hòa. Ha ha, cái tên thật dễ nghe.”

Thiên Hòa sùng sốt, tiếp đó trong lòng khinh bỉ nói: Nữ nhân quả nhiên vẫn là nữ nhân. Thật là thô tục. Không thể khen bằng từ khác được ư?

Nhưng mà nghĩ tới đây, Thiên Hòa lại buồn cười. Bởi vì nó cho rằng nữ nhân gốc tự mình tốt bụng này sẽ dễ đối phó.

Trong lúc Thiên Hòa đang suy nghĩ, Mai Vũ thoáng cái đã nhéo mặt Thiên Hòa nói: “Đệ là do ta mua, ta cũng không mua đệ về làm thiếu gia. Con người sống thì phải làm việc, cho nên từ giờ trở đi, đệ sẽ là người hầu của ta. Phải làm việc cho ta.”

Khóe miệng Thiên Hòa giật giật. Giỡn à, nữ nhân này đang nói đùa ư?

Nó đoán mình sẽ trở thành đệ đệ hoặc con trai của nữ nhân này. Nhưng không đoán được sẽ trở thành người hầu.

Rốt cuộc nữ nhân này là gì vậy, quái vật sao?

Bất đắc dĩ gật đầu. Bởi vì nó đã quyết định sẽ đóng vai một đứa trẻ ngoan ngoãn. Cho nên, nó sẽ đáp ứng tất cả yêu cầu của nữ nhân này vô điều kiện.

Mai Vũ cười sáng lạn, vỗ vỗ đầu nó, nói: “Ngoan, Thiên Hòa, theo ta.”

Mai Vũ nắm tay nó, dẫn nó vào trong.

Thiên Hòa thật sự cảm thấy khó hiểu, nữ nhân này hình như hơi khác so với tưởng tượng của nó. Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của nó.

Lúc đi tới gần hai tên thủ vệ, Mai Vũ đứng lại, không nhìn hai tên thủ vệ đang cúi đầu mà nhìn phía trước, nói: “Hai vị, xin hãy nhớ lấy một điều: trong cơ thể con người có một bộ phận không nhìn thấy được vẫn luôn lớn lên. Nó lớn lên trong trái tim. Nếu một người không có lương tri, mất đi thứ tối thiểu phải có trong cuộc đời, đến tôn nghiêm cũng có thể tùy ý vứt bỏ thì bộ phận đó sẽ hư thối rồi chết đi. Làm cho con người trở thành một cái xác biết đi. Lúc thứ đó còn, dù người khom lưng cũng là đứng thẳng một cách đường đường chính chính. Còn nếu thứ đó mất đi, thì người có ngẩng đầu, uốn thẳng lưng thì cũng chỉ là một kẻ hèn mọn. Tự giải quyết cho tốt đi, nếu không... linh hồn các người sẽ khom xuống đó.”

Trong nháy mắt, Thiên Hòa nhìn bóng lưng nàng, nó có chút đăm chiêu.

Dường như nó nhìn thấy ánh sáng bảy màu từ thân thể nàng phát ra, ánh sáng rực rỡ lưu chuyển, biến thành một đôi cánh hồ điệp, khe khẽ vũ động.

Bảy màu, đôi cánh lấp lánh.

Nó từng nghe kể trên thế giới này có một loài hồ điệp như thế. Loài hồ điệp này ký sinh trên linh hồn con người. Hồ điệp có ánh sáng bảy màu sẽ có được linh hồn bất diệt.

Hồ điệp không có màu sắc, không có hình dạng nhưng nó vẫn luôn tìm kiếm trong biển người mênh mông, tìm một người có Thất sắc lung linh tâm (trái tim lung linh bảy màu). Bởi vì chỉ có người như vậy mới có thể cộng sinh với hồ điệp.

Lắc đầu, Thiên Hòa cảm thấy chắc mình quá rảnh rồi nên mới có suy nghĩ như thế.

Nhấc chân bước theo nàng, sau khi đi được một đoạn, họ bị một nam tử mặc y phục màu tím chặn lại.

Mai Vũ nhìn Từ Hoa, nói: “Từ Hoa, đây là đứa bé ta vừa cứu được, tên là Thiên Hòa. Thiên Hòa, đây là Hoa quân gia.”

Từ Hoa cúi đầu, nhìn chằm chằm vào mắt Thiên Hòa, Thiên Hòa đón nhận ánh mắt của đối phương.

Thiên Hòa khẽ nói: “Từ Hoa quân gia khỏe.”

Cao thủ.

Ấn tượng đầu tiên của Thiên Hòa về người này là cao thủ.

Trên cơ bản, nó nhìn không ra đối phương lợi hại bao nhiêu. Cao thủ thường ẩn tàng khí tức của bản thân. Trong lòng nó không khỏi mừng Gia Cát Trần một câu.

Tên đàn độn kia thế mà lại không phát hiện ra cao thủ như vậy tồn tại.

Từ hoa rất không thích đứa nhỏ này. Vừa thấy đã không thích. Trực giác ngửi được mùi nguy hiểm, báo cho hắn, biết đứa bé này không đơn giản.

“Vân Vũ, chỗ này không thể tùy tiện đưa một kẻ không rõ thân phận vào.” Từ Hoa cười yếu ớt nói.

Mai Vũ cắn môi, cũng biết có thể hơi khó khăn. Nhưng nàng không thể để Thiên Hòa một mình ở ngoài được.

Đảo mắt, Mai Vũ nói với Thiên Hòa: “Thiên Hòa, đệ tới đằng trước chờ ta một lát, bọn ta sẽ qua sau.”

Thiên Hòa nghe lời gật đầu, đứng dậy đi tới.

Mai Vũ lại làm nũng với Từ Hoa: “Từ Hoa, Từ Hoa, nó đáng thương lắm, ta đảm bảo nó sẽ không gây phiền phức. Ta đảm bảo sẽ không cho nó chạy lung tung. Nó chỉ là một đứa bé, không sao đâu.”

Bàn tay đang đỡ đưa tay mình kia, thật ấm áp.

Trong một khoảnh khắc, trong mắt nàng, chỉ có mình.

Chỉ có mình thôi.

Trái tim hắn bị lay động, không tự chủ liền rơi vào tay giặc.

Hắn thích nàng làm nũng như vậy, vì hắn chưa từng được nàng đối xử như thế.

Từ Hoa nở nụ cười dịu dàng, vươn tay vuốt tóc nàng nói: “Vậy ngài phải đảm bảo đó...”

“Được được, Từ Hoa, huynh thật tốt.” Mai Vũ cọ cọ Từ Hoa rồi lại vui vẻ rời đi.

Mà Thiên Hòa đứng đờng trước, nghiêng đầu cười với hắn.

Nụ cười kia, hình như ẩn giấu cái gì đó. Nhưng lại tựa hồ không có gì cả.

Gió nhẹ đột nhiên nổi lên.

Gió nổi trong sân, lướt qua bóng dáng nữ tử kia, làm loạn mái tóc của Từ Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 5

Đêm lặng gió, nước sông không một gợn sóng.

Trên bầu trời Bách Lý Phong Vân Thành, có mấy bóng người bay qua.

Đó là dạ hành giả, là sứ giả hắc ám.

Nhảy vài bước, Hoa Từ Nguyệt đã đáp xuống trước một căn phòng, hắn không khỏi lộ ra nụ cười nguy hiểm dưới ánh trăng.

Tất cả...đã tìm được.

Xóa đi ký hiệu trên bản đồ, Hoa Từ Nguyệt phi thân trở về.

Ở hai nơi khác, Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân đã tìm được vị trí của tướng địch, họ cũng đang vội vã trở về.

Nếu về trễ...

Túi tiền của họ sẽ gặp tai ương.

Mai Vũ sắp xếp chỗ cho Thiên Hòa ngủ xong, an vị trong phòng đám người Tạ Văn Phong.

Đã mấy đêm liên tục họ không về ngủ, đám người này thật sự cho rằng nàng ngốc nên không biết gì cả hay sao?

Không biết bọn họ đang làm cái gì nữa.

Cửa mở.

Mai Vũ điều chỉnh tốt biểu cảm trên mặt mình, vừa định làm một màn Tam Đường Hội Thảm (*) nhưng vừa lộ đầu ra cửa lại kinh ngạc vô cùng.

Vô Trần, sao lại có thể là Vô Trần?

Mai Vũ sầm mặt, nói: “Vô Trần công tử đến đây để giết bằng hữu của ta sao?”

Gia Cát Trần khoác một bộ trường bào rộng rãi, trong tay y đang cầm một ống khói nhỏ.

Tam Đường Hội Thảm (*): Đây là phiên tòa thời Trung Quốc cổ đại, nói về các chế độ giám sát. Trong hệ thống chính trị thời phong kiến Trung Quốc, có một hệ thống quy chế rất quan trọng, đối với giám sát cơ cấu quan lại và quan chức. Năm 221 trước công nguyên nước Tần sau khi tiêu diệt sáu nước, dưới hoàng đế thiết lập ba cấp bậc quan lại quan trọng nhất, đó là Thừa Tướng, Thái Úy, Ngự Sử Đại Phu, hợp lại gọi là Tam công, Thừa Tướng nắm giữ việc triều chính, Thái Úy nắm giữ việc quân sự, Ngự Sử Đại Phu nắm giữ việc giám sát. Hệ thống này đặt nền tảng cơ bản của chính trị quan liêu Trung Quốc suốt hai ngàn năm tuổi. Nhà Hán kế thừa nước Tần, cơ cấu giám sát gọi là Ngự Sử Đài, quan trên là Ngự Sử Đại Phu. Đời Đường cơ cấu bên trong giám sát hình thành chế độ tam viện chặt chẽ, chế độ giám sát còn có một đặc điểm là Ngự Sử tham gia xét xử tư pháp, những vụ án quan trọng hoàng đế theo quy tắc chiếu xuống Hình Bộ, Ngự Sử Đài, Đại Lý Tự đồng xử, hệ thống này tiếp tục đến đời nhà Minh – Thanh, được gọi là “Tam đường hội thẩm”. Nhà Minh đổi Ngự Sử Đài thành Đô Sát Viện, cùng với Hình Bộ, Đại Lý Tự hợp thành “Tam Pháp Tì”, là cơ quan xét xử tối cao, thường là “Tam Pháp Tì” tham gia xét xử. Tam ti hội thẩm, thường gọi là “Tam đường hội thẩm”.

Xuyên qua làn khói lượn lờ, y cười nhạt một tiếng, đáp lại Mai Vũ: “Không, ta đến tìm cô nương.”

Mai Vũ nhìn quanh một lượt.

Nói: “Chúng ta tìm nơi khác nói chuyện đi.”

Những chuyện lúc ở cùng Vô Trần, Mai Vũ không nói cho những người khác biết.

Thứ nhất, nàng không biết có nên nói hay không, nàng sợ nói ra, bọn họ sẽ làm ra những chuyện kích động. Thứ hai là vì nàng căn bản không có thời gian để nói với họ.

Bọn họ luôn bề bộn công việc.

Mấy ngày rồi vẫn chưa tìm được thi thể, làm cho sự tình không tiến triển được một chút nào, cuối cùng bức nàng đành phải sử dụng hiểm chiêu, đi tìm Bách Bất Duy.

Địch nhân ở khắp nơi bên trong Phủ Thành Chủ này, Mai Vũ biết rõ, không thể tin bất kỳ ai.

Ngay cả với Tử Hoa, Mai Vũ cũng có thể cảm giác được, người kia ôm địch ý với nàng.

Hắn căn bản không cần nàng làm gì cả, chỉ bám chặt lấy nàng. Còn về nguyên nhân, Mai Vũ vẫn không thể nào biết được.

Bước đến hoa viên, Gia Cát Trần đứng trước bàn đá, y rót cho Mai Vũ ly rượu, nói: “Tối nay ta đến tìm cô nương là vì có việc muốn nói. Có thể ta sẽ nói ra những lời cô nương không thích nghe nên cô có muốn uống một chút rượu, thả lỏng một phen hay không?”

Mai Vũ buồn bực nhìn vào mắt y, đáp: “Không cần, có gì cứ nói thẳng ra đi.”

Người này, rõ ràng là muốn làm nàng thả lỏng còn không xong mà còn đem mấy thứ vô dụng ra làm gì chứ.

“Tốt lắm, nếu cô nương đã nói như vậy thì ta sẽ nói thẳng. Cô nương có thật lòng muốn cứu Bách Bất Duy không? Hay muốn cùng Tử Hoa đối phó tại hạ?” Nhú mày, Gia Cát Trần hỏi.

Sắc mặt Mai Vũ tái đi: “Vô Trần, người có ý gì đây? Ta đương nhiên là muốn cứu Bách Bất Duy.”

Trời ơi là trời, rốt cuộc tên này muốn cố tình gây sự cái gì đây! Nàng thật muốn trực tiếp đập bẹp hắn, nhưng hắn là loại người để người khác dễ dàng đập mình sao?

Gia Cát Trần nói: “Nếu cô nương thật lòng, vậy tại sao lúc cô nương nghiên cứu bản đồ và chìa khóa, bằng hữu của cô nương lại giúp Tử Hoa làm việc? Vô Trần ta tuy không phải người tốt lành gì, nhưng cũng không đến nỗi phản bội lời hứa, làm người hai mặt.”

“Cái gì? Là sao?” Mai Vũ phản ứng không kịp.

Hắn đang nói cái gì vậy? Rốt cuộc hắn đang nói gì vậy?

Bọn Văn Phong và Tử Nguyệt làm việc cho Tử Hoa?

Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không có khả năng!

Gia Cát Trần nở nụ cười tà ác.

Con son dương nhỏ, đã dần lạc lối trong bóng tối.

“Có ý gì? Người có biết đạo gần đây bọn họ đang làm gì hay không? Người có biết bọn hắn mấy hôm nay đang vội vã làm gì không?” Gia Cát Trần hùng hổ áp sát lại, hỏi Mai Vũ.

Mồ hôi lạnh chảy dọc xuống lưng.

Mai Vũ cứng đờ.

Họ đang làm gì à? Bọn họ tìm thi thể, thi thể của vị Thành chủ đã chết ngày đó.

...

Không, không phải.

Bọn họ đang làm gì, nàng cũng không biết nữa.

Có gió thổi qua bên tai nàng, như thì thầm một lời trong ký ức.

“Công tử, đừng nên tin bất cứ ai.”

“Mai Vũ, tại sao nàng lại tin ta?”

Môi nàng tái đi trong nháy mắt, Mai Vũ rơi vào bóng tối, không nhìn thấy gì cả.

Tiếng nói của Vô Trần vẫn lượn lơ bên tai.

“Mai Vũ, ngươi như con ngốc tin tưởng họ. Nhưng trên thực tế, họ đã sớm tìm ra thi thể. Thậm chí có khi họ đã tìm được Thành chủ, đạt thành hiệp nghị với y rồi. Tài phú của Nguyệt Lạc Quốc, ai mà chẳng muốn? Ngươi có tội, khờ dại chính là tội của ngươi.”

Không, không phải.

Có nguyên nhân, bọn họ làm vậy là có nguyên nhân.

Không phải vì bảo tàng Nguyệt Lạc Quốc.

Lời chất vấn mạnh mẽ như kéo tuột trái tim đang trôi nổi của nàng xuống dưới.

Mai Vũ không thể nhúc nhích, chỉ ngơ ngác nhìn về phía trước, Nhưng sau đó, nàng dường như đã hạ quyết tâm.

Mai Vũ kiên định nói với Vô Trần: “Xin Vô Trần công tử chờ hồ ngôn loạn ngữ, Ta sẽ làm rõ việc này. Mặc kệ có chuyện gì, ta hứa với ngài, không quá ba ngày, ta sẽ tìm được cửa vào Nguyệt Lạc Quốc, đổi lại ngài phải tìm cách cứu Bách Bất Duy ra.”

Đứng dậy, Mai Vũ nhanh chóng rời đi.

Gia Cát Trần nhìn theo bóng lưng nàng, khóe môi cong lên.

Dao động rồi sao? Cứ tiếp tục dao động đi, son dương đáng thương.

Thiên Hòa nhìn Mai Vũ đi xa, nó từ chỗ tối bước ra, nhìn Gia Cát Trần đầy châm chọc, nói: “Ngươi thật ngu ngốc, An Thiếu Hàn ở ngay bên cạnh mà lại không phát hiện ra.”

Gia Cát Trần khó chịu nhìn nó, đáp: “Mỗi lần ta gặp ta gặp Từ Hoa, khí tức của hắn lúc nào cũng như kẻ không có võ công. Ta nghĩ, An Thiếu Hàn thông minh hơn tưởng tượng của chúng ta nhiều. Tối bây giờ hắn còn chưa hiện thân trước mặt ta. Nếu ngươi không tới, chắc kẻ ta thường gặp sẽ là Từ Hoa thật.”

Xảo diệu chuyển hoá thân phận thành Từ Hoa, An Thiếu Hàn, ngươi thật lợi hại.

Nói vậy, An Thiếu Hàn và vị Thành chủ này có quan hệ không cạn nha.

Ánh mắt Thiên Hòa trở nên thâm trầm, nói: “Nữ nhân này, ngươi chuẩn bị mang nàng đến bên chủ tử à?”

“Ngươi thấy sao?”

“Ha ha, ta cảm thấy ngươi đang kiềm nén, ngươi muốn giết nàng lâu rồi nhỉ?”

“Không sai, ta muốn giết nữ nhân này. Nàng làm trở ngại con đường thành công của Vương.”

Thiên Hòa gật đầu, lại nói: “Nhưng mà trước hết ngươi đừng nên chạm vào nàng, ta muốn lợi dụng nàng để tiêu diệt An Thiếu Hàn.”

“Ha ha, ta chờ mong màn biểu diễn của ngươi.” Sương khói vẫn lượn lơ dưới ánh trăng, Gia Cát Trần hưng phấn cười, rồi khỏi.

Thiên Hòa xoay người, lặng yên không một tiếng động trở về phòng mình.

Ai cũng không ngờ, đây là sự khởi đầu cho sự thay đổi của vận mệnh.

An Thiếu Hàn, Mai Vũ, Thiên Hòa.

Ba người, không ai có thể thoát khỏi vòng quay của số phận.

Lúc Mai Vũ trở lại, nàng gõ cửa phòng Tạ Văn Phong, khẽ hỏi: “Văn Phong, huynh ngủ chưa?”

Bên trong truyền ra một loạt tiếng động, một lúc sau, Tạ Văn Phong đẩy cửa ra, gấp hỏi: “Mai Vũ, sao vậy?”

Mai Vũ nở nụ cười miễn cưỡng, nói: “Văn Phong, huynh đang ngủ à?”

Tạ Văn Phong dựa vào cửa, cười thật tươi.

“Ừm, ta đang ngủ say, nhưng nếu có cô nương xinh đẹp nào cần ta ở bên, ta sẽ không ngần ngại đâu...”

Một khắc kia, khi nhìn gương mặt tươi cười hoàn mỹ của Tạ Văn Phong, bóng dáng phiêu diêu của hắn.

Đột nhiên Mai Vũ rất muốn khóc.

Hoa đào của nàng, vẫn luôn phiêu diêu như thế, không thể nắm bắt được, phải không?

Vì sao nàng lại cho rằng hắn sẽ vì mình mà ngừng lại?

Ngốc, mình thật ngốc mà.

Hoa đào phiêu diêu trong gió, sao có thể dừng lại?

Tại sao lại gạt ta?

Văn Phong, huynh hãy nói cho ta biết, tại sao huynh lại gạt ta?

Bất kể huynh có chuyện gì khó nói, ta đều có thể thông cảm, huynh biết mà. Nhưng huynh lại không nói gì cả, sao huynh lại lừa gạt ta?

“Tạ Văn Phong, ngươi muốn chết à?” Lại có một giọng nói truyền ra từ phía trong, Hoa Tử Nguyệt đã đứng dậy bước tới.

Trái tim Mai Vũ lại chùng xuống.

Không phải một người đang lừa nàng.

Ca ca của nàng cũng đang lừa nàng.

Nàng biết, ngay cả Hành Vân cũng đang gạt nàng.

Trong lòng quần đau, Mai Vũ nhìn hai người kia, dùng tất cả sức lực nặn ra một nụ cười, nói: “Ta vừa đi ngang qua, hình như thấy được thứ gì đó không sạch sẽ, ta hơi sợ nên mới qua đây. Ta về đây.”

Mai Vũ nói rồi xoay người bước đi, Hoa Tử Nguyệt vội vàng nói: “Ta đưa muội về.”

“Không cần, các huynh ở đây nhìn ta về là được rồi.” Mai Vũ không quay đầu lại, khóe môi tái nhợt khẽ nhếch, nói.

“Được rồi.”

Yên lặng bước đi dưới ánh trăng, Mai Vũ cảm thấy bầu trời của mình như sụp xuống.

Đi vài bước, Mai Vũ bỗng xoay lưng lại, hỏi: “Văn Phong, Tử Nguyệt, ta sợ, không biết tại sao nữa. Văn Phong, Tử Nguyệt, ta... ta có thể tin các huynh không?”

Dưới ánh trăng, khuôn mặt tươi cười của Tạ Văn Phong và Hoa Tử Nguyệt trong mắt nàng trở nên mơ hồ.

“Ừ, có thể chứ, bất cứ khi nào, nàng cũng có thể tin ở bọn ta, Mai Vũ.”

Trái tim, vỡ tan thành từng mảnh, hòa cùng nước mắt từng giọt rơi xuống.

Thật không? Có thể tin được ư...

Vậy, tại sao lại phải gạt ta?

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 6

“Lão đại, huynh sao vậy?”

Cửa trước mở ra, một bóng dáng nho nhỏ xuất hiện. Mai Vũ đang cuộn mình trên giường, ngẩn đầu nhìn ra ngoài cửa.

Bóng người nhỏ nhỏ kia đang lo lắng nhìn nàng.

Miền cường bày ra gương mặt tươi cười, Mai Vũ nói: “Thiên Hòa à, sao lại dậy rồi?”

Thiên Hòa đẩy cửa ra, bước vào. Nó đến cạnh giường Mai Vũ, leo lên, ngồi chồm hổm bên cạnh nàng, nói: “Đệ chưa từng được ngủ yên ổn như vậy, đệ vui lắm nên thấy không quen.”

Mai Vũ lắc đầu, đáp: “Ngốc, sau này lúc nào đệ cũng được ngủ ngon, nhanh chóng làm quen đi.”

Đứa bé này, chắc đã phải chịu nhiều khổ cực. Cảm thấy đau lòng cho Thiên Hòa, Mai Vũ quyết định ổn định tinh thần, an ủi tên nhóc này một phen.

Thật ra, sau khi suy nghĩ một lúc, Mai Vũ cũng đã dần áp chế được sự phản nộ khi bị lừa gạt vào lòng.

Những việc nàng cần làm vẫn sẽ không thay đổi. Nhưng, nàng sẽ chờ.

Chờ họ tự nguyện nói hết tất cả cho nàng biết.

Bọn họ đã cùng trải qua sóng to gió lớn, coi như nàng chơi một trò chơi may rủi đi, nếu nàng dễ dàng hoài nghi họ, đó là sỉ nhục tình cảm của họ.

Nàng sẽ không quên cảnh Hành Vân đứng trong nước lạnh, nói với nàng: Mai Vũ, ta không tỏa sáng, nhưng ta có thể giữ lấy ánh sáng cho nàng. Dù cho mỗi lần chỉ bắt được một con, ta sẽ vì nàng bắt từng con một, sẽ xua tan bóng tối xung quanh nàng.

Nàng sẽ không quên Tạ Văn Phong từng nói với nàng: Ta sẽ bên cạnh nàng cho đến khi sinh mệnh ta kết thúc.

Nàng cũng nhớ Hoa Tử Nguyệt từng cười ôn nhu, dịu dàng nói: Từ nay về sau, nha đầu của chúng ta sẽ do ta chăm sóc.

Những lời này, không phải lời ngon tiếng ngọt.

Đó là những lời nói chân thành, nghiêm túc mà họ dành cho nàng.

Chóp chóp mắt, Mai Vũ mò mẫm dưới gối, lôi ra một cái bao, đưa cho Thiên Hòa đang nghi ngờ nhìn sang.

Thiên Hòa ngờ vực, nhíu mày hỏi: “Cái gì vậy?”

Mai Vũ trừng mắt, cố ý hù dọa nó: “Thuốc độc, ăn nhanh đi.”

Bên má Thiên Hòa có lúm đồng tiền hiện lên, nó cười nói: “Đồ lão đại cho, cho dù là thuốc độc, Thiên Hòa cũng ăn.”

Mai Vũ bị lời nói này làm cho sững sờ, nhìn gương mặt hồn nhiên, dễ thương của nó, nàng nở nụ cười dịu dàng, vừa vuốt tóc nó vừa khẽ dặn dò: “Thiên Hòa, đệ hãy nhớ cho kỹ, không nên tin bất kỳ ai. Cho dù ta là người đã cứu đệ, nếu một ngày ta gây bất lợi cho đệ, đệ cũng phải quyết tâm xuống tay với ta.”

Mai Vũ không biết nàng nói những lời này là cho Thiên Hòa nghe, hay là đang nói cho chính nàng nghe.

Nếu như nàng thật sự bị phản bội, vậy Mai Vũ nàng có thể làm được như lời nàng nói hay không?

Phải quyết tâm xuống tay à? Nói thì dễ, làm mới khó.

“Lão đại nói đúng, không nên tin bất cứ ai.” Thì thào một câu như vậy, Thiên Hòa lại cúi đầu xuống.

Một khắc đó, Thiên Hòa đột nhiên không dám nhìn vào mắt người kia.

Nữ nhân ngốc, nguoi mới là người không nên tin bất kỳ ai.

Hơn nữa, cũng không thể tin ta...

Tại sao, mình lại bị nàng làm cho dao động?

Nụ cười trước mặt nàng khi này, hình như không phải là vẻ nguy trang của nó.

Lúc nàng đưa cho mình thứ kia, nụ cười của đó, không nằm trong sự khống chế của nó.

Đó là thứ tình cảm mà một sát thủ không nên có. Nó biết rõ, nhưng lại nhỏ giọng bác bỏ: Mặc kệ, cứ tận hưởng sự dịu dàng của nàng một lát. Coi như có thêm một loại kinh nghiệm đi.

Nó...từ trước đến nay chưa từng được yêu thương...Bây giờ, hãy cho nó cảm nhận một chút.

Thiên Hòa mở thứ trong tay ra, cho vào miệng. Hương vị chua chua ngọt ngọt lan tràn trong miệng. Lần đầu tiên Thiên Hòa ăn thứ này.

Thật sự là rất ngon.

“Đây là gì vậy?” Thiên Hòa ngẩng đầu, tò mò hỏi nàng.

Mai Vũ nhe răng cười, khoa trương nói: “Ngon chứ hả? Đây là món bốn thiếu gia thích nhất. Ô mai. Ha ha, đặc biệt chia cho đệ đó.”

Thiên Hòa bất động thanh sắc trừng mắt, trong lòng thầm mắng: Ngốc.

Đêm đó, Mai Vũ ở cạnh Thiên Hòa, bỗng như tìm được chỗ dựa.

Ít nhất, còn có một người nàng có thể tin.

Thiên Hòa, đêm nay, cảm ơn đệ đã ở bên ta.

Những khổ cực, gian nan trước kia đệ phải chịu, hãy để ta xóa đi. Ta sẽ cho đệ ấm áp, nhất định là thế.

Bách Bất Duy xói tung cả nhà lao nhưng vẫn không tìm ra cái gọi là cửa vào Nguyệt Lạc Quốc. Di~e^n đa`n L3 Quý Don

Chắc, Mai Vũ hẳn sẽ không gạt mình đâu.

Đặt Tiểu Hoa trong lòng lên đồng rom, Bách Bất Duy buồn bực nói: “Tiểu Hoa, người nói thử xem, thật sự có cửa vào à?”

Tiểu Hoa đáp: “Có chứ, Mai Vũ đã nghiên cứu rất lâu mới xác định được. Chắc chắn là có mà. Có lẽ, cửa vào nằm ở nơi nào đó người không tưởng tượng được thôi.”

Bách Bất Duy nghe vậy, càng thêm bực bội, hắn nói: “Ta cũng có nghĩ tới điểm này, nhưng ta đã lật tung cả cái nhà lao này rồi, vẫn tìm không thấy.”

Tiểu Hoa lắc đầu, nói tiếp: “Sự thật luôn nằm ở những nơi người không để ý tới.”

“Chỗ nào?” Bách Bất Duy khiêm tốn hỏi, hoàn toàn không để ý đến việc thứ đáp lời hắn là một con chim.

Đôi mắt Tiểu Hoa trừng lớn như sắp rớt ra luôn rồi.

Nam nhân này không có não à?

Sao nó biết đó là chỗ nào được?

Nhìn gương mặt của tên kia, Tiểu Hoa bắt đầu hối hận, tại sao mình lại học đòi người ta ra vẻ thần bí, cao thâm làm gì chứ.

Mẹ nó! Đúng là tự tạo nghiệt không thể sống mà.

Bỏ Tất thứ tội.

“Cái này... ừm... có khi là hang chuột, ổ gián hoặc là nơi nào đó.”

Thật ra, ta chỉ đang nói bậy bạ mà thôi.

Người biết đó, Bách Bất Duy, hẳn là người không hiểu đâu. Lời ta nói, người chắc chắn không thể nào hiểu được, những gì ta nói thâm ảo quá đi mà.

Trong lòng Tiểu Hoa nghĩ thế.

Nào ngờ Bách Bất Duy đột nhiên đứng lên, nhanh chóng bước tới góc nhà lao, kéo đồng cỏ ra, nhìn chăm chú và đó.

Tiểu Hoa nghiêng đầu nhìn sang, vừa nhìn, nó đã cảm thấy cả người run rẩy như hồn lìa khỏi xác.

Tên này lại thật sự đi tìm ổ chuột mà say sưa ngắm ngía.

Tiểu Hoa rất muốn nhảy ra trước mặt hắn mà nói: “Đừng nhìn, có nhìn một trăm năm nữa thì ổ chuột vẫn là ổ chuột mà thôi.”

Nhưng dù Bách Bất Duy nhìn vào đó một lúc cũng không thể có kỳ tích gì phát sinh trong cái nhà lao nho nhỏ này.

Bách Bất Duy hưng phấn nhảy đến gần Tiểu Hoa, nói: “Thần diệu Tiểu Hoa à, cảm ơn người đã chỉ bảo. Ta đã tìm được cửa vào Nguyệt Lạc Quốc rồi.”

== Di~e^n dza`n L3 zQuý Dqon

Từ trên trời có một đạp sấm sét hoành tráng đánh xuống người Tiểu Hoa.

Hơ...chuyện này cũng quá khôi hài đi.

Lại bị nó chó ngáp phải ruồi nói trúng. Đây có phải cái mà người ta gọi là vận c** chó hay không đây? Cửa vào kia...khó đỡ thật.

Duỗi đầu nhìn, Tiểu Hoa không buông tha cơ hội kiểm lời, nó bình tĩnh nói: “Được lắm, trẻ nhỏ dễ dạy. Bỏ đại nhân đi nói với Mai Vũ.”

Trong ánh mắt đầy tôn kính của Bách Bát Duy, Tiểu Hoa tung cánh bay đi.

Nó vừa bay vừa tự nhủ: Bỏ Tát ơi, Bỏ Tát hời, đây không tính là nói dối, không tính đâu.

Từ buổi chiều, Mai Vũ đã đứng trước cửa sổ ngắm người.

Suy nghĩ tới tận sáng.

Mai Vũ lờ mờ hiểu ra những thứ lộn xộn đang diễn ra mấy ngày nay.

Bản đồ hẳn là giả. Cửa vào Nguyệt Lạc Quốc gì đó chắc chắn cũng là giả. Có lẽ còn có nhiều kẻ khác, nhưng Tử Hoa hẳn là Thành chủ.

Tại sao nàng lại nghi ngờ Tử Hoa là Thành chủ à?

Suy đoán của Mai Vũ bắt nguồn từ việc Vô Trần nói mấy người kia đang làm việc cho Tử Hoa.

Bọn họ tâm cao khí ngạo, nếu không có nguyên nhân bất thường, chắc chắn họ sẽ không hợp tác tới Tử Hoa. Mà nếu Tử Hoa có bản lĩnh hợp tác với họ thì hẳn nhất định không phải là một người đơn giản. Mà cái người không đơn giản mất tích ở đây chỉ có mình Thành Chủ.

Nhưng điều này cũng không phải điều làm Mai Vũ kinh ngạc, bởi vì từ trên người Tử Hoa, nàng có thể mơ hồ ngửi được một tia khí tức bất phàm.

Chỉ là vẫn còn một kẻ khiến nàng hoài nghi thân phận của y, kẻ đó chính là Vô Trần.

Nàng cảm thấy mình không thể không nghi ngờ cái tên đang muốn cướp đoạt vị trí Thành Chủ- Vô Trần.

Trong phủ Thành Chủ vô chủ đang có một nam nhân bùng bùng dã tâm muốn đoạt vị, y sẽ nhân nhả như vậy sao?

Hơn nữa, nàng và y không cừu không oán, y còn là quân liên minh của nàng. Nhưng y lại đặng đặng sát khí với nàng, điều này hoàn toàn không hợp với lẽ thường.

Cẩn thận nghĩ lại, y có rất nhiều vấn đề.

Mai Vũ cắn môi, lấy ra hai cái bình nhỏ.

Trong đó đựng hai loại rượu, Thành Tương và Hồng Chúc.

Mai Vũ âm thầm quyết định.

Đêm nay, nàng sẽ đi cứu Bách Bát Duy. Đương nhiên, song song đó, nàng cũng cần chuẩn bị sẵn đường lui cho mình.

Cho nên, Vô Trần à?

Lần này, bốn cô nương sẽ cho ngươi biết, khi con thỏ cắn người sẽ đau thế nào.

Nàng đang nghĩ ngợi, bỗng Tiểu Hoa bay từ ngoài cửa sổ vào, nói: “Mai Vũ, tìm được rồi.”

Khóe môi Mai Vũ cong lên, đáp: “Ngươi vất vả rồi.”

Bây giờ, cửa vào Nguyệt Lạc Quốc ở đâu, Thành Chủ là ai, còn sống hay đã chết đều không liên quan đến Mai Vũ nàng nữa rồi.

Người trong giang hồ quả nhiên vẫn nên dùng cách của người trong giang hồ để giải quyết sự việc.

Bách Bát Duy, chờ, bốn cô nương tới cứu huynh.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiền Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 7

Nguyệt hắc phong cao, dễ giết người.

A, nhằm, là Nguyệt hắc phong cao dễ làm việc.

Mai Vũ một tay cầm một bộ tóc giả, một tay cầm một bộ y phục màu trắng, hít sâu, lại hít sâu. Nàng nhanh chóng gói chúng lại rồi ra khỏi phòng.

Tối nay, Vô Trần tiểu tử à, bốn cô nương sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại.

Tìm đến chỗ Vô Trần, Mai Vũ nghiêm túc nói với hắn: “Ta tìm được cửa vào Nguyệt Lạc Quốc rồi.”

Vô Trần đang uống rượu trong hoa viên, nghe nàng nói thế, mắt hắn sáng lên, hỏi: “Ha ha, sao lần này cô nương lại thẳng thắn như vậy?”

Mai Vũ ngồi đối diện với hắn, đáp: “Ta nghĩ, ta không cần phải biết bằng hữu của ta đang làm gì, cũng không cần biết thân phận mà mục đích của ngươi làm chi, việc ta muốn làm chỉ là cứu Bách Bất Duy ra. Đúng lúc cửa vào Nguyệt Lạc Quốc lại nằm trong nhà lao giam Bách Bất Duy. Chi bằng tối nay Vô Trần công tử giúp ta cứu Bách Bất Duy còn ta sẽ chỉ cho công tử cửa vào Nguyệt Lạc Quốc.”

Nhiều mảy, Gia Cát Trần châm chọc: “Đối với những kẻ phản bội và lừa gạt, cô nương lại có thể rộng lượng ghê nhỉ. Nếu người trong lòng cô ở bên ngoài tìm vui, cô cũng có thể rộng lượng như vậy chăng?”

Sắc mặt Mai Vũ dần xấu đi.

Lửa giận trong lòng ngực cứ bùng lên rồi bùng lên.

Vô Trần ơi là Vô Trần, bây giờ bốn cô nương nhịn ngươi, lát nữa ta sẽ cho ngươi biến thành bụi trần!

Cong môi, Mai Vũ nở một nụ cười hoàn mỹ, nói: “Công tử từng nghe câu chuyện quạ đen và thiên nga chưa? Chuyện kể thiên nga và quạ đen cùng uống nước bên bờ sông. Cuối cùng, thiên nga uống nước rồi đi còn con quạ thì lại chết, công tử có biết tại sao không?”

Gia Cát Trần nhíu mày, uống nước mà chết? Nha đầu này lại giỡn mặt với hắn à?

“Tại hạ cần gì phải biết chứ.” Gia Cát Trần uống một hớp rượu, khinh thường nói.

“Bởi vì lúc thiên nga uống nước, bụng nó lớn (độ lượng = rộng lượng, khoan dung), cần uống nhiều nước nên cứ im lặng mà uống. Còn con quạ kia, vốn bụng nhỏ (ý là nhỏ nhen), vừa uống vừa nói bậy, nói xấu, kết quả là nó bị sặc chết. Ha ha ha, ngươi nói xem có buồn cười hay không?” Mai Vũ nói rồi vừa vỗ bàn vừa cười đến khoa trương.

Sắc mặt Gia Cát Trần đã cực kỳ không tốt, hắn tức đến xanh mặt.

Con nhóc chết tiệt này! Lại dám nói hắn là quạ đen!!

Đứng dậy, Vô Trần vừa đi về phía trước về nói: “Không phải cô nương nói muốn đi cứu người sao? Chúng ta đi thôi.”

Hắn thật sự không muốn nhìn thấy nha đầu đáng chết này thêm một giây nào nữa! Vì chỉ cần vừa nhìn thấy nàng, hắn hận không thể lập tức xông lên vặn đứt cổ nàng.

Mai Vũ cười đắc ý, đứng dậy đuổi theo hắn.

Hừ, dám khua môi múa mép với bốn cô nương, ngươi còn chưa biết bốn cô nương là ai sao?

Mai Vũ và Vô Trần chân trước vừa đi, Thiên Hòa đã từ trong chỗ tối đi ra.

Đối với câu chuyện khi này, nó vẫn còn chút dư vị buồn cười.

Nữ nhân ngọc kia có cái miệng ghê gớm thật.

“Ta rất muốn chơi với ngươi lâu hơn một chút nhưng hình như không có thời gian rồi.” Nó lẩm bẩm.

Thiên Hòa thả một cái tín hiệu lên bầu trời.

Lúc pháo hoa màu đỏ nổ rộ trên không trung, 300 tinh binh đã tiến vào Bách Lý Phong Vân Thành tiến vào trạng thái giới nghiêm.

Xem ra, họ đã sắp hành động.

Dựa theo giao hẹn trước đó, khi pháo hoa sáng lên trong đêm, nửa đêm canh ba họ sẽ chặn giết An Thiếu Hân.

Thiên Hòa đã ở trong phủ nhiều ngày, đã tra ra chỗ An Thiếu Hàn ở. Sau khi tra xét một vòng, hắn phát hiện buổi tối An Thiếu Hàn sẽ cải trang thành Từ Hoa, ngủ trong phòng Từ Hoa. diEN~ đa n Le QuY Don

Ha ha, thật đúng là xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

Sau khi biết điều đó, nó quyết định sẽ tiến y lên Tây Thiên.

An Thiếu Hàn, muốn trách thì tự trách mình đi, nếu người không vì nữ nhân này mà đến Bách Lý Phong Vân Thành, người sẽ không phải chết.

Xoay người, Thiên Hòa trở về phòng mình.

Tối nay, nó sẽ ngồi yên xem kịch vui.

Ai cũng biết, tiết mục bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng đang lặng yên trình diễn ở Bách Lý Phong Vân Thành.

Đêm thanh vắng, những bóng ảnh cuồng loạn. Anh hùng tịch mịch, không cần nói quá nhiều.

Nói như vậy, anh hùng làm cho người ta cảm thấy họ giống như gió thổi qua đường vắng, không nói một lời, tay cầm binh khí, những chiếc bóng kéo dài đi qua.

Nhưng, những người này, những người anh hùng đêm nay lại có vẻ...

Ủm... thật sự là không

*có từ ngữ nào để hình dung, miễn cưỡng có thể nói là...
“khác loại” đi.*

Đúng vậy, không sai.

*Lúc này mấy người kia giống như đang giữ chức Thiên
Tướng, đứng trong tư thế hoàn toàn bất động.*

*“Tạ Văn Phong, bộ y phục người mặc chả ra làm sao.
Đồ của ta mới đẹp, chỗ trái tim còn có miếng hộ tâm (*),
đao thương bất nhập.” Liễu Hành Vân héch mui nói.*

Hộ tâm (): bảo vệ trái tim.*

*Tạ Văn Phong liếc nhìn hắn, khinh thường đáp: “Câm,
ta thấy hành vi của người rõ là nhất gan sợ chết! Nào
như bốn thiếu gia anh hùng, phóng khoáng. Đánh nhau là
màn trình diễn của bản thân. Người phải hiểu, soái ca lúc
nào cũng phải bảo trì hình tượng hoàn hảo của mình.” Tạ
Văn Phong anh tuấn vuốt tóc, đôi mắt đào hoa chớp chớp,
vô cùng tự kỳ nói.*

“Y phục của người rõ ràng không thể đẹp bằng của ta. Kiểu dáng gì không biết, khó coi chết đi được.” Hoa Tì Nguyệt cong môi cười, nói.

Đêm nay họ phải nghiêm túc, những người này đang chuẩn bị xuất phát, diệt trừ 300 tinh binh Đông Thần. Nhưng mà mấy người này lại không đứng đắn một chút nào.

Bốn người đứng chung một chỗ, ba người lại so y phục của ai đẹp hơn.

Chỉ có một người bình thường là An Thiếu Hàn mà thôi.

Người ta vẫn luôn im lặng.

Ba người đồng loạt nhìn người cầm trường thương- An Thiếu Hàn với vẻ mặt lạnh nhạt- ồn ào tỏ vẻ khinh thường.

“Không có đồ bảo vệ, chắc chắn sẽ chịu thiệt cho coi.”

“Đen toàn thân, xấu như quạ.”

“Y phục đơn điệu như vậy, xù xì, chả có gì đặc sắc.”

Lông mày của An Thiếu Hàn hết nhú lại rồi giãn ra, y cười quỷ dị, quay đầu nhìn ba người đang khinh bỉ mình, nói khẽ: “Hết cách, bởi vì bản vương quá anh tuấn, chỉ cần mặc y phục màu đen, nếu không sẽ thường xuyên tạo ra khiêu hoàng trên đường phố. Còn về kiểu dáng, bản vương cảm thấy vẫn là được, không sao cả, dù sao dانا

người đẹp thì mặc cái gì cũng đẹp. Dụng cụ bảo vệ à, võ công của bốn vị hoàng dã dũ cao cường rồi, không cần dùng đến.”

Gió lạnh từ trên phố thổi tới, ba người hóa đá hoàn toàn.

Tên Vương Gia đáng chết này, thật là độc miệng!

Trong lòng An Thiếu Hàn cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Bốn vị hoàng là động vật ăn thịt, không dễ trêu dêu...

Nhìn về phía chân trời, nơi ánh trăng bị ngăn trở, An Thiếu Hàn nhắc thanh trường thương trong tay, khước mũi cong lên, ngẩng đầu nói: “Muốn thì xem ai giết nhiều người hơn không?”

Giọng ỷ theo gió bay đi lớn phía, châm lên cơn bão nhiệt huyết.

“Được.” Tạ Văn Phong vung vẩy thanh kiếm, nhao nhao muốn thử. d?E N đa n Le Qu Y? Don

“Người thua sẽ bị gì?” Hoa Tì Nguyệt cầm theo đèn lồng, mỉm cười hỏi.

Đôi mắt An Thiếu Hàn lóe sáng như dã thú, ỷ nói:

“Thua, sẽ phải uống hết ba bình Thanh Tương lớn, nếu say phải diễn cảnh chết trận sa trường.”

Liễu Hành Vân run lên, tắc lưỡi: “Thật là độc ác.

Nhưng bọn ta vô cùng chờ mong dáng vẻ người say chết

trận sa trường của Vương Gia.”

“Ha ha, ai say còn chưa biết.” Cẩm trường thương xông lên, An Thiếu Hàn mặc hắc y như hòa vào ánh trăng, dẫn đầu phi về hướng mục tiêu.

Ở đó, 300 tinh binh đã tụ họp, tập trung cho hấn giết.

Mim cười, An Thiếu Hàn nói thầm trong lòng: Các người không cần tìm, Bốn Vương đích thân tới tiễn các người đây.

“A, tên này nhanh thật.” Liễu Hành Vân kêu to.

“Ha ha, các người thật chậm chạp, đến trễ, để người ta chiếm được tiên cơ rồi.” Từ Văn Phong nói xong, bay qua theo.

Liễu Hành Vân quay đầu liền thấy Hoa Tì Nguyệt cũng đi tới.

--

Mấy tên âm hiểm, muốn sơ khinh công với hấn à! Sao không hỏi thì Bách Lý Châu Phong Liễu Hành Vân là ai?

Tối hôm nay ta sẽ cho các người xem cái gì gọi là khinh công xuất thần nhập hóa.

Liễu Hành Vân lập tức đập lên nóc nhà, phi thân đuổi theo.

Đêm nay, hãy để họ treo cổ hết đám giặc kia.

Trong nhà lao, phần lớn hộ vệ đều đã bị Vô Trần đuổi đi.

Mai Vũ an tâm đứng sau hán, xé lý mấy tên tiểu lâu la là được.

Lúc tới cửa, Mai Vũ đụng phải Chu Dịch ngày đó ngẫu nhiên quen được, lòng nàng cả kinh, đôi mắt Mai Vũ đảo tròn một vòng, đối đáp mấy câu với hán.

“Huynh là Chu Dịch.”

“Đạ, sao công tử lại biết tên tại hạ?”

“A...muội muội của ta từng nhắc đến huynh.”

Nhìn ánh mắt tỏa sáng chân thành lẫn kinh hi kia, Mai Vũ hung hăng cho mình một cái bạt tai ở trong lòng.

Một thanh niên tốt như vậy lại bị người lừa gạt, Mai Vũ ối là Mai Vũ, người nha, người là một tội nhân.

Nói với hán vài câu, ý Mai Vũ bảo lát nữa Vô Trần không nên đụng vào người này.

Cho nên sau khi hai người đi vào, ngoài cửa cũng không biết toàn bộ những chuyện đang phát sinh.

“Người chắc chắn chúng ta có thể an toàn thoát ra?” Vô Trần nhún mày hỏi.

Mai Vũ cười: “Đánh hấn, chỉ một lát sau những gì xảy ra ở đây sẽ bị phát hiện. Nhưng không đánh hấn, nếu có chuyện gì xảy ra sẽ dễ dàng hơn.”

Vô Trần nghe vậy cũng không tiện nói thêm gì nữa, càng không phát hiện nụ cười quỷ dị của Mai Vũ.

Ha ha, đương nhiên nàng không hy vọng chuyện xảy ra ở đây bị phát hiện nhanh chóng.

Vì nàng muốn dẫn Bách Bất Duy đi, thuận tiện....nhốt hấn ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 8: Quyết Đấu Trong Nhà Lao, Nghĩ Cách Cứu Bách Bất Duy.

Đi thẳng đến nhà lao giam Bách Bất Duy, Mai Vũ liếc nhìn người đang nhàn nhã bên trong, trong lòng nàng nộ khí đã 1 bốc lên đến tận trời xanh.

Khốn thật, Bách Bất Duy! Bỏn cô nương sống dở chết dở mới mò tới được đây, sao ta lại cảm thấy huynh ở đây cực kỳ vui vẻ chứ!

Hay bỏn cô nương dẹp đường hồi phủ, để huynh tiếp tục ngủ?

Bách Bất Duy nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn lên, khóe môi khẽ cong, nói: “Sao lại mang nam nhân đến vậy, muốn dẫn cũng phải dẫn theo nữ nhân chứ.”

Mai Vũ trừng mắt, liếc nhìn Vô Trần đáp: “Huynh tạm thời xem hấn là nữ đi!”

Vô Trần nhú mày, cắn răng nói: “Tuy ta không thích loại hình này nhưng nếu cô nương muốn xem một lần, tại hạ cũng không ngại biểu diễn. Chỉ là công cụ không đủ, huynh đệ của cô sẽ bị đau đó.”

Mai Vũ bị cắn ngược lại, lập tức đen mặt.

Bách Bất Duy cười cười, áp chế lửa giận, nói: “Vị công tử này sợ là kỹ thuật không tốt cho lắm. Nhưng không sao, cứ giao hết cho tại hạ, ta đảm bảo sẽ khiến ngươi dục, tiên, dục, tử.”

Trên trán Mai Vũ rơi xuống một giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Nàng âm thầm bội phục y sát đất. Bách Bất Duy, ở phương diện này bỏn cô nương bội phục huynh, cũng khinh bỉ huynh.

Mất thấy hai nam nhân đã sắp khai chiến, Mai Vũ lập tức đứng ra nói: “Đêm nay đẹp như vậy, đừng cãi nhau.”

Bách Bất Duy ngồi dậy.

Nhà lao trong nháy mắt trở nên chật chội hơn. Vô Trần cau kinh nói: “Nhanh nói cho ta biết cửa vào ở đâu, sau đó các ngươi có thể đi.”

Lúc này, hấn không muốn nói quá nhiều nữa. Vì hấn cảm thấy Mai Vũ không có lý do gì để lừa hấn.

Một, đối phương không có lòng tham tài. Chìa khóa và bản đồ ở trên tay mình, nếu bọn họ muốn lấy cũng không được.

Hai, đối phương không biết thân phận của hắn.

Thêm một điều nữa là, hắn cảm giác đối phó với một đối thủ như Mai Vũ, hắn vẫn có phần nắm chắc. Nhưng sau khi vào đây, Gia Cát Trần bỗng cảm thấy bản thân đã quá khinh địch.

Tuy Mai Vũ không giỏi võ công, nhưng Bách Bất Duy cả người lại tản ra hơi thở của cao thủ. Bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng giải quyết sự việc, mong là Mai Vũ sẽ không đột nhiên nảy sinh ác ý.

Hắn quá nôn nóng muốn lấy bảo tàng Nguyệt Lạc Quốc, lại điều tất cả thủ hạ đi giết An Thiếu Hân. Hy vọng sơ suất nhất thời này sẽ không tạo ra sai lầm quá lớn.

Mai Vũ cười, nói: “Vô Trần công tử vội vàng thế. Đừng có gấp, cả ta và ngươi đều đạt thành tâm nguyện, đây là thời khắc đáng chúc mừng, nên uống ly rượu giúp vui đã.”

Ha ha, đêm nay đẹp như thế, đương nhiên phải chúc mừng rồi.

Vô Trần cảm thấy hơi căng thẳng, hắn nói: “Không được, cô nương nên nhanh chóng ra khỏi đây.”

Mai Vũ nhướn mày đáp: “Không, ta muốn uống cùng công tử một ly rượu, công tử không nể mặt sao?”

Trong lòng Vô Trần trầm xuống nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ vân đạm phong khinh trả lời: “Rượu của cô nương có thể giết người, tại hạ không dám thưởng thức.”

Mai Vũ lắc đầu nói: “Ngươi yên tâm, bình này là rượu Thanh Tương bình thường, giết người, ta sẽ không có ngày yên ổn, ta đâu có ngu như vậy. Chỉ là được quen biết công tử cũng là duyên phận, vậy lúc từ biệt, theo quy củ giang hồ, phải uống một chén mới được.”

Nàng một bên thì nói lời chân thành, một bên thì thăm mắng. Hừ, trước nâng ngươi lên đã, rồi bỗng cô nương sẽ làm ngươi té xuống thật đau.

Mai Vũ đi đến cái bàn ngoài nhà lao, cầm bình rượu và chén lên, lại quay ngược lại, rót trước mặt Vô Trần, để hắn chọn một chén.

Tuy trong lòng nghi hoặc, không biết nàng đang làm gì nhưng Gia Cát Trần thấy nàng cũng không làm ra động tác đặc biệt gì, mùi rượu kia cũng không có gì lạ. Cho nên, tuy Gia Cát Trần vô cùng không muốn uống, nhưng tiếc là từ chối cũng không xong. Ngươi ta rõ ràng đang nói cho hắn biết, rượu này không uống thì hôm nay đừng nghĩ sẽ lấy được gì đó. Bưng ly rượu lên, Gia Cát Trần kính nàng, uống một hơi cạn sạch.

Mai Vũ nhìn hắn uống đến khi ly rượu cạn đáy. Nàng vỗ tay, cười nói: “Thống khoái.”

Gia Cát Trần chùi miệng, hơi tức giận, nói: “Được chưa?”

Một chén Thanh Tương đã làm hắn chệnh choáng, ngằm vận nội lực, muốn tiêu trừ men say đi.

đàn. Lê/ Quý đơn

Được chưa? Mai Vũ nhướn mày, bây giờ chỉ mới là bắt đầu thôi.

Nở nụ cười thâm thúy, Mai Vũ lấy rượu trên người ra, nói: “Còn một loại nữa, hy vọng công tử thưởng thức thử xem. Đây chính là loại rượu tại hạ tìm rất lâu mới có. Nghĩ đến sẽ phải tạm biệt công tử nên cố ý giữ lại cho ngài đó.”

Bách Bất Duy một mực nhìn nàng biểu diễn, lúc nàng

nói tới đây, Bách Bất Duy đã hoàn toàn hiểu rõ ý đồ của nàng.

Nhìn người trước mắt này, tuy y không nhớ rõ lắm, nhưng dáng người tựa hồ rất giống người đêm đó.

Trời đánh, hẳn không phải là kẻ đã hãm hại y chứ?

Bách Bất Duy giận tím mặt nhưng vẫn bất động, tiếp tục xem diễn.

Nhìn chất lỏng màu đỏ tươi xinh đẹp chảy vào chén rượu, Gia Cát Trần rốt cuộc cũng hiểu ý đồ của Mai Vũ.

Không xong! Nữ nhân này biết rồi.

Trong mắt Mai Vũ mang đầy ý cười quỷ dị, nói nhỏ:

“Công tử có thể đã từng uống qua rượu này, cũng biết về rượu này đúng không? Đây là Hồng Chúc, là rượu ta đặc biệt chuẩn bị cho công tử đó, ngài nếm thử xem.”

Gia Cát Trần nhanh chóng suy nghĩ một phen, biết là không thể thoát cửa ải này, vậy đầu trí đi.

Bọn họ không có thâm cừu đại hận, mình lại giúp đỡ nàng, không có sắp xếp nào ngoài ý muốn.

Cuối cùng, hắn quyết định ngả bài với Mai Vũ.

“Nếu cô nương đã bày Hồng Chúc ra, chắc chắn đã đoán được cái gì đó. Không sai, ta là kẻ đêm đó đã giả làm Thành chủ, là người gặp mặt Bách Bất Duy. Ta cũng chính là kẻ an bài người giết Thành chủ sau đó giả họa cho vị huynh đệ này. Chỉ là toan tính vì lợi ích thôi, cô

người ta người trong gang tấc, cơ thể mới được ta không phải cố ý nhắm vào y, chỉ là trùng hợp thôi.” Gia Cát Trần nói xong, tay hắn đặt phía sau lưng đã rút âm khí ra.

Tuy là thương lượng nhưng khó tránh được chuyện ngoài ý muốn, lúc vạn bất đắc dĩ vẫn phải áp dụng những thủ đoạn phi thường.

Bách Bất Duyệt nghe xong, khác môi nở rộ một nụ cười rực rỡ, y nói với Gia Cát Trần: “Vậy ta muốn hỏi, vị công tử này, tại hạ đương nhiên muốn thương nam nhân, đúng dịp gặp phải huynh, huynh chấp nhận thử xem.”

Mai Vũ “Phì” một tiếng cười lên.

Gia Cát Trần bị ghen hòng, nhưng tiếc là người ta chiếm thượng phong. Hắn đương nhiên chỉ có thể nhẫn nhịn.

Thong dong gõ quạt, Mai Vũ nói: “Không sai, ta có thể hiểu, Ta chỉ muốn biết người có phải là hung thủ hay không. Những thứ khác, ta không cần biết.”

Gia Cát Trần thở phào nhẹ nhõm.

Mai Vũ lại nói: “Nếu Vô Trần công tử nói những việc này cho ta. Ta nghĩ mình cũng nên nói cho công tử nghe một số chuyện.”

Thần kinh của Gia Cát Trần lại căng lên, hỏi: “Chuyện gì?”

Mai Vũ cười sáng lạn, cả gương mặt đều mang ý cười.

Gia Cát Trần không cần thấy sẽ có chuyện không tốt phát sinh.

“Đó là, chia khóa và bản đồ đều là giả, ngay cả bản đồ Nguyệt Lạc Quốc cũng là giả.” Mai Vũ vô cùng vô trách nhiệm ném ra một câu như vậy.

Bách Bất Duyệt cũng ngây ra.

Giả? Nhưng y thật sự tìm được mà. Y lại nghĩ chắc là Mai Vũ đang lừa gạt hắn nên liền cảm thấy an tâm hẳn.

Nữ nhân này vui vẻ nhưng mà Gia Cát Trần lại không vui.

Giả?

“Người đang nói đùa à?” Gia Cát Trần nói.

Khóe môi Mai Vũ lại cong lên, nàng nói: “Đùa sao? Ha ha ha, sao ta có thể nói đùa? Là thật đó, ta vẫn luôn lừa người, sao? Giận lắm à? Có giận cũng vô dụng thôi. Bởi vì... Bách Bất Duyệt, giải quyết hắn đi.” Diễn. ?đàn. Lê/ Quý đơn:?

Mai Vũ từ vẻ sau, liếc mắt ra hiệu.

Bách Bất Duyệt tuân lệnh, bóng dáng phiêu hốt như quỷ mị đến trước mặt Gia Cát Trần, trong tình huống Gia Cát Trần không kịp phản kháng, đầu óc hắn đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Hắn phóng độc châm trong tay ra, chưa tới đích chúng đã

văng ra toàn bộ, chỉ có một cây đâm trúng người Bách Bất Duy.

Bách Bất Duy cảm thấy trên người đau đớn, cúi đầu liền thấy một cây châm dài nhỏ.

Y nhắc chân đá mạnh vào bụng Gia Cát Trần.

Gia Cát Trần cảm thấy hoa mắt rồi hôn mê bất tỉnh.

Bách Bất Duy lặng lẽ nhổ cây châm kia xuống, mỉm cười xoay người lại, nói: “Mai Vũ thân ái của ta, có hài lòng với biểu hiện của ta không?”

Mai Vũ cười lộ hàm răng trắng, giơ ngón tay cái lên, nói: “Khen huynh một lần.”

Lấy ra y phục và tóc giả đã chuẩn bị sẵn, Mai Vũ thúc giục: “Bách Bất Duy, nhanh thay cái này đi, chúng ta ra ngoài thôi.”

Bách Bất Duy cười, cảm giác hậu quả của cây châm kia tới rồi.

Đỉnh như là một loại độc rất lợi hại.

Y không muốn nữ tì này phát hiện tình hình thân thể mình.

Cố gắng đè nén sự run rẩy của cơ thể, Bách Bất Duy mặc y phục vào, đội tóc giả, theo Mai Vũ ra ngoài.

Thuận tay đóng cửa nhà lao lại.

Mai Vũ nhìn lại người nằm trong nhà lao kia, lại cười với Bách Bất Duy. ha ha. Lần này cách cứu viện nàng nghĩ thành công hoàn mỹ.

Xem ra nàng cũng vô cùng tài giỏi, không phải chỉ biết gây phiền phức.

Bách Bất Duy nhìn nàng cười, y cũng cười theo.

Hắn thật lòng hy vọng nàng có thể luôn cười như vậy.

Mãi mãi...

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 9: Bách Bất Duy: Linh Hồn Kia, Vĩnh Viễn Hy Vọng Nàng Sống Tốt.

Nhờ quen biết với Chu Dịch, Mai Vũ thoải mái mang Bách Bất Duy ra khỏi nhà giam, cũng không bị thủ vệ bên cạnh Chu Dịch phát hiện. Nhằm đảm bảo an toàn, hai người không đi theo đường lớn mà lựa chọn đi đường núi.

Một trước một sau, yên lặng bước trên đường núi, trăng treo trên tít ngọn cây, chiếu xuống đất một mảng màu bạc.

Mai Vũ mê đắm ánh trăng ấy.

Đêm ở tiền lâm kia, trăng cũng tròn như vậy.

Bách Bất Duy đi theo sau Mai Vũ, lặng lẽ nhìn bóng lưng nàng. Khắp núi đã nở đầy hoa Dành Dành.

Dưới ánh trăng, âm thầm ly biệt với người trong lòng. Nhìn hoa Dành Dành thê mỹ đang đua khắp nơi.

Như vậy, cũng coi như là một chuyện tốt.

Dừng chân, Bách Bất Duy tháo xuống bộ tóc giả màu đen, quyết định nói lời từ biệt Mai Vũ tại đây.

Hít sâu, lại hít sâu y mới có thể hờ hững nói.

“Mai Vũ, đến đây thôi.”

Bách Bất Duy cười, mái tóc bạc giống như hoa Dành Dành màu trắng, dập dờn trong đêm tối, không gì kinh diễm hơn.

Mai Vũ quay đầu, khi ánh mắt nàng lơ đãng nhìn thấy bức tranh đó thì không thể dời đi được nữa.

Một lúc sau, nàng mới ngẩng ngốc hỏi: “Huynh nói gì?”

Bách Bất Duy nở một nụ cười hoàn mỹ, tiếp tục nhẹ giọng nói: “Mai Vũ, ta nói, đến đây thôi. Chúng ta chia tay ở đây đi.”

Mỉm cười, y phải tiếp tục cười mới có thể thoải mái rời khỏi nàng, mới có thể làm nàng nhớ rõ nụ cười của y đến phút cuối.

Mai Vũ, lúc nàng nhớ đến Bách Bất Duy, phải nhớ rõ nụ cười của Bách Bất Duy.

Bách Bất Duy hiểu rất rõ tình trạng cơ thể mình. Cây châm kia có hơi kịch độc. Lúc đối phương lấy cây châm này ra rõ là muốn đưa mình vào chỗ chết. Cho nên, lúc này độc tính đang lan tràn trong cơ thể y. Cơ thể y đã không thể cử động, tiếp theo sẽ là suy nghĩ, sau đó, hẳn sẽ từ từ chết trong bóng tối.

Mệt mỏi tự giễu, không ngờ, đợi đến lúc nàng tới cứu mình cũng là lúc mình phải chết.

Thật ra, y cũng không hối hận với vận mệnh này.

Cho dù để y chọn thêm vài lần nữa, y vẫn chọn hy vọng Mai Vũ có thể tới.

Cuộc sống con người chỉ là một cái chớp mắt, chẳng qua cũng chỉ là những bức tranh. Y hy vọng khi uống canh Mạnh Bà, trong tất cả những bức tranh quan trọng kia đều có bóng dáng của nàng.

Điều làm y hối hận nhất là sự cứng đầu của mình đêm đó. Nếu không phải mình ngang ngược, có lẽ mình đã có thể ở bên nàng lâu hơn.

“Bách Bất Duy, huynh phải đi sao? Hay là...huynh vẫn còn giận ta?” Mai Vũ ngẩng đầu, buồn rầu hỏi.

Mới vừa gặp lại, tại sao huynh ấy lại muốn đi? Vẫn còn đang trách nàng sao?

Trong lòng đột nhiên như bị thứ gì đó đâm vào, Bách Bất Duy cảm thấy lòng thật đau.

Mai Vũ, ta cũng muốn được bên cạnh nàng.

Cùng nàng xem hoa nở hoa tàn, cùng nàng nghe tiếng gió tấp mưa sa. Chỉ là, ta không thể không đi.

“Mai Vũ, ta không trách nàng, thật đó. Nhưng ta còn có việc phải làm, không thể ở bên nàng được.” Nói lời trái lương tâm, Bách Bất Duy lại cố gắng nặn ra khuôn mặt cười.

Ta vĩnh viễn không muốn nàng nhìn thấy dáng vẻ chật vật của ta. Mai Vũ, vĩnh viễn không được.

Đầu ngón tay Mai Vũ run rẩy.

Đúng vậy, Bách Bất Duy có việc mà Bách Bất Duy phải làm, không thể luôn ở cạnh nàng được.

Mình thật là ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến bản thân thôi.

Mim cười, Mai Vũ gạt mạnh đầu, nói: “Ừ, ta biết rồi. Vậy, chúng ta tạm biệt ở đây đi. Nhưng mà, chúng ta sẽ gặp lại. Nhất định có thể gặp lại, Bách Bất Duy.”

Gió thổi lay hoa Dành Dành màu trắng.

Mặt trăng treo cao, lúc này gần ngay trước mắt lại xa tựa chân trời.

Hốc mắt của Bách Bất Duy đã có chút ẩm ướt.

Hoa Dành Dành màu trắng, tượng

trung cho tình yêu và ước hẹn vĩnh hằng.

Cái gọi là vĩnh hằng đều như thế cả sao? Dòng thời gian trôi như thác lũ bỗng chốc trở nên tĩnh lặng, nhiễm lên sắc thái vĩnh hằng.

“Ừ, còn có thể gặp lại.” Bách Bất Duy giang hai tay ra, nói với nàng.

Mai Vũ, để ta ôm nàng một lần nữa.

Chân của ta đã không thể đi đến bên nàng nữa, cho nên lúc ta còn có thể giang hai tay ra, ta muốn ôm nàng lần nữa.

Mai Vũ khẽ nhào vào lòng y, ôm chặt lấy y.

Mai Vũ mỉm cười, ở trong lòng tay y, nói: “Bách Bát Duy, huynh đồng ý rồi.” Nếu huynh không tìm ta, ta cũng sẽ tìm được huynh.”

Đôi mắt màu tím mà nàng không nhìn thấy, ôn nhu như nước.

Giọng nói dịu dàng của y vang lên: “Mai Vũ, lúc nàng nghĩ đến ta, hãy nhìn lên trời đi. Ngôi sao màu tím trên bầu trời kia, là ta.”

Nhiệt độ trong lòng bỗng biến mất.

Mai Vũ ngẩng đầu, hôn lên mặt hắn, xoay lưng đi.

“Hẹn gặp lại, Bách Bát Duy.”

“Ừ. Hẹn gặp lại, Mai Vũ.”

Mọi người đều nói, nếu nói hẹn gặp lại thì sẽ có thể gặp lại nhau. Nhưng, Mai Vũ à, ta biết mình không thể gặp lại nàng nữa rồi. Tại sao ta vẫn không nhìn được nói ra câu hẹn gặp lại? dĐỀ N? đA`n L3 Quý đôn

Mai Vũ, hẹn gặp lại, cũng không thể gặp lại nữa.

Mai Vũ, ta thích nàng. Thích nàng nhất. Nhưng ta lại không thể nói với nàng.

Mai Vũ, ta không muốn nàng biết ta sẽ chết. Nàng sẽ áy náy, sẽ buồn lòng, sẽ khổ sở, sẽ làm ra những chuyện cực kỳ qu ngốc.

Con người rồi cũng sẽ chết thôi, Bách Bất Duy không sợ chết. Chỉ là, ta đành phải lỡ hẹn với nàng, xin lỗi.

Ánh trăng trên núi lấp lánh trên những đóa hoa trắng, Mai Vũ biết, người phía sau vẫn không cử động. Nhưng Mai Vũ không dám quay đầu.

Trong sinh mệnh nàng, đã có rất nhiều người lướt qua, nhưng chính nàng lại không muốn y đi.

Đối với Bách Bất Duy, Mai Vũ biết mình không hề muốn rời xa hắn. Nhưng lúc phải chia tay, nàng có thể khắc chế bản thân, ra vẻ không sao cả, nhưng cũng không đảm bảo nếu quay đầu lại, nàng còn có thể kiên định hay không.

Mai Vũ không quay đầu.

Nên, Mai Vũ hẳn đã không nhìn thấy, hoa Dàn Dàn nở rộ trên núi đã cùng nam tì kia biến đêm nay thành một buổi tối thê lương nhưng mỹ lệ.

Nên, Mai Vũ sẽ không biết được, nam tì kia dùng ánh mắt lì thươ ng như thế nào nhìn nàng dần xa.

Nên, Mai Vũ không còn cơ hội quay đầu lại nữa.

Nàng vẫn không rõ, vẫn còn chưa hiểu được, có một số người, một khi bỏ lỡ, sẽ không cách nào gặp lại...

Bách Bất Duy đứng trong biển hoa Dành Dành, mỉm cười, bi thương trong lòng như đã chảy thành sông.

Y không chớp mắt nhìn bóng lưng nàng, Bách Bất Duy muốn khắc sâu hình bóng nàng vào trong lòng. Nhưng mà, bóng dáng nàng lại dần mờ hồ, sau cùng hoàn toàn không thể nhìn thấy nữa.

Bách Bất Duy đã chìm vào bóng tối.

Tại sao, tại sao lại nhìn không rõ?

Tạ chỉ muốn nhìn nàng lâu hơn một chút, vì sao cái gì cũng không thấy được?

Xung quanh thật tối, thật tối.

Bách Bất Duy cố gắng muốn giữ lại hình bóng nàng, nhưng không có cách nào cả.

Bởi vì đôi mắt y đã không nhìn thấy nữa. Đôi mắt sáng như thạch anh tím kia đã không cách nào phát ra ánh sáng như ngọc được nữa.

Mai Vũ, lúc chân ta không thể bước đi nữa, lúc ta không thể đi đến bên nàng, ta còn có thể giang hai tay ra, ôm nàng.

Khi hai ta không thể cử động nữa, không thể ôm nàng

nữa, ta vẫn có thể mỉm cười với nàng, nói với nàng những lời thật dịu dàng.

Khi môi ta cuối cùng không thể nói ra lời, cũng không thể cười với nàng được nữa, ta còn có thể dùng đôi mắt để ngắm nhìn nàng.

Khi mắt ta không còn nhìn thấy nữa, khi ta chìm vào trong bóng tối, ta vẫn có thể dùng trái tim để nhớ đến nàng.

Khi trái tim ta không còn đập nữa. Mai Vũ, nàng biết ta còn lại gì không?

Mai Vũ, ta còn một linh hồn. Linh hồn kia, vĩnh viễn hy vọng nàng sống tốt.

Bách Bát Duy không giẫy dụa nữa. Y biết nữ tì kia đã đi rồi, màu hồng trong ký ức của y đã đi xa rồi.
/dĐE~N? đA`/n L3 Qy/ đôn/

Mai Vũ, nàng phải vui vẻ sống tiếp, sẽ như vậy.

Nếu một nàng nàng biết ta đã chết, mong nàng đừng khổ sở. Bởi lúc chia tay, ta đã mỉm cười, ta hy vọng lúc nàng nhớ đến ta, sẽ nhớ lúc ta mỉm cười.

Thân thể Bách Bát Duy ngã xuống biển hoa Dành Dành, hoa Dành Dành tán ra, dưới ánh trăng màu lam nhạt phát phối tung bay, dần dần rơi xuống người Bách Bát Duy, hòa lẫn với mái tóc và y phục màu bạc của y, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Y như thần tiên vô ý lạc xuống nhân gian, giờ khắc này,

phải chẳng ý sẽ theo gió bay đi...

Câu chuyện cũ đêm nay, chỉ có hoa Dành Dành trên núi biết.

Đêm nay, tâm sự của nam tì này, cũng chỉ có hoa Dành Dành trên núi hiểu rõ.

Đêm nay, nam tì anh tuấn có mái tóc bạc đã lựa chọn âm thầm đối mặt với cái chết, lựa chọn để nữ nhân mình yêu thích ra đi vui vẻ.

Đêm nay, hoa Dành Dành an tĩnh đang khóc. Khóc vì người ngã trong vườn hoa kia, một nam tì có tâm hồn thuần khiết.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 10: Tối Nay, Mời Người Thong Thả Bước Trên Hoàng Tuyền Lộ.

An Thiếu Hàn cùng Tạ Văn Phong, Hoa Tử Nguyệt và Liễu Hành Vân đứng trước một khách điểm.

Khách điểm có bốn lầu, Tạ Văn Phong gật đầu hài lòng. Được à nha, thiết kế này rất hợp lòng người.

Khách điểm này nhìn từ bên ngoài dường như cực kỳ an tĩnh. Thật ra, trong tòa nhà tối đen này vốn đã ngồi đầy người.

An Thiếu Hà gõ mạnh trường thương xuống đất, cao giọng nói: “Tại hạ là An Thiếu Hàn, đến viếng thăm.”

Cửa sổ vốn đang đóng kín đột nhiên toàn bộ mở ra nhanh như gió.

An Thiếu Hàn quay đầu lại, khoe miệng cong lên, cười cuồng vọng, nói: “Xem ra người ta đang mời ta vào cửa đó, lầu một có vẻ nhiều người, ta đi trước đây.”

Hoa Tử Nguyệt cũng mượn lời nói theo: “Hừ, có lợi cho người rồi. Ta muốn lầu hai.”

Tạ Văn Phong liếc nhìn Liễu Hành Vân, nói: “Theo quy tắc cũ đi.”

Khoe miệng Liễu Hành Vân giật giật, đáp: “Không được, người tự chọn luôn đi.”

Cái gọi là quy tắc cũ là trò kéo búa bao.

Hu hu~ quy tắc cũ gì chứ, biết chắc hẳn sẽ thua mà.

Bốn người phi thân lên, vào được trong lầu kia.

Tối nay, mời người thông thả bước trên Hoàng Tuyền Lộ.

Trong bóng tối, sau khi đi vào chỗ đối phương, họ mới phát hiện khác điểm to hơn trong tường tượng.

Toàn bộ kẻ địch đã vây thành một vòng tròn. Bốn người bước vào, bốn tầng trong nháy mắt sáng lên, rọi sáng cả một phương trời.

Tạ Văn Phong liếc nhìn số người, lập tức cảm thấy có khó chịu rồi.

Cái gì vậy chứ!

Mấy tầng lầu này số người lại tương đương nhau! Như vậy làm sao mà thắng?

Đào mất một vòng, Tạ Văn Phong đã quyết định.

Ha ha, trước giết những người đó, sau đi đoạt con mồi của người khác.

Sát thủ ở tầng trệt đều đã tụ tập trước mặt, người ở ba tầng khác vẫn còn đang nghỉ hoặc.

Sát thủ lầu hai thấy người tới không phải người trên bức họa chủ nhân cho, cũng không phải đáng vẽ sau khi cải trang, nghi ngờ hỏi: “Người không phải An Thiếu Hàn?”

Hoa Tử Nguyệt mỉm cười, đèn lồng trong tay bay lên bàn, nói: “Ta không phải tên Vương Gia kia, ta cảm thấy vô cùng may mắn. Tại hạ là Hoa Tử Nguyệt, người đến giết các người.”

Bọn sát thủ nhao nhao nói: “Người là thủ hạ của An Thiếu Hàn?”

Hoa Tử Nguyệt chớp chớp mắt, cười đến sáng lạn.

“Thủ hạ? Ta không phải thủ hạ gì đó của tên Vương Gia đáng ghét kia. Nói cho người biết, bọn thiếu gia không phải thủ hạ của hắn, cũng không phải bằng hữu, là người tới giết các người mà thôi.”

Lồng đèn Văn Chu trên bàn lóe lên ánh đỏ, thân hình Hoa Tử Nguyệt vừa động đã giết tới đáp người kia.

Sát thủ lầu ba cũng hỏi vấn đề y như vậy.

“Người không phải An Thiếu Hàn?”

Tạ Văn Phong đáp: “Bọn Thiếu Gia tên Văn Phong, ta không phải cục nước đá kia. Còn nữa, đừng tưởng bọn thiếu gia là thủ hạ của y hay bằng hữu gì đó, bọn thiếu gia cực kỳ ghét hắn.”

“Vậy người tới đây làm gì?” Mọi người hỏi.

Tạ Văn Phong nhàn nhã rút kiếm ra, khoe môi nhếch lên một nụ cười đẹp đẽ, nói: “Tới giết các người đó, bọn thiếu gia cũng cực kỳ chán ghét các người.”

Một mình xông lên, kiếm bên người đã động.

Cuối cùng, ở tầng cao nhất trái lại không có đối đáp phiền phức như vậy.

Bởi vì sau khi người nào đó lên tới, chuyện đầu tiên hắn làm đó là tự giới thiệu.

“Chào mọi người, ta tên Liễu Hành Vân, Bách Lý Thâu Phong Liễu Hành Vân á... mọi người phải nhớ tên của ta nha. Ta đến giết các người, những bằng hữu có tính tự giác có thể tự giải quyết bản thân nha.” Liễu Hành Vân bày ra gương mặt tươi cười sau đó lập tức lòi đại đao ra.

Tuyệt đối không thể thua. So với ba người này, An Thiếu Hàn bên kia có vẻ được nhiều ưu đãi hơn.

Một thương lướt qua, An Thiếu Hàn dùng trường thương trong tay y ân cần thăm hỏi.

“Ta không

muốn nhiều lời vô nghĩa, tốc chiến tốc thắng đi.” Trường thương vung lên, mái tóc đen của An Thiếu Hàn che khuất đôi mắt, y lạnh lùng nói.

Đêm nay, chỉ có những người đang đắm chìm trong mơ được yên ổn.

Những dân chúng ngẫu nhiên tỉnh lại đều sẽ nhìn thấy khách điểm kia đèn đuốc sáng trưng, dưới ánh trăng, tỏa ra ánh sáng quý dị mà băng lãnh.

Một lúc sau, tầng một của An Thiếu Hàn đã không còn người sống.

Đứng dậy, An Thiếu Hàn bước lên lầu hai, dựa vào cửa, y cười hỏi: “Có cần hỗ trợ hay không?”

Hoa Tì Nguyệt như mây, lắc đầu cự tuyệt ý tốt của y.

“Không, ta không muốn uống rượu tới chết đâu.”

An Thiếu Hàn cười đáp: “À, phải không? Ta cũng không muốn.” nói xong, tay y duỗi ra rồi thu lại, giải quyết một tên sát thủ đang hấp hối.

Lúc này, Hoa Tì Nguyệt trùng hợp giải quyết xong người cuối cùng, hẩn tái mặt nhìn y.

“Không ngờ đường đường Vương Gia lại đi chiếm lợi của người khác.”

An Thiếu Hàn không để ý, nhún vai nói: “Vương Gia cũng là con người.”

Hoa Tì Nguyệt nhìn mình quần áo chật vật, nhắc đèn đi đến bên hẩn, khẽ hỏi: “Vậy Vương Gia cũng có Thất Tình Lục Dục sao?”

“Ừ, có chứ. Cho nên bây giờ ta mới đứng đây.” An Thiều Hàn ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cũng khẽ đáp.

Vương Gia cũng có Thất Tình Lục Dục nên dù cho nữ tì kia không hề cảm kích, y vẫn không lùi bước.

Lừa gạt và dối trá có đôi khi là điều cần thiết.

Âm thầm đè nén tình yêu không thể có, cũng là điều cần thiết.

“Đã tất phải như thế, trực tiếp nói cho nàng biết không được sao?” Hoa Tì Nguyệt cầm ngọn đèn, vừa đi lên lầu vừa nói.

An Thiều Hàn mỉm cười, đáp: “Nàng đã muốn quên đi tất cả, không muốn nhớ đến. Ta là người nàng muốn quên đi, nên cũng là người nàng không muốn nhắc đến. Ta biết, ta hiểu rõ. Cho nên ta chưa bao giờ hy vọng xa vời là nàng sẽ nhớ tới ta.”

Ta cũng sẽ vĩnh viễn không nói cho nàng biết tất cả những gì đã xảy ra giữa họ.

Chỉ là bây giờ, ta không muốn nàng lại quên ta.

Cho dù không phải kỷ ức tốt đẹp, cho dù chỉ là khách qua đường, y muốn, có thêm một lần cơ hội tồn tại trong sinh mệnh nàng. *Đi ~ n đản ~ Lữ ~ Quý ~ Đôn*

Hoa Tì Nguyệt khẽ lắc đầu, cũng không biết y đã khó khăn biết bao mới hạ được quyết tâm như vậy.

Phải tổn thương sâu sắc mới có thể hiểu được để giữ một phần tình cảm đáng quý là khó khăn cỡ nào.

Trên lầu, có hai người đi xuống, nói với Hoa Tì Nguyệt: “Tốc độ không chậm nhì.”

Hoa Tì Nguyệt nhún vai, nói: “Các người cũng thế, muốn kiếm lợi từ các người xem ra không được rồi.”

“Sao nào? Người thua?” Liễu Hành Vân hưng phấn kêu lên.

Hoa Tì Nguyệt cười khổ đáp: “Bị Vương Gia giáo hoạt hót tay trên.”

Dám người rời khỏi khách điểm, ném một đóm lửa về hướng kia.

Nhìn đối phương bị thương có nhiều có ít, họ nhìn nhau cười.

Lần hợp tác này tuy ngăn ngại nhưng lại kéo lòng người xích lại gần hơn.

Đứng trước ánh lửa ngút trời, An Thiếu Hàn cười nói: “Sau khi trở về, ta sẽ thẳng thắn nói tất cả với Mai Vũ. Máy hôm nay phiền các vị rồi. Tối nay đi uống một chén đi. Chúng ta không say không về.”

Ba người khác cùng cười, trong lòng cảm thấy nói không nên lời.

“Không cần người thay mặt ta chịu tội. Chính họ ta đã

lòng của người này là như vậy. Nhưng một ai đó
lừa gạt Mai Vũ, bọn ta sẽ tự mình nói.” Quay đầu đi,
Liễu Hành Vân nói như vậy.

An Thiều Hàn nở nụ cười ôn hòa khó gặp, đáp:
“Không nói nữa, chúng ta đi uống rượu thôi.”

Để lại sau lưng đại hỏa ngất trời, bốn người cùng nhau
rời khỏi.

Ngày mai, chỉ có thể đoán rằng nơi đây đã xảy ra một
trận hỏa hoạn.

Những gì đã xảy ra ở đây sẽ không ai biết.

Ngoại trừ bốn vị anh hùng không giống anh hùng.

Thiên Hòa dựa vào cửa lẳng lẳng chờ những người đó
đến.

Đã qua giờ hẹn, trong viện vẫn an tĩnh như cũ, người hấn
chờ cũng không đến báo cáo.

Lắc đầu, Thiên Hòa cũng đã có thể đoán ra nguyên
nhân.

Xem ra... ba trăm người kia không còn dùng được nữa.

Gia Cát Trần tự cho là thông minh lại không nghĩ tới
người ta đã phát hiện ra thân phận của hắn, cũng tra được
300 tinh binh.

An Thiều Hàn này, quả là không đơn giản.

Trở về phòng, Thiên Hòa gửi một phong thư cho Đông Thần Đạo.

Nó nghĩ, lần này chỉ cần mình nó ra tay.

Lúc rời khỏi phòng lần nữa, Thiên Hòa nhìn thấy Mai Vũ.

Đôi mắt nó từ từ mở to.

Chỉ có mình nàng?

Chẳng lẽ Gia Cát Trần cũng bị trúng kế?

Mai Vũ nhìn nó, hỏi: “Tiểu tử, trễ rồi sao còn chưa ngủ?”

Điều chỉnh lại tâm tình của mình, Thiên Hòa bước tới, trêu nàng: “Vì muốn xem nam nhân nào đi cùng lão đại.”

Mai Vũ cốc vào đầu nó, trợn mắt nói: “Đừng có nói chuyện mờ ám như vậy!”

Một mối ngồi xổm xuống, Mai Vũ ôm lấy Thiên Hòa, khẽ hỏi: “Thiên Hòa, đệ nói xem, tại sao người ta lại phải chia ly?”

Thiên Hòa ngẩn người, bĩu môi hỏi lại: “Lão đại sao vậy?”

Người ôm nó không đáp lại.

Một lúc lâu sau Thiên Hòa mới nhận thấy là nàng đang

khóc.

Nước mắt nóng hổi thấm vào quần áo.

Thiên Hòa cắn môi, lần đầu tiên nó phát hiện nước mắt thật nóng.

Dưới ánh trăng yên tĩnh, Thiên Hòa yên lặng ở trong vòng tay nàng, nhất thời không tìm được lời nào để nói.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 11: Đó Không Phải Là Tự Tôn Buồn Cười Của Ta Mà Là Tình Yêu Mà Ta Không Thể Khinh Nhờn.

Phải làm gì đây?

Nó nên giả bộ làm bé ngoan, dùng bàn tay nhỏ bé của mình lau nước mắt cho nàng? Hay ra về cực kỳ yêu thương nàng, dùng đôi tay lạnh lẽo của mình ôm nàng, nói với nàng rằng còn có mình ở bên nàng?

Những lời an ủi lộn lờ nơi bờ môi nhưng một câu Thiên Hòa cũng không nói nên lời.

Nàng khóc, nước mắt nóng bỏng rơi xuống. Lúc này đây, Thiên Hòa không cách nào thuyết phục bản thân tiếp tục lừa gạt nàng.

Nó không cách nào dùng bàn tay thấm đẫm máu tanh của nó lau nước mắt cho nàng. Càng không thể dùng đôi tay đã cầm hung khí giết người để ôm nàng.

Chỉ đêm nay thôi, chỉ đêm nay thôi. Thiên Hòa muốn làm chính mình, muốn chân thật tồn tại trước mặt nàng.

“Lão đại, đây chính là cuộc sống, hiện thực tàn khốc như thế đó.” Thiên Hòa không nhúc nhích, bình tĩnh cất giọng.

Nữ tử khóc càng lớn, nước nỏ nói: “Ta biết, ta biết chứ.”

Ta biết ly biệt là điều khó tránh. Ta biết có một số việc không thể cưỡng cầu. Chỉ là nhiều khi, dù ta có biết, vẫn không thể thuyết phục mình thoải mái buông xuôi.

Một lúc sau, Mai Vũ mới ngẩng đầu lên, lau nước mắt và nói với Thiên Hòa: “Thiên Hòa, ta không muốn lừa đệ nữa. Thật ra ta là nữ nhân.”

Thiên Hòa nghiêng đầu, trong mắt là ý cười trong suốt.

“Đệ biết, trên người lão đại có mùi của nữ nhân.”

Mai Vũ ngạc nhiên rồi lại nở nụ cười, xoa đầu nó, buồn bã nói: “Thiên Hòa của chúng ta thật sự rất thông minh.”

Thiên Hòa ngẩng đầu nhìn trăng, cảm xúc trong lòng nó thật phức tạp.

Nó biết mình nói như vậy có lẽ sẽ làm bại lộ thân phận. Nhưng nó không muốn lại làm nàng khóc, không muốn lừa dối nàng.

Cho dù nó là cao thủ nhưng vẫn còn chút tùy hứng trẻ con.

Do dù là muốn giết nàng hay hại An Thiếu Hàn, với nó mà nói, Mai Vũ rất đặc biệt.

Nắng sớm chiếu vào trong phòng, Mai Vũ vừa gấp vừa ngồi dậy, dụi dụi mắt rồi mơ mơ màng màng thu dọn mọi thứ. Mở cửa, nàng muốn đi dò xét một phen xem Gia Cát Trần có nháo ra chuyện gì hay không.

Vừa định ra ngoài, Mai Vũ đã bị một màn trước mắt dọa cho lùi bước.

Trước cửa có ba người đang quỳ.

Trên lưng mỗi người còn mang theo một cây roi mây.

Mai Vũ bị dọa, lập tức tỉnh táo lại.

...

Khóe môi không ngừng giật giật, Mai Vũ run rẩy dựa vào cạnh cửa.

Đây là cảnh chịu đòn nhận tội trong truyền thuyết?

Vụng trộm ngược mắt nhìn Mai Vũ, Hoa Từ Nguyệt ỉu xiu nói: “Đều tại các ngươì, thỉnh tội cái gì chứ, dọa Mai Vũ rồi kìa.”

Liễu Hành Vân biau môi, nhỏ giọng thì thầm: “Ta nói rồi mà, phải cời hết y phục mới có hiệu quả. Ngươi coi, coi đi. Mai Vũ hoàn toàn không biết chúng ta đang làm cái gì nữa.”

Hai tay Tạ Văn Phong níu chặt góc áo, khẽ cắn môi, đột nhiên giống như trắng sỡ ra trận chịu chết, ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: “Ta, bọn ta có tội!”

Hoa Từ Nguyệt và Liễu Hành Vân nghe xong thiếu chút nữa là té xiu.

Trời xanh ơi, cho sét đánh chết tên nhóc chết tiệt này đi.

Hơ, ngươi có tội, đáng vẽ của ngươi, đôi mắt hoa đào của ngươi là cái tội lớn nhất đó.

Hoa Từ Nguyệt và Liễu Hành Vân mỗi người đầm cho hấn một cái, cả giận nói: “Ê, ngươi nói bậy bạ gì đó!”

Mai Vũ hít sâu mấy lần, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần từ trong kinh hách.

Nàng cảm thấy mấy tên này hình như muốn thành thật khai báo nha.

Chỉnh lại quần áo, Mai Vũ khoanh tay đứng dựa vào cửa, nở nụ cười nói: “Các ngươi đang đóng tuồng mới à?”

Liễu Hành Vân cúi đầu, lí nhí nói: “Bọn ta tới nhận sai.”

Mai Vũ cười gằn, bông đùa nói: “Nhận sai à? Cường gian con gái nhà đảng hoàng rồi hả? Hay là đến nhà Quan lão gia nào đó trộm nữ nhân nên bị người ta bắt?”

Hoa Từ Nguyệt run rẩy, trên trán rịn ra vài giọt mồ hôi, đáp: “Không phải, Mai Vũ, bọn ta thật sự có chuyện cần thành thật khai báo.”

Mai Vũ nhướn mày, thầm nghĩ: bốn cô nương đương nhiên biết các ngươi muốn thành thật khai báo. Nhưng mà, hừ, bốn cô nương không thể dễ dàng tha thứ cho các

ngươi.

Liếc nhìn ba người đang quỳ kia một lượt, Mai Vũ bực dọc nói: “Được rồi, quỳ cái gì mà quỳ, nhìn thật chán ngắt. Nhanh đứng lên đi.”

Tìm một địa điểm hơi gió không tệ, Mai Vũ rót một ly trà, lẳng lẳng chờ ba người kia tự thuật.

“Thứ nhất, bọn ta muốn xin lỗi nàng. Mai Vũ, xin lỗi,

bọn ta đã lên gạt nàng một số chuyện.” Tạ Văn Phong cúi đầu nói.

Mai Vũ cố tình giả vờ kinh ngạc, kêu to: “A? Các huynh gạt ta?”

Quả nhiên nàng có thiên phú diễn kịch nha, giả vờ giống hệt.

Liễu Hành Vân run sợ tiếp lời: “Đúng vậy, do có nguyên nhân.”

“Có thể nói một hơi cho hết luôn được không? Ta nghe kiểu này mệt chết đi được.” Mai Vũ trừng mắt, nhìn chăm chăm ba người nói.

Hoa Tì Nguyệt lắc đầu, dùng tay nâng trán. Thật là, nếu trông cậy vào hai người kia, việc này có nói tới mấy canh giờ cũng không hết được.

Bước tới một bước, Hoa Tì Nguyệt nói: “Thật ra bọn ta đã sớm biết kẻ hãm hại Bách Bất Duy là ai, cũng biết chuyện gì đã xảy ra. Chỉ là...”

“Chuyện còn lại hãy để ta nói cho nàng nghe đi.”

Hoa Tì Nguyệt mới nói vài câu lại đột nhiên bị người phía sau ngắt lời.

Người kia mặc hắc y, đứng thẳng giữa bụi hoa, tựa như sắp bay đi theo gió.

Lúc mai Vũ nhìn thấy người đó, cả người ngây dại.

Trên đời này, ở Tây Thục Quốc.

Có một người như vậy.

Y không cần nói gì cũng chẳng cần làm gì cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Dù y chỉ mặc hắc y, vẫn không giấu được vẻ chói mắt của chính mình.

Y là một sự tồn tại nguy hiểm nhưng đầy mê hoặc, là người có thể say mê nhưng không thể chạm tới.

Y không thuộc về bất kỳ ai, chỉ thuộc về Tây Thục.

Mai Vũ biết, y là Mặt Trời của Tây Thục.

Dù y có cười hay không, vẫn đẹp đến khuynh thành.

Mai Vũ cứ như vậy nhìn xuyên qua bụi hoa, cùng y bốn mắt nhìn nhau.

Y nghiêng đầu, mái tóc nhẹ nhàng bay múa trong không trung.

Nàng mỉm cười nhìn y.

“Mai Vũ, lát nữa nói tiếp.” Hoa Tật Nguyệt cười cười, thức thời lôi kéo Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân rời khỏi.

Trong viện, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Mai Vũ có chút ngẩn ngơ.

Nàng đã từng gặp qua người này hai lần.

Không, không chỉ hai lần.

Đạo trước, Tì Hoa vẫn thường ở bên cạnh mình đều là y chẳng? Khí tức nguy hiểm và mê người này, không sai được.

Nhớ lúc mình đã từng làm càn trước mặt y, Mai Vũ hơi kích động, đứng lên gọi: “Vương Gia...”

Đúng, nên gọi là Vương Gia nhỉ?

Trời, trời, trời đất ơi, sao nàng lại căng thẳng như vậy?

Hơn nữa, hơn nữa, tim cũng đập rất nhanh. Huhu~

Nàng hẳn sẽ không bị tim đập nhanh quá mà chết chứ?

An Thiếu Hân ngẩn người, bàn tay định vươn ra lại run rẩy hạ xuống. Ừ rồi cuộc cũng nhớ ra, hai người đã không còn như trước nữa.

Nàng bây giờ sẽ không sợ hãi và bất an gọi hắn là Vương Gia.

An Thiếu Hân không biết y đã phải cố gắng biết bao mới có thể ngồi đối diện với nàng, nhẹ giọng nói: “Không cần ngại, ngồi đi.”

Sắc mặt Mai Vũ chuyển hồng, lại ngồi xuống. Di3,n

An Thiều Hàn rót một chén trà cho nàng, trong hương trà lại thơm ngát, y khẽ cười, nói: “Thật ra, bọn họ đều vì nàng nên mới lừa gạt nàng. Tình hình giữa Đông Thần và nước ta vì Đông Thần Vương thay đổi mà trở nên căng thẳng. Trước đó vài ngày, Dương Kim Thành Thượng biết tin ái tướng của Tân Hoàng Đông Thần muốn khuấy lên một trận phong ba ở Bách Lý Phong Vân Thành, tìm kiếm tin tức Nguyệt Lạc Quốc. Hoàng Thượng lo lắng, nên phải ta đến giải quyết chuyện này. Toàn bộ âm mưu chắc nàng cũng đã nắm được đại khái. Bốn Vương còn thân phận thứ hai là Thành chủ Bách Lý Phong Vân Thành. Về chuyện Bách Bất Duy bị hãm hại, tuy không phải bốn vương sắp xếp nhưng lại có liên quan đến bốn vương. Dùng kế lừa nàng đến đây cũng là vì ta cần ba người kia trợ giúp. Mai Vũ, nàng hãy vì con dân Tụy Tụy và thấu hiểu cho tâm ý của bốn vương. Tất cả đều vì dân chúng trong thiên hạ.”

Không, không phải.

Mai Vũ, ta vì nàng mà đến.

Mai Vũ, bây giờ, ta thật sự không phải vì thiên hạ gì đó, không phải vì dân chúng nào cả, ta chỉ vì yêu nàng mà đến.

Nhưng mà tại sao ta lại không thể nói ra? Tại sao ngay cả dùng khi để kể cho nàng nghe tất cả ta cũng không có?

Ta không thể nói, ta luôn không thể nói bất cứ thứ gì.

Bởi vì ta không cách nào chấp nhận lời cảm ơn mơ hồ

của nàng, giống như ta vẫn luôn bắt lực chờ một phần thương hại từ nàng.

Đó không phải là tự tôn buồn cười của ta mà là tình yêu mà ta không thể khinh nhờn.

An Thiếu Hàn vẫn luôn nở nụ cười trên môi. Một nụ cười làm người ta không nguôi thương tiếc.

Mai Vũ, nàng sẽ vĩnh viễn không biết, chiều nay, khi ta bình tĩnh nói ra những lời này, trong lòng ta đã âm thầm rơi nước mắt.

An Thiếu Hàn chỉ có thể đổ máu vì nàng nhưng không thể rơi lệ vì nàng. Cho nên, nước mắt của ta chỉ có thể chảy ngược vào trong, tích thành một đại dương không bao giờ biến mất, hòa với huyết dịch, tuần hoàn mãi cho đến khi sinh mệnh ta kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 12: An Thiếu Hàn: Ta Đã Sớm Quen Với Sự Tàn Nhẫn Của Nàng.

Thì ra, có nhiều lúc, lừa gạt là cần thiết.

Xem đi, ta bây giờ, sau khi gạt nàng, lại tiếp tục lừa nàng.

Một câu tiếp một câu nói dối, nói cứ tiếp tục như thế, kỳ thật ta cũng rất mệt mỏi.

Muốn ta thành thật? Muốn ta nói lời thật lòng?

Mai Vũ, ta nói, nàng sẽ nghe sao? Nàng có muốn nghe không?

An Thiếu Hàn đã sớm chuẩn bị giấu diếm tất cả mọi thứ, Nhưng lúc chính y ngồi trước mặt nàng, lúc y nói với nàng tất cả những gì mình làm đều không liên quan đến nàng.

Y vẫn không thể đè nén cảm giác uất ức, khó chịu.

Tình yêu tình mà y yêu thương, sắp không còn liên quan gì đến y nữa rồi. Rõ ràng y muốn ôm chặt nàng vào lòng, nhưng nghĩ đến cảm giác sẽ bị đẩy ra, An Thiếu Hàn đau không thở nổi.

Ở nơi An Thiếu Hàn không thấy được, hai tay Mai Vũ nắm chặt lại.

Ha ha, y, y nói, nàng nên hiểu cho dụng tâm của bốn vương, tất cả đều vì dân chúng trong thiên hạ.

Trí nhớ đứt đoạn đột nhiên xuất hiện.

Người đứng dưới ánh đèn rực đỏ, đôi mắt biết cười, bàn tay ôn nhu đều biến thành giả dối, tan biến.

Vương gia, Mặt Trời cao quý của Tây Thục, vĩ đại đến mức dịu dàng với một nữ nhân xa lạ.

Ha ha, đúng thế. Y là Mặt Trời của Tây Thục. Vì dân chúng mà hy sinh bản thân, thật vĩ đại biết bao.

Dự mưu của y đã bắt đầu từ lúc nào?

Lần đầu tiên gặp nàng ở Giang Nam? Hay là buổi chiều tại Lạc Vân Sơn? Hay là... từ trước khi gặp nàng?

Mai Vũ không dám nghĩ tiếp, cũng không dám hỏi thêm.

Nàng chỉ mỉm cười, đáp: “Vậy sao? An Vương có trái tim vì nước gì dân, Nhật Nguyệt chứng giám. Mai Vũ tuy là nhân sĩ giang hồ, không phải người danh môn chính phái nhưng đối với dụng tâm của Vương gia lại vô cùng bội phục.”

An Thiếu Hàn cúi đầu, nhìn cánh hoa rơi vào chén trà Lài, mỉm cười nhợt nhạt.

Tiếng “Vương Gia” nàng gọi truyền vào tai y, thật khó nghe!

Vương Gia, Vương Gia, nàng chưa từng gọi ta như thế.

Nàng luôn gọi ta là Thiếu Hàn. Mai Vũ, chắc nàng đã quên hết rồi. Lúc này, nàng dùng tư cách gì để nói lời trào phúng, châm chọc ta?

Nhật Nguyệt chứng giám? Nếu ta móc tim ra, nàng sẽ nhìn một cái sao?

Mai Vũ, tại sao ta lại là Vương Gia? Cũng bởi vì ta là một Vương Gia đáng ghét nên ngay cả một lần cơ hội nàng cũng không cho mà đã vội buông tay ta.

Cho nên giờ đây, nàng lại có thể vô tâm với tình cảm của ta, cũng hoàn toàn quên đi.

Ta nên hận nàng độc ác hay nên hận mình bất lực?

“Ha ha, cảm ơn cô nương đã hỗ trợ, Bây giờ, Vô Trần bị giam trong nhà lao kia chính là Đại Tướng Gia của Đông Thần- Gia Cát Trần. Cô nương và bằng hữu của cô đã giúp đỡ bốn vương rất nhiều. Về phần tạ ơn, bốn vương sẽ...”

“Không cần đâu.” Thật sự không thể nghe nổi nữa, Mai Vũ đứng lên, lạnh lùng ngắt lời An Thiếu Hàn.

Không biết tại sao, rõ ràng những lời y nói đều vô cùng hợp lý nhưng trong lòng Mai Vũ lại như bị kim châm, cực kỳ khó chịu.

Không cần đâu, bọn họ không cần những đồng tiền dơ bẩn của hắn.

Chán ghét liếc nhìn nụ cười tiêu chuẩn trên mặt An Thiếu Hàn, Mai Vũ nhanh chóng nói: “Những chuyện cần nói Vương Gia cũng đã nói hết rồi. Bọn ta sẽ sớm lên đường. Sau khi chuẩn bị đầy đủ, mấy ngày nữa bọn ta sẽ rời đi, bây giờ Mai Vũ xin được cáo lui.”

An Thiếu Hàn suy sụp, cười tự giễu: “Mời cô nương đi thông thả.”

Y hoàn toàn không biết mình đang nói gì cả. An Thiếu Hàn hiểu rõ, y bị nàng ghét rồi. Cứ buông thả để mình bị tổn thương, An Thiếu Hàn lại cảm thấy thật thoải mái.

Nửa đi, hãy tổn thương ta nữa đi.

Để ta lại cảm thấy đau đớn hơn nữa. Như vậy, có lẽ ta sẽ yêu nàng ít đi một chút, ít để ý nàng một chút.

Trong hoa viên lặng gió, chỉ còn lại mình An Thiếu Hàn. Bỏ xuống nụ cười dối trá, cô người An Thiếu

Hắn đều toát ra vẻ tức giận.

Mai Vũ, nàng biết không?

Ta rất khổ sở, đau khổ muốn chết...

Mai Vũ tức giận bỏ đi, dọc đường gặp đâu đá đó.

Tức chết nàng rồi! Tức chết nàng rồi! Tên Vương Gia chết tiệt kia thật là hách dịch!

Chẳng lẽ y chỉ lợi dụng nàng một lần rồi thôi?

Không có sau đó, chỉ vậy thôi à?

Tức giận nhìn ba người Hoa Tì Nguyệt đã lui đến cạnh cửa, Mai Vũ liếc mắt, nâng chân lên, tung một cước.

“Á~~~~” Liễu Hành Vân hét thảm một tiếng, ôm chân nhảy dựng lên.

Khóc! Tại sao có tận ba người đứng đây mà người bị đá lại là hắn?

Bày ra vẻ mặt cầu xin, Liễu Hành Vân hỏi: “Mai Vũ, người biết hết rồi sao?”

Mai Vũ trừng mắt thật to, chống nạnh, một bụng lửa giận trong nhát mắt bộc phát.

“Biết? Bỏn cô nương đã sớm biết từ tám trăm năm trước rồi. Nếu không phải ta muốn chờ các huynh trưởng thần nhận lỗi, bỏn cô nương đã sớm tặng cho mỗi người một chón râu, tiễn các huynh đi rồi. Huynh nói thế xem, rất

cuộc các huynh xem hôn cô nương là ai? Các huynh có gì khó nói thì dù ta không hỏi cũng không thể yên lặng như vậy! Cần gì giấu diếm kỹ như thế? Các huynh có biết hôn cô nương phiền lòng biết bao lâu không?”

Hoa Tì Nguyệt, Tạ Văn Phong và Liễu Hành Vân đứng đó nghe nàng nói, không đáp lại lời nào.

Dương nhiên là không thể nói gì hết. Mai Vũ là ai? Là một thôn cô chi cần vừa thấy mình có lý là sẽ không buông tha ai hết. Bọn hãn chộc không nói đâu.

Mai Vũ nói đi liền ngồi xuống, giận dữ nói: “Được rồi, chuyện đã qua không cần nhắc lại. Hơn nữa Bách Bất Duy cũng đã được cứu. Mấy hôm nữa chúng ta sẽ lên đường.”

Tạ Văn Phong nghi hoặc ngẩng đầu hỏi: “Vậy sao hôm nay chúng ta không đi luôn?”

Mai Vũ đỏ mặt, cà lăm đáp: “Cô, hôn cô nương muốn ở lại mấy ngày nữa, ta muốn uống rượu thêm vài ngày. Rồi khỏi đây rồi chưa chắc đã có rượu ngon như vậy đâu.”

Cẩn môi, Mai Vũ không muốn nói cho họ biết nguyên nhân nàng không muốn đi.

Tạ Văn Phong trừng mắt, định nói gì đó lại bị Hoa Tì Nguyệt ngăn lại.

Nàng không muốn đi, hẳn là vì muốn ở bên người kia thêm vài ngày nữa.

Cho dù không còn kỷ ức, dù đã quên đi nhưng nàng vẫn bị hơi thở hấp dẫn kia thu hút.

“Tiểu Vũ, An Thiếu Hàn đã nói gì với muội?” Hoa Tì Nguyệt hỏi.

Hắn cảm thấy hứng thú với điều này hơn.

An Thiếu Hàn đã nói gì với nàng?

Mai Vũ vừa nghe hắn nhắc tới cái này, khóe môi lập tức nở nụ cười châm chọc, làm lộ làm tích nhắc chân lên, vung tay nói: “Còn có thể nói gì chứ? Vương Gia cao cao tại thượng vì dân vì nước, vĩ đại làm sao ~. Hừ, cái gì mà vì dân chúng? Không phải là vì thanh danh tốt đẹp của bản thân sao?”

Nói tới cái này nàng liền tức giận, đáng ghét! Đáng giận! Tên Vương Gia chướng mắt!

Hắn... nói vậy à?

Rốt cuộc hắn phải có dũng khí như thế nào mới có thể nói như vậy?

Nhìn nữ tì trước mặt vẫn còn hờn dỗi.

Hoa Tì Nguyệt bỗng nhiên nhớ tới cái đêm y ngồi dưới ngọn đèn dầu leo lắt, tay nâng chén rượu, khẽ nói: “Ta sớm đã quen với sự tàn nhẫn của nàng. Ta không ngại nói dối nhiều thêm một chút, cũng không ngại phải chịu thêm tổn thương. Cho dù nàng có hận ta, ta vẫn có thể chịu

đúng. Bởi vì, đó là cách ta yêu một người.”

Tàn nhẫn, nàng luôn tàn nhẫn như vậy, cũng luôn chân thật như vậy.

Đúng, nam tì kia tàn nhẫn, yêu một cách tàn nhẫn nhưng cũng là tình yêu dịu dàng.

Nữ nhân này cũng tàn nhẫn, tàn nhẫn quên đi tất cả, nhưng lại không biết mình tàn nhẫn.

Nếu gặp nhau rồi lại tổn thương nhau, chi bằng không gặp thì hơn?

Lắc đầu, Hoa Tì Nguyệt thở dài.

Đến bây giờ hẳn là An Thiếu Hàn vẫn không nghĩ tới chỗ tốt khi không gặp nàng nữa. Nếu không y đã không kiên quyết đến vậy.

Biết rõ nói vậy sẽ làm nữ tì này tức giận, nam tì kia vẫn chọn con đường này.

Trong lòng, đột nhiên giống như bị kim đâm.

Người bị đâm ầm ầm đau đớn.

Hoa Tì Nguyệt bước tới, đau buồn vuốt tóc nàng, nói khẽ: “Mai Vũ, muội cần phải hiểu, có đôi khi, mặc kệ là nói dối, lừa gạt hay tàn nhẫn, đều là những điều cần thiết.”

Mai Vũ nghi hoặc ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt đầy vẻ mê mang, đáp lại: “Muội... không hiểu.”

Tìc Nguyệt, Tìc Nguyệt có cả của ta, tại sao ta lại thấy trong mắt huynh vẻ bi thương đó?

Giống như là, vì ta mà bi ai. Kết cuộc là tại sao vậy?

Hoà Tìc Nguyệt ôm nàng vào lòng, nhỏ giọng nói: “Sau này, muội sẽ từ từ hiểu ra...”

Nàng sẽ từ từ hiểu được, sau đó hiểu rõ quá khứ của nam tìc kia.

Vì lúc nàng tổn thương sau lưng y, trong lòng nàng, trái tim yêu An Thiếu Hàn đang khóc. Có một ngày, nàng sẽ nhớ lại tất cả lúc nàng lấy lại được toàn bộ ký ức, một lần nữa có được hột ức về An Thiếu Hàn.

Mai Vĩ, nàng sẽ đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Quân Rượu Độc, Tiễn Quân Ra Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.